

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Slavný historiograf František Palacký r. 1840 vyžádal si od tehdejšího stavovského výboru zemského svolení, aby nákladem stavův království Českého mohl vydávati listiny a listy, kteréž sepsány byly ve stoletích XIV., XV. a XVI. jazykem českým a jsou důležité ke zpytování dějin českých oněch dob. *Archivu Českého*, jakž nazvána jest tato sbírka pramenů dějinných, vyšel díl I. roku 1840, díl II. 1842, díl III. 1844, díl IV. 1846; když pak po několika letech Palacký hodlal pokračovati ve vydávání *Archivu Českého*, výbor zemský roku 1853 odložil to na dobu neurčitou; po dlouhých přestávkách a vždy po novém příznivém rozhodnutí výboru zemského vydal Palacký ještě díl V. r. 1862 a díl VI. roku 1872*). Ve předmluvě k tomuto VI. dílu *Archivu Českého* poznamenal Palacký, že „umínil obmeziti práci svou předběžně jen na písemnosti pocházející z doby nejstarší až do r. 1526, zůstává péči o další v té věci pokračování svým potomkům.“ Avšak Františkovi Palackému, stojícímu tehdy již na sklonku svého účinného života, nebylo dáno, aby tuto publikaci třeba jen v obmezení naposledy přijatém přivedl k zamýšlenému konci; díl VI. *Archivu Českého* byl poslední, jež Palacký vydal, ačkoli on sám nejlépe věděl ještě o znamenitých zásobách příhodných pramenů historických z doby před rokem 1526, a opisy některých zvěčnělých dějepisců sám si byl opatřil a jich k vyličení věku Jagellonského také použil.

Spolek Historický v Praze, uznávaje potřebu a příhodnou chvíli, aby se pokračovalo ve vydávání *Archivu Českého*, podal dne 1. října 1884 žádost ke sněmu království Českého, aby na ten účel zase povoloval summu peněz z prostředků zemských, jakáž před smrtí Františka Palackého (1876) stávala v rozpočtě zemském. Po návrhu výboru zemského sněm český při vyřizování rozpočtu zemského na rok 1886 učinil toto usnešení: „K dalšímu vydávání *Archivu Českého* povoluje se na rok 1886 částka 3000 zl. s tím doložením, že rozhodování o tom, jaké prameny by se vydávati měly, se svěřuje Král. České Společnosti Náuk, a že zemskému výboru se ukládá, aby další potřebné kroky se společností tou ujednal, a sice v tom smyslu, aby ekonomická stránka podniku zůstala jako druhdy věcí výboru zemského.“ Také rozpočet zemský na rok 1887 vykazoval 3000 zl. k tomu účelu; potom pak sněm povolil

takovou každoroční summu k vydávání *Archivu Českého* na pět let 1888—1892, a po jich vypršení opět na leta 1893—1897.

Král. Česká Společnost Náuk, dohodnuvši se s výborem zemským, zřídila k vykonávání úkolu sněmem na ni vzneseného kommissi, do kteréž r. 1886 byli zvoleni její členové: Václav Vladivoj Tomek jakožto předseda kommisce, Antonín Gindely, Josef Emler, Josef Kalousek, Jaromír Čelakovský, Jaroslav Goll, Antonín Rezek. Po smrti Gindelyho († 24. října 1892) zvolen byl na jeho místo do kommisce František Dvorský, nástupce jeho v archivářství zemském. K bezprostřednímu a jednotnému vedení podniku, při němž sic účastní se nyní mnozí vydavatelé, kommisce uznala zapotřebí ustanoviti ze sebe redaktora, za kteréhož zřízen byl člen níže podepsaný.

Archiv Český vydává se dále v téže způsobě a podobě, v jakéž prvních šest dílů péči Františka Palackého na světlo vyšlo dle programu, jež vytištěn jest při díle prvním roku 1840. Obsahujeť z pravidla písemnosti jazykem českým psané, a sice v pěti oddílech:

- A) Psaní poselací všelikého druhu.
- B) Zápisy zemské obecné a sněmovní, též listiny královské a úřední.
- C) Listiny soukromé.
- D) Výpisky právní a dějinné.
- E) Výtahy a přehledy z listin čerpané.

Listy a listiny vydávají se ne porážnu, ale vždy sbírka kusů k sobě nějak náležitých. Především hledí se k tomu, aby ty druhy a sbírky pramenů, jež Palacký vydával, doplnily a dovedly se až do roku 1526, ač tento rok ani nyní nemá býti přehradou, kterou by se měla trhati sbírka písemností, ježto dohromady souvisí původem svým nebo příjemcem anebo nějakou stránkou věcnou.

Díl VII. vycházel, tak jako díly dřívější, po sešitech 15archových. Počínaje dílem VIII. ustanoveno za pravidlo, aby se vydal vždy celý díl najednou. Z příčin oznámených ve předmluvě k dílu XII. oblíben byl poslední ten způsob vydávání, aby tiskly se vždy dva díly *Archivu Českého* současně, z nichž jeden má býti vyplněn jedinou velkou sbírkou pramenů, druhý pak má obsahovati sbírky drobnější.

V Praze v říjnu 1896.

J. Kalousek.

*) Viz Františka Palackého spis: Zur böhmischen Geschichtschreibung, vyšlý v Praze 1871, na str. 87, 131, 137; — též předmluvu k VI. dílu *Archivu Českého*.

A. XXX.

DOPISY RODU ŠVAMBERSKÉHO

z let 1449—1526.

Z archivů Třeboňského a Orlického vydávají

Antonín Bezek, František Mareš a Josef Kalousek.

Přítomná sbírka dopisů mocného někdy rodu Švamberského vznikla společnou prací týchž vydavatelů a v týchž okolnostech, jakž v předešlém díle Archivu Českého (XIV. str. 1) jest pověděno o dodavku ke sbírce dopisů rodu Rosenberského. Největší díl listů zde podávaných byl čerpán professorem Rezkem z archivu Třeboňského. Soustavným prohledáním téhož bohatého archivu, jež vykonal archivář Mareš se svými úředními pomocníky, přibýlo k tomu asi 50 kusů. Z archivu někdy Zvíkovského, nyní na Orlíku chovaného, podepsaný získal málo přes 40 kusů. Také v této snůšce při každém registě jest pojmenován archiv, ze kterého který kus pochází, a písmeny R, M, K jest naznačeno, který vydavatel ručí za správnost opisu.

Již v dřívějších dílech Archivu Českého byl uveřejněn drahý počet dopisů, poslaných od členů rodu Švamberského anebo od jiných osob k nim. František Palacký vybíraje listy obsahem důležitější, uveřejnil 45 dopisů Švamberských z let 1400—1479 v Archivě Českém III. 368—394 ve zvláštní sbírce; skoro tolikéž dopisů Švamberských otiskl mezi psaními rozličných osob z let 1471—1490 v AČ. VI. 127—216. Jednotlivé listy Švamberské najdou se tu a tam vřaděny a již vytištěny ve dvou velkých sbírkách dopisů rodu Hradeckého a Rosenberského (A. Č. VII—XII. s dodavky v díle XIV.), a dopisů pana Zdeňka Lva z Rožmitála (A. Č. VII—XII.) Z archivu Orlického vydáno bylo 31 dopisů Zvíkovských z let 1458—1477 v AČ. I. 227—244. Sbírký tyto s přítomnou naší navzájem se doplňují, a místy co v některé jest temného, dochází objasnění v druhé. K tomu budiž zde povšechně poukázáno. Zvláštními registry v naší sbírce odkazuje se jenom k těm několika dopisům Švamberským, jež Palacký uveřejnil porůznu v prvních šesti dílech Archivu Českého mimo sbírky zde dotčené.

Největší část dopisů rodu Švamberského zachovala se v bývalém Rosenberském nyní knížecím Schwarzenberském archivě v Třeboni. Příčiny toho jsou několikere. Rosenberkové ze všech panských rodů českých nejbedlivěji pečovali o zachování všelikých písemností pro budoucí potřebu právní i historickou. Švambergové měli mnohonásobné přátelské styky s Rosenberky zvláště od počátku náboženských válek v Čechách, ve kterých oba panští rodové stáli v čele strany katolické a tudy těsně k sobě přilnuli. Tak se stalo, že Bohuslav z Švamberka, jenž měl za manželku Lidmilu dceru Oldřicha z Rosenberka, roku 1573 obdržel od Oldřichova vnuka Jindřicha z Rosenberka zápisné zboží Zvíkovské a Milévské. Rod Švamberský, prvotně

usedlý v Plzensku, zapustil tudy nový a nejmohutnější kořen v jižních Čechách. Týž Bohuslav z Švamberka stal se i poručníkem nezletilého Jindřicha a ostatních sirotek Rosenberských a správcem statků rodu Rosenberského. Brzo potom počaly se zavírat smlouvy mezi rody Rosenberským a Švamberkým k účelu vzájemného dědění. Snahy tyto došly cíle, když po vymření Rosenberků r. 1611 prapravnuk právě dotčeného Bohuslava Jan Jiří z Švamberka zdědil skoro všechny statky Rosenberské. Při tomto spojení statků dvou panských rodů archiv Švamberský ze Zvíkova převezen a spojen s archivem Rosenberským v Třeboni, jež tehdejší spravoval znamenitý archivář Václav Březan. Písemnosti Švamberské od té doby největším dílem zůstaly již v Třeboni.

Důkladné poučení o panování rodu Švamberkého v jižních Čechách najde se v *Palátech Zvíkovských*, se vzornou pečlivostí sepsaných a vydaných (v Praze 1888 str. 220) od archivaře P. Františka Tyla, jemuž vzdávám dík za mnohou ochotu a pomoc mně poskytnutou při badání v knížecím Schwarzenberském archivu na Orlíce.

V Praze. v dubnu 1895.

J. Kalousek.

1.

Václav z Michalovic p. Hynkovi Krušinovi z Švamberka: o škodě, kterou Jarošová z Božovic Maršovi ze Dvorů svým rybníkem činí. (M)

V Strakonících 1449, 30. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. P. 1 a/1.

Službu svou vzkazují, urozený pane a bratře milý. Tajna tebe nyní [sic], kterak o sněmu v Strakonících u mne před tebou, pane, i jinými pány a dobrými lidmi, kteříž tu na sněmu byli jsou, mluvil sem a túžil na Jarošovou z Božovic, kteráž panoši mému Maršovi ze Dvorův svým rybníkem na jeho škodu činila jest, jeho topiec a k tomu práva izádného nejmažíc, než toliko svévolnosti. A když pravila, že nebožčík muž její topil to s Maršovou vůlí, tu Mareš to provedl, že jemu byl svolil do své vuole, ale ona již mnohokrát jsou o to obsielána, aby toho netopila, vždy jemu na jeho tím rybníkem svévolně topila až do stržení nyní toho rybníka. A to činila jsouci u Předbora služebníka tvého; pak již prála [pravila], že jest Předborovi prodala. Protož, pane bratře, rač Předborovi přikázati, jestli že jest to koupil, ať toho díla ponechá do ohledání té pře, aneb ať tak dělá, aby se panoši mému škoda nedála. Pakli jest nekoupil, přikáž jemu dle spravedlnosti, ať jie v jejích bezpráví a svévolnostech nefedruje, neb tu u něho jsouci, ani mně samému, ani také panošiem mým po dobrých lidech chce práva býti, z čehož jí vinou dám sie. Pakliby to jinak šlo, sám by tomu, pane bratře, rozuměl, že by to byla svévolnost, ale nespravedlnost. A toho mi napsanú dáš odpověď po tomto poslu. Datum in Strakonicz feria IIII ante Philippi et Jacobi apostolorum anno oc XLIX.

Václav z Michalovic seděním na Strakonících.

Urozenému pánu panu Hynkovi Krušinovi z Švamberka, bratru milému.

2.

Hynek Krušina z Švamberka p. Oldřichovi z Rožmberka: o sporu Marše ze Dvorů s Předborem z Radyšína pro výtopu. (M)

V Boru 1449, 3. května. — Orig. arch. Třeb. I. P. 1 a/1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a testi milý. A jakož mi píšeš, žeby tě obeslal pan Václav z Michalovic o služebníka svého Marše ze Dvorův a túže na služebníka mého Předbora z Radyšína, žeby Božejovice koupil u Jarošové, a žeby ten rybník chtěl dělati, a v tom dotýče toho, že by též ten rybník jměl topiti, jakožto za Jaroše topil: pane a testi milý, v svém listu pan Michalec mi píše a dotýkajě toho, žeby bylo smluveno do vôle jeho, aby ten rybník topil; i můžeš tomu, pane, sám rozuměti, že jest to věc neslýchaná, ktoby na to dělal, a onby, udělajě dnes, a onby jemu kázal zajtra zpustiti. Tedť, pane, dále posielám priepis páně Michalcova listu, kterakť mi píše, ješto v něm porozumieš, coť píše. — A také, pane a testi milý, dávámť věděti, žeť jmám od kardinála poselstvie nynie, žebych se o to s tebú i o jiné věci pilné rád s tebú sjel k rozmluvení a o ty věci spolu rozmluvili. — A také věz, žeť jsem služebníka svého Předbora s tiem hned obeslal, jakož mi píšeš. Datum in Bor in invencione s. Crucis anno oc XLIXmo.

Hynek Krušina z Švamberga, hajtman kraje Chebského.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberga, testi mému milému.

3.

Milota z Běšin a Jiřík z Reissenšteinu smlouvají Bohuslava ze Švamberka a Jana Kostnpiera z Mělnic o louku nad Ostrovským rybníkem. (M)

B. m. 1465, 27. září. — Orig. arch. Třeb. II. 161. No. 1a.

My Milota z Běšin a Jiřík z Rayssnsstaynu známo činíme tiemto listem všem vuobec, ktož jej uzrie anebo čtúce jej slyšěti budú, že sme smluvili mocně a dobrovolně urozeného pána pana Bohuslava z Švamberga s jedné strany, a z druhé strany urozeného panoši Jana Kostnpiera z Mělnic seděním v Lukavici, o tu louku, kteráž jest nad Ostrovským rybníkem nad cestú k Tachovu jdúc, takovúto smlúvú: že kdyžby rybník Ostrovský plu stál, a žeby tu louku zatopil, tehdy nahoře dotčený Jan Costnpier i jeho dědicové budúcně tu nemají překážěti ani hájiti pánu nahoře dotčenému i jeho budúcím dědicóm. A také Jan Costnpier i jeho budúcí dědicové a náměstkové, doniž ta voda nad cestú na té lúce stane, nemají tu ryb loviti ani také louky zastaviti, ani kterým obyčjem těm rybám, kteréž by tu byly, nemají překážěti. A také Jan Costnpier i jeho budúcí pod cestú nemají nic, pokud a což rybník zatopuje. A také když by voda s té louky sešla, tehdy Jan Costnpier i jeho dědicové budúcně mají té trávy na té louce požívati, sieci a sobě k svému puožitku

skliditi anebo s ní učiniti, což by se jim najlépe zdálo, a to vždy a na každý rok, dokud by rybník pln nestál a té louky žěby voda nezatopila; a pan Bohuslav nahoře dotčený i jeho dědicové budoucí nemají jemu v tom překážeti, tak jakož nahoře dotčeno jest. A také jestli žěby Jan Costupier komu to prodal, má pana Bohuslava i jeho dědice tak v tom opatřiti, aby JMti anebo jeho dědicóm budoucně v tom překáženo nebylo, a tato smlúva aby pánu často dotčenému i jeho dědicóm zdržena byla. I též zase pan Bohuslav a jeho dědicové budoucí nemají učiniti Janovi Costupierovi, když by komu to prodali, jakož tepruv nahoře dotčeno jest. A také pan Bohuslav i jeho dědicové budoucí splavu na tom rybníce nemají povyšovati, než tak ho mají nechati, jakož jest prve byl a podnes jest. A tuto nahoře psanú smlúvu my nahoře psaní smlúvce mezi nimi sme učinili s jich obojích dobrú vólí a vědomě; a to sú voni slíbili i za své dědice budoucně k sobě i k nám pod svú ctí a věrú tuto smlúvu věrně a právě a v cěle držěti bez přerušěnie všelikterakého. A toho my nadepsaní smlúvce každé straně dáváme list pod našimi a jich obojích stran vedle nás visutými pečetmi, aby se oni uměli v těch věcch podle smlúvy naše i jich dědicové a náměstkové mieti a zachovati ve všech těch kusiech v tomto listu smluvném nahoře položených. Jenž jest psán a dán let po narození syna božieho tisícieho čtyřstého šedesátého pátého leta, ten patek před milým svatým Václavem mučedníkem božím a dědicem naším českým.

4.

Hilarius Litoměřický Bohuslavovi ze Švamberka: že sejme interdikt s kláštera Tepelského, když tento odpřisáhne se krále Jiřiho. V Plzni 1467, 23. řjna. — Tištěno v Archivu Českém VI. 124 č. 15.

5.

Jan ze Švamberka Volynským o poplatky. (M)

V Strakonících 1468, 16. února. — Orig. arch. Třeb. II. 336. 1.

Jan z Švamberka, bratr řádu rytěřujícíeho zákonu svatého Jana Křtitele božieho posvátného domu špitálu Jerusalemského, chudých božích sluha, k českému převorství mistr obecní volený.

Purgmistře, rychtáři, konšelé i všecka obec městečka Volyně, i všecky lidi toho Volynského újezdu neb úřadu našeho zákonu i naše, tiemto listem vás všecky i každého zvláště napomínáme, neb to vieme, že vás všech i každého zvláště tajnoenie, kterak penězi zákonní zákonu [z] Strakoníc jsú za vás dáni, a člověčenství ste slíbili, a z toho propuštění nejste; a to dáníe zakonných peněz dáno a stalo se s volí KJti. A vy od toho času těch všech časov a let platy, poplatky i jiné všecky užitky, v nich sedíte od starodávna, vydávali ste a platili, nyní pak obmeškali ste

se a platuov diel drahně zadržali ste a nedali nám, ješto o nich dobře viete: i napomínámeť vás a prikazujemť vám přísně všem vuobec i každému zvláště, aby jě v témdni konečně od datum listu tohoto nám a zákonu našemu dali a jě na Strakonice přinesli. Jestližeby toho zanedbali a jich nepřinesli, poněvadž my a zákon náš k tomu spravedlnost máme, o niež vy dobře viete, vězte, žeť vás všecky s boží pomocí a s přátelskú k tomu připravíme, že nám jě dáte s vaší škodú; protož toho se nedopúštějte. Datum Strakonic feria III ipso die sancte Juliane virginis, annorum domini oc LXVIII°.

6.

Jan z Švamberka rychtářovi z Nišovic o platy. (M)

V Strakonících 1468, 16. února. — Orig. arch. Třeb. II. 336. 1.

Jan z Švamberka, bratr řádu rytěřujícího zákonu svatého Jana Křtitele božieho posvátného domu špitálu Jerusalemského, chudých božích sluha, k českému převorství mistr obecní volený.

Bohunku rychtáři z Nynšovic*)! Tě i všechny lidi tvého rychtářství neb úřadu našeho zákonu i naše tiemto listem všecky i každého zvláště napomínáme, neb to vieme, že vás všech i každého zvláště tajno nenie, kterak penězi zákonními zákonu [z] Strakonic jsú za vás dáni, a člověčenství ste slíbili, a z toho propuštění nejste; a to dání zákonních peněz dáno a stalo se s volí KJti. A vy od toho času těch všech časnov a let platy, poplatky i jiné všecky užitky, v nich sedíte od staradávna, vydávali ste a platili, nyní pak obmeškali ste se, a platuov diel drahně zadržali ste a nedali nám, ješto o nich dobře viete: i napomínámeť vás a prikazujemť vám přísně všem vuobec i každému zvláště, aby jě v témdni konečně od datum listu tohoto nám a zákonu našemu dali a jě na Strakonice přinesli. Jestližeby toho zanedbali a jich nepřinesli, poněvadž my a zákon náš k tomu spravedlnost máme, o niež ty i lidé úřadu tvého dobře viete: i vězte, žeť vás všecky s boží pomocí a přátelskú k tomu připravíme, že nám jě dáte s vaší škodú; protož toho se nedopúštěj i s lidmi úřadu tvého. Datum Strakonicz feria III ipso die beate Juliane virginis, anno domini oc LXVIII°.

*) Čti *Nišovic* nebo *Něhošovic*; vsi obou těch jmen nacházejí se na bývalém panství Volynském.

7.

Jan z Rožmberka (?) Bohuslavovi z Švamberka: o poslání kata na zločince. (M)

B. m. a r. (1470?) — Koncept arch. Třeb. IB. 5BC. 13.

Také, pane švagře muoj zvláště milý, ty zločince, kteréž v svém vězení máte, mé raddy jiné nenie, než abyšte se jich kázali právem tázati, neb se v kraji mnoho nešlechetných věcí děje, ješto skrze jich tázání mnohých věcí budeme se buohdá moci

vystřieci. Také vězte, že jsú mi dnes jednoho lottra přivedli s jistinú, anť vede dva koně, ještě je ukradl, i bylo by mi mistra popravnieho na něho potřebie. I prosím vás, když na Boru bude, dajte mi věděti, ať já po něho pošli. A také jakož jsem vám onehda psal, což se Pffelére dotýče, prosím vás, obešlete jej, a kdy by měl u vás býti, dajte mi věděti. A jestli že ste po kata neposlali, dajte mi věděti, neb já po něho poslati chci.

8.

Jan ze Švamberka jako volený oprávec Janovi z Rosenberka klade rok v Prachaticích s Burianem z Lažan na Bechyni. V Strakoncích 1471, 27. ledna. — Tištěno v Arch. Českém V. 313 č. 3.

9.

Jan ze Švamberka, mistr Strakonický, Janovi z Rosenberka: že mnozí s obojí strany žádají společného sjezdu o stavení záhub a jednání obecného dobrého. Na Strakoncích 1471, 8. dubna. — Tištěno v Archivě Českém V. 318 č. 9.

10.

Bohuslav ze Švamberka Sigmundovi opatu Tepelskému: o faráři v Ovesných Kladrubech. Na Boru 1473, 12. prosince. — Tištěno v Archivě Českém V. 359 č. 62.

11.

Písař Zvíkovský purkrabí Krumlovskému o lehavého psa. (K)

Na Zvíkově 1474, 31. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. W⁸ fasc. 14.

Službu svú vzkazuji, pane Konrádte milý! A račte věděti, že Šmelický [sic] pánu mému JMti lehavého psa dal, kteréhož Rada myslivec váš přistrojil jest Šmelickému oc. I poslal mě jest JMt vo to naschváli s myslivcem naším na Zviekov. a tak mi poručiti ráčil, abych Radu vobeslal, aby s tiem psem na Zviekov přijel, a s myslivcem s naším aby některý den pojezdil: I milý pane Konrádte, račte ho poslati k nám s tiem psem na Zviekov; a tu když přijede, budeť mu ten pes hned zaplacen, vo to ať žádné péče nemá. I račte ho bez meškání poslati, nebť já s myslivcem s naším na Zviekově naň čekati budu. Dán na Zviekově feria VI. na vigilií všech svatých, annorum Domini LXXIII°. Linhart písař páně z Švanberga.

Uroz. panaši, panu Konrádтови z Petrovic, purgrabí na Krumlově, na mě laskavému. Vigilie Všeoh Svatých roku 1474 padla na pondělí, ne na pátek.

12.

Racek ze Švamberka Jindřichovi z Rosenberka: že pán jeho, až se vrátí, dá jemu odpověď v příčině Rakušanův. B. m. 1474, 31. prosince. — Tištěno v Archivě Českém V. 358 č. 73.

13.

Václav Holub svému pánovi (Bohuslavovi ze Švamberka?), aby v Cerhonicích dvůr postavil. (K)

B. m. (1474?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. B# fasc. 4.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt věděti, že sem byl před sím v Crhonicích, opatruje hospodářství, aby se zrězeně dělalo a mlátilo; i porozuměl sem tomu, že jest velká nesporeta a nezrězenost, ješto tu dvoru při té stodole nynie. I tak sem na to myslil, abych VMti o to psal, jestliže by VMti vuole k tomu byla a úmysl, abyšte ráčili kázati tu dvuor postaviti. Neb račte VMt věděti, že by z toho dvoru velké požitky k zámku vycházely, když by tu dvuor udělán byl při té stodole, a že by tu čeleď v něm byla, zvláště že by se tu dobytky chovaly, voly, krávy, ovce, i jiné nábytky, a tu že by se hnuoj dělal, ješto by se dědiny hnojily, ječmen a pšenice by se sela, i lúky by se opravovaly. Neb, pane milý, dědiny velmi zajdú a spuštější a schlistnú, jestliže se hnojití nebudú. Jakož pak, když VMti buohdá příjezd k nám bude, těch věcí VMti šře ústně spravím. I co v tom úmysla VMti bude, račte dáti věděti, ješto by se lesu ke [sic] potřebě navezlo na saniech. Než, pane milý, lesuov VMt tu nemáte, ani pán Strakonický, ješto by se k té potřebě a k tomu stavení hodil. I byl-li by úmysl VMti, ten dvuor kázati stavěti, abyšte ráčili panu Lvovi psáti, aby lesu na království VMti dáno bylo. A s tím buďte VMt pánu Bohu a blahoslavené panně Marii poručeni; a dajž to milý pán Buoh všemohúci, aby se VMti prospěšně a zčastně vedlo, a pán Buoh dal VMti svítězství nad nepřátely VMti i dobrým lidem VMti.

Václav Holub oc.

14.

Purkrabí Zvíkovský Jarohněvovi z Úsuší o různici s Píseckými o vězně. (K)

Na Zvíkově 1475, 25. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 128.

Služba má tobě, urozený příteli a pane Jarohněve milý! Jakožť sem psal, co se věznův dotkne: i jest ruoznice mezi námi s Píseckými, že oni chtějí, aby jejich byli prvé propuštěni; i nezdá mi se to za podobné. I milý pane Jarohněve, mluv se pánem tvým JMtí, aby to pro pána mého JMt učinil a mně list dal otevřený, abych já mocen byl jich propustiti; a vo to bych se s nimi sjel, aby oni lidi pána mého JMti propustili, a já jich. Také pane Jarohněve milý, proším tebe vždy o toho psa, ať mi jest poslán po tomto poslu, nebť mi jest v tom Rys nešlechetně učinil. Datum ex Zviekov feria III. in die sancti Marci apostoli ewangeliste, anno oc LXXV.

Jan z Blahúst purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši, panu Jarohněvovi z Úsušie, příteli mému milému.

15.

Úředník Zvíkovský pánovi: o úrocích Dubňanskému. (K)

B. m. i d. (okolo 1475?) — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr 8. č. 43.

Také račte VMt věděti o Dubňanského úroky, jakož sem prvé psal, že mají jemu dáni býti čtyřie úroci; dva na Zvíkově leží tu, a VMt dva vzal, jeden v Soběslavi, kterýž byl z Milličína položen, a druhý vzala VMt na Zvíkově. Za ta dva má VMt, kteréž jste vzali, máte jiné dáti. Račtež o tom rozkázati, mám-li já z úřadu ta dva úroky dáti, nebť se ta věc připomíná pro počet.

16.

Úředník Zvíkovský pánovi: prosí o peníze, že pacholci nechtějí čekati oc. (K)

B. m., b. d. (okolo 1475?) — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr 8. č. 45.

Milostivý pane! Jakož jsem s VMtí mluvil o penieze od hradu chovanie a o zlaté, jakož jsem VMti puojčil bez jednoho XX zlatých: i prosím VMti, račte dáti; nebť je mi veliké potrebie, neb žita nemám zač kúpiť i jiných potreb. A již jsem se na to velmě zdlužil. A lidé mě napomínají, což jsem jim dlužen, chtěiee svému. A pěší chtěie ote mne a napomínají mě z služby. A já jim nemám co dáti. A VMt mi řekla L m ve čas dáti; a již tomu rozumiem, že z toho snad nic nebude. Neb jsú pěší, sebravše se, kteří jsú u mne, i přišli ke mně a mluvili se mnú přístně, a žádajíc, abych jim jich službu dal. A já jsem jim odpověděl: „Milí pacholci, prosím vás, počkajte jen tmy [mi?], pán dá JMt, chci vám také rád dáti.“ A oni jsú tak odpověděli, že čekati nemohú, že nemají v čem choditi. I prosím VMti jako pána svého milostivého, račte to opatřiti a dáti. A o žito, což jste mi pozuo-stali, račte kázati dáti a vzkázati, kdy mám po ně poslati.

17.

Jan z Březí písari Zvíkovskému o zemanovi, který půjčí peníze. (K)

Na Chlumci b. r. (1476, 19. ledna?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 153.

Službu svú vzkazuji, slovutný příteli milý! A jakož mi píšeš, ať bych dal věděti o zlaté, jakožť sem psal; i věziž milý příteli, žeť sú čtyři sta zlatých nebo více u jednoho dobrého člověka zemenína. A tenť žádný válečník není. Než prosí pána tvého JMti, aby ráčil to zřediti, aby na JMt péče neměl a na jeho zámky, i na pana Zdeňka JMt i na jeho zámky. A on tak praví, že by to zřízeno bylo, že ihned ti zlatí dáni budú, a jistota aby byla, a jeliž na sv. Havel aby ráčil úrok dáti. A toho mi daj odpověď bez meškání. Dán na Chlumci v pátek před sv. Pavlem na vieru obrácenie.

Jan z Březie.

Slovutnému Bartošovi z Jistebnice, písari na Zvíkově, příteli milému.

18.

Anna z Risenberka Bohuslavovi ze Švamberka: o obsazení nějakého kostela; o Johance Švamberské. (R)

Na Chlumci 1476, 12. března. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 15.

Modlitba má, urozený pane, pane VMti. Vznegli na mě lide osady té z Dublevic, založení kostela Matky božie, prosieć mne, abych se před VMtí přimluvila, abyste ráčili podati fary té, aby ta sirá osada bez kněze nebyla, aby ráčili to učiniti pro zdravie a ščeście VMti i pánuov krunthu toho. A také jest jim vzat msál a zvonec nějaký na Holesice, a měl jest jim vrácen býti pod někými [sic] úmluvami, a toho jest se nestalo. I prosí ta obec pro pána Boha, abyste se ráčili přičiniti před panem Zdeňkem; a jestliže by těm lidem z čeho vina dána byla, proč jest nevráceno, že chtějí rádi po VMti rozkázání napraviti oc. Pane milý! Paní Johanka, dcera VMti *), dobře se má a ráda by slyšala, aby se VMt také dobře ve zdraví měla, a za též VMt prosí jakožto i já. Datum ex castro Chlumecz f. III in die s. Gregorii, annorum oc LXXVI.**)

Anna z Ryzmbergka.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, nejvyššímu hofmistru král. Českého, haitmanu kraje Plzeňského, pánu mně přiezivnému.

*) Rukou Březanovou připojena na rubu poznámka: Johana z Švamberka vdaná za pana Děpoltu Popele. **) Letopočet nezřetelný, mohl by se čísti také LXXII; ale památka sv. Řehoře v úterý rozhoduje pro 1476.

19.

Purkrabí Zvíkovský Bohuslavovi ze Švamberka: o mýtech, rybníku a vězních. (K)

Na Zvíkově 1476, 16. března — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 129.

Službu svú vzkazují VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož VMt píšete, co se majta dotýče s lesu, abych lidem VMti prikázal, aby majta neproklamávali cizím lidem, i také co se cla dotýče páně a páně Zdeňkova JMti na Holešicích, aby se v tom JMti právě dalo oc: i račte VMt věděti, že se v těch věcech tak zachovám a rozkáži lidem přísnně a jim úmysl VMti poviem, aby se v tom tak zachovali vedle psanie VMti. A co se rybníka u Hrajkovic dotýče, tu věc na Hodejovského vnesu a jemu ten úmysl dám znáti. A jakož VMt píšete o vězně: i račte věděti, že ti z Miličina oba sedie, a žádný mi jest o nich nic nepsal; než ten praví jeden, kteří jsú jeho koni byli, že by chtěl VMti slúžiti a písařem býti, a že písařství rozomie; tak mě spravuje, jestliže byšte VMt ráčili s ním kterak naložiti a jeho při zdraví nechat, že by chtěl VMti toho odslúžiti, jakož pak Radovi sem ústně s VMtí poručil šfre rozmluviti. A co se dotýče Gilgessie, ten vždy tak sedí; a když sú onehdy s ním mluvili, Protiva sám druhý, jsúce vysláni od pana Dobeveského, s přisností a jemu mistrem hrozéc, a on se k ničemuž neznal, aniž sú na něm co mohli jmieti oc. A co se dotýče Berana z Letuov člověka VMti, toho sem dal na

rukojmie pod Lte kop až do sv. Jiří příštího, a v tom když bych mu dal tajden napřed věděti. A ten druhý, kterýž jest s Beranem jat, ten ještě sedí, a rukojm jmieti nemuož pod takový základ Lte kop, neb jest velmi člověk chudý a nemá nic, že zaň nechce žádný slíbiti. A ten třetí, kterýž jest s nimi byl při tom účinku, o toho mi pšíe onehdy Markvarth Jezovec a Lisa proséce, abych jemu glejt dal, a že mu Kramářk ini těm jiným z Letuov o hrdlo nestojé. I k žádosti jich dal sem jemu glejt až do sv. Jiří, neb jest člověk VMti, aby se za VMti osadil oc. A co se zámku a hospodárstvie dotýče, toho i s Holubem chceme rádi pilni býti, pokudž najdále rozuměti budem. Také račte VMt věděti, že pan Trčka nikdie mi jest nepsal o ty vězně z Miličina. Datum Zwiekow sabbato ante dominicam Oculi, anno oc LXXVI°.

Jan z Trnové, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, nejvyššímu hofmistru královstvie Českého a hajtmantu kraje Plzenského, pánu mému milostivému buď dán.

20.

Purkrabí Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka o stavění rybníka. (K)

Na Zvíkově 1476, 23. března. — Orig. pap. arch. Orlického VII. T. fasc. 1. č. 2.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož ste mi VMt psali, abych s Hodějovským to miesto opatřil k rybníku, kteréž jesti nad Hrajkovici: i račte VMt věděti, že hned druhý den po psaní VMti stavař přišel jest na Zviekov, ten kterýž jest dělal u pana Lva. I obeslal sem Hodějovskému [sic] k tomu, aby byl nazajtrie na témž místě, a sám sem s Holubem a stavařem také tam jel, opatřivše to miesto, kdež by najslušněje hráz měla býti. I smluvili sme na tu hráz téhož stavaře, že v založení hrázi XXXti loket dlühých zšíří a XIIti zvajší, a v zavření hrázi vosmi loket, a krumfest má udělati dvou loket zšíří, kdež by toho potřebie bylo, a hlínu dobře napěchovati; a dvě trúbě má vložit i ty opěchovati, a kolečka k tomu mají jemu dány býti i lesy. I má jemu JMt od té hrázi dáti devadesát kop a jednu kopu a více nic oc. — Také pane milý, rač VMt věděti, že z rozkázanie páně Vorlického lidem VMti i jiným lidem i svým, kteříž sú les měli na březích, vzali sú po dvou kládách, tak jakož sú do voru udělali. I o tu věc sem se radil s Hodějovským, i na ničem sme spolu o to nezuostali oc. — Také pane milý, rač VMt věděti, že tuto sobotu Dobeuský jeda do Prahy, stavil se u mne na Zviekově, a tak se mnú zuostal, že když z Prahy přijede, že má úmysl s mistrem přijeti; než o jiné žádný mi jest nic nepsal, aniž o ně kto stojí. I milý pane, co se VMti v té věci zdá, co se dotýče pána Vorlického, to mi račte dáti věděti. Dán na Zviekově v sobotu před tú neděľ Letare, anno oc LXXVI.

Jan z Trnové, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, nejvyššímu hofmistru král. Čes. a hajtmantu kraje Plzenského, pánu mému milostivému.

21.

Petr z Doudleb Bohuslavovi ze Švamberka: o svém právu na některé poddané faráře Hořického. (M)

V Budějovicích 1476, 2. dubna. — Opis Březanův v genealogii Dúdlebských.

Urozený p. p. laskavě příznivý! Služba má napřed VMti! A jakož mi VMt píšete, kterak byšte od faráře svýho Hořickýho zpraveni byli, že bych jemu člověka jeho jal a u vězení svém jměl: i račte věděti, že já na těch lidech panství jmám a to slušně provésti mohu. Protož byl bych sám k VMti přijel, ale jsa zaneprázdněn svými potřebami, nyní přijeti nemohu, i prosím, abyšte mi za zlé neráčili jmíti. Než proto, což nejspíše budu moci, k VMti přijedu a těch věcí oustně zpravím, že já s bratřími svými na těch lidech po svých předcích panství jmám. Ex Budways feria 3^a post dominicam Judica, annorum LXXVI. Petr z Dúdleb.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, nejvyššímu hofmistru k. Č., hejtmanu kraje Plzenskýho a poručníku pánův z Rožmberka, pánu laskavě příznivému.

22.

Petr Kaplěš Bohuslavovi ze Švamberka: o zvěřinu a zboží Huské. (R)

Na Winterberce 1476, 1. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! Jakož mi TMt píše o zvěřinu k té potřebě vaše: chci já rád pilen býti, a jestli že pán Buoh co zdaří, chci k VMti rád poslati. A také, jakož mi VMt píše, co se toho listu dotýče, na to zboží Huské, ceduli jste mi poslali, abych to tak přijel. I to já chci také pro VMt učiniti. Ex Wintnberg, sabbato ante Penthecosten annorum oc LXXVI.

Petr Kaplěš z Sulevic a na Wintnberce.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, nejvyššímu hofmistru král. Českého, hajtmanu kraje Plzeňského oc pánu mně přeznivému.

23.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému, aby psal o vězních nějakému hraběti. (K)

Na Zvíkově 1476, 29. července. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 29.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! A dávám věděti, že jest pán JMt zůstal s Thomarem, abyšte z Krumlova psali list pod páně Mti pečetí německý tomu hrabí, že téhož pacholci jeho vězni jsú, a tak tomu rozumu, jakož toho teď v ceduli přepis posílám. Datum Zwiekow feria II. post festum sancti Jacobi, anno oc LXXVI.

Jan z Trnové, purkrabí na Zviekově.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli milému buď dán.

24.

Zdeněk ze Šternberka Bohuslavovi ze Švamberka a jiným: o svém ležení u Trandorfu v D. Rakousích. (M)

V Trandorfu 1476, 5. října. — Přepis arch. Třeb. Famílie Sternberg.

Službu svou vzkazují, urození páni, pane synu, příteli a slovutní přátelé milí. Napřed s pravou věrou rád slyším, že se dobře máte a že se vám dobře vede. Já se, děkuji pánu Bohu, se všemi dobrými lidmi svými dobře mám a dobře se nám vede. Ležím u Trandorffu, jediné půldruhé míle od Dunaje a od Špicu, a zejtra bohdá konečně na Dunaji budu. Velmi vám děkuji z té výstrahy, kterouž mi píšete o Hošťálkovi a jiných, jakožto přátelům svým milým; a což bych já také věděl o kterých lidech, vám bych nemeškal dáti věděti. Datum in castris exercitus iuxta Trandorff sabbato post s. Francisci anno oc 1476.

[Cedulka:] Také vám věřím, jako přátelům milým, kdybyste s císařem JMti jakú smlouvu vzali, že mi nemeškajíce věděti dáte.

Zdeněk z Šternberka, nejjasnějšího Uherského, Českého krále oc nejvyšší hejtman ve všech zemích království Českého na JKMti místě a nejvyšší purkrabě Pražský.

Urozeným pánům, panu Bohuslavovi z Švamberka hofmistru království Českého a hejtmanu kraje Plzeňského, panu Janovi z Švamberka mistru převorství Českého, a urozeným panošem Petrovi Kapléři z Sulejovic a Jindřichovi Roubíkovu z Hlavatec, synu, příteli a mně milým.

25.

Bohuslav z Obytec Bohuslavovi z Švamberka: o vzatém koni oc (K)

B. m. 28. října (1476). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 131.

Službu svou vzkazují, urozený pane, pane milý! Jakož VMti tajno není, že ste mi rozkázal, abych sobě tu věc vyvedl do dvou neděl, kdy se VMt s pole vrátíte: I rač VMt věděti, že sem přijel do Třeboně s tím dobrým člověkem, od kohož sem ten kuon měl, a také sem poslal po páně Krajieřova služebníka, při kterémž jest vzat ten kuon; a tu sú věc seznali ti deberzy [dobří] lidé před VMti služebníky, před těmi, kteří sú na Třeboni. Poněvadž se VMti zdálo, abych já s panem Prachatickým měl o to činiti, i věřím VMti, že to ráčíte v paměti mieti. A rač VMt věděti, že ten kuon, kterýž sem VMti okazoval, že nikam nemůž; i račte VMt kázati, ať ten kuon vezmú ode mne, aby snad někdo neřekl, že bych oh [ho] zanedbal; neb pravie, že by sobě nohu vytočil. A také VMti nebuď tajno, že mne Lisa prosil, abych s VMti mluvil, jakož ste mu řekli, že budem opatření na Zviekově; i rač VMt věděti, že o žádném opatření nevieme. I ráčíte-li nám co dáti, račtež rozkázati v brzkém času; neb kdybyste VMt nám neřekli, nepřipomínali

bychom vám toho; i VMti věříme, že ráčíte na nás zpomenúti; neb sem já měl s VMtí sám o to mluvíti, i zašla mne pilná potřeba. Datum feria secunda in die Simonis Jude.

Bohuslav z Obytec a z Hvožďan.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberku, najvyššiemu ochmistru kráľovstvie Českého a hajtmanu kraje Plzenského, pánu pánu mému milostivému buď d.

26.

Jan Mníšek Bohuslavovi z Švamberka: o svém vstoupení do jiné služby. (K)

Na Zvíkově 1476, 28. října. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 132.

Službu svú vzkazují TMti, urozený pane, pane muoj milostivý! A poručil sem Linhartovi písari, kmotru svému, aby s VMtí mluvil oc; i tak jsem porozuměl, že mne VMt nepotřebujete. I račtež věděti, že s panem Lvem námluvu mám, že bych u JMti úředníkem měl býti. I poněvadž VMti služebník sem, nezdálo mi se bez vůle vaše, pane, sobě dokonati. I jestli pane vůle vaše, tedy sobě dokonám; neb bez služby mně jest nelze býti. Odpovědi VMti žádám po tomto poslu. Dán na Zvíkově v pondělí na den sv. apoštolův buožích Šimoníše a Judy annorum LXXVI.

Jan Mníšek z Blahústi.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberga, najvyššiemu hofmistru kráľovstvie Českého a hajtmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému.

27.

Hejtman Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka: o potřeby hradu, o dodělání rybníka oc. (K)

Na Zvíkově 1476, 3. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 133.

Urozený, pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VMti napřed vzkazují. A jakož TMt psali ste Linhartovi písari, abychom sobě železa, soli a jiných potřeb na zámek potřebujících zjednali a dobyli, a že vy fuory nemáte: pane, porozuměl sem oc. I rač VMt věděti, že o všechny potřeby bohdá s pilností se starám, kteréž mieti máme, jakož jste pak v ceduli Linhartově porozuměli, ty aby se jednaly a kupovaly; krom jedné, pane, o železo, o toť nám najtíež bude, toho v kraji kúpiti nikdž nemuožem, neb ho nenie. I budete-li moci kterak, milý pane, račte se o to postarati, zda byšte mohli nám zjednati a je poslati. A jáf sem, pane, také Linhartovi poručil, zda by nám ho z Boru také něco poslati mohl, vyberúce, pane, tam jedné, aby hebké bylo. Také pane račte věděti, z rozkázanie VMti obeslal jsem ty rukojmie, aby se k tomu měli bez prodlení tak, jakož jsú rukojmie za toho stavaře, že rybník dodělán má býti do sv. Mikuláše; a jestliže by dodělán nebyl, aby jistě věděli, že padesát kop od nich chci mieti, tak jakž jsú slíbili, bez milosti: ti neviem pak pane, kterak se k té věci mieti budú. Než račte ještě věděti, že padesáti kopami stěžka jej ještě doděláte; než bohdá já pilnost svú rád chci k tomu

mieti, jedně pane račte mi k tomu radu dáti, kterak a pokud v tom dále dělati mám; neb rybníkář ten již více nedělá, neb pro nedostatek pacholkuov mieti nemuž. — Také pane milý, poručil sem Linhartovi písaři byl, aby s Tvú Mtí mluvil o muoj koník, na kterémž on Linhart písař jede, jestliže mi ho neráčíte vrátiti, ale abyšte mi V kop VMt dala, tak jakož jej v pravdě tak sám v tom mám. I porozuměl sem od Linharta, že nevyporozuměv mé řeči, že jest s Tvú Mtí Linhart mluvil o ten koník vraný, na kterémž trubač jezdí, a vy že ste mu odpověď dali, že viete, že jej ve II kopú mám: i tak jest pane, že jej ve dvú kopú a v X gr. mám, tak sem vám také pravil; i poručil sem já jemu mluvit o tento druhý koník, ale o ten vraný nic. I to věduce, pane milý, bude-li se TMti koník ten zdáti mieti, račtež mi kázati V kop dáti, neb jej sám v tom mám. Také, milý pane, pravil mi Linhart zase od VMti, kterak TMt ráčíte se ke mně v té potřebě, o kteréž sem VMti vzkázal, ke mně milostivě mieti oc; pane milý, tak již učiním do toho času, pokudž sem VMti vzkázal, v tom všecky své věci opuště, s pilností bohda, pokudž najdále mohu. A tu věc již k milému pánu Bohu a k VMti připúštím. Také teď TMti posielám listy páně Hynkovy, ty sme s Linhartem otevřeli, jimž porozumiete oc. A dajž Vám milý Buoh, abyšte se k nám ve zdraví vrátili. Ex Zwiekow dominico post Omnium Sanctorum, anno oc LXXVI. Jan z Trnové, hajtman na Zviekové.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, hajtmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému d.

28.

Hajtman Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka: o dodělání rybníka oc. (K)

Na Zvíkově 1476, 12. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. T. fasc. 1. č. 3.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti poddaná, pane milý! Rač VMt věděti, že jest posel přišel od pana Zdeslava s listem. I ohledal jsem list, an VMti svědčí, i kázal sem mu jíti k VMti s listem. I odpieral toho a tak pravě, že má od pána svého prikázanie, aby ho dodal na Zviekov. A s tiem šel ode mne. I jda doluov, povrhl jej u Rochlovce u vrátného; a Rochlovec mi list přinesl, a já sem jej odevřel. I byl bych jej VMti rád prve poslal, i nemohl jsem posla jmieti. I teď jej VMti posélám, jemuž VMt porozumiete oc. — Také pane milý, rač VMt věděti, že sem byl s panem Dobeuským na rybníce; i dobře se líbí panu Dobeuskému to dielo, ale drahně musí ještě diela býti, než se ta hráz dokoná. A již se nynie nic nedělá, neb ten stavař peněz nejma. I jest škoda, že to dielo má tak zastaveno býti, že se nedělá před se; a by se mohl dodělati letos, měl byšte VMt toho dobrý užitek. I milý pane, rač to [sic] VMt na tu věc pomysliti a rozkázati, kterak se mám v tom jmieti; neb bych velmi rád, by se to mohlo dělati a to dielo dokonati letos, aby se s jara mohl zastaviti a nasaditi. A jakož na stavařovi rozumiem, že by pa-

cholkuov dosti jměl k tomu dielu, a má čtvery káry, ješto by jimi chtěl voziti: I pane milý, panu Dobevskému se tak zdá, když jest na to dielo pohleděl a je opatřil tak vedle smlúvy, že se ještě k uosmdesáti kopám přiblíží, než se tak dokoná ta hráz, jako má býti oc. Také pane milý račte VMt věděti, že se již v nové světnici topí, ale puoda ještě jest nevyschlá; než tak mám za to buohdá, že ve dvú nedělf v ní sedati budem, neb ještě v ní pro páru sedati nemůžem. Datum na Zviekově v auterý den svatých pět bratřf, léta oc LXXVI.

Jan z Trnové, haitman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru král. Česk. a haitpmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému d. d.

29.

Hejtman Zvíkovský Jaroslavovi Zmrzlíkovi vytýká zajetí Chalance z Podhradí. (K)

Na Zvíkově 1476, 14. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 134.

Službu svú vzkazuji, urozený pane milý! A jakož jsú včera služebníci vaši jali Chalance, člověka pána mého JMti z Podhradie městečka, a jej na Orlík vedli; a zpraven sem, že z té příčiny jest jat, že jest les sekal na vašem zboží. I milý pane, zdá mi se, že ste toho neměli dopustiti, na člověku pána mého JMti mocí sáhnúti v tomto slavném příměří, ano pán muoj JMt, inižto JMti lidé i poddaní, na vás žádné péče nemajíce, inižto mně naň žalovavše. A byl-li by co vám Chalenec co povinovat aneb co přečinil, musila by ta věc od něho vám napravena býti vedle slušnosti. I pane, co se pánu mému JMti od vás děje, nezdá mi se, by to bylo súsedsky; i to Bůh vie, rád bych viděl, by pán muoj JMt i vy pane byli spolu v dobré vuoli, nežli by která zlá vuole mezi vámi měla vzniknúti. I věřímť vám pane, že tohož Chalance propustiti kázete, a z čehož mu vinu dáte, má vám práv býti, zdá-li se vám, před panem Vrabským, tu má státi, anebo před kým by se vám zdálo dobrým člověkem urozeným nestranným v tomto kraji. Pakli by se toho, pane, nestalo přes toto novné [sic] mé poddanie, a vy téhož Chalance nepropustil: musil bych to na pána svého JMt vznésti. A tohož žádám odpovědi. Datum ex Zwiekow feria V. post sancti Briccii anno LXXVI. Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

30.

Hejtman Zvíkovský Bohuslavovi ze Švamberka: o zajetí Chalance, o dělání rybníka; o koně oc. (K)

B. m. (1476 listopad). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 136.

Pane milý! Rač VMt věděti, že jsú pěší páně Jaroslavovi Zmrzlíkovi jali Chalance z Podhradie, an seká v lese jeho za Vartú, a jej vedú na Orlík. I když mi dali věděti, že Chalance jali a že jej dva pěší vedú, i kázal jsem honiti; i ně-

kterak se ta věc pozmátla, že sú se nedohonili. A již sem se byl za Chalance lekl, maje za to, že ho do Němec vedú; i když sem zvěděl, že jest na Orlíku, a že ho u vazbě své má pan Zmrzlík, i psal sem oň a žádaje toho, aby byl propuštěn; jakož též VMti toho přepis listu svého posílám, a také kterak mi zase pan Zmrzlík odpisuje. I pane milý, byl sem podal Chalance před pana Vrabského; k tomu jesti svolil pan Zmrzlík. I když nám o to rok složil pan Vrabský, i stál sem já, a on také k tomu úředníka svého vyslal; i nemohli sme se smluviti, než pan Vrabský se slušně jměl a k tomu se přimlúval, aby Chalanec propuštěn byl. A úředník jeho páně Zmrzlíkov pravil, že té moci nemá, než že chce na pána svého vznést. I žádal nás oba pan Vrabský, aby ta věc byla ponechána do toho dne, aby on mohl rozmluviti se pánem svým, a aby dali věděti zase jemu, a pan Vrabský mně, jakož teď list VMti posílám, kterýž pan Zmrzlík píše panu Vrabskému, jemuž VMt šíře porozumiete. A Chalanec jest na rukojmích pod Lte kop na postavenie až do sv. Jiré, a v tom když by mu ten den dán byl napřed věděti, aby byl postaven v moc jeho oc. Také, pane milý, zpraven sem od starých lidí tu z městečka, že puol městečka sú sekali sobě k potřebě své k palivu za Vltavú na páně Zmrzlíkově straně, a druhá polovice městečka za Votavú na páně Strakonického, a že jim toho nikdá hájeno nebylo. Než strýc páně Zmrzlíkov chtěl toho někdy mocí hájiti, a úředníci Zviekovští mocí sekali a brániti sobě mocí nedali. I pane milý, mám za to, že VMti ta věc tajna nejnie, že jest pan Václav byl chvíli na Zviekově, a pan Kunrát byl úředníkem; račte se VMt na nich těch věcí vyptati, mám za to, že by oni něco toho také měli svědomi býti. I milý pane, když jest Chalanec na té smlůvě propuštěn nebyl, i měl sem úmysl se pomstíti a jemu nějakého člověka bohatého vzéti; avšak sem se rozmyslil, abych to prvé na VMt vznesl, a pokud a kterak mi VMt s tím rozkáže, tak učiním.

Také pane milý, rač VMt věděti, že se na novém rybníce dělá pěkně ten aukol, o kterémž sem prvé VMti psal, a lidé VMti také na den po 2¹/₂ gr. o své ztravě dělají na jiném kusu. I milý pane, rád bych to dielo časem opatroval, jakož toho potřeba jest, i nemám na čem jeti, neb ste mi VMt koníky vzeli; i milý pane, jestliže by milý pán Buoh zdařil dobrým lidem VMti, že by nepřítelóm VMti koně vzeli, račte poručiti, zdali by mi dobrý kuoň vybitovali. Pakli byšte VMt sami jměli inú dobú, račte mě VMt opatřiti, nebť mi jest toho pilná potřeba, neb druhdy o lidi VMti a o jich potreby na roky k dobrým lidem jezdití muším. A Linhart ten koník vždy tam na Boru má. I milý pane, račte mi ten koník, kterýž ste mi nynie nahoru poslali, dáti za ten koník, kterýž Linhart písar má, neb žádného koně nejímám. A také ste mi VMt prvé dva koně dlužni; i milý pane, proším VMt, račte mne koněm opatřiti oc. — A také mi pan Jetřich Bezdrůžický píše, abych VMti list jeho poslal, jakož jej teď VMti posílám. A milý pane, na železo neračte zapomínati, neb

jest toho pilná potřeba. A račte VMt vědět, že světnice hotova jest a v ní již se-
dáme. A račte věděti, že jest veselá, a že se VMti líbiti bude.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

31.

Hejtman Zvíkovský svému pánovi, že kněz Jan nechce podržeti faru v Sepekovách oc. (K)

B. m., b. d. (1476 ?) — Orig. pap. arch. Orlického III. P. fasc. 2. č. 3.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt věděti, že kněz Jan, kte-
rému ste ráčili dáti faru v Sepekovách, že jest presentací zase vrátil. A tak pravie,
že mu ti sedláci osadní nechtie nic dávati ani domu farářského opravit, a že co
jest měl hotových peněz, že jest tu utratil, a že teď před sím některú noc chtěli se
naň do domku podkopati, a chtiece mu škodu udělati. Tak mě spravuje oc. Také
pane milý, račte věděti, že sem kus diela mezi haldami na rybníce novém zjednal
těm pacholkuom rybníkářským zjednal z XVI š. A teď VMti posélám desatero
ptákuov.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

32.

Hejtman Zvíkovský svému pánovi posílá list Burianův. O věcech duchovních. (K)

Na Zvíkově b. d. (1476 ?) — Orig. pap. arch. Orlického III. P. fasc. 2. č. 2.

Urozený pane, pane můj milostivý! Teď VMti possielám list páně Burianuov.*)
Neb mi pan Burian píše, prosse mne, ať bych ten 1 list posslal VMti, a že jesti
toho pilná potřeba. A také milý pane, račte VMt zjednati curam animarum a moc
biskupskú knězi Matějovi kaplanu VMti, neb sem VMti prvé také o tu věc psal oc.
Datum na Zviekově.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

*) Snad pana Buriana z Lažan na Bechyni.

33.

Hejtman Zvíkovský svému pánovi o pozůstalosti kněze Jana v Manětíně. (K)

B. m., b. d. (1476 ?) — Orig. pap. arch. Orlického III. P. fasc. 2. č. 1.

A také pane milý! Račte VMt věděti, že jesti kněz, kterýž jest byl na Ma-
nětíně, umřel nenie; i rozkázal sem, aby vohladajíce ten statek, kterýž jest, aby
jej zamkli. I račtež věděti, což jest toho statku; jest postel dobrá, a nějaké chodice
šaty také, a dva póltý, a kniehy několikery; to pravie, že sú dobré. Také kteréž sú
měly jemu úruky nenie [sic] dávati, ty sem kázal úředníkóm, aby je vybrali a je
schovali. A také sem Manětínským rozkázal, aby k pánu Strakonickému poslali vo
kněze jiného; i to sú učinili. A pán Strakonický jim řekl, že jim chce kněze opa-
třiti. Jestliže kněz bude, račte mi VMt rozkázati, což se VMti zdáti bude, kterak

mám s tým statečkom činiti. A jinéhoť nábytku nenie, než jakož VMti píši, kromě vospu že by ještě lidé měli něco dodati. A také VMti sem ská[za]l po Paulovi, což jest rozpučeno vobilé mezi lidi, že sme toho již dobyli, kromě Krských, těm sme řekli čekati až do nového, ještě jim kroupy zbily. A na Mikuláškovi a na Zdeborovi a na Vondráškovi z Dřevohřiz, na těch dobýti nemužeme. Než Mikulášek prosí, abychme mu čekali do nového [sic], že by chtěl rád dáti, než že nemá, že mu se jest zle urodilo, a že sám chleba nemá; pakli bychom bez toho nechtěli býti, by měl poslední krávu ze dvora votbýti, že chce dáti rád. Než Zdebor a Vondrášek ti se k tomu nemají, aniž jich k tomu mužeme připravit, aby dali. I což se VMti v tom zdáti bude, to nám VMt rače věděti dáti, abychme se věděli kterak k nim mieti. I takově VMti nenietko nevieme co potřebného psáti. Než daj pán Buoh, abyště se VMt dobře měli; myť se, děkuje pánu Bohu, dobře máme.

Rukopis takový, jako v předešlém listu Jana z Trnové.

34.

Stanislav z Přerova (Bohuslavovi z Švamberka): o zástavě vsí Lomů a Maršova Kraselovskému. (M)

B. m. a d. (1476?). — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1.

Pane milostivý, rač VMt věděti, že Markvarth Kraselovský se mnú mluvil, abych na VMt vznesl, jestliže by VMt tuto ves Lomy a Maršov druhú ves ráčili zastaviti, že by chtěl VMti kupce na ně zjednati, za kopu ročního platu po XIII fl; a tuším, že by více za kopu dali, a ten osep ovesný žeby také chtěli čer vziati, což by bylo slušného.

35.

Hejtman Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka o přijetí služebníka, o vozníky. (K)

Na Zvíkově 1477, 26. ledna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 137.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má napřed VMti. A rače VMt věděti, že Rob starší, kterýž jest u VMti prvé byl, mluvil jest se mnú a prosil mne, abych VMti psal, že by chtěl u VMti býti a slúžiti s koněm jedním, abyšte jemu ráčili službu dáti na jeden kuon, jakožto jiným dobrým dáváte. I co v tom úmysla VMti, to mi rače dáti věděti po tomto poslu. Také pane milý, jestliže máte VMt nějaký vozník, ještě by se nám do našich huor hodil, rače mi poslati; nebť sú nám již vozníci sešli, že nám dělati nemohú. Také pane milý, že tak praví Rob, že chce raději býti u VMti, nežli u koho jiného. Datum ex Zwiekow dominico post Conversionem sancti Pauli, anno oc LXXVII. Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, nejvyššímu hofmistru král. Česk. a hajtmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému buď dán,

36.

Hejtman Švamberský Bohuslavovi z Švamberka: prosí za odpuštění základu Burianovi. (K)

Na Švamberce 1477, 2. února. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 139.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! A jakož VMti tajno nenie, kterak jest Burian z Manětína [sic] propadl základ k VMti dvadeceti kop: i my jej k tomu strojíme z Zachařem podle vše potřebnosti. I račtež VMt věděti, že toho základu na něm dobře nemužeme pro jeho chudobu. Také mne jest prosilo mnoho Manětínských VMti chudých lidí, abych VMti prosil vot sebe i vot nich, abyšte ráčili VMt jemu nějakú lásku učiniti. I pane milý, prosím já VMti, račte to učiniti a jemu nějakú lásku vokázati. A račte VMt věděti, že se staweye velmi pěkně za VMtí; i což v tom VMti úmyslu budú, to mi rač VMt věděti dáti, aťbychme věděli, kterak máme s ním činiti. Dán na Švamberce tu neděli na Hromczy, annorum Domini oc LXXVII°.

Jan z Sontalu, hajtman na Švamberce.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššímu hofmistru královstvie Českého, hajtmanu kraje Plzenského, pánu mému milostivému buď.

37.

Racek Kocovský oznamuje panu Bohuslavovi ze Švamberka, co králi Matyášovi na psaní jeho k němu o Budějovské dal za odpověď. 1477, 10. února. — Tištěno v Archivě Českém IV. 87 č. 36.

38.

Hejtman Zvíkovský Jan z Trnové panu Bohuslavovi ze Švamberka: kterak dává hrad hlídati v těchto časích nebezpečenství válečného, též o věcech hospodářství rybníčného. Na Zvíkově 1477, 19. února. — Tištěno v Archivě Českém I. 243 č. 31.

39.

Petr Kaplň z Sulevic oznamuje panu Bohuslavovi z Švamberka, pro které příčiny s Divišem Malovcem rok Budějovským a Rackovi Kocovskému před se složití nemohou. Na Wintrberce 1477, 21. února. — Tištěno v Archivě Českém IV. 87 č. 37.

40.

Král Matyáš Bohuslavovi ze Švamberka: že dal naučení služebníkú jeho Martinovi (Tulmáči) ústně, kterak by se zachovati měl při dojití příměří a co do rozepsání sjezdu oc. V Budíně 1477, 27. března. — Tištěno v Archivě Českém VI. 55. č. 16.

41.

Racek z Švanberka hejtmanu Zvíkovskému: o vyrovnání dluhu. (M)

V Blatné 1477, 20. května. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2. k.

Službu svou vzkazují, urozený příteli milý! Jakož mi píšeš o Bárthu: i příteli milý, jest tak, že jsem já kuon koupil u Chochola, a Bárthovi jest dluh pišel [sic]. I dyž budú právi, Adam a Bartha, což sú na počtu zuostali, totiž X fl, a když mi to dadie, hotov jsem já jim hned také práv býti. I vždyť věřím, že se k tomu přičiníš a jim přikážeš, aťby dali, což sú na počtu zuostali; neb rozumiem tomu, žeby nějakými tadinky odbývati chtěli, ale že jim na to neprijde. A slibovali sú několikrát před pánem mým JMtí i před úředníky, že chtějí dáti, a tomu konce nikdy nechťie učiniti. Ex Blathna feria III ante festum pentecosten anno oc LXXVII.

Racek z Švanberka oc.

Urozenému panoši Janovi z Trnové, hajtmanu na Zvíkově, příteli dobrému.

42.

Král Matyáš k Bohuslavovi ze Švamberka posílá Viléma Tetaura s ústním poselstvím. V Budíně 1477, 30. května. — Tištěno v Archivě Českém VI. 56 č. 17.

43.

Lev z Rožmitála Bohuslavovi z Švamberka: o mýto na vodě. (M)

V Blatné 1477, 6. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2. q.

Službu svou vzkazují, urozený pane, příteli a tovařiši milý! Tajno tebe nenie, která jest námluva mezi námi, co se mýta na vodě dotýče, že s mých lidí nemáte bráti než jako z svých po bielem groši. I věz, že úředníci tvoji k tomu lidi mé nutí, aby dávali po dvou bíelú gr., a k tomu je urukují: i věřím já tobě, že ty svému řčení dosti učiníš a úředníkům svým rozkážeš, aby mých lidí nad tu námluvu mezi námi učiněnou dál nenutili, a lidi mé z rukojemství propustiti rozkážeš. Pakliby to býti nemohlo, ale věřímť, že lidí mých úředníkům svým hindrovati nedopustíš do dalšího mého s tebou shledání. Ex Blathna feria III ipso die sancti Sixti anno oc LXXVII°. Lev z Rožmitála a z Blatné, nejvyšší hofmistr království Českého a hajthman kraje Prachenského.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšího Uherského oc krále JMti nejvyššímu hajthmanu, příteli a tovařiši mému milému buď.

44.

Linhart písař Hadovi z Paběnic: o sporu Plzenských s Janem hofrychtěrem. (K)

Na Zvíkově 1477, 25. srpna. — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 8.

Službu svou vzkazují, pane Hade milý! A jakož o tu nesnáz, kteráž jest byla

mezi Plzenskými a panem Janem hofrychtérem, byli jsú přijeli Plzenští ku pánu JMti na Krumlov tu středu před sv. Mariketú: i ten den i na zajtrí mnoho jest péče o to bylo, avšak potom ten den ve čtvrtek po večeri na hrázi pán JMt před vámi a přede mnú s nimi Plzenskými tu věc jest domluvil a skončil tak na ten běh, jakož JMt v svém listu dotýče, že oni Plzenští tu před námi slovem svým [?] a řetledně JMti jsú přiřkli, že naň mocí saháno nemá býti. V tom já sě, pane Hade, dobře v pravdě pamatuji, že jest to tak a jinak nic. A budeli toho potřebí, to buohdá přiznati chci ústně a osobně, tak jako na dobrého přísluší. Datum in Zwikow feria II. post festum sancti Bartholomei, anno oc LXXVII°. Linhart písar.

Urozenému panoši, panu Přibíkovi Hadovi z Paběnic.

45.

Král Matyáš Bohuslavovi ze Švamberka: o jednání se stranou odpornou v Čechách, o ušetření Netolic po smrti Roubíkově, o své válce v Rakousích. V Korneuburce 1477, 5. října. — Tištěno v Archivě Českém VI. 56 č. 18.

46.

Král Matyáš Bohuslavovi ze Švamberka: aby rychle dal věděti, táhnou-li Čechové císaři ku pomoci. V Korneuburce 1477, 18. října. — Tištěno v Archivě Českém VI. 58 č. 19.

47.

Linhart písar Bohuslavovi z Švamberka z cesty do Plzně: kterak Racek Kocovský běže. (K)

B. m., b. d. (1477, před 17. list.?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 141.

Pane a pane milý! Tvé milosti věděti dávám, že když sem simoczij [sí noci] do Nepomuka přijel, pravili mi dobří lidé, Prase, Žďárský a Beneda, kterak jest pan Kocovský tento pátek minulý pobral panu Nachvalovi, panu Smilovi, panu Zberskému [?] a panu Klenovskému ve všech všech dobytky všeckny a jiné jedlé potřeby; a na Veselé že sú to všeckno hnali, a tu posádku že špihuje. Dále pravil mi jest pan Žďárský, že to vie vod jednoho dobrého člověka, že na tom vždy ještě jest, že pan Kocovský konečně chce na všaký den panu Dobrohostovi odpověděti. Pane milý, již já tu věc všecknu dám bez meškání panu Dobrohostovi znáti.

Také račte věděti, že na Volyni leží pěších Lte pachalkův dobrých; tak mi jest rychtář Nepomucký hospodář náš pravil, příjev simoczij [sí noci] z Wintrbergu; budete-li které ráčiti mieti? Pravíť, že sú přišli vod pana Lichtnštainara. Dnes ráno s milým pánem Buohem v dešti velikém do Plzně táhnu, a rád bych, zda bych dnes mohl v Hradci u našeho pana Nikle ležeti a s ním také porechtovati, jakož ste mi poručili.

Linhart písar.

Srovnej dopis ze 17. listopadu 1477 v Archivě Českém III. 387 č. 38.

48.

Opat Kladrubský Bohuslavovi ze Švamberka: stížnost na pana Buriana z Gutšteina. (R)

V Kladrubech 1477, 25. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 121. A. 1.

Modlitbu naši vzkazujem VMti, urozený pane, pane milý nám přeznivý, prosiece milého pána Boha, aby VMt ráčil ve zdraví zachovati ode všie zlé příhody. Račte VMt věděti, že času toho před sím, jakož sme byli na Tachově podle VMti u pana Buriana, a když VMt odjela z Tachova, tu jest pan Burian mluvil ke mně o některé listy a chtě, aby JMti ves Bděnioves*) byla ve dcky vložena. A prve náměstkové čtyřie byli, a ižádného k tomu nenapomínal, jakož nynietko mne pátého po nich napomíná listem svým, a chtě nás k škodám připraviti; jakož VMt tomu porozomie, kterak píše a kterak my jsme JMti odepsali, podávajíce se před VMt vo ty věci, kteréž jsú mezi námi. Protož prosíme VMti, račte nám k tomu radni a pomocni bejti podle spravedlnosti naše, jakož jmáme list dobré paměti nebožce pana otce jeho pod jeho pečeti, že nám na tu ves nenie viac zavdáno, jedno XXXI kop grošů, a o vostatku nevieme, komu by byla doplacena. I věříme VMti jakožto pánu a voprávci našemu, že ráčíte panu Burianovi JMti psáti, ať by nás ráčil nechati až do rozeznání VMti; neb jsme hotovi učiniti vedle rozeznání VMti. Ex Cladrub feria III in die Beatae Katharinae virginis et martyris, anno oc LXXVII°.

Kněz Prokop, Boží milostí opat kláštera Kladrubského.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švambergu, nejvyššímu hofmistru království Českého a hajtmanu kraje Plzenského, nám přeznivému buď dán.

*) Vénoves neboli Běnoves, něm. Wenussen, stojí u Touškova blíže řeky Mže.

49.

Hejtman Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka: o věcech válečných. (K)

B. m., (1477 v list.?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 143.

Pane milý! Račte věděti, když sem vod Linhartu porozuměl, že z toho tažení nynietko nic nebude vedle zuostání vašeho: vobeslal sem dnes ráno všeckny lidi vaše i služebníky, aby doma zuostali, než proto aby hotovi byli, když bych je podruhé vobeslal, aby hned táhli tu, kdež se jim káže. Pak pane, v té věci pokudž rozkážete, tak se mieti budem bez meškání. Než račte věděti, že páně Zdeslavovi lidé z Bechynského zbožie předce k Zelené Hoře s vozy táhnú.

Jan z Trnové, hajtman na Švamberce, na Zviekově.

50.

Bohuslav ze Švamberka žádá Budějovských, aby k němu poslali kotláře. (K)

Na Zvíkově 1477, 2. prosince. — Orig. pap. Musea Českého.

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti páni sousedé milí! A teď posílám

k vám posla svého a proším vás, abyšte mi vypravili toho řemeslníka, ješto pánve a kotly zadělává a vopravuje, a ať s sebu vezme plech dvou píedí sšíř a tří píedí vzdělí, a LXte hřebíkuov. I věřímť vám, že ho hned vypravíte s tímto poslem, nebť mi jest toho pilná potřeba, že nám se jest pánev propálila. Datum ex Zwiekow feria III. ante festum sancte Barbare virginis et martyris bte, anno oc LXXVII.

Bohuslav ze Švamberka, najjasnějšího Uherského, Českého krále oc nejvyšší hajtman všech zemí král. Českého na Jeho kr. Mti místě, a nejvyšší hofmistr království Českého.

Slovutným vuopatrnostech purkmistru a radě města Budějovic, pánuom a susedóm milým buď dán.

51.

Jan Sudlice hejtmanovi Zvíkovskému: objednáva potřeby válečné při obléhání Horažďovic. (K)
Na Špitálské Baště (před Horažďovici 1477). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 144.

Pane Jene, hajtmane na Zvíkově, příteli náš milý! Prosíme tebe, kaž nám kovári svému kulek do hakovnic větších i menších asa tři sta nebo CCCC nadělati, a to bez meškání, nebť jest toho veliká potřeba. A nemohl-li by jich tak skuoro nadělati, daj nám věděti. Dán na Špitálské baště. A v[z]kažte Barthovi do Crhenic, dodal-li jest to volovo do Mirotic. Nedodal-li jest, ale ať dodá, aby nám z Mirotic sem přivezeno bylo.

Jan Sudlice z L[azic] a Paul [z Pruku].

52.

Jan z Vlksic posílá Bohuslavovi z Švamberka aufšlák. (M)

B. m. i d. (na Rosenberce 1477). — Orig. arch. Třeb. II. 249. 1m.

Urozený pane pane náš milostivý! Teď VMti posieláme aufšáku [sic] peněz a zlatých všeho bezednoho osdesát zlatých učiní uherských; nyní ve čas více nemáme. A dlužni nám Vj zlatého.

Jan z Vlksic oc. Toman písař oc.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi s Švamberka, nejvyššímu hecmistru (čti hofmistru) království Českého oc pánu našemu milostivému.

Podobný nedatovaný list téhož chatrného písaře jest tištěn v Archivě Českém IX. 192 č. 854.

53.

Hejtman Zvíkovský Bohuslavovi z Švamberka: o přijetí pacholka. (K)

B. m. (1477?) — Orig. pap. arch. Vorlického K. IV. 138.

Rozumiem tomu, že by páně Mt rád měl někoho, pacholka rozumného; i slyším, že by Najpergar, jakož jest u pana Hanuše na Zbiroze, chtěl u pána býti; a slyším, že jest pacholek rozumný na poli, neb jest vždy po službách jezdil. A jiných drahně služebných lidí obsielají, chtiec u pána býti.

54.

Švamberský úředník pánovi z Švamberka: o rukojmích. (K)

Na Švamberku b. d. (1477?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 145.

Pane, pane milý! Račte VMt věděti: některý čas vzal sem člověka VMti u Plzni, i dal sem jej na rukojemství u pět kop gr. I slíbil pan Stajskal z Úteřého; a ten člověk utekl. I račte mi to rozkázati, kterak mám [s] Stajskalem vo ten základ dělati. A také sú mě spravili, že ještě některú chvíli VMt člověka propustili některého, a ten člověk že jest měl dáti VMti XII zlatých uherských, a kněz Václav z Jamného že jest zaň slíbil k VMti. A já zvěděv to, i napomínal sem kněze Václava, aby plnil, jakožť jest zaň slíbil. A kněz Václav praví, že by rád dal, než že jich nemá, a člověka toho že vo[d]té chvíle nevie, kdež jest. A mne prosil, abych mu toho dal prodlení něké. I dal sem mu tak do sv. Jiří, a když bych mu dal dvě neděli napřed věděti, aby dal. A Žernovského žeť zaň slíbil za ty peníze. I což se VMti v tom zdáti bude, račte mi to rozkázati. Ex Švamberg.

Rukopis jako v dopise hejtmana Švamberského z 2. února 1477 č. 36.

55.

Král Matyáš Bohuslavovi ze Švamberka: jeví a omlouvá svou neochotu ku pokoji v Čechách oc. V Korneuburce 1478, 7. ledna. — Tištěno v Archivě Českém VI. 58 č. 20.

56.

Hejtman Zvíkovský purkrabí Krumlovskému: o sponky. (K)

Na Zvíkově (1478, 7. února?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 150.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož mi píšeš, že by ty sponky hotovy byly: i milý příteli, prossím tebe, pošli [mi j]e při Radovi. A toběť velmi děkuji, žeš' o to práci měl; a v čem by mne potřeboval, chtěl bych též rád také pro tě učiniti. Dán na Zvíkově v sobotu po sv. panně Dorotě oc.

Jan z Trnové, hajtman na Zvíkově.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli milému.

57.

Král Vladislav oznamuje svým stranníkům, že zavřel příměří s Hynkem ze Švamberka i se sirotky Rosenberskými na čtyřnedělní výpověď. V Praze 1478, 27. února. — Tištěno v Archivě Českém VI. 89 č. 19.

58.

Hynek ze Švamberka píše Budějovským o napravení škod, ježto jich služební lidem jeho i jiným učinili, vytýkáje jim v doušce, že málo lidí u Horažďovic mají. V Třeboni 1478, 2. dubna. — Tištěno v Archivě Českém IV. 91 č. 41.

59.

Král Matyáš Dobrohostovi z Ronšperka: o pomoci k válce od něho vedené a o jetí Bohuslava ze Švamberka. V Budíně 1478, 21. dubna. — Tištěno v Archivě Českém VI. 60 č. 22.

60.

Hejtman Zvíkovský Hynkovi z Švamberka: o běžích válečných, o listu krále Uherského oc. (K)

Na Zvíkově 1478, 8. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. T. fasc. 1. č. 4.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má napřed VMti! Jakož mi VMt píše, co se Bašty dotýče: rač VMt věděti, že tu středu před sv. Filipem Jakubem poslal sem lidí pól druhého sta a XVIII vozuov k Baště a několik tesařnov; i ti ještě sú tam. A tak za to mám, že o těchto svátcích tepruv je domuov pustie. A do toho času se bohďá opravie, pokud potřeba káže. — A také rač VMti věděti, že sanýtr a síra a šípy z Buoru na Zviekov již přivezeni jsú. A tak mne ti pěší zpravují, že paní Jejie Mt zdráva jest a dobře se má, a na každý den sebe čeká, a bohďá jí milý pán Buoh pomuož. — A rač VMt, pane milý, věděti, že Plzenští berú pole, holdují panu Burianovi, panu Lvovi, panu Švihovskému. Tak tomu rozumiem, že ty smlúvy k upokojení zemi této nic platny nejsú; jakož pak teď listu priepis posielám VMti, jemuz šíre VMt porozumie, kterýž jest přijat od páně Lvových, a vedle toho list, kterýž píše král Uherský JMt panu Dobrohostovi. Téhož listu rozum pověděl mi Bohuslav Sedlecký, a tak panu Dobrohostovi píše: „A jakož mi píšeš, abych tě lidmi i penězi opatřil vedle všie potřeby, toho nikdež ve všom světě obyčeje nenie, než chci tě opatřiti lidmi i zámky svým[i]. A jakož mi píšeš o pana Švamberga, toho jsem z hodných příčin jieti kázal, a jemu súd osaditi; jestliže se slušně z toho vyvede, má toho požití.“ I milý pane, porozumějíc priepisu tomu, kterýž VMti posielám, račte se o tu věc poraditi s kým se VMti zdáti bude. A v té věci račte se opatřiti jakožto pán a múdry muž, neb ste již VMt veliký náklad na to učinili i se pány a přátely svými. Neb mě Bohuslav Sedlecký zpravil, že pan Zdeslav JMt chce toho hájiti a brániti napřed s životem svým i s svými dobrými lidmi, buď proti komuz kolivěk buď, ktož by Horažďějovic retovati chtěl. — Pane milý, psal mi Linhart z Bašty, že by se někteří pěší potrhali, kdyby doslúžili, že by chtěli odjíti, jakož již rota jedna čtvrt léta svého brzy doslúží. I milý pane, muož-li VMt na jich miesto jiné dobré pacholky zjednati, račte tiem nedlíti, znajíce takovou pilnú potřebu VMti. — A také pane milý, rač VMt věděti, že sem psal purkrabí na Bor, aby pilně zámek opatroval, a též na Švamberg bez meškánia aby věděti dal; neb jeden dobrý člověk mne vystříehl, aby zámci VMti opatření byli, abych jistě věděl, by někteří mohli k kterému zámku VMti přijíti, že by se o to pokusili. Z té výstrahy sem to psanie purkrabí na Bor učinil. — A také pane milý, rač VMt věděti, že sem dnes s Janem Protiveckým poslal

Holuba, Albrechta i pacholka svého do Strakonic; i o zlatých sem Holubovi tak poručil, aby se Bartoše otázel, kterak kolivěk zlaté tu platie, tak aby je bral a jináč nic. I tak mám za to, že toho Holub bude pilen, tak jakož sem mu poručil vedle psanie VMti. A bodaj se VMti dobře a zčástně vedlo proti nepřátelóm vašim i ve všech VMti potřebách oc. Dán na Zviekově v pátek před hodem slavným Letnicemi annorum domini oc LXXVIII°. Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Hynkovi z Švamberg, pánu mému milostivému d. d.

61.

Kozel z Kladrub purkrabí Zvíkovskému: o penězích pro zajatého Bohuslava ze Švamberka. (K)

V Budíně (1478, 12. května). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 7. č. 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane Jene a Pauli milý! Vědětiť vám dávám, žeť sem zajel u Peniežka XXX zlatých. Protož když přijede k vám, aneb kohož kolivěk pošle s tímto listem, abyste mu hned těch XXX zlatých dali. Dán v Budíně ten úterý po sv. Duchu.

Kozel z Kladrub, komorník páně.

Urozeným panošem, panu Janovi purkrabí na Zviekově a Paulovi N., přátelóm mým dobrým b. d.

Na rubu tučný starý nápis: Zviekov a z Bašt u Horažďovic LXXVIII°.

62.

Hejtman Zvíkovský Hynkovi z Švamberka: o penězích; o výměně poddaného s Píseckými oc. (K)

Na Zvíkově 1478, 18. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 8. č. 37.

A také pane milý! Lesních peněz má ještě vybrati sto X kop, a za kuože toliko X kop dáno jest o světiem Jiří. Neb mne Holub tak zpravuje, že o XX fl mají dáti na den sv. Jana Křtitele, a ostatnie penieze mají dány býti na den sv. Havla najprv příštího. Jakož pak list toho máme za tu všicku summu. A také pane milý, rač VMt věděti, že sem smlúvu učinil s pány Píseckými, co se toho služebníka dotýče, kterýž jest za VMtí služebně měl a za Píseckými seděl, tak že Písečtí propustili člověka svého jiného na krumt váš, a ten jistý podstúpil tento plat III kopy do roka, a to rozdielně, na sv. Jiří 1½ kopy a na sv. Havel hned potom také 1½ kopy, a tak vždycky. A takéž sem já jim tohož člověka propustil. A o tu věc, což se platu dotýče i toho krumtu služebného, sem se radil s dobrými lidmi; tak pravili, že jest přielíš dost takový plat jemu podstúpiti. — A panna Markéta Jejje Mt prosí VMti, abyšte jí ráčili zjednati i panně Elšce harasu brunátného neb černého. Jakož pak VMt na chytrém krajčieri přezvie, což k těm čubkám dosti bude. Datum ex Zviekow feria II. post Trinitatis, annorum oc LXXVIII°.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

63.

Hejtman Zvíkovský Hynkovi z Švamberka: o peníze za Týněanskými, o mýto z vorů na Holešice, o vrácení člověka přiznáního za Zmrzlíkem oc. (K)

Na Zvíkově 1478, 24. května — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 146.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú vzkazuji VMti. A račte VMt věděti, že dnes Jedlice a Diviš z Nechvalic byli sú u mne na Zviekově, i mluvili sú se mnú i od pana Popela, co se těch XX kop dotýče, kteří Týněanští mají dáti VMti, prosíce mne, abych jedně těch peněz sčecal, až by se posel od VMti vrátil. I tu sú ke mně mluvili, kterak jest dobrá vuole byla mezi pánem starým JMtí a panem Jencem, a že by rádi, by ještě JMt v té dobré vuoli byli i s VMtí. A VMti prosé, abyšte ráčili těch peněz ponechati až do příjezdy VMti na Zviekov, a že by pan Popel chtěl k VMti přijeti a o tu věc rozmluviti, zdali by ta věc mezi VMtí a panem Jencem mohla některým dobrým člověkem ohledána býti. A také sú pravili, že by pan Jenec to oznámil na sněmu u Praze, tak kterak se poddává k spravedlivému a chtě rád na dobrých lidech o to přestati. A také jest pan Jenec psal Divišovi, jsú-li ti peníze vzati s Týněanských, aby mu to dal věděti. I tak sem na nich porozuměl, jestliže by ti peníze vzati byli, že by mezi VMtí a panem Jencem mohla zlá vuole aneb snad i nesnáz vzniknutí. I milý pane, račte na to pomysliť a o to se poraditi, mohlo-li by co dobrého aneb užitečného z toho přijíti; neb sem jim řekl hned tu věc dáti znáti, jedně se posel od VMti, co jest v tom úmyslu VMti a pokud mi VMt rozkáže [sic].

Také, pane milý, račte VMt věděti, že lidi VMti mocí stavují a k tomu je strojé, aby majto na Holešice dali s voru po II gr.; ješto jest to majto bezprávné, a jakož jest pan Zdeslav držel JMt, nikdá jsú majta brána nebyla. A také sem spraven, že sú té věci pánu Holickému [sic] bez majta postúpili. I o tu věc sem úředníku Holešickému psal, žádaje tého, aby majt s lidí VMti nebral a jich nehyn-droval, a že sú majta bezprávná a vymyšlena; aneb jestliže by chtěl s lidmi VMti vuoli mieti, že bych to chtěl na VMt vznésti. Jakož pak teď list téhož úředníka posélám, kterýž mi odpisuje, jemuž VMt šíře porozumiete oc. I dnes lidé VMti přišli sú ke mně, o tu věc se se mnú radice, že by chtěli plúti, abych jim k tomu radil, co se toho majta dotýče; neb snad na XXXti pěších mají a lidem tého hájé, a nedadúce jim plúti. I byl jest úmysl muoj, abych něco pěších s lidmi VMti vy-pravil, aby mocí pluli, a jestliže by co chtěli začínati, aby se jim hájili a bránili. I rozmyslil sem potom o to, abych s tiem VMt obeslal, a co VMt v tom rozkáže, abych tak učinil oc.

Také pane milý, Palečkův syn se [jest] oženil za panem Zmrzlíkem, a již tomu jest několik let; ale kruntu žádného za ním nejma, než toliko že se jest jednoho

člověka jeho ke dceři přiženil. I uručil jest jeho úředník páně Zmrzlíkov pod X kop, aby se za pánem jeho osadil. I týž Paličkov syn přišel ke mně na Zviekov a prose mne, abych mu k tomu radil, a že by chtěl rád za VMti se osaditi, jakožto za pánem svým. Jakožto pak krunt ještě mají s Palečkem starým otcem s[vým] v Jestřábách mají, a ten jest neosazenej; i byl sem jeho kázal vsaditi, a mám jej na rukojmiech; a když bych mu dal tři dni napřed věděti, aby postaven byl na Zviekově. A v tom sem psal panu Zmrzlíkovi, a žádaje toho, aby člověk VMti byl propuštěn z toho rukojemství, a že jest člověk váš dědičný a nevyhostěný, aby na svém kruntu dědičném osedl. I odpisuje teď pan Zmrzlík, jakož teď list VMti jeho posílám, jemuž VMt šře porozumiete. I což bude v tom úmysla VMti, pane milý, račte mi to dáti věděti.

Také pane milý, jakož píšete o těch XV kopách Kuchtových z Vodňan, že mu dány nejsou; i račte VMt věděti, že sem je hned poslal po Holubovi na Piesek k Kolauškovi; a jeho jest za to prošeno, aby jemu byly dodány na Vodňany. A Kolaušek jest řekl, že to chce opatřiti, abychme se o to již nestarali ani pečovali. I již sem já, pane milý, za to měl a jinak nic, než že sú jemu dodány. Ihned tu věc chci opatřiti a Kolauškovi na Piesek poslati, aby konečně bez meškání Kuchtovi na Vodňany dodány byly. Datum ex Zwiekow tu neděli před sv. Urbanem, léta 1778.

Jan z Trnové, hajptman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Hynkovi z Švamberka, pánu mému milostivému buď dán.

64.

Purkrabí z Boru Hynkovi ze Švamberka: o vojenských věcech a zlepšení jorgeldu Švamberského od knížete Bavorského Ludvíka. (R)

Na Boru 1478, 16. června. — Orig. arch. Třeboň. č. 3139.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! A račte VMt věděti, že Linhart písar píše mi z Bašty, abych hákovnice pobral měšťanóm Borovským a jemu je na Baštu poslal, a hůfnici abych mu zjednal, a prachu i také šípuov abych mu XXXti kop poslal; a tak mi písie, že jste VMt tak rozkázali v Strakonících. I račte věděti, že sem mu nic neposlal; neb mi sě tak zdá, že mu jste VMt toho neporučili; neb jesti po tom Strakonickém sjezdu troje poselství od VMti u mne bylo a VMt nic mi o tom nepsal. A již sem těch potřeb dva vozy vydal, jeden na Baštu a druhý na Zviekov; a přes to, bude-li mi VMt psáti a rozkážete, pošli mu ty všechny potreby, pokudž rozkážete. Než Linharth v svém psaní rozkazuje, aby Borovští hákovnice dali a jiných sobě v No[ri]mberce nakúpili. I račte, pane, věděti, že Borovští měšténé mají na sobě nyní veliké vydání, a k tomu dílo okolo města veliké, ježto jsú nikdy jeden rok tak velikého díla neudělali, [jako] let[os] udělají, a tak užitečného. Než Linhart by rád viděl [. . .] na baštách;

a mně se, pane, zdá, že jest Bor bašta u[žitečná . . .] opatrovati, aby nám také těch potřeb na Boru něco [. . .] kteréž sem jim potřeby poslal, že pro stečení nepřát[el . . .] za dlůhú chvíli těch potřeb. A také račte věděti, že na [. . .] vých žádný užitek ještě nejde, než tak právě kto tomu rozumějí, že buohdá stříbrné hory budú po malém času.

A také jako mi VMt píšete, zjednal-li sem jorgelt od kněze Ludvíka JMti: i byli jste mi VMt v jednom listu psali při svietém Jiří, abych poslal o jorgelt knězi Ludvíkovi JMti, aby VMti byl oblepšen; a potom jste mi VMt v druhém listu psali, neposlal-li sem, abych neslal, jeližby pana starého JMti jorgelt přišel, aby byl jeden z druhým přinesen. I račte věděti, že ihned posla s listy vypravím knížeti k JMti a k Sezemovi hajtmantu JMti kniežeciemu, aby VMti jiný jorgelt jednal, aby byl VMti oblepšen. A s tím buďte VMt pánu Bohu poručeni a bodejby se VMti dobře a šťastně vedlo. Dán na Boru v úterý po svatém Vítě LXXVIII°.

Jan z Vrhavče, purkrabie na Boru.

Urozenému pánu panu Hynkovi z Švamberka, pánu mému milostivému.

65.

Racek ze Švamberka Budějovským: o Crhana. (R)

Na Hluboké 1478, 1. srpna. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazují, múdří a opatrní páni a přietelé milí! Psaní vašemu o Crhana učiněnému porozuměl sem. Crhana doma není; a když přijde, chci se na tu věc ptáti a jím se ujistiti. A mněť se nezdá, byť to Crhan učinil, neb jest potřebě [sic] panské byl; a přes to já v tom jeho nezastávám. Ex Hluboká, sabbato ad vincula s. Petri anno oc LXXVIII.

Racek z Švamberka oc.

Múdrým a opatrným pánóm, purgmistru a raddě města Budějovského, přátelóm dobrým.

66.

Racek ze Švamberka Bohuslavovi odtudž: že k němu přijeti nemůže. (R)

Na Hluboké 1478, 11. srpna. — Orig. arch. Třeb. Švamberk 19.

Urozený pane, pane strýče milý. Službu svú VMti vzkazují. Jakož mi VMt píše, žádajíce, abych vdy k VMti přijel oc: již bych k VMti byl se vypravil; ale nemám starších doma, zvláště těch, kteří jsú toho svědomi, což se holduov a šacunkuov dotýče; a jediné doma budú, což najspíše moci budu, k VMti se vypravím. Ex Hluboka feria III post beati Laurencii martyris, anno oc LXXVIII°.

Racek z Švamberka.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka oc, panu strejci mému milému buď.

67.

Racek ze Švamberka Budějovským: o věci Budějovským sebrané. (R)

Na Hluboké 1478, 13. srpna. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé času přiměřného! Jakož ste mi psali, že by vašim na svobodné silnici pepr, koni, i jiné věci pobrány byly, naději tu majíce, že by to služebníci pána mého JMti učinili, žádajíce, abych se na to ptal, a doptal-li bych se, aby vráceno bylo oc. O tom ještě nic neviem, a chci se na to ptáti. A doptámli se, chci se v tom sousedsky mieti. Ex Hluboká, f. V. ipso die s. Ippoliti anno oc LXXVIII°. Racek z Švamberka oc.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Budějovského buď d.

68.

Jan Sudlice hejtmanovi Zvíkovskému: o dosloužení žoldněřů. (K)

B. m. (před Horažďovici) 1478, 15. srpna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 148.

Službu svú vzkazujem, urozený příteli milý! Tajno tebe nenie, kterak pán náš JMt služebníkům těm, kteříž listuov záškodních nemají, nám jest rozkázal, abychom jim službu vypověděli, dadúce jim týden napřed věděti. I již jsme my to učinili a páně Mti rozkázání naplnili jsme; a teď již v tento pondělí nejprvé příštíe doslúžie. Pak dnes jsú k nám o to velmi tuze mluvili, jestliže jich na ten čas, jakožto v pondělí, za službu i za škody neodbudem, a budú-li déle slúžiti, že nechtie, by jim co služby umenšeno bylo. Protož milý pane Jene, opatř tu věc, a pána JMt s tím obešli, aby tě pán JMt penězi opatřil a ty nás. Neb nebylo-li by peněz k tomu času, nám by nelze bylo jináč učiniti, než týden jim první služby přiřknúti. Také věz, že i Nosek též také mluvie, což se jeho roty dotýče, doslúže v pondělí, že hned ten týden za službu i za škody žádá odbyt býti; a ten doslúžie od tohoto pondělého v témdni. A jakž koli doslúžie, že chce ihned na ten den pryč táhnúti. Tu a takovou věc znajíce, opatřte to, aby nám bašty pusty neostaly, neb hromadně pěší pryč potáhnú. A k tomu nám porad, máme-li jim ten týden službu první přiřknúti čili nic. A ta registra, v kterýchž jsú pěší popsáni, sem nám pošli, abychom se uměli čím fedrovati, když bychom jim měli škody platiti. Pak více k nám ti mluvie, kteříž listuov záškodních nemají: „Kterak se nám to děje, že se nám týden ujímá, a že se nám neděje jakožto těm, kteříž list záškodní mají?“ Dán v sobotu den Matky božie na nebe vzetí, anno domini oc LXXVIII°.

Jan Sudlice z Lazic hajtman na Špitáli,
a Paul z Pruku úředník tudiež.

Urozenému panoši Janovi z Trnové, hajtmanu na Zvíkově, příteli našemu milému buď d.

69.

Racek ze Švamberka Budějovským slibuje vyptati se na vinníka jakéhosi. (R)

Na Hluboké 1478, 21. září. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazují, múdří a opatrní sousedé běhu průměrného! Psaní vašemu na Chrtu s bratrem učiněnému porozuměl jsem. I neviem, kterého mieníte, Hosiňského-li čili Dobřejovského? Proto chci se na to vyptati, který jest to učinil; a vyptaje se, bude-li vinen, k tomu jeho přidržeti, aby opravil. Ex Hluboká, f. II ipso die s. Mathaei apost. et evang. anno oc LXXVIII°. Racek z Švamberka oc.

Múdrým a opatrným pánóm, purgmistru a raddě města Budějovského, sousedóm běhu průměrného dobrým.

70.

Jan ze Švamberka*) císaři Fridrichovi: aby složil rok k nápravě škod, které z Rakous do Čech se dějí. (R)

V Strakonicih 1478, 20. listopadu. — Opis arch. Třeb. č. 3159 a.

VMti najjasnější a nejnepřemoženější ciesaři a pane, pane náš milostivý! Služba naše najprv VCMti. A jakož sme vašemu ciesařskému duostojenství psali několikrát o ty věci o všecky, kteréž sú nám se kolivěk staly, což nám jest odjato a pobráno od VCMti i od VMti poddaných i našim poddaným: ještě VCské duostojenství a VMti prosíme, jako pána našeho milostivého, s plným doufáním, což nám odjato jest a probráno [sic], a což se nám stalo kolivěk, aby nám to bylo postúpeno, navraceno a opraveno. Pakli by to tak býti nemohlo, ale aby VCMt ráčili složiti rok, neb cožkoli složíte, tiem neprodlévajíce, rok, a tu aby se nám stalo spravedlivě; a ráčili k tomu roku poslati radu VCJti múdrú, ježto by těm věcem srozumějíc, i ráčili se přičiniti k tomu, aby se nám stalo spravedlivě a miesto a konec. Jestli pak že by se to nestalo, VDCskému bude to napřed vědomo i všie zemi Rakúské, že nám se nemuož státi spravedlivě. Datum Straconicz, mensis Novembris die vigesima, anno dni oc LXX octavo.

*) Že Jan Švamborský je pisatelem tohoto listu, soudím dle povědomého mi písma jeho. Také datum k tomu ukazuje.

71.

Hejtman Zvíkovský pánu ze Švamberka: o mýtu z vorů; Vidlák nechce vyvaditi své rukojmí. (K)

B. m., b. d. (1478?). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 147.

Také pane milý, páně Vrabského lidé a Lisovi měli sú nám něco majta dáti s lesnov; i chtěli sme, aby dali s voru po IIII gr. I pan Vrabský i Lisa psali pro-

séce, aby též dali jako lidé VMti dávají s voru po II gr. I milý pane, co v tom úmysla VMti, to mi rače dáti věděti.

Také pane milý! Rač VMt věděti, že Valešiek člověk VMti s Wythowem člověkem slíbil jest za Vidláka k purkrabí Holešického za XXXti kop. I Vidlák zanedbal jest vyvaditi. I pro Valeška jsú staveni lidé VMti na Ostromeči od purkrabie Holešického. I Valešek pro ten dluh byl vsazen na Holešicích, i již jest dán na rukojmie, i díel peněz má dáti ve dvou nedělích a ostatek mu má čekati až do Jiří. I milý pane, psal jsem Vidlákovu o tu věc několikokrát přísně, aby Valeška člověka VMti vyvadil, a škody, kteréž jest proň vzal, aby mu napravil. I tak mi odpisuje Vidlák, že purkrabí Holešickému nic povinovat nyní [sic], než že se jest vyručil na postavenie, aby se postavil pánu panu Zdeňkovi JMti. Ale purgrabie Holešický tak praví, že jesti vyručen na hotový groš pod tu summu XXX kop, jestliže list přinese od pana Zdeňka JMti v témdni, a že mu odpustie těch XXX kop, tehdy mají rukojmie i s ním prázni a propuštění býti. A tak purkrabí Holešický praví, že jest listu nepřinesl od pána pana Zdeňka JMti, by ho z toho základu propustil, a že to purgrabie týž příkázanie má, aby ho z toho základu napomínal i rukojmie, a kázal jim sobě plniti. I lají sobě Vidlák s purkrabí o tu věc velmi šeredně; a Vidlák vždy nedbá lidí vypraviti. I rozkázal sem, pane milý, Valeškovi, aby lidi Vidlákovy stavoval, což jich móż najviec, a zdali by tady škuod svých na nich postihnúti mohl. I milý pane, kterak se v té věci VMti zdá, poněvadž jich Vidlák nedbá vyvaditi, to mi rače dáti věděti.

Psáno touž rukou, jako dopis Jana z Trnové daný 26. ledna 1477 č. 35 str. 18.

72.

Písař Linhart pánu ze Švamberka: o nějakém svědomí opatu Tepelskému. (K)

B. m., b. d. (1478?) — Orig. arch. Vorlického IV. K. 149.

Tak pane milý! Dnes tento posel přiběhl od kněze opata Teplského, kterak VMti píše o to svědomie, co se Ulického dotýče; i odevřeli sme ten list kněze opata, i ten také přiepis toho svědomie přečtli sme oc. I milý pane, já Linhart písař toho dobře svědom sem i VMt tudiez, že to svědomie napsal sem u Přesticích podle VMti rozkázanie, kteréž ste pak viděli; a to jsem poslal knězi proboštovi Chotěšovskému, a podle toho sem jemu psal, aby to svědomie dále poslal. I neviem, kterak jest ta věc, že jest kněz probošt to svědomie ještě jemu tam neposlal oc. I poněvadž nám se jest tento posel nahodil, ješto sme s tiemto listy k VMti poslati jměli, nemohúce tak náhle jiného posla mieti: i dali sme mu před se k VMti jíti. Protož milý pane, káže-li VMt toto svědomie zapečetiti, to se tak stane. Pakli VMti zdá se, abychom knězi proboštovi psali po tomto poslu, když se zase vrátí,

to svědomie, kteréž jsme mu z Přestic poslali, aby je knězi opatovi Teplskému po tomto poslu hned bez meškání poslal: té věci, pane, račte učiniti, pokudž se VMti zdáti bude.

73.

Hejtman Zvíkovský Švamberkovi posílá listy odpovědné; o peníze na závdavek žoldněřům. (K)

B. m., b. d. (1478?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 151.

Pane a pane náš milostivý! Teď za VMti tyto listy odpovědné posíláme i jiné podle toho oc. Také rač VMt věděti, že hned po VMti odjezdu Lisa poslal rychtáře našeho Mirovického k nám, abychom mu kop X neb XII poslali, a že pacholkuov z bičem napravití nemuož, i jézdnych některých, leč jim prvé zavdá, aby se mohli s hospod vypraviti. I poslali sme mu peníze tam po rychtáři. I to VMt věduce, račte nám peněz poslati, když buohdá jiní žoldněři přijedú, abychom jim jměli co zavdati tak podle toho, jakož ste jim psali, že jim pod Zvíkovem má zavdáno býti; neb před sebu již více peněz nemáme, než toliko kop deset neb XIIte, a těmi mnoho zjednatí nemóžem. I již tu věc račte VMt opatřiti podle rozumu svého.

Jan z Trnové hajtman na Zviekově, Linhart písar oc.

74.

Hejtman Zvíkovský Švamberkovi: o dosloužení služebníka, o koupi ryb a herynků oc. (K)

B. m., b. d. (1478?) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 152.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že sme s Kovářem na při o jeho rok, že on praví, že jest doslúžil ten pátek masopustní; a já chci, aby do toho času byl, jakož jest se přistěhoval. Tak v registrech zapsáno stojí: tu středu po sv. Řehoři. I kterak VMt v tom rozkážete, tak já s ním učiním. — Také pane milý, poslal sem VMti listy páně Strakonického; a podle toho sem psal ceduli VMti, a to po Linhartovi Hradeckém; i neviem, jsú-li VMti dodány, neb ste mi VMt o tom nepsali. — Také pane milý, jakož ste mi VMt rozkázali, abych koupil toliko dvě tuně herynkuov, a čeledi abych koupil ryb, že by to bylo spořeje: i milý pane, neviem jich kde koupiti, že rybníci nejsou ještě otevřeni, a ryb mám málo v haltěři. A herynkuov sem koupil dvě tuně za X kop. I pane milý, co se v tom VMti zdá, mám-li ještě tunu herynkuov prikúpiti pro čeleď aneb někde ryb ptáti, neb ktož by nynietko rayby [sic] měli, že tak slyším, že dobře platie. Než spraven sem, že by pan Dobeviský něco málo jměl ryb prodati; i mám úmysl, abych ho prosil, aby mi pójčil džberu anebo dvou ryb, jestliže se VMti zdá; a když bychme rybník spustili, buohdá abych mu zase oplatil. Také pane milý, pravil mi Holub, že má list na Mníška a že o tom nevie, jsú-li VMti peníze ti dáni čili nic oc.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

75.

Bohuslav ze Švamberka Vokovi z Rožmberka: napomíná k statečnosti a přislubuje svou pomoc. (M)

Na Boru *) 1479, 6. února. — *V Březanově genealogii Švamberků* 24.

Službu svú . . . ! . . . Nebo neobráníš-li se, synu, neodprosíš se. A já s synem svým, když potřebí bude, chci raden a pomocen býti jako přítel; to shledáš. A když dáš věděti, shledáš, že tím prodlévati nebudem. A byť pak jiní přátelé k té věci nechtěli se jmíti, myť s synem svým podle možení našeho vás v tom neopustíme. Dán na Boru v sobothu na den milé svatě panny Doroty, annorum 1479.

Bohuslav z Švamberka, nejjasnějšího Uherského a Českého krále oc nejvyšší hejtman všech zemí na JKMti místě, a nejvyšší hofmistr král. Českého oc i domu Rožmberského poručník a ochránce oc.

*) Bohuslav ze Švamberka byl jat z nařízení krále Matyáše v Budějovicích 30. ledna 1478 a držán potom ve vězení v Uhřích, ze kteréhož byl propuštěn v dubnu 1479 (Pal. Děj. V. I. 154, 179). Památka sv. Doroty roku 1479 skutečně padla na sobotu. Chyba tedy jest sotva v datum, ale spíš v místě; snad místo Bor má se čísti Budín nebo Diosgyör.

76.

Král Vladislav Vokovi z Rosenberka odpovídá na prosbu, aby u krále Matyáše dal jednati o propuštění Bohuslava ze Švamberka. V Praze 1479, 16. dubna. — Tištěno v Archivě Českém VI. 94 č. 27.

77.

Stříbrští Bohuslavovi ze Švamberka: aby chránil obyvatele přijímající pod jednou způsobou. (R)

B. m. (1479). — Přepis arch. Třeboň. č. 2761.

Vysoce urozený pane, pane Bohuslave z Švamberka, pane hajtmane kraje Plzenského. VMti prosíme pána Boha dle a pro vieru křesťanskú my všickni, kteří jsme pod jednu způsobú cirkve svatě poslušni v Stříebře, pro útisk konšeluov Stříbrských, neb jsú tak kněžím klášterským pravili, že nechtie izádného trpěti, kterýž jest pod jednu způsobú měštěnin nebo obyvatel v Stříebře. Račte učiniti pro VMti spasenie duší a zněsti to na krále pána našeho milostivého JMt, máme-li stavěti naše domy či nic,*) ať jeho KMt ráčí rozkázati; a my za JKMt věrně milého pána Boha prosíme jakožto JMtí věrní a poddaní . . . [sic].

*) Veliký oheň, kterýž celé město Stříbro zničil, vypukl tam 1. číjna 1479. (Laskavé sdělení pana V. Hieke dle Watzkova mně nedostupného spisku: Die kgl. Stadt Mies und ihre Schicksale, 1839).

78.

Hynek ze Švamberka otci svému Bohuslavovi: o věcech hospodářských. (R)

V Boru 1480, 16. dubna. *) — *Orig. v arch. Třeboň. č. 3263.*

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane a pane otče muoj milý. Jakož mi

VMt píšete o ty penieze, kteréž by jměl kněz probošt dáti: račte věděti, že jich jest ještě nedal, a již sem k němu několikrát posielal a vždy tiem odtahuje. I kázal sem sobě z Švamberku toho zápisu priepis poslati, v němž stojí, že mohu stavovati v královských městech i v městečkách panských, dokudž by nám té sumy nevyplnili; i chci poslati bohda do Plzně v pátek na noc, což lidí jeho bude, abych mu je dal staviti. Také mi VMt píše, co se nového Čeckovského rybníka dotýče; račte věděti, že jest Chřiřovec ještě v puostě u mne byl a to vyměřil, i sám sem ten puoloh ohledal, ježto mi se zdá bohda, že pěti neb šesti kopami vodu do nového rybníka uvedem a pojmem ji nad prvním rybníkem Čeckovským, a přes Kosmpierovo nic nepovedem. A s Kanečkem sem již o tu věc uhodil, neb přes jeho povedem. A to tak sem s ním uhodil, abych mu též i též [sic] kapr za to dáti kázal.

Také pane otče muoj milý! teď VMti královy Mti list posélám, kterýž mi JMt píše; nedal sem naň žádné odpovědi, než teď jej VMti posélám, a sobě sem ho priepis zuostavil. I zdá-li se VMti co na to odepsati, anebo co jiného sě VMti zdáti bude, to mi VMt račte dáti věděti.

Také pane otče muoj milý, rač VMt věděti, jakož jest bylo namluveno mezi mnú a panem Prostiborským, abychom stáli před panem Buškem Plánským: sám sem státi nemohl pro svú nemoc, poslal sem purkrabí svého s plnú mocí. A byl bych rád spravedlivě přijel, nébrž v té páně Burjanově námluvě, švagra mého milého, viece mi se škod stalo od jeho služebníkuov, a vždy nepřestávali mi překážeti, i teď nynie ten pátek po velicénoci již minulý [7. April], když sem zvěděl, že jsú páně Prostiborského služebníci vně, kteříž mi v uopravách překázejí, kázal sem na ně státi za sv. Erasmem u lesa; i tu se mých brzo dopatřili, jakž jedné z hvozdu vynikli, a moji tam byli ještě nedojeli, ihned sě dali na běh a nechali vězně státi a tré koní. A ten jistý jest člověk muoj opravní z Tifnpochu. A tak moji je honili, vzeli jim dva koně jiezdná; a potom je noc od nich odtiskla. I proto VMti to píši, jestliže by VMti o to psáno bylo, abyšte VMt věděli, kterak sě jest to stalo. Pane otče muoj, milý Buoh daj sě VMti dobře jmieti a abychom sě spolu bohda ve zdraví shledali. Datum Bor dominica post Tiburcii anno oc LXXX. Hynek z Švamberka.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka oc, panu otci mému milému.

*) Podle obsahu zdá mi se, že spíše hodí se sem, než k 13. srpnu. (Tiburcia též 11. srpna.)

79.

Král Vladislav Bohuslavovi ze Švamberka: o při s opatem Tepelským. (R)

V Praze 1480, 5. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 13.

Vladislav z Božie milosti král Český a markrabě moravský oc. Urozený, věrný, milý! Vznesl jest na nás kněz Sigmund, opat kláštera Tepelského, nábožný náš milý, že jsi ty jemu nepostúpil Úterého a Olecovic, příslušejících

k klášteru Teplskému, kteréž držíš vedle té smlúvy, kteréžto jest mezi v ámi uděla urozený Burian z Gutšteina na Nečtinách, kamermaistr náš a hajtman krajův Žateckého a Rakovnického, věrný náš milý, jestof jest měla nechána býti v tom do některého času ves Černěvice, jakož pak ta smlúva mezi vámi sepsaná ty věci šíře a světleji v sobě drží a zavírá. Protož žádáme od tebe i prikazujem, aby ty vedle té smlúvy toho, čehož máš postúpiti témuž oppatu a klášteru, postúpil; nebo věz, jestliže by se v tom tak nezachoval, žeť týž opat tak praví, že by se tebú, ale ne jím ta smlúva rušila, a žeť by v té smlúvě státi nechtěl. I znajě a věda to, zachovajž se, jakožť píšem, jinak toho nečině. Dán v Praze v pondělí po hodu božieho Těla, královstvie našeho leta devátého.

Ad relacionem domini Čenkōnis de Clingstein, procuratoris.

Urozenému Bohuslavovi z Švamberka, věrnému našemu milému.

80.

Markéta z Rožmitála manželovi svému Hendrichovi ze Švamberka: o jízdě do Karlových Varů a o otci Bernartinovi. (R)

B. m. (1480?) — Orig. arch. Třeboň. Fam. Rožmitál.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane a pane manžele milý. Ráda bych slyšela, abyšte se VMf dobře jměli. Milý pane! račte věděti, že byla u mne strejce mého bába: i tak sme na tom byli zuostali, že by jměla ke mně do Boru přijeti a odtud že bych [sic] jměly do Varuov spolu jeti. Pak jestli vaše vuole k tomu a jestli že se Vám zdá, račte mi to dáti věděti, kdy jaké poselstvie na Zviekov bude. A také jsem slyšela, že tento puost u nás budete, to bych já pak s vámi hned jela. A také milý pane, prosím Vás, račte ten koníček poslati, což muožte nespíeš, otci Bernartinovi, neb jest jměl o to starost, že je vás na Zviekově nebylo. Tušil, že koníka jmieti nebude. I já sem mu řekla, aby se o to nestaral. A tak sem s ním na tom zuostala, že mu jej mám tento póst do Horažďovic poslati i ty penieze, jakož ste mu řekli pomoci. I milý pane! račte mi psáti, což mu ráčíte kázati dáti těch peněz, ať já mu to všěcko pojednú i s tím koníkem pošli. A račte ten konfk tiem spíeš poslati, ať se drobet povystojí. A račte věděti, že sem s nim o to mluvila, oč ste mi poručili. A tak praví, že do Říma nepójde, než dobře podal [sic], kdyby byl jměl do Říma jeti, byl by se u vás na Boru staval, když byšte byli tento póst k nám nepřijeli; neb tudy jeho cesta bude na Tejn a na Domažlice. A s tím Buoh dej, byšte se dobře jměli, toho bych vám přála.

Markéta z Rožmitálu.

Urozenému pánu panu Hendrichovi z Švamberka a na Zviekově, pánu a manželu mému milému buď.

81.

Kašpar z Vrhavče Henrichovi ze Švamberka: zprávy z Lipska o Bohuslavovi ze Švamberka, kterýž tam byl na učení. (R)

V Lipsku 1481, 29. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 2.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane na mne laskavý! Račte VMt věděti, že pan Bohuslav byl jest velmi nemocen, ale již děkuje milému pánu Bohu jest zase zdráv. A tak jest jemu doctor pravil, kte[r]lý jest k němu chodil, že ta nemoc přišla jest jemu od smradu, a to více než polovice, a vostatek z jiných neduhů; ale nejvíc od smradu. A to proto, nebo má komoru vedle samého záchodu, že veliký smrad do komory de; a tepruv smrad bude v lítě! Račte také VMt věděti, že má dáti od světničky 10 zlatých, ješto by dosti bylo na dvě zlatých: tak jest zlá světnička! A drev muší mnoho míti. A mohli by na ty peníze najíti duom; ješto by každý rok mohli zachovati nejmíně 20 zlatých nebo víc, a měli by dobré komory i také světničky a k tomu pinvici. Také račte VMt věděti, že není toho dne, aby hostí nebylo, že den jako den hosti hospodář vždycky má, že překážku pan Buohslav má; nebo máte VMt velikú summu dáti, ješto byste VMt mohli zachovati nejméně 20 zlatých. I to VMt věduce, prosím VMt, račte na to pomysleti a pana Buohslava v tom opatřiti, a na to odpověď dáti. Také račte VMt věděti, že bakalář jest pána pilen, že ho dobře učí. Také VMti prosím, abyste mi kázali sukni koupiti; za to VMti prosím, jako pána svého milostivého. Datum ex Lipsk f. II. ante Purificationem b. virg. anno dni LXXXI oc.

Kašpar z Zvrhavče.

Uroz. pánu, panu Hendrichovi z Švamberka a na Zvíkově, pánu mému milostivému d.

82.

Hynek ze Švamberka otci svému Bohuslavovi: o při s opatem Tepelským. (R)

B. m. 1482, 25. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 13.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a otčě muoj milý! Rač VMt věděti, že kněz oppat Tepelský byl jest dnes u mne; i mluvil jest se mnú....*) chtě rád, aby ta věc, kteráž jest mezi VMtí a knězem oppatem na.... dokonána byla, což muož najspeš. Neb on v tento úterý vo svátcech v Praze má býti o tu věc vždy. A prosil mě, abych VMti psal, abyšte mluvili se panem procuratorem, aby on v Praze byl na ten den, aby o tu věc rozmluvil s králem JMtí. Pakli by on nebyl, ale zdá-li se VMti o to psáti panu Roupovskému, aby on o tu věc rozmluvil s JKMtí, aneb někomu jinému, komu se VMt zdáti bude. Datum sabbato post octavam Ascensionis domini anno oc LXXXII°.

Hynek z Švamberka.

Uroz. pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zvíkově oc, panu otci mému milému.

*) Vytrženo.

83.

Kunrát z Petrovic svědčí o přívozu u Podolí. (M)

Na Krumlově 1482, 28. května. — Orig. arch. Třeboň. II. 338. 2q.

Já Kunrát z Petrovic vyznávám tiemto listem všem vuobec, ktož jej uzrie anebo čtúce slyšeti budú, že sem se z mladosti své na Zviekově schoval a že sem o tom nikdy neslychal, by byl u Podolě jaký přívaz prámem, než toliko, že jest byl jez; ale na Sanníku a na Červeným, tu jest přívaz byl; a to bych chtěl ústně seznati, kdežby toho potřebie bylo. Tomu na svědomie pečť svú vlastní přitiskl sem dobrovolně k tomuto listu; jenž jest dán na Krumlově léta božieho ๗ LXXXII v úterý o letnicích.

84.

Radkovec z Mirovic a Otík z Kyselova svědčí o přívazu u Podolí. (M)

Na Krumlově 1482, 14. června. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2q.

Jan Radkovec z Mirovic a na Chřešřovicích, a Votík z Kyselova seděním v Jehnědně, známo činíme listem tiemto zevně přede všemi, kdež čten nebo slyšán bude, že předstúpivše před nás lidé z Jehnědna, Jan rychtář a Kuba, a takto jsú dobrovolně vyznali: že toho nikdy nepamatují, by kdy pod Podolím kerý prám byl ku převozování formanuom, aniž jsú toho kdy od svých starších slychali, by tu kdy prám byl. A tak jest Jan rychtář vyznal, že to v své paměti má dobře od let sedmdesáti anebo více; a Kuba tak vyznal, že to má v své paměti od let padesáti anebo více, a že to berú k své víře i k své duši. A my svrchupsaní což jsme od nich slyšeli, též bychme ústně seznali, když by toho potřebie bylo. A toho na svědomie pečeti své dali sme přitisknutí k tomuto listu; dán v pátek před svatým Vítem léta božieho ๗ LXXXII°.

85.

Švamberký hejtman Bohuslavovi ze Švamberka: o hospodářství. (R)

Na Švamberge 1485, 6. března — Orig. arch. Třeb. II. 325. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý. A jakož mi jesti byla VMt poručila a rozkazovala k Lvíkovi Luhovskému poslati, jakož drží řeku, aby jie VMti postúpil: i já sem k Lvíkovi o tu řeku rychtáře Černěvského poséla, a jemu se jie nezdálo postúpiti. Pak sem mu z rozkázanie VMti psal, a jemu se vždy jie nezdá postúpiti; a pravie, že jie od VMti nemá, a že jie má od kněze opata, jakož pak teď VMti jeho odpověď posélám. Pak což v tom VMti úmysla bude, to mi račte dáti zase znáti. Dán na Švamberge v neděli po sv. Václavě přenesení, annorum domini ๗ LXXXV°. Laurenc z Widršperka, hajtman na Švamberge.

Uroz. pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zviekově ๗, pánu mému milostivému.

86.

Hynek ze Švamberka Bohuslavovi odtudž: o věcech hospodářských, o sněmu. (R)

B. m. (1485?) — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane otče milý. Račte VMt věděti, že jsú se mnú mluvili židovi synovi z Čekovic, co se dotýče těch kaplanských peněz, kteříž příslušejí k ultáři svatý panny Kateřiny: i pane otče milý, jestliže jest jich VMt žádnému nepřirekl pójčiti, i prosím já VMti, račte jim jich pójčiti; neb se tak k tomu mají, že by se chtěli o to smluviti a k tomu voltáři platiti. A taky jakož ste mi VMt ráčili psáti, co se dotýče příjezdu mého na Zvíkov, i také co se sněmu dotýče, kterýž by měl držán býti ten týden po hodech: i podle psaní VMti tak se tím zpravití chci. A teď VMti posílám ceduli, co z kterého rybníka ryb anebo plodu vyšlo, jíž VMt porozumiete; a ještě v Jírovým a v Tisový [sic] i v Ústrově něco ryb jest. Ještě se tyto dny dolovovati bude. Což pak bude, toť VMti taky tajno nebude. A plodu sem koupil snad na dvě stě kop, ješto mi se nedostalo do rybníka; než tak za to mám, že ho již bohdá budu míti s potřebu k letošní násadě.

Hynek z Švamberka.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zvíkově, panu otci mému milému buď dán.

87.

Vilém z Pernšteina Bohuslavovi ze Švamberka: o rarohy. (R)

V Krumlově 1486, 5. srpna. — Orig. arch. Třeboň. Fam. Pernšteín.

Službu svú vzkazují, urozený pane a přáteli muoj milý. Jakož mi o rarohy píšete: pán Buoh vie, že jich sám nemám; než zjednal jsem vám dva rarohy u bratra svého na Pernšteíně, kteréž vám posielám. Pak nevím, veliká-li jsú, či malá; neb mi žádného nepolapili, než ty, kteréž jsem panu Zdeslavovi poslal. Než budu-liť mieti, rád vám pošli, a to i jiné, což bych mohl, k vuoli rád učiním. Ex Crumlov sabbato ante Sixti oc 86.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteíně, nejvyšší maršálek království Českého a nejvyšší komorník cudy Brněnské.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka oc, přáteli mému milému.

88.

Hejtman na Ratajích Bohuslavovi ze Švamberka: popisuje zboží Talmberské. (R)

Na Ratajích 1488, (29. května?) — Orig. arch. Třeb. II. 232. 1.

Službu svú vzkazují VMti, urozený pane, pane milý! Jakož jste mi VMt rozkázali, abych dojel na Thamberk s purkrabí k paní Šumburgové a zvěděl cenu,

začby VMti chtěla dáti, a vohledal, kterak lidé sedie, a lesy, a lúky, dědiny, dvory, rybníky: pane milý! Račte VMt věděti, žeť sú lidé chudí, jako kteří k Ratajóm, a také jest něco pustého; a lesové žádní najsú k stavení, než co sú postavili pro potřebu k zámečku, také, pane milý, mohl by vybrati světnici aneb se dvě lesu, a k dolejšímu hrádku také vybral by k té potřebě lesu dosti. Také, pane milý, račte V[Mt] věděti, že zámček velmi opuštěný jest, vnitř puonebie prohníly; a jestli že byšte VMt měli jej opravovati, 50 kopami krovu nevopravili byšte; než věže jest dobrá a prikrytá; a jediná světnice v něm jest. Také pane milý, rybníčků jest VI nevelkých, než z jednoho by mohl dobrý býti puožitečný. Také VMti rajstra posielám, jimž VMt porozomiete. A co se dvoru dotýče Karlovic, dědiny jest k němu dosti a dobrých, troje koně maje, dosti má činiti, aby je vodělal; a luk dosti; než duvor jest veškeren pustý. A k zámku také dědiny jsú nevelmi dobré. Také, pane milý, račte VMt věděti, cenu jináč nechce dáti, než za puol čtvrtá tisíce. Avšak potom řekla, že poslevek daleko nepuojde. Pane milý! Mně se tak zdá i purkrabí, že za puol třetieho tisíce stojí a lacino by bylo za to. A což VMti úmyslu jest, co se Thamberku dotýče, račte jí paní dáti věděti tiem spieš, neb vona jiné kupce na to má. A tak praví paní Šumburgková, jestli že [se] VMti zdáti bude, že chce k VMti do Prahy přijeti. A vésky, kteréž sú v zástavě, žeť jest dala puol léta napřed věděti. Také paní praví, že by těch peněz chtěla při VMti nechati, abyšte VMt sami platili. Také, pane milý, dal mi jest věděti pan Opl po purkrabí svém, ráčíte-li VMt kúpiti Černé Bláto s rybníky. A tu sú rybníci dobří a puožiteční. A tedť VMt ceduli posielám od panie, ty vésky vypsané, kteréž jsú v zástavě. Datum na Ratajiejch, ve čtvrtek vo Suchých dnech, anno oc LXXXVIII°.

Ambrož z Pivína, hajtman na Ratajiejch.

Uroz. pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zviekové oc, pánu mému milostivému.

89.

Jan ze Švamberka Bohuslavovi odtudž: o své nemoci. (R)

Ve Strakonících 1488, 24. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 22.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Byšte se dobře měli, zdrávi jsúce, toho bych vám s pravú věrú rád přál. Napřed vám velice děkuji, že se o mé zdravie staráte. A jakož mi píšete, že ste od Heřmana slyšeli, že bych se lépe měl, a zase že ste slyšeli, že bych se zase huore měl oc: vězte, pane strýče milý, že sem se málo polepšil, jediné žeť lépe spím a pojédám lépe. Dále dotýčete, že byšte mi chtěli zjednati lékaře dobrého fackrabova: z tohoť vám velmi děkuji, jakožto panu strýci mému milému; viece se nemohu vyděkovati. Milý pane strýče! Nynief užívám lékařství Rudoltova; bohdá za to mám, že mi brzy lépe bude. Pakliby mi lépe nebylo, mušil bych se již dále opatřiti. Dále, jakož mi píšete, což se Čjetického, švagra mého, dotýče té smlúvy:

ihned sem po něho poslal a tu jemu list váš ukáži, jakž ke mně přijede. A s ním o to s pilností mluvití budu, aby tomu dosti učinil, pokudž jest smluveno. A na čemž s ním ostanu, hned vám dám znáti bez obmeškane. Ex Strakonicz, f. VI a. Simonis et Judae anno 3c LXXXVIII. Jan z Švamberka 3c mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka 3c, strýci mému milému bd. d.

90.

Hejtman na Zvíkově panu Bohuslavovi z Švamberka: o věcech hospodářských v Ratajích. (M)

Ve Zvíkově 1489, 21. října. — Orig. arch. Třeboň. II. 338. 2s.

Urozený pane, pane muoj milostivý, službu svú VMti vzkazuji! Jakož VMt rozkázali ste mi na Rathaje jeti: již sem tu věc zpuosobil; jakož pak teď VMti věděti dávám, již se jest purkrabie uvázal tuto neděli minulú. A to se jest proto prodílilo, že jest chtěl mieti pana Štefana k tomu, i nemohl jest ho vdy mieti; a tu věc sem tak zjednal, jakož toho VMti ceduli posielám, již porozumiete. — Pane milý, abyšte ráčili věděti, což se Kúřímských dotýče, obeslal jsem je; i píší mi k tomu rozumu, žeby VMti nebyli povinni dáti nic, leč výhostní listy budú, než peniezi sú na rathúze položení. — Pane milý, což se pana Jana Podbeckého dotýče, tu sem věc tak zjednal podle rozkázanie VMti. A což se peněz dotýče, račte věděti, že sem nezastihl peněz žádných, krom puol jedenácty kopy; než úrok a jiné duochody rozkázal sem aby konečně v témdni vybráno bylo. A což se mlýnu tu pod zámekem dotýče, tak sem s ním, pane milý, zuostal, když nemá co VMti mleti, aby mlel z polovice, a polovicí aby na železa také náklad činil. A což se slupi dotýče, račte věděti, že sú jie neopravili nic; než mluvil se mnú purkrabie, jestliže byšte ráčili jemu toho přieti, žeby chtěl slup i jez opravití, a toho aby užíval, dokudby byl toho zámku v držení; račte věděti, že toho dvanácti kopami neopraví.

A račte věděti, co sem s Rathaj sem přivezl: item vuoz a tři vozníky; a chmele letošnieho tři a padesát korcuov, ten ještě such nenie, než když vyschne, tohoť ještě přibude; a starého chmele deset korcuov. A což se sýra a másla dotýče, to nenie prodáno nic, krom jediný hrnček, což sú po VMti přidělali. A račte věděti, že jest tam velmi lacino v Praze hned velmi, nedávali mi za to viec než V ʒp. A což se loje dotýče, ten jest také tam pozuostal, a to proto, že sem toho nic uvézti nemohl; než dával mi zaň purkrabie za kámen po osmnácti groších. A račte věděti, že šafránu nic nenie. A tu sem všecko složil do hořejšie špižierny, a zamkl sem dvěma zámky, a dal sem purkrabí jeden a rychtáři druhý; a od VMti komory sem též udělal, a od prachu dolejšíeho ten sem klíč s sebu vzal.

A račte věděti, což se toho diela dotýče, Šimek jest ještě těch trámuov viec neudělal nežli dva, a ta ještě nejsou vložena. I pane milý, nevěděl sem, kterak o ztravu

učiniti; i smluvil sem, pane milý, s ním a to takto; že mi bylo čtvrt masa zuostalo, tu sem mu dal, a větel řiedkého piva a dva korce žita; nebo sem to převrhl sobě, což se ztravy jeho dotýče, žeby na pět kop stálo. Zedník, pane milý, račte věděti, že jest dodělal, než chytili se hadrunku, že by neměl tolik obvrcei a vycvikovati; i jest to v smlouvě, pane, že to má udělati, i jest mu zadržěno II j š. Než což se srubu dotýče, byl jest dodělán, než přikryt nebyl, i jest za mne přikryt, než omazán nenie a letos již nemuož býti; a vrata sú také opravena. A ti třie vepři na krmníce ti sú prodáni za III š prve než sem já tam přijel, a kuože sú prodány po desieti groších českých.

A račte věděti, že purkrabě nemá ještě žádné čeledi, než Václavové dva sú tam zuostali, Václav Veliký a Václav Černý, a písar. I ti by byli nezuostali, kdyby pro VMt nebylo. Než zuostal sem s ním o to, aby zámku choval podle smlúvy a opatřil tak a tomu dosti učinil; a on mi jest řekl, že chce to učiniti. A račte věděti, že se jest piva starého nic neprodalo, že sú všecko vypili. A ráčíte-li úředníka mieti na Kašperk, onoho Řehoře, který jest byl na Ostromeči, činil sem o to zmienku, mám za to, že by na témž byl, jako Bohuslav Lísá.

A což se dotýče tenat a pivovarních věcí, to račte dáti znáti, kterak se s tú věcí učiniti má; tenata sú psota, a kádi také zlé, (než pánev jest čistá), aby se nám škoda nestala. A což se suduov dotýče, tolik mu jich třeba nenie; kázal sem zamknúti; pakli bude chtieti mieti, aby dal za větel po III gr. a za Svídnický po X gr. A což se obilí dotýče, to jest změřeno všecko, jakož pak najdete v rejstřiech; té věci nezdálo mi se jinak zpuosobiti, aby VMt bez škody mohla býti, než takto: což se vymlátí kolivěk, aby se změřilo na mlatu, a to purkrabě přijmi; a což mu potřebie bude do nového, to sobě vezmi podle té námluvy; a potom aby se ta věc zase změřila, a to aby zase VMti doložil, a to aby nikam nic neprodal, než cožby tu na zámku potřebie bylo. I zdá mi se, že na tom VMti nic ujieti nemuož; než což ujde, to jeho škoda bude, jakož obilé toho nepřibude. A když se mlátiti bude, tu sem poručil purkrabí, rychtáři i Johanesovi, aby k tomu přihlédali, aby se škoda VMti nestala; i sláma aby byla ohledána i úhrabky také, hospodářsky-li se dělá. A tu najdete VMt v těch cedulech, neb sem se o to radil tu v městečku, že se všem zdálo, že sem velmi dobře otbyl toho. Ex Zwiekow feria IIII in die undecim milia virginum, annorum oc LXXXIX°. Jošt z Pruku, hajthman na Zviekové.

Uroz. pánu panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zviekové oc, pánu mému milostivému.

91.

Hejtman Švamberský Bohuslavovi z Švamberka: o věcech poddanských a církevních. (R)

Na Švamberce 1489, 14. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 325. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý. A jakož sem s VMti

mluvil, což se tkne nebožce Alše z Lestkova, že o tu věc s pány Planskými žádného konce mieti nemohu a toho morděře dosíci také nemohu: i milý pane, mně by se zdálo, pak neviem, co se VMti zdáti bude, ponavadž s pány Planskými konce mieti nemohu, aby byli pohnáni, aby toho morděře před krále JMt postavili, anebo kterak by JKMt rozkázala. A také, pane milý, VMti k paměti přivozuji, což se tkne pana Jetřicha Bez-družického a VMti člověka Bláhy z Lomy, Lvíkova syna, vo ty IIII kopy grošů, že mu jich ještě nedal, aniž s lehko dáti chce. A také což se tkne opět VMti člověka Janúška, kterýž jest za panem Jetřichem u Potvorově, abyšte VMt ráčili s ním o to i o druhé mlu-viti rozkázati. A také, pane milý, což se tkne toho podacieho v Kozolupech a Soběslava, jakož VMti ta věc tajna nenie, kterak jest Ceběvský a Drždec Václav přes jeho vuoli tu kněze vsadili. I s lehko ta věc jest VMti dobře v paměti, kterak jest Soběslav s tím knězem mluvil, že jest tu proti jeho vuoli a že aby proti jeho vuoli tu ne-býval a že jest Soběslav podací nejvyšší; i VMt ráčila též tomu knězi připověděti, aby tu proti vuoli jeho nebyl, anižto proti VMti. I ten kněz jest řekl déle dvě neděl tu nebýti. I pane milý, přes VMti prikázanie jest tu ještě v Kozolupech a tak praví, že tu chce býti buď komu libo nebo žel. I milý pane, což jest VMti v těch věcech úmysla, to mi račte dáti znáti nahoru, bude-li VMti jaké poselstvie. A s tím buďte milému pánu Bohu poručeni, a rád bych viděl, aby se VMt ráčila ve zdraví jmieti. Dán na Švamberge v ponděli po sv. Luciji, anno domini oc LXXXVIII°.

Lorenz z Widršperka, hajtman na Švamberge.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zviekové oc, pánu mému mi-lostivému buď.

92.

Hejtman na Boru Henrichovi ze Švamberka: o vzatcích Němcům a věcech hospodářských. (R)

Na Boru 1490, 23. května. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Urozený pane, pane milý. Služba má VMti. Jakož te [sic] mi VMt ráčili psáti, co se páně Wolfových listů dotýče, abych je poslal na Ryzmberk: račte VMt věděti, že sem je ihned poslal; a pan Wolf nedal mi nižádné odpovědi listem, ani ústně, a tak mi vzkázal při poslu, že odpovědi nepotřebí. I to VMt rač věděti. Také co se lidí o svědomí dotýče o mejta, jakož sem VMti psal, vo to sem s lidmi s pil-ností mluvil, a to chci jednati, co budu moci najlíp bez meškání. Také co se dotýče mešského [sic] rybníka, že již mám polovici dřívie. I tu víc hned po svácích chci dělati. Také co se dotýče věže, že bude dělána. Také co se dotýče krav z Vidy, račte VMt vzkázati, máme-li je zasě vrátiti, jestliže by přišlo na jakú smlúvu; nebo ste VMt vzkázali při rychtáři, abychme jich zasě nevraceli. Také račte mi VMt dáti znáti o vobilé, kterak máme činiti, nebo velmi ven vezú; máme-li to přezříti či nic, a kterak jest královské prikázanie a záповěď a jaká by byla, abyste mi to dali znáti,

abych se věděl kterak zpravovati. A Němci pohrůzku činie pro ty krávy, chtěie se toho mstíti. I proto račte mi VMt dáti znáti, kterak bych se k tomu měl míti. I to sem já jim odepsal, že sem podal na KMt a potom na VMt, rozkáže-li KMt nebo VMt vrátiti. I proto mě se nezdálo tak všetečně učiniti bez VMti vědomí. I co by bylo VMti úmyslu, račte mi to dáti znáti, co se těch krav dotýče, co bych měl s nimi činiti, s těmi pohrůzkami, a theď VMti ten list posílám, pokud se VMti bude zdáti. Datum ex Bor, dominico die post ascensionem domini, oc LXXXX.

Bušek z Ošelína, hejtman na Boru.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekové, pánu na mne laskavému buď oc.

93.

Kanclér Jan z Šelnberka Henrichovi ze Švamberka: o králově jízdě do Uher a opatření pomezí českého proti Bavorům. (R)

V Praze (1490, 8. června.) — Orig. arch. Třeb. č. 3333.*

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a švagře muoj milý! Podle psanie vašeho s králem JMtí mluvil sem, poněvadž vy s JMtí na pole táhnúti máte, aby ráčil ta pomezie vaše opatřiti pro ty výtržky, kteréž se z Bavor dějí. I ráčil mi jest JMt taková dáti odpověď, že ráčí tu lidu něco jiezdných na tom pomezí položit, a nad to prvé nežby JMt z země vytáhl, ráčí to s panskú radú před se vzieti, kterakby ten kraj i jiní měli opatření býti. Také vězte, že král JMt ráčil jest již toho odložiti vojenského vytažení až do svatého Jana najprv přiestieho [24. čna], tak aby na ten den všichni k JMti přitáhli k Oustí blíž Táboru. A protož tiem se zpravte, a dá-li Buoh na ten den tu k JMti přitáhněte. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Datum Pragae fer. III. post Trinitatis.

Jan z Šelnberka.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka, přieteli mému dobrému.

*) Vročeno podle přepisu Palackého.

94.

Jan z Šelnberka Henrychovi z Švamberka: o berni a o tažení na vojnu. (K)

V Praze b. r. (1490, 9. června.) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 154.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! I jakož mi píšete, což se nynějšie pomoci dotýče, pokládajíce toho lidí svých obtížnost, by i berni dáti i na vojnu táhnúti měli oc: i věztež, že jest král JMt pán náš také tu věc prvé vážit, a JMti se zdá obtiežné i také nesnesitedlné lidem; a protož již JMt, což se lidí vašich pomoci dotýče, toho zprodlenie dává až do sv. Martina najprve příštího. Než což se vašeho s králem JMtí na pole tažení dotýče, a psal sem vám

včera, že jest JMt toho odložil až do sv. Jana Křtitele božieho. A protož to věduc, již se k tomu mějte, abyšte na ten den k JMtí přitáhli k Ústí blíž Tábora, neb tu JMt konečně, dá-li Buoh, nalezen býti má. A jakož mi na ceduli píšete vmlouvající se, abych sobě jeduání vašich věcí neobtěžoval; i věztež, že mně s vašimi věcmi, vo kteréž mne žádáte, nic těžko nenie; ale všecko já rád možné učiním vám k vuoli, jako mému milému panu švagrovi a příteli, tůž naději maje, kdež by má která při vás potřeba byla, že byšte se ke mně též přátelsky okazali. Datum Prage feria IIII. ante festum Corporis Christi. Jan z Šelmberka kanclér oc.

Urozenému pánu, panu Henrychovi ze Švamberka a na Zviekově, švagra mému milému.

95.

Úředník Domažlický p. Henrichovi ze Švamberka: o povolnosti Chodův ke službě páně. (R)

V Domažlicích 1490, 21. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3307.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú napřed vzkazuji VMti. Jakož VMt prvé i nyní ráčila jest mi psáti, i sami ústně ráčili jste se mnú mluvíti a rozkázati, pokud od Choduov a který počet vojenský podlé VMti ráčíte jmieti, aby s VMtí táhli a k středě této [23. Jun.] aby na Zviekově byli; VMt račtež věděti, že jsem VMti rozkázanie po každém mně psaní a ro . . .*) jim se vší pilností přísně pověděl, a aby ode mne to vážnějše bylo pověděno, pan Kanický**) . . . při tom býval a k tomu se slušně přimlúval, aby VMti hleděli tú cestú, kteréžby nalz . . . milostivého pána. Tak mi za odpověď dali, že chtějí VMti z sebe dáti ten počet rádi seč mohou býti z své chudoby, a pokud ten počet nedosáhne, jakož ráčíte jmieti, s tím se VMti na milost dávají prosieće jako pána svého milostivého, že s nimi ráčíte milostivě naložiti jako pán jich milostivý. A VMti čtvrt medu čistého posielají, kteréž jsú v této mierě s těžkem shledali, a k tomu druhú čtvrt přirékli také dáti a VMti u mne položití a o to se starati chtějí, aby nemeškajíc zjednali. A rozuměl sem na nich, žeby byli i u viec se podvolili, kdyby mohli v této mierě kde jej naléztí. A tak ke mně mluvili, dá-li jim milý Buoh VMti dočekati příjezdu mezi ně, že chtějí k VMti bohda cestú přijíti, jakožto ku pánu svému milostivému. A list poslední došel mne v pondělí tento [21. Jun.] před samým polednem, a hned sem mezi ně poslal, aby na zajtřie ráno táhli a tam k středě byli. A s Johannesem písařem také od VMti potřebně mluvil sem, pokud mi jest . . . ráčili poručiti. Tak praví, že jest to chtěl k VMti žádosti rád učiniti, a že jest ho pan Beneš Libšteinský*) . . . k sobě obeslal, a že jse jest VMtí vymluvil, že jest VMti prvé přirékl, ale že mu jest nap . . . že jest padl a nohu sobě navinul, že mu

*) Vytrženo zde i na všech následujících vytečkovaných místech.

) z Čachrova Vilém, kterýž jmenuje se o něco později purkrabím na Domažlicích. — Roku 1506 připomíná se také Bohuslav Kanický. *) z Kolovrat.

ztekla, a že nemuož dobře choditi, aby VMti k té [jízďe] mohl se hoditi; a VMti prosí, že mu v tom neráčíte za zlé jmiati. I viděl sem to pane, když sem teď nynie od VMti přijel, že mu noha ztekla, a že klece, i Kanickému to ukazoval, aby potom před VMtí měl ho výmluvna, že jest bezelstnie věc. A teď při nich posielám VMti súdek malý jeleniny a srniny, což sem měl, u jednoho dna jest jelenina a u druhého srnina. A Domažlickým pověděl sem, což se haltěre dotýče, pokud mi jest VMt rozkázala; tak mi pověděli, když toho čas bude, že o to chtě s VMtí sami mluvit. Ex Domažlic fer. II. ante festum s. Johannis Bapt. annorum etc. LXXXX°. — A Domažličtí jsú toliko také XXX pacholkuov na tu vojnu vyslali a tři vozy.

Vysoce urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mému milostivému.

96.

Heinrich z Švamberka Bohuslavovi z Újezdce: o koupi dvoru v Lestkově. (M)

Na Zvíkově 1490, 25. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1a.

Službu svú vzkazuji, pane Bohuslave, příteli milý! Kúpil jsem jakýs dvuor v Lestkově od Ošelína; jest dvuor poplužní v plat prodaný, na kterémž nebožtík Vlček bydlel, a potom Zdebuorek přítel jeho jej držel. I mělby on Ošelín v úterý najprv příští v Praze býti a ten dvuor mi ve dcky klásti. I protož již tobě tu věc poručím, aby ty to již tam ve dcky na mém místě přijel; věřímť, že to pro mne učiníš. A aby toho rozum měl, kterak máš ve dcky přijeti: jestiž dvuor poplužní svobodný, než on Ošelín kúpiv jej od Zdebuorka, prodal jej jakémus sedláku v plat, a něco luk jemu k tomu odjinud přidal v tom trhu; ten člověk má s toho platiti II kopě grošuv českých do roka; a já sem jej od Ošelína tak s tím platem kúpil za XXV kop grošuv českých. A slove ten dvuor Vlčkovský proto, že jej nebožtík Vlček držel. A ten jistý, ktož jest jej v zákup kúpil, slove Janek, a zdá mi se, že mu Petrous přímie říkají; to pak na Ošelínovi zvíeš. Věřímť, že tu věc rozumně opatříš, aby ten dvuor kladen byl podle potřebnosti tak s tím se vším, jakž jest sám v svých mezích, i také s těmi lukami, kteréž jest Ošelín tomu sedláku odjinud v tom trhu přidal, jakož tě pak Ošelín sám toho zpraví, kterak ty lúky slovú. A máť Ošelín s sebou přepis toho listu mieti, kterýž jest tomu sedláku udělal na ten dvuor, když mu jej v plat zaprodal, tím se budeš moci také zpravit. A cožkolivěk od desk bude mieti býti, nechť sám tam Ošelín zaplatí, jižž já jemu dobře jiné dám. A pověz hospodáři v mém domu, když Ošelín přijede, ať mu povie, že jest tobě o tom dvoru ve dcky kladení poručeno, nebť má konečně Ošelín v úterý najprv příští v Praze býti. A což se zprávy dotýče, nechť Ošelín zpravuje: čímž má aneb mieti bude. Ex Zwickow feria V. in die Katherine virginis, annorum oc LXXXX°.

Heinrich z Švamberka a na Zviekově oc.

Urozenému panoši Bohuslavovi z Újezdce, hajtmantu na hradě Pražském, příteli milému.

97.

Přibík z Dlouhé Vsi Hendrichovi ze Švamberka: o svatbě své. (R)

Ve Voselci (1490? 12. prosince.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Dlouhoveský.*

Urozený pane, pane mně přeznivý! Službu svú vzkazuji VMti. A jakož VMti tejno nenie, že se mám ženiti, a VMti sem prosil se panem Popelem vuo jelen, abyšte mi ráčili zabiti k mé potřebě: i byli ste mi ráčili přiřknúti, i vdyť VMti věřím jako pánu svému, že mě v tom neráčíte opustiti. Nebt u VMti vdy plné doufanie mám a VMti toho zaslúžiti miením i s ocem svým, na čem bychme se mohli VMti hoditi. Za odpověď žádám po tomto poslu; nebt jest již čas blízky a již se jinde nevím kde utéci, než k VMti. Dán v Uoselcích v neděli po sv. Mikuláši.

Přibík z Dlouhé Vsi.

Urozenému pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekové, pánu mně přeznivému buď dán.

*) Adressát Hendrych ze Švamberka vládl na Zvíkové v letech 1490—1523.

98.

Mikuláš z Říčan Henrichovi ze Švamberka: o rozsudí. (R)

Ve Štěkni (1490?) — Orig. arch. Třeb. Fam. Říčan.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli milý! A což mi píšete, že sobě Radkovce volíte, a já abych někoho v kraji také volil: jáť bych, třeba-li, na jednom Radkovci dosti měl — neb viem, že by se jím nic neukrátilo —; ale poněvadž se vám zdá, abych já někoho druhého volil, já jmenuji Robmhappa z Sudoměře a hned obú za to žádati budu; a když mi rok položí, tehdy lidé moji stanú. Ex Štiečna.

Mikuláš z Říčan a na Štěkni.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekové, pánu a příteli mému milému.

99.

Jan z Kladrubec Hendrichovi z Švamberka: o lékařství. (R)

B. m. (1490?) — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 22.

Urozený pane a pane milý! Službu svú VMti vzkazuji. Jako [sic] ste před některým časem ráčili se mnú mluvit, co se dotýče nemoci VMti sestry, páně Popelové*): jestliže jest ještě potřebie, račte k ženě mé poslati: nějaký kořeníe a jiné věci VMti pošle a naučení dá, kterak s tím činiti máte; nebtě mnohým lidem tím pomahala.

Jan z Kladrubec.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka, pánu mně přeznivému.

*) Henricha z Švamberka sestra Johanna vdala se r. 1475 za Dépolta Popela z Lobkovic na Chlumci.

100.

Jan ze Švamberka Henrichovi odtudž: o návštěvě pana z Rosenberka na Zvíkově. (R)
Ve Strakonících (1490)? 13. února. — *Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 15.*

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče můj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, přál bych vám toho s pravú věrú. Pane strýče můj milý! Jakož sem k vám včera poslal služebníka svého, že jest ke mně pan z Roznberka přijel: i vězte, pane strýče milý, že pan z Roznberka jel jest dnes ode mne zase pryč. A když se s vámi shledám, tu vás zpravím, o kderú jest potřebu ke mně přijel. Také abyšte, pane strýče milý, věděli, jakož vám pověděl, že pan z Roznberka ke mně přijede první pátek v postě: i vězte, že jest mi pověděl [sic], že pro někderú pilnú potřebu na ten den ke mně přijeti nemóž, než tak mi jest poručil, abych vám dal znáti, že nejprvnější úterý v postě k vám na Zvíkov k uobídu přijeti chce; a já také k vám ten den buohdá přijedu a tu o ty všecky potřeby dále spolu rozmluvíme. Datum Straconicz, sabbato ante s. Valentini, annorum dni 3c.

Jan z Švamberka a na Strakonících.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zvíkově, strýci mému milému 3c.

101.

Konstancie Šlikovna z Holejče Henrichovi ze Švamberka: o kaplana. (R)

B. m. 1491, 12. února. — *Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.*

Hendriše, synu milý! S pravú věrú ráda bych slyšela, byšte se dobře jměli i se paní manželkú svú. Takéž já se dobře jmám, jakož na starú bábu nemocnú slušie 3c. Synu milý, přišel jest jeden kněz k nám do Boru z Plzně a jmaje řádné listy od svých starších z kláštera Černého, chtě býti služebníkem a kaplanem u nás na Boru. Synu milý, jest-li tvá vuole, jáť jeho u nás pozuostavím. Také mluvila sem s purkrabí o tu věc a také zvláště aby jemu stravu dal ode dvora až do tvé příjezdy. Jemu se učiniti nezdá, leč by prve na tebe znesl. Jestliže tvá vuole bude k tomu, dej mi aneb purkrabí tu věc znáti; nebť jsem jemu o to kázala tobě psáti. A milý synu, pomni na to, aby boží službu na Boru plodil a rozmnožoval, a budeš bohda jmieti skrze to od pána Boha štěstie a zdravie na tom světě. Také milý synu, nezapomínej mi poslati olejě makového, když by se fuora nahodila 3c. S tím buďte pánu Bohu poručeni. Datum sabato post Scolasticae virginis, sub anno domini 3c LXXXXI°.

Constantia z Holíč [sic] matka tvá věrná 3c.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka, synu mému milému dd.

102.

Jan ze Švamberka Budějovským: aby přidrželi ku placení měštku svou Lantrogovou. (R)

Ve Strakonících 1491, 10. března. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazují, slovutné opatrnosti súsedé milí! Tajno vás nebud, kterak Lantrogová jest povinovata nětco mé paní matce mé, měvši jí dávno dáti, i netbá. Věřím vám, že ji ku plnění přidržíte; jináč, ač nerad, musil bych dopustiti právo k stavování. Jakožt vám vždy věřím, že ji bez k skutečnému [sic] plnění přidržíte. Odpověď mi dáte listem vaším. Ex Strakonicz f. V. Salus populi anno oc XCI.

Jan z Švamberka oc, mistr převorstvie Českého.

Slovutné opatrnosti pánóm, purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

103.

Purkrabí na Boru Henrichovi ze Švamberka: o věcech hospodářských. (R)

Na Boru 1491, 8. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazují VMti urozený pane, pane muoj milostivý. Teď VMti posielám ty potreby, kteréž jest Václav písař z Domažlic poslal, jakož pak v této ceduli sepsáno máte, kteráž jest v tomto listu, jaké jsú potreby. A byl bych je VMti prve poslal; i pan Děpolt mi řekl, že VMt máte prve těch potřeb dosti a že muožete bez nich býti. Také račte věděti, že hajtman Švamberský vypravil jest Zahrádku s ovčáky pro ovce do Srb podle Opozдила. I přijeli jsú pak s Vopozdilem a nic jsú nekúpili, a tak pravie, že jsú ovce velmi drahé a nemocné a že velmi mrú. I jestliže byšte VMt mohli někde okolo Zviekova některé sto ovec kúpati, bylo by velmi dobré. Neb ovčák k tomu tak mluví, aby mu se smlúvě té, kteráž jest s hajtmanem Vošelnem učinil, dosti stalo, a tak pravie, jestliže by mu se té smlúvě dosti nestalo, že by ovčák skrze to velikú škodu vzal. Také jakož sem s VMtí mluvil o žito, neb se nám na Boru do nového nedostane: i jestliže ráčíte nám do Boru co žita poslati, anebo mám-li je na Boru kupovati? Neb jest pan Děpolth mluvil s hajtmanem Švamberským, má-li co žita na Švamberge, aby nám do Boru poslal, a on tak praví, že ho mnoho nemá a že ho ledvy do nového dosti mieti bude tu na Švamberge. I račte mi tu věc dáti znáti, kterak mám s tú věcí činiti. A také račte mi VMt registra spravnie kázati poslati k úroku svatojiřskému, abych se uměl podle nich zpravit, co a který sedlák VMti úroku platiti má. Dán na Boru v pátek před nedělí provodní, annorum domini oc LXXXXI°.

Zdebor z Přiečiny, purkrabie na Boru.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švambergka a na Zviekové oc, pánu mému milostivému dd.

104.

Jan ze Švamberka Henrichovi odtudž: o sjezdu v Benešově s Vokem Rosenberským (R).

Ve Strakonících 1491, 9. dubna. — Orig. arch. Třeb. Švamberk 19.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý. Byšte se dobře jměli zdrávi súce, přál bych vám toho s pravú věrú. Pane strýče milý! Jakož mi píšete, že ste byli na Krumlově a na tom zuostali se panem Vokem, že se sjeti máte ve čtvrtek v Benešově, a žádajíc, abych já k vám přijel oc: vězte, že vám nyní žádné odpovědi neumím dáti; neb mám tak pilně jednati, ještě nikda tak na mne nepřišlo. Jestliže zjednáám, tehdy by mohlo býti, že bychom se sjeti mohli: pakli nezjednáám, budete znáti, že beze lsti tomu nemohu co učiniti. Ex Strakonic, sabbato ante Conductum Pasce, anno domini oc XCI.

Jan z Švamberka, mistr převorstvie českého oc.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, strýci mému milému.

105.

Jan ze Švamberka Henrichovi odtudž; o jízdě do Prahy. (R)

Ve Strakonících 1491, 12. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 19.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý! Byšte se dobře jměli, zdrávi jsúce, přál bych vám toho s pravú věrú. Pane strýče milý! Jakož mi píšete, abych k vám přijel a abychom spolu do Prahy jeli oc; prve sem vám psal, že mi jest nelze jeti, pro mé znamenité potřeby; neb jestliže bych odjel, toho nezjednáje, vězte, že bych k nenabyté škodě přišel. To znáje, věřím vám, že mi v tom za zlé nebudete jmiati. A teď vám posielám list panie matky vaše, jemuž porozumiete, i což bude v tom úmyslu vašeho, dáte mi znáti listem vašim. Ex Strakonic feria III. post Conductum anno oc XCI.

Jan z Švamberka, mistr převorstvie českého oc.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka oc, strýci mému milému.

106.

Hejtman Švamborský panu Henrichovi ze Švamberka: o sporu jeho s pány Bezdrůžickými a Planskými. (R)

Na Švamberce 1491, 9. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3320.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! A VMti na vědomie dávám, kterak sú dali základ Bárta purkrabě starý z Lestkova a Liňáček také z Lestkova, a to za lidi páně Bezdrůžického*) X m gr. A také Mráz z Kamejka dal základ X m za lidi pánů Plánských,**) tak vedle rozkázanie VMti. Jakož ste pak VMt ráčili rozkázati, abych ten základ vzal vod nich: i milý pane, račtež VMt věděti, že VMti lidé purkrabě Bárta a Liňáček stavili sú lidi páně Bezdrůžického na

Teplé pro ten základ, jakož sú jej musili dáti, i sudie se o to, a mají státi [k] koneční výpovědi vod tohoto pátku přiestě v témdni [17. Jun.], a také sú prvé stávali k právu. Ale pane milý, račte VMt věděti, že tu při sobě berú a vzali sú proti VMti lidem páně Bezdrůžického lidé i vedlé nich pánů Planských lidie, že by bylo králem JMtí pověděno, aby ta věc byla rozeznána aneboližto vohledána panem Strakonickým,*) že by byl král JMt podal VMti na pana Strakonického, což jest mezi VMtí a panem Bezdrůžickým a pány Planskými. A VMt mi jesti ráčila povědieti i tudiež psáti, že ste VMt stáli k té věci, ale že pan Bezdrůžický ani páni Planští sú nestáli k té věci, nebo sú vám proti VMti lidem tu při vzali a toho se držiece a praviéc, že by ta věc byla králem JMtí zastavena, a že aby voni nebyli od VMti lidí stavováni. A dále praviece, že by toho VMt měli list, královské rozkázanie, a že i také páni Planští toho list mají královské rozkázanie, že se tiem bránie. I pane milý, tu věc VMt znajíce a věduc, račte VMt dáti list k radě Teplský, kterak ta věc jest, a VMti lidi v té věci vopatríti; nebo pane milý, tak sem tomu srozuměl, jestliže toho nebude, strach, aby VMti lidé vo základ a k škodě veliký nepřišli. Nebo se voni tiem vždy bránie, že jest ta věc králem JMtí zastavena byla, aby ta věc byla stána dobrotivě až do rozeznánie. A s tiem buďte VMt Pánu Bohu poručena, a rád bych viděl, aby se VMt ráčila ve zdraví jmieti. Dán na Švamberge ve čtvrték na oktáb Božieho Těla, anno domini oc LXXXI°.

Lorenc z Widršperka, hajtman na Švamberge.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově oc, pánu mému milostivému.

*) Jiřího z Kolovrat. Bernau, Album I. 210. **) ze Žeberka (Seeberg). ***) Janem ze Švamberka.

107.

Jan Zajíc Henrichovi ze Švamberka: o rukojemství na dluh. (R)

Na Budyni 1491, 9. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Haugvic.

Službu svú vzkazuji, urozený pane švagře muoj milý! Jsa obtiežen drahně dluhy svými, kteréž nynie při sv. Havle najprv přiestím zběhlo se k dání, i také některé zbožie své vyplatiti, záhe se před časem z boží pomoci a vás přátel svých milých v tom se chci opatríti. A měl-li bych po několika stech z těžka vyhledaje, k zajímánie mnohé listy dělaje, obcházeti se, zdá mi se snáz jedniem listem to opatríti. I nahodilo mi se slušným během od urozeného a statečného pana Petra z Haugvic, že mi má puojčiti osm neb devět tisíc zlatých k roku prodlenému za puol čtvrtá léta; a v té míře mám s ním uhoditi o některé zbožie ku prodaji slušným během, tak aby on při tom trhu toho dlúhého čakánie škoden nebyl. I nynie mám jemu list s rukojmiemi obyčejný na to udělati na tu summu zlatých, kterýchž rukojmí, pánův přátel mých, méně patnásti nemá býti. I prosím, pane švagře muoj

milý, s plným doufáním, že také jeden z těch přátel mých v tom rukojemství za mě a za syna mého*) budeš. Na to odpovědi prosím po tomto poslu, neb toho listu nedám psáti, leč se vámi všemi přátely ujistím. Dán na Budyni v sobotu po sv. Kyliánu, léta oc XCI°.

Jan Zajiec z Hazmburka a z Kosti oc, najvyšší dědický trukczas království Českého oc.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekové oc, švagra mému milému d.

*) Mikuláše.

108.

Petr z Šternberka Hendrichovi z Švamberka: o lovu. (M)

Na Lštění 1491, 10. července. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 3m.

Službu svú vzkazují, urozený pane a švagře muoj milý! Vězte, že sem sobě byl lov zjednal na opatu Zbraslavském, i nemohl sem na těch lesích na světě nic nalézt: i prosím vás jako švagra svého milého, že mi odpustíte na svých lesích pro kratochvil okolo Hrimeždic pohoniti, a to pro mě učiníte v takovúz i mnohem větší libost okázanie; a že mi list dáte k úředníkuom, aby mi překáženo nebylo, i také, jestli že bych kterých z menších úředníkuov potřeboval, aby mi radni a pomocni byli. Ex Lesstien dominica post Kiliani annorum oc XCI°. Petr z Šternbergka oc.

Urozenému pánu panu Hendrichovi z Švamberka a na Zviekové, švagra mému milému.

109.

Jan z Švamberka Henrychovi z Švamberka: o sečení luk a robotách v Kestřanech. (M)

V Strakonicích (1491, 18. srpna.) — Orig. arch. Třeb. I. A° 3d.

Službu svú vzkazují, urozený pane strýče milý. Byšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych já vám s pravú věrú rád přál. Pane strýče milý, vězte, že sú ke mně přijeli rukojmě, a tak mi pověděli, kterak by pan Popel rozkázal úředníku v Kestřanech, aby lúky neposečené posečeny byly všecky, i také což se roboth dotýče, žeby je týž úředník zapověděl, aby nám dány nebyly; i vězte, milý pane strýče, že jsmy všichni znamenitě panu Popelovi i Smrčkovi pověděli, že něco mámy na lidech zadržalých úrokuov, a že ty nám mají vydány býti; než což se dotýče tohoto svatohavelského úroku, že též má nám vydán býti. A také, pane strýče milý, vězte, že jsú se mnú také všichni rukojmie mluvili, jestliže byšte jim v lukách a v robotách chtěli překážeti, žeby vás chtěli z určeného základu napomenúti. I což jest v tomto úmyslu vašeho, to mi vaším listem dajte znáti po tomto poslu, a aby potom ruoznice a zmatku nebylo. Datum Strakonicz feria V. post assumptionem reg. gloriosissime Marie annorum domini oc.

Jan z Švamberka oc mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekové, strýci mému milému.

110.

Purkrabí Pražský Jindřichovi z Švamberka: o zastavení platu Barboře Kovářovské. (K)
Na hradě Pražském 1491, 5. října. — Orig. pap. arch. Orlického V. BP⁸ fasc. 19. č. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli milý! Vznesla jest na mě panna Barbora Kovářovská, že by ty pane skrze úředníka svého plat jí zastavil a zahajoval dáti, kteréhož jest ona užívala a v drženie byla od dávnieho času až do této chviele, žádající mne v tom za opatření. I milý pane, muožte znáti, že by to slušná věc nebyla, byste jí měli mocí z toho drženie a užívání vyvésti. Než jestliže která spravedlnost k tomu máte, hleďte ji právem z toho vyvésti, ale ne mocí. I vždyť věřím i ufám, že na ni, pane, žádnú mocí sáhati nebudeš. Než máte-li k čemu spravedlnost, když jí právem hleděti budete, máš pane, své spravedlnosti užiti. Datum na hradě Pražském v středu po sv. Františku, léta oc XCI^o.

Jan z Janovic, nejvyšší purgrabí Pražský a hajtman království Českého.
 Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka na Zvíkově, příteli mému milému.

111.

Konstancie z Holejče, vdova po Bohuslavovi ze Švamberka, synu svému Hendrichovi: o nějaký kámen, kterýž pan Děpolt z Lobkovic jí navrátiti nechce. (R)
V Boru 1491, 6. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 10.

Hendřiše, synu milý! Jakož jsi se mnú zuostal, že mi chceš dáti hned věděti, jakú by pan Děpolth odpověď dal a žena jeho, což sem jim vzkázala při Plosmpergarovi: divím se tomu, synu milý, že mi tak dlúho žádné odpovědi nedáš; neb's zuostal se mnú, že hned mi to znáti dáš bez meškání. Protož milý synu, prosím tebe, dej mi to věděti, k čemu se jmá; chce-li mi zase vrátiti ten kamen čili nic, kteréhož sem pánu jeho půjčila, a zvlášť na to, což jest Barchanovi poručeno ode mne, aby s panem Děpoltem i se paní jeho mluvil, aby mi ode panie zase vrácen byl ten kamen, kteréhož jsem jí půjčila, žeť jeho opustiti nechci. Nebyl-li by mi vrácen při dobré vuoli; neb mi se jest seznala, že sem jí ho půjčila a že jest její dobrá vuole, neb jest kámen muoj a nic její, a že by mi jej pán její zase vrátil: nestalo-li by se to, musila bych na to tolikéž neb to dvě naložiti, abych zase své jměla. To věda, synu milý, věřím, že mne v tom neopustíš; neb tu vieru k tobě jmám celú beze všeho pochybenie. Také synu milý, jakož jsi toho chtěl se zbavovati, že by se tobě v tu věc nehodilo vložit: milý synu, vedle tvé rady přátely najdu, že bohda mi radni a pomocni budú, že mi ten kamen zase musí vrácen býti. Synu milý, zdá mi se tak, že by mi ten kamen ty mohl zase bez mé práce a starosti dobře zase zjednati; nebť já toho tobě dávám plnú moc, aby ty ode mne s ním o to mluvil, abych já své zase jměla, muoj kamen. Toho odpovědi žádám bez me-

škánie, milý synu, ať se ta věc nedlí více. S tiem buď pánu Bohu poručen. Abyšte se dobře jměli, ráda bych slyšela. Datum in Bor, feria V. post Francisci, anno XC primo.

Konstancia z Holíče, matka tvá věrná oc.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka oc, synu mému milému.

112.

Jan z Švamberka Henrichovi z Švamberka: o kupování Kestřan. (M)

V Strakonících (1491), 16. října. — Orig. arch. Třeb. I. A^o 3d.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý! Jakož mi píšete, což se Kestřan dotýče, že sem vám měl dáti znáti o tom, když se z Krumlova vrátím: i věztež, jakž sem z Krumlova přijel, že sem hned zase jeti muosil. Teprv dnes sem přijel. I milý pane strýče, pošletež k uohledání někoho ve čtvrtek najprv příští, a já také k tomu vyšlu. Ti uhledajíce vám znáti dadie, i bude-li úmysl váš, po týchž dáte znáti, budete-li chtieti k tomu a v ten trh jíti, kdy a který den dáte mi znáti a kde, abych já k tomu ty všecky obeslal, jimž ta věc přileží, abychom se k tomu sjeli a s vámi to konali. Dotýčete dále, bychom sobě chtěli tak vysoce nasazovati jako prvé oc, jiného neviem, než že až budete-li chtieti kúpiť, že vás muož slušný trh potkati. Abyšte se dobře jměli zdraví jsúce, přál bych vám toho s pravú věrú. Datum Strakonicz dominica in st. Havlu [sic] anno oc.

Jan z Švamberka oc, mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka oc strýci mému milému.

113.

Purkrabí Pražský Jindřichovi z Švamberka: ve sporu o podací Barbory Kovářovské. (K)

Na hradě Pražském 1491, 17. října. — Orig. pap. arch. Vorlického V. BP^o fasc. 19. č. 2.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli milý! Jakož mi píšete dobře široce o pannu Barboru Kovářovskou, což se té fary dotýče oc: I milý pane, ona tak praví, že té fary podací jí přileží, a také já sem mnoha svědomí od dobrých lidí slyšel, praviece, že to podací její jest. Protož pane a příteli milý! zdá-liť se k tomu podaciemu lepší právo nežli ona mieti, hleďtež jí o to právem, mocí na ni ižádnú nesáhaje. Pakli by ji vždy přes to od toho mocí a ne právem vyvésti chtěl, vězte pane, že by ta věc králi JMti oznámena byla. Dán na hradě Pražském v pon-po sv. Havle, léta oc XCI^o.

Jan z Janovic oc, nejvyšší purkrabí Pražský
a hajtman královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka na Zvíkově, příteli mému milému.

114.

Purkrabí Pražský Jindřichovi z Švamberka, aby nesahal mocí na Barboru Kovářovskou. (K)
Na hradě Pražském 1491, 21. října — Orig. pap. arch. Orlického V. BP⁸ fasc. 19. č. 3.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli milý! Jakož mi opět píšete, což se panny Kovářovské dotýče, i tomu sem porozuměl oc. I milý pane a příteli, vězte, že bych já vám toho nepřál, aby ona vám to měla držeti, jestliže k tomu spravedlnosti nemá, ani zase též jí, byste měli na ni jakú mocí sáhnúti, toho bych nerad viděl. Než když ta věc k místu přijde, ktož koli k tomu lepší spravedlnost mieti bude, toho já vám s obú stran přieti budu. Než toho já vždy žádám, že vy na ni mocí žádnú nesáhnete. Dán na hradě Pražském v pátek na den XIté tisíc svatých panen, létha oc XCI^o.

Jan z Janovic oc, nejvyšší purgrabie Pražský
 a hajtman královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka na Zvíkově, příteli mému milému.

115.

Jan z Švamberka Henrychovi z Švamberka: o požadavku peněz Buška Buzického za Kestřany. (M)

V Strakonících (1491, 2. listopadu.) — Orig. arch. Třeb. I. A^o 3d.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a strýče milý. Byšte se dobře měli a zdraví byli, přál bych vám toho s pravú věrú. Pane strýče milý, vězte, že jest u mne byl Bušek Buzický, chtěje ode mne peníze přijeti, kteréžby jemu za Kestřany měly přijíti: i pověděl sem jemu, že já těch peněz sem k sobě nepřijal, a na tom sem zuostal s panem Popelem a s Smrčků, aby jemu Buzickému vždy konečně na Buzice poslány byly. I milý pane strýče, již tu věc tak opatřte, aby jemu vždy poslány byly; konec má s neděle. Datum Strakonicz feria IIII post omnium sanctorum anno domini oc.

Jan z Švamberka oc a na Strakonících.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zvíkově, strýci mému milému.

116.

Král Vladislav Henrichovi ze Švamberka: o při s měštěním Tábořským Janem Hruškou. (R)

V Budíně 1492, 30. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 13.

Vladislav z Božie milosti uherský, český oc král a markrabie moravský oc. Urozený věrný náš milý! Přistúpil jest před nás Jan Hruška, měštěnin z Tábora, poddaný náš, a zpravil jest nás, která [sic] by sobě ženu se zboží tvého pojěl, o kteréžto věc že jest mezi tebou a jím nějaká pře byla z příčiny té, že by rukojmie, kteříž za statek sirotčí dětí též ženy [sic], ty velmi obtěžoval, a oni že by také k ní o to hleděli, a v tom že jste obapolně přestali o to na urozeném Jindřichovi z Hradce,

najvyšším komorníku království českého, věrným naším milým, a na některých dobrých lidech. Kdežto týž Hruška tak, jakož nás spravuje, že jest stával před jmenovaným Jindřichem a těmi dobrými lidmi a všemu dosti učiniti chtěl, což by jemu od nich učiniti rozkázáno bylo, ale že tebu ta věc sešla jest. I poněvadž jste prve dobrovolně se na již psaného Jindřicha a ty dobré lidi podali a mocně na nich přestali, žádáme na tobě s pilností, aby i ještě k tomu přistúpil a obapolně abyš je prosil, aby tu věc na se vzali a rok vám o to složili. Pakli by se toho učiniti nezdálo, ale hajtmánův zemských abyš je žádali za rok složení a v té věci rozeznání. Jestliže by se pak i k tomu nezdálo přistúpiti, ale když my bohdá do království českého přijedem, chceme my vás spravedlivě v tom rozeznati, ješto se žádné straně v spravedlnosti její v ničemž neukráť. A protož nepochybujem, že z těch tří cest jednu sobě oblíbíš a k ní přistúpíš. Než věříme, že v tom času, dokovadž od nás anebo od jmenovaných pánuv rozeznán o tu při nebudeš, týchž rukojmí nikterakž obtěžovati ani napomínati nebudeš, než že v dobré míře toho státi necháš, znaje, že vuoli naši v tom naplníš, a nepochybue, že my také ve všem slušném chtěli bychom se k tobě milostivě okázati. Datum Budae, feria II ante festum purificationis beatae Mariae virginis, anno regnorum nostrorum Ungariae secundo, Boemiae vero vigesimo primo. Ad relacionem domini Johannis de Sselnberg,

cancellarii regni Boemiae.

Urozenému Henrichovi z Švamberka, věrnému našemu milému.

117.

Hejtmané království Českého obsílají Jindřicha z Švamberka pro Barboru Kovářovskou. (K)

Na hradě Pražském 1492, 27. března. — Orig. arch. Orlického V. BP# fasc. 19. č. 4.

Službu svú vzkazujeme, urozený pane a příteli náš milý! Vzesla jest na nás panna Barbora Kovářovská, která jest jí byl slovil rybník Mikuláš Hodějovský, a že jest ho byla o to pohnala; ale žes ty, pane a příteli milý, tu věc na se vzal a pravě, že by on ten rybník slovil tvým rozkázáním. Jakož pak z listu vašeho tomu šíře jsme vyrozuměli. I z té příčiny táž panna žádala jest nás, abychom tebe, pane a příteli milý, obeslali a rok s ní složili. Protož pokládáme, pane, rok, aby stál před námi na hradě Pražském v pátek o Svátosti nejprvé příští, a tu z čehož vás ona viniti bude, abyš je právi byli. Datum ex castro Pragensis feria III. post Anunclacionem beate Marie virginis, anno 92.

Vok z Roznberka 92, Jan z Janovic 92, Albrecht z Leskovce
a Mikuláš mladší Trčka z Lípy, hajtmáné království Českého.

Urozenému pánu panu Henrichovi z Švamberka na Zvíkově, příteli našemu milému

118.

Jan ze Švamberka Henrichovi odtudž: o svém zdraví. (R)

Ve Strakonicích 1492, 25. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý! Byšte zdrávi byli a dobře se jměli, přál bych vám toho s pravú věrú. Jakož mi píšete, želejc nedostatku na zdraví mém: z toho vám děkuji. Již, pánu Bohu děkuje, lépe se mám. Dále píšete, což se dotýče Kořenského, abych vám dal to znáti; než mne váš list došel, dal sem vám znáti, že Kořenský bráti chce groše oc, jakož z prvnioho listu mého porozumiete oc. Ex Strakonicz f. IIII. Pascalis anno oc XCII.

Jan z Švamberka oc mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka oc, strýci mému milému.

119.

Oldřich Smrčka Henrichovi ze Švamberka: o rybníkářství. (R)

Na Boru 1492, 5. května — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú vzkazuji [VMti]. Teď VMti posielám L kop grošů českých, kteréž sem přijal od hajtmána Švamberského a něco také sem přijal od Jakuba fišmejstra. A sám sem nemohl hned k VMti přijeti pro VMti potřeby; neb tak to zde nastrojno [sic] mají, což se těch rybníkuov nasazování dotýče, že až teskno na to pohleděti. Než již sme nasadili Dobrovodský rybník a Čěckovský starý a Čěčajl větčí a Muckovský v lese, a do Velikého sem přisadil již CXII kop výmětkuov i plodu větčieho a ještě bohda přisadíme, což budem moci. A do Vostrovského jsme již vsadili LXXII kop plodu dvúletého a bohda ještě viac vsadíme. A VMt jste mi nic dokonale neporučili, což se faráře dotýče těch platuov duchovních. A oni se mnú mluvili, že jste jim řekli, že mi o tom poručíte. A paní stará také napomíná z peněz a úrokuov. Ještě téměř nic nevybrali. A purgkrabie Přímecký také za ten slavný mimochodník napomíná. A Václav z Domažlic jest zde u mne, než listu nepřinesl. Praví tak, že zaň žádný nechce slíbiti, než jestliže VMt přireknete: jestliže by jeho pán Buoh smrti neuchoval, aby se rukojmie statkem jeho mohli vypravovati; jakož mi se tak zdá, že se VMt nemáte čemu brániti, než byšte v tom nebezpečenství stáli. A což se dotýče toho pivovarného královského, o tom jste mi VMt také nic nerozkázali. I račtež mi na ty na všecky věci odpověď dáti. A račte VMt pomnieti poslati na Kašpergk, aby pilně platy vybíral i od Sušických; a zde já také rozkáži od vás i na Švamberce, aby pilně vybírali, i Václavovi tak rozkáži. A také račte věděti, že sú plodu nic nepřikúpili; než což domátcieho máme. A račte VMt věděti, že hajtman Švamberský se mnú mluvil, že by chtěl sám na voly jeti, aby jich nětco kúpil na Švambergk i sem, a pravě tak, že z toho VMti chce užitek

přivést. I co jest v tom úmysla VMti, račte mi to dáti znáti, abych já jemu uměl povědět. A račte vystrojiti Cankle [sic] hned zasě, aby mne zde s uodpovědí zastihl; neb já odsud v středu aneb konečně ve čtvrtek mám úmysl vyjeti bohdá. Dáno na Boru v sobotu před sv. Janem v uoleji vařeném 1492. Oldřich Smrčka ze Mnichu.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekové oc, pánu mému milostivému.

120.

Obec Chodovská Henrichovi ze Švamberka: aby při svobodách svých byla zachována. (R)

B. m. 26. května 1492. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3332.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý! Službu svú vzkazujem VMti. Jakož VMt nám rozkázal po rychtáři našem, abychme panu Hyncíkovi JMti*) vydali padesáte pěších: i prosíme VMti pokorně se vši obcí, jako pána svého milostivého, že ráčíte nás zachovati tak, jakož pan otec VMti dobré paměti ráčil nám přiréci, že nás zvláště nikam neráčíte poslati ani k tomu nutiti. I VMti věříme jako pánu svému milostivému, že nás chudé lidi ráčíte při tom zachovati. Datum sabbato post festum s. Urbani anno domini oc XCII.

Konšelé a obec Chodovská.

Vysoce urozenému pánu panu Henrichovi z Švamberku a na Zviekové oc, pánu našemu milostivému.

*) nepochybně též ze Švamberka.

121.

Jan ze Švamberka Henrichovi odtudž: o vína. (R)

Ve Strakonících 1492, 22. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý! Jakož mi píšete, abych vám draylink vína koupil: i věztež, že sem stržil draylink za LXX kop, a jináč sem stržiti nemohl, pilně o to mluvě. Neb tak pravie, že nic více na tom nemají nežli XL grošů, a to berúc k své vieře. I vymluvil sem vám vuoli k ohledání miery a barvy a k koštování. I račtež někoho poslati k tomu; nebť jest miera veliká. Každý draylink vo VI věder větší nežli Znojemský. Také sem vám psal o krunth Lypolthova syna, i nedali ste mi žádné odpovědi, a on ke mně v neděli do Strakonice pošle koně. I což v tom úmyslu vašeho ve všem, znáti mi dáte listem vašim při tomto poslu. Ex Strakonicz, fer. VI. ante s. Petri anno oc XCII.

Jan z Švamberka oc mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka oc, strýci mému milému.

122.

Zemští hejtmané Henrichovi ze Švamberka: rok kladou ve při z Buškem Dejmkem. (R)

Na hradě Pražském 1492, 27. července, — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 13.

Službu svú vzkazujeme, urozený pane a přáteli milý. Vzneš jest na nás Štephan Vrchota, kterak byšte o něm hanlivé listy rozpisovali, a jakož zpraveni jsme, že o tu věc jste, pane, v puohonu s Buškem Dajmkem. I žádal nás, pane, s tebú o to za rok složení. Protož pokládámeť vám rok, abyste stáli před námi na hradě Pražském v pondělí nazajtrší sv. Martina nejprve příštíeho, a tu, z čehož vás viniti bude, abyste jemu právi byli. A což se toho hanlivého rozpisování dotýče, za to vás žádáme a věříme, že se jinak nestane, než že toho hanění necháte do toho času a více o něm rozpisovati nebudete. Datum ex Castro Pragensi, feria VI. post Jacobi, anno oc 92°.

Vok z Roznberka oc, Jan z Janovic oc, Albrecht z Leskovce
a Mikuláš Trčka mlazší z Lípy, hajtmané království Českého.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka na Zvíkově, přáteli našemu milému.

123.

Děpolt z Lobkovic Henrichovi ze Švamberka: slibuje přispěti mu ku pomoci s lidem svým. (R)

Na Zvíkově 1492, 1. září. — Orig. arch. Třeb. č. 3334.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane švagře milý! Jakož mi píšete, abych lidem svým rozkázal na vojnu hotovu býti: i to já chci rád učiniti, a kázal sem hned. A potáhnú-li lidé VMti ode Zviekova veřejně, také moji potáhnú; pakli budú přebíráni, tehdy já též své přebera, pošli podlé Zviekovských. Ex Zviekov, sabbato in die s. Egidii anno XCII°.

Děpolt z Lobkovic oc.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekové oc pánu švagru mému milému.

124.

Jan ze Švamberka Henrichovi strýci svému: že ho pomocí svou neopustí, ale radí, dočekati odpovědi heitmanův království Českého. (R)

Ve Strakoncích 1492, 3. září. — Orig. arch. Třeb. 3335.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče milý! Byšte se dobře měli, zdraví jsúce, přál bych vám toho s pravú věrú. Jakož mi píšete, kterak by se vám stalo od pana Wolfa*) a od Stříbrských oc, s pravú věrú toho nerad slyším. A píšete žádající, abych vás neopúštěl, ale vám raden a pomocen byl oc. Jináčť se nestane, o tom nepochybujte. Než milý pane strýče, mněť se zdá, abyšte nepospíechali s tím, ale odpovědi čekali od pánuov haitmanuov. Neb jestliže byšte odboj učinili, strach, jsúce právi, že byšte křivi zuostali. A byšte pak osobně měli ku pánu z Rozmberka**)

dojeti, mně se zdá, abyšte dojeli o to, znajíce čas nynější oc pro krále pána našeho JMt. Nebť bych já vám nic horšieho nepřál než jakožto sám sobě, a vaše dobré tak rád viděl, jakožto sám své. Ex Strakonic, fer. II. post b. Egidii annorum oc XCII^o.

Jan z Švamberka oc mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu, p. Henrichovi z Švamberka a na Zvíkově oc, strýci mému milému.

*) Myslím, že z Gutšteina.

**) Vokovi, tehdaž hejtmanu král. Českého.

125.

Jindřich z Švamberka nejvyššímu purkrabí, že Kovářovská do sporného kostela uvádí kněze pod obojí oc. (K)

Na Zvíkově 1492, 11. října. — Orig. pap. arch. Orlického V. BP^o fasc. 19. č. 5.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přáteli milý! Jakož mi píšete, což se panny Barbory Kovářovské dotýče, tomu jsem porozuměl. I vězte, že bych já spravedlivěje měl na ni žalovati, nežli ona žaluje; neb ona svévolně a všetečně chce se v tu faru vetřieti, ješto mi se zdá, že ona k tomu žádného práva nemá. Neb ta fara příslušie k klášteru Milevskému; a já ten klášter zapsán mám i se vším jeho příslušenstvím. Jakož pak nebožtík pan otec muoj dobré paměti tiem vládl jest podle zápisu svého, a s jeho volí před tiem faráři sú tu vždy poddáváni byli. A já se téhož držeti miením. Než vám já, pane, oznamuji, že ona panna Barbora vzevši klíč svévolně od kostela, i nedá tam knězi strany naše, než všetečně kradmo přivodí kněze té strany pod obojí zpuosobú, ješto toho obyčej při té fare nenie. I protož věřím já vám, že vy jí rozkážete, aťby ona takových svévolností přestala a klíč od kostela vrátila, a přestala toho šaškovanie tu. Pakli by toho neučinila, vězte jistě, žeť jí toho déle trpěti nebudu. V tomť se vám opoviedám: nevrátí-liť mi klíče od kostela, žeť já jiný káži udělati, a kněze tam uvedu strany naše, jakož jest tu prvé býval, aby lidé moji tu osadní tak jako hovada bez služby božie nebyli. Také jakož píšete, že by ona toho v držení byla: i vězte pane, žeť křivdu mluví, žeť jest ona tu kněze nikdy nepoddávala. Však sú pak ještě živi, kteří sú tu faráři byli; tiť povědí, kto jest jim té fary poddával. Také jakož píšete, zdá-li mi se, abych ji z toho právem vyvedl, mocí na ni nesáhaje: jáť na ni žádnú mocí nesáhám, než toho se držím, což sú moji předkové uživali. Pak zdá-liť se jí, nechť mne ona právem vyvozuje. Však sem jí tak dobře nebo lépe k právu usedl, než ona mně. A poručil sem byl o to panu Děpoltovi švagru svému s vámi mluvití v Praze nynie. I neviem, mluvil-li jest, neb se jest ještě ke mně nevrátil jest na Dobříši. Ex Zwiekow feria V. ante sancti Galli, anno oc XCII^o. Henrich z Švamberka.

Panu Jencovi oc.

126.

Jindřich z Kolovrat Hendrichovi ze Švamberka: aby přijal dobrého člověka do služby. (R)

Na Krakovci 1492, 13. prosince. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolovrat.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a přáteli milý. Věděti vám dávám, že mne jest prosil jeden dobrý člověk, abych mu službu zjednal se třmi koňmi. I milý pane a přáteli, jest-li vám služebníka potřebie, věřím vám, že to pro mě učiníte a jej přijmete pro takovůž libost aneb větčí. A tak mám za to, že se vám hoditi bude a že naň laskavý budete. I milý pane, nemějte mi za zlé, že na vás tuto žádouost vzkládám, nemaje s vámi žádné známosti; ale proto vězte, ač s vámi znám nejsem, že bych vám rád k vuoli učinil, v čemž byste mne potřebovali. Dán na Krakovci v středu [sic] den sv. Lucie leta Buožieho etc. LXXXXII°.

Jindřich z Kolovrath a na Krakovci.

Urozenému pánu panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekové, pánu a přáteli mému dobrému.

127.

Plzenští Henrichovi z Švamberka: o vrácení mistra popravního. (M)

V Plzni 1493, 2. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2c.

Službu naši vzkazujem VMti, urozený pane, pane nám přeznivý! Ráčili jste nám před siem psáti list pod pečeti VMti, jehož datum na den svaté Katheriny tehdy nynie minulý, žádajiec na nás, abychom VMti poslali mistra svého popravnieho, žeby vám toho byla pilná potřeba: to jsme my k žádosti VMti učinili a poslali jej k VMti při lidech vašich. Pak již od toho času několik neděl minulo, a on ješče až do dnes nám poslán a zase postaven nenie, a byla by nám jeho také pilná potřeba. Protož VMti věříme, že nám ráčíte dáti znáti, zdaby k VMti potřebě ješče tam zdržěn byl, čili by kam jinam od VMti byl poslán, neb kterak ta věc jest, že nám to ráčíte oznámiti při tomto poslu. Ex Plzna feria IIII. post novum annum anno domini etc. LXXXXIII°.

Purgmistr a radda města Nového Plzně.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zvíkově etc., pánu nám přeznivému.

128.

Zdeněk z Rožmitála prosí Henricha ze Švamberka o zajíce. (M)

Na Blatné 1493, 3. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 3n.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! K této potřebě mé pro ty tyto nečasy bojím se nedostatkův v zajíciích; prosím vás, že je rozkážete honiti, a budeli jich co zbito, že něco mi jich dáte; nebo jich málo mám a mnoho

mi jich bude potrebie. A pane švagře milý, ač kolivěk mnoho na vás proseb znášiem, ale také, což by vám k vuoli a k libosti bylo, chtěl bych rád učiniti. Datum Blathna feria V post circuncisionem domini anno oc XCIII^o.

Zdeněk z Rožmitála a s Blathné oc.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka na Zviekové oc švagru mému milému.

129.

Hejtman Hradecký Henrichovi ze Švamberka: o vína. (R)

V Jindř. Hradci 1493, 25. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Urozený pane, pane mně přeznivý! Službu svú vzkazuji VMti. Jakož ste mi VMt ráčili psáti, abych VMti koupil III dreylinky vína: i rač VMt věděti, že sem koupil VMti čtyři polúdreylinčie, po puoldesáta zlatým každého polúdraylinčie, aneb za každého zlatého kopu míšenskú. A to jsú dosti lechká vína. Ráčili ste mi VMti psáti, abych jednoho draylinku koupil za XXVII fl.: i nemohl sem nikdyž v takovémž trhu naléztí draylink vína. Než koupil sem drajlink za XXXII fl. a ort. I líbílí se VMti ten trh, tak račte poslati, aneb mi dáti věděti konečně do středy najprv příštíe; neb sem já sobě do toho času od těch lidí rok vzal. Ex Novadomo, f. VI die Conversionis s. Pauli anno oc LXXXXIII°. Václav z Myslína, haytman na Hradci.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekové oc, pánu mně přeznivému.

130.

Siguna hraběnka z Ortenburka Henrichovi ze Švamberka: aby nedal sahati mocí na poddaného jejího. (R)

V Tachově 1493, 26. března. — Orig. arch. Třeb. č. 3347.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane, pane a sousede milý! Vznesli na mě měštěné moji Tachovští, kterak jsú již několikrát služebníci i měšťané moji k vám do Boru jezdili prosíce ode mne i sami od sebe, co se Fencle husara dotýče, kterýž pro pohrůžky v Tachově své vyprodal, podáváje se k tomu, ktožkoli by jemu z čeho vinu dával, žeby každému práv býti chtěl, a že byšte na takovém spravedlivém poddávání přestati nechtěli, než vždy žádajíc, aby se s vámi smlúval, a viniti jeho žádný nechce. Pane a sousede milý! Jest mi to divné, proč taková nevoli proti mně a mým před sebe běrete; byl-liby vám který z mých poddaných anebo kterému vašemu co vinen a mně nebo ouředníkóm mým co žalovali, chtěla a rozkázala bych všeho spravedlivého dopomoci, ješto by takových pohrůžek potrebie nebylo. Protož zdá-li se Vám nebo kterému vašemu, že by nadepsaný Vencel huser co vinnen byl, chci rozkázati spravedlivého dosti k němu udati, dokudž za mnú jest, věřieci vám pane a sousede milý, že nadepsaného husara při spravedlivém poddanie zuostavíte,

a žádnú mocí že na něho sahati svým nedopustíte. Odpovědi vaše psané žádám při tomto poslu. Ex Tachovia fer. III. post dominicam Judica annorum oc XCIII.

Ziguna hraběnka z Ortmberku a na Tachově*) etc.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekové oc, pánu a sousedu milému.

*) Manželka Buriana z Gutšteina. Soudím z tohoto listu, že byla již vdovou, a že tudíž úmrtí Burianovo musí se klásti o něco dříve, než se obyčejně děje (Bernau I. 100).

131.

Hejtman na Švamberce Henrichovi ze Švamberka: o ustanovení opata v klášteře Milevském. (R)

Na Švamberce 1493, 2. července. — Orig. arch. Třeb. II. 178. A. i.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! A jako šte mi VMt ráčila psáti, což se tkne kněze opatha Milevského, že jest umřel, abych dojel [k] knězi opathovi Teplskému a s ním mluvil vo kněze Rumpolta, zda by on mohl býti opatem; pakli by on býti nemohl anebo nechtěl, ale aby některého kněz opat z kněží svých vydal, kterěz by se k tomu hodil. Pane milý! Tak k tomu kněz opath praví, že by to pro VMt rád chtěl učiniti, to i jiné, s což by býti mohl, i také pro ten boží duom, aby ten boží duom mohl tak býti zachován v . . .*) chvále jich, tak jakož jest od staradávna byl zachován a vedle zákonu jejich. Než, pane milý, že mu se toho nehodí učiniti bez krále JMti rozkázanie i bez povolení vyšších téhož kláštera Milevského, kterěz pa . . [v Ji]hlavi jest. Než, pane milý, tak se knězi opathovi zdá, abyšte VMt ráčila psáti králi JMti, aby král JMt ráčil vopathu Jihlavskému psáti vo to, že se JMti zdá a mieti tak JMt ráčí, aby k tomu povolenie dal kněz opath Jihlavský, aby kněz opath Teplský svého konventu vydal jednoho kněze svých bratří za opata do Milevského kláštera. A JMt také aby ráčil psáti konventu Milevskému a že JMt tak ráčí mieti, aby přijat byl za opatha, kteréhož by vydal kněz opat Teplský svého konventu. A to proto, aby též drželi rehuu jakožto klášter Teplský; nebo též mají držeti i nedržie tak v klášteře Milevském, jakožby držeti měli. I dále jest pověděl kněz opath, jestli že by král JMt nepsal všem třem klášteróm tak, jakož teď VMti píši, tehdy by se ta věc tak sjíti nemohla, a to ve čtyřech nedělech. Nebo po těch čtyřech nedělech, když by jim vopath dán nebyl, že by voni svého konventu poslali do Říma k otci svatému, že by byli tím obdarováni, že by sobě voni volili opatha mezi sebu, kohož by se jim zdálo. I pane milý! Tak kněz opat kázal VMti psáti, juž tu věc znajíce, abyšte VMt neráčila tú věcí dlíti, než abyšte ráčili králi JMti psáti bez meškánie. A když král JMt vo to bude psáti klášteróm všem třem a povolenie aby bylo dáno, tehdy kněz opat hned chce dáti rád jednoho, kterěz by se k tomu hodil. A to chce rád pro VMt učiniti. Dán na Švamberce, v úterý na Matku boží navštívení anno dni oc XCIII°.

Lorenc z Widršperka, haitman na Švamberce

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekové oc, pánu mému milému bd.

*) prohnílé místo.

132.

Opat kláštera Želivského Henrichovi ze Švamberka: o volbě opata v klášteře Milevském a napravení kázně tamže. (R)

V Jihlavě 1493, 14. července. — Orig. arch. Třeb. II. 178. A. 1.

Urozený pane, pane nám přeznivý! Modlidbu naši napřed VMti vzkazujem. Jakož kněz Mikuláš, opat kláštera Mielevského dobré paměti, nedávno z světa smrtí sšel, jemuz pán Buoh milostiv buď; kterýžto klášter skrze nesvornost bratří bez preláta stojí až do času nynějšího. A poněvadž bratří téhož kláštera u volenie prelata jiného tak dlouho meškali jsú, tehdy to volenie již na nás jest spadlo, jakožto na opatha téhož kláštera svrchovaného, jenž slove pater abbas. A poněvadž to volenie téhož kláštera právem a zřízností [sic] zákona našeho na nás spadlo jest, byli bychom se k VMti sami osobně mile rádi vypravili; ale jsúc zaneprázdněni jinými pilnými věcmi kláštera našeho, přijevše nyní od KMti, pána našeho milostivého, čekajíc každý den obelání od pana Trčky, abychom se sjeli spolu, nemóžem se k VMti osobně vypraviti. Protož teď velebného otce kněze Bartoloměje, probošta Nové Říše, a poctivého kněze Jana, převora kláštera našeho, listu tohoto ukazující, k VMti vysieláme s naší plnú mocí, aby oni moc měli jednati, říditi, voliti, konati i tresktati, pokudž by téhož kláštera potřeba kázala, vedle řádu a zřízenosti zákona našeho. A jestliže by bratří téhož kláštera pro svú nesvornost, jakož jsú v tom již shledáni, těmto našim poslóm v čem odporni a neposlušni byli, VMti prosíme a žádáme, že jim v tom radni a pomocni býti ráčíte, aby se v tom klášteře řád zákona, čest a chvála pánu Bohu dála, a za to nadání aby se dosti činilo. A což dále výše řečení poslové naši nyní v tomto poselství našem s VMtí ústně od nás mluvíti budú, račte jim to VMt zúplna věřiti, jako bychom sami osobně s VMtí rozmluvili. Datum Iglaviae, dominico in crastino s. Margarethae virg. anno domini oc LXXXXIII.

Kněz Petr, božiem smilováním opath kláštera Želevského.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekové oc, pánu nám přeznivému.

133.

Matouš z Domaslavě Henrichovi ze Švamberka: o peněžitou podporu pro Bohuslava ze Švamberka, kterýž v Lipsku študoval. (R)

V Domažlicích 1493, 18. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 2.

Urozený pane, pane milý! Služba má napřed VMti. Teď VMti posielám list od pana Bohuslava z Lipska.*) Podle kteréhožto psanie mně jest také ráčil psáti, žádost toho majě, abych při tom i já psanie své o túž věc učinil k VMti a v tom JMti abych procuratorem byl. Pane milý! Na samo psanie páně Bohuslavovo, kdež bych znal se škodú VMti býti, nikoli bych se přimlúvati nechtěl. Ale že došel sem

toho od dobrých lidí, kdož těchto časuov v témž učení jsú byli, a někteří podnes jsú, že ktož chce sám sobě prospěch v učení učiniti, i také přátelóm svým ke cti býti, aby takové náklady darmo a bez užitku nebyly, že musí se některé útraty a nákladu z statku svého odvážiti: i nechtě se ke škodě VMti rád přimlúvati, ptal sem se na některých dobrých lidech, kteříž nyní v učení v Lipště jsú, co by při panu Bohuslavovi znali, jest-li hodné, aby se naň naložilo? I toho sem v pravdě došel, že jsú to mně pravili, že jest hodné i slušné, aby v tom učení potrvál. A tak se jim zdá i mně též, tak jakž já již rozumiem jeho učení, že bohdá všemu rodu VMti bude motci býti k veliké cti a k budúciemu dobrému a užitečnému, a že toho VMt nebude bohdá litovati. Neb tak na něm rozumiem, že k VMti jakožto pravě synovsky má úmysl se zachovávat. VMti, milý pane, prosím, že ráčíte jeho neopúštěti, a k tomu času že ráčíte jemu něco zlatých poslati, aby počátku toho dobrého při svém učení sobě nezmrhal, ješto by VMti i jiným přátelóm VMti býti mělo k lehkosti a ku potomniemu želení toho. Dán v Domažlicích v neděli po Matce boží na nebe vzetie, léta oc XCIII^o.

Matúš z Domaslavě.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekové, pánu mně přeznivému.

*) V témže oddělení jsou tři listy pana Bohuslava ze Švamberka psané panu Henrichovi o podporu na studie; všechny německé. První dva z roku 1492, třetí z r. 1493. A pak ještě čtvrtý list německý z r. 1493 v téže věci psaný paní Markétě Rožmitálské, manželce pana Henricha.

134.

Purkrabí na Boru Henrichovi ze Švamberka: o jestřábu a mřížích ve Mnichově objednaných.
Drobné zprávy hospodářské. (R)

B. m. 1493, 15. října. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý. VMti posielám jestřáb, kterýž jest Martin Purkarth mi do Boru poslal; neb mi tak jest vzkázal, že VMt jste ho za jestřáb prosili, a kdybykolivěk se jemu nahodil, že jste VMt rozkázali, aby VMti byl hned bez meškánie poslán ode mne. Také pane milostivý, račte VMt věděti, že ten kovář z Mnichova, s kterýmž smlúvu jmám o mříže, rozumiem tomu, že se k tomu nejímá, aby dosti učinil, pokudž jest se mnú smluvil. Neb sem k němu třikráth posielal, i panu Hyncíkovi naň žaluje; než vzkázal mi zase, abych jemu XII zlatých poslal. Já s ním takové smlúvy nejímám, než taková: když by mříže hotovy byly, jmá mi vzkázati a já po ně poslati, a když by byly do Boru přivezeny, jmám jemu zaplatiti. Také pane milostivý, rozumiem tomu, že ten jistý kovář jest velmi chud. I bojím se, že nic dobrého neudělá, nébrž ano těch mříží, kteréž jest udělal, o kteréž sami VMt jste s ním smlúvu učinili, nechválé a že jsú z zlého železa udělány a špatně. Já jeho k tomu nemohu pripraviti, aby ty pripravil na miesto. I zdá mi se, pane milostivý, kdyby VMt zjednati ráčila železa hebkého vdole a na-

horu mi poslati, jest hamr na kněze opatha Teplského zboží. Já bych dal holi vytáhnúti; a VMt jmáte kováře na Švamberge dobrého, ješto toho dobře muož dověsti, lépe a trefnějie než onen. Také posielám VMti VIII kačic a šestero ptákuov. Také, pane milostivý, paní stará JMt chce, abych jí dal II čbery ryb. Já jich neviem, kde vziati, leč VMt rozkážete který rybník spustiti. Nebo i na zimu velmi těžko o rejby [sic] bude, jestliže nerozkážete kterého rybníku spustiti. A račte věděti VMt, že na Tisovském rybníce nic nenie, než velmi hubená dróbež. Datum feria III. ante Galli, anno domini oc XCIII. Zdebor z Příčiny, purkrabie na Boru.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka a na Zviekové oc, pánu mému milostivému.

135.

Zdeněk z Rožmitála Henrichovi z Švamberka: o odměnách za výtupu rybníka. (M)

V Blatné 1493, 17. října. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 3g.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Ten rybník, kterýž dělám, ješto lidem vašim má zatopiti oc: i sem toho úmyslu, aby se jim za to odměny hned daly. I pane švagře milý, dá-li pán Buoh, ten úterý po svatém Šimoniši a Judě pošli já měřcie s Rendlem na ta miesta, aby se ty odměny konaly; i pošletež vy také s lidmi vašimi, koho se vám zdáti bude, aby při tom byli, a co se mého za jich odměnie, ješto by za to dosti bylo, aby přijímali. Dán na Blatné ve čtvrtek po svatém Havle leta božieho oc XCIII^o. Zdeněk z Rožmitála a s Blatné oc.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekové oc švagra mému milému.

136.

Jan z Švamberka Henrichovi z Švamberka: o jeho při s Píseckými o rybník. (M)

V Strakonících, 1493, 23. října. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1e.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče milý! Byšte zdraví jsúcě dobře se jměli, věrně bych vám toho přál. A jakož mi píšete, že bych vám s Píseckými krátký čas k roku o tu ruoznici toho rybníka oznámil a složil: i vězte, milý pane strýče, že mnoho a častokrát od Píseckých o to jsem prošen a napomínán, ale též majíc mnohé před sebou zaneprázdněnie, na jich prosbu i napomínanie až do tohoto času tomu jsem nic učiniti nemohl. A majíc před sebou do Slezska o svatém Martině odjezd pilný, již nynie chtěl jsem vás o to slyšeti a porovnati, což bych mohl v tom lepšího učiniti. Pak opět mí Písečtí včera píší, vždy žádostivě prosiečě, i napomínajícě, abych na čas jmenovaný tuto sobotu ten rok držel a přeslyšel: i prosím vás, milý pane strýče, jest-li vám to možné, nechť ten rok jde před se na tuto sobotu, nečekajíc svatého Martina, kdež já též prázen a doma nebudu moci býti. Pakli by se to nemohlo

vždy státi, nechžt to stojí podle vuole vaše do svatého Martina neb ihned při tom času dne některého jmenovitého. A což v tom vuole a úmyslu vašeho bude, dajtež mi to po tomto poslu znáti; nebo bych nerad, poněvadž jsem to na se vzal, aby mnú vám nebo jim co jmělo odjíti. Ex Strakonicz feria IIII in die sancti Severini martyris. Jan z Švambergka na Strakonických mistr převorstvie Českého oc.

Urozenému pánu panu Henrichovi z Švambergka a na Zviekové, strýci mému milému.

137.

Zdeněk starší ze Šternberka Henrichovi z Švambergka: zve ho na sjezd krajský do Plzně za příčinou škod, kteréž od Němcův do kraje se dějí. (R)

Na Zelené Hoře 1493, 5. prosince. — Orig. arch. Třeb. č. 3360.

Službu svú vzkazují, urozený pane a švagře milý! Nynie v Plzni, kdyžto paměť službů boží pánuom předkuom mým činil sem den sv. Barbory, kdežto páni a rytířstvo i města kraje Plzeňského to vážili a předsebrali, kteraké škody znamenité a dosti netrpělivé do kraje z Němec činí se, i vás připomínajíc, že by se vašim poddaným též stalo aneb dieti mělo; pro kterúžto příčinu a škod dalších uvarování, páni, rytířstvo i města kraje dotčeného na tom konečně zuostali, aby sjezd jednostajný a pospolní držali a měli, a to v městě Novém Plzni, v pátek na den S. Lucie najprve příští [13. Dec.], vedle toho na mne žádajíc, abych vám tůž věc oznámil. I milý pane švagře! takovou potřebu znajíce, a zvláště nám k Němcuom příležitějším, hodné i podobné jest nám se v tom opatřiti; a vás vedle takového poručenístvie a žádosti na mě učiněné, věriem [sic], že ke dni dotčenému na miesto již jmenované býti a přijeti nikoli neobmeškáte, i pana Strakonického že s sebou přijmete; jakož pak tůž páni a rytířstvo i města nadepsaní toho žádost mají i já tudiež. Ex Zelená Hora fer. V ante Nicolai, anno domini oc XCIII^o.

Zdeněk starší z Šternberka.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švambergka a na Zviekové, švagra mému milému.

138.

Jiřík z Kolovrat Henrichovi ze Švambergka: o věcech církevních. (R)

V Bezdrušicích 1494, 26. března. — Orig. arch. Třeb. II. 325. 1,

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane švagře milý. Rád bych viděl, abyšte se dobře měli a ve zdraví byli. Toho bych vám přál. Prosil jest mne farář můj Čelevský, abych vám psal, což se desátkuov dotýče, kteréž byšte jemu měli dávat i z Švambergka, abyšte s ním se umluvili vedle spravedlnosti jeho. I prosím vás, milý pane švagře, že to pro mě učiníte a s ním se smluvíte bez dalších nesnází; neb bych já nerad to viděl, by se farář můj s vámi oč súditi měl, poněvadž sem já s vámi

dobře a přátelsky, i také bych rád viděl, abyšte s farářem mým uhodili, což by za spravedlivé bylo. I věřím vám, že to pro mě učiníte, jako švagra svému milému. A také milý pane švagře, žaluji vám na Kokašický a na Pačínský, že vedle jiných vosadních k ničemuž se jmieti nechtie. Což kolivěk k božiemu domu zjednejí, nic vedle jiných dáti nechtie; a všeho toho užívati chtie, jako i jiní, kteříž k tomu božiemu domu činie, pokudž činiti mají, a voni toho všeho prázdní chtie býti. A již sem několikrát úředníku vašemu na Švamberk vzkázal, i s ním sám mluvil, aby je k tomu měl, aby vedle jiných vosadních učinili, pokud učiniti mají. A úředník mi jest tak váš vzkázal zasě, že se odvolávají, pane švagře, na vás, a že on jim toho brániti nemož. A také jste, pane švagře milý, nyní rok, když jste na Švamberge byli, rozkázali ste přede mnú úředníku, aby lidem rozkázal, kteříž k Čelevu příslušie, aby vedle jiných vosadních učinili, což učiniti mají: i po vašem rozkázání nic učiniti nechtie. I nemohu tomu rozuměti, kým ta věc scházie. I prosím vás, milý pane švagře, že rozkážete lidem svým, aby též činili vedle jiných vosadních, pokudž by povinovati byli. A jestliže by mi lidé vaši z čeho vinu dávali, chci já té věci na vás přestati, z čehož by mi kolivěk vinu dali, že jim chci práv před vámi býti. A také jestliže bych jim z čeho vinu dal, aby mi právi byli před vámi lidé vaši z Kokašic; neb některé věci mluvie, ješto toho neprovedú o předcích mých, a když se bohdá s vámi shledám, šfe vás té věci spravím. To Buoh vie, že bych se rád nyní u vás stavil, než pro některé mé pilné potřeby nemohu. Datum ex Bezdrucicz, feria IIII ante festum Pasce, anno domini oc LXXXIII°. Jiřík z Kolovrath a na Bezdruzicích.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka a na Boru, pánu a švagra mému milému oc.

139.

Purkrabí Domažlický Henrichovi ze Švamberka: o nesnázích s Němci, jimž v Čechách bylo pobráno. (R)

V Domažlicích 1494, 22. května. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3364.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Jakž jsem VMti list uzřel o ta svědomie, hned sem Václava písaře do Mnichova vypravil, aby s těmi Němci mluvil, kterýmž jest pobráno, aby v Týně před radú vyznali, že jest jim pobráno na silnici, kteráž jde od Plzně na Domažlice. A sám sem jel do Týna, abych to zjednal a opatřil, pokudž bych mohl najlěp. I měl sem v tom velikú pilnost. I teď posielám VMti to svědomie, kteréž Němci dávají pod pečetí raddy měšťan Týnských. Druhé také svědomie vyjednal jsem velmi stěžkem od těch, kto jsú z Domažlic při tom byli, kde jest jim pobráno, a to také pod pečetí rady Domažlické; než by jse v listu jmenovati dáti chtěli, toho sem dosáhnúti na nich nemohl; a raddú bylo by v tom nic nesešlo, než těmi scházie, kto jsú při tom vzatku byli. Jest rozum

ten, že se bojie, aby skrze to nesnází nedošli. Proto jakož jest svědomie dáno, muož k té potřebě slúžiti. A od Gbinnara Němce svědomie toho, kteréž jemu Domažličtí dali pod mú pečeti, nemohl sem dobytí a zjednati, neb jeho doma nenie, jest v Norberce s dobytky. Než přiepis toho listu teď také VMti posielám, jímž jse VMt něco také zpravíte, a budete tu věděti, kterak z Domažlic těm jména jsú, bylo-li by jich potrebie, aby o sobě to znali, ač jestližeby ta věc nynie konce nevzala. Také jakož mně Václava a rychtáře dotýčete, byli-li bychom co toho svědomi, neb kto jiný, bychom také svědomie dali: jiného nevieme, kto by při tom byl, a sami my při tom jsme pobrańi nebyli; a to, čehož jsme byli svědomi, ježto k tomu slúží, to jsme v Praze vyznali, a to jest tam zapsáno, jakož toho ceduli od desk VMt máte mieti, kde to bude mieti nalezeno býti. A z těch Domažlických kto jsú při tom byli, nerozumiem, byť kto u Praze při tom času byl, jakož VMti o tom mi také píšete, abych to dal VMti znáti. Ex Domažlic feria V. infra 4 tempora ante festum s. Trinitatis annorum cc XCIII.

Vilém z Čachrova, purkrabie na Domažlicku.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekové cc, pánu mému milostivému.

140.

Purkrabě Borský p. Henrichovi ze Švamberka: zprávy dává o zločinci nedosmrčeném a naučení žádá. (R)

Na Boru 1494, 22. května. — Orig. arch. Třeb. č. 3365.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož VMt rozkázali ste, což se toho dotýče, kterýž jest Pivonožku zabil: i dal sem ho prvé ztáhnúti, potom koňmi smýkati a na kolo zbíti. I pane milostivý, nočně jest s kola ukraden, a tak sem, na té věci ptaje se, spraven, že jest přinesen byl k jedné vsi páně Rokycského*) té noci, a rychtář té vsi nechtěl jest ho přijeti, leč by na purkrabí Přimedského to vznesl. I purkrabě nedal ho jest jim přijeti, ani kleytu mu žádného dáti. Také ti sedláci nemohú těch znáti, kteří jsú ho přinesli. A tak že někteří jemu tušie, že se vyhojie z toho, a druzí že mu živu nelze býti pravie. I pane milostivý, zpraven sem dále o témž jistém, že by se chtěl VMti zapsati, kdybych ho chtěl kleytem ubezpečiti. Mně se to nezdálo učiniti, leč bych VMti tu věc oznámil. I protož, pane milostivý, co VMti v tom umyslu jest, račte mi dáti při tomto poslu tu věc znáti. Také, pane muoj milostivý, jakož sem VMti psal o žito, račte věděti VMt, že v kraji velmi pozdražilo se, neb v Tachově kbel žita platí XXV gr., na Plané strych XL gr. A bych je pak okolo Boru kde měl koupiti, nevěděl bych ho kde najíti. I protož záhy račte VMt tu věc opatřiti. Také, pane milostivý, jakož ste ráčili rozkázati o tom pastejři, i jměl sem ho k tomu před katem vedlé rozkázanie VMti, i nemohu na něm nic rozoměti. Dal sem ho zase do věže vsaditi. I pane

milostivý, sedláci z té vsi, odkudž jest, chtěli by ho vyručiti. Co VMt v tom ráčíte rozkázati, to mi dejte znáti. Také, pane milostivý, toho, kteréhož jste pro Vidžina rozkázali vsaditi, dal sem ho na rukojmě v L kop, neb sem spraven, že von při tom nebyl a že vinen nenie. Ex Bor fer V. post Pentekosten anno oc XCIII.

Zdebor z Příčiny, purkrabě na Boru.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka oc a na Zviekově, pánu mému milostivému.

*) Znáám jen *Štěpána* Střelu z Rokyc, kterýž přichází r. 1495; měl bratry, tuším *Čenka* a *Václava*. Pánem Rokyckým rozumí se zde nepochybně pan Zdeněk z Švamberka, jenž byl zápisným držitelem panství Přimedského a (do roku 1498) také města Rokycan.

141.

Hejtman Hradecký Hendrichovi ze Švamberka: o vína. (R)

V Jindř. Hradci 1495, 10. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně přiezivný! Jakož ste mi VMt ráčili poručiti, abych VMti koupil dva dreylinky vína: i rač VMt věděti, že sem koupil jeden za XXXIII kopy a druhý za XXVII kop. Protož znajíc to, račte po ně poslati s penězi, neb mám za to, žeť se VMti bohďa slíbí. Dajž pán Buoh, abyšte je VMti ve zdraví vypili. A poslu račte rozkázati zaplatiti. Ex Nova Domo, f. III. in die s. Scolasticae, annorum oc 95 oc. Václav z Myslěna [sic].

Uroz. pánu, panu Hendrichovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mně přiezivnému.

142.

Kněz Jan Henrichovi ze Švamberka: žaloby na kacífe. (R)

B. m. (v Mirovicích 1495), 25. března. — Orig. arch. Třeb. č. 3408.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Modlitbu svú napřed VMti vzkazuji a věrně zdravie dlúhého a všeho dobrého přeje, na vědomie dávám VMti, kterak sem pro dnešní velebnú slavnost poslal k rychtáři našemu, aby zastavil trh a nedal prodávati do mše svaté: toho jest neučinil, ale byl sám při tom, an prodávají, a tudy odvedl všecken lid od té mše a od kázanie; nebyl sám a málo neb žádného z mužského pohlavie i z ženského z městečka. A když ti psi kacieři slúžie v okolních farách, tehdy tam lotr s rotú vede se, jakožto učinil k sv. Janu na Stražiště a k sv. Petru do Pohorie. A nachutnav se mého haněnie, bral se k té lotryni do vsi na pivo, kterou jste jemu VMt zapověděli. Potom k večeru jda zase do městečka s rotú, vidúce mne na kirchově, i někto z nich nad městečkem zpíeval kacieřskou píseň: „Pane bože, daj svobodu oc.“*) Vězte VMt žeť o mně nic dobrého nemyslí; a nedivím se tomu, poněvadž zle jest mluvil o VMti vlašně v mor, jakoby VMti smrti přiel, jakož pak o tom sem oznámil tiem časem VMti. A nad to pak o mně raduje se všemu hanebnému mému, a z té příčiny trhu nezastavil; neb tomu jest dobře porozuměl,

sejde-li se drahně lidí, že svú nevinu oznámím a hanbu, kterou sem bez viny zhaněn. Toho VMti žaluji. A poněvadž jsú sobě tak VMt zlehčili i mne, což bych já tu již činil? Nebudú-li ty věci opraveny a zastaveny, jiného bych se nedočekal než svého bezživotie. Avšak vzdy mám naději v VMt, že takové neslušnosti ráčíte zastaviti. A s tiem VMti pánu Bohu poručiem a jeho duostojné matce panně Mariji, jejiehožto hodu lotr rychtář i s jinými neuctil. Datum v středu den zvěstování p. Marie.**)

Kněz Jan váš.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka oc pánu mému milostivému.

*) Cf. *Jirečkovu Hymnologii* str. 66. **) Hodilo by se také ještě vročiti k letům 1489 a 1500.

143.

Kladrubští Henrichovi ze Švamberka: o peníze dědiců Sekáčových. (R)

V Kladrubech 1495, 7. května. — Orig. arch. Třeb. II. 121. A1.

Službu naši napřed vzkazujem VMti, urozený pane, pane milý. Jakož slyšíme, že VMti tejno nenie, kterak konšely VMti zpravili jsou, že peníze Sekáčových všecky, což by v Kladrubie [sic] jměli, byly vyručení: i račte VMt věděti, že Kladrubští a všechna plná radda s rychtářem zeznali jsou, že peníze nejsou vyručení, než kteréž na právě leží a kteréž s Canklem a Prvem staveny jsou. Také VMt tejno nebud, kterak konšeli a radda s rychtářem vyznávají, což se kne [sic] dědicství Sekáčových, že je Canklovi mocně dal a poručil, aby prodal jako své; a jemu jsme slibovali rukú dání a roky penězem jeho k ruce psány oc. Raptim ex Cladrub feria V ante Stanislai oc, annorum nostrae salutis oc XCV. Purgmistr a radda města Kladrub.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu na nás laskavému dd.

144.

Jan ze Švamberka Janovi z Janovic: touží mu na škodu, která stala se služebníku jeho v Bavořích za glejtem. (R)

Ve Strakonících 1495, 14. července. — Orig. arch. Třeb. č. 3374.

Službu svú vzkazují, urozený pane a příteli muoj zvláště milý! Byšte zdraví jsúce dobře se měli, tohoť bych vám věrně přál. Pane a příteli milý! Nenie vás tajno, kterak nyní o těchto suchých dnech letničných mluvil sem s vámi i také s jinými pány JMti dávaje vám to znáti, kterak se jest znamenitá škoda stala Jiříkovi, služebníku mému, za glaitem v zemi kněze Albrechta Mniechovského JMti, abyšte JMti ráčili o to psáti, aby ten vzatek, poněvadž za glajtem pobrán jest, zase služebníku mému byl navrácen. I nestalo se jest toho. JMt v psaní svém ráčil jest za odpověď dáti, dosti lehce sobě to pokládaje; a píše v listu svém, že glaituov jinak nedává než toliko před svými. A tak JMt ráčil jest toho psaním svým krátce odbýti.

Ješto já sobě také to nemálo vážím, co se jest stalo služebníku mému, a toho nikoli opustiti nemiením, ješto se mně tak zdá, že králi JMti pánu našemu milostivému i této České koruně jest to k lehkosti nemalé. A také pane milý zpraven jsem, kterak by nyní sjezd v Klatovech nebo v Domažlicích s radami kněze Albrechtovými JMti měl býti, i také což se strýce mého dotýče. I prosím já vás, milý pane, poněvadž ten sjezd býti má, račež také psáti knězi Albrechtovi JMti, ať to ráčí poručiti také radám svým, kteréž tu bude mieti, ať také z toho vzatku odpovídají. A jestliže by se toho nestalo a nebyl by služebníku mému ten vzatek navrácen, rače věděti, že já v tom nemiením služebníka svého opustiti, ale chci jemu k tomu raden i pomocen býti, aby podlé práva a spravedlivosti své mohl svého doséhnúti. I vždyť vás prosím a věřím, že dostatečně a potřebně JMti o to budete psáti. Ex Strakonic, fer. III. post Margarethe virg. 1495.

Jan z Švamberka na Strakonících, mistr převorstvie Českého oc.

Urozenému pánu, p. Janovi z Janovic a z Petršpurku oc, nejvyššímu purkrabí Pražskému a hajtnanu královstvie Českého, příteli mému zvláště milému.

145.

Jan ze Švamberka Budějovským: o soudu Petra Dubikara v Budějovicích. (R)

Ve Strakonících 1497, 13. května. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazují, slovutné opatrnosti susedé milí! Porozuměl jsem psaní vašemu, kteréž jste nyní učinili mně o Petra Dubikara, služebníka mého. I on to jest rád uslyšel a od vás toho přijal; a toho dávno očekával jest a očekává, chtěje, abyšte jeho při tom zuostavili přísudku prvniem, kterýž jest byl otci jeho přisuzen a nalezen; i ovšem bez všeliké přiekazy dlůhý čas vaším nálezem spravedlivým jest toho užíval i užívati chce toho týž Petr, služebník muoj. Ex Strakonicz, sabbato in vigilia Penthecosten anno dni oc XCVII^o.

Jan z Švamberka na Strakonících, mistr převorstvie Českého.

Slovutné opatrnosti purgmistru a raddě města Budějovic, susedóm milým.

146.

Jan ze Švamberka Budějovským: o Dubikara a jeho spor v Budějovicích. (R)

Ve Strakonících 1497, 4. října. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazují, slovutné opatrnosti susedé milí! Psal jsem vám prve dosti potřebně, což se Petra Dubikara, služebníka mého, a jeho spravedlivosti, kšaftu, i jemu potřebného vypsání dotýče: i nedali jste mi jiné odpovědi na to, než [že] všichni starší vaši k tomu příslušející na onen čas nemohli jsú pohromadě k tomu býti, odkládající, až by byli. Zdá mi se, že v tom času již jste dobře mohli býti spolu, i ten kšaft a potřebné jemu výpisy mohli jste jemu dáti. Ještě tiemto listem vám to tolikéž

jako i prve připomínám, a odpovědi konečné po tomto poslu čekám, abych uměl KMt o tom zpravit. Nebo sami znáti můžete, pokudž jest služebník muoj spravedliv, že mi není slušné v tom jeho opouštět dále. Ex Strakoniec f. IV. p. Translationem b. Stanislai episcopi anno domini oc XCVII^o.

Jan z Švamberka na Strakonících, mistr převorstvie Českého oc.
Slovutné opatrnosti purgmistru a raddě města Českých Budějovic oc, susedóm milým.

147.

Týž týmž: opět o nějakou záležitost Dubikara. (R)

Ve Strakonících 1497, 12. prosince. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, slovutné opatrnosti susedé milí! Vzněl jest na mne Petr Dubikar, služebník muoj, tohoto listu ukazatel, zpravuje mne, kterak by Vincenc Hunger, spoluobyvatel váš, před vámi měl mluvit a praviti na Petra Dubikara, že by jemu úroku se sto kop nevydal a nedával. I prosím já vás a věřím vám, že mi to listem svým po tomto poslu dáte znáti, mluvil-li jest tak na Petra Dubikara před vámi, že by jemu těch úrokuov nebolížto lichvy nedával. Jakožt vám toho věřím, že to pro mne učiníte. Ex Straconicz, f. III. a. Luciae virg. anno dni oc XCVII^o.

Jan z Švamberka na Strakonících, mistr převorstvie Českého oc.
Slovutným opatrností purgmistru a raddě města Budějovic, susedóm a přátelóm milým.

148.

Burjan z Švamberka Henrichovi odtudž: o pychu Bamberských. (R)

Ve Svržně (1498), 8. září. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3398.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane milý! VMti vědiati dávám, že jsú mi Pannberští stodolu spálili se vším vobilím. VMti prosím, že mi VMt ráčíte dáti několik kbelcuov žita k semenóm, ať na nové dělám, toho VMti chci zasluhovati. A při dodateli listu tohoto odpověď račte dáti. Jestliže VMt vo suchých dnech u Praze ráčíte býti, VMti prosím, že podle mne ráčíte státi jakožto pán muoj, což se Čechuov dotýče, abych hyndrován nebyl a Pomberskému biskupu*) se svobodně brániti mohl; neb jsú mi list potkli a dvornými se jmeny jmenují, a chci-li se s nimi smluviti, že je u Pomberce naleznú. Datum Svržno sabbato in die Nativitatis b. Mariae.

Burjan z Švamberka a na Svržně.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Boru, pánu mému milému buď.

*) Jindřichu Grossovi z Trockawy.

149.

Matiáš z Třebska Henrichovi z Švamberka: o vzájemném propuštění poddaného. (M)

B. m., 1499, 26. května. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2b.

Mathiáš z Třebska, nejvyšší mistr křížovníkuov s hvězdú řeholi svatého Au-

gustina oc, činím známo tiemto listem všem vuobec: Jakož urozený pán pan Henrich z Švamberka na Zviekové k prosbě mé a přímluvě páně Zdenkové Lisově ráčil mi propustiti Petra z Valtieřova člověka svého s statkem jeho pode mne do Klučenic a listem výhostným jej opatřiti: já jsa toho vděčen JMti panu Švamberkovi, podvolil sem se a mám také člověka neb sirotka, který by chtěl se pod JMt stěhovati, jiného miesto toho Petra propustiti, kdy by toho JMt na mně požádal, beze všie odpornosti. Tomu na svědomie pečet mů vlastní k tomuto listu sem přitiskl. Dán v Špitáli na svatú trojici let božích etc. LXXXXIX°.

150.

Fišmeistr na Boru Henrichovi ze Švamberka: o rybníkářství. (R)

Na Boru 1499, 12. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú VMti vzkazují, urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož VMt píšete, že mi posieláte ceduli, po kteréž se spraviti budu moci, které rybníky loviti mám: i VMt neposlali jste mi žádné cedule. I teď já VMti posielám VI kapruov pečených, z Ostrovského malého rybníka dva, ty jsou největší; z Čekovského rybníka velikého dva, ty jsou prostřední, a z Muckovského hořejšího rybníka v lese dva, ty jsou nejmenší. Než z těch kapruov, kteréž sem z jara lovil a odsadil do Rychlíka a do Janova, do Truhlučika, těch sem VMti neposlal žádných; neb sem prve VMt pravil, jací jsou kapři, a ti se na podzim zase loviti mají, jakož pak v registříku vyznamenáno máte, co sem jich odsadil. Také račte věděti, že sem v starém Čekovském lovil. I jest v něm velmi mnoho plodu letošieho a lonskieho také. Ten se nyní loviti nebude moci; neb by se na tom plodu letošiem veliká škoda stala. Přes to VMt dajte mi vypsáno, jmají-li se kteří rybníci více loviti. Ex Bor, feria II post Laurentii, anno oc XCIX.

Zdebor z Příčiny, fišmeistr na Boru.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekové oc, pánu mému milostivému.

151.

Jan ze Švamberka Budějovským: aby kajícímu vrahu Wolfgangovi dopřáli živnosti v městě. (R)

Ve Strakonících 1500, 11. července. — Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazují, slovné opatrnosti páni a sousedé milí! Tajno vás muože nebýti, kterak Wolfgang učinil jest vraždu, o kteroužto smlúvu vzal jest konečnú se všemi jejími přátely, a k tomu úmysl má ihned do Říma jíti, želeje oc. Prosil jest mne k vám za přímluvu, abyšte jemu přáli živnosti mezi vámi a v městě vašem: já vás prosím dle dobrého susedstvie, že mně to učiníte k vuoli a jemu toho přieti budete; to pro mne učiniece, v též neb mnohem větší libosti okázanie: poněvadž

velmi zhřešil jest, ale dobrý úmysl před sebou má káti se. Ex Strakonicz, sabbato post b. Kiliani anno oc 500. Jan z Švamberka oc, mistr převorstvie Českého.

Slovutným opatrností pánuom purgmistru a radě města Budějovic, susedóm mým milým.

152.

Zdeněk ze Švamberka Oldřichovi z Rožmberka: aby mu propustil svého poddaného. (M)

V Třebli 1501, 1. května. — V Březanově genealogii Švamberků 24.

Službu svou vzkazuji, urozený pane, pane a příteli můj milý! Prosím vás, že mi ráčíte propustiti Jakuba, syna Holýho hrnčáře z Trhových Svinů, nebo se chce za mnou v Stráži osaditi; jehož vám věřím, že to ráčíte pro mne učiniti pro takovůž i mnoho větší libost okázání. Ex Třebel sabbato die sanctorum Philippi et Jacobi apostolorum a. d. 1501.

Zdeněk z Švamberka a na Třebli.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rožmberka a na Krumlově, pánu a příteli mému milému, dán.

153.

Markéta ze Švamberka Oldřichovi z Rožmberka: o přimluvu k úředníkům u zemských desk. (M)

Ve Třeboni (1502, 27. května?) — V Březanově genealogii pánů ze Švamberka 24.

Modlitba má napřed TMti, urozený pane! A prosím TMti, aby mi TMt ráčila radna a pomocna býti o mé věci, o kteréž já jmám u desk činiti, jakož TMti to tajno není. A často jsem TMti prosívala, aby se TMt ráčila přimluviti k úředníkům. A oni jsou mi zase metali peníze, nechťce m[n]ě opravit ve deskách mého práva, které jsem řádně zdržela. A nyní jsem byla v Plzeňstě u svých bratří, i vzala jsem pacholíčka bratranca svého, a mínila jsem s ním do Prahy jeti a zapsati jemu i jeho bratřím své právo, kteréž jmám ve deskách. I protož prosím TMti, milý pane, aby mi ráčil dáti lístek svůj k úředníkům, aby mi dále tím neprotahovali a zapsali ve dsky těm dítkám. A jáť chci za TMt Boha prositi i s těmi dětmi. Datum in Třeboň feria VI. post festum corporis Christi.

Markéta z Švamberka.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka list buď dán.

Dle obsahu zdá se, že Markéta, dcera Hynka Krušiny ze Švamberka, psala tento list teprva po smrti svého druhého manžela Zdislava ze Šternberka († 26. dubna 1502), a ovšem za dospělosti Oldřicha z Rosenberka (nar. 1471, † 1513). (K)

154.

Purkrabí Domažlický Henrichovi z Gutšteina: aby lidé jeho silnicemi svobodnými jezdili. (R)

V Domažlicích (1505, před 28. zářím.) — Kopie arch. Třeb. č. 3467.*

Službu svou vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně přeznivý! Za to mám, že VMti tajno není, že pan Všerubský**) JMt odpověděl jest králi pánu našemu

JMtí i všem JMtí poddaným, kdež z toho potřebné jest nám, abychom se opatrovali, abych i já také lidi pána mého JMtí pokudž mohu opatřil. Jsem tiem pánu svému JMtí i JMtí chudým lidem povinen, aby k škodám nepřišli a jich se uvarovati mohli. Račtež VMt věděti, že tento čtvrtek minulý viděl sem osm jezdných, ano okolo vsí pána mého JMtí jezdili po strážech, a z ticž čtyřic do města přijeli a pravili, žeby služebníci VMtí byli. A kam se řekli jeti a kam a kudy sú jezdili, to já dobře viem. Pane milý! Vzal sem to před se, abych VMtí dal to znáti: jestliže VMt po potřebách vašich ráčíte své kam sláti, že to ráčíte před se vzieti a rozkázati, aby silnicemi svobodnými jezdili aneb chodili. Než jestližeby kto z silnic vyvinovali a jinudy jezdili aneb chodili krom silnic svobodných, k takovým musilo by se tak jmieti, jakož na to slušie; věre v tom VMtí, že mi v tom neráčíte za zlé mieti, jestli že by komu v tom co se přihodilo. Ex Domažlic oc.

Paul Pfreundar oc.

Uroz. pánu, panu Henrychovi z Gutšteina a na Švorcnburce, pánu mně přeznivému.

*) Vročeno dle odpovědi (německé) páně Jindřichovy: Suntok noch Moricii anno quinto (28. Sept.). Popírá v této odpovědi, že by to jeho lidé byli bývali, o nichž mu purkrabí Domažlický píše.

**) Jiřík z Gutšteina.

155.

Jindřich z Příčiny Křištofovi ze Švamberka: ve příčině zajetí Bohuslava a Jana Švamborských. (R)

V Boru (1506, po květnu.) — Orig. v arch. Třeboň. č. 3479.

Také VMt račte věděti, že pan Jan Leitolt vzkázal mi ústně po jednom jistém formanu, co se toho rytieře z Praunšteinu dotýče a kterýž jest jímál s panem Henrichem*) pány JMt**), zdálo-li by se VMtí, že toho pan Jan dobře muož dopadnutí, neb vie jeho všechny klauzy, kady on sem i tam projíždí. A také mi vzkázal, bude-li toho potřeba, že do toho hrdla i statku chce panuov JMtí osobně litovati, a že jsú mu páni Norberčené řekli, že mu chtějí odpustiti. Ex Bor festinanter Jindřich oc.

Panu Křištofu z Švamberka oc pánu mému milostivému.

*) z Gutšteina.

**) Bohuslava a Jana ze Švamberka, syny páně Hynkovy.

156.

Purkrabí Domažlický Borskému purkrabí: o úkladech a škodách, ježto z Němec od pánův z Gutšteina do Čech se činí. (R)

V Domažlicích 1506, 25. června. — Kopie arch. Třeb. č. 3467 a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane milý! Jakož mi píšeš, kterak by byl spraven, že bych já jměl jmieti nějaké psanie, kteréby pánóm našim JMtí k tomu roku dobře sloužilo: i teď posielám přepis toho listu, kterak sem já a oč psal,*) a zase kteraká mi jest odpověď na to dána, také toho přiepis posielám. A byl bych ten list poslal, ale pro přejetí listu nezdálo se mi ho poslati oc. Také věz, že sú u nás dnes dali jednoho

zločince upáliti, a druhého ešte majú u vazbë, a k tomu ešte sú trie jiní, ktorížto sú na to najati od jednoho z Brodu,**) aby v zemi České města, městečka i vsi pálili. A z těch sú dva bratřie, kteříž slámu reží. A tak tento seznal, že mají hned do země jíti. A ti dva že jsou z Javorého a třetí jest Andres z Mnichova, dráb, z Německého za lesem. I znaje to opatř město ať vědie, koho mají tam pouštěti. A jinak nerozumím, než že ten, kteréhož u nás držie ještě, že také bude upálen, neb dnešní zločinec, kterýž jest upálen, na tom jest umřel, že jsou ten nájem spolu bráti jměli. Ex Domažlic fer. V. post festum s. Johannis Bapt. anno 3c V^{CVI}o.

Paul Pfreunder z Pruku 3c.

Urozenému vladyce Jindřichovi z Příčiny, purkrabí na Boru, příteli mému dobrému.

*) Viz číslo 154 (1505 před 28. září).

**) bavorského (Furth).

157.

Purkrabí Borský panu Křištofovi ze Švamberka: o nepřátelství Henricha z Gutšteina proti pánu a zemi České. (R)

Na Boru 1506, 5. července. — Orig. arch. Třeb. č. 3468.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám odpovědi od těch pánuov. Než pan Plánský tenť jest dal ústně odpověď, že by rád chtěl to pro VMt učiniti, než že nemocen jest a nemuož nikam, než kam ho přenesú. A Cebievský též ústně vzkázal, že čeká obeslání od svého pána, i jestli že ho neobešle, proto on vždy přijeti chce a s VMtí státi bude. A jakož VMt píšete, abych zbroje zuohledával; i zuohledával sem prvé a také rozkázal sem IIII kopinničie zbroje zjednati před pavezý. A lidé všickni jsou pohotově s těmi všemi potřebami vedlé prvnějšího psanie VMti. A také VMti posielám dvě kule od dvou tarasnic a od třetie formu, neb žádných kulí k té nemám. A děla také jsou pohotově, jedno zapřiec[i]. A jakož VMt píšete vždycky, zjednal-li sem jaké rajtary; i psal sem VMti prvé dvakráte, že jich neviem na jaký spůsob jednati, a VMt mi o to žádného kuntu neráčíte psáti. A oni nechtie než věděti, jakú byste jim pomoc ráčili činiti a jměl-li by komu bráti, aby měli nač živi býti. I co jest úmyslu vašeho, o těch račte mi bez meškání dáti znáti. Neb mi Mikuláš starý pověděl, že jest s některými mluvil, když tam vně nyní byl, že chtie věděti o té pomoci 3c, nač by měli živi býti. A tak mu pověděli, že je zmeškáte, nedá-li jim Mikuláš brzo o tom znáti.

A jakož VMt píšete o těch X postavuo koumaru, račte věděti, že sem slal v okolní města, i nemajíť jich ani na Plané ani v Tejně ani v Striebre. A co se suchých ryb dotýče, račte věděti, že starý rychtář Tuoma žádných nemá, než praví, že mu jich mají tento týden drahně přivěztí; i budeliť je jmieti, chci já jeho k VMti vypraviti. A jakož jste mi ráčili psáti o ten stan, který by jměli jmieti páni Dobro-

hostové: psal sem panu Jiříkovi, i odpisuje mi, že o žádném stanu nic nevie, než na to se ptáti chce. Doptá-li se ho, má VMti vrácen býti.

A co se tkne toho seznání těch zločincův v Domažlicích: Domažličtí pravie, tak mi purkrabie píše, že chtie toho VMti rádi spis vydati, než žeť jsú písaře svého doma neměli; jakž doma bude, chtie to hned učiniti. Také mi píše purkrabie, že ten jeden zločinec Němec z Brodu vyznal jest beze všeho mučení, že ten Ondrášek z Brodu pověděl, že jim pan Henrich Gutstein ty peníze dává, aby pálili; a tak pověděl a vyznal ten zločinec, že kdyžby v Domažlicích v městě neb v předměstí zapálili, že ten Ondrášek jměl státi na Veselé Hoře, a tu jměli k němu přijíti, a on dáti jim jměl po X fl. a také nástroj k tomu pálení. A na tom zemřeli. A při tom byli páni Klatovští, páni Striebrští, páni Týnští, páni Domažličtí, a z dobrých lidí pan Bohuslav Kanický, pan Václav Uňovský, pan Václav, pan Jan bratří Zahoranští, purkrabie Týnský*) a Švihovský.***) A toto račte věděti, že mi jeden dobrý člověk pověděl, kterýž pak VMti mnoho dobrého přeje, že o tom jistě vie, že pan Henrich má jmieti, když k tomu sjezdu pojedje, na VIII^c koní z Rejna, z Miešně a odkudž muož jmieti; a s čím se jemu zdáti bude, vezme sebú do Plzně, a ostatku nechá na Tachově a jinde, kdež vie. A jestliže mu se v Plzni nezvede, že hned s tím lidem miení škodu a zájem udělati. A také na Lese že chce pěšími osaditi. A ty rejтары sezvalť jest na Gsellnryty a také jim povědieti dal, že Gsellnryt chce s nimi udělati. I znajíce to, VMt račte se opatrně jmieti, když bohdá do Plzně pojedete, nebť jsou na pana Albrechta Šternberka stáli, než že když jsú zase jeli, bloudili, a tudy skrze ten blud Buoh jim pomohl a za glejtem jsú proto jeli.

A co se Krínovce***) dotýče, píši mu teď po tomto poslu, neb nezajde téměř nic. Tenť VMti od něho odpověď jeho také přinese. A také račte VMt věděti, že jsú tři, kteří jezdie vždy po kraji, zda by mohli některého pána neb bohatého zeměnána dosieci a dosáhnúce tepruv všie zemi chtie odpovědieti. A ti jsú krajinové z Plzeňska. Ex Bor dominico post visitacionis Mariae anno domini oc sexto.

Jindřich z Příčiny, purkrabě na Boru.

Urozenému pánu, panu Křištofovi z Švamberka oc, pánu mému milostivému.

*) Purkrabí Týnského znám jen jediného, Viléma z *Hermesperku*, a to již z r. 1471. (A. Č. IV. 242.) Z pozdější doby ani jediného. ***) Dominik z Újezdce; připomíná se k r. 1501. Bernau I. 410.

***) Na tvrzi Chřínové zajat byl r. 1507 Jan Bavůrek ze Švamberka; Pal. Děj. V. II. 117.

158.

Purkrabě Borský p. Křištofovi ze Švamberka: o přípravách svých před sjezdem Plzeňským oc. (R)

Na Boru 1506, 13. července. — Orig. arch. Třeb. 3470.

Službu svú VMti vzkazují, urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi ráčíte psáti, co se pana Jana*) dotýče: i dnes k němu do Normberka posla sem vy-

pravil a píše jemu o ty všechny potreby, o kteréž jste mi VMt ráčili psáti. A co se rajtaruov těch dotýče, račte VMt věděti, že Kocourka sem poslal, aby některého zjednal, i mám za to, žeť jich něco zjedná. I jestli žeť zjedná, zdáli se VMti, račte mi dáti znáti, jměl-li bych k VMti je do Plzenského sjezdu poslati, čili jich zde nechati. A račte věděti, že kloboučníka teď čtvrtý den doma nyní [sic], neb jest jel do Teplé o některé potreby své, a klobúkuov takových pohotově nemá. Než když doma bude, chci já ho k tomu jmiati, aby je VMti dělal hned bez meškání. A jakož VMt ráčíte psáti, že byste spraveni byli, že by jich na zámku málo lehalo: i račte věděti, že mi se zdá, že v tento čas dobře sem já zámek opatřil, a že jich tohoto času dosti nahoře mám. Než když teď k tomu sjezdu bude, chci já opatřiti, abych jich více nahoře jměl a v městě též do dalšího rozkázání, kteréž mi ráčíte z Plzně učiniti po tom sjezdu, k čemu bych se jměl jmiati.

A VMt račte věděti, že mám jednoho u věži, a ten má ženu v Sedliši, i ten jest s některými pokradl IIII koně hamrieřom falckrabovým a ty prodával v Hlinné za svobodné; i koupil jest od nich Purkart žid tři. Potom byl vsazen do věže do Tachova, tu na něho hamrieři žádali práva; a pan Jan**) pustiti nechtěl práva na něho, než vypustil ho z vazby; a ten v Tachově pověděl, komu jest ty koně rozprodal. I když sem se toho dověděl, kázal sem Purkartovi jim ty IIII koně zase vrátiti, a což jest za ty koně zaval, to jsou jemu hamrieři zase navrátili a koně své vzali. A toho sem dopadl v stodole u Jakuba, starého klíčníka, hodinu na noc, i proto sem já Jakuba také vsaditi dal, a proto jeho káral, aby potom takových hostí nechoval. I byli jsou u mne třikrát o něho, chtiec ho vyručiti; nezdálo mi se jeho bez VMti vědomie na rukojmě dáti, neb mne zpravují, žeby zralý byl a žeby se mohlo na něm o některých věcech drahně vyptati. I jestliže jaké poselství ráčíte učiniti sem před tím sjezdem, račte mi to VMt znáti dáti, abych se uměl čím zpravit. Ex Bor fer. II die s. Margaretae anno domini oc sexto.

Jindřich z Příčiny, purkrabě na Boru.

Urozenému pánu, panu Křištofovi z Švamberka oc pánu mému milostivému.

*) z Ebernic.

**) Snad pan Jan z Gutšteina syn páně Burianův.

159.

Úředník Borský Křištofovi ze Švamberka: o přípravách svých k obraně proti nepřátelům. (R)

Nu Boru 1506, 31. srp. — Orig. arch. Třeb. č. 3474.

Službu svou vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posílám list od purkrabě Domažlického, jemuž porozumíte. A ten sem po odjezdu VMti otevřel, a na to purkrabí zase odepsal, žeť dobře udělal, že jest tu silnici dal zarúbiti, a té naprosto aby nevyprazdňoval bez dalšího rozkázání VMti, nébrž v této potřebě, by pak bezpečněji a lépe ji zarúbiti dal, že by dobře bylo, a že já jemu

v brzkém čase, vzena to na VMt, na to odpověď dám, aby se věděl čím spraviti. Také račte věděti, že píše mi týž purkrabie, že v sobotu došlo ho poselstvie z Mnichova Německého za Lesem, že jsú se tu jezdecky silně sjeli toho dne a zavřevše město, scházeli se na rathouz, dávaje mi znáti, aby se opatrně jměl. Proto sem to oznámil hajtmanu Švamberkému,*) bylo-li by mi potřeba, aby jměl lid pohotově, bude-li toho co potřeba, že já jemu stiežně znáti dám. A Mactolarovi také sem psal, prose ho za to, aby také špehy jměl, jestli že by se chtěli kde do kraje obrátiti, aby mi dal znáti. I znám to, žeť jest to tak a že ještě pohromadě jsou, i neviem, coť před sebu mají. Než VMt velmi jste mne zle opatřili; přišloľiby k čemu, já neviem, s kejm mám otpierati, neb znáte, že nemám než kolikos reitaruov z Jindřichovy roty a Kocourka. A Slezák zde jest s pacholkem jediný. Jiníť jsú odjeli, neviem kam, ano i těmto, to znám dobře, že se přistyskuje, že tak na hotové, kromě té stravy a obroku, mají ležeti. I protož VMt račte pomysliť na to, a některak jinak opatřiti, aby se VMti i nám zde lehkost nestala, neb to račte věděti, že rajtaři okolo nás se projieždějí. Neviem, co tiem myslé, i račte mi o jiném i o tomto dáti znáti, mám-li jim co trpěti čili nic; neb já jináč nerozumiem než že oni sobě cesty projieždějí, a proto nahodilo-liby se jim co, vzali by. A jestliže VMti jiezda bude k sněmu, jmějte se tiem opatrnějie, neb jest něco drahně jiezdných jelo z Němcc do Čech. A teď VMti posielám něco z Normberka, a neviem od koho, neb paní máti vaše**) ten list otevřela a při sobě jej jná, a já o něm nic neviem. A také VMti prosím, že mne ráčíte nějakými penězi opatřiti, neb mi jest peněz potřebie. Ex Bor fer II. ante festum s. Egidii, anno domini oc sexto. Lyeva z Řičan.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka oc, pánu mému milostivému.

*) Viz číslo 106 (1491, 9. června). **) Kunhuta ze Šternberka, dcera někdy paně Zdeňkova.

160.

Úředník na Boru Henrichovi ze Švamberka: o rybníkářství a robotách lidí opata Kladrubského. (R)

Na Boru 1506, 31. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazují VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! V uodjezdu VMti neráčili jste mi poručiti o rybníciích, kteří se teď tohoto podzimie loviti mají, ani také koho opatřiti, kto by je loviti jměl. Než mluvil sem s Mikulášem, prose ho, aby tu práci na se vzal. Poněkud jest toho odpieral, pravě, že v tuto puotržku jest mu to dosti obtiežné podstúpiti; ale však přivolil jest již k tomu, ač dosti nerad. I protož VMt račte mu toho někákú správu dáti, které rybníky napřed ráčíte rozkázati loviti. Než Dobrovodský, tenť sem již včera spustil. A VMt račte věděti, že kněz oppat Kladrubský Borovanským a Pavlovským robotu zapověděl dělati, kteráž sem od starodávna k zámku příslušie. A praví tak, jakož mne lidé jeho spravují, že chce zvěděti, proč lidé jeho tu robotu sem dělati mají; a zapověděl jim, aby jie viec

nedělali, leč prve to ukázáno bude, zač ji mají dělati. I račte mi VMt v tom dalšie naučení dáti, co se té roboty tkne, má-li se jim ta věc tak lechce prominúti, neb co jest v tom úmyslu VMti, abych se věděl čím spraviti. A račte VMt věděti, že pan Bohuslav JMt úmysl jest jměl, co se prodávánie ryb dotýče, že chtěl dávatí rok do roka, když by kolivěk přijeli. I co jest v tom úmyslu VMti, též račte to dáti znáti a po čem čber ráčíte prodávati. A také o druobeži, po čem ji na vědra rozkážete prodávati. A jestliže proto VMt Mikuláše ráčili byšte k jinému potřebovati, mám za to, že bych Purkarta k rybní potřebě namluvil. A zdá se panu Lievovi, abyšte Mikuláše v tu práci nedávali v této potřebě; neb by hned neměl s lidmi koho vypraviti, byla-li by jaká potřeba. Ex Bor, feria II. ante Egidii anno 9c sexto.

Jindřich z Přiečiny.

Urozenému pánu, panu Kristoforovi z Švamberka 9c, pánu mému milostivému.

161.

Bohuslav a Jan, bratří ze Švamberka, Petrovi z Rožmberka: o domluvu k bratru jich Křištofovi, aby jim vydal jich statek a oni se mohli vyplatiti z vězení. (M)

Na Švarcenburce (1506, 2. září). — V Březanově genealogii Švamborské 24.

Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane, pane a bratře náš milý! Byšte VMt zdraví jsouci dobře se měli, toho bychom VMti přáli s pravou věrou. Pane bratře milý, račte věděti, že jsme šacováni a šacovati se musili ve dvamezcítma tisíc kop. I psali jsme o tom panu Krystofforovi, bratru našemu, žádajíc jeho, aby se o to staral, abychom my nebozí vysvobození mohli býti. A on ne aby se o nás staral, ale nám se v náš statek uvázal a slyšeti se dal, by nám malou summou mohl pomoci, že by toho učiniti nechtěl. I milý pane a brate, my VMti prosíme pro pána Boha a pro nejvyšší milosrdenství Boží, že toho s jinými pány a přátely našimi na nás neráčíte dopustiti, abychom pro statek měli schromeni aneb zmařeni býti; i račte věděti, že již kunštu s námi není. I znajíce to, náš milý pane a bratře, VMti prosíme s velikou důvěrností pro pána Boha, pro matku Boží, pro nejvyšší milosrdenství Boží, že se ráčíte s jinými pány a přátely našimi přičiniti k panu Krystofforovi, bratru našemu, aby on statek náš úředníku našemu k držení našemu zase postoupil, a my, jmajíce statek, s pomocí VMtí i jiných pánů a přátel našich statkem svým se mohli vyplatiti z tohoto vězení. I račte věděti, že teskností a žalostí VMti potřeb našich, pokud by na to záleželo, nemožné psáti. Než prosili jsme pana Petra Mlýneckýho, aby on VMt toho, čehož jsme my psáti nemohli, oustně zpravil. I protož my VMti prosíme, cožkolivěk s VMtí od nás mluvíti bude, že tomu tak ráčíte věřiti, jakobychom my sami s VMtí oustně mluvili. Nebo jakož bratr náš drží statek náš, tím nám nic dobrého neučiní, než že nás o naše zdraví a o naše hrdla připraví, nebo pan Hendrych nechce za to jmíti, aniž tomu věřiti chce, by se pan Krystoffor,

bratr náš, v statek náš uvázal, než že nám to činí k nějaké obraně. Ale pan Hendrych pro žádný strach nás pustiti nechce, než šacuňk před se jmíti chce, jakož páni Dobrohostové, švagrové naši milí, o tom dobře vědí, nebo jsou v tom jednali. A s tím dejž milý pán Bůh, abyšte se VMt dobře jměli. A již se VMti mocně a důvěrně poroučíme a VMti věříme, že nad námi rač[í]te učiniti v této naší potřebě jako náš milý pán a bratr. Datum na Šworcznburce v středu po svatým Jiljí.

Bohuslav a Jan bratří z Švamberka.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožmberka a na Krumlově oc, pánu a bratru našemu milýmu.

162.

Hejtman na Boru Křištoforovi ze Švamberka: o věcech hospodářských; o židech. (R)

Na Boru 1506, 21. září. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož VMt viete, že teď Borovský jarmark má býti v brzkém času: i račte mi dáti úmysl svuoj znáti, mám-li ten jarmark předse dopustiti, čili před časem jej dáti odvolati a to některým sousedóm okolním oznámiti, aby se tohoto času v té věci uměli spraviti. Neb s boží pomocí jmám za to, že bych se mocí ostřiehl a tu věc některak opatřil, že by bohdá jarmark mohl předce býti, než zrady toliko se všelijaké obávám. Protož mně se zdá, aby ten jarmark tohoto času odložen byl. A teď VMti listy posielám, kteréž píše purkrabie Domažlický, jimž VMt porozumiete. I což se v tom VMti zdáti bude, račte toho zprávu mi poslati, a já abych to také purkrabí Domažlickému, pokudž by v tom úmyslu VMti bylo, bez meškání oznámil. A co se mé věci dotýče, jakož v mém listu jest, toť mi jest na to odpověď dal, neb sem já jemu o to vzkázal. A co se těch věcí dotýče, kteréž VMti pan Jan jedná v Normberce, račte věděti, že píše, že toho vytlačování jest zpusobil dosti, a to přinést s sebou chce příjezdem svým. A také VMti dává znáti, že jiné všechny věci hotovy jsú kromě stanuv, a to sej prodlilo pro nemoc toho mistra; ale že VMti spusobeny budou, že VMt meškání nebudete. A také račte věděti, že Slezáci jsou pryč jeli; a těch nevelmi pýčí, neb jsou jezdili kam jsou chtěli a kdy jsou chtěli. A odpuštění jsou vzali, nerozumím, by z jiné příčiny bylo, než toliko bojiece se smrti, že se jim nezdálo zde býti. A také račte věděti, že židé svadili jsou se vespolek o nějaké troubenie, kteréž mají mezi sebou. I slyšel sem tu věc s jinými dobrými lidmi; kdež mi sej zdálo, že proto jsú hodni tresktání. I chtěl sem je tresktati vazbou. I vyprosili jsú je, abych jich vazbou netresktal; učinil jsem to. Ale aby zhola jim to neprominulo, položil jsem viny VMti polúvozie vína. I zdá-li se VMti tu vinu od nich předse vzieti, čili kterak jináč, to mi VMt račte dáti znáti. Ex Bor, f. II die s. Mathaei, anno domini oc sexto.

Lieva z Říčan, haitman na Boru.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka oc pánu mému milostivému.

163.

Bohuslav a Jan bratří ze Švamberka materi své Kunce ze Šternberka z vězení svého zprávy dávají. (R)

Na Schwarzenberce (1506, 16. listop.). — Orig. arch. Třeb. č. 3477.

Lásku synovskou vzkazujem, urozená paní, paní matko naše milá! Byste zdravý sůc a dobře se měly, toho bychom vám přáli s pravú věrú. Paní matko milá! Kdež vás tajno není, že sme v těžkém vězení, i očekáváme na každý den na se většího obtížení, neb nerozumieme, aby kdo o nás co jednal, i nevieme kudy sme to provinili proti našim přátelóm, že nás tak ukrutně dadí vězeti pro náš vlastní statek. Paní matko milá! Jakož ste nám psaly, že byste k nám chtěly ven přijeti; i neznáme, byste nám svým příjezdem co prospěšny mohly býti, než že bychme vám darebnú práci a starost učinili. A jakož ste toho dotkly, že byste rády na nás pohleděly, že byste z toho potěšení měly; nám se zdá, byste nás uviděly v našich postavách, že byste z toho dosti malé potěšení měly. Než paní matko milá! věděly-[li] byste koho nám v této potřebě platného, buď přirozený přítel aneb nepřirozený, k tomu se utecte a toho prostě, ať se o nás stará v naši tuto pilnú potřebu, a ku panu Hendrychovi*) pracuje, zda by nám v čem dobrém mohl prospěšen býti a nás vysvoboditi z tohoto vězení. A teď vám posieláme tyto listy a prosíme vás, že je bez meškánic na Zviekov pošlete, a jeden panu Ladslavovi.***) A prosíme vás, ať jej váš posel sám dodá bez meškání, neb jest toho naše pilná potřeba. A s tím dajž Pán Buoh, abyšte se dobře měly, naše milá paní matko, toho bychme vám věrně přáli. Datum na Švarcnpurce u věži, v pondělí po svatém Brikcí. Bohuslav a Jan bratří z Švamberka.

Urozené paní, paní Kunce z Šternberka a na Vošelině oc paní materi naší milé.

*) ze Švamberka, strýci jich, nejstaršímu a tudíž jaksi náčelníku celého rodu. **) ze Šternberka.

164.

Bohuslav a Jan bratří ze Švamberka Křištofovi bratrovi svému: napomínání a prosba o brzké jich vysvobození. (R)

Na Schwarzenberce (1506), 16. listop. — Orig. arch. Třeb. č. 3478.

Službu svú vzkazujem, urozený pane, pane bratře milý! Psali sme vám několi-krát a Jana Raicztainara sme k vám po dvakrát posielali a Lorence, kteří sú s námi u vězení seděli, prosiece vás, abyšte se přičinili, abychom my z takového těžkého a ukrutného vězení a z nouze prázdní mohli býti, a naším statkem se prázdní udělali. Kdež pak naše psaní, kteréž sme vám učinili, kterému ste dostatečně mohli vyrozuměti: i neznáme byste se až do tohoto času o nás starali, než známe, že více statek milujete, nežli hrdla a naše zdravie. I ještě vás prosíme, milý pane bratře, s velikú věrú a doufaním, že nám naším statkem pomuožte, a nás pro náš vlastní statek zmo-

řiti nedáte. I vězte, pane bratře milý, že sme pana Hendrycha*) žádali, aby nás na rukojmě dal; i k prosbě naší to učiniti chce, a my abychom se vyručili v tu summu, v kteréž sme šacováni, a to na hotový groš, a ty penieze aby dány byly mezi nynějším časem a masopustem polovice a druhá polovice na masopust. A teď panu strýci našemu rukojmě vypsané posieláme, kteréž pan Hendrych za rukojmě mieti žádá.

I ještě vás prosíme pro Pána Buoha a pro najvyšší milosrdenstvie Boží, slíťujte se nad námi bratřími svými a krví svú přirozenú; přičiňte se tak o nás, jakož vám a panu strýci našemu písem, nebť jest již na velikým času, to Buoh zná, ať se ta věc a naše vězení neprodlévá. Neb nemuožem svými hrdly a životy setrvati, neb nám se polovice jísti a píti nedává, jakož se nám prvé dávalo, zimu i smrad veliký trpíme, a k tomu ve dne i v noci pro vši žádného odpočinutí nemáme, ješto toho všeho vám tak duostatečně psáti nesmieme; než bude-li to na dlúze, přijdeme vo své údy i vo svá hrdla. To jistě vězte. Jakož pak vieme, že v paměti máte, puokud jest vás Jan Raicztejnár zpravoval, což jest od pana Hendrycha slyšel; a již nás toho něco potýká. Protož my vás pokorně ještě prosíme, milý pane bratře, pro Pána Buoha, že se nad námi slitujete podle přirození a krve bratrského, a nás pro náš vlastní statek o naše hrdla a o naše zdravie nedáte strojiti. Pakli byste toto naše psaní zanedbali, a o nás se spěšně se nepřičinili, mušeli bychme vám láti a o vás mluviťi jakožto o tom, kterýž by se nad bratřími svými pro statek jejich vlastní zapomenul. By na vás taková věc přišla, my bychme vašeho statku nechťeli milovati, ale milovali bychom vaše hrdlo a zdravie; neřku vaším, ale svým vlastním statkem bychom vám pomohli. Datum v pondělí na Švorenperku u věži, po svatém Brikcí.

Bohuslav a Jan bratří z Švamberka.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka oc bratru našemu milému.

*) z Gutšteina.

165.

Purkrabí na Boru Křištoforovi ze Švamberka: o věcech hospodářských, a zvláště o rybníkářství a rybách. (R)

Na Boru 1507, 20. února. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú VMti vzkazují, urozený pane, pane muoj milostivý! O kteréž potreby ráčili jste mi VMt psáti, kteréž z Norberka mají VMti jednány býti, těch čekám; a jmám za to, že bohda v úterý zde budou. Než jakož VMt ráčíte psáti, abych já ty penieze za to za všecko, co bude jmieti přijíti, opatřil, a že mi VMt bez prodlévání jiné kázete dáti: i račte věděti, že já VMti nejímám čím založiti a neviem kde peněz, což za to přijde, opatřiti, aby se za ty věci zaplatilo. I VMti prosím, že to ráčíte opatřiti, aby ty penieze za VMti potreby, což přijde, dány byly.

Neb jsem já za to Šmid Hanzlovi formanu slíbil, kterýž VMti to jedná. A VMti také znáti dám, co toho všeho bude, když ty potřeby přivezeny budou. A račte VMt věděti, že sem já na ty potřeby zaval Šmid Hanzlovi XXVII kop; patnácte kop Muštovinných peněz a XII kop od purkrabie Domažlického z těch peněz, kteréž purkrabie Domažlický mi poslal, jakož cedulí od purkrabie Domažlického se spraviti ráčíte. I což zbylo české mince, to VMt najdete, i tu německú minci také posielám. Též já nerozumiem; než pravie mi, že té mince dobře muožete odbýti v Praze za potřeby, kteříž do Miešně pracují. A co se té summy dotýče, jakož jste mi ráčili psáti, kterýž VMt navrátiti jmáte Baršovi: račte VMt věděti, že sem již po dvakrát psal k purkrabí do Domažlic o tu berni Domažlickú. Nedal mi znáti, k čemu se Domažličtí mají, a já také neviem, mnoho-li jie dávají. A odjinud já VMti peněz opatřiti neviem. Neb Šputil před sebu peněz takově žádných nejímá, neb VMt znáti muožete, že jest zde dosti útraty, jedné na služebné, druhé pánóm se také penieze posielají, útrata ke dvoru dosti veliká, a také Maitolarovi za pány JMti potřeby, a Reišteynrové JMti JMt hotovými penězi založili, LXXIII fl. navracené; a hromničné penieze za ryby z Ostrovského rybníka tepruv Mikuláš, bratr muoj, počel vybierati. A také co se ryb v sádkách dotýče, račte věděti, VMti i pánuov bratří vašich, že sem jich ještě neodbyl, a nejímám na ně téměř odbytu žádného. Neb VMti ryb v Těšnice jmělo by býti Ij^cXXIV¹/₂, čberů, a neodprodal sem z těch než XXXVII¹/₂ čberu, a tak tam jmělo by býti CXXXVII čberů; a v veliké sádce také ještě něco ryb jmám panských, kdež neviem kterak se budú odbývati, zvlášť na ten krátký rok svatého Václava. Ano již teď počeli jsme loviti veliký rybník, kdež pak dosti malé ryby se ukazují; o žádných kupciech nic neslyším a bojím se, že bude velmi zlý odbyt, neb v kraji množstvie rybníkuov spuštěno jest. A nepočíná se vyprodávati z něho kromě druobež; a více kapruov než VII čberuov prodáno nynie [sic], ješto bychme jich dobýti mohli dost. A co se VMti zdá o štikách, račte mi dáti znáti, kde bych je měl odsazovati, aneb také zdálo-li by se, nahodil-li by se kupec který, jměl-li bych jich na centnýř něco odprodati, aneb kterak by se VMti o tom zdálo a po čem centnýř. A VMt račte mi dáti znáti, když ta zbožie přivezú, jmám-li hned s tiem fuoru jednati VMti a to poslati, a také jměl-li bych při tom které rajtary vypraviti. A také Mikuláš praví, jakož jest ony potřeby provázal, žej svou kopu v tom utratil s těmi rajtary; VMti prosí, aby mu ta navracena byla; jakož VMti toho ústně spraví. Neb on o tu kopu ke mně hledí, pravě, že sem já jeho vypravil; i já sem to učinil z rozkázanie pána starého JMti. Ex Bor, sabatto ante Invocavit, anno dni oc septimo.

Jindřich z Příčiny, purkrabie na Boru.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka oc pánu mému milostivému.

166.

Kráľ Vladislav Henrichovi ze Švamberka: o Annu Vozidlňovu. (R)

Na hradě Pražském 1509, 19. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kralovic.

Vladislav z Boží Mti Uherský, Český král a margkrabie Moravský. Urozený, věrný náš milý! Věz, že jsme prošeni od urozeného Petra z Roznbergka a Zdenka Lva z Rožmitála a na Blatné, nejvyššieho purgkrabie Pražského, věrných našich milých, abychom Annu, Vozidlňovu dceru, na kteréžto poručenství tobě jsme dáti ráčili, k svatému manželství slovutnému Strachotovi z Kralovic, věrnému našemu milému [dali]. K jichžto prozbě naklonění jsúce a slušné žádosti, tomu sme své povolení témuž Strachotovi dáti ráčili. Protož ty, znaje to býti vuolí naší, — porúčímeť, aby ty nadepsanému Strachotovi téhož sirotka dal k svatému manželství, jináč toho nečině, věda, že nám na tom zvláštní vděčnost učiníš. Datum in arce nostra Pragensi feria VI. ante XI milia virginum annorum domini XV^c VIII°, regnorum autem nostrorum Ungariae XX°, Bohemiae vero XXXIX°. Ex commissione propria Regis.

Urozenému Henrichovi z Švamberka a na Zvíkově, věrnému našemu milému.

167.

Kráľ Vladislav Henrichovi ze Švamherka: o Annu Vošelenovu. (R)

Na hradě Pražském 1510, 18. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kralovic.

Vladislav z Boží Mti Uherský, Český oc král a margkrabie Moravský oc. Urozený, věrný náš milý! Jakožť jsme prve psali, že na žádost urozených Petra z Rozmbergka a Zdenka Lva z Rožmitála a na Blatné, nejvyššieho purgkrabie Pražského, věrných našich milých, dali jsme Annu, dceru Vošelenovu, k stavu manžel-skému slovutnému Strachotovi z Kralovic, na kterémžto sirotku tobě poručenství naše jsme dáti ráčili; a při tomť jsme psali prve, aby ty, znaje v tom býti vuoli naší, Strachotovi téhož sirotka k stavu manželskému dal: jakož za to máme, že tím psaním naším jsi se spraviti mohl, puokudž jest v tom vuole naše. I protož ještě porúčíme, když k tomu přijde, že ten sirotek bude jmíti vdán býti, aby ty to opatřil, aneb ten, komu tu věc na místě svém poručíš, aby po témž sirotku z statku jejíeho tolikéž dáno a jmenováno bylo, jako po sestře její; a což mimo to statku jejíeho přeběhne, to aby také opatřil, aby ona svým jista a bezpečna byla a své potom, ač přišla-li by k tomu, věděla kde najíti. Protož věda v tom jistú vuoli a rozkázání naše, tak se v tom zachovej, jakžť píšem. Datum in arce nostra Pragensi feria VI ipso die Prisce virginis gloriosae, annorum domini XV^c X^o, regnorum autem nostrorum Ungariae XX°, Bohemiae vero XXXVIII.

Ad relacionem magnifici domini Hynco de Martinic,
marssalko serenissimi regis Ludovici oc.

Urozenému Henrichovi z Švamberka a na Zvíkově, věrnému našemu milému.

168.

Hejtman Švamberký Henrichovi ze Švamberka: o stavbách na Švamberce a věcech hospodářských. (R)

Na Švamberce 1510, 7. pros. — Orig. arch. Třeb. II. 325, 1.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý. Račte VMt věděti, že opět Zachařová kamen zapověděla a lámati nedá; a klade toho vdy příčinu tu pro těch deset kop, že jste VMti přirkli její dceři dáti. A ještě jest diela, dělati na tom rybníce bez mála třetinu. Než již jse zvěší [sic] vykladlo, tak pokládají, že ve dvě letech tak vysoko voda nestane a nedosiehne; a čepy jsú obezděny a rybník zastaven. A račte věděti, že rybník Ostrovský opět tekl, a již jse na šestkrát zastavoval a vdy se proběře. I dal sem nyníčko hlíny na to navězti a nyníčko opět neteče; a neviem, ostane-li tak; a tak praví rychtář Tisovský, že jest to hned Zdeborovi pravil, že poteče, aby ho nezastavoval, a že jest trúba v podčepí shnilá. A račte VMt věděti, že provazu k tomu spuštění štkuov doluo do studnice nikde najíti nemohu; a vonehdá počeli řetězem spúšťeti, i byl by se tudiez řetěz smekl s hřiedele, a byl by všecky, kteří dole byli, potrieskal. A mistr praví, že s VMtí smlúvu má, aby se jemu na týden po zlatém dávalo, by pak dělal neb nedělal, že mu ta služba má jíti vdy předse; i protož k VMti posielám, abyšte mi oznámiti ráčili, kterak mám s tiem činiti, neb by se jemu po zlatém dávati mělo a on nedělati, zdá mi jse, že by to VMti velmi obtiežené bylo. A poněvadž se k tomu poddává, že z jeře chce k VMti na to dielo přijíti zase, proč byšte toho učiniti neráčili. A Fyzngrin Borovský onehdy u mne nahoře byl a praví, že by chtěl to dielo úkolem zjednati, jestliže byšte VMt ráčili, že by chtěl se v tu studnici uvázati a nahoru vyzditi i kamen ztesati; ale já tomu jináč rozuměti nemohu, nežli že on to pro svooj užitek praví a to předkládaje a obtěžuje, že jest dielo nebezpečné, by se pak provazem spúšťelo. Zdálo-li by se VMti, aby se nětco kúdele s ten provaz v Milevště [kúpilo]; neb se dole k tomu rovnějie přijíti muož, nežli zde nahoře, a budú-li teď nyníe jaké fuory doluov neb nahoru, že by při tom poslala. Pakli byšte ráčili tam dole provaz Milevskému provazníku dáti udělati, to při VMti stojí. A tak praví Nikl tesař i mistr studnař, že musí býti na dél ten provaz padesáti siehuov a ztlúští jako ruka za pěstí. A račte mi oznámiti, co mám s těmi pomocnými slepicemi činiti, bráti-li je čili penieze lidem rozkáži za ně dáti. A ten člověk ze Pšova, který měl u VMti býti dole, ten se roznemohl. Proto teď o to k VMti posielám, boje se, že byšte mi dlúho odpovědi nedali, s lehka čekajíc na toho člověka. A račte VMt věděti, že jsú v Manětíně koušelé někteří tak svadili a zhaněli, i v tom zradami, zlodějstviem někteří jse dotkli a zhaněli. I čekal sem na VMt s tiem hadrunkem, a časy již teď jdú soudóm; pak mají-li se jiní koušelé miesto nich saditi či kterak rozkážete? A račte věděti, že se Lestkovští k tomu

mají, že by chtěli na leto počieti vařiti piva. Již bych já jich žádnými potřebami nemeškal. I ráčíte-li, aby vařili, račte jim dáti v Milevště [sic] pánev železnú udělati ve dvě polúvozie. A VMti prosím, račte mi naučenie dáti, kterak mám s těmi Chlumskými o ty ospy činiti; neb jsú jich někteří drahně dlužni a nemají jich kde vzieti, a k tomu sú velmi chudí; a budu-li se s nimi sázeti a je k tomu držeti, aby vydali je, mušejíf všecko rozprodati, a strach, by se potom nerozběhli. Datum Švamberk dominico *) in profesto Conceptionis Mariae anno 9c quingentesimo decimo.

Ctibor z Martic, hajtman na Švamberge.

Uroz. pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekové JMti 9c, pánu mému milostivému.

*) Jest chyba, na místě sabbatho.

169.

Purkrabí na Ratajích Henrichovi ze Švamberka: o věcech hospodářských. (R)

Na Ratajích 1511, 8. květ. — Orig. arch. Třeb. II. 232. 1.

Službu svú vzkazují VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Oznamují, že VMti se vypálil člověk Ondrášek v Ježovicích; i že VMt ráčíte v tom rozkázati, má-li se zase stavěti, a ráčíte-li mu lhuotu dáti; neb ráčíte-li VMt sami rozkázati něco postaviti, a co by se na to naložilo, aby on zase VMti navrátil, neb on tomu sám nic neučiní. A při tom ráčíte-li VMt rozkázati lidem, aby mu les svezli k tomu stavenie, ač v tom neseďie. A teď VMti posílám sadiště chmelové po VMti lidech po Novákovi a po Hanzlovi z Rataj. I kázal sem jim dáti na cestu XII gr. českých. I co jim VMt ráčíte rozkázati dáti více od té fuory, při tom se zachovám; neb jsú lidé chudí, nemohú darmo pracovati. A VMt račte po nich poslati XVI prostic soli; neb jse letos drahně soli potřebovati bude na sýry, neb letos dobytka přibýlo. A račte VMt věděti, co jse dotýče vozníka, že jsme s panem Višní jezdili, a nemuožem nic kúpiti ani nalézti takového, jaký by VMt ráčili mieti vozník. I teď opět pan Višně pojedje do Jihlavě a tam ještě dál; bude-li co moci nalézti. A VMti prosím, že mi VMt ráčíte dáti znáti, kterak se mám zachovati; neb jsem VMti doslúžil, abych se věděl čím se zpraviti, vděk-li bych VMti dále byl či nevděk. Neb mne nějaké řeči docházejí, kdež jich VMti tajno nebude. Za odpověď milostivú VMti prosím. Datum Ratay, f. V in die Stanislai, anno 9c V^cXI.

Jan mladší z Pa...iek [?] purkrabie na Ratajích.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka na Zviekové, pánu mému milostivému.

170.

Jan Kotečnsf Křištofovi z Švamberka: o platech. (M)

Ve Zvíkově 1511, 28. října. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2k.

Vysoce urozený pane, pane můj milostivý! Račte VMt věděti, že platy VMti, kteréž náleží, již vybíráám. Huzenští prosili pána JMt, aby jim bylo čekáno až do

přijezdu VMti s té příčiny, že jim kroupy pobily. Také pán JMt svým některým po polovici, některým po třetině ráčil odpustiti; i též VMti lidé, kterým kroupy pobily, mají naději, že ráčíte s nimi milost učiniti, a někteří jse hlasejí k VMti. Pak kterak ráčíte rozkázati, tak jse má státi. VMti, pane milostivý, děkuji, že ráčíte, co se té věci dotýče, pilnost míti. Ex Zwikow feria III Simonis et Jude anno oc XI.

Johannes Kotečnick.

Pánu JMt, panu Krystoforovi z Švamberka oc, pánu mému milostivému.

171.

Petr Holický ze Šternberka Křištoforovi ze Švamberka: omlouvá se, proč nemůže určití rok ve při s panem Zajímačem, a vykládá spor služebníka svého Benáka. (R)

Na Leštně 1511, 13. listop. — Orig. arch. Třeb. Fam. Sternberg.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli se všemi vašimi, toho bych vám rád přál. Jakož mi píšete o jednánie mezi mnú a panem Zajímačem,*) abych vám oznámil, při kterém času moh, bych prázdnot jmiati takovému přátelskému jednánie, jakož psanie vaše ukazuje: Pane bratře muoj milý! Pán buoh zná, že vám neviem na tento čas, kterak znáti dáti, a to z těchto příčin, neb již mám několik listuov přátelskú žádostí od najvyššieho pana purkrabie Pražského, abych tento pondělí [17. list.] byl na Budyni při postupovanie statku panu Zajícovi.***) Poslal jsem tam dnes pachole své, prosě, mohl-[l]i bych toho prázdnen býti pro tu příčinu, že den před sv. Ondřejem [29. list.] s najvyšším panem purkrabie Pražským mám ve Hbě býti; pojedu-li na Budyni, zase se nebudu moci vrátiti a ze Hba, pakli nepojedu na Budyni, tehdy ledva tak stačím, čeládku stroje proti zimě. A tak za to mám, že tu bezelstnost mou znáte. By toho nebylo a jakiehos puohonu, že mne pohnali k soudu komornímu, dávno bych u vás byl; než svědky jsem musil sobě zpuosobovati. — A jakož mi také píšete o Benáka služebníka mého, kterýž nájemníkem jest u mého milého pána a přítele, najvyššieho p. suieho oc,***) v Černém Blátě, chtějíc tomu o tom rozuměti znáti, takto jest: že pan udie neb ouředníci na místě páně udělali cedule řezané s Benákem, pokud se pán němu zachovati má a on ku pánu také. Ty v svý míře stojí a těch vám bude třeba viděti. Neb Benák, služebník muoj, ten mě spravuje, že nějaký Mathiáš, rýž jest byl ouředníkem na Lešanech před tímto, že by více z něho bral, než by ti měl, a Benák že podle smlúvy něco stavěl, a Mathiáš potom mu stavěti nedal, peníze od něho a kuon vzal, pravě, že to sám stavěti chce oc. Tak jest těch chuov mnoho. Než mé zdánie jest přitom, že jedním rokem polozenie s těžkem ezi nimi srovnáte, než vyslyšice ouředníka Lešanského nynějšieho s Benákem, te, aby to vohledáno bylo podle cedulí řezaných a svědkuov jich; to služebníci

vaši ohledajíc vás spraví, když jim druhý den uložíte, v hodině konec uděláte. Datum ex Lesstno feria V in die s. Bricii anno ๑๐ XI°.

Petr Holický ze Šternberka, nejvyšší komorník král. Českého ๑๐.

Urozenému pánu panu Křištofovi z Švamberka a na Ratajích, panu bratru mému milému.

*) Janem z Kunstatu.

**) Janovi z Hasenburka.

***) Jiřího Bezdrůžického z Kolovrat.

172.

Henrich z Švamberka Křištoforovi odtudž: o vína, koně a olej makový. (R)

Na Zvíkově 1511, 26. listop. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Napřed bych vám zdravie i jiného všeho dobrého věrně přál. I muoj milý pane strýče! Jako mi píšete, poslal-[l]i bych sobě po vína prve, nežli byste ke mně přijeli, abych vám dal vedle toho také vín nakúpiti: i to já rád udělati chci. Než sám ještě neviem, koho pošli, aneb kde o ně pošli: neb pohřiechu velmi zle troštují o Rakúská vína a prostě hrozí nám Rakouskými víny. Než já jsem psal panu kancléři, prose ho, aby mi dal něco Seremských v Uhřích kúpiti; neb on také jich něco kúpiti chce. Než což budu moci najlépe to vopatřiti, aby vám dobře koupeno bylo, rád udělám jak sobě samému. A jakož mi píšete, že mi kuon Kocovského zase posieláte a že skrze něj jste k škodě přišli a že se o ty škody se mnú smluviti chete, když ke mně přijedete: i jistěť vás věrně rád uhlédám jako svého milého strýce. A co se oleje makového dotýče, o ten já také poručiti chci, aby vám koupen byl, tak jakož píšete. A paní dceři mé, prosím, službu ode mne povězte, a že bych jí přál zdraví i jiného všeho dobrého. A dajž pán Buoh nám se, muoj milý pane strýče, spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum Zwiekow, f IV post s. Katherinae virginis, anno ๑๐ V^cXI^o.

Henrich z Švamberka ๑๐.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka ๑๐, strýci mému milému.

173.

Václav Kropáč Henrichovi ze Švamberka: o koření. (R)

Na Táboře 1511, 1. pros. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

VMti vysoce urozený pane, pane mně laskavě příznivý, službu svú vzkazuji. A jakož ste mi VMt ráčili psáti o šafrán, abych VMti koupil: i račtež VMt věděti, že sem laciněji nemohl kúpiti než libru cementu za IIII kopy a puol libry za II kopy, a za hřebíček sem dal LXX gr. za libru; a za libru květu bez 10 gr. 2 kopy; a sukno po Xti bílajch; vlček neboli zemského šafránu nechtěli dáti než libru za VII kop a za XX gr.; ale toto mi se lépe zdálo, cementu vzěti. A jakož ste ráčili

psáti o vlaské sukno: i račtež věděti, že ho neměl žádnay na Tháboře. Dán na Tháboře v pondělí po sv. Ondřeji anno XV^cXI^o.

Václav Kropáč z Strkova a na Tháboře.

Vysoce urozenému pánu a panu Hendrichovi z Švamberka a na Zviekové, pánu mně dobrotivě příznivému buď.

174.

Jan ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o smrti Bohuslava ze Švamberka. (R)

Na Boru 1512, 6. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 23.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a bratře muoj milý! Byšte zdraví jsúce dobře se měli, toho bych vám věrně rád přál. Muoj milý pane bratře! Oznamuji vám, že milý Buoh ráčil pana Bohuslava, bratra našeho, z tohoto světa pojeti: milý Buoh rač duši milostiv býti. A umřel jesti na Matky božie sněžnú [5. srpna], a mně teprv dnes, datum listu toho, oznámili. I muoj milý pane bratře! Byl bych vás velmi rád při pohřbu viděl, než seznal sem, že byšte k tomu přispěti nemohli. A také znám běh nynější. Než, milý pane bratře, věřím vám, jakožto panu bratru svému milému, že ráčíte na to pomysliť, když bychme měli nebožtíekovi službu udělati, že byšte prvé tiem týdem [sic] sem přijeli; pakli bystě prvé mohli, také bych vás velmi rád viděl. Nebť bych rád všecko s vaší raddú a vuolí počal. A s tím dejž milý Buoh, abychme se šťastně a ve zdraví spolu shledali, muoj milý pane bratře. Ex Bor, f VI post Mariae Nivis, anno oc XII. Jan z Švamberka.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Ratajích, panu bratru mému jmíelému [sic].

175.

Petr Holický ze Šternberka Křištofovi ze Švamberka: noviny o panu Lvovi Rožmitálském a z Prahy o Turcích. (R)

Na Leštně 1512, 4. listop. — Orig. arch. Třeb. č. 3568.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý! Byšte se dobře jměli a zdraví byli, toho bych vám rád přál. Pane bratře muoj milý! Novinť vám jiných neumiem psáti, než že pan Lev tuto neděli najprv příští [7. list.] u Hory bude, a tak za to mám, že zde u mne na Leštně v sobotu [6. list.] bude; ale toho jistiti nesmiem. A také vězte, že sou dnes u mne byli tři poslové z Prahy a všickni se tak srovnávají, že v Praze všudy Te Deum laudamus zvonili, že král JMt pán náš milostivý Turky porazil a že jich čtyři tisíce zabili, a což bylo znamenitějších, těch že sú dva fasuňky stínaných do Budína přivezli, a ostatek zjímali a o ně se rozdělili. Ale tím jsem o tom rozpačit, že mě o tom pan Hynek, starosta komor-

ničí nic nepře, psav mi o jiné věci. Ex Lešno anno oc XV^cXII^o feria V. ante Leonardi. Petr Holický z Šternberka, nejvyšší komorník království Českého.

Urozenému pánu, panu Křištofovi z Švamberka a na Ratajích, panu bratru mému milému.

176.

Petr Amcha z Borovnice Křištofovi ze Švamberka: ohlašuje se návštěvou. (R)

Na Svojšicích 1512, 21. listop. — Orig. arch. Třeb. Fam. z Borovnice.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane mně Mt Vaše laskavě příznivý! Kdež mi VMt ráčí psáti, abych k VMti spolu s manželkú svú přijel ten den před sv. pannú Kateřinú [24. list.], pro potřebu tu, o kteréžto VMt v psaní svém oznamovati ráčíte: i račte VMt znáti, že já to k vuoli VMti rád spolu i s manželkú svú učiniti chci a k VMti přijeti. Dayž pán Buoh VMti dobře se mieti i s paní JMtí i se všemi vašimi. Dán na Svojšicích v neděli po sv. Alžbětě annorum oc V^cXII^o.

Petr Amcha z Borovnice.

Uroz. pánu, panu Křištofovi z Švamberka a na Ratajích, pánu mně laskavě příznivému.

177.

Václav Litochleb Henrichovi ze Švamberka: o koření a vína. (R)

V Prachaticích 1513, 6. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Urozený pane, pane! VMt račte věděti, že tak brzo VMti nemohu zjednati, abych VMti první týden v postě poslal. VMti posílám, co sem sám sobě koupil, XX liber mandluov a XX liber řeckého vína a XX liber fíkuov. A v tom VMti co budu moci najsplše zjednám. A jakož ste VMt ráčili psáti o malfazí [sic], abych VMti tak dobrého zjednal, jako sem VMti prve poslal: i račte VMt věděti, bych já sám tam jel, že bych VMti tak dobrého zjednati nemohl. Neb sem toho koupiv VII saumauv [sic]: i dal sem mezi to saum [sic] muškatele; i tudy sem dobré udělal. Neb jestliže VMt ráčíte, má Švajcar v Strakonících II lace; ráčíte-li, račte VMt k němu psáti, že VMti jednu pošle. Pakli byšte VMt koho do Prahy náhle poslali, že muoj syn Jiřík také některú laku má, že VMti pošle. Ex Prachaticz, dominica Esto mihi 1513.

Václav Litochleb z Strachotína v Prachaticích.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka na Zvíkově, pánu mému milostivému.

178.

Švamberský hejtman Henrichovi ze Švamberka: o stavbách na Švamberce. (R)

Na Švamberce 1513, 8. února. — Orig. arch. Třeb. II. 325. 1.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý. Kdež mi psáti ráčíte, že byšte zpraveni býti ráčili, že by něco zvěři zbito bylo: i račte věděti, že

jie zabito čtvero, dvě větších a dvě menších. Již tak učiním a dám ji nasoliti a VMti pošli tak, jakž psáti ráčíte. A VMt račte věděti, že mi tepruov list VMti dodán v neděli k samému večeru. A byl bych lovce VMti hned doluov v pondělí ráno vypravil. Račte věděti, že mu se nezdálo jeti, pověděl, že jeliž v středu chce vyjeti. A račte věděti, že jse útrata veliká děje s těmi vohaři zde nahoře. Nepostačí jim kbelec tluči do téhodne, a korami a drobty ledva jse vyžlata vychovají. A co se dotýče lesu k stavení, ten jest všecken svezem, krom XXX dřev velikých v háji, které mají býti k trámóm, a ty jse nemohú přívězti, leč jse tam prve zteší; neb jest náramně veliké dřívíe. Jakž teplo bude, hned tesání budú a potom svezem. A také račte věděti, že mi jse zdá to velmi nebezpečné, že tesaři všickni nahoře, když dělají, lehají, a tak za prvních úředníkuov tomu jsú naučeni; a tu když sú nahoře, všechny pavlače i zámek zohledují, a žádný nevie, kto co myslí, aneb kto nač našikován byl by. Neb rozliční lidé z německý [sic] zemí bývají s tesaři. I by to mohlo býti zaměněno, aby nahoře nelehal, mně jse i některým dobrým lidem, kteří VMti dobrého přejí, tak zdá, že by nebylo zlé.

A jakož mi psáti ráčíte, co jse těch písaruov dotýče, i račte věděti, že o žádném na zboží takově neviem, který by jse VMti hoditi mohl, než z Manětíně jsú dva, Černého a Huchlincuov synové, jakož o nich slyším, že by se VMti hoditi mohli, ale nemóžem jse doptati; a na ně jsme se s rychtářem s pilností ptali, kde jsú, neb u koho. Než měli by býti tento masopust doma. Poručil jsem rychtáři, jestliže přidú kdyžkoli, aby je zurukoval a mně oznámil, a jestliže jse jich doptáme, VMti tajno nebude. A také sem některé našikoval na jich staršie, aby s nimi na téhož jse dějíc [sic] rozmluvenie učinili, zda by na nich kterak porozuměti jse mohlo, kde by, neb u koho byli; neb slyším, že by u některých pánuov býti měli. A co jse Wolfa studnaře dotýče, při prvnějším psaní VMt račte věděti, že jse jest na Chotěšovech v studnici zbil a od té chvíle u lékaře leží. A tak mě pravil probošt Chotěšovský, že jest ho z toho diela propustil a jiného že jest sobě zjednal. A tento tu na Planě zbitý leží, a již sem několikrát o něho panu Planskému psal, a nic platno. I byšte VMt sami ale o to panu Planskému psáti ráčili, by co platně je bylo, vyhojil-li by se, aby VMti to dielo doděláno mohlo býti. A co jse dotýče mlýna konského dělání: i ten mlynář praví, že hned vně na zimě nemuož dělati, než ty drobné ještě potřeby tam doma dělá, než jakž bude teplo, praví, že chce hned dělati. A račte věděti, že jsú se mnú mluvili pan Jan Lajtolth a pan Linharth Markvarth, že jim to dielo nelíbí, co jse stavenie zadního domu a věže dotýče, by tak to stavenie mělo stavěno býti, jakžto před sebu mieti ráčili jste, a že by toho zprávu kruntovnějši a lepší, kterak by to stavenie stavěno mělo býti, dáti chtěli. Datum Švamberk, f. III ante Appoloniae virginis, anno oc XIII. Ctibor z Martic, hajtman na Švamberge.

Uroz. pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekové JMti oc, pánu mému milostivému.

179.

Henrich z Švamberka Křištofovi z Švamberka: o pŕuhonech Písecckých na many od Zvíkova. (M)

Ve Zvíkově 1513, 13. února. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1f.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Zdraví i všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče, co se těch puohonův dotýče, kteří Písecští učinily na many od Zvíkova: i prosím, že jim v tom radni a pomocni budete a je již opatříte. Než mně se zdá, že se tomu puohonu obrání, neb oni k tomu právu nepřisluší. A pakli budete moci to kterak přetrhnúti a na některé slušné míře to postaviti, jakož jste pak i prve na tom byli, snad by také zle nebylo; pak co v tom vám se lepšího zdáti bude, k tomu tak že povedete, neb sem jim rozkázal, aby se v tom vámi spravili, a pokudž jim rozkážete, tak se zachovali. Než toto vězte, že jsú poručníka dckami žádného neudělali, a jedné tři s sebe tehd vysielají; i neviem, bude-li jim to k jaké škodě; i znali[-li] byste jich v tom jakú škodu, tehdy musili by oni jednoho s sebe hned ztěží zase po jiné tovariše své vypraviti. A mistru Janovi Paškovi že již rozkážete povědieti, bylo-li by potřeba jich v tom jaká, aby již vedle nich stál a potřebu od nich pověděl tak, pokudby se vám zdálo. A dajž pán Buoh nám se, muoj milý pane strýče, spolu šťastně ve zdraví shledati. Datum Zwiekow dominico ante sancti Valentini anno oc. V^cXIII^o.

Henricus z Švamberka oc.

Urozenému pánu panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, strýci mému milému.

180.

Elška z Kolovrat Křištoforovi ze Švamberka: o těžké nemoci manžela svého Burjana Labuti z Švamberka a smlouvě dědičné. (R)

Na Hradišti nad Labem 1513, 10. března. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolowrat.

Urozený pane, pane švakře muoj milý! Zdraví, všeho dobrého, toho bych VMti přála. Muoj milý pane švagře! Račte věděti, že pán muoj jest velmi nemocen. I muoj milý pane švakře! kázal mi pán muoj VMti psáti, že VMti prosí, abyšte ku pánu bez meškání přijeti ráčili, že je toho něká pilná potřeba. Neb račte věděti, muoj milý pane švakře, že jest nějaká různice mezi pánem mým a mezi Šeldrofem [sic]; *) jenžto [?] zvěděl, že je VMti pán muoj zapsal všecko. I na kráce, Šeldrof nechce ty smlúvy pustiti, pravíc tak, že se tý smlúvy družeti chce, tak jak sama v sobě jest. Znajíc to, muoj milý pane švaře, račte se v tom vopatříti. A VMti pán muoj velmi prosí, že bez meškání přijeti ráčíte; neb račte jistě věděti, že je pán velmi nemocen. Rač pán Buoh dáti, muoj milý pane švagře, abych se s VMti

*) Nepochybně: Šellendorfem.

ve zdraví shlédala. Dán na Hradišti, ten čtvrtek před sv. Řehořem papežem léta oc V^cXIII.

Elška z Kolovrat oc.

Mému milému panu švakrovi panu Křištoforovi z Švamberka oc.

Na rubu rukou *Břesanovou*: Švamberk Burjan, Eliška z Kolovrat manželka jeho. Stonal i umřel 1513. Pan Křištofor zdědil.

181.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi a Janovi odtudž: o věno pro Markétu Šlikovou z Holejče vdovu po Bohuslavovi ze Švamberka. (R)

Na Zvíkově 1513, 11. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 4.

Službu svú vzkazuji, urození páni a strýci moji milí. Zdraví i jiného všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. Páni strýci moji milí! Vězte, že sem napomenut od paní Bohuslavové z Švamberka, nevěsty vaší a sestry mé milé, co se věna jejího dotýče, abych jí v tom vopatřil vedle smlúvy té, kterúz sem učinil mezi vámi a paní, kdež jí věno jejíe dáno býti má na sv. Jiří najprv příštíeho aneb dvě něděli potom vedle smlúvy té oc, a vedle toho prosíc mne, mohlo-li by to býti, aby jí to věno dáno bylo na Plané aneb na Teplé; jakož pak s vámi, pane strýče milý, pane Křištoře, sem o to zde mluvil, když ste teť nyní u mne zde na Zvíkově byli, jezdíc na Hradiško pro smrt nebožtíka pana Labuti; i tu jste mi na to odpověď dali, že to učiniti nemůžete, než že paní věno klásti chcete v Praze, a to proto, pro nějaké zmatky, bojíci se v tom mieti: I pokud sem já tomu vyrozuměti mohl, že snad jiná příčina není, než že pan Lev má vám, pane strýče, v Praze peníze klásti, věno paní manželky vaší. Než ještě vás za to prosím, páni strýci milí, jestliže jest vám možné, že paní nevěstě své vedle žádosti jejíe z těch dvou měst jí věno jejíe dáte a položíte, aneb muož-li to býti na Švamberce, aby jí tu dáno bylo. A pakli by toho všeho býti nemohlo, ale že mi to hned oznámíte po tomto pacholetí mým, na který den byste jí věno její dáti v Praze chtěli, abych já jí také to oznámil hned bez prodávání vedle připsání jí svého. A již nebude-li moci jinak býti, již já opět musím do Prahy jeti. A již aby o to věno své [konec] vzieti mohla, a já abych také tomu dost učinil vedle toho poručení nebožtíka pana Bohuslava, bratra vašeho. Jeho duši pán Buoh rač milostiv býti! A pán Buoh rač se nám dáti spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum Zvíkov feria II ante sancti Tiburcii et Valeriani, anno oc V^cXIII^o.

Henrich z Švamberka oc.

Urozeným pánuom, panu Křištoforovi a panu Janovi, bratřiem z Švamberka a na Boru oc, strýcóm mým milým.

182.

Henrich z Švamberka Křištofovi z Švamberka: o koupi Orlíka. (M)

Na Zvíkově 1513, 12. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Zdraví i všeho dobrého bych vám věrně přál. Pane strýče muoj milý, vězte, že mi oznámil pan purkrabie Pražský, co se Orlíku dotýče, že jest to na pánu Orlickém dosáhl a na něm vyrozuměl, že by mi za osm tisíc přijíti mohl, i jestliže jest úmysl muoj jej koupiti, abych tiem nemeškal a bez prodlévání abych mu na to odpověď dal, co v tom konečného úmyslu mého jesti, a že on pan Orlický jiné kupce na to má. I prosím já, pošlete mi registra ta Orlická hned po Vlčkově pacholeti mým, a vypravte ho hned zase s nimi sem. A vedle toho prosím, že mi zdání své oznámíte, co se toho koupenie dotýče, co se vám v tom zdá. Než toto vězte, že jináč bych ho koupiti nemohl, než Domažlice abych prodal a Přídolí k tomu, abych jej koupiti měl; již bych pánu z Rozmberka a vám o tom poručil, abyšte v Praze o sněmu již tržili, a pan purkrabie aby za prostředka byl. Než to mi se velmi zle líbí, že slyším, že se zdí po tom shoření velmi valejí a padají, a k tomu také ta spanilost a zvuole honění, lovu zvěři na Dobřížských lesích od tého jesti odtrženo; i to znajíc, co v tom zdání vašeho jesti, to že mi vždy oznámíte. Než toto vězte, že pro jiné bych ho nekoupil než proto, jestli žeby kdy k vejplatě Zvíkov přišel, žeby Orlík s Kestřany sobě slúžiti mohli. A prosím panu Janovi bratru svému, a paní manželce své a dceři mé milé, a paní Labutové ode mne jim službu povězte, a že bych jim zdraví a všeho dobrého přál. Datum Zwiekow feria III ante sancti Tiburcii et Valeriani anno etc. XIII°.

Henricus z Švamberka oc.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc, strýci mému milému.

183.

Anežka a Markéta ze Švamberka bratru svému Křištoforovi: o vydávání roční summy peněz. (R)

V Krumlově 1513, 21. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 5.

Modlitbu naši vzkazujem, urozený pane a pane bratře náš milý! Byšte se VMt dobře jměli a zdraví byli, toho bychme VMti věrně přáli i s panem bratrem druhým. A prosíme VMti, milý pane bratře, což se těch peněz dotýče, jakož sme VMti již o ně mnohokrát vzkazovali i psali: i věříme VMti, že nám je již dáti a poslati ráčíte. A toho jest summa XLVI kop 40 gr. Toliko ste VMt nám zadržali. I slyšeli sme, milý pane bratře, že by pan strýc VMti něco peněz vydával na každý rok: i prosíme VMti, račte to již panu strýci poručiti, aby nám JMt ty peníze na každý rok vydávati ráčil, nebo jest se Zvíkova k nám blíže, nežli od VMti. I VMti prosíme, aby jste nám ráčili na to odpověď dáti, co jest úmyslu vašeho. A s tiem

VMt pánu Bohu porúčieme, i jeho milý matce paně Mariji. Dán v Krumlově v klášteře sv. panny Kláry, v sobotu před svatú Trojicí, léta božieho XV^cXIII^o.

Sestra Anežka a sestra Markéta, zákona svaté panny Kláry.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švambergka, bratru našemu milému.

184.

Václav Kekule Křištoforovi ze Švamberka: o vína. (R)

Na Zvíkově 1513, 29. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberg 20.

Urozený pane, pane mně milostivě příznivý! Jakož jste mi VMt ráčili psáti po Kelczovi, abych VMti koupil víno, kderěž by brzy na pití bylo: i račte VMt věděti, že před tím že sú mi dvě polúdrejlinčí vína přivezli, kdež sem já byl na ně dal 13 kop gr., a oni mi poslali za 18 kop a 15 gr. čes. I milý pane! Jestliže VMti proti myslí jest, že sem tak draho koupil, račte mi to oznámiti, kdež já ho za ty peníze odbudu. A v tom jest-li vuole VMti, chci já se o nětco lehčějšího postarati. Než za to VMti prosím, že mi to ráčíte oznámiti bez prodlévání, pro vezení vína. A s tím dejž se pán Buoh VMti dobře a šťastně ve zdraví míti. Datum Zvíkov, dominico post Corporis Christi, anno 1513. Václav Kekule z Stradonic.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka, pánu mně milostivě příznivému.

185.

Jan z Ebernic Křištoforovi ze Švamberka: válečné noviny z Italie, Francie i Anglie. (R)

B. m. 1513, 25. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3572.

Službu svú vzkazují VMti, urozený pane a pane mně v milosti příznivý! By VMt zdraví jsúci dobře se jměli, toho bych VMti věrně přál. VMt pane milý! Za noviny jisté VMti toto oznamují, že Švejcaři krále Franckého velmi silně porazili, takže krále Franckého lidí zbito vstalo přes X tisíc krom věznůf [sic]; a všeckna děla, co král v poli jmili, to mu Švejcaři vzali, těch počítají všech krom ručnic, než toliko hákovnice v počet jdú, toho všeho na XIII^c jest; a mnoství peněz a klenotůf Švejcaři tu při těch lidech krále Franckého našli a to pobrali. A Švejcarů počítají že okolo tiesíce zbito sóstalo. A tak pokládají, že krále Franckého lidu bylo ku padesátie tiesíc, a Švejcarůf bylo deset tiesíc. A tak coš rozomím, že velmi tuhá bitva byla, a že trvala na fosm hodien. A to se stalo v pondělí nenie minulý dvě neděli [6. června], u města slove Noverra, V mil od Medulánu. A hned po té bitvě poslali Medulánštíe klíče knížeti Medulanskému od města Medulánu. On jich přijietie nechtěl, neš to jim za odpověď dal, a těš Švejcaři vedlie něho, že klíč majie, jímš Medulán odevřítie chtie. A tak odtud Švejcaři po králi Franckým před se táhnú, chtiec ostatek těch lidie pobítie oc.

Druhé, že král Englický veľmi silne vtrhl do kráľovstvá Franckého, prevesav [sic] se přes moře; počet toho lidu XXXVI tisíc, a sám král Englický osobně při tom. Tu král Francký poslal V tisície lidu k portom, to již k přívosu mořskému, chtě je osadit. Nevstěli [sic] přitáhnútie do portu, že král Englický lid vpravil do země a táhl na lid krále Franckého; tu porasil těch V tisíc a všechny zbítie dal. A tak že se králi Franckému velmi zle vede. A téš císař lid znamenitý působí s Švejcary, jísdný i pěší, a do Burgundí táhnútie chce téš na krále Franckého, že na tré velmi trápen jest oc. Tyto noviny VMti tento čas oznamujie. Coš dále se způsobí a stane, VMti neobmeškám to oznámitie. A s tiem dejš pán Buoh se VMti častně dobře jmítie. Datum v sobotu po sv. Janu a. d. XIII°. Jan z Ebernic, šultas v Normberce.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu mně v milosti přiezlivému.

186.

Václav Bezdrůžický z Kolovrat Křištoforovi ze Švamberka: o věně Elišky z Kolovrat, o sněmě atd. (R)

V Praze 1513. 9. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolowrat.

Urozený pane, pane synu muoj milý! O zdraví vašem jsem rád slyšel; toho vám přeji se vši rodinú přátelskú. Pane synu milý! Jakož mi píšete co se dcery mé, panie Elšky, dotýče věna: tiem nic neztratí, že ke dni obeslanému zde nebude; dosti času k Suchým dnóm aneb potom. Což se úrokuov dotýče Svatojirských, ty obdrží. Což se na uvázání nedostačí, to se proto neopustí. Kdež jste dotkli, že bych povinněji byl neopúštěti: i komuž se kšaftem odkáže, tomu se slušie viac starati! Některé věci vám sem také nalezl, kteréž vás tajny nebudú, ješto se vám hodí. Dajž se vám pán Buoh všem dobře jmieti a nám se spolu ve zdraví shledati bohda. Ex Praga, f. III ante Tiburcii, anno oc XV^cXIII.

Než toto za novinu vězte, že chtěli sněmu odložit, i nemohli tak nic učiniti oc. Také vězte, že po dskách hledají zemských i dvorských, div že knih neztrhají; aby vás po mně vo vaše votrusky odkázané nepřipravili oc!

Václav Bezdrůžický z Kolovrat oc.

Panu synu mému milému, panu Křištofovi z Švamberka a na Boru oc.

187.

Jeroným ze Skuhrova Henrichovi ze Švamberka: obšírná zpráva o jeho processech právních s několika stranami. (R)

V Praze 1513, 26. října. — Orig. arch. Třeb. Švamberk 13.

Urozený pane, pane mně přiezlivý! VMti službu svú vzkazuji a VMti zdravie, štěstie i všeho dobrého, toho rád bych věrně přál. Jakož VMt ráčíte mi psáti na-

před, co se Tháberských dotýče: jest na tom, že hned komorník pojedje k nim s úmluvú od úradu desk, aby se s VMtí smluvili dovú [sic] neděli tak, jakž ten pořádek jest, a po těch dvú nedělech, jestliže se nesmluvie s VMtí, to já juž VMtí dále oznámím psaním, co peněz VMt má poslati od toho ode všeho. A také, jak se ten pořádek a právo vede dále, VMt to račte pohotově mieti sepsáno, nač se VMt ráčí vésti, což mají dědičného k uobci, a nebude-li na tom dosti dědičném, i na zápisné může se také vésti. A to já juž tak opatřím, aby to právo vedeno tak předse bylo, jakž toho rád jest, na ty Tháberské.

VMtí teď ty listy póhonie posielám na Strpského a na Lhotského, tak jakž Lhotského list ukazuje, kterým listem sľubuje, a na Strpského také tak, jakž rajstra ukazují, i také ten list pohonný panu Janovi Strakonickému z Rozemberka JMti, aby ty dva svědky postavil, a stánie tiem svědkóm z Strakonic ten pondělí po sv. Martině na Hradě Pražském ráno. VMt neračte se na tom urážeti, že se Strpský zná k čtyřem čberóm ryb, že je vzal a viece nic, a že dvú popierá, a svědek fišmajstr že by umřel a druhý utekl. I vezmú se ta rajstra, s kterýchž počet učiněn, a také dva svědky aneb třetí, kteříž při tom počtu byli, že se je ten počet s těch rajstr od fišmajstra stal, a totiž ta rajstra k tomu soudu, a jest-li ten písar živ, který psal do rajstr. Kterí sú dobří lidé, ti dadie listovnie svědomie, a jiní lehkého rádu ať dadie svědomie rajstry na hradě Pražském. A VMt račte se rozkázati ptáti, kto ty ryby vozil Strpskému, aneb kto jsú při tom byli jiní obecní lidé, kdy je ty ryby bral. Pak na tom jest ten soud Strpským: budú-li rajstra prospěšná k svědomí, tehdy dobře; pakli nebudú, ale což se provede, to dáti musí. Než ti svědkové ať sú zpósobeni, před kým se jest seznal k čtyřem [sic] čberóm ryb, že jest vzal. Ráčí-li VMt toto ještě učiniti, račte k němu poslati dva dobrá člověky s tiem listem póhonným, a prve než mu listu dodadie, ať jej Strpského upomenú od VMtí z těch šeti [sic] čberuov ryb, aby penieze za ně dal. Pak což jim za odpověď dá, toho dadie svědomie; jestližeť tu před těmi dvěma neodepře, že šet [sic] čberuov nevzal, tehý [sic] dobře, tehdy mohú dáti svědomie, že jest neodepřel, kdy jest upomínán, neb tak, jako by to poselstvie [sic] k sobě přijal, když jest neodepřel, z čeho jest upomínán.

Jakož VMt ráčila jest mi dále psáti o Václava nebožtíka Zdeňka Lísy pastorka, že by zápis měl dskami na tom, což držie sirotci nebožtíka Jošta z Pruku v Miroviciech v nějakém zákupu, a že by se týž Václav chtěl vésti na to komorníkem podle zápisu svého oc: tomu všemu psaní od VMtí porozuměl sem. VMt aby ráčila znáti, že o tom něco viem, že má zápis dckami zemskými, ale toho v paměti dobře nemám, na všem-li na tom, což nebožtík Jošt držal, než na něčem vdy má, což jest nebožtík Jošt držal, a tak mi se zdá, že na mlýniech tu pod Mirovici, kteréž sirotkóm náleží. VMt aby ráčila věděti, že se nepovede pro úrok tohoto puol léta, než pro summu i pro úroky; neb jest dal věděti puol léta napřed, aby mu summa

jeho i úroci dána byla. Byť se měl vésti pro úrok polouletní, pro VMt to bych rád udělal a to způsobil, že by týž Václav toho vedení pro ten úrok ponechal. Ale tuto VMt muože znáti, že pro summu a pro úroky chce se vésti. Než k tomu se rád přičiním, abych to moh obdržeti, jakož mám za to, že to na témž Václavovi obdržím, že toho vedenie komorníkem ponechá až do sv. Martina nejprve přieštíeho. Pak ráčí-li VMt tu věc jak dále opatřiti, to juž bude při vuoli VMti. Než mohla by snad tomu ta cesta nalezena býti, jestliže ti sirotci peníze mají, aby dali témuž Václavovi a to v tom držali, nač ten zápis ukazuje. VMt račte pomnieti na listy mocnie k tomu soudu komorniemu, což se Strpského a Lhotského dotýče, každé při jeden mocný list. Dán v Praze v středu před sv. Šimonem a Judú apoštoly, léta M^oV^cXIII^o.
Jeroným z Skuhrova.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švambergka a na Zviekové oc, pánu JMti mně přieznivému.

188.

Purkrabí na Ratajích Henrichovi ze Švambergka: o jezu a věcech hospodářských. (R)

Na Ratajích 1513, 29. října. — Orig. arch. Třeb. II. 232. 1.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane mně milostivě přiznivý! I račte VMt věděti, že pán JMt muoj*) ráčil mi psáti, abych VMti psal vo Vávru Červenského, kterýž jest pánu JMti mému stav u Rataj dělal. VMti pán JMt muoj za to prosí, abyšte VMt ráčili rozkázati Vávrovi, aby přišel a pohleděl ještě na to díelo, na ten jez, dosti-li by byl ukladen kamenem, čili by ještě mělo více býti ukladeno, aby rozkázal; neb se někteří mlynáři dolejšie obávají škody od toho jezu, i pan Zajimač JMt také se toho bojí, neb se jim zdá, že jest velmi vysoký udělal. I bojím se, kdy [sic] se jim jaká škoda stala od toho jezu, že by oni chtěli o tu škodu hleděti ku pánu JMti mému. I VMti za to prosím, že jej VMt ráčíte rozkázati úředníkuom vypraviti bez meškánie, aby se to vzdy opatřilo dostatečně, nežli by se škoda stala. Neb já jistě tomu nic nerozumím jezu, neb jich v tomto kraji nikdž nenie. A kdež jste mi VMt ráčili vzkázati o kuon vo vozník, abych VMti koupil; i ví Buoh že sem nemohl pro některé práce pána JMti mého, kdež za to mám, že to VM sami znáte, že pán JMt muoj tomu chce, aby úředník pilnost měl. I jestliže je to VMti potřebie, račtež mi VMt vzkázati po Vávrovi Červenským, a jaké by sr býti měl. Jakúž bych mohl VMti službu udělati kolivěk, udělám já rád všechno j VMt. Neračte mne v tom VMt nic litovati. Datum Ratay, sabbato post Simonis Judae apostol. anno oc V^cXIII. Zdeněk z Bošina, purkrabie na Ratajicel

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švambergka a na Zviekové oc JMti, pánu milostivě přiznivému.

*) Křištofor ze Švambergka.

189.

Zdeněk z Račína Henrichovi ze Švamberka: o vína. (R)

V Jemnici (1513 14. listop.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Urozený pane, pane milostivý! VMti službu svú vždycky hotovú VMti vzkazuji. Jakož mi VMti psáti ráčíte, což se vína dotýče, abych TMti koupil: milostivý pane! to k vůli VMti i všechno jiné, což jest mně možného, všechno rád chci učiniti. Než bych sám to měl kupovati VMti, toho mi se nehodí, neb milostivý pane, sú vína velmi drahá, po XL gr. bíl. vědro, a ještě se zdráhají. A čím dále dražší bude. Než račte VMt sém poslati, kohož se VMti zdáti bude; hned já chci rád pomocen a raden býti, své práce v ničem nelitujě, což budem moci VMti nejlepšího zjédnati. S tím, kohož TMt poslati ráčíte budete, neračtež meškati, neb sú již vína velmi přebíraná, což jest lepšího. Však Čert VMti můž pověděti, kterýž jest byl se mnú vědčí, že sém na místě musil dáti za čtyři draylinky sto fl. a to po přízni ještě. Dajž pán Bůh všemohúci TMti dlouhé zdraví a šťastné panování na dlouhé časy. Toho bych VMti věrně rád přál, jakožto pánu milostivému, na mne laskavému. Dán v Jemici, v pondělí po sv. Briccii.

Zdeněk z Račína, úředník na Jemnici.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zvíkově, pánu ke mně milostivě příznivému.

190.

Pisat Švamberský Henrichovi ze Švamberka: o věcech hospodářských a lovech. (R)

Na Švamberce 1513, 10. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 325. 1.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Kdež jste mi VMt psáti ráčili, že posieláte Víthu služebníka VMti po některú sumu peněz, aby na místě VMti ode mne přijel: i vydal jsem jemu VII set tak vedle psanie VMti, kterúž sumu do sklepu byl jsem úplně vyčetl. A když sem peníze vydával, nedostalo mi jse na vyčítání VII¹/₂ kopy 2 groše. A kudy jest to přišlo, o tom pan Vítha, porozuměv tomu, dobře vie; a když jsem je provodil, o tom sám pan Vítha poněkud pravil. Při tom jsem jeho prosil, aby to ode mne na VMt vznesl, a kterak k tomu VMt dále ráčíte poraditi, neb VMt sami tomu porozuměti ráčíte, že to můj vinú nepřišlo; neb jest pan Vítha jim všem rozkázal čísti peníze, a já jsem všem jakožto dobrým lidem věřil toho, poněvadž on jim čísti kázal. Avšak který jest to učinil, sem bez pochybenie, že jest toho VMti pan Vítha zprávu učinil, kdež bych já jse na toho člověka neadál, by to měl učiniti, zvláště jsa u VMti služebníkem a také věda, že jest VMti atek, že muoj nenie. A také jsem jemu nahoře nic nechtěl říci pro další nesnáz, zvláště bez rady a vuole VMti toho jsem předse nevzel. VMti prosím, že k tomu liti ráčíte, kterak by taková věc k konci měla přijíti.

A jakož jse teď posielá VMti VIíro zvěři nyní s fortelem honí. Jan lovec tomu jest p
jsem já slyšel, že rychtář Manětinský s fortelem honí. Jan lovec tomu jest p
měl poněkud, nerad by, by mnoho zvěři zbito bylo na holi; neb slyším, že js
cházeli na holi choditi se psy, a šlak také více lidský i na konie

cházeli, an prostě chodili, toho rozum jest po zvěři, aby zvěř hajbali a tak aby na jiné lesy neb grunthy sešla; neb jsou také honili pan Roupovský a Podmoklský. A slyším, že jsou na Bělú dobrú zvěř zbili s lehka, by nebylo škodné, aby jse pohledalo, zda by mohli koho popadnutí, a tu by se zvědět mohlo, jestliže by koho lapili, čím návodem to činí. A kdyby jse to jedinému ostudilo, potom by jiní jse na to uráželi, a tak by spieš zvěř pokoje na gruntech VMti užiti mohla; neb když se zvěř často na kterých lesiech hýbá, nerada tu dlúho ostává. Ex Sswamberk, sabato ante Luciae virginis, anno oc XIII°.
Johannes.

Vysoce urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka JMti oc, pánu mému milostivému.

191.

Henrich ze Švamberka Vojtěchovi z Pernšteina: o úřadě nejvyššího hofmistrství. (R)

Na Zvíkově 1514, 5. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Pernstein.

Službu svú vzkazuji urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bych vám přál. Jakož mi píšete, že pan otec váš nejvyšie hofmistrovství králi JMti zase vrátil pro nedostatky své, a JKMT že jest vám ten úřad ráčil dáti, a při tom toho dotýcíc, že slyšíte, že by někteří páni a snad i z rytířstva tomu se protiviti chtěli, žádajíc toho, jestli že by vám toho potřeba byla, vedle vás a při vás abych stál: i pane a příteli milý, vězte, že sem něco o tom slyšel, že vám ten úřad dán, ale bych to kruntovně věděl, kterakým způsobem, toho neviem. I protož neviem na tento čas vám odpovědi na žádost vaši dáti. Než ten úřad i jiné poctivosti, kteráž by vám vedle řádu a práva přijíti mohla, toho bych já vám rád přál, což by nebylo proti řádu a svobodě panského stavu. Datum Zwiekow f. VI. in die s. Gothardi anno oc V^cXIII. Henrich z Švamberka oc.

Urozenému pánu panu Vojtěchovi z Pernšteina oc nejvyššímu hofmistru království Českého, pánu a příteli mému milému.

192.

Jindřich z Risenberka Křištoforovi ze Švamberka: žádá ho za list přímlovčí ku králi, aby mu dán byl úřad nejv. komornictví. (R)

Ve Švihově 1514, 7. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3609 ve sbírce autografů.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Byste zdrávi byli a ve všem se dobře jměli, věrně bych vám toho přál. Pane bratře muoj milý! Nevím, došlo-li jest vás to, že jest nejvyšší pan komorník umřel.*) A poněvadž ten úřad prázny jest, vězte, pane bratře muoj milý, že sem já králi JMti o to poslal, aby mi JMKská ráčil ten úřad nejvyššího komornictví dáti, a sám také k JMKské vyjel sem. Za to vás, pane bratře muoj milý, prosím, že mi k JMKské list přímlovčí pošlete, za to

žádajíc i také k tomu radu svú dávajíc, aby mi ten úřad JMKská dáti ráčil; kdež nepochybuji, že byšte mi té i jiné poctivosti přáli. A já také zase v čem bych vám věděl přátelskou službu učiniti, rád učiním. A prosím, že mi ten list pošlete po tomto poslu. A jestli vám co do Budína potřebí při králi JMti jednati, oznamte mi to; při tom rád chci o to míti pilnost. Dejž se nám Pán Buoh všemohúcí spolu šťastně ve zdraví shledati. Ex Švihov fer. IIII. ante Trinitatis anno oc XIII°.

Jindřich z Riznberka a na Švihově oc.

Mému milému panu bratru, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru.

*) Petr Holický ze Šternberka.

193.

Ladslav ze Šternberka Křištoforovi z Švamberka: že přímluvu svou k nejvyššímu komornictví slíbil již jinému. (R)

V Praze 1514, 9. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3610.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a ujče můoj milý! Byste se dobře jměli a zdraví byli, toho bych vám rád přál. Jakož mi píšete, žádajíc mne za to, abych se za vás přimluvil, co se toho úřadu nejvyššího komornického královstvie Českého dotýče, králi k JMti: i vězte, že bych to učinil, ale že jest mne prvé jiný za to žádal, za kteréhož jsem já již přímluvu i s panem hofmistrem starým*) učinil. Tu muožete sami znáti, že by mi se to již netrefilo, abych se již měl za vás přimlúvati. Datum Pragae fer. VI. post Pentecosten annorum XIII° oc.

Ladslav z Šternberka a na Bechyni, nejvyšší kancléř královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Křištofovi z Švamberka a na Boru, panu ujci mému milému.

*) Vilémem z Pernšteina.

194.

Jiřík Bezdrůžický z Kolovrat Křištofovi ze Švamberka: posílá noviny z Prahy o nepřátelském počínání Pražan. (R)

Na Bezdrůžicích 1514, 8. července. — Orig. arch. Třeb. 3614.

Urozený pane, pane a švagře muoj milej! Napřed bych rád slyšel, abyšte se dobře měli a zdraví byli, toho bych vám věrně přál i se paní manželkú vaší a paní sestrou mou milou.*) A teď vám posílám toho přípis, což mi dnes po nešporích z Prahy posláno, a to, že jedni druhajm se podtají svěrují, což vám teď posílám. I protož muoj milý pane švagře, jistě mně by se zdálo, poněvadž takové noviny proskakují, abychom kázali vehřejně vojensky pohotově bejti, každej svejím lidem. A na ten způsob, poněvadž král JMt obsílá někeré pány a pány z rytierstva i také města, aby k JMti na pomoc táhli, aby takovejm způsobem nás také ti knoflíci předjeti nechtěli a svou vuoli mieti jako křížovníci. Jakož pak z tohoto psaní, kteréž

vám teď posílám, budete moci i lépe tomu vyrozuměti, pane švagře milej. Neb vězte, že panu purkrabí také o to píše, ač také panu purkrabí jest to oznámeno z Prahy po Johannesovi písaři jeho. Dajž Pán Buoh, můj milej pane švagře, abyšte se dobře měli a zdraví byli a spolu se bohda ve zdraví šťastně shledali. Dán na Bezdružicích den sv. Jana Kiliana léta oc V^cXIII.

Jiřík Bezdružický z Kolovrat oc.

Urozenému pánu, panu Kristofovi z Švamberka a na Boru, panu švagru mému milému.

*) Anežkou z Kolovrat, druhou manželkou páně Křištoforovou.

195.

Jan Bezdružický z Kolovrat Henrichovi ze Švamberka: o tuhém jednání s králem o nějaké pokuty Tábořských. (R)

V Budíně 1514, 13. července. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3617.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane švagře muoj milý! Zdraví, sčestí i jiného všeho dobrého, tohož bych VMti věrně přál, jako pánu a švagru svému milému. Jakož mi ráčíte VMt psáti, abych králi JMtí listu dodal: i to sem tak učinil i prosil sem JMtí, aby to ráčil učiniti, oč VMt píšete; a také sem to JMtí pověděl, že VMt tu žádost máte, aby posel byl brzo vypraven. I držel mně JMt na tom na tri dny. A já prosil pana Mezeříckého starého,*) aby se ráčil přimluvit, aby VMti spíeš byla odpověď dána. I nevěděl sem, oč VMt píšete, až král JMt sám pověděl před panem Mezeříckým starým, že VMt o pokutu píšete, co se Tábořských dotýče; a také to ráčil pověděti, že VMt ty pokuty sobě neprosíte než služebníkům svým; i prosil JMtí s panem Mezeříckým, aby to ráčil učiniti k žádosti VMti, a tu pokutu aby dal těm dobrým lidem, o kteréž jste VMt psali. I pověděl JMt, že těch dobrých lidí nezná. I prosil sem JMtí, aby to pro VMt udělal a tu pokutu těm dobrým lidem ráčil dáti. I pověděl mi JMt, že mi dá nazajtří odpověď. I potom sem opět JMtí na zajtří prosil, nejednús, ale po třikrát. I divilo se tomu několik dobrých lidí, proč tak krále starám. I srozuměl tomu doktor Rupleth [sic]**) tomu dobře, neb jest již měl listy v rukú ty, kterýž jste ráčili králi psáti. I čekal na to, abych jedno odstúpil od krále. A já tomu srozuměl, i nechtěl sem od JMtí odstúpiti. I prosil sem vdy, aby mi ráčil milostivú odpověď dáti. A JMt se vymlúval, že těch dobrých lidí nezná, a tím mi se JMt vždycky vymlúval. I nevěděl sem se čeho domyslíti jiného, neb již jich několik rozumělo, oč prosím; i bál sem se, jestli odstúpím, že někdo o tu pokutu prositi bude. I řekl sem: „Milostivý králi! ponevadž VMt těm dobrým lidem tým [sic] pokuty neráčíte dáti, ale račte již VMt mně dáti“. I král se zasmál, a já doktora zavolal k králi, i prosil sem, aby ráčil poručiti psáti, že mně toho JMt dává tu pokutu. I ráčil jest rozkázati doktorovi,

že mi to dává, aby psal pánům těm, o kterýž jste VMt ráčili psáti. Ale však sem to tím úmyslem vyprosil, boje se, aby se byl prve někdo neutekl.

Ale přes to já VMti to všechno v moc dávám; a jestliže se VMti zdá, abych já taky v tom mohl třetí díl míti s těmi dobrými lidmi, a pakli se VMti nezdá, račte učiniti, jakž ráčíte, třebaš nic ať mi se nedostane, proto já VMti tím hněvati nechci. Neb sem ten, že bych se VMti ve všem rád zachoval. A to račte jistě věriti, kterak tuto VMti píši, že je se tak v pravdě dalo to jednání s králem JMti; a při tom při všem byl jest Mezeřícký a doktor Ruprecht. Pak bude-li se VMti to zdáti, nechť by již ti dva dobří lidi o to pracovali na mém místě, jako já bych jim to poručil, aby se již o to soudili. A bude-li třeba ještě od krále JMti jakých listů k některým pánům anebo na jaký způsob, to já chci rád jednati, jedno račte mi známiti, a v to račte svůj rozum vložit, jak se VMti nejlíp bude zdáti, neb já toho na VMti mocně přestávám. A s tím VMti pánu Bohu poručím, daj mi se pán Buoh s VMti ve zdraví shledati. Dán v Budíně na den sv. Markéty anno 3c V^cXIII.

Jan Bezdrůžický z Kolovrat.

Urozenému panu panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově, panu švagrovi mému milému.

*) Jana z Lomnice,

**) Patrně: Ruprecht.

196.

List krále Vladislava na pokutu Tábořských ve předešlém listě vzpomenutou. (R)

V Budíně 1514, 13. července. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3618.

My Vladislav z b. m. Uh. Č. 3c král a m. M. 3c. Oznamujem listem tiemto všem, že jest nám oznámeno, kterak by opatrní měšťané Táborští tu v městě zamordovali slovutného někdy Ondřeje Víthu z Zerzavého*) a tudy že by nám u vinu a v pokutu upadli. Kdež my prošení jsúc od urozeného Jana Bezdrůžického z Kolovrat a z Košátek, komorníka našeho věrného milého, abychom tu vinu nebolizto pokutu, ač jestliže by pro takový účinek na nás přišla a připadla, milostivě dáti ráčili; i vzhlednuce my na jeho pilné a věrné služby, kteréž nám činí a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím mocí královskou v Čechách, dali jsme jemu a mocí listu tohoto dáváme tu všelijakú pokutu a vinu na jmenovaných Tábořských tímto listem dáváme, chcece tomu konečně, aby on nadepsaný Jan, když to na ně vedle práva uvede a tiemto dáním a obdarováním naším vedle práva obdrží, to všechno aby jměl, držel a toho požíval a požívati mohl, jako svého vlastního, a to bez naší a budoucích našich kráľuov Českých všech jiných lidí všelijaké překážky. Prikazujíce větším i menším úředníkuom desk z. kr. Č. i jiným všem poddaným věrným našim milým, abyšte jeho nadepsaného Jana při tom našem obdarování jměli, drželi a neporušitedlně zachovali a k tomu ke všemu rád práva zachovajíc dopomohli

a jeho toho zmocnili, jináče nečiníce, znajíce v tom vuoli a přísné rozkázání naše. A ktožby tento list svrchupsaného Jana s dobrou vuolí jměl, chceme tomu, aby příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečef naši královskú k listu tomuto přitisknutí jsme rozkázali. Datum Budae die s. Margaretae, anno domini oc XIII regnorum autem nostrorum Hungariae XXIII Boemiae vero X . . .**)

Ex comissione propria regiae majestatis.

Pečef porušena.

*) *Emiler*, Pozůstatky desk I. 248.

**) Utrženo.

197.

Děpolt z Lobkovic Křištoforovi ze Švamberka: o vína a raroxy. Zprávy o chování měst. (R)

V Bílině 1514. 12. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane švagře muoj milý! Rád slyším, že jste zdrávi; té věci vám, pán Buoh zná, přeji. Jakož mi ráčíte psáti o vína: byl bych rád dobře zjednal, ale nemohl sem po vuoli vaší. Neb již všecka vína bílá sú minula a na těchto přiskočilo. Než jestliže kto ještě co má bílého vína, to sú slevky, ještě jich nemohli vydati na šenku. Než teď sem vám kúpil tři sudy vína Blankuov; mně se zdá, že sú dobrá a bezpečně muožte je do druhého léta chovati z té vinice. A vrátíte-li zase sudy k zbírání vína, to sem tak vymínil, že vám bude sleveno 1½ kopy. A jakož mi ráčíte psáti o raroxy: jakž ke mně Vrbík přišel, hned sem ho na svém koni poslal do Bečova k šafáři svému, aby s ním jel tu, kdež ty raroxy lapají, jestliže sú co lapili, aby sobě mohl vybrati po své vuoli. Neb sem byl o tom poručil, jestliže co lapí, aby na mě chovali a k mé ruce aby koupeno bylo. A o novinách, jakož ráčíte věděti, nevím co psáti; než města v kraji našem pěkně mluví a tiší sú. Dajž pán Buoh, abyšte zdrávi byli a dobře se měli ve všech svých věcech a spolu abychom se ve zdraví shledali. Datum ex Bilina sabbato post festum s. Laurentii martyris, annorum dni 1514.

Děpolt z Lobkovic a na Bílině.

Uroz. pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu a švagra mému milému d.

198.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o zlatém voze; drobné zprávy. (R)

Na Zvíkově 1515, 17. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 16.

Službu svú vzkazují, urozený pane a strýče muoj milý. Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Po odjezdu vašem přišlo mi na mysl, co se toho vozu zlatého dotýče, které [sic] bych měl na Bor poslati, aby jej tam malér opravil. I zdá mi se lépe, abyšte ho zde nechali a maléře Blatenského

hued sem vypravili, aby ohledal, co by bylo na něm potřebí opraviti: a zlata aby sobě hned zjednal z Prahy a hned jej opravoval; neb jest čas veliký k tomu. Neb byšte do Nornberka po zlato měli poslati, bojím se, že by se to prodliło. Než toto mi se zdá, abyšte se paní manželkú svú a dcerú mú milú a se paní Labufová, jestliže také na tom veselé býti má, několiko dní sem napřed ke mně přijeli, a tu odsud abychme spolu všichni jeli. A také bych rád proto, abyšte před tiem časem ke mně přijeli, kdež sem vás prosil na Švamberge, abyšte z Blatenské svadby se paní dcerú ke mně sem na Zviekov přijeli. I bojím se, že by mi se to netrefilo, a to z přčiny té, že k žádosti pana Hradeckého v Hradci býti mám na tom přínosu a bojím se, že mi tak trefí, že hned z Blatné do Hradce jeti musím. Než prosím vás, dajte mi znáti na který den byšte zde býti jměli. A tak muoj milý pane strýče, zapomněl sem s vámi mluvití, co se Jiřka Skorněšického dotýče, jestliže jest možné, abyste ho pustili, aby on ke mně hned jeti mohl; neb sem chtěl s ním rád na Kestřany jeti a o nějaké dílo, kteréž před sebú mám tu na Kestřanech, s ním rozmluviti, a potom ho také i na Švambergk poslati. A za to mám, že na tento čas že ho mnoho nepotřebujete a také do sv. Valentina již daleko nenie. A pán Buoh rač se nám dáti spolu, muoj milý pane strýče, sčastně a ve zdravie shledati. Datum Zviekov feria IIII. in die s. Anthonii, anno oc V^cXV°. Henrich z Švamberka oc.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc, strýci mému milému d.

199.

Jan z Ebernic Křištoforovi ze Švamberka: o věcech hospodářských; ústípký na Rendlovo podkomořství. (R)

B. m. 1515, 23. března. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3646.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane a pane mně v milosti příznivý! By VMt zdrávi jsúci dobře se jmili, toho bych VMti věrně přál. VMt pane milý! zámutku vašeho po panně Lidmile, ceří VMti, věrně jí ho nepřejie i tudiez panně JiMti, neb to znátie mohu, že VMt i se panie JMti přirozenú lítost toho jmáte. Avšak VMti jakožto pánu v rosomu správnýmu náleží takový věci v mírnostie litovatie, což Bohem působeno jest; i protoš VMt račteš tu oběť Bohu všemohúcímu radostně zdátie, neb mu VMt lepšího daru a příjemnějšího dátie nemůžete, než duši v čistotě zachovalú. Protie těs pokoře Bůh všemohúcí VMt bohda radostně a štědře obdarí tiem, což VMti k utěšenie by býtie jmohlo oc.

VMt pane milý! Jakoš mi VMt ráčila psátie o kuny do Frankfurtu: i to jsem poručil, aby VMti kúpenye byly. A což se zlomků sklených koleček tkne, toho jsem na ten čas nezpósobil, aniš jsem jich najítie jmohl, než toliko společný zlomky z picích skelnic; i z té přčiny jsem toho zanechal. A VMti jsem taky kúpil mě-

děniečku: a hantvásek ten jsem zapomněl VMti poslatie, neš po nejprvnie fóře, keráš bude, VMti to pošli. A psal jsem VMti o ty tarasniece páně Lvovy, i nevím, došel-li VMti ten list, nes jíš jsú hotovy: i protož VMti prosím, račteš to JMti dátie znátie, ať JMt ráčí je dátie odvéstie. VMti zbroje jest také dávno hotova; račteš poručiti, aby jie vsaly; a má býti za nie VII f. [sic].

A psal bych VMti rád nějaký noviny, i nic takovýho nenie, neš tento čas všeckno se postiešilo. Neš niec novějšího a dievnějšího jsem neslyšel, neš že jste z Rejdle učinili podkomoří; bopomozi vám všem, že jste naň tak laskavi a že jemu k takové ctie a užitku přivodiete; a bopomozi jemu, že on toho na VMtí všech tak dosahuje a sobě to přivede. Psal bych VMti rád, že jste nebožátka; ale nesmím, bojím se, aby to VMti protie mysli nebylo. I poněvadž jste ráčili Rendle podkomořím učienietie, taky se chci přimluvitie za přítele svýho za Kutnaura,*) abyšte jeho ofrychtěrem udělali, když by Rendle nebylo, aby on jeho sastal; mám sa to, že by to učiniel oc. Ba nebožátka, nebožátka! coš se to děje! Račteš VMt odpustietie, že o to tak VMti píšii, neb mi se ten řád a velmi zle líbí. Dej Bůh v tom lepší pořádek.

A milý pane VMti prosím, račte mi psátie, coš se dobrýho působie, coš by VMti mošnýho bylo psátie; avšak se předkem bojím, že mi VMt v tom nebude moci co psátie o dobrým řádu. A s tiem dejš se pán Bůh VMti šťastně, dobře jmítie. Datum v pátek post letare anno D. XV. Jan z Ebernic oc.

Urozenému pánu panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu mně v milostie přiznivýmu.

*) Jindřicha?

200.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtuž: o zřízení špitála v Boru; o hospodářských věcech, o nemoci pana Lva. (R)

Na Zvíkově 1515, 16. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jakož mi píšete, chtěl-li bych ves kúpiti k špitálu, které stavěti chci s povolením vaším a páně Janovou bratra vašeho, v městě vašem tu na Boru, za neboštíka pana Bohuslava starého, pán Buoh rač duši jeho milostiv býti, že by Bonětice Levhartové na prodaji byly, a byl-[l]i by úmysl muoj kúpiti ji, že byšte mu o to psáti chtěli, aby mi vejpis důchoduov poslal, i při tom mi také i cenu oznámil: i za to vás prosím, že tak učiníte, a jemu o to již psáti budete, neb úmysl muoj jest tu ves kúpiti, budem-li se jedné moci o ni smluviti. Neb slyším, že jest člověk tuhý v takových věcí.

Co se pak stavení špitála dotýče, chtěl-[l]i bych jej letos stavěti, abych vám v tom oznámil vuoli svú, měl-[l]i byšte dáti kámen k tomu lámati aneb co hromad,

že nynie jak lidé sije odbudú, že by se i svěsti mohl, dokud na ně zase diela nepřijdú: i muoj milý pane strýče, za to vás prosím, že tak učiníte a juž co se vám zdá hromad kamene že dáte nalámati, a také že to vopatříte a smluvíte, kdo by jej přivézti a svěsti měl. Než toto vězte, že duom všecken kamenem chudým udělati chci a při tom kostelík jim také udělati chci. A již vám pán Buoh za vaši práci také buohdá voplatiti ráčí.

A co se pak rybníka Tisovského dotýče, i nerad toho vidím, že se nám tak zdařil. A neviem kudy jest to přišlo. Než bych to věděl, že je to nějakú nedbačlivosť přišlo prvniego hajtmána Švamborského a při násadě to některak nevopatřil, tak jak by to vopatřiti měl, a já byl o tom věděl, byl bych já se věděl kterak k němu v tom zachovati. A co se písaře dotýče, kteréhož jste mi poslali, z toho vám děkuji a již jsem jej přijal. Pak jak mi se zdaří, toho neviem. Než prosím, budete-li mi ještě moci jednoho dohoditi, že mi ho dohodíte. A co se novin dotýče, to sem vám prvé oznámil, o čem sem věděl, prve než mi vaše psanie přišlo. A bych co tak zvláštniego věděl a potřebného, neobmeškal bych vám to oznámiti. A také, muoj milý pane strýče, jako mi v druhém listu píšete, co se Jakuba dotýče, které u pana Všerubského byl, že by se hajtmanu Švamborskému zdálo, že by mi se hoditi mohl, než že ho na tento čas v Plzni nenie, že jest v Praze, než že jest pan Jan, bratr váš, s hajtmanem na tom zuostal, aby poň hned poslal; a dále z psaní vašeho tomu sem porozuměl, na čem pan Jan s hajtmanem zuostal. I prosím, že to hajtmanu připomenete, aby tím neprodléval a jej hned obeslal, a což za odpověď dá a na čem hajtman s ním zuostane, ať mi to hned oznámí.

A jako mi píšete, že sem vám psal, co se Jakuba dotýče, abyšte mi to hned oznámili, na čem s ním zuostanete, a že já poslu zaplatiti chci; pak že tomu rozumiete, že malú vieru k vám mám, a že snad se obávám, že byšte pro mne posla svého nevážili ke mně o to poslati: i jistě sem toho tím úmyslem neudělal; i protož nemáte sobě to co obtěžovati. A co se Jiříka Kroměšinského dotýče, i pší mu o to, aby hned k vám jel a vedle žádosti vaší u vás pobyl, a odtud aby zase hned ke mně sem přijel, neb bych rád, aby mi se ty sádky prve začaly dělati, než bych nahoru odsud jel, ač sem na tom byl, že vrátě se z Švamberka, aby se teprv dělali. Neb sem na tom byl, že sem chtěl k svatému Jiří nahoře býti, ale to mi se jest změnilo; a to proto, že doctor páně z Rozmberka jest mi pověděl, když jest teť nynie u mne byl, že prve ke mně se vypraviti nebude moci, než teprv okolo svatého Jakuba a Filipa, a to po [sic] najvyššieho pana purkrabí Pražského. Neb se jesti velmi těžce rozne-mohl na dna a prostě sebu nevládne, než kam ho v peřinách přinesú; i krmiti ho musejí; a k tomu také že má žaludek velmi zanečistěné. A když ke mně přijede, tehdy nejmén dvě neb tři neděle při mně býti musí. I protož z té příčiny musil sem té jiezdy své poodložiti, než jak mi pán Buoh ráčí dáti se jedné polepšiti a on mi dopustí jeti,

tak hned buohdá nahoru se vypravím. A prosím, panu Janovi a paní manželce své a dceři mé milé a paní Lahufkové, že ode mne službu poviete, že bych jim přál zdraví i všeho dobrého. A pán Buoh rač se nám dáti spolu šťastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zviekov, f. II. post Conductum Pasce, anno oc V^cXV^o.
Henrich z Švamberka oc.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc strýci mému milému d.

201.

Sněm stavu panského a rytířského Křištoforovi ze Švamberka: že volen jest vedle jiných, aby jel ku králi do Vídně. (R)

Na hradě Pražském 1515, 16. června. — Orig. arch. Třeb. č. 3649.

Služby naše vzkazujem, urozený pane, pane příteli náš milý. Vězte, že král JMt pán náš milostivý ráčil jest toho na našich staviech žádati skrze pány posly, kteříž na JMKské místě na tomto nynějším sněmu byli, abychme některé z našich stavuov pro některé pilné potřeby k JMKské poslali s mocí. Nebo také i tohoto království Českého některé potřeby jsú. I mezi jinými také jste vy k takové potřebě voleni. I za to vás, pane a příteli náš milý, žádáme, že tak učiníte a k JMKské se vypravíte, abyšte u JMKské v Prešpurce anebo u Vídni, kdež JMKská bude, byli na den svatě panny Markety najprv přístí [13. Jul.]. Pakliby vám bylo prvé oznámeno od JMti, za to vás žádáme, což najspešněji moci budete, že se k tomu strojiti neobmeškáte. I nepochybujem o vás, než že tak pro potřeby JMKské a tohoto království učiníte. A o též také jiným pánóm a z rytierstva, kteříž jsú k tomu voleni, ještě zde na ten čas na hradě Pražském nebyli, píšem. Dáu na hradě Pražském v sobotu po hodu sv. Víta leta oc XV°.

Páni a rytierstvo spolu na hradě Pražském
na obecním sněmu shromáždění.

Urozenému pánu, panu Křištofovi z Švamberka a na Zvickové, příteli našemu milému.

202.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o vysvěcení kostela při špitale v Boru od suffragana Olomúckého; o sjezdu ve Vídni. (R)

Na Zvíkově 1515, 19. července — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Vězte, že kněz biskup, suffragán pana biskupa Olomúckého, má býti na svatého Jakuba najprv přístieho [25. července] v Budějovicích, a odtud že by na Blatnú jeti měl a kostel tu světiti; a tak tomu rozumiem, že se i na Plané odtud staví, aby také sv. Anny kostel světil. I velmi bych rád, aby ten kostelík v špitale u vás na Boru mohl vyzděn býti nahoru až

po vokna, neb bych chtěl rád, aby jej také osvětil. Neb tak sem spraven, by tak vysoko vydělán byl, že by se mohl světiti; a voltáři by také některak vopatrěni byli, aby byli zděláni a osvěceni mohli býti, ač ne tak dostatečně mohli by uděláni býti na tak krátký čas, jako bych já rád jmieti chtěl. Ale již by muselo býti tak, jak muož býti; neb potom Buoh vie, kdy bychom biskupa dočkali, aby jej posvětil. I protož, muoj milý pane strýče, prosím vás, že v tom svú zvláštní pilnost jmieti budete, aby se mohl již nahoru vyzdvihnúti a voltáře v něm zdělati se, aby když pan biskup do kraje přijede, aby mi to posvětil. Byšte pak měli do Plzně anebo kdež viete po zedníky poslati! A mají-li měšťané kamen lámaný, aneb kdo tu vokolo blízko, že od nich jej kúpíte jak budete moci, a fuoru také že již zjednáte jak budete moci, aby se to hned předse dělalo. A měl-li by Šputil na to málo peněz, ať mi dá znáti, pošli já mu hned viac. A prosím, muoj milý pane strýče, že v tom již své práce litovati nebudete a k tomu se skutečně přičíníte, aby se to mohlo tak udělati v tom času krátkém, aby se to osvětiti mohlo. Neb bych rád, abych toho dočkal prve, nežli by mne pán Buoh z tohoto světa ráčil pojieti, aby ten kostelík posvěcen byl.

A tehď vám posielám prípis sněmovnieho jednaní. Prosím, že za zlé jmieti nebudete, že sem vám jich tak dlúho neposlal, neb sem očekával poselstvie od pana z Rozmberka, psal-[l]i by mi co nového, abych vám vedle toho oznámil. I neviem ještě nic nového z Vídně. Než poručil sem Heřmanovi Sedleckému, služebníku svému, aby pana purkrabí ode mne prosil, aby mi nějaké noviny z Vídně oznámil; neb sem ho do Viedně odpustil, a zítra buohdá odsud vyjede, a s Bechynkú Bernartickém spolu tam pojedú. A což nového najprv zviem, což by za poselstvie stálo, neobmeškám vám to oznámiti. A prosím panu Janovi bratru svému, a paní manželce své a dceři mé milé a paní Labuthové ode mne službu mú povězte, a že bych jim zdraví i všeho dobrého přál. A pán rač se nám dáti spolu šťastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zwickow f. V. ante Mariae Magdalenae, anno oc V^cXV^o.

Henrich z Švamberka oc.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc, strýci mému milému d.

203.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o svěcení kostela při špitále v Boru; o věcech hospodářských. (R)

Na Zvíkově 1515, 7. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strýče muoj milý! Zdravie i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Co se špitálu na Boru do-
týče, že v tom pilnost svú rádi jmieti chcete, aby se tak stavělo, vedle psanie a žá-

dosti mé, zvlášť pro příčinu tu, kterúz jste z psanie mého vyrozuměli, proč s tím pospiechám, a to pro pana biskupa, a že v tom pilnost svú jmieti rádi chcete, aby se tak udělati mohlo vedle psanie mého, a že za to máte, že to bude opatřeno vedle psanie mého, že ten kostelík i voltári posvěcení budú moci býti, jedné by pan biskup nespíešil příjezdem svým: i muoj milý pane strýče! Z té starosti a práce, kterúz o to máte, napřed vám děkuji, a buohdá od pána Boha všemohúcieho věčnú odplatu jmieti budete. Než vězte, že mi pan biskup onehdá píše, že k žádosti mé ke mně přijeti chce, než na který den by přijeti měl, že mi to oznámiti nemuož, než což najspíeš bude moci ke mně se vypravit, že mi to oznámiti chce, než já abych to také opatřil, aby bezpečně jeti mohl. I tak tomu rozumiem, že se toho obává, aby mu se nějaká lechkost na cestě nestala od strany pod obojí spusobú. I poslal sem k němu dnes, a za to mám, že ho najdú na Krumlově, prose ho, aby ke mně přijel sem tu neděli po sv. Bartoloměji najprv příští [26. srpna], neb že já na tento čas nějaký odjezd před sebu mám, a že bych já nerad viděl, aby sem přijeti měl, aby mne doma nenalezl, a že bych se rád s ním seznámil. Pak co mi za odpověď dá, toho neviem. Než kdyžkolivěk bude jmieti na Boru býti, dám já vám den aneb dva napřed věděti, kdy by měl k vám přijeti. Než mnoho s sebu nemá, než čtieři vozníky, tři neb čtieři jiezdná a ty, kteří s ním u voze sedí a u vozu jsú, a ty kterýž já vedle něho služebníky některé také pošli. I již muoj [milý] pane strýče, za to vás prosím, že juž pana biskupa*), a což bude jmieti od toho kostelíku i od oltařuov svěce[nie] . . . že s ním o to juž srovnáte, a bude vám to hned zase nav[ráceno] . . . také od oltáře svěcení na Švamberge, a muož-li to býti, . . . že také pana biskupa s sebu na Švamberg hned s bo[ží] . . ., aby ten voltář prostřední také osvícen byl. A hajtm[anu] . . . že psáti budete, když byšte tam býti měli, aby vás vínem i jinými potřebami opatřil, abyšte pana biskupa poctivě uctiti mohli. A také, muoj milý pane strýče, jako mi píšete, že mi posieláte ceduli vypsánú, náklad na ten špitál: i té ceduli já nenalczávám, i neviem kudy je to přišlo. Než proto já tehď píši Johannesovi, písaři Švamberskému, aby dal na to dielo Šputilovi XV kop grošuv českých. A bude-li co více nad to letos potřebie dáti k tomu stavení, rád dám. Než poněvadž mi píšete, abych toho stavení letos ponechal a více dělati nedal než potud, puokud sem vám prve psal, co by se jen osvětiti mohlo: i v tom já rady vaší uposlechnúti chci a tak udělati chci. Než za to vás juž prosím, muoj milý pane strýče, že to juž vopatříte, aby juž tak vedle žádosti mé se to dokonalo. Co se pak svatých vloženie dotýče v kterých oltářích, toho vám tehď na to ceduli posielám.

A jakož mi píšete, co se škody na rybnících mých dotýče, že mi toho nepřejete: i bez pochyby sem, muoj milý pane strýče, že byšte mi toho [i] jiného zlého nepřáli. Ale vězte, že děkujíc pánu Bohu, tak velmi veliká škoda nenie, tak jak

jsou mi psali; neb byl sem na tom sám a to vohledával. Než proto budu jmieti diela dosti, abych dal ty strže zadělati a to všechno na těch rybnících opraviti: neb přílišná náhlá voda byla jest přišla. A tak z psanie vašeho tomu rozumiem, že jste také na svých rybnících zbytky vody měli. A když je vás pán Buoh ráčil jen škody zachovati, tehdá jest dobře a toho vám věrně přeji. I buď jeho svatá milost z toho pochválen. Než tak já sobě, muoj milý pane strýče, myslím, že poněvadž pán Buoh ráčil jest nás tak navštívití těmi vodami i tak od povětrí krup — neb mi hajtman Švamberký píše, že velmi okolo Švamberku kroupy pobily — že nás buohdá miluje. Neb jest staré přísloví, že kohož pán Buoh trestce, že toho miluje. I buohdá nás také miluje.

A jakož mi píšete, abych se na Orlíce stavil a ohledal, co se dobrého staví, a nelíbilo-li by mi se co, abych rozkázal, jak by se stavěti mělo: i muoj milý pane strýče, já málo stavenie rozumiem, než proto já se tam rád staviti chci k žádosti vaší. Než dělá-li se tak, jak jste poručili při tom času, když jsem u vás na Orlíce byl, tehdy dobře jesti; pakli by mi se zdálo, že by co tak nebylo děláno [sic]; neb dělá-li se tak, jakž jste poručili, jistě nenie přes to co vopraviti.

A tehď vám posielám vejpis novin, které mi pan z Rozmberka poslal, a které jsou se slavnosti tam dály a při přítomnosti těch králuov JMti. A prosím panu Janovi bratru svému a paní manželce své a dceři mé milé a paní Labufové ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví a všeho dobrého přál. A pán Buoh rač se nám dáti spolu, muoj milý pane strýče, šťastně a ve zdraví shledati. Datum Zwiekow, f. III in die sancti Donati, anno oc V^cXV^o. Henrich z Švamberka oc.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, oc strýci mému milému d.

*) vyhnílé mřsto.

204.

Opat Kladrubský Křištoforovi ze Švamberka: prosí o radu, jak co by měl činiti proti odpovědníku Jindřichovi Bohmickému. (R)

B. m. 1515, 2. září. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3654.

Motlitbu svú vzkazuji VMti, vysoce urozený pane, pane milý! Zdravie, štěstie i všeho dobrého aby VMti dáti ráčil milý Buoh, toho bych VMti přál s pravú věrú oc. Pane milý! k VMti se na radu utiekám a k VMti celú naději jmám, že mi VMt ráčíte poraditi a dáti naučenie, kterak jmám učiniti, ježto Korbel z Mědražic i s Bohmickým pohruožku mi činie, že mi chtie učiniti, což nejhoršího budou motci; a zvlášť pak Jindřich Bohmický ten mi jest psal, ježto mi se zdá, že jest podobné k odpovědi, jakož toho VMti přepis teď posielám, kterémužto VMt porozuměti ráčíte.

Psal jsem o to k panu Lvovi JMti; pan Lev odepsati mi ráčil, abych já Bohmickému na to odpověď dal. I dal jsem a poslal jsem jemu odpověď po jednom

sedláku našem do Mědražic, zvěděv, že jest v Mědražicích; ale on pokrýváje se tu, **dal** jest sebe zapřieti a listu od sedláka vziati nechtěl, ježto sedlák list dával ženě Korbelově, aby jej vzela, i Korbelovi, aby jej vzal. Ale žena Korbelova řekla: „Počkej málo.“ I šla jest z světnice ven do malé jízdíčky, tu kdež jest Bohmický maje lékaře se hojil; a rozmluvivši s ním i přišla jest do světnice zase a řekla sedláku našemu: „Však zde bratra mého není; co mu sem listy nosíš, hledej ho sobě, tu kde jest, a zde ho nehledej.“ A sedlák mi vrátil list zase.

Potom Korbel naše lidi bil, s pole sháněl, nedaje jim robotovati a vorati. Já jsem k němu o to poslal dobré urozené lidi, proč to činí lidem našim chudým; ale Korbel nedal sobě dopovědieti, řeci, i lál jest i těm dobrým lidem i mně; ježto ti dobří lidé přijedše zase, horlili jsú sobě na něho, řkúce, že jsú s poselstvím jezdili k lepším, nežli jest Korbel, a že jim toho nižádný neučinil, co jest Korbel učinil.

I milý pane! VMt znáti ráčíte, jakú svú vuoli ti lidé a příčinu berú pro mne, ježto jsem jim nic neučinil, a o ničem nic neviem ani skutkem ani raddou ani nižádným mým vědomím. Protož VMti jakožto pána na mne laskavého prosím, že mi VMt ráčíte v tom naučení a raddu dáti, kterak bych jměl učiniti, neb rozumiem, kdež by mohli, že by mi rádi škodu a nějakú lehkost učinili, ač bych se jinde jich málo bál; ale kdybych jeda do Prahy a jinde na cestě pro potřeby své, snad od nich bezpečen bych nebyl. Neb ponavadž jest Bohmický již právo a řád zapovrhl, jest nepodobné, aby mi mé neviny on užiti dal. Neb VMt tomu ráčíte dobře rozuměti, jaké povahy a řádu jsem já člověk, zdalíž by to na mne slušelo, bych já jměl krve prolévač býti, Bohmického do Prahy aneb kohožkolivěk jiného nepřátelóm a na bezhrdlé vydávati; pravím, že já takový a ten bohdá nejsem. Za milostivú radu a odpověď VMti prosím po tomto poslu. Datum dominico post s. Egidii confessoris anno 1515. Kněz Stanislav z boží milosti opat kláštera Kladrub,

VMti kaplan.

Vysoce urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, panu kmotru mému milému a pánu na mne laskavému.

205.

Jan Zajimač Křištofovi ze Švamberka: o honech. (R)

V klášteře sv. Prokopa 1515, 25. září. — Orig. arch. Třeb. Fum. Kunštat.

Urozený pane, pane a švagře můj milý! Přál bych vám, abyšte zdraví byli a dobře se jměli. A z vína, kteréž ste mi poslali, vám velmi děkuji. A teď vám k ůbědu posílám IIII kopy pěkav. Dajž pán Buoh, abyšte je pro mne ve zdraví snědli. A můj milý pane švagře, prosím vás, že mi ráčíte dáti znáti, který den budete u mne, v pátek-li k ůbědu, čili v sobotu k ůbědu. A račte věděti, že sem včera honil jelen, že sú mi zmrhali Šíma s tenetníky dva, a že ještě má Šíma u mne

v cepu šilink. Taky račte věděti, že v tuto neděli minulú na vábení ztratili mi druhý páně Bočkův raro. Prosím, že ráčíte rozkázati úředníku svému Rathajskému, jestliže by jej kde svábili, aby mi jej zase poslal. Máť prvnější i poslednější každý zvonec u nohy. Dajž pán Buoh, abychom se spolu ve zdraví shledali. Ex monasterio sancti Procopi, feria III. post Mauricium, anno 1515. Jan Zajimač z Kunštátu oc.

Mému milému příteli a švagru panu Kristofovi z Švamberka oc cedula buď dána.

206.

Jiřík z Adlaru, purkrabí na Vorlíce, Křištofovi z Švamberka: o stavbách na Vorlíce. (M)

Na Vorlíce 1515, 26. září. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2f.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Kdež jste mi VMt psáti a rozkázati ráčili, aby se dělníci všiecknie odbyli o svatém Václavě a o těch svátcích; i račte VMt věděti, že se odbyti nebudú moci, neb to dielo nedodělají, což ste ráčili rozkázati, do těch svátků. Neb zedníci dělají novú vápenici; a to sem z té příčiny dal novú a jinú vápenici udělati v jiném místě, než ta prvnie jest byla, neb v té první vápenici dala se škoda VMti veliká na vápně; neb když pršalo, voda šla do vápna, a to se nemohlo nikterak opravit, aby vápno nepodcházelo. A tesaři dělají krov na plášť, a tak pravie, že ještě jedva ve dvů neděli hotov bude. A dále račte VMt věděti, že pan starý JMt ráčil rozkázati jakús ještě jednu třetie věži udělati na prostřed pláště; i zdá se Michalovi tesaři, že nebude to věc stálá, i kázal sem jie ponechati, až byšte VMt sami ráčili na to pohleděti. I protož bych VMt rád viděl, abyšte VMt přijeti ráčili na Vorlík, což byšte mohli nespíeš. A VMti prosím, že ráčíte rozkázati purkrabie Ratajskému, aby mi dva vozníky koupil na Vorlík; neb račte VMt věděti, že se těmto koňom obtěžuje, neb nebudu-li míti po čtyřech koních u voze, tedy bojím se, aby se VMti škoda nestala, aby se některému koni nic uškodilo. A také když bude v diela, teda když budu míti voziti vápno neb písek, budu moci dva koně votrhnúti, a těmi dvěma budu písek a vápno voziti, a jinými předse vorati a jiné dielo dělati; neb VMt dobře víte, žeť mám veliké dielo na Vorlíce. I protož VMti vždy prosím, že ráčíte rozkázati dva silná koně koupiti, neb mám dosti silné koně, aby se s nimi srovnali. Datum na Vorlíce v středu před svatým Václavem letha XV°.

Jiřík z Zadlaru, purkrabie na Vorlíce.

Uroz. pánu panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc JMti pánu mému milostivému

207.

Purkrabí na Ratajích Křištoforovi ze Švamberka: o věcech hospodářských a zvláště poddanských poměrech na panství Ratajském. (R)

B. m. 1515, 26. října. — Orig. arch. Třeb. II. 232. 1.

Službu svú vzkazují, urozený pane p. muoj milostivý! Kdež mi VMt ráčíte psáti

v prvním listu, co se dotýče rybníkuov vyměřování na panství Ratajským, abych VMti těch míst a toho vyměření vajpis při nejprvnějším psaní mém poslal; i račtež VMt věděti, že na tak krátký čas že se to vyměřiti nemuož. A také jest zde snieh napadl i mrazové sú velicí; několik dní drahně snieh leží; a sítí také před těmi sněhy a mrazy dosti pilné bylo. Než jakž ten snieh staje, neobmeškám já tou věcí; a když najprvní poselstvie k VMti mieti budu, oznámím já to VMti, tak jakž mi VMt psáti ráčíte. A kdež mi VMt ráčíte psáti o penicze, aby té Barboře kramářce dány byly: i budou jí dány tak na ten čas, jakž mi VMt psáti ráčíte. A v druhém listu, kdež mi VMt psáti ráčíte, abych Václavovi Šlechtovi vajpis poslal z registr starých, co se vsi Bohuslavic dotýče: i poslal sem jemu; a také jest napsán každý člověk ze jména, co který platí. A teď VMti posélám listy od něho.

A kdež jste mi VMt ráčili poslati vidimus mocného listu královského i kšaftu také nebožtíka pana Labuti, a píšete mi VMt, abych to Cidlinovi poslal bez prodlevání: i račtež mi poslati registra rybná i ty listy, kteří jsú při registřích, které sem VMti dal v Praze při sv. Duše s těmi registry, abych mu to všecko poslal spolu při jednom poselství. A také kdež mi VMt ráčíte psáti, abych Cidlinovi poslal vajpis, co se těch platuov zadrželých dotýče na lidech v Hradečtě: i to bych já udělal. I nemohu rozuoměti, také-li ten plat VMt ráčíte na lidech mieti, které platy měli dávatí na český groš, i nedávali než na míšenský groš; neb jest zadržalého platu na nich na míšensko několik kop drahně. I všecky-li ty platy VMt račíte na nich mieti, račtež mi VMt napsati, abych já se věděl čím zpravití. A teď VMti posélám ceduli, kterúz mi Cidlina píše při tomto času, kteréž VMt porozuoměti ráčíte. I mně se zdá, že by nebylo škodné, abyšte VMt ráčili poslati někoho, komuž byšte VMt dobře věřili a někoho rozumného, aby pohleděl na lidi, jak sedí a jaké dědiny a živnosti mají, aby tomu porozuměl, mohú-li ten plat na český groš dávatí, tak jakž VMt ráčíte na těch lidech mieti. Než tomu VMt račte jistě věřiti, že jest pan Labuť nebožtík od nich nebral než na míšenský groš, i jiní páni, kteří jsú je drželi před nebožtíkem panem Labutú. Než tak lidé zpravují okolní, že jest nebožtík pan Labuť chtěl na nich mieti platy na český groš, a že jest je mnohokrát rozkázal všecky vsázeti, a nikdá jest od nich nemohl sebrati na český groš. Než který byl možnější, na tom celý plat vytáhl, a někteří chudí jemu nic nedávali, než voddělávali jemu. I muožete VMt tomu dobře porozuoměti, že jest každému těžký na nich tam platuov dobýti, když tam VMt žádného sídla nemáte; neb já tam sám aneb sám druhý k některému na duvor přijedu, a z druhého aneb z třetího dvora, a von do lesa jde. I muožete VMti tomu dobře porozuoměti, že se na nich tak těžce plat zběře; než bylo by dobře, abyšte je VMt ráčili někomu tam poručiti, kdož by sídlo tam měl, panu Atrzpachovi aneb některému okolnímu tu zeměninu. Zdá mi se, že by se tak na nich spíše plat zbíral; než Cidlina s těžkem na nich co dobude. A bu-

demli mieti tam na ně odsud vždycky s mocí jezdití, bude to velmi nákladnie. A tu snad abyšte sobě VMt toho zboží nezhyzdili! I račtež VMt na to pomysliť a někého rozumného račte VMt tam poslati. A jestliže byšte VMt ráčili mne na tento čas poslati tam, vie Buoh, že sem na tento čas nemocen a že více ležím než chodím a několikero pilné dílo před sebou zde mám, kdež pak VMt o tom dobře viete.

A kdež mi VMt ráčíte psáti o vozníky, abych VMti koupil tři: i na tento čas písař na ně nemá žádných peněz, neb bez dvou sto kop máme dáti kramářce Barboře na tento čas, kdež VMt ráčili jste psáti. A tak za to mám, že jste VMt dobře svědomi lidí na panství Ratajským, že se na nich tak rychle sebrati nemuž platuov. Neb lidí sedí plná věže i nad věží, a obávám se, aby mi ti staří tam někteří nezemřeli u věži. A teď toho VMti ceduli posílám, kterak se k některým VMt ráčíte rozkázati zachovati. Než koně, já ty VMti vždy koupím, což nejdříve písař peníze bude mieti. A ráčíte-li ten koník VMti mieti, na kterém sem s VMtí do Prahy přijel, plesnivý, za 6 $\frac{1}{2}$ kopy míš., a mně se zdá, že by se VMti hodil, neb k dílu jest dobrý kuň; i račtež mi VMt psáti, mám[li] jej VMti poslati. A o jabka, to já VMti po Novodvorském pošli, kdež jste mi o ně VMt ráčili psáti.

A co se dotýče lámání kamene k té zdi, kdež VMt ráčíte psáti, aby ten kamen ti lámali, kteří jsou hráli a za tu vinu aby se ten kamen lámal: i chci já je k tomu mieti tak podle psaní VMti; než velmi jsta chuda oba dva, Vondrák i Havlík, a platy na sobě mají veliký i roboty. I obávám se toho, aby VMti některý nezběhl z grunthu, abyšte VMt poustky neměli. Neb na těchto lidech na zdejší panství nemuž se mnoho vin bráti, než trestání vězením dáti jim dosti a hladu. A kdež mi VMt ráčíte psáti, aby se po lidech jelo a na lidi se položilo, co se stavení a oprav dotýče, i tak já se zacho[vám pod]le psaní VMti; a jestliže jest který nevopravil, také já to VMti oznámím.

A kdež VMt píšete, abych kupce ptal na ten mlayn a že jej VMt prodati chcete; i budu já se na to ptáti, jediné VMt račte mi oznámiti cenu a zač bych jej měl dáti; než plat jest na něm veliký: ročního platu na něm VIII kop míš. Bojím se, že zaň mnoho nebudú chtítí dáti, i protož aby cena slušná byla, abychom kupce neodrazili a zvlášť kdyby dobrý kupec nahodil. A co se má dáti vod vypálení vápenice a od lámání kamene k též vápenici, račtež to VMt poslati, abych já se věděl čím zpravit. A co se dotýče základu propadení za Matyášku, i rozkází já, aby ten základ dali, než jsou lidé VMti Katha, Nešperák a Pavlík z Stankovic. A co se Novodvorského dotýče, kdež mi VMt ráčíte psáti, abych jemu rozkázal, aby sobě ten les svezl k stavení v zimě: i rozkázal sem já jemu. I on tak praví, že se chce k tomu mieti a že chce svézti sobě lesu. Než za to VMti prosí, abyšte jemu VMt ráčili dáti kupu dřev jedlových z Žakova. A mně se zdá,

že jest slůšné dání, lépe nežli byste ten les prodali, neb velmi škaredé poustky máte VMt v Ratajích. A toť stavenie s velikým nákladem musí býti.

A kdež mi VMt píšete, abych VMti oznámil, co jsem vylovil ryb z Vosinského rybníka: i nenalezl sem jich než 4 kopy kapruov a 15 kapruov; neb praví lidé, že jest velmi silně voda šla přes hrázi tuto poslední povodeň, když jsem já v Hradečtě byl; a nepřihled k němu žádný až ráno, když voda již vopadala. I sešlo jest s tou povodní více než polovice ryb, a tak za to mám, že jest i plodu nětco sešlo. Než nalezl sem jeho v něm ještě 1¹/₂ C kop plodu takového, jakož jsem VMti ukazoval, když jste VMt na Ratajích byli. A vsadil jsem ten plod do Makoluského rybníka. I budete mieti čím nasaditi, jestliže který rybník VMt uděláte.

A VMt račte věděti, co se dotýče Tvrzského z Janovic, člověka páně Holického, kterýž byl slíbil za votce svého za 5 kop míš. za sirotčí peníze za Duškovy: i řek' jest mi úředník páně Holického, že mi jej vydá právem dlužním, i rychtář Janovský. I račtež mi VMt k tomu radu dáti, poněvadž jsú oni mi řekli, abych nestavoval, a že mi jej vydati chtějí, a vobžaloval jsem několikrát, i ku pánu samému sem jezdil; i mám-li já před se lidi páně Holického stavovati? Neb jest ten člověk z grunthu zběhl panu Holickému. Poněvadž jsú oni mi přiřkali a že mi jej vydati chtějí. Kdež mi úředník páně Holického list píše a pravě, že by u Dusíka z Smilovicích [sic], u člověka VMti, ženy i s dětmi nechal, a žádá mne, abych se tím Dusíkem ujistil. A Dusík tomu odpierá, že jest ji nepřijímal k sobě, než že jest vona přišla jako k materi, a že jsou ji hned vyhnali od sebe, a že jest ta jistá žena i s dětmi zase na gruntu páně Holického. VMt muožte tomu porozuoměti, že by oni chtěli Dusíkem z toho vyjítí. I račtež mi VMt k tomu naučení dáti, kterak se mám v té věci zachovati. A ten list račte mi zase poslati, kterýž mi píše úředník Šternberský. Neb sem já byl nynie u pana Jana Holického na Leštně: i máť se tuze proti VMti. Neb praví, že jest VMti psal nětco a že jste jej VMt oslyšali, nevím o ty-li peníze čili oč jiného, a dopustili jsú stavuňku u Bystřici na Novodvorského panu Přechevi. A mámeť státi s tím panem Přechem od neška [sic] ve dvou nedělí. A bojím se, že jest křivě obstavil Novodvorského; neb jest neobžaloval pan Přeč a stavil. A také Novodvorský jemu odpierá, že jemu dlužen nic není. Než chtěl by na Novodvorském od jakéhos koně hojení; a Novodvorský pravie, že jest jemu žádného koně hojiti nedal. A jest tomu již několik drahně let. Než račtež VMt věděti, že jest se již Novodvorský několikrát stavěl i s koňmi, s nákladem i s vozy, a skrze to že škody veliké béře. Račtež mi VMt k tomu naučení dáti, komu se bude mieti vo ty škody hleděti, jestli právi zuostanem, jakož za to mám, že právi zuostanem. A skrze tu věc pan Holický napomíná Novodvorského základu z X kop míš. Ale tak za to mám, že jest panu Holickému nepropadl nic; neb jsme chtěli i k uorteli s nimi uručiti, ale nechtěli nás k tomu dopustiti. I máť nynie skrze to

práci velikú a nesnáz s nimi. Datum f. VI ante s. Simonis et Judae, annorum oc 15. Zdeněk z Bošína, purkrabie na Ratajích.

Cedule: Znamenává se plat zadržalý, i tento sv. Havelský, na lidech, ješto se těch platuov na nich zouplna dobytí nemuož: Nešperák z Rataj 1½ kopy 7 gr.; Pětura z Malovid 2 kopy 23 gr. a ten jest sobě nohy u věži odznobil, že do něho nic nenie; Bolechovský z Ježovic 3 kopy 2 gr.; Ondrášek z Ježovic 4 kopy 16 gr., a ten nemocen leží od roku; Blažek z Smilovic 2 kopy 53 groše; Duchek Bzdina též z Smilovic 2 kopy 15 grošů; Formánek z Kozojed 1 kopu 10 gr.; Novák z Kozojed 52 gr.; Jiráček z Outěchvost 2 kopy gr. a 6 korcuov vovsa; Petříš Zelevče 2 kopy 10 gr; Valenta Zelevče 2 kopy [či z Želevece?].

Uroz. pánu panu Křištoforovi z Švanberka a na Boru oc JMti, pánu mému milostivému.

208.

Purkrabí Vorlický Křištofovi z Švamberka: o lámání kamene vápenného i zdicího. (M)

Na Vorlíce, 1515, 28. října. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2p.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posílám ta hřebata a listy od purkrie Ratajského. A také račte VMti věděti, že sem dnes zednal zedníka z Krásné Hory, aby vápenného kamene nalámal, a také aby je složil i vypálil, i k tomu o své stravě i k tomu potřeby aby své dal; a od toho ode všeho mám mu dáti jedné XII fl mšenských, a ještě té vápenice mám dáti lokte dlúhého na vejš přidělati. Než již se nestarám o jiné, že nemohu míti, kdo by kámen zdicí lámal. Datum na Vorlíce na den svatého Šimoniše Judy letha oc XV°. Jiřík z Zadlaru, purkrabie na Vorlíce.

Urozenému pánu panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc JMti pánu mému milostivému buď.

209.

Jan Zajimáč Křištoforovi ze Švamberka: přeje k narození syna. (R)

V klášteře sv. Prokopa 1515, 7. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 1.

Urozený pane, pane švagře můj milý. Rád slyším, že ste všickni zdraví a dobře se máte. Toho vám věrně rád přeji a zvlášť co se dotýče paní manželky vaší a frejírky mý milý, že jí milý pán Buoh ráčil pomoci a syna vám krásného dáti. To sem rád s pravú věrú uslyšal i manželka má, a přejem ho vám věrně rádi. Dajž mu milý pán Buoh dlouhý věk vám ku potěšení. A vzkázala vám má manželka svú modlidbu i dcery mý pověděti. A prosím, račte mým poslem býti i od manželky mý i od dcer mých paní manželce vaší a frejírce mé milé mnoho služeb, a sami račte sobě pověděti i od syna mého naše služby a všecko dobré přátelství. Dajž

milý pán Buoh, abychom se spolu ve zdraví shledali. Ex monasterio sancti Procopi feria IIII post Leonardi, anno 1515 *).

Jan Zajimač z Kunštátu oc.

Pánu a švagru mému milému panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc.

*) Tak zdatován jest list v archivu Třeboňském. Avšak datum v listu samém není docela jasně psáno; mohl by se také čísti 1512.

210.

Petr Abršbach z Náchoda Křištofovi ze Švamberka: o koupi zboží Litoborského a Šonovského. (M)

V Praze 1515, 16. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 179. 1.

Službu svú vzkazují, urozený pane pane a příteli muoj milý! Napřed daj pán Buoh, abyšte jsúc zdraví dobře se měli, tohoť bych VMti rád věrně přál. Jakož ste mi ráčili dáti rejstra zboží svého Litoborského a Šanovského, i byl jsem na tom zůstal s VMtí, že sem měl k VMti poslati, abyšte ráčili někoho na místě svém poslati, aby se mnou o to jednal; i tomu sem nemohl učiniti dosti pro nemoc, kteráž jest na mne přišla. A také račte věděti, že sem se měl sjeti o to se panem Jiříkem Kerštorffem, i nemohl se se mnou sjeti z té příčiny, že jest se zednal u JMti knížete kněze Karla úředníkem na Kumburce; však proto, ráčíte-li mi VMt to zboží prodati, já vám dám za ně XIII set kop grošů peněz českých, a to na tento způsob: že bych dal VMti při světým Jiří nyní najprv přístím VII set kop grošů českých, a od tohoto svatého Jiří nyní najprv přístího v roce VII set kop grošů českých. A to bych VMti ujistil na statku svém na všem, kterajž mám aneb míti budu, dckami zemskými, jestliže bych vám tomu dosti neučinil, abyšte mi se v něj komorníkem uvázali. I ráčíte-li mi jeho tak nechat, račtež psáti list někomu do Prahy, komuož by se vám zdálo, aby na místě VMti ten zápis ode mne přijal, a druhý list račte psáti úředníku svému, kterajž to zboží spravujě, aby mi jeho postoupil; a račte dáti trhové cedule napsati a k nim svou pečeť račte rozkázati přiložiti; a já bych při postoupení toho zboží také k nim svou pečeť přiložiti kázal, a dal bych jednu úředníku VMti, a druhý bych sobě nechal. A mohli byšte ty listy dva i ty cedule poslati mně po tomto poslu, a já bych již tu věc tak spravil podle psaní VMti a mně oznamení. A jestli že mi ráčíte tak toho trhu nechat, tehdy byšte mi ráčili to zboží ve dcky klásti o suchajch dnech postních nyní najprv přístích, a ráčili byšte mi spravovati tím, čímž máte anebo míti budete. Pakli byšte tak neráčili spravovati, ale zboží menovaným, tím abych já také za správu dosti mohl míti.

Pakli mi neráčíte toho zboží tak nechat, VMti prosím, račte toho strpení míti jedné, až bych já v pústě do Prahy přijěl, abych mohl o to sám osobně s VMtí mluvíti a o to s vámi srovnati. A račte věděti, že já tohoto posla v Praze čekati nebudu, neb jest mne zašla pilná a znamenitá potřeba, že musím domů jěti hned; než jak mi psaní vaše dodáno bude, hned já tu věc tak spravím podle psaní mně

a oznámení VMti. Odpovědi žádám psaným listem VMti po tomto poslu. Dán v Praze v pátek po svatém Martině letha M^oV^cXV^o.

Petr Atrzpach oc s Náchodu.

Urozenému pánu panu Křištofovi z Švamberka a na Boru, pánu a příteli mému milému.

211.

Křištof z Švamberka Petrovi Abršbachovi z Náchoda o prodeji zboží Litoborského a Šonovského. (M)

V Boru 1515, 20. listopadu. — Koncept arch. Třeb. II. 179. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Přál bych vám rád, abyšte zdraví jsúce dobře se jměli. Psaní vaše, kteréž jste mi učinili, co se dotýče zboží mého, kteréž na tento čas v kraji Hradeckém mám, tomu jsem porozuměl. I takového psaní od vás vždy jsem k sobě očekával; a bylo mi poněkud s podivením, že mi o takovou věc podle našeho v Praze zuostanie tak dlouho nic nepíšete, neb jste mi jměli dáti znáti svůj úmysl do svatého Martina již minulého, a k tomu času svatého Martina, nebyl-li bych sám v Praze, měl jsem někoho na místě svém k takovému jednání tam poslati, jakož toho sami v svém psaní dotýčete; kdež bych tak byl učinil, ale taková věc sešla jest vámi. A kdež mi, pane a příteli milý, oznamujete, co byšte mi za ten statek dáti chtěli a na jaký způsob, tomu jsem všemu s psaní vašeho vyrozuměl; i jestliže jiný úmysl váš není, tehdy jistě mezi námi smlúva nebude; neb jsem já v pravdě za to více jmieti mohl, než co vy mi podáváte, a nechtěl jsem dáti a ještě nedám; neb mi, děkuje pánu Bohu, žádná taková potřeba a nouze není, abych to jako od pole darmo dáti jměl. Než vám k vuoli a k žádosti, a zvláště pro pana Hynka Bořitu, poněvadž jest on mne za to žádal, abych vám toho statku přál, mimo jiné i to sem učinil, maje na to dva anebo tři kupce, kteřížto ode mne rádi koupiti chtěli, i vám sem toho radši přieti chtěl, však budem-li se o to moci smluviti. I na touž žádost vaši, abyšte vdy ode mne k sobě dobré přátelství znali, chci já toho vám k vuoli ještě strpenie mieti až do suchých dní postních najprv příštích, abychom se o to spolu v Praze tržili a jednali. A do toho času suchých dní nechci já se z žádným o ten statek v žádné trh a dokonání dáti; než za to žádám, že příjezdem svým do Prahy při témž času suchých dní dlouho protahovati nebudete, neb jestliže by mezi vámi a mnú smlúva nebyla, měl bych já o to s jinými jednati a tržiti při témž času suchých dní. I to znajíc, tiem se muožte zpravit. Actum Bor feria III. post sancte Elisabeth anno oc XV°.

Křištofor z Švamberka a na Boru.

Urozenému pánu panu Petrovi Atrzpachovi z Náchoda oc, příteli mému milému.

212.

Vorlický purkrabí Křištofovi ze Švamberka: o lámání kamene k stavbě. (M)

Na Vorlíce 1515, 21. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2f.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt věděti, že sem Petra zedníka posílal na Blatnú, aby tam sobě kámen ohledal, a při tom aby lámal. I byl jest tam, i vrátil se zase, a tak mne zpravuje, že jest ještě horšie a tvrdšie kámen u Blatné, než u Vorlíka, a že byšte VMti veliký náklad naň učiniti musili. A také by byl hned zase lámal u Vorlíka, než předkládal toto sobě, že již nic dobrého učiniti nemůže, neb jest již k tomu čas krátký a nezpůsobný, že by nynie toho většie škoda byla lámání nešli zisk; než proto ulomil jest ho XI štukuov, a dále VMti on sám zpravie. A také sobě stajskal, že neměl žádného, kdo by mu uměl pomoci toho štukovie lámati, a já také nemám žádného, kdo by s tiem uměl vůkol jíti. Datum na Vorlíce v středu na den Obětování panny Marije letha oc XV°.

Jiřík z Zadlaru purkrabie na Vorlíce.

Urozenému pánu panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru oc, JMti pánu mému milostivému buď.

213.

Purkrabí Vorlický Křištoforovi ze Švamberka: o věci snědné. (R)

Na Vorlíce 1515, 30. listop. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Urozený pane, pane muoj milostivý! K rozkázání VMti teď vuoz posílám. A posílám na něm tři súdky jablek a pět hrncuov povidel a jeden zajíc. Kdež jsú nynie na tento čas viac zabiti nemohli pro nečas. Než medu VMti neposílám pro příčinu, kdež se VMti zpraviti ráčíte Bartošovým psaním. Než když vína VMti vezena budú na Bor, budú VMti ti medie poslanie. A také VMti toho psa posílám, o kteréhož jste mi psáti ráčili. A kdež jste mi VMt řekli kořeníe dáti a poslati: i prosím VMti, že je mi poslati ráčíte, kdež zde je musím draho bráti a na zlú váhu. A jestli mi je poslati ráčíte, rozkažtež je zapečetiti, ať by jím hýbáno nebylo. Datum na Vorlíce, v pátek na den svatého Vondřeje, létha oc XV°.

Jiřík z Adlaru, purkrabie na Vorlíce.

Uroz. pánu, panu Křištoforovi z Švamberka na Boru oc, JMti pánu mému milostivému.

214.

(Vorlický purkrabí Křištofovi z Švamberka): o opravách a nájmu dvorů. (M)

B. m. (1515?) — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2f.

A račte VMt věděti, že sem duvor Šerkovský již zase opravil, pokudž toho potřeba ukazovala jest; a když já již čas svooj uhledám, tu já dobytek i čeled

z Skostelce tam přestěhuji tak vedle rozkázání VMti. Než to mi račte VMt oznámiti za času, kterak se mám v tom zachovati, co se dotýče dvoru Kosteleckého, kterak by se měl zpravit a kterak byste to ráčili míti. A déle račte věděti o dvoru Zalužanském, že nemohu žádného nájemníka míti, ani kterak jinak aby se v to kdo chtěl uvázati, neb každý se toho dvoru ostajchá; a tak pravie, poněvadž sobě první nepomohl nic, že oni sobě také netrvají pomoci. A tak nemohu žádného naň míti, kdež sem se o to dostatečně staral, chtěje jej rád některak způsobiti a zpravit. I račtež mi také VMt oznámiti, kterak se mám v tom zachovati, neb jest již čas veliký k tomu, aby se to všecko zpravit a způsobilo, pokudž byste VMt ráčili míti oc.

215.

Sigmund Holec z Květnice Křištoforovi ze Švamberka: o rukojemství za pana Zdeňka Lva z Rožmitálu. (R)

B. m. 1516, 3. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Holec.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně přeznivý! Jakož jste mi VMti rukojmí listem hlavním na pargaméně s přivěšením pečeti VMti, podle jiných v témž listu zejména položených, za urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitálu a z Blatné, nejvyššího purkrabie Pražského, za dvě stě kop groš., za pět a za sedmdesát kop groš. vše českých, a za úrok z nich, a jměvše mi VMt úrok svato-havelský plniti, list pro smrt pana Petra Holického, spolurukojmie VMti, obnoviti a osm kop groš. českých úroka prvnějšího zadržalého podle svolení zemského k summě připsati: to všecko na čas již minulý jměvše učiniti, i neučinili jste podnes. Protož napomínaje VMti k dosti učinění tomu všemu, jakož dotčeno jest, hospoduf vám jmenuji a ukazuji k ležení v Starém Městě Pražském u urozeného vladky pana Václava Šlechty z Pomberku; nebť VMti tu s obědem čekám ot dneška v témž dni konečně, věře VMti, že vlehnúc, tomu všemu tak, jakož se svrchu píše, dosti podle slibu svého, jako pán ctný, učiníte, ač se ráčíte škod dalších všelikých uvarovati. Dán ve čtvrtek po Novém létě, léta oc XV^cXVI^o.

Zigmund Holec z Květnice a na Hostyni.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka oc, pánu mně přeznivému.

216.

Jaroslav z Šelnberka Křištoforovi z Švamberka: o sporu jeho s Janem Vřesovským na Žluticích. (R)

Na hradě Pražském 1516, 14. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 353. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Vězte, že pan purkrabie nejvyšší při odjezdu svém ráčil jest mi na místě svém poručiti, když by

jaká potřeba přišla, abych já na místě páně takovou věc opatřil oc. I pane švagře muoj milý! Vězte, že jest na mne vznesl podle dotčeného poručenie pan Jan z Vřesovic na Žluticích, kterak byšte vy lidem svým též i jiným jeho přáteluum bránili jemu, do města Žlutic trhu slobodného nedadúce vésti, jakž od starodávna toho užíváno bylo; a to, což by do téhož města vezeno bylo, že byšte bráti poručili oc. I žádám vás, též i na místě najvyššieho pana purkrabí napomínám, že vy tého, což by vedle práva a zřízení zemského nebylo, předse bráti nebudete; než podle práva a dotčeného zřízení, jest-li vám co pan Žlutický neb kto jiný vinen, že se zachováte a právem sebe o to hleděti budete, takové věci proti němu ani žádnému neberúc, z kteréž by snad něco horšieho zjiti mohlo. Pakli by se toho, jakož té naděje nemám, nestalo, pan Žlutický, ač by čeho dále žádal, podle nahore dotčeného poručenie a vedle práva, což by mi náleželo učiniti, tak bych se zachovati musel, dokudž by najvyššieho pana purkrabí v zemi nebylo. Dán na hradě Pražském, léta oc XV^cXVI, v pondělí před sv. Anthoniem.

Jaroslav z Šellnbergka a z Kostí oc
najvyšší komorník královstvie Českého.

Uroz. pánu, panu Křištoforovi z Švamberka na Boru oc, panu švagru mému milému.

217.

Sušičtí Křištoforovi ze Švamberka: o zasekané cestě na Kreuzberg. (R)

B. m. 1516, 8. února. — Orig. arch. Třeb. 3661.

Urozený pane, pane nám příznivý! VMti službu svou vzkazujem. VMti tajno nebuď, že ta silnice, kteráž jest na Krajcperk, ta zasekána a zastavena jest, a jí nejdu; z kteréžto VMt užitek i od rychtáře našeho máte. Ta jestliže by VMti opatřena nebyla a tak zasekána a zastavena byla, VMti duochodové, kteréž z rychty naší máte, vycházeti by nemohly. VMti prosíme, poněvadž to VMti náleží, že tak opatřiti ráčíte, aby napřed VMt i rychtář náš toho škody a ujmy neměli. Datum feria VI post Dorotheae virg. et mart. annorum oc XVI. Purkmistr a radda města Sušice.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu nám příznivému.

218.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi ze Švamberka: o věcech rodinných a příštím sněmu. (R)

Na Zvíkově 1516, 19. dubna. — Orig. arch. Třeb. č. 3674.

Službu svou vzkazuji, urozený pane strejče a kmotře muoj milý! Napřed zdravie i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jakož mi píšete, kdybych oumysl nahoru do kraje vašeho jeti měl, abych opatrně jel, kdež pak z psaní vašeho tomu sem šíře porozoměl oc: I můj milý pane strejče! napřed z takového psaní a oznámení vám velmi děkuji, neb znám a bez pochyby sem, že

byšte mi nic zlého nepřáli. I již tak udělám a rady vaše v tom poslechnu, a těch Varuov na tento čas ponechám; než dá-li pán Bůh po hodech a sváciech letničních nahoru se na Švamberk vypravím, a zatím pak snad také sněm dokonáte a něco bohdá na něm dobrého zjednáte.

A muoj milý pane strejče! Jakož mi píšete, co se vás a pánuov Štřebelských*) dotýče, o někderé ruoznice mezi vámi, že ste se o to poddali na některé dobré lidi přátelským jednání, a za to že máte, že vás smluvie, poněvadž pana Jana bratra vašeho již smluvili o ty škody outratnie: i velmi to rád slyším a za to vás, muoj milý pane strejče, prosím, když k tomu jednání přijde, že se dáte v tom slušně a přátelsky najíti. Neb mně se zdá, že čistá a dobrá věc jest, kdež přátelé přirození spolu dobře a věrně jsou, a tak by býti mělo.

A jakož mi píšete, co se Henricha mého**) dotýče, že paní dcera má milá žádost toho jmá, abych ho s sebou nahoru vzal a u ní ho ponechal: I bude-li mi se to moci slušně trefiti, rád žádost panie dcery své naplním.

Co se pak Voldřicha kuchaře dotýče, hned sem rozkázal ho s vaším poslem vypraviti. A na tento čas neviem vám co nového psáti, neb všeckno se na ten sněm odkládá. I pán Buoh rač dáti, abyšte bohdá mnoho dobrého na tom sněmě zjednali napřed králi Ludvíkovi JMti, pánu našemu, i tomuto království. Prosím panu Janovi a paní manželce svý, dceři a kmotře mý milý, a paní Labuťový***) ode mne službu povězte, že bych jim zdravie i všeho dobrého přál. A pán Buoh rač se nám dáti spolu šťastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strejče. Datum ex Zviekov sabato ante s. Georgii annorum oc V^cXVI. Henrich z Švamberka oc.

Uroz. pánu, panu Křištofovi z Švamberka a na Boru oc, strejci a kmotru mému milému.

*) Recte: Třebel, sídlo Zdeňka a Mikuláše ze Švamberka.

**) Podle genealogií Švamberských ve Třeboni i lístků Palackého v Museu Henrich ze Švamberka ženatý s Markétou Rožmitálskou neměl žádných dětí, Křištofor ze Švamberka měl však syna Henricha a sice nejstaršího. — Byl-li ten na vychování u bezdětného prastrýce svého? Možné bylo by to tím spíše, ješto Křištofor Švamberský z obou manželek svých Magdaleny ze Šelnberka a Anežky z Kolovrat měl 11 dětí, ovšem ne vesměs při životě zachovaných.

***) Snad manželka někdy Burjana Labuti ze Švamberka; viz výše str. 94 č. 180.

219.

Písař Vorlický Křištofovi ze Švamberka: o výdajích na stavbu. (M)

Na Vorlíce 1516, 20. června. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2q.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane muoj milostivý. I račte VMt věděti, co jse dotýče peněz majtných letošního majta, což jse jest vybralo, že jsem ty peníze vydal dělníkuom, a že peněz žádných nemám platiti dělníkuom. Že jsem, pane milostivý, abyšte ráčili věděti, vydal z peněz z duchuoduov Vorlického panstvie X m míšenských, nemaje čím platiti, a jsem jim něco dlužen. I protož VMt račte

oznámiti a poručiti, kdeby jse peníze měly vzíti týmž dělníkuom, kteříž jse drží, aby jse jim platiti mělo čím; neb VMt abyšte ráčili věděti, že z duchuoduov panstvie Zviekovského mám některú kopu, ale nemnoho, neb jsem týž z téžž důchuoduov dal purgrabí XV ₴ míšenských. A za hřibatha podle rozkázání VMti XIII kop míšenských. Při tom z Vorlického panstvie, abyšte ráčili věděti, na útratu čeledi a za dobytek, že jest velmi draho, při té čeledi, kteráž jse drží, drahně jse vydá, a zvláště za dobytky; neb některý týden po Ij hovada velkého nepostačí na tu čeleď. I neb VMt ráčíte znáti, jestliž bych jměl odtrhati od panstvie Orlického a platiti dělníkuom, že by mi jse peněz nedostalo potom za dobytky i čeledi na jiné potřeby, čím platiti. I VMt že ráčíte toho zprávu poslati purkrabí, abych jse věděl čím zpravití. Ex Worlik feria VI ante sancti Johannis Baptiste, anno 56 V^CXVI.

Barthoš písař Vorlický.

Uroz. pánu panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru 56 JMti pánu mému milostivému.

220.

Jan z Recišteina panu Křištofovi z Švamberka: o věno své ženy. (M)

Ve Zvíkově 1516, 31. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Recištein.

Službu svú vzkazují VMti, urozený pane, pane na mne milostivě laskavý! Byste VMt jsúce zdraví dobře jse měli, toho bych VMti věrně přál jako pánu na se laskavému. VMti prosím, co se věna po ženě mé dotýče, že mi je ráčíte dáti; a VMt napomínám za druhú polovici jakožto jedného z rukojmí. A VMti prosím, že mi neráčíte v tom za zlé míti, že VMt napomínám: Buoh zná, že mne k tomu potřeba žene; neb mi kroupy všecku vozím pobily, i k jídlu i k semenu muším všecko kupovati. A VMti prosím, že ráčíte s toho rozkázati dáti panu Meytollarovi za nějaký potřeby, což VMti poví, že jsem jemu dlužen. S tím dejž pán Buoh VMti jse dobře mieti, toho bych VMti věrně přál jako pánu na se milostivě laskavému. Datum Zwiekow feria V ante vincula s. Petri anno 1516°.

Jan z Recišteinu.

Uroz. pánu panu Kristofforovi z Švamberka a na Boru 56, pánu na mne milostivě laskavému.

221.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o jízdě k císaři. (R)

Na Zvíkově 1516, 22. srpna. — Orig. arch. Třeboň. Švamberk 19.

Službu svú vzkazují, urozený pane strýče a kmotře muoj milý. Zdravie i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jakož mi píšete, co se jiezdy vaší dotýče k císaři k JMti, a že za to máte, že takový výjezd váš že se prodlévati nebude, pokudž jste tomu vyrozuměli s psanie nejvyššího pana purkrabí,

a poněvadž vás v zemi nebude, že píšete purkrabí Orlickému, přišla-li by jaká potřeba na něho, aby se ke mně utekl, při tom toho žádajíc, oč by se ke mně utekl, abych ho v tom neopouštěl a jeho vopatřil: i muoj milý pane strýče, to i jiné vám k vuoli já rád učiniti chci, a oč se kolivěk ke mně uteče, jeho v tom opatřiti, jako by se mne samého dotýkalo. Neb já nic méně sobě vaše věci nevážím, než tak jako mé vlastnie. A co se stavenie na Orlice dotýče, chci já rád tam dohlednutí, a budu-li čemu rozuměti, chci rád pověděti, aby se tak dělalo, jak byste jmieti chtěli a dobře se vám líbilo. A jakož mi píšete, že se nenadějete našeho spolu shledání již do toho výjezdu vašeho, a že mne tím listem žehnáte: muoj milý pane strýče, rač vás všemohúcí pán Buoh žehnati a rač dáti vám se na té vaší cestě častně [sic], dobře mieti a vésti, a šťastně a ve zdraví a vesele domouv se vrátiti. Toho bych vám srdečně věrně přál, muoj milý pane strýče. Datum Zviekov feria VI ante sancti Bartholomei apostoli, anno oc V^cXVI^o.
Henrich z Švamberka oc.

Uroz. pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc, strýci a kmotru mému milému.

222.

Týž témuž: o přípravách ke sněmu Roudnickému a jiné drobné zprávy. (R)

Na Zvíkově 1516, 23. listop. — Orig. arch. Třeb. č. 3679.

Službu svú vzkazují, urozený pane strýče a kmotře můj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Můj milý pane strýče! Kdež mi píšete, oznamujíc mi, na ten sněm že do Roudnice předse pojedete: i rád to vidím. A při tom mi toho dotýčete, které služebníky své bych chtěl s vámi na ten sněm poslati, aby se s vámi shledali v Rakovnici ten den před svatú pannú Kateřinú [24. list.]: i nepíšete mi, což byste jich potřebovali. Než tehď vám posielám XVIte koní, a bych znal, že byste toho žádost měli a více jich potřebovali, byl bych vám jich také více poslal. Než vězte, že sem odpustil Slancovi a Henrichovi domů jeti: i to znajíc, nebude-li vaše potřeba, že jim toho brániti nebudete, aby předse domů jeli od vás z Roudnice. Co se pak jiných dotýče, již pokudž v tom rozkážete a potřebu znáti budete pro poctivost rodu našeho, již je tam u sebe zdržte. A Cinšpánovi*) sem poručil, aby se v tom tak s nimi zachoval, jakž mu rozkážete.

A můj milý pane strýče! mluvil jest se mnú Nebielovský, služebník můj, co se dotýče té puotky aneb příhody, kterúž jest v Praze měl, jakož pak jest kůň váš pod ním zabít, prose mne v tom za opatření: I tu se vás tak mnoho dotýče jako mne; neb jest pan Albrecht Kekule služebník váš při tom též byl, a tak se mnoho jeho v tom dotýče, jako služebníka mého. A protož prosím, jestliže by k tomu přišlo a v jaké jednání o to se dalo, že v tom služebníka mého také neopustíte, a v čem by vás potřeboval, v tom mu radni a pomocni budete, neb v pravdě takové věci

nesluší takovým lotrům lehce to vážit. A prosím, bude-li jaké náhodné poselstvie brzy z Roudnice do tohoto kraje, že mi nějaké noviny oznámíte, což dobrého na tom sněmu jednáte. A pán Buoh rač se nám dáti šťastně a ve zdraví spolu shledati, mój milý pane strýče. Datum Zviekov dominico in die s. Clementis anno ๑๖ V^cXVI.

Henrich z Švamberka ๑๖.

Uroz. pánu, panu Křištoforovi z Švamberku a na Boru ๑๖, strýci a kmotru mému milému.

*) Janovi. — Viz číslo 233 (1518, 7. ledna).

223.

Purkmistr a rada města Vodňan upomínají pana Hendrycha ze Švamberka z dluhu za vápno. (M)

B. m. 1516, 30. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 338, 2p.

Službu naši VMti vzkazujem, urozený pane, pane nám milostivě přeznivý! A VMt račte věděti, že jsú na nás znesli úředníci nad vápnem, spolusúsedé naši, Vaněk kovář a Brožek švec, kterak by Vít kovář z Kestřan ku potřebě MtiV zámku, od nich vzal XX t. [džberů] vápna po VI gr., a to mělo zaplaceno býti před dávným časem, a že jim až po dnes nic dáno nenie; za kteréž summa učiní II ₴ po miešensku; a chtíc z toho počet učiniti, pokud zaplaceno nemají, že počtu řediti nemohú: protož VMti prosíme, že jim skrze úředníky MtiV to vápno ráčíte rozkázati zaplatiti, poněvadž na tento čas pro potřebu obecní pilnú peněz také potřebujem a od sebe dáti máme. I to VMt znajíce, VMti věříme, že ti penízi po tomto súsedu našem listu dodávajícím odesláni budú. Datum feria III ante novum annum anno domini XVIto.

Purgmistr a radda města Vodňan.

Vysoce urozenému pánu panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu nám milostivě přeznivému.

224.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: aby mu vymohl list na dolování v horách Švamberkých; děkuje za zprávy politické. (R)

Na Zvíkově 1516, 31. prosince. — Orig. arch. Třeb. č. 3707.

Službu svú vzkazují, urozený pane strejče, kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. I muoj milý pane strýče! z novin, které mi oznamujete a co na tom sněmu dobrého jednáte, z toho vám velmi děkuji. Než z psanie vašeho tomu sem porozuměl, že dost málo jste ještě na tom sněmu zjednali, než teprv že byste jednati měli o krále pána našeho JMti a tohoto královstvie dobrého. I pán Buoh rač dáti, abyšte buohdá dobře zjednali. A tak mi se zdá, budem-li se stavové naši panské a rytieřské spolu věrně držeti, že buohdá dobře bude, neb by pak i ta města i ti někteří šibali, kteří by rádi zlému, vedle nich pruochoodu svého buohdá jměti nebudú, když ciesaře a krále Polského JMt poručníky pána na-

šeho na pomoc mieti budeme. Neb za to mám, že to zřetelně znáti mohú, že to stavy našimi neschází, co se dobrého dotýče pána našeho a koruny této oc. Pak jak ta věc kolivěk jesti, dále toho neviem. Než za to vás, muoj milý pane strýče, prosím, na čem dále ty věci stojí a co dobrého jste zjednali aneb ještě jednáte, že mi to oznámíte po Vaňkovi, ač ho k vám naschvál o noviny neposielám; neb nepochybují, by co takového pilného bylo, že byšte mi to neobmeškali oznámiti po poslu svým.

Než píší panu z Rozmberka, panu bratru svému milému, co se dotýče hor Švamberských, kdež sem prve se pánem na Krumlově o to zmínku měl, že by dělati chtěli; neb někteří horníci vzdy mne žádají, abych jim nějakú propuočku aneb fristuňk dal, za některá léta, žě oni dělati chtějí; a já toho učiniti nemohu, neb já na to sám žádného obdarování nemám; i prose pána za to, zdá-li se pánu, že by to mohlo na tento čas zpuosobeno býti a na těch radách JMti pánuov poručníkuov to mohlo jednáno býti, abych já již mohl za některá léta tu moc mieti a právo královské na těch horách, abych mohl již horníkom, kteří by tu dělati chtěli, nějakú propučku [sic] aneb fristuňk dáti mohl, aby mohli oni také bezpečně dělati. I muoj milý pane strýče! prosím, že pánu to připomenete, aby mi ten list již zjednáan byl; neb mně se zdá, že ty rady těch pánuov JMti znáti mohú, že za slušnú věc prosím. I protož mi se zdá, že mají [sic] proti čemu býti. A co v tom také budete moci prospěšni býti, že to také učiníte a v tom pilnost svú jmieti budete, aby mi takový list dán byl, a v tom abych já již dobře a slušně vopatřen byl. Neb dá-li pán Buoh v tom jaké sčestí, muož se našemu rodu všemu dobře státi. A tu vieru k jeho svatě milosti mám, budem-li jedno chtieti dobře živi býti, že nás neráčí jeho svatá milost opustiti. A prosím paní manželce své, dceře a kmotře mé milé, ode mne službu poviete, a že bych jí zdraví a všeho dobrého přál jako kmotře své milé. A vedle toho vás, muoj milý pane strýče, prosím, že jedúc z Prahy, že ke mně sem se paní manželkú svú a kmotruú mú milú přijedete a u mne se vždy stavíte, neb bych již svú milú paní dceru a kmotru velmi rád viděl. A pán Buoh rač se nám dáti, muoj milý pane strýče, sčastně a ve zdraví spolu shledati. Datum Zviekov feria IIII in die s. Silvestri papae anno inchoante 1517. Henrich z Švamberka oc.

Uroz. pánu panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc, strýci a kmotru mému milému.

225.

Jan Pflug z Rabšteina Křištofovi ze Švamberka: hledá půjčku, a ptá se, co je na zprávách o smrti králově. (R)

Na Bečově 1517, 24. března. — Orig. arch. Třeb. č. 3689.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane bratře můj milý. Zdraví i všeho dobrého bych VMti věrně rád přál. Jináč se nenaději, že sem vám, pane bratře, prvé psal, ač se v tom konečně pamatovati nemohu, že bratří moji i já sme se bratrsky

beze všech zvláštních nesnází o všecko rozdělili, a mně se jest Bečov svým příslušenstvím na můj díel dostal; a také že já hory i všecky jiný věci, co se hor dotýče, zpravuji, všecku vrchnost a panství na tom mám. Než toliko co se desátkuov a šacht a kukusóv dotýče, v tom mezi sebu zřízení máme, pokud každý z nás bratří čeho požívati má. Než musel sem něco našich dluhův na se přijíti, že tohoto času k svatému Jiří několik set bych potřeboval; a znáti ráčíte, kterak tohoto času peníze těžko vyjednati sou: VMti prosím, jakožto pana bratra svého milého, kterémuž vždycky zvláštní důvěrnost z mladosti mám, že byste kde jaké peníze věděli, že ráčíte o mne jednati, jestli byste mi kde mohli několika set kop na svatého Jiří zednati a dohoditi na ourok. Ty bych já chtěl dostatečně ujistiti a uručiti. Neb dobře znám, že mnohej v tom pro vás učiní, ješto by toho pro mne neučinil. Tu celú víru k VMti mám, že v tom ráčíte pilnost [sic], chci vám toho vším přátelstvím zasluhovati; neb byste mi v tom jistě zvláštní veliké přátelství v tuto mou potřebu bez své škody učinili.

Také VMti oznamuji, že sem ty dva kousky hroudy, kteréž ste mi poslati ráčili, dokonale na grunt probovati dal, na stříbro, zlato a volovo, než nedrží z těch kovův žádného nic. Než jestliže ta hrůda se hluboko neseká, tedy by na tom nic nebylo, neb se v hloub brzo jinak změnití může, že by něco držeti mohla; a má dobré znamení k hroudě.

A také račte věděti, že jest veliký křik u nás, že by král Ludvík JMt měl smrti sjíti, tohož milý pán Bůh rač zachovati, neb by z toho nic dobrého přijíti nemohlo, jakož bohda toho není, a já bych toho jeden nerad slyšel. Proto VMti prosím, víte-li o tom co kruntovnýho, že mi to oznámiti ráčíte, neb kdy co bylo, že byste o tom také věděti měli [sic]. A také víte-li VMt, má-li sněm o svatém Jiří bejti, a kde, že mi VMt to ráčíte oznámiti, neb jest toho poněkud má potřeba, abych se tím uměl zpraviti. S tím se VMti pán Buoh dej dobře míti. Datum na Bečově v outhy po neděli Laetare anno oc XVII°.

Jan Pfluk z Rabšteina a na Bečově.

Uroz. pánu, panu Křištofovi z Švamberka a na Boru oc, panu bratru mému milému.

226.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi strýci svému: o sjezdu kraje Plzeňského. (R)

Na Zvíkově 1517, 19. dubna. — Orig. arch. Třeb. 3692.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Noviny, kteréž mi oznamujete, které vám pan Jan Laytolt oznámil, velmi děkuji; i jestli že jsú v pravdě tak, zlýf jsú pohriechu to noviny, a kteří bychme rádi dobrému, nemáme

takových novin co rádi slyšeti. Než ti, kteří by rádi zlému, tak jakož jste v psaní svém dotkli, tiť tím budú potěšeni a velmi to rádi uslyší. Ale tu naději k Pánu Bohu majíc, bohdá těm to tak pod rukú nepuojde, tak jak oni sobě myslí, chtiec rádi zlému, jedno budem-li sami chtieti k tomu se skutečně přičiniti a za času zlé přetrhnúti, jakož jest juž jistě toho čas, taková šibalstva a lotrovstva již přetrhnúti: Neb čím dále pohřiechu vždycky toho viac přibývá.

A také kdež mi píšete, že jsú páni, rytieřstvo obyvatelé vašeho kraje znamenitý počet sjezd měli v Dobřanech, o tom přemlouvajíc, abyšte všickni obyvatelé toho kraje žádali pana Albrechta z Šternberka, jakožto hajtmána kraje vašeho, aby vám sjezd položil všem třem stavuom vašeho kraje v brzkém času; pakliby pan Albrecht toho učiniti nechtěl, tehdy na tom že jsú, aby sami sobě ten sjezd položili, vyberúc některé osoby z stavu panského a rytieřského, a ty aby k takovému sjezdu jiné obsielali. A že jsou k vám poslali tento čtvrtek minulý [16. dubna] z toho sjezdu některé osoby, žádajíc vás, abychom panuom psali a obyvatelóm toho kraje, abyšte se k takové potřebě sjeli, a že jste na tom, podle žádosti jich o to jim psáti, a že nepochybujete o tom, že tomu žádný odporen nebude, leč by kdo v neřádu rád býti chtěl anebo jeho chtěl pomáhati, a na takovém sjezdu že nerozumiete, by co jiného jeduáno býti mělo, než to: jestli že by vám kdo chtěl v tom kraji neřád začieti aneb neřád do kraje jaký uvéstí, jak sobě proti tomu aneb těmž radni a pomocni býti máte. A také což se rajtaruov dotýče, jak se k těm máte zachovati, a že se projieždějí a stávají dosti zhusta po XII a po XIII koniech viac i mén. A poněvadž také v tom kraji statek mám, že se vám za potřebné zdálo, takovou věc na mne vznéstí a to oznámiti, i co v tom úmyslu mého jesti, abych vám to oznámil. A dále z psanie vašeho tomu sem porozuměl oc.

I muoj milý pane strýče, vždycky jste mne v tom znali i jiní páni a páni rytieřstvo toho kraje, což se kdy jednalo toho kraje dobrého, že sem já nikdyž proti tomu odporen nebyl, než v takových věcech vždycky vedle nich stál, a ještě co dobrého toho kraje na tom sjezdu zjednáte, ten úmysl muoj jest, vedle toho tak zachovati jako prve. A pán Buoh rač dáti, abyste to tak před se vzali, aby taková šibalstva a lotrovstva přetržena byly, tak jak z psaní vašeho rozumiem, jak se v tom kraji to šibalstvie rozmáhá. A ty noviny pánu z Rozmberka hned dnes pošli. Prosím, panu Janovi a paní manželce své a dceři a kmotře mé milé, a paní Labutové ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví a všeho dobrého přál. A Pán Buoh rač se vám dáti spolu šťastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zviekov dominica in die Conductus paschae anno oc V^cXVII^o. Henrich z Švamberka oc.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc, strýci a kmotru mému milému.

227.

Jan Pflug Křištoforovi ze Švamberka: o při své s panem Trautenbergerem a příčinách, pro které ke sjezdu Plzeňskému přijeti nemůže. (R)

B. m. 1517, 12. květ. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3696.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane bratře muoj milý. Zdraví i všeho dobrého bych VMti věrně rád přál. Kdež mi psáti ráčíte, co se toho roku s Trautenbergýřem*) dotýče: i račte věděti, že sem vám o tom z Chomútova psal a k vám posla poslal, že Trautenbergýř mi oustně zkázal, že k tomu roku státi nechce a že chce pryč jeti; vím, že jest VMti ten list už došel, protož vám není potřebí k tomu roku žádného poslati.

A taky kdež mi psáti ráčíte, abych vám voznámil, přijedu-li také do Plzně k tomu sjezdu: i račte věděti, že sem konečně na první vaše psaní na tom byl, že sem do Plzně jeti chtěl, ale když sem včera domů přijel, našel sem pacholka doma od pana Bernharta Štreufara,**) švagra mého a od pana z Degernberka.***) Píší mi, abych se doma najítí dal, že chtějí v středu [13. května] ke mně na Bečov přijeti, že mají se mnou velmi pilně jednati a mluviti, co se sestry mé nebožky dětí dotýče, jakožto s jednými jich nejbližšími přáteli. Protož rozuměti ráčíte, že mi se nehodí odjeti, a že jich doma čekati musím, sic bych byl konečně tam také jel. Než VMti já moc svú dávám, cožkolivě dobrého zednáte, zřídíte a se svolíte, to já také rád držeti a dopomáhati chci a při tom státi jako jeden obyvatel kraje tohoto.

A také kdež sem VMti před některými dny psal a oznámil, jako svému milému panu bratru, že se jest mně a podaným horníkům veliká škoda stala a nemalú sumu peněz skrze deset jízdných vzaty: i jezdil sem teď asa vosim dní v někderá místa, btaje se i doptav u některých z panského a z rytrského stavu, rád bych se s VMtí o to radil, a bylo by mi toho jistě potřebí, abych se o to radil, ale juž toho musím zanechat, až se budu moci s vámi shledati. S tím se pán Bůh dej VMti dobře míti. Datum v outerý po neděli Cantate anno oc XVII.

Jan Pflug z Rabšteina a na Bečově.

Uroz. pánu panu Křištofovi z Švamberka a na Boru oc, panu bratru milému milému.

*) Snad Petr Trautenberger z Třídvorův, kterýž vyskytá se u Bernaua I. 211. Mluví pro to i křestná jména Trautenbergů v *Emlerových* Pozůstatcích I. 363.

**) Nikde nenalezám, ani v *Buchnerových* rozsáhlých seznámech šlechty bavorské (Gesch. Baierns V). Možno také, že se zde pan Pflug přepsal a že má býti *Stauffer*, kteréžto jméno často u Buchnera přichází. —

***) Jan.

228.

Mikuláš ze Švamberka Křištoforovi odtudž: že falckrabí (Ludvík) mocí se v jeho grunty uvazuje. (R)

V Třebli 1517, 19. května — Orig. v arch. Třeboň. č. 3697.

Službu svú vzkazují, urozený pane pane strejče muoj milý! Zdraví i všeho

dobrého, toho bych vám všem věrně přál. I za to mám, že vás to tejno nenie, kterak falckrabie JMt v krunty mé mocí se uvazuje; protož, pane strejče milý, za to vás prosím, že mi ráčíte radni a pomocni býti. A já též, kdyby jaká vám potřeba byla, chtěl bych též učiniti pro vás, neb jsme sobě toho povinni, radni a pomocni býti. A pane strejče milý, z toho vám velmi děkuji, že se o mně staráte, abych vám dal znáti, kterak se na svém zdraví mám: i děkujíc milému pánu Bohu, i již je dobře. A s tím dajž pán Buoh, abychme se ve zdraví shledali. Datum ex Třebel feria III ante Ascensionis domini anno XVII. Mikuláš z Švamberka a na Třebli.

Uroz. pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, panu strejci mému milému.

229.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: přeje k narození dcery; o věcech hospodářských. (R)

Na Zvíkově 1517, 12. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče a kmotře můj milý. Zdravie i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče, jako mi píšete, že jest pán Buoh ráčil pomoci paní manželce vaší a dceři mé milé a že vám pán Buoh ráčil dáti dceru, z kteréhožto daru pánu Bohu chválu vzdáváte, ač tu naději máte, že bych radšě viděl, aby syn byl, ale že jste toho daru od pána Boha vděčni, spomínajíc na ono přísloví pana Jana z Šellnberka, komorníka dobré paměti, a ten že říkával, že po dceři také dobrý syn bývá oc: i muoj milý pane strýče, jistě bych ráci viděl, by pán Buoh byl syna ráčil dáti, ale když jedné pán Buoh ráčil paní dceři mé pomoci, všechno jest dobře. A tím sem vesel, že jest pán Buoh ráčil zlé příhody uchovati, tak jak se jest i toho paní dcera má velmi bála. Avšak muoj milý pane strýče, takové škudličky jsou velmi dobré a pochlebné, jako jesti pak byla nebožka Lidmilla*) vaše; než pán Buoh rač dáti, aby buohdá toho času dočkala, abyšte buohdá dobrého syna po ní měli, než na Božie milosti bych já toho dočkal. Neb pohřiechu čím dál vždy má věc hůře jesti a již pohřiechu málo vidím. Avšak nemuož-li pak jinak býti, buď jeho svatá vuole, jedné rač duši milostiv býti. Co se pak úředníka dotýče, muoj milý pane strýče, zdá mi se, že jest k tomu mlád, poněvadž při žádném nemá býti, než sám zvlášť, a prve v žádném úřadě jest nebyl: i nebude**) . . . Však poněvadž se vám zdá, že by se k tomu hoditi mohl, nenie než o ten rok pokusiti ho, jedné budem-li se moci spolu o službu smluviti; neb kdež toho dotýčete, že jste tomu vyrozuměli, že on to přijme, což sem jiným úředníkom dával: i dával sem některým úředníkom mén a více; než neboštíkovi Vintieři, tomu sem dával X kop grošuv českých; neb mi ten jest všeckno hospodářstvie i rybníky i to všechno zboží sám spravoval. I protož jestliže ke mně tak brzo nepřijede, předložte mu to, aby sobě příliš nenasazoval; neb znáte obyčej muoj, že já nerad

v takových věcech se o to dlouho tržím, než co slušného bude, rád mu učiním. A prosím panu Janovi a paní Labuřové a paní manželce své a dceři mé milé ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví i všeho dobrého přál. Datum Zviekov sabbato ante Exaltacionem sanctae crucis, anno dc V^cXVII^o.

Henrich z Švamberka dc.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru dc, strýci a kmotru mému milému.

*) Lidmila dcera Křištofova z Švamberka zemřela 10. února 1515.

**) Vyhnilé místo.

230.

Purkrabě Domažlický Křištofovi ze Švamberka: o škodách Chodům způsobených od Němců z Mnichova za Lesem. (R)

V Domažlicích 1517, 6. listop. — Orig. arch. Třeb. č. 3705.

Službu svou vzkazují VMti, urozený pane, pane VMt pane milostivý; VMti oznamují, že v mém doma nebytí u VMti jsa, včera ráno anebo v noci vpadl jest Markvart*) s některým počtem v Němcích za Lesem u Mnichova do dvů vsí, něco tam vybrali a dobytkuov zajeli i spálili v těch dvů vseh, a tak že sú táhli zase přes les s tiem a hnali skrze jednu ves Chodovskú, kteréž říkají Kodov u samého lesa. Však jsú Chodové jim žádného fedrunku nedali, chleba ani piva darmo ani za peníze dáti jsú nechťeli a nedali. Němci na honění po své škodě přitáhše do Kodova, vybrali sedmi dvoruov všecko tak, že jsú jim Chodóm zajeli přes čtyřicet dobytka hovězieho a něco koní, sýr, máslo, šaty i chleb jim pobrali. Vědúc Chodové, že Čechové vně jsú v některých vseh, se v tom dosti opatrně měli a dali do Domažlic znáti, jestliže by se jim jaká škoda dala, aby jim radni a pomocni byli. I jiného neznám, než že jsú se páni Domažličtí k tomu slušně měli a jim dali znáti Chodóm, aby o sobě bedlivost měli, a přišlo-li by k čemu, že jim pomocni býti chtějí. Jakož pak tu, kdež jse nadáli, do Klenče že vpadnú, poslali k nim tento list, kteréhož teď VMti připsi posielám, aby byl dán těm, kteří by byli starší v tom počtu, tak že sú k té vsi nepřitáhli než k Kodovu. A když se to stalo v Kodově, tehdy se bylo tak sebralo Choduov i s Domažlickými okolo puol čtvrtá sta, honili; však znamenavše, že by již jich zhoniti nemohli, rozjímali, jestliže by tam do země za nimi vpadli s tiem počtem, že by snad škodu vzali. I vrátili se zase. Kdež se tomu rozuomie, že sú to do Mnichova vehnali a vnesli, neb jsú Mnichovští na tom honění byli a v té vsi Kodově k těm lidem lahodnými řečmi mluvili, aby se nebáli, že jim škody žádné činiti nebudú, než po svých nepřátelích že táhnú. I oni byli by jim toho rádi přáli, aby svými nepřátely nakládali, jakž by se jim líbilo, chtiec sami rádi pokoj mieti. A v tom se jest jim to stalo. Kdež VMt s Němci nic činiti nemáte, ani lidé VMti jsú jim jaké příčiny dali, než to se jest jim stalo bez jich provinění. Přemejšlel sem o tom, abych psanie do Mnichova učinil, však zdálo mi se potřebné, abych za-

nechal, než VMti prvé tu věc oznámil, co se jest a kterak přihodilo. I zdálo by mi se slušné, VMt znajíc takovou věc, ač zdá-li se VMti, o to fictumovi**) dostatečně psáti, taková škoda, která se jest stala poddaným VMti, aby zase navracena byla bez umenšení. A podle toho ráčíte-li hajtmanu Mnichovskému též jaké psaní učiniti, aby snad ten statek při hromadě zuostal a než by roztržen byl (sic). A tak dále VMt tomu všemu vyrozumějí, co se jest tu stalo poddaným VMti bez jich všeho provinnění, bezpochyby se omýliti neráčíte. Ex Domažlic, fer. VI. die Leonardi confessoris anno oc XVII°. Mikuláš z Branšova, purkrabie na Domažlicích.

Urozenému pánu, panu Křištofovi z Švamberka a na Boru, pánu mému milostivému.

*) Linhart z Hrádku? **) Nemíním, že by se zde mysliti mělo na někoho z rodu pánů z Fictum, nýbrž se sluší vykládati slovo to zde jakožto *vicedom*, to jest vrchní správce (v *Bavořích* také nejv. hofmistr slul *vicedom*) některé částky knížecího jmění.

231.

Děpolt z Lobkovic Křištoforovi ze Švamberka: o jednání s paní Kfeléřovou; o vína, o sjezd v Litoměřicích. (R)

V Bulíně 1517, 7. listop. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svou vzkazují, urozený pane, pane švagře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého, pán Bůh zná, že bych VMti přál. Jakož mi píšete o Mikuláška: vězte, že sem s ním s Mikuláškem u Kfeléřové byl a potřebně s ní o to mluvil; jakož i synové její při tom sú byli. I což pak ona k tomu mluvila, to jest Mikulášek slyšel. A to k tomu rozumu, že jest jí nebožtík o tom dluhu nic neoznamoval ini jí v kšaftu položil tak, jako jiné dluhy. A pravěci tak jemu tu v uoči, že když teď on Mikulášek víc než před rokem byl u nebožtíka Kfelěře, že on Kfelěr k němu sám mluvil, že k němu darmo chodí, a že mu nic povinovat nenie a že mu za jeho službu dosti dal. A s plácem mluvěci, že nebožtík Kfelěr dluhuov na ní dosti nechal, a že dosti obtížnú živnost má s těmi dětmi, nechtějíc k ničemuž přivoliti, by mu chtěla co dáti. A já sem jí to předložil, jako ste mi pane ráčili pověděti, že by nebožtík Kfelěr psal list strýci svému panu Vilémovi Kfelěři, aby jemu Mikuláškovi dal okolo XVti nebo XVIti kop. A ona pověděla, že tomu nevěří; a by to bylo, že by o tom také věděla, pravěci, že jí jiné všecky věci k tomu podobné oznámil. I vězte, že sem tu věc takto namluvil s uobtiežností: i jestliže jest on nebožtík Kfelěr psal list panu Vilémovi strýci svému, aby jaké peníze Mikuláškovi vydány býti měly, že ona k tomu svoluje, aby VI kop dáno bylo. A tak sem to s pomocí syna jejího pana Jana jedva na nie zjednal; však Mikulášek vuoli měj, to najednání přijíti nebo nechat. Jestliže sobě muož co lepšího zpuosobiti, bude to moci před se vzíti a tohoto mého najednání zanechat.

A muoj milý pane švagře! Jakož mi psáti ráčíte o vína Bílinská, abych vám zakoupil se tři nebo se čtyři vozy: i vězte, že vás na tom hned bezpečiti nechci,

abych vám co dobře zjednati mohl; neb vín velmi málo jest a dobrá nejsú a k tomu proto draho sú: tak že já neznám, abych vám co dobře zpuosobiti mohl. Než to bych já vám radil, abyšte do Rakous poslali a starým vínám hověli. A pakli chcete koho svého poslati, aby vám ta vína kupoval tu v Bílině, já chci rád k tomu raden a pomocen býti; než vám jich jistě hned nesmím kupovati, aby se vám snad potom nelíbilo. Co se novin dotýče, takových žádných zvláštních v kraji našem neslyšeti, než že máme míti sjezd v Lithoměřicích na sv. Martina, jakož za jiné nemám, než že i v jiných krajích též. Dajž pán Buoh, abyšte zdraví byli a dobře se měli ve všech svých věcech a spolu abychom se ve zdraví shledali. Datum ex Bilina, sabbato ante s. Martini, annorum oc XVII

Děpolt z Lobkovic a na Bílině.

Uroz. pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, panu švagru mému milému.

232.

Vorlický písař Křištofovi ze Švamberka: o vybírání ospů a platů. (M)

Na Vorlíce 1517, 26. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2k.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti službu svú vzkazuji. Kdež jste mi VMt psáti ráčili o vospy, abych je vybral do nového léta oc: i račte VMt věděti, že vo to pilnost jmám, ale nevím, bych tomu co mohl učiniti. Neb mnozí sami obilí sobě ku potřebě kupují oc. A týž jste mi VMt ráčili psáti o duochody, abych všecky vybral a je pohotově jmám; i o to o všecko pilnost jmám, neb mnú nic sjíti nemá; než věděti račte, že jsú lidé nemožní, a že by nejeden dal rád, i nemá co. I kderakž mi jse koli ráčíte zachovati k jednomu každému, kderýby platuov nejměl, tak jse zachovám. Neb věděti račte, že mi ještě úrokuov svatohavelských z uobojího panstvie nedali, též i berní vánočních ještě mi málo dávají. Ex Worlik sabbato in die festum sancti Stefani annorum 1517.

Co jse vosku dotýče, více jsem jeho nikdy nemohl kúpiti než V liber, a teď jej VMti posielám.

Jan z Perkova, písař Vorlický.

Uroz. pánu, panu Kristoforovi s Švamberka a na Boru oc, JMti pánu mému milostivému.

233.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o svatbě Jana Cinišpána. (R)

Na Zvíkově 1518, 7. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Cinišpan.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Kdež jste mi onehdá psali, oznamujíc mi, že jste Janovi Cinišpanovi, služebníku mému, psali a den mu jmenovali k dokonání svatého stavu manželského, a to tu neděli po Hromnicích [7. února], aby na Bor k večeri přijel s přátely svými: i pravil jest mi o tom také

sám. I tu v těch řečech mezi námi pověděl sem mu, že já se obávám, že já nebudu moci s ním jeti a že sám zná nedostatek zdravie mého. Neb vězte, že brzy po odjezdu vašem ode mne nevelmi se dobře na svém zdravie mám. Než pověděl sem mu, že já vás za to prositi chci, abyšte mu pannu Elšku zde dali, a to svaté manželstvo aby se zde dokonalo a že se to muož dobře bez zvláštnieho veselí dokonati. I k tomu jest on také přistúpil, bude-li vuole vaše. I za to vás prosím, že tak učiníte; neb mně se zdá, že se nemáte čemu brániti, neb vy útraty zbudete a mně práce zbavíte. Neb pán Buoh zná, že by mi s velikú prací přišlo s ním jeti. Neb od některého času nic se na svém zdraví nelepším, než pohřiechu čím dál vzdy huoř. I co v tom úmyslu vašeho jesti, prosím, že mi to hned oznámíte psaním svým po Janovi Říčanským, a to že v tajnosti zachováte a tím hlásiti nebudete. Neb já úmyslu nemám mnoho hostí zváti. A byl bych sám s vámi rád o to rozmluvil, ale bojím se, že by byl k tomu čas krátek. Neb sem srozuměl z Byšického řeči, že jedvě v uoterý konec bude tomu jednání, co jednati máte v Horažďovicích. A já na tom sem, bude-li vuole vaše, aby se to zde konalo, aby se to hned konalo tu neděli po svatbě Bechyňské. A na to již Cinišpán včera jede k Sádlovi, švagru svému, aby žena jeho nevěstu nesla a k sobě ji tam vzala až do dalšího potom opatření. A co se vozu zlatého panieho dotýče, ten opraven bude; neb makovice jest již opravena, jedné že ji má ještě pozlatiti. A již malér jest zde a v několika dnech bude hotov. A prosím oznamte mi, po čem které koření v Nornberce platí; neb za to mám, že jsú vám vaše věci již z Nornberka přivezli; i také po čem cukr, čisté i také kuchynné? Ač sem byl na tom také vedle vás poslati, aby mi některé věci tam koupenny byly a s vašimi přivezeny, i to sem obmeškal. A z které příčiny jest to přišlo, když se s vámi buohdá shledám, toho vás spravím. Prosím, panu Janovi a paní Labuťové a paní manželce vaší, dceři a kmotře mé milé, ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví a všeho dobrého přál. A pán Buoh rač se nám dáti spolu šťastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zwickow f. V. p. Trium regum, anno oc XVIII°.

Henrich z Švamberka oc.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc. strýci a kmotru mému milému d.

234.

Rinart z Říčán Henrichovi ze Švamberka: o vína. (R)

V Jindř. Hradci 1518, 7. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú VMti vzkazují, urozený pane, pane mně laskavě příznivý. Kdež mi ráčíte psáti, abych VMti koupil dvě poloudrajlinčí vína dobrého, jednoho červeného a druhého bílého: i chodila sme s panem Mikulášem Kuncem, ohledajíc vína letošní, kdež jich mnoho nemají a stejchají [sic] se jich, že se nešlechtí, i nemohla

sma nic vybrat, co by se VMti hodilo. Než koupili sme VMti dvě poloudrajlinčí vína starého, jednoho červeného a druhého bílého. Zdá se nám, že by se VMti hodilo, ale draho; kdež v tom vuole jesti pozuostavena: budete-li je VMt za to ráčiti vzíti, kdež sme níže nemohli přinést, než těch dvě poloudrajlinčí za XXI kop gr. českých. I ráčíte-li je VMt za to vzíti, zdálo se nám lejpe poslem VMti vuoli v tom věděti, než je poslati. Račte mi to VMt oznámiti do neděle. Již já formany také pohotově jmieti budu. Pakli neráčíte tomu trhu, tedy není potřebí posla poslati, kdež bych VMti ve všem rád poslužil, pokudž by mi jen možného bylo, i pan Mikuláš též. Ex Nova Domo feria V in 8. Epiffaniae, anno oc 1518.

Rynarth z Říčan, hajtman na Hradci.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zvíkově oc, pánu mně laskavě příznivému.

235.

Guardian Kadaňský Křištofovi z Švamberka: odporučuje klášter v Stříbře. (M)

V Kadani 1518, 12. dubna. — Orig. arch. Třeb. I A. 3K⁸ 42 n.

Modlitbu svú nábožnú a pokornú ku pánu Buohu se všemi službami povolnými VMti vzkazují, urozený pane pane a muoj milostivý. Ráčíte VMt na mne žádati listovnie svědomí některých kusuov, co se našeho chudého kláštera v Stříbře dotýče, jehož VMti teď posílávám; a prosím VMti s pilností jakožto pána svého milostivého, že vzhlídnúce na nás, poněvadž jsme duchovní lidé, že tu věc s nimi přátelske, povlovne jednati budete, aby se nám skrze to něco zlého nestalo. Též VMti pokorně na místě jiných VMti pánuov a strejcuov našeho chudého kláštera fundatorův prosím, že ráčíte jmenovaný klášter v své obraně a poručenství míti, jakož ste pak vždycky ráčili činiti. Nebo byště pak i VMti fundatoruov nebyli, chtěli bychom se proto k VMti utíkati a chudý klášter náš poručiti; jakož pak jiné víry k VMti nemám a ke všemu rodu, než že ráčíte bratry našeho chudého kláštera ničímž neopustěti. Toho já chci se všem zákonem modlitbami svými proti VMti a všemu rodu ku pánu Buohu odsluhovati. Datum Cadane feria II post conductum pasce annorum oc XVIII°.

VMti povolný kaplan kněz Jan Sumer,
kustoš Litoměřický, gardian Kadanský.

Urozenému pánu, panu Kristofovi z Švamberka a na Boru, pánu mému milostivému.

236.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o špitále v Boru. (R)

Na Zvíkově 1518, 16. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 89. 1.

Urozený p. p. strýče a kmotře muoj milý! Jakož sem vás prosil, abyšte se k tomu přičinili, aby ten špitál mohl hotov býti a udělán což najs pieš bude moci býti, tak

aby chudí mohli v něm býti. Neb bych rád, když teč k vám na Bor přijedu, při přítomnosti mé chudí do něho uvedeni byli a tam již byli. I prosím, že tak učiníte a k tomu se přičiníte, aby se mohlo tak státi vedle žádosti mé. Však kamna a lavice mohly by se to brzy udělati; by pak světnice podlážněna nebyla, mohú tak dobře v ní posedati; a do voken mohú se také na ten čas mázdry zdělati, a potom se skla dobře zdělají. A prosím, že Hysrlovi psáti budete, aby mi skel koupil, co se vám zdáti bude, že by s tu potřebu dosti bylo k kostelu a k světnici; a v komůrkách mohú na mázdrách přestati. A již Johannesovi, písari na Švamberk, pište, co bude jmieti za ně dáti; neb mu o to píši, když mu to oznámíte, aby je hned zaplatil. A také mu vedle toho píši, aby dal na dodělání toho domu Šputilovi XV kop gr. českých; neb za to mám, že by na tom dosti mieti měl, až do mé buohdá k vám příjezdy. A vězte, že paní Markétě Rayštajnarové oznamuji, že k přímělvě mé summu jejie při sv. Jiří nyní přístím dáti chcete. Ex Zwiekow, f. VI post s. Ti-burcii anno oc V^cXVIII^o.
Henrich z Švamberka oc.

Panu strýci mému milému, panu Křištoforovi z Švamberka oc.

237.

Henrich ze' Švamberka Křištoforovi odtudž: o nebezpečí na cestách pro mnohé loupeže; o lékařství pro oči. (R)

Na Zvíkově 1518, 10. května. — Orig. arch. Třeb. č. 3715.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Napřed zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Chtěl sem naschvál k vám poslati, i nahodilo mi se v tom poselstvie, kdež po Slovákovu přijeli, a vám oznámiti, jaká rajtarstvie a lotrovstvie zde okolo v těchtech krajích se dějí a dobré lidi slibem zavazují. A tak sem zpraven, že tento týden minulý že Petra Mráckého a jiné čtyři dobré urozené lidi, tu blízko od Benešova přisedících, slibem zavázali, i také tam dále za Prahu žeby drahně dobrých lidí zavázáno bylo, i některý pán mezi nimi také, ale že nesmějí, by zavázání byli, pronésti do některého času. I také onehdá píše jeden dobrý člověk panu Vrabskému,*) aby se opatrně měl a mnoho se neproježděl, že onehdá nějakého Vlčického,**) dobrého urozeného člověka, slibem zavázali, kterýž jesti tu někde mezi Klatovy a Velharticích, a že by některých viec dobrých lidí v tom kraji také zavázání býti měli, než že nesmějí povědieti. I to znajíc, muoj milý pane strýče, prosím vás, že se mnoho proježděti nebudete i se panem Janem, a paklibyste měli kde pro potřebu jakú kde jeti, že opatrně pojedete, neb jest toho jistě potřebie. A tak sem zpraven, že by i do vašeho kraje něco té lotroviny se obrátilo, jiezdných i pěších, jakož zde v těchtech krajích též jiezdní i pěší jsou; a více pěší toho dovozují a lidi zavazují, nežli jiezdní.

Také, muoj milý pane strýče, prosím, že pana doktora Lochnara ode mne prositi budete, aby mi nějaké naučení dal, co se očí mých dotýče, že pohřiechu velmi zle vidím, a čím dál vždy huor, jakož pak toho jste sami svědomie a ode mne toho zpravení, že rovně co bych skrze mhlou hleděl, a že dobře blízko stoje od člověka, že ho ne hned seznám; i také že mi to sepsanie pošle, jakož mi na Švamberce řekl, jak bych se měl zachovati, chci-li dlúho zdráv býti; a že já mu za jeho práci chci rád učiniti. A prosím že v tom, muoj milý pane strýče, mým prokuratorem k němu budete, a zvlášť co se očí mých dotýče. A prosím, oznamte mi, kterak se paní manželka vaše a dcera má milá má, jest-li ji pan doktor co prospěšen. A tu ceduli aneb list dajte Šputilovi, ať ji on na Švamberk pošle Johanesovi písari, neb tam brzy poselstvie jmieti budu, a Johanes ať mi to sem pošle. Prosím panu Janovi, paní Labuťové a paní manželce své a dceři mé milé ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví i všeho dobrého věrně přál. A pán Buoh rač se nám dáti spolu šťastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Ex Zviekov feria II. Rogationum anno oc V^c. XVIII.

Henrich z Švamberka oc.

Panu strýci mému milému, panu Křištoforovi z Švamberka oc.

*) Václavovi.

**) Snad Vintře z Vlčkovíc.

238.

Henrich z Švamberka Křištoforovi odtudž: o nemoci Mikuláše Dejma. (R)

Na Zvíkově 1518, 12. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče a kmotře můj milý. Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Vězte, že Mikuláš Dajm, služebník muoj, nevelmi dobře se na zdraví svém má, kdež vám teď ceduli posielám, co mi o tom nedostatku zdraví svého píše; i také mi pravil pacholek, kterýž od pana Vrábského přijel, že čím dál vždy jeho věc huore jesti, a že již prostě ležeti musí: i muoj milý pane strýče, prosím vás, že pana doktora Lochnara, které [sic] nynie při vás jest, ode mne prositi budete, aby mu správu a nějaké naučení dal, co by sobě pro takové věci dělati měl, aby jeho věc buohdá lépe byla; a má-li jaké potreby své proti tomu, ať mu pošle, a co jak přijímati a užívati bude jmieti, ať mu to všechno spíše. Pakli by těch potřeb při sobě nejměl, ale ať mu recept dá do appatěky, co sobě tam zjednati by měl a jak čeho kterak užívati má, ať mu to všechno spíše tak, jak svrchu dotčeno jest. A což bude jmieti za to panu doktorovi dáno býti, ať mu Johannes Cegeyl dá z peněz těch na špitál, pokudž vy Johannesovi rozkážete. Bude mu to zase navraceno. I prosím vás, muoj milý pane strýče, že to pro mne i pro pana Mikuláše učiníte, a od pana doktora že to zjednáte. A byl bych ho některak vdy na nějakém vozci nahoru vypravil, ale neviem, dlúho-li doktor u vás bude. A také po správě pacholka páně Vrábského ne-

viem, mohl-[l]i by se dáti vézti. A prosím panu Janovi a paní Labuthové a paní manželce své a dceři mé milé ode mne službu povězte a že bych jim přál zdraví i všeho dobrého. A pán Buoh rač se dáti spolu šťastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zviekov feria IIII in vigilia Ascensionis domini, anno ๑๖ V^cXVIII^o.
 Henrich z Švamberka ๑๑.

Uroz. pánu, panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru ๑๑, strýci a kmotru mému milému.

239.

Markéta z Gutšteina Křištofovi ze Švamberka: o penězích jemu zapůjčených. (M)

Na Prostiboři 1518, 16. květ. — Orig. arch. Třeb. Fam. Guttenstein.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře a kmotře můj milý! Byšte, jsúce zdraví, dobře se měli, ráda bych vám toho přála. Na psaní mie kerú šte mi vodpověď ráčili dáti, tůž jsem nemohla dokonale vyrozuměti; nebo já vás před časem tiem se mě zuostalým nenapomínala, a vo tom svolenie dobrú vidomost mám. Než nekeří přáteli moj jsú prvý i dnes vod to ke mne psali, abych já jim summu ty půjčila, kerúžto mi povinovati. A na to jsem já VMti voznámila, jestliže těch peniz, kerú za sebú máte, potrebuete diele, že já ji chci při vás nechati. Pakli i nepotrebuje, tehda mi to psaním svým světle voznamte, ať já i mohl [sic] jinému přiréci. A nepřipíšete mi toho, že jiech potrebuete diele, račte věděti, že já se jinému zamluvím jiech půjčiti; nebo znáte, že to zůstání tento pátek nejprv příští [21. května] vejde. Dán na Proštiboře v neděli mezi oktáv Božieho Vstúpení, annorum ๑๖ XVIII.

Markéta z Gutšteina a na Proštiboře.

Urozeníemu pánu, panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru, panu bratru a kmotru miemu milému.

240.

Jan ze Rzavého Henrichovi ze Švamberka: o dar ke kostelu Ratajskému. (R)

Na Dobronicích 1518, 18. května. — Orig. arch. Třeb. II. 14. 1. b.

Urozený pane, pane VMt, pane mně milostivě příznivý! Službu svú VMti vzkazuji. Napřed přál bych VMti zdravie a potom jiného všeho dobrého. Jsa žádán k VMti za přímluvu od vosady chudé fary Ratajské, kderak by zspraveni byli, že by VMt k chudým farám, při kderýchž by křestanští knězie stáli, nějaké pomoci činiti ráčili z peněz těch neboštíka pana Bohuslava, i aby VMt ráčili znáti, že nade-psaná vosada té chudé fary před se jsú vzeli, chtiec ten boží doum [sic!] cihlou přikryti a krov nový dělati. I jestliže jest tak a VMt pomoci jaké činiti ráčíte, napřed VMti já prosím, i tudiez vosada nade-psaná, že VMt ke cti a chvále pánu Bohu a jeho milé matce panně Mariji a dědici té fary milému sv. Václavu ráčíte také ně-

jakú pomoc na to stavenie té chudé fary učiniti. A teď k VMti o to poselají z té vosady dva kostedlníky, jestliže VMt ráčíte jakú pomoc učiniti k té fare, aby ráčili po nich poslati, že voni potomně chtie to spu sobiti, aby vdy za VMt a za VMti přědcie pána Boha při té faře prosili. A s tiem dajž pán Buoh, aby VMt jsúce zdráví, dobře sě ráčili mieti, toho bych VMti věrně přál. Ex Dobronicz, v úterý před hodem slavným Ducha sv. leta oc XVIII°. Jan ze Rzavého a na Dobroniciech.

Urozenému pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekové, pánu mně milostivě přiezivému b. d.

241.

Henrich z Švamberka Křištofovi z Švamberka: o pūhonech Píseckých na many od Zvíkova. (M)

Na Zvíkově 1518, 2. července. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1f.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i všeho dobrého bych vám věrně přál. Tehď vám posielám list od Píseckých, kterůž vám odpověď dávají, co se manuov dotýče. Juž já k tomu také na místě manuov přistúpiti chci, aby ta věc dobrými lidmi ohledána byla, však tak, abyšte vy v tom za prostředka mezi nimi byli; a bude-li moci to mezi nimi vámi srovnáno býti, já rád uhledám. A rád bych viděl, aby ta věc jednána byla, když tehď se panem purkrabí nejvyšším na Krumlov pojedete; neb při tom času jsúc zde při mně, muožte jim dobře rok položit, kdež by se vám zdálo. Jedno mi to oznamte, při kterým času byšte zde býti měli. A jiný list pište hned, koho chtí od sebe vydati, ať mi to oznámí, a já také hned jim jmenovati budu, koho od sebe vydati chci; a s tím listem vypravte hned sem, bude poslu zde hned zaplacen. A také sem na tom, co se Crhonských a Mirotických dotýče o ty pruohony, aby při tom času to také se konalo a srovnáno býti mohlo, neb se vás v tom také dotýče, jako sem to panu purkrabí také oznámil, že se vás v tom také dotýče; i rád bych to viděl, aby jedno s druhým při tom času se to konalo. A pán Buoh rač se nám dáti šťastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Ex Zwiekow raptim feria VI in die Visitacionis beate Marie virginis anno oc V^cXVIII^o. Henrich z Švamberka oc.

Panu strýci mému milému, panu Křištoforovi z Švamberka oc.

242.

Jan z Lub Křištofovi z Švamberka: o prodeji svého statku. (M)

V Zalužanech 1518, 3. července. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1a.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane p. mně příznivý! Jakož sem s VMti v té námluvě, abych VMti statek svůj prodal, i teď VMti podle té námluvy rejstra platův a užitkuov posílám. A VMt ste se mnú mluvití ráčili, abych VMti hned

i cenu oznámil: i račte věděti, že přátelé moji k tomu mi neradie, dokud VMt neohledáte aneb k uohledání nevyšlete statku toho; než když VMt ohledáte a budete věděti, jaký způsob statku jest, o to se sročíte, kde v které místo s VMtí sjeti bych se měl s přátely svými, tu VMti cenu oznámím a tržiti budu. A budem-li se moci smluviti, VMti radče prodám, nežli jinému. A ráčíte-li se mnú vo to jednati, račtež to učiniti mezi časem nynějším a svatým Vavřincem najprvaj příštím. Pakli byste toho učiniti neráčili, VMti v té pomluvě déle bych státi nechtěl, neb také něco jiného před sebou mám. Dán na Zalužanech tu sobotu po svatým Petru a Pavlu apoštolech božích, leta XVIII. Jan z Lub a na Zalužanech.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu mně příznivému.

243.

Jan z Ebernic Křištoforovi ze Švamberka: úvahy o politických poměrech v Čechách i zprávy o věcech hospodářských. (R)

B. m. 1518, 2. září. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3717.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane a pane mně v milosti příznievý! By VMt zdraví jsúc dobře se jmíli, toho bych VMti věrně přál. VMti, pane milý! Psanie VMti o nepořádku, gderejš se v království Českým děje; tomu sem porosoměl; gderohoš, jakošto jeden z chudých obyvatelů, nerad slyším, neb znám, že na tom nic jiného nezáleží než zkáza pána našeho JMti a při tom nás všech chudých, gderíš v možnosť nejsú k udolanie moci, a jiný obrany nemáme, než pořádek práva. I má-li to porušeno býtie, to jest znadný věritie, že nám nemošny státie při žifnostech pořádných. Budeme-li zkaženie, znátie můžete, že každý svú věc na tom postaví, aby se mstiel a dobyl, jakš může, poněvač zlí skutkové za hanbu a lehkost polozenie býtie nemají; i kém ta věc ku počátku toho zlého a nepořádného vznikla, na to by bylo smysliti, jak by témuš to váženo býtie mělo. Neš to jest, pane milý, že se každému zdá, že příčiny nedal; neb se sám každý schvaluje, a v čem blúdie, toho sobě nehysdie. A taky toho může příčina býtie, že ve všech stavích se nachásí, že jsú přátely a strany protie stranám sobě postatnie. A to se vidie, by pak gdo gderýhoškoli stavu co upříkazil pořádku práf, že má postadť v tom; a tak že se zlé netresce. Z toho pohříchu se zlé zmahá, a musí pohříchu pána našeho JMt zkazitie a nás všech při tom, jest-li boží dopuštění. Z toho jeho svaté milosti viny nedávejme, neš toliko sami sobě; neb sme jeho svaté milosti k tomu příčinu dali a dáváme, i v tom se k jeho svaté milosti nechcme vinni dátie oc.

A jakož VMt ráčila oznámitie o zněmu, gderěš neniečko JMKskú uložen: rád to zlyším, zdali by milý Bůh ráčil na ten čas své svaté smilování nad JMKskú a nad námi všemi okázatie a VMtem všem dátie tu milost a dar Ducha svatého, abyšte

se mohli jednosvorně urovnatie o to, čímž by to zlé a nepořádný přetrženo a zastaveno býtie mohlo, a řád všeho dobrého svůj průchod jmítie mohl, a v jednosvorný lásce abychem stáli a v tom strvali oc. I pane milý! K tomu za potřebné mé zdanie by bylo, aby k témuž sněmu doma zanecháno bylo těch tří stavůf, gderíš jsú na překášku dobrému; aby doma zůstala pejcha, tejná závist a samutný lakomství. Zůstane-li to doma, jest mošný, že něco dobrého zposobíte. Tohoš VMtem rač milý Bůh dopomoci a svatá Trojice ku počátku i skonanie všeho dobrého.

A jakoš VMt ráci vědětie nějaký noviny, i žádných takově VMti nevím oznámiti, neš že se aš do se chvili na sněmu říšským nic nepósobilo, neš to, coš sem VMti prvý psal, a že markrabie Kazamír*) neniečko svadbu svú při tém sněmu v Ušpurce jmil, hondby a pankety jsú držány byly místo jednanie. A tak se proslýchá, že se kniežata rozjedú z toho sněmu, a taky hlas, že by se z Ušpurku do Frankfurtu obrátietie jmli, a tu že by měl přijieti král Fernanda JMt, a že by králem Hriemským měl učiněn býtie oc.

A jakš mi VMt ráčila psátie o ten kryš [sic], abych je VMti po Jakšovi poslal: i rač VMt vědětie, že sem je vložil do sudu k jiným svým věcem, gderýž posílám domů do Ošilína před sebu, neb brze v Ošelíně**) budu, i jiš nemohu jeho sase dobýtie. A o kunách VMti nemohu oznámitie, aš kubci z Frankfurtu přijedú, to já přezvím. A Hans Niczl doma nenie, jest v Šlakanwerdu; z té příčiny od něho VMti nemohu odpovědi poslatie; jakš přijede, hned jemu VMti psanie dodám. S tím dejš pán Bůh se VMti dobře jmítie. A VMti prosím, že toto mé psanie račte laskavě rozvážitie, neb je upřímně jmíniem. Datum ve čtvrtek po sv. Jiljie anno domini XVIII.

Jan z Eberníc oc.

Uroz. pánu, panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru, pánu mně v milosti příznivému.

*) Braniborský.

**) V Plzensku (P. P. 401).

244.

Zdeněk a Mikuláš z Švamberka Křištofovi a Janovi odtudž: nášky na škody od falckraběte jim činěné. (R)

Na Třebli 1518, 9. září. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3718.

Službu naši vzkazujem, urození páni, páni strejci naši milí! Byšte jsúce zdraví a dobře se měli, toho bychme vám věrně přáli. Kdež ráčíte dobré paměti mieti o ty škody, která se nám z falckrabovy země od falckrabových úředníkuov osedlých i poddanými, škodú, pálením, pobráním naše šacovali, své poctivosti nikdáž proti nám neoradili, s takovém statkem zase do falckrabovie zemi se obrátili, jakž jesti ta věc kolivěk v samý sobě, o všem vědomosti ráčíte mieti. Kde jsme se o takovúž příhodu králi pánu našemu JMti utekli, kdež pak JMt slavné paměti o nás psáti nejedno, než několikrát ráčil. Potom páni správci JMti též. Ale nám málo prospěšno

až do se chvíle. Po tom skrze nějaké zednání byla ta věc zhročena do Chba, kdo by z Čech co do Falc činiti měl, i z Falc proti Čech, vzeli nějakú věc podle dědičných smluv učiněný a stvrzený mezi korunú a Falcí, co by strana proti stranu měl, aby sebe podle těch smluv vinili. Pak my jsme na to do Chba jezdieli k dobrovolnému ohledání, k mocnému rozsutku, v čem by nás kolivěk, co slušného bylo, potkal byl, bychme slušně rádi přijeli; ale nikdyž nás potkati nic nemohlo. Potom jsme jezdieli, poslali, psali častokrát na sněmy, na sjezdy, napomínajíc všecky tři stavy podle závazku dskami učiněno za pomožení naše spravedlnosti, ale ničehož jsme se dožádati nemohli. Pak neníčko došlo jesti nás vo roku páně Hustanského [sic], *) keré jesti v Koubě s falckrabí JMti měl, že jsme my všickni páni Švambergci dosti posměšniemi řečmi připomínáni. I milí páni strejci! škoda se nám i vám z falckrabovy zemi a od jich podaných beze všeho našeho provinění stala. Na tom dosti nenie, k tomu musíme vy a my mnoho posměšných řečí trpěti, ježto by to vaši i naši předci, pane Bože rač jim milostiv na oněmu světi býti, tak dlúho nevznesli. I jest nám posměch tak mnoho lítu, jakož skúro i škody. Protož jsme ty vždycky byli, nechtíc bez vuole i rady vaší nic proti falckrabí JMti předsebráti, protož v tom k vám se na radu utíkáme a vás za radu prosíme, kudy bychme takovúž věc, kudy neb jak, předsebráti mohli, abychme v takovém abschachu **) a posměchu déle nestáli. Neb což nám možného podle vás a pro vás našimi hrdle i statky učiníme, toho bychme rádi pro vás udělali, jakožto pro pany strejci naši milý. A s tiem dejž milý pán Buoh, abychme se šťastně a zdraví shledali. Datum ex Třebel feria V. post Nativitatem s. Mariae annorum oc XVIII.

Zdeněk a Mikuláš z Švamberka a na Třebli.

Urozeným pánóm panu Křištoforovi a panu Janovi z Švamberka a na Boru, pánóm strejcóm našim milým.

*) Snad: *Hostounského*.

**) Abscheu?

245.

Kladrubský opat Henrichovi ze Švamberka: o chrta. (R)

V *Kladrubech* 1518, 9. září. — *Orig. arch. Třeb. Fam. Švambergk* 16.

Modlitbu svú VMti vzkazují, vysoce urozený pane, pane milý, a vždycky na mne laskavý, pane milý. Pavel kuchmistr, služebník VMti, zpravil mne jest, že by VMti dua ta nemoc překázela. Toho VMti věrně nepřejí a nic jiného zlého, ale přejí srdečně VMti všeho dobrého, což by na zemi i v nebi nejlepší nalezeno býti mohlo, a přál bych VMti, aby anjelé VMti sloužili a VMt nosili; a račiž dáti milý pán Buoh, aby ta těžká nemoc pokoj dala VMti oc. K utěšení VMti posielám chrtek mladý. Pán Buoh všemohúcí svědek, žeť neviem, jakýť jest; nebť jest mladý, a rád bych poslal VMti, kterýž by nejlepší byl. Zajisté že neviem, kterýby byl dobrý

a který zlý; než dal jsem Pavlovi vuoli, aby ze všech chrtuov vybral sobě kterého chce, a aby se vyptal, který by nejlepší byl, aby toho VMti vzal a přivedl. V tom i v jiném ve všem chci VMti rád poslužiti, pokudžkoli mé možnosti stává oc. Pane milý, VMti prosím pokorně, že VMt neráčíte za zlé mi toho přičítati, že jsem k VMti na Švamberk se nenalezl tehdáž, jakož jste VMt byli tam ráčili přijeti. I pán Buoh všemohúci zná, že jest mne v tom neobmeškal nižádný jiný krom kněz alcipřišt [sic] Tejský. On pověděl, že se mnú k VMti chce jeti. A v tom, nežli jsme se my k VMti vypravili, že jste VMt ráčili pryč odjeti. VMti prosím, že to nám oběma odpustiti ráčíte, jako pán náš milostivý; neb jsme pak vždycky kapplané VMti. Datum ex cenobio nostro feria V. post nativitatis Mariae virginis gloriosae, anno domini 1518. Kněz Stanislav oppat Kladrubský, VMti kaplan oc.

Vysoce urozenému pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekové, pánu na mne laskavému.

246.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o zpořizení kaplanství v kapli sv. Václava u fary v Boru. (R)

Na Zvíkově 1518, 13. října. — Orig. arch. Treb. II. 89. 1.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Nadál sem se tomu, že z Prahy jedúce, že se u mne stavíte pro paní Markétu Rayštaynarovou; kdež sem po ni poslal, kdež jest ke mně pak přijela v pátek nynie minulý [8. říj.], a vás jest zde čekala, chtiec ráda o svú věc s vámi konec vzieti. Ale včera přijevše služebníci moji z Prahy, Heřman Sedlecký a Václav Buzický, pravili mi, že se to mezi vámi při tomto času zde dokonati nemohlo. A mnoho jest řečí mezi námi o to byly. Než k tomu sem ji přivedl, že ona té summy, co na kaplanství dáti chce, při vás a dědicuov a budúciech vašich nechati chce. A to kaplanství aby bylo u svatého Václava v kaple tu v sienci u fary na Boru. A vrchnost všeckna toho kaplanství aby vám a dědicóm a budúcím vašim náleželo. Než to aby dostatečno opatřeno bylo od vás, dědicuov a budúcích vašich, ta summa, aby kaplanu vydávána byla, o kteréž prve námluvu máte, nyní i v časích budúcích. A jak by to opatřeno a ujištěno býti mělo, aby ta věc stálá a kruntovní byla, že toho přestati chce na nejvyšším panu purkrabí Pražským na panu Lvovi, jak se jemu zdáti bude, jak by ta věc nejlépe opatřena býti mohla, aby ta věc stálá a kruntovní byla, že ona k tomu přistúpiti chce. A tu věc mi již na místě svém poručila, té věci dokonání, však takovú míru, aby to na konci postaveno bylo již skrze pana purkrabí, jak by ta věc měla opatřena a ujištěna býti konečně do Vánoc najprv přístích. A pakli by se toho do toho času nestalo, že by již ona musela to opatřiti jakž by mohla. I můj milý pane

strýče! Co v tom úmyslu vašeho jest, dajte mi to znáti. Než já bych nerad viděl, abyšte to měli od sebe pustiti; neb ta vrchnost měla by něco vážena býti, a také ta spanilost, že by jeden kaplan do toho města více přibyl. Datum Zwiekow, f. IIII ante sancti Calixti, anno 3c V^cXVIII^o. Henrich z Švamberka 3c.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru 3c strýci a kmotru mému milému.

247.

Václav Litochleb Hendrichovi ze Švamberka: o sladká vína. (R)

V Prachaticích 1518, 9. prosince. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Urozený, pane, pane! Službu svú vzkazuji VMti. VMt kde ste ráčili psáti, abych VMti zjednal malvazí a rivolí: i VMt račte věděti, že sem nemohl zjednati. I VMti dávám věděti, že vajíjezd muoj bude v outerý tento příští do Zalcpurku. I jestliže VMt co potřebujete, abych VMti koupil pití sladkého, račtež VMt dáti mi to znáti nemeškajíc, znajíc VMt vajíjezd muoj. A VMt račtež při tom peníze poslati, abych měl zač VMti kupovati, a oznámiti počet, co kterého pití. Datum ex Prachaticz, feria V post conceptionem beatae Mariae virginis, annorum 3c XVIII°.

Václav Lithochleb z Strachotína, služebník VMti.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mému milostivému.

248.

Jan z Roupova Křištoforovi ze Švamberka: o složení peněz za Kašperk. (R)

(Před rokem 1519.) — Přepis arch. Třeb. II. 16. A 12. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane, příteli a kmotře muoj milý. Byste se ve zdraví dobře měli, toho bych vám s pravú věrú přál. Muoj milý pane kmotře, psal sem vám do Prahy, co se dotýče té summy, kterúž mi za Kašperk dodati máte. Ráčili ste mi odepsati, že mi znáti dáte, kdy je vyčítati poručíte, když na panu z Rozmberka vyzvíte. I za to prosím, že tím prodlévati neráčíte, aby se vyčítaly při vyjití těch dvú neděl po sv. Jiří, neb já do Prahy k tomu dni pojedu, aby se ta summa přijela, i těm, komu mám dáti, aby se tu najíti dali. A já vás také hned tu při diskách kvitovati budu. Neb moji věřitelé, jak správu mám, že sou ty peníze jiným pójčiti zavázali, a kdyby se jim po vyjití těch dvú neděl dáním odtáhlo, že by hned škody na mne bráti chtěli. Protož prosím, že neráčíte toho dopustiti. S tím dajž pán Buoh, abychom se spolu ve zdraví shledali. Dán na Roupově v neděli 3c.

Jan z Roupova 3c.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Zvíkově, panu příteli a kmotru mému milému.

249.

Opat Kladrubský Křištoforovi ze Švamberka: o schůzi na Blatné u pana Lva a o svých rozepřích. (R)

V klášteře Kladrubském 1519, 15. března. — Orig. arch. Třeb. 3725.

Modlitbu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! VMti bych přál, abyste zdraví jsúce dobře se měli, tomu bych věrně rád. Pane milý! Pan Švihovský*) JMt ráčil mi vzkázati po Mikulášovi včera, abych VMti znáti dal, že pan Lev JMt ráčil na Blatnú domuv přijeti v dobrém zdraví, a že u JMt v neděli nyní minulú [17. března] na Blatné byl, a že pan Lev JMt s panem z Rožmberka JMtí jako dáli Buoh zajtra [16. března] do Prahy jedou spolu, a že soud zemský držán bude konečně tyto suchý dny najprve přieští. Také mi JMt pan Švihovský též ústně poručiti ráčil, což se pana Muckovského dotýče a kterážkoli nesnáz jest oc, abych VMt za ukázanie i za rok slozenie prosil, kdež pak teď týž pan Muckovský tiemto listem na váš list se též podává, kdež mi poručeno, abych VMti i ten list zaslal. Protož já VMti za to prosím, že tu věc na se vzéti i rok o to položití ráčíte, když se VMti zdá koli, když svůj čas k tomu mieti ráčíte. A já VMti i s lidmi našimi chci raději v tom nežli kejm jiným ohledán i rovnán býti. Ex coenobio nostro Cladronensi feria III. post Invocavit 1519.

Kněz Stanislav z boží milosti opat kláštera Kladrubského.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu na mne laskavému.

*) Jindřich.

250.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o jízdě do Němec k volbě nového krále. (R)

Na Zvíkově 1519, 3. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 19.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jakož mi píšete, co se jiezdy vaší do říši dotýče, žádost toho majíc, abych na Bechyni poslal a to zvěděl, vyjede-li pan kancléř na ten čas z Bechyně, jakož jest mi oznámil, kdež pak ten list sem vám poslal: i můj milý pane strýče, byl bych vedle žádosti vaší hned na Bechyni poslal, než včera Jiřík Tetaur, služebník muoj, přijel jest z Bechyně, pravil jest mi, že konečně pan kancléř dnes vyjeti z Bechyně má a že včera s některými [sic] koňmi svými jest na Piesek napřed poslal. Jakož pak Vrábský mladý, kterýž u pana kancléře jest, Petrovi Kekulovi služebníku mému vzkázal, prose, aby k němu tu na Piesek přijel, kdež sem mu pak tam odpustil k němu jeti: i z té příčiny sem tam neposlal a za jiné nemám, než že u vás na Boru v neděli bude. A také muoj milý pane strýče, jakož mi píšete, co se služebníkuov mých dotýče,

kterž s vámi jeti mají, že jim sukna k nohavicóm a barchanu neposieláte a z které příčiny, s psanie vašeho sem tomu porozuměl oc: i muoj milý pane strýče, juž já služebníky své vám teď posielám ty, kteréž jste jmieti chtěli. Než bude-li pak jim co obmeškáno na šatech dělání k té jjezdě, to já pak neviem, kejni to sejde. A také sem jim rozkázal vedle žádosti vaší, aby na Lnáře jeli a se panem Václavem Zmrzlíkem, švagrem naším, k vám na Bor předse jeli. A jinému nerozumiem, než že ta jjezda vaše předse bude. I dajž všemohúci pán Buoh, muoj milý pane strýče, aby se vám na té vaší cestě šťastně a dobře vedlo a buohdá ve zdraví se zase domuov vrátili. Toho bych vám, muoj milý pane strýče, věrně přál. A prosím panu Janovi a paní Labuťové a paní manželce své a dceři mé milé ode mne službu povězte, a že bych jim zdraví i všeho dobrého věrně přál. Datum Zviekov, feria VI. post Ascensionem domini, anno oc XIX. Henrich z Švamberka oc.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc, strýci a kmotru mému milému.

251.

Jan ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o sjezdu na Krumlově. (R)

Na Zvíkově 1519, 11. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 13.

Urozený pane, pane bratře muoj milý. Byšte zdraví byli a dobře se měli, toho bych vám věrně rád přál. Pane bratře muoj milý! Vězte, že sem pána z Rožmberka a pana strýce našeho za den polohenie nám spolu žádal, kdež sme se o to snesli, když by nám kolivěk den jmenovali, abychom před nimi stáli: i za jiné nemám, než že sú se spolu urovnali a nám den toho stánie menovali od této neděle najprv prieštie za tajden, abychom spolu na Krumlově byli. I již já vás zde dočekám, té naděje sa, že toho neobmeškáte podle našeho spolu zuostánie a k tomu se najdete a tu, dá-li pán Buoh, spolu pojedem, abychom na týž jmenovaný den na Krumlově byli. Ex Zviekov, feria V. post sancti Lorenci anno oc XVIII". Jan z Švamberka oc.

Panu bratru mému milému, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc.

252.

Purkmistr a rada města Písku Henrichovi z Švamberka: o dluhu za ryby. (M)

V Písku 1519, 21. září. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 3g.

Vysoce urozený a mnohomožný pane, pane nám laskavě přiezivý! VMti službu naši vzkazujem. Buzěk z Vítkova, poddaný náš, zpravil nás, kdež by před časy pro něho obstaveno, že jest musil dáti za dčber ryb II fl X gr. skrze omylné Šimka písaře VMti v rukojemstvie zapsánie za Brluožka bez vědomie jeho; jakož jest týž Šimek, tak jsme zpraveni, k tomu se seznal před panem purgkrabí Kestřanským,

že jest mu se to z omylu učiniti přihodilo; kdež prve zapsal Lukše z Zátavie za Brluožka za čber, potom též zapsal Buozka za téhož rukojemstvie za čber, ježto on tu nebyl a o tom nic nevěděl. A také jest Brluožek nevzal než jeden čber, za kterýžto Lukeš jsa rukojmě zaň zaplatil. Ale tento skrže omyl takový, nejša povinen, že jest, hindrován jsa, platiti musil, v tom nás žádá za opatření. I VMti my prosíme, že témuž Šimkovi rozkázati ráčíte, poněvadž jest předepsaného Buozka k tomu dání i ke škodě omylem svým připravil, aby jemu zase jeho peníze navrátil i také škody napravil, kteréž jest skrže to bral. To VMt dle spravedlnosti učiniece. Odpovědi žádáme po tomto poslu. Datum Piesce feria IIII die sancti Mathei evangeliste anno 9c XVIII. Purkmistr a radda města Piesku.

Vysoce urozenému a mnohomožnému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zvíkově, pánu nám laskavě přeznivému.

253.

Henrich ze Švamberka Janovi odtudž: o jeho ženitbě. (R)

Na Zvíkově 1519, 1. října. — Opis arch. Třeb. Fam. Švamberk 4.

Službu svú vzkazují, urozený pane strýče muoj milý! Napřed bych vám zdravie i všeho dobrého přál. Teď vám posielám ceduli od pana z Roznberka,*) co se vaše věci dotýče, kterémuž psaní porozumiete. I muoj milý pane strýče, již toho nikoli neobmeškávajíte, abyšte pána i sebe v posměchu nenechali. Než to mi se zdá, abyšte pánu oznámili psaním svým, koho za přátely s sebú k tomu jmieti chcete; a zdá-li se vám, pánu hned po tomto poslu mém psáti, již já neobmeškám pánu to oznámiti a hned s tím listem na Krumlov poslati. A pán Buoh rač se nám dáti spolu šťastně ve zdraví shledati. Datum Zvíkov, sabato post sancti Jeronymi, anno 9c XIX.

Hendrych z Švamberka 9c.

Urozenému pánu, panu Janovi z Švamberka a na Boru, strýci mému milému.

*) Ten list Petra z Rosenberka tištěn v Archivě Českém XII. str. 6 č. 1320.

254.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o sněmu; drobné zprávy. (R)

Na Zvíkově 1519, 2. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 18.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Prosím vás, oznamte mi, brzo-li na Boru zase budete; neb za to mám, že se muož trefiti, že mne nahoře v kraji najdete; a z které příčiny, když se buohdá spolu shledáme, toho vás spravím. A budu-li nahoře, tehdy já vás aneb vy mne provodíte zase na Zvíkov. Neb toho potřeba kázati bude, pro pana Jana, bratra vašeho. A prosím, že mi nějaké noviny oznámíte, což dobrého na tom sněmu jednáte a k čemu dobrému se chejlí. A pán Buoh rač

se nám dáti spolu šťastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Ex Zwiekow, dominico ante s. Francisci, anno oc V^oXVIII. Henrich z Švamberka oc.

Panu strýci mému milému, panu Křištoforovi z Švamberka oc.

255.

Vilém Švihovský Henrychovi ze Švamberka: zve ho ke křtu syna svého. (R)

Rabí 1519, 14. prosince. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švihovský.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a příteli muoj zvláště milý. Byste se dobře měli a zdraví byli, toho bych VMti věrně přál. Jakož sem VMti psal, oznamujíc, kterak pán Buoh všemohúcí paní manželce mé pomoci ráčil a syna mi dáti ráčil, žádajíc, abyste ke mně na Rabí tuto sobotu najprv příští přijeti ráčili a syna abyste mi křesťana udělali ráčili, kdež ste mi odepsati ráčili, že to pro mne učiniti rádi ráčíte: i račte věděti, že jest mi pan švagr muoj pan Lev JMt odepsati ráčil, že k tomu času býti nebude moci, že jest ho pán z Roznberka obeslati ráčil a že na Krumlov jeti musí, než v pondělí najprv příští na noc konečně přijeti že ráčí na Rabí. Protož VMti prosím, že tento pondělí najprv příští na noc přijeti ráčíte a syna mého křtíti a kmotrem vždy býti ráčíte; a já VMti čekati budu a [s vašeho]*) přátelství, kdež ste mi psáti ráčili, že rádi přijě[ti ráčí]te, velmi děkuji a vším dobrým přátelstvím p[odle] možnosti chci se rád VMti odplatiti. A teď VMti list, který mi pan švagr muoj pan Lev JMt, psáti ráčil, posielám, kterýmž se dále spraviti ráčíte. A panu švagrovi svému panu Lvovi JMt sem též psal, aby tento pondělí vždy na noc přijeti ráčil. S tím dajž pán Buoh všemohúcí, abychme se ve zdraví spolu shledali. Datum Rabí feria IIII post sanctae Luciae, ano domini oc XVIII°.

Vilém z Ryznberka a z Švihova oc.

Urozenému pánu, panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekové, pánu a příteli mému zvláště milému.

Tištěno též v Sedláčkových Hradech IX. 23 spolu s pěti dopisy Břetislava z Risenberka k Henrychovi ze Švamberka z let 1554—1566. *) vytrženo.

256.

Kněz Vavřinec zve Henricha ze Švamberka na novou mši do Plzně. (M)

Na Boru (před 1520). — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1k.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane a pane milý! Mti V. přál bych s zdaru božieho, že byste se dobře měli a ve zdraví byli. VMti žádám a prosím jakožto dědic a poddací pána svého, ufaje z rady a s spomocí pána svého; i neračte za zlé mieti, MtV zovu na novú mši do Plzně, že VMt ráčíte přijeti na svatú Trojici, máte-li milost a žádost. A já jakožto smutný, sirý a nemaje se komu utéci, maje duofanie k pánu svému, se utiekám ku pomoci; nebo bych chtěl na Boru slúžiti, tomu ne-

mohu nic učiniti, nemaje se k čemu utéci; protož z duofáním s věrú, že VMt ráčíte na mě zpomenúti, a já VMti se chci toho odslúžiti jakožto poddáci a kaplan chudý váš, a věrně za vás i za všechny přátely i příbuzné vaše pána Boha věrně prositi oc. Datum Merica in die dedicacionis.

Kněz Vavřinec syn nebočitčků Sauma Petříků, vždýcky váš.

Urozenému pánu panu Henrychovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mému na mě laskavému buď dán.

257.

Děkan Vavřinec Henrichovi z Švamberka: o faráři Oslovském. (M)

Na Blatné 1520, 27. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 1k.

Modlitbu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně milostivý! Jakož VMt psáti ste ráčili o kněze faráře Oslovského, vymlúvajíc jeho, že by jemu to mělo z omylu přijíti: jakž pak kolivěk ta věc sama v sobě jest, proto jest vždy kněz farář Oslovský měl se VMti dotázati, má-li curam animarum čili nic, aby v tom žádný omyl nebyl. Poněvadž i v světském řádě to se též zachovává, že žádný v žádný úřad aneb v spravování se sám od sebe neuvazuje, leč prvé bude jemu ta moc a úřad poručen od těch, komuž ta věc náleží: mnohem více v řádě duchovním to zachováno má býti, a kdož z toho vystupuje, sám nejprve svú duši a potom i jiných lidí svozuje. Jakž se jest pak již kolivěk stalo, již to tak býti musí, toliko ať on za to před Buohem dosti učiní, že jest z omylu užíval té moci, kteréž jest neměl; neb při posluhování svatostí kostelních žádný omyl býti nemá. Item, jakož VMt psáti ste ráčili, abych jemu dal curam animarum až do svatého Martina: již já mocí pana administratora kostela Pražského jemu curam animarum až do svatého Martina dávám, ať toliko právo pana administratora nehyne; neb vedle obyčeje, kdož na rok béře curam animarum, X gr. českých povinen jest dáti. S tím dajž pán Buoh VMti dlúhé zdraví. Dán na Blatné v pátek na svatého Jana Crysostoma letha M^oV^cXX^o.

Kněz Vavřinec farář a děkan na Blatné.

Uroz. pánu panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově JMti, pánu mně milostivému.

258.

Úředník Roudnický Křištoforovi ze Švamberka: o bažanty. (R)

V Roudnici 1520, 12. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně příznivý. Kdež mi ráčíte psáti o bažanty, abych VMti poslal, co bych mohl nejdřív, že toho VMti potřeba káže: i račte věděti, že jsem o to péči hned měl, abych posla nemeškal, tak jakž jste mi ráčili psáti. I nemohli v tom čase jediné čtyři lapiti, i ty VMti posílám;

a také pro rozvodnění vod k mnohým hajní nemohú vuodám, kdež jim sypí. Datum ex Raudnicz dominico die ante Valentini, anno oc 1520.

Václav Libenský z Blatna, úředník na Roudnici.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru, pánu mně příznivému.

259.

Henrich ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o schůzce s panem Rosenberským na Zvíkově na místě ve Strakonících (R)

Na Zvíkově 1520, 7. března. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 15.

Službu svou vzkazuji, urozený pane, pane strýče a kmotře můj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jako mi píšete oznamujíc mi psaní páně z Rozmberka, kteréž jest vám učinil, co se shledání vašeho s ním dotýče v Strakonících: i muoj milý pane strýče, vězte, že pán také oznamuje; a málo prve poselství páně ke mně jest přišlo, nežli vaše, žádaje toho pán, když ke mně z Prahy přijedete, že nám není potřeby z Prahy do Strakonic jeti, a že pán u mne v pátek nejprv přistí [16. března] ráčí býti a tu se s vámi shledati. I to znajíc, můj milý pane strýče, prosím, že ve čtvrtek [15. března] ke mně sem vždy přijedete. Nebť vás věrně rád uhlédám, jako svého milého pana strýče. A pán Buoh rač se nám dáti spolu šťastně a ve zdraví shledati, muoj milý pane strýče. Datum Zwiekow, f. IIII post Translationem s. Wenceslai, anno oc V^cXX^o.

Henrich z Švamberka oc.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Boru oc strýci a kmotru mému milému d.

260.

Mikuláš ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o koně. (R)

Na Třebli 1520, 10. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 16.

Službu svou vzkazuji, urozený pane, pane strejče muoj milý. Zdraví i všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. I pane strejče milý, prosím vás za kuon, že mi jej dáte k mé potřebě i v túž odplattu zase. I tu vieru k vám mám, že to pro mě učiníte a v tom mne neoslyšíte, jakož bych já též v tom i v jiným chtěl pro vás učiniti. Datum ex Trzebl feria V. post dominicam Cantate, annorum oc XX°.

Mikuláš z Švamberka a na Třebli.

Uroz. pánu, panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru oc, panu strejci mému milému d.

261.

Purkrabí na Zvíkově Hendrichovi z Švamberka: o věcech hospodářských, o utraceném dítěti, o moru. (M)

Na Zvíkově 1520, 2f. říjnu. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2c.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú VMti vzkazuji, a věrně bych VMti přál zdravie a v něm všeho dobrého. A jakož ste mi ráčili psáti, abych formany způsobil k rybám vezení: i nemohúc jiných mítí, poslal sem vozníky VMti s jedním vozem, a dva vozy museli lidé sebrati. A jakož ste mi ráčili psáti, abych vedle jiných za VMt rukojmí byl panu Bechyňovi do listu dojití; i to bych byl učinil, ale psal mi pan Bechyně, že ještě peněz pohotově nemá, než jakž bude mítí, že mi oznámiti chce; i jakž mi oznámí, to já hned vedle rozkázání VMti opatřím, uručíc i příjmu.

Také račte věděti, že děvka, kteráž prve byla u rychtáře Oslovského, jsúce děvkú nynie v Crhonicích, tam majíc dietě, po porodu je zahubila; a ženy tomu porozuměvše, i chtěly ji ohlédati, a ona se teprv poznala, že jest to dietě měla, praviec, že jest se jí na porodu zabilo. Však jest je do děbánu schovala a kamením v pivnici u vodě příkladla; a tak mi pravila šafářka, že jest nalezla lajko v pivnici a nuož, za to má, že jest tím lýkem tomu dietěti hrdlo zatáhla, a když jeho dobývala, že jest teprv to lýko odřezala. I mám tu děvečku zde u věži; protož co s ní ráčíte rozkázati, tak se zachovám.

Také račte věděti, že strýc muoj Mikuláš položil jest vedle smlúvy Voríškuom VIIj m u rychtáře, a oni chtějí, aby se jim vydalo; i račte rozkázati, má-li jim vydáno býti. A teď VMti list od kněze Matouše poselám a IIII zajíce, na ten čas více sem jich neměl. — Což se pak moru dotýče, račte věděti, že v Branišovským a Tynčanským ouřadu počínají mříti; však toliko jeden hospodář v Přeborově umřel, a ten den když ste odsad jeti ráčili, roznemohl se zde pacholík a potom dva, a děvčice koláře Němce; pacholíci zemřeli, ale děvčička se zhojila. Jiný na tento čas žádný nemocen není ani žádný zde, děkujíc pánu Bohu, neumřel. A s tím dajž všemohúci pán Buoh, abyste se VMt i se všemi domuov k nám ve zdraví vrátili. Dán na Zvíkově v neděli na svatú Ursílu leta oc XX°.

Jan Smrčka ze Mnichu purgrabie na Zvíkově.

Urozenému pánu panu Henrichovi z Švamberka a na Zvíkově oc VMti, pánu mému milostivému.

262.

Jan ze Švamberka Křištoforovi odtudž: že se mu narodil syn; zprávy o dobytých Janovicích oc. (R)

V Boru 1520, 24. listop. — Orig. arch. Třeb. č. 3762.

Urozený pane, pane bratře můj milý! Byšte zdraví byli a dobře se jměli

i s naší se vši rodinú, toho bych vám věrně přál. O mně vězte, že se děkuje pánu Bohu dobře mám se vši svú čeládkú; pán Buoh rač dáti dlúho, jest-li jeho svatě milosti vuole. Pane bratře můj milý, vězte, že jest všemohúcí milý pán Buoh ráčil pomoci dnes na úsvitě manželce mé a ráčil jí dáti syna;*) z takového daru jeho svatá milost buď pochválen.

Bych vám měl jaké noviny z tohoto kraje oznámiti, žádných neviem na tento čas; než co se Janovic dotýče, jestliže prve o tom nevíte, vězte, že sú se již na nich dali, i vzeli sú některé osoby, kteří sú na nich byli, a svázali je na vozy a vezli je do Klatov, tak jakž slyšeti, paní Sudovou i s dětmi také vzeli. Než toho ještě neviem, co s nimi dále počínati budú.

Manželka má vám kázala povědieti modlitbu a že by vám přála zdravie i všeho dobrého. Prosím, že poslem našim budete ku paní manželce vaší a paní Labuťové, a že jim od nás poviete služby naše, a že bychom jim přáli zdravie i všeho dobrého, nic jiného. Než milý pán Buoh rač vám dáti všem dobře se a šťastně mieti, a abychom se buohdá všickni ve zdraví a šťastně shledali, je-li jeho svatě milosti vuole. Datum ex Bor sabbato ante festum s. Catharinae virginis anno oc XX.

Jan z Švamberka oc.

Panu bratru mému milému, panu Křištoforovi z Švamberka a na Vorlíce.

*) Jan ze Švamberka měl tři syny: *Petra*, *Bartoloměje* a *Jana*. Míni se tuto některý z obou posledně jmenovaných.

263.

Linhart Markvart z Hrádku Křištoforovi ze Švamberka: zprávy o moru v Čechách. (R)

B. m. 1520, 30. prosince. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3765.

Urozený pane, pane na mně laskavý! Napřed bych VMti přál s pravú věrú, abyšte zdraví byli a dobře se měli na zdraví svém i na všem jiném. A taky bych rád viděl, aby tato rána od Boha na nás puštěná mohla od milého Boha zastavena býti, abych ještě mohl VMt viděti v dobrém zdraví. A kdež mi psáti ráčíte, kteříž jste před tím povětrím do Pasova ujeli, že děkujíc pánu Buohu ste všickni zdraví: i toho já panu strejci vašemu i tudíž VMti i všem jinejm, ktož jsú s VMtí tam ustúpili, věrně rád přeji, že ste zdraví. A kdež toho žádáte, abych VMti psaním svým oznámil, kterak se mám na svým zdraví a kde sem: i děkuje pánu Buohu na svém zdraví mám se dobře i se vši svú rodinú, a vzav pána Boha na pomoc, bráním se doma v svým obydlí. A taky abych VMti oznámil, velmi-li okolo mne mrú: i račte věděti, že všudy okolo mne i u mne mrú, a dobře valně a velmi mrú. S tím dej milý Buoh, abyšte se dobře měli a k nám se bohda šťastně a brzy vrátili. Datum tu neděli před Novým létem léta oc XX.

Linhart z Hrádku a na Trpistech.

Urozenému pánu panu Křištoforovi z Švamberka a tohoto času v Pasově, pánu na mně laskavému.

264.

Křištofor ze Švamberka Henrichovi odtudž: o jízdě k soudu zemskému. (R)

V Hazlách 1521, 12. února — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamperk 19.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! VMti bych věrně přál, abyšte zdraví jsúce, dobře se měli. O nás také račte věděti, že se, děkujíc pánu Bohu, ještě na zdraví svém všickni dobře máme. Muoj milý pane strýče! Také VMti oznamuji, že mi pan z Rozmberka ráčil dnes poslati některé psanie, kteréž jest jemu pan Smečenský učinil. Při tom mi pán psáti ráčí o jízdu mú k soudu k těmto suchým dnuom oc. I poněvadž se pánu tak zdá, toho sem úmyslu, dá-li pán Buoh tak učiniti, a odsud bohda vyjedu v tuto sobothu; a tak sme na tom s panem Jindřichem Švihovským, že u vás na Zviekově, dá-li pán Buoh, budeme první pondělí v puostě a odtud pak předse k Praze pojedeme. I za to VMti pan Jindřich i já prosíme, že ráčíte pro nás posla do Prahy vážiti a tam přezvědět, přijel-li je nejvyšší pan purkrabie Pražský aneb přijde-li k těm suchým dnuom, a také, sjedú-li se jiní páni soudci zemští k soudu; neb jestliže by soud držán býti neměl, abychom my tam darmo nejezdili. A ten od vás poslaný do Prahy aby zase na Zviekově byl v pondělí aneb v outerý konečně. S tím všemohúcí pán Buoh rač nám dáti spolu, muoj milý pane strýče, ve zdraví šťastné a vesele shledání. Dán v Hazlách v úterý po sv. panně Školastice, létha oc XXI°.

Křištofor z Švamberka oc.

Panu strýci a kmotru mému millému, panu Hendrychovi z Švanberka oc JMti.

265.

Anežka z Kolovrat (manželka Křištofora ze Švamberka) Elišce z Kolovrat: o sčekaní peněz. (R)

Na Vorlíce 1521, 19. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolovrat.

Má najmilejšíe paní sestra! Zdraví, všeho dobrého, toho bych vám věrně přála, s panem otcem mým milým i se vsie rodinú. Má najmilejšíe paní sestra! Píšete mi, že jste tu víru jmili, že se pánem přijedu do Prahy: i má najmilejšíe paní sestra, by byl pán jel, byla bych jistě přijela. Poněvadž jest od krále JMti ten sněm odložen, mám za to, že pán nyníčko tam nepojede, než v brzkém času, dá-li pán Buoh, má úmysl pán tam přijeti. A já také, dá-li pán Buoh, se pánem přijedu. — Jakož mí píšete, že jest pan otec můj milý ráčil vás zdržeti, že jste byli úmyslu toho podle listu páně se zachovati: i má milá paní sestra, dobře je pán ráčil učiniti, a děkuji vám z toho pro vás, že jste strpení jměli. A za to vás prosím, že prodleníe jmíti budete; neb jistě vězte, že se s pilností stará, aby vám tu summu dal. Neb vězte, že sú jeho na několika ubezpečili; a mám za to, což bude nejprve moci, shledajíc tu summu, že ji vám pošle anebo sám přiveze, jakož naději mám, že některá summa peněz v Praze brzy bude. Protož, má milá paní sestra, poněvadž jste

čekali tak dlouho, již sobě některého krátkého času nevažte. Nerada bych vám toho přála, abyšte jeho sobě hněvati jměli. Z té povinnosti vám píši, ježto bych vám všeho dobrého přála. Poněvadž jste ta všecka léta pěkně se se pánem snášeli, prosím vás, nepouštějte tak prudce a zachovajte jeho sobě pro potomní věci, neb přátel vdycky potřebí jest. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, má najmilejšíe paní sestra, ve zdraví šťastně nám spolu se shledati. Dán na Vorlíce, na den sv. Ducha léta oc XXI°.

Anežka z Kolovrat a na Vorlíce oc.

Mé najmilejšíe paní sestře, paní Elšce Bezdrůžické z Kolovrat.

266.

Mistr Mikuláš, kanovník kostela Pražského, Henrichovi ze Švamberka posílá obšírné naučení, jak se chovati a čeho užívati v čase morním. (R)

Na hradě Pražském 1521, 12. července. — Orig. v arch. Třeb. č. 3787.

Modlitbu svú vzkazují, urozený pane, pane milostivý! Byste VMti jsúce zdraví dobře se jměli, toho bych VMti vždycky věrně přál. Ráčili jste mi vzkázati, abych VMti poslal electuarium librantis a k tomu in morsellis contra pestem: byl bych je VMti s pravú věřú rád poslal, ale Buoh zná, že jich nemám, a zde v Praze jich také nedělají. Z Tajna i z Domažlic častokrát kupci jezdí do Norberka; kdybyste ráčili psáti panu Janovi, panu strýci VMti, JMt mohl by snadno zpuosobiti, že by ty věci VMti byly z Norberka poslány vod apatékáře, kerémuž říekají mastr Kundrat, apatekář zu Nornberk in der Prediger Gossen. Item electuarium librantis za renský zlatý dávají dvě libře, a confectionem in morsellis contra pestem za rénský zlatý dávají jednu libru. Electuarium librantis račte takto požívati: když kolivěk VMt se bojíte nakažení, tak abyšte se nenakazili, kteréhožkolivěk času dne račte přijíti jedno kolečko anebo druhdy puol kolečka, a to můžete učiniti jednu anebo dvakrát přes den; též také můžete přijímati VMt in morsellis druhdy puol kusu anebo někdy celý, též jako electuarium librantis; a tomu račte tak srozuměti, abyšte po jednu nepřijímali electuarium librantis a in morsellis spolu, než když přijímáte electuarium librantis, tehdy po třech, čtyrech anebo pěti hodinách můžete přijímati opět electuarium librantis anebo confectionem in morsellis.

Ačkolivěk někteří lékaři praví, že by aqua vitae byla náramně horká, i z té příčiny že by nebyla tak užitečna contra pestem, totižto proti bolesti morní, ale mně se zdá, že oni to proto praví, že snad některý z nich připraviti aquam vitae dobře neumí, anebo snad aby se lidem zdálo, že jedno jejich lékařství platno mělo by býti. Electuarium, kteréž se dělá v škořepce vaječné s šefránem a s dryákem oc, dobré jest; ale pokudž já tomu rozumím, nade všecko lepší jest aqua vitae, a není tak velmi horká, jako se někteří domnívají; nebo skuoro tak mnoho studených věcí znamenitých a dobrých vejde do aqua vitae jakožto horkých. A když se přijímá aqua

vitae letním časem, bez štěvíkové vody se přijímati nemá; i protož račte sobě dáti pálití štěvíkovú vodu.

Milostivý pane! ač aqua vitae dítkám a lidem v sedmi anebo v osmi letech není tak velmi užitečna, jakožto zmužilým lidem a starým, VMti jakožto pánu svému milostivému věrně radím v tom povětrí a nakaženém, neračte opouštěti aqua vitae; a dobře by bylo, abyšte ji VMt maličko každý den jednou přijímali s štěvíkovú vodú; shledáte bohda, že VMti užitečna a platna bude. I v tom nebezpečném času není potřebí, abyšte přijímali metrdát [sic] anebo dryák, nebo ty věci jsú v aqua vitae. I račtež VMt ráno přijímati aquam vitae, a druhdy, kdybyšte se báli nakažení, račte přijíti aquam vitae u večer anebo na úsvitě. Račtež potom spáti hodinu nebo dvě, a neračte za to dbáti, kdybyšte se po aqua vitae nepotili. I račtež se tak zachovati, jakož teď v dole psáno jest.

V neděli anebo v pondělí na úsvitě, anebo když vstanete, račtež přijímati málo aquam vitae; a u večer téhož dne, když spat jíti ráčíte, račtež přijímati kousek anebo málo více nežli puol confencionis in morsellis anebo electuarium librantis jedno kolečko.

Item v úterý ráno, když vstáti ráčíte, račtež přijímati confectio in morsellis anebo electuarium librantis, též jako před tím u večer jste učinili, jedno z nich; item v úterý u večer račtež přijímati pillulas pestilenciales asi XI anebo XV, a druhý den obecně budete míti stolicí po nich. — V středu ráno račtež přijímati confectionem in morsellis anebo electuarium librantis; u večer v středu račtež přijíti aquam vitae maličko s štěvíkovú vodú. — Ve čtvrtek ráno račtež přijímati opět confectionem anebo electuarium librantis, u večer pilulae pestilenciales. — V pátek ráno málo aquam vitae, u večer confectio in morsellis anebo electurium librantis. — V sobotu neračte toho času do lázně choditi; ráno račte přijímati confectio citri, kousek té confectio, jakož ji VMti teď posielám; pakli se ráčíte mýti, račte se mýti málo u vaně, abyšte se nepotili; a ten den, když byšte se myli, račtež opět přijímati kousek té confencionis citri, jakož teď VMti posielám. A tak se račte zachovati přes celý týden, i mám víru k pánu Bohu, že bohda budete zachovaný.

Item, toho neračte obmeškati, jestliže by koho v tom nebezpečném času hlava bolela, a k tomu z horkosti nebo z studenosti, tehdy ihnedky bez všelikého meškání nečekajíc nikoli, aby se bolest vyvrhla, ale hnedky aby mu dali aquam vitae s štěvíkovú vodú, tak kterak sem ukázal tomu dobrému člověku; a potom aby se potil puol hodiny nebo hodinu, tehdy s pomocí boží druhý den bude zdrav; ale kdo čeká, aby se bolest vyvrhla, již jest velmi nebezpečné hojení.

Item, kdo by se nemohl brzo potiti, cihlu horkú, však mokry obinutú aby mu k nohám položili.

Item, kdyby kdo maje bolest v hlavě oc z horkosti nebo z studenosti, jakož ta nemoc tak se počíná, a kdyby nemohl aquam vitae zachovati, tehdy aby mu jinú dali; a tope[ni]čku horkú z chleba aby držel k ústóm a voněl k ní, a druhú topeničku teplú aby mu na pupek položili. A teď VMti posielám dvě sklenici; z menší račte přijímati aquam vitae, tak mnoho jako sem tomu dobrému člověku ukázal, buď ráno nebo u večer, a neračte se po ní potiti. Ale kdyby pán Buoh dopustil na někoho tu morní bolest, tehdy bez meškání ihned aby mu dali aquam vitae věcí plnú sklenici, a k tomu štěvíkové vody třetí díl jako aqua vitae.

I milostivý pane! já jakožto kaplan VMti vždycky žádám a pána Boha prosím za zdraví a štěstí VMti. A Buoh všemohúci z své nesmírné milosti rač VMti dáti a popřítí toho za velmi dlühé časy. Datum ex arce Pragensi feria VI ante festum Margaretae virginis annorum XXI.

Mistr Mikuláš, kanovník kostela Pražského, VMti kaplan.

Uroz. pánu panu Henrichovi z Švamberka a na Zvíkově oc, pánu mému milostivému.

267.

Děpolt z Lobkovic Křištoforovi ze Švamberka: slibuje býti k dosažení kanclérství českého nápomocen; radí však, aby jednal v dorozumění s panem Lvem a Petrem Rosenberským. (R)

Na Dobříši 1521, 23. listop. — Orig. v arch. Třeboň. č. 3800. a.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane švagře muoj milý! Rád slyším, že ste zdraví, té věci vám, pán Buoh zná, věrně přeji. Jakož mi oznamujete o smrti páně kancléřově: i pán Buoh rač jeho duši milostiv býti. Pane švagře muoj milý! vaše předsevzetí dobře mi se líbí, dajž pán Buoh, abyšte k tomu přišli. Při tom mě žádáte, abych přítelem vaším byl, kdež by toho potřeba kázala, a králi JMti abych psaní učinil. I chci já všecko rád učiniti, což bych vám v tom jedné mohl platen býti. A jistě se k vám, pane švagře milý, tím nepochlebuji, že já na tento čas mimo vás neznám hodnějšího k tomu úřadu! A kterak se vám zdá, abych králi JMti o tu potřebu vaši psaní učiniti měl, pošlete mi přípis po tomto poslu, kteréhož k vám teď naschvál posílám. Dajž pán Buoh, abyšte se dobře měli ve všech svých věcech, a spolu abychom se ve zdraví shledali. Dán na Dobříši v sobotu před sv. pannú Kateřinú léta oc XXI.

Děpolt z Lobkovic a na Břlině.

Také pane švagře muoj milý toto sem sobě myslil: jako se mají sjeti pán z Rozmberka a nejvyšší pan purkrabie Pražský*) tyto dny na Zvíkově, ač vím, že jste již u pána purkrabí o tu potřebu byli a snad i z jeho rady tu věc předseběřete, však by snad proto škodné nebylo, že byšte ještě ku panu purkrabí zmínku udělali před panem z Rozmberka a před panem strýcem vaším, aby vám již k tomu raden a pomocen býti ráčil a jiným toho nejednal proti vám; neb jistě některý z pánuov

Švihovských o to jednati budou, a pan purkrabie jest s nimi velmi dobře.***) I jistě vám toto píši dobrým úmyslem. A když se s vámi shledám, šfír vám to vyložím.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka oc panu švagra mému milému.

*) Zdeněk Lev z Rožmitála. **) Jednal o to i zjednal Jindřich Švihovský z Risenberka. Pan Lev choval se při tom dosti obojetně.

268.

Zbyněk z Běšin Henrichovi ze Švamberka: o dluh. (R)

Na Blatné 1522, 8. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Běšin.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane milý! Kdež VMt mi psáti ráčíte a na psaní mé odpověď mi dáváte, že VMt v paměti to nemáte, abych VMt pro obnovení listu do ležení VMti obsílal: i tak jest, že sem neobsíelal z příčiny té, nechť VMti nic ublížiti, ani pánóm přátelóm VMti žádnú nevoli, naděje se, že v tom VMti libost učiním. Ale z psaní tohoto VMti rozumiem, tak jakž mi VMt psáti ráčíte oc, že by pan Kryštof spravil VMt i pan Jan, strejci VMti, že oni s tiem dluhem nic činiti nemají a snad VMt také, a že snad jinému někomu ta věc přísluší a náleží. I račte VMt vě[děti] . . . *) zdá, a konečně tak pravím, že ta [summa i s] úroky zadrželými, za které ste VMt s jinými pány a dobrými lidmi rukojmě a mně ste se zapsali a pečefmi svými utvrdili, komu by pak ta věc náležala, nežli mně a dědicóm mým? I VMti já vzdy věřím tak, podle psaní mého prvnějšího, pokudž toho na VMti žádal [sic], tu vieru k VMti mám, že mi v tom odporni neráčíte býti. Odpovědi od VMti žádám, abych se věděl čím spraviti. Ex Blathna f. IIII p. Trium regum anno oc XXII°. Zbyněk z Běšin oc.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově, pánu mně přeznivému.

*) vytrženo.

269.

Křištofor ze Švamberka Henrichovi odtudž: přeje si, aby ho navštívil. (R)

Na Vorlíce 1522, 8. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamperk 15.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý! VMti bych věrně přál zdraví i všeho dobrého. Jakož mi psáti ráčíte, že úmysl jest váš, zítra bohda ke mně sem k úbědu přijeti, toho žádajíc, abych vám oznámil, nebude-li zítra muoj odjezd nikam. I o žádném nevím; a by pak jaký býti měl, mohu toho do jiného dne odložit, neb jedním dnem bohda snad nic obmeškáno nebude. I za to VMti prosím, že tak učiniti ráčíte a zítra bohda že sem přijedete a v tom že již úmyslu svého neráčíte změnit. Neb vás s pravú věrú rádi uhlídáme, jako svého milého pána a strýce. Všemohúcí pán Buoh rač vám dáti dobrou a šťastnou noc a spolu nám všem ve zdraví šťastné

a veselé shledání. Ex Orlik raptim f. IIII post Epiphaniam domini, anno oc XXII. A od VMti ty připsy, kterýchž ste mi puojčiti ráčili, zase posílám.

Křištofor z Švamberka oc.

Panu a strýci mému milému, panu Hendrychovi z Švamberka oc JMti.

270.

Křištofor ze Švamberka Henrichovi odtudž: o sporu se Zbyňkem z Běšin. (R)

Na Vorlce 1522, 9. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 15.

Urozený pane, pane strýče a kmotře muoj milý. Dlúhého zdraví a v něm šťastně všeho dobrého VMti bych srdečně přál. Muoj milý pane strýče! Nedostatku zdraví vašeho vám věrně nepřeji, a by bylo možné, byl bych rád viděl s pravú věrú, abyšte ke mně byli ráčili dnes přijeti. Ale poněvadž pro nedostatek zdraví vašeho příjezd váš sem se jest změnil, za to prosím, že mi to potom ráčíte nahraditi. Neb jistě příliš se v tom k nám nepřátelsky ráčíte míti, majíc nás tak blízko od sebe, že tak málo u nás býváte. I což ste ráčili tyto časy obmeškati, za to prosím, že to napravíte.

Jakož ste mi ráčili poslati list páně Zbyňkuov a při tom mi úmysl svooj oznámiti, co byšte mu na též psaní za odpověď dáti ráčili: i byla by slušná odpověď. Než obávám se, že by páni soudce toho k sobě k slyšení nepřijali, neb jim taková věc nenáleží, než toliko úřadu purkrabskému. Než zdálo-li by se VMti jemu tuto odpověď dáti: že ste mu prve odpověď na jeho psaní dali, naději majíce, že vám o to dále psáti nebude. Pak poněvadž jeden jistec, za kteréhož ste v tom listu rukojmí byli, vám toho zprávu dal, že by ten dluh jeho již býti neměl, že se vám nezdá ani nehodí v jiné se dávat. Než zdá-li se jemu, že ste mu přes to čím povinni, chce-li vás z toho právem vinit, že mu z toho právi budete. A což na vás právem obdrží, že vám nebude moci přičteno býti od jistce vašeho, abyšte v tom z řádu a práva vystúpili. I to jest zdání mé. Ráčíte-li jemu tu odpověď dáti, aneb co v tom přičiniti aneb ujíti, to při VMti vuoli*) tu odpověď dáti, kterúz ste před sebu jakož sem VMti pravil, že úmysl mám [pur]krabí**) na Rožmitál: i včera sem mu tam víno poslal. A měl se včera zase vrátiti aneb dnes do dne; i ještě se nevrátil. Než jakž zvím, že jest na Rožmitále, tak hned, dá-li pán Buoh, k němu pojeďu a rozmluvím s ním také o to, co se pana Zbyňka dotýče. Nepochybují, že on to hned zastaví a přetrhne. Všemohúcí pán Buoh rač nám dáti spolu, muoj milý pane strýče, ve zdraví šťastně se shledati. Ex Orlik, f. V. post Epiphaniam domini oc XXII.

Křištofor z Švamberka oc.

Pánu a strýci mému milému, panu Hendrichovi z Švamberka oc JMti.

*) Vyhnilé místo. **) Míni se nejspíš nejv. purkrabí Pražský Zdeněk Lev z Rožmitála.

271.

Vilém Buzický panu Henrichovi z Švamberka: o dluhu za ryby. (M)

B. m. 1522, 9. března. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 3g.

Urozený pane, pane mně milostivě příznivý, službu svou VMti vzkazují. Račte VMt věděti, že lidé moji z Jenína prosili sú mne k VMti za přimluvu, že sú VMti dlužni za ryby, abyšte VMt jim ráčili za ty ryby shověnie učiniti do svatého Václava nejprv příštího; a já je ch[c]i k tomu skutečně přidržeti, aby oni VMti z toho dluhu na ten čas právi byli. VMti prosím, že to pro mě učiniti ráčíte; za odpověď VMti prosím oc. Dán první neděli v půstě leta XXII°.

Vilém Buzický z Buzic a v Jeníně.

Uroz. pánu panu Hendrychovi z Švamberka a na Zvíkově, pánu mně milostivě příznivému.

272.

Křištofor ze Švamberka Petrovi z Rosenberka oznamuje, že se mu narodil syn. (R)

Na Zvíkově 1523, 25. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 1.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý. Račte věděti, že všemohúcí pán Buoh manželce mé milé pomoci ráčil dnes prve, než sem z Blatné přijel, a ráčil nám dáti syna, s kteréhožto daru jeho svatá milost pochválen buď: i proto VMti to oznamuji, abyšte věděli, že vám přítel přibylo. A také bez pochyby sem, že nám toho daru přieti ráčíte. Všemohúcí pán Buoh daj se VMti všelijak za dlouhé časy ve zdraví dobře jnieti, a táž milost jeho svatá daj nám spolu ve zdraví šťastně se shledati. Ex Zviekov sabato die sancti Marci Evangelistae, anno oc V^cXXIII^o.

Kristopfor z Švamberka oc.

Pánu a bratru mému milému panu Petrovi staršímu z Rozmberka oc JMti.

273.

Písař Choustnický Jakub panu Křištoforovi z Švamberka: o prodeji vlny. (M)

V Soběslavi 1523, 22. září. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2r.

Urozený pane, pane mně přiezivný, službu svou povolnú VMti napřed vzkazují! Žádán jsem od některých súkeníkuov Soběslavských k VMti za psaní, a to srozumění vzali od Tábořských, kterak byšte VMt na zámku Vorlíku vlnu mieti měli: i jestliže ste VMt ji neprodali, toho jsú úmyslu někteří z nich, k VMti přijíti a koupiti; a tak na tom jsú, pokudžby od VMti a na jaké roky stržili, že VMti zaručiti chtí a zaplatiti, jediné abyšte VMt jim slušně rok dáti ráčili, aby tomu dost učiniti mohli. A také toho na VMti prosí, že mi psaním oznámiti ráčíte, po čemž byšte jim kamen vlny dáti ráčili. Datum Soběslav feria III sancti Mauricii anno oc XV^cXXIII^o.

Jakub, panství Chúsnického písař.

Uroz. pánu panu Kristoforovi z Švamberka a na Zviekové oc, pánu mně přiezivnému.

274.

Děpolt z Lobkovic Křištofora ze Švamberka kvituje z uschovaných dvou soudků peněz. (R)
B. m. 1523, 2. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Lobkowic.

Já Děpolt z Lobkovic a na Bilině, vyznávám listem tiemto přede všemi, kdež čten, nebo čtúci slyšán bude, jakož sem dal k věrné ruce schovati dva sůdce peněz zapečetěných urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Zvíkově, kdež pak cedule řezané, kteréž mezi týmž panem Křištoforem z Švamberka a mnú učiněny sú pod pečetmi našimi a urozených pánuov, pana Petra staršieho z Rozmbergka oc, pana Zdenka Lva z Rožmitála a z Blatné, někdy nejvyššího purgkrabí Pražského, a urozených vladyk pana Václava Kekuli z Stradonic a Václava z Mirošovic, to v sobě ty cedule šíř zavírají a ukazují na jaký způsob: i já nadepsaný Děpolt z Lobkovic vyznávám listem tiemto, že sem již od svrchupsaného pana Křištofora z Švamberka ty oba dva sůdce peněz zase vyzdvihl a přijal. Totiž najprv jeden sůdec vyzdvihl sem léta oc XXIII tu středu po sv. Vítě [17. června]; kteréžto peníze dal sem vyčísti pánuom Duchcovským za zámek Osek s jeho příslušenstvím. Kdež pak na to vyzdvížení prvního sůdce svrchupsanému panu Křištoforovi z Švamberka dal sem kvitancí pod pečetí svú a urozených vladyk, pana Albrechta Kapléře z Sulevic a pana Václava z Mirošovic, na svědomí.

A druhý pak sůdec peněz vyzdvihl jsem a přijal od téhož pana Křištofora z Švamberka téhož léta oc XXIII, v pondělí na den sv. Václava, dědice Českého [28. září], kteréžto peníze z tého druhého sůdce dal sem vyčísti za zámek Pravdu s jeho příslušenstvím urozenému pánu, panu Janovi staršímu z Kolovrat a na Maštově. Tak že se jest od nadepsaného pana Křištofora z Švamberka tomu všemu svěření mně dosti stalo: což sem byl pánu schovati dal, to mi jest zase vcele neporušitelně navrátceno. Z kteréhožto mého svěření jej nadepsaného pana Křištofora z Švamberka i dědice jeho sám od sebe i od dědicuov a potomních svých kvitují, propouštím a mocí listu tohoto prázdna a svobodna činím. Toho na svědomí pečetí mů vlastní jistým mým vědomím dal sem přitisknutí k tomuto listu. A pro lepší toho jistotu připrosil sem urozených pánuov pana Jana z Švamberka a na Boru, pana Václava z Lobkovic bratra svého, a urozeného vladky Václava z Mirošovic, že jsú také pečetí své vedle mne dali přitisknutí k témužto listu a kvitancí na svědomí. Jenž jest dán léta božieho MV^cXXIII, ten pátek po sv. Jeronýmu.

(Čtyři pečetí).

275.

Jan ze Švamberka Křištoforovi odtudž: o peníze kšaftem pana Henricha Švamberkého sobě odkázané. (R)

Na Boru 1524, 20. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Švamberk 23.

Službu svú vzkazují, urozený pane, pane bratře muoj milý. Byšte zdraví byli

a dobře se jměli se vším domem vaším, toho bych vám věrně přál. Pane bratře muoj milý, o tom nepochybuji, že vědomost a zdravú paměť máte den a čas odlúčení s tohoto světa urozeného pána, pana Henrycha z Švamberka dobré paměti, strýce našeho milého, jehož duši milý Buoh rač milostiv býti, i též zžiezenie jeho, kteréz jest učinil; pokud a jak kterým pořádkem, o tom o všem nepotřebie k jaké jiné paměti přivoditi, než toliko při tom artykuli, jak mi náleží, za potřebné mi k vám o to hleděti, obmýšleje v tom i vás k bratrskému zachování vedle toho sebe i děti své, (poněvadž dle času přešlého smrti nebožčíka pana strýce našeho a v tom času mně, jak kšaft a zžiezenie nebožčíka pána vyměřuje, mně od vás ta summa pět tisíc kop grošuov českých dána a vyplněna není), vás jako bratra svého milého dle téhož kšaftu potud, pokud mi náleží, bratrskou láskou žádostivě napomínám, aby mi se tomu stalo tak, pokud vuole nebožčíka pana strýce našeho bez odtahuov těch, skrze kteréz bych já škody i jiné obmeškání svého dobrého se dopustiti musil. Kdež já k vám té duověrné bratrské viery sem, že shlídnúc na všelijaké vaše i mé budúcí i dětí našich věrnú lásku i postať, že to sami tak obmyslíte, abych i v tom od vás více bratrské lásky, nežli od nebožčíka pana strýce našeho k sobě seznati mohl, a tiem aby mi ta summa svrchudotčená tak a na ten čas, kterak kšaft vyměřuje, dána a vyplněna byla. Kteréhožto ještě vás bratrsky napomínám a prosím, že mi v témž vyplnění odtahuov činiti nebudete; nebo jiného úmyslu nejsem, pokud mi možné, objíti toho všeho, což by vám protimyslné bylo, toho se uchovati; téhož od vás jako bratra svého milého se naději, a na to vás prosím za neodtažnú odpověď, kterúz bych se spraviti mohl. Datum Bor, feria IIII die sanctorum Fabiani et Sebastiani, annorum oc XXIIII°. Jan z Švamberka oc.

Uroz. pánu, panu Křištoforovi z Švamberka na Zviekové oc, panu bratru mému milému.

276.

Purkmistr a rada města Písku panu Křištoforovi z Švamberka: o zajetí sviní jeho poddaných ze vsi Klouk. (M)

V Písku 1524, 29. října. — Orig. arch. Třeboň. V. AP. 4c.

Vysoce urozený pane, pane nám přeznivý! VMti službu naši vzkazujem. Kdež jste VMt nám psáti ráčili, kterak sú na VMt vznesli poddaní VMti z Klouk, zejména tito: Vaněk Malý, Bártha Matějkuov, Jíra Pihla, Jan Mikulec, Jíra kovár, že by jim naši svině zajali, i z jaké příčiny, že VMt nevíte, ani o tom jaké vědomosti máte, abychom kdy podle práva VMti neb poddaným VMti grunty své zapoviedali, VMt žádajíc, abychom ty pychy napravili oc: i račtež VMt znáti, že VMti poddaní, kdež sú byli pohnáni od nás z pychuo, že sú se nám v užívání hor, kterýchž jsme my v držení, spravedlnosti k tomu žádné nemajíc, pychem dávali, smlúvu s námi mají takovou, že nám hor našich prázni býti mají. Však sú jim též

jako i jiným úředníci naši přieti pastev odporni nebyli, jestli že by se mýtiti chtěli; ale že sú se oni nechťeli mýtiti, ješto i jiní manové se mýtie, týchž svobod jako i tito užívajíc: i zapověděli sú jim hory. Však oni vždy přes záповěd do hor, žádné spravedlnosti nepokázavše, honili jsú. Kdež jim toho od nás bylo podáno, mají-li k těm pastvám na horách našich jakú spravedlnost, aby ji před námi pokázali, že my po seznání jich spravedlnosti chceme je při nie zachovati. I ze přičiny, že sú oni nám pychem proti záповědi do hor honili, sú jim svině od úředníkuov našich zajaty. Avšak jsme jim ještě toho podali, poněvadž pravie, že by k těm pastvám nějakú spravedlnost měli, aby ty svině vyručili a tu svú, kterúž se pravie jmieti spravedlnost, aby před námi okázali, při kteréž bychom je chtěli zachovati; toho se jim učiniti nezdálo. Datum Piesce sabato post Symonis et Jude apostolorum anno oc XXIIII°.
Purgmistr a radda miesta Pijesku.

Vysoce urozenému a mnoho možnému panu Kristoforovi z Švamberka a na Zviekové, pánu nám přieznivému.

277.

Bohuslav Břekovec Křištoforovi ze Švamberka: o jízďe do Plzně. (R)

Na Hrádku (1525, únor.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Břekovec.*

Urozený pane, pane mně přeznivý! Službu svú vzkazuji VMti. A jakož VMt ráčili ste mně psáti, abych VMti ku potřebě jel s VMtí do Plzně oc: toho času doma sem nebyl. I pane milý! Podle psanie VMti to já VMti k vuoli chci rád učiniti. A pan Karlík prosil jest mne také, abych VMti psal, že též chce rád učiniti podle psanie VMti a s VMtí dá-li pán Buoh shledati se podle psanie VMti. Datum ex Hrádek oc.

Bohuslav Břekovec z Vostroměře a na Hrádku.

Urozenému pánu, panu Křištoforovi z Švamberka oc pánu mně přeznivému buď.

*) Mám za to, že souvisí list tento se sjezdem strany Lvovy a Švamberské proti Jindřichovi Rosenbergskému.

278.

Písař Švamberský Křištoforovi ze Švamberka: o vření mezi sedláky pro roboty. (R)

Na Švamberce 1525, 3. června. — Orig. arch. Třeboň. II. 325. 1.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. VMti dáti rač ten, kterýž toho v moci jest, v dlúhosti zdravie, ve všem dobrém prospěch, toho i jiného všeho dobrého VMti přeji nepřestale. VMt psáti ste mi ráčili, že po ten chmel do Plzně, který sem tam VMti koupil, o těchto svátcích letničných poslati ráčíte, abych tam psal, když by poň přijel, aby jim vydán byl: i tak učiním vedle psanie VMti. Janovi Vlčkovi na Bor sem také oznámil, co se doplacenie jemu služby dotýče, tak jakž ste VMt o to psáti mi ráčili; neb mi byl opěth tyto dny zkázal, jest-li mi co o tom

od VMti poručeno. Pri tom také VMt psáti ráčíte, abych tiem pilnějie těchto časuov při zámku bejval oc. To já rád učiniti chci; by pak při tom tohoto rozkázanie VMti nebylo, sem tiem prve VMti povinen z příčin VMti odsud voznámených. Ale neviem, najde-li jse toho tak mnoho při lidech VMti, jak se to VMti voznamuje; neb tomu rozumiem, že nenie nic jistého, než toliko z samých řečí slyšených. Ale tak jest, že množstvie rozličných řečí slyšeti a jest mezi lidmi, ale by všecko mělo tak býti, pán Buoh zachovati rač. Proto VMt račte se rozumem spraviti, neb kdy taková věc k spravedlivému vyhledání přide, neviem, najde-li se to tak všecko. K tomu s tím se přimlúval rychtář Manětínský s některým konšelem, a tak i jiní s úřaduov obesláni byli, aby s nimi o to rozmluveno bylo, tak jakž jest o nich slyšeti, jest-li tak či nic. Proto by se vdy něco k tomu podobného srozuměti mohlo, ač bylo-li by co toho při kterých. A to by se jest mohlo předložiti, proč by takové vzětí před sebu proti VMti měli; a tak obšírnějie s nimi by se o to rozmluvilo, pokudž by toho potřeba kázati a seznati se mohla. Než tomu rozumiem, že nenie mezi nimi jiného nic, než o tu robothu, jakož od mnohých leth, ješto VMti jest vědomo, na vladařství a na rychtářství mluvie, praviec, že by žetí i žeuné dávati měli; ale by se v čem jiném pozvozovati měli, toho neviem. Však jse to potom všecko vyhledati bude moci i k tomu sáhnúti, jakož budete ráčiti. — O raroziech se nic doptati nemohu, by kde na panství stáli. Mluvil sem o tom s panem hajtmanem. Praví, že o nich nevie, ani ti, kteří jich hledali. Pakli jsú stáli, již jsú, kde býti mají, a snad že o voletnimi [sic] voďletěli. A co se pana Planského dotýče, VMti prosím, poněvadž jest na něm právo ustálé, že na to ráčíte dále pomýšleti, jak by taková věc k konci a k pilnění těch peněz od něho i se škodami přijíti mohla. A řepného semene letos málo jest; však proto chci o tom pilnost měti, aby se ho VMti některá libra kúpiti mohla, a již sem na několikero o tom poručil. Ex Sswamberk sabbato ante Penthecosten anno oc XXV.

Johannes.

Vysoce uroz. pánu, panu Křištoforovi z Švamberka oc, JMti pánu mému milostivému.

279.

Václav Bezdružický z Kolovrat (Křištoforovi ze Švamberka): o dluhy. (R)

V Praze 1526, 11. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolovrat.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane synu muoj milý. Zdraví dlouhého a v něm vždycky šťastně všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. — Muoj milý pane synu! Vězte, že jest Zdeněk Kladenskaj koupil na mně dluh Malešického a páně Slavatů: i zatekl mne obíma listy pro ty dva dluhy. I kteraj jeden jest Prešpurskýho poselstvie, a druhý, když sem krále JMt přivedl s jinými pány, páně Slavatů. Toť odplata za mú práci, lehkost pro panský stav a pro vaše a jiných pánuov slibování,

že žádný škody nevezmu! A víte, že sem pro krále JMt jedti nechtěl pro první poselstvie nezaplacení. A vy jste mne vždy s panem Lvem namluvili, abych přece jel, slibujíc s jinými pány na vaše náklady, pánuov. Pražanuom sem oplatil 50 kop a panu písaři 20 kop, i jiným okolo dvou set, vše svých vlastních peněz. Již panu Slavatovi nemám co dáti.

Pro Bavorská knížata jeda sám jediný do Budína, v poselství také byl sem tam, na čtvrt léta čekati sem musil s XVI koňmi. Stála mne ta jízda některý sto. Od XV let a více dobře ty útraty nemohu žádného penieze míti zase. Ješto žádného z pánuov míti nemohli: Janovský byl odpovědník zemský, Kaffunk, Brískaj, Pěti-peskaj! Toho času mne vydali jako na mastné krámy, nesměvše sami jedti, mnoho mi slibovavše. A tak nikdy žádného zdržení, než tato odplata, lechkost k mým šedinám — budiž toho pánu Buohu líto — s mou nenabytou škodou nemalou.

Zdeněk Kladenský že pro Mladíčku přísahati musel za svrchky: páni JMti nález udělali k tomu naň, co neprovede dluhu, aby Mladidce to vrátil. I nemuož provésti XI set věna on ani Mradský. I rád by mě pro svú přísahu a pro penieze na věži vehnal s Húgvicem hajtmanem hradským. Neb zřiezení ukazuje, kdož by peněz nedal, že má na věž jíti, který dluh křesťanuov; než pro židovský dluh má po hradě choditi. A já těch peněz nemohu zednati ani pan Lev. A praví pan Lev, kdyby měl, že by sám svý dáti chtěl. A kdyby váš Řomhap na naučení panské neodkládal, byla by Mladíčka summu nemalú měla, ješto by se nebylo třeba starati vo Zdeňka ani vo hajtmana s hajtmanovou, a vy byste také o to staráni nyní nebyli.

Protož tu věc nemalú znajíc, kteráž se na mne valí, pane synu muoj milý, prosím vás, že mi sto kop grošuov pošlete do tohoto čtvrtka najprv příštíeho [17. května] na těch XII^c, ktorejchž jste mi povinni. Neb žádným během čekati nechce Zdeněk Kladenský; vysoce se zapřisáhl, neb abych tento čtvrtek najprv příští penieze dal, aneb abych na věži šel. A pan ujec nemuož žádný přiročí dáti jednoho dne ani jedny hodiny, nebude-li peněz. A tak zřiezení ukazuje, že bez vuole toho nemá učiniti žádný purkrabie; a von na žádných prozb nechce vuoli dáti. Darmo sem se staral celý týden o to.

Pakli byste tak náhle sami peněz poslati nemohli, ale prosím vás, pane synu muoj milý, že panu Hysrlovi Mikulášovi hned psáti ráčíš, aby von ty penieze, jakž muož, zednal, těch dvě stě kop míš., a na mne lehkosti Zdeňkovi Kladenskému a hajtmanu nedopustil učiniti do těch sta kop grošuov českých, by je měl v Židech vzíti, že mu slibujete, že pro těch sto kop gr. žádných škod nevezme a že mu je sami dáte a o to s ním dále rozmluvíte, když teď o suchých dnech příštích, totižto v středu neb ve čtvrtek, přijedete; nýbrž budete-li pak chtíti, chci já těch sto kop gr. č. vám sám ujistiti, nemuožli jináč býti, a jmenovitě těmito rukojmiemi: panem Voldřichem hrabí z Hardeku a panem Šebestiánem Waythmilarem, panem Štefánem Šlikem

a panem Albrechtem Šlikem. Nechcete-li nyní jich na muoj dluh dáti a poslati, jediný panu Hisrlovi Mikulášovi pište, aby se k tomu pilně přičinil, aby ty penieze těch sto kop gr. českých jakž kolivěk zednal, abych tý lehkosti zbaven byl. Neb kdyby tak náhle nebylo, zednal bych buohdá ty penieze jinde, ale k tomuto krátkému času nemohu.

Jsa do vás s plným doufáním, muoj milý pane synu, že mne v takové znamenité pilné potřebě nikteraz neopustíte, a tak jakž píší učiníte, beze všeho prodlívání hned zase služebníka mého vypravíte. Neb vám tu neřest nenadálú příslú oznamuji duověrně v pravdě, bez všelikterakého fortele. Nebude-li vašeho tak učinění, tehdy nikdá hůř! Jsa toto s plným věřitedlným doufáním do vás, že mne v tom neopustíte, jak pan syn muoj milý. S kterýmž rač dáti pán Buoh všemohúcí nám se spolu ve zdraví shledati. Datum v Praze, v pátek po božím stoupení, léta oc XXVI°.

Václav Bezdrůžický z Kolovrat oc.

280.

Král Ludvík Křištoforovi ze Švamberka: aby nepřekážel vybrati ungelt pro krále. (R)

V Budíně 1526, 9. června. — Orig. arch. Třeb. 3894.

Ludvík z Božie milosti Uherský, Český král oc, markrabě moravský oc. Urozený věrný náš milý! Vzeneseno jest na nás od slovutného Jana Kozla z Pokštýna, úředníka našeho v ungeltu, že by v tom důchodu nám mnoho zcházel; příčinu toho tu oznámil, že by po panstvie tvém z všelikého kupectvie, kteréž do Prahy nedochází, žádného ungeltu nedávali. Kdež my takovou věc nám a komoře naší škodnú uznávše, poručili jsme osvícenému Karlovi, v Slezie knížeti Minsterberskému, najvyššiemu hajtmanu našemu královstvie Českého a fojtu Horních Lužic, ujci našemu věrnému, a témuž Janovi, aby takovou věc opatřili, a tu kdežby se jim za slušné zdálo, po místech osoby ustavic, listy i vyvoláním všem oznámili, aby každý se věděl zpraviti, že tu do komory naše ungelt dáti má z všelikého kupectvie, kteréž by do Prahy nedocházelo. Protož tobě to také oznamujem poroučejíc, kdyžby koli tím pořádkem, jakž nahoře dotčeno, od jmenovaných Karla a Jana na panstvie tvé vysláno bylo, proti tomu aby ty nebyl, ale podle toho tak se zachoval; jakož o tobě nepochybujem, poněvadž my v cla žádnému, kteříž od předkuov našich je vysazena máte, sahati ani v tom překážky činiti neráčíme. Též se od tebe nadějem, že se proti nám v tom povolně zachováš, znaje, že nám na tom věc vděčnú uděláš. Dán na Budíně v sobotu po sv. Bonifacii léta oc XXVI°, královstvie našich uherského a českého jedenáctého.

Ludovicus rex, manu propria.

Urozenému Křištoforovi z Švamberka na Zviekově, věrnému našemu milému.

281.

Kníže Karel Minsterberský Křištoforovi ze Švamberka: o krále Ludvíka porážce a smrti. (R)

Na hradě Pražském 1526, 9. září. — Orig. arch. Třeb. č. 3900.

Službu naši přátelskou napřed vzkazujem, urozený pane, pane příteli nám milý! Byšte zdrávi byli a dobře se měli, toho bychom vám přáli. Na vědomí vám dáváme, že jest tuto hodinu nám poselství přišlo, kterak z dopuštění všemohúcího Pána Boha král JMt pán náš milostivý jest poražen na hlavu od císaře Tureckého, a tak i s tohoto světa sjíti jest ráčil. Protož to znajíc, neračte meškati hned sem přijeti podle povinnosti té, kterouž ste království tomuto povinni, jakož nepochybujem, než že tak učiníte. Datum in arce Pragensi dominico die post Nativitatem beate Marie anno 1526.

Karel z Boží milosti kníže Minsterberské v Slezii, Olešnické oc
krále JMtí nejvyšší hajtman království Českého.

Uroz. pánu, panu Křištoforovi z Švamberka a na Zvíkově, příteli nám zvláště milému.

C. XX.

LISTINY ARCHIVU NĚKDY OLEŠNICKÉHO

nyní ve státním archivu Vratislavském chované a Čech a Moravy se týkající.

K vydání upravil **Josef Emler.**

(Číslo 1—72 této sbírky viz v XIV. díle Archivu Českého str. 493—560.)

73.

Václav, římský a český král, nařizuje úředníkům desk zemských a dvorských, aby Bočkovi z Poděbrad zapsali koupi zboží, jež mu prodal Jindřich z Lažan, hejtman vratislavský, totiž hrad a město Náchod, městečko Hronov atd. (103)

V Praze, 14. ledna 1415.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex, nobilibus vrzedniconibus, camerariis, czudariis, prothonotariis, viconotariis ceterisque terre regni nostri Boemie ac regalis curie tabularum beneficiariis et officiatis, fidelibus nostris dilectis, graciam regiam et omne bonum. Fideles dilecti! Quia nobilis Boczko de Podyebrad alias de Cunstat, fidelis noster dilectus, in regie nostre maiestatis personaliter constitutus presencia nobis significare curavit, qualiter ipse a nobili Heinrico de Lazan, capitaneo Wratislauensi, fidei nostro dilecto, hereditates et bona homagialia, videlicet Nachod castrum et ciuitatem, Hronaw opidum, Rabien curiam arature, Porzyeczka, Dochowa, Pawlissow, Sedmakowicz, Brne, Srbska, Dobrossow, Zdyar, Gystbiczie, Lyppie, Brassecz, Babye, Pastorkow, Slawikow, Trubie, Kramolna, Bilewecz, Slopoczie et Peklo,*) villas, tabernas, curias rusticales et molendina cum censu, agris, pratis, siluis, riuibus, piscinis, fluminibus, aquis aquarumve decursibus, montibus, vallibus, iuribus patronatus ecclesiarum et capellarum seu altarium, seruatoribus seu

*) Rabien nyní nepovědomé, Poříčí Malé, Dochowa snad Radechová Dolní, Pavlišov, Sedmakovice, Brné samota mezi Velkým Poříčím a Malou Čermnou, Srbská Vysoká, Dobrošov, Žďárek, Jistbice, Lipí, Bražec, Babi, Pastorkov neznámý, Slavíkov, Trubějov, Kramolná, Bilovec, Slopčí nepovědomé, Peklo mlýn u řeky Medhuje pode vsí Jistbici.

homagiis, theloneis et omni libertate ac dominio ad ea pertinente, ita et in eisdem metis et gadibus, prout solus tenuit et habuit, cum omnibus vtilitatibus, que ibi modo sunt vel esse poterint quomodolibet in futurum, supra terram vel sub terra, emerit et comparauerit pro certa summa pecunie, prout in empcionis et vendicionis contractu desuper inter ipsos facto plenius est expressum.

Et quia cum dictus vendens et eius disbrigatores, qui dicta bona debent disbrigare, habeat in magna sui parte hereditates liberas et eciam homagiales, extat maiestati nostre per eundem Boczkonem supplicatum humiliter et attente, quatenus ad maiorem predictarum hereditatum disbrigacionem, tutelam et cautelam dictas hereditates et bona tam terre regni quam eciam curie nostre regalis Boemie, sicut premittitur, tabulis intabulare et inscribere ac imponere mandaremus, in euentum videlicet, quando quispiam hominum quidquam in supradictis attemperaret et impeteret hereditatibus et bonis iure uel facto, quod tunc ipse Boczko secundum ius et consuetudinem regni super prefatum vendentem et ipsius disbrigatores ac eorum hereditates tam liberas quam homagiales posset sahnuti, super liberas iure terre et super homagiales iure curie nostre regalis, impedimentis quorumlibet procul motis, iure tamen homagii nostri semper saluo :

Nos ad humilem dicti Boczkonis petitionis instanciam non per errorem aut improuide, sed animo deliberato, regia auctoritate Boemie et de certa nostra sciencia ad suprascriptum tam empcionis quam vendicionis contractum gracie consencientes, fidelitati vestre seriose precipimus et mandamus omnino volentes, quatenus predictas hereditates et bona predicta tam terre regni quam eciam curie nostre regalis Boemie tabulis ex causis premissis intabulare et inscribere debeatis realiter cum effectum, iure tamen homagii nostri semper saluo.

Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mil. quadring. quintodecimo, die quarta decima Januarii, regn. nostr. anno Boemie quinquag. secundo, Roman. vero tricesimo nono.

In plica: Per dom. Conradum archiepiscopum Prag. Johannes de Bamberg.
— Verso: R(egistrata). Caspar de Lewbicz. Ingrossata est Mathie. K, VI°.

Majestát s kontrasigillem dobře zachovalý visí na proužku perg.

74.

Václav, římský a český král, dává Kunšovi z Olbramovic, purkrabí svému na Karlštejně, zboží v Předhradí s částí řeky Labe a ves Osek, což na něho a na korunu Českou bylo po smrti Alše ze Zaječic spadlo. (104)

V Praze, 18. ledna 1415.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. presen. vniuersis, quod propter grata et accepta fidelitatis obsequia maiestati

nostre per strenuum Cunssonem de Olwramobicz, burggrauium nostrum in Karlstein fidelem dilectum, exhibita et successu temporis exhibenda, sibi non per errorem aut improuide, sed animo deliberato infrascripta bona, videlicet municionem cum curiis araturarum, iure patronatus ecclesie, curiis rusticalibus, censibus, redditibus, agris cultis et incultis, pratis, pascuis, siluis, nemoribus, paludibus, parte fluuii Albee et aliis suis pertinenciis in villa Przyedhradie post Herssonis de Zagieczicz et Przyedhradie, item Ossyek villam integram cum curiis rusticalibus, censibus, redditibus, agris, pratis, communitatibus et singulis pertinenciis ad eandem villam spectantibus, post Alssonis, quondam nati Alssonis ibidem de Zagieczicz, obitum ad nos velut regem Boemie legitime deuoluta et a nobis et corona regni Boemie in feudum dependencia dedimus, donauimus et contulimus, damus, donamus et virtute presencium regia auctoritate Boemie et de certa nostra sciencia graciousius conferimus per ipsum, heredes et successores suos legitimos habenda, tenenda et perpetuis temporibus feodi titulo hereditarie possidenda et in ipsorum vsus, prout ipsis melius et vtilius expedire videbitur, absque impedimento quolibet conuertenda, necnon eadem bona in quibuscumque consistant, quibusve specialibus designentur nominibus, eodem iure vendenda, obliganda et in vita vel in morte leganda, testanda et donanda personis quibuscumque, spiritualibus dumtaxat exceptis.

Predicto eciam Cunssoni hanc gratiam facimus specialem, in casum videlicet, quo Elizabeth, Alssonis alias de Zagieczicz supradicti relicta, ab hac luce decederet, quod extunc quindecim sexagene census, quas ipsa pro suo dotalicio ad ipsius vite tempora in villa Ossyek et suis pertinenciis, sicut prescribitur, habet, tenet et possidet, ad ipsum Cunssonem, heredes et successores suos peruenire et deuolui debeant per ipsos, impedimentis quorumlibet penitus proculmotis, perpetuis temporibus pacifice possidende.

Et cui prefatus Cunssso, heredes et successores sui legitimi prefata bona cum suis pertinenciis vniuersis et quindecim sexagenis census dederint, donauerint, venderint, legauerint seu testati fuerint, ille vel illi eadem bona et census huiusmodi sine cuiuscumque hominis impetitione, contradiccione et impedimento quorumlibet proculmoto, tenere et habere possint et valeant et legitime possidere, talis eciam donacio seu largicio robur firmitatis obtineat, acsi per tabulas curie nostre regalis fuisset realiter roborata; litteris eciam nostris regalibus per nos super bonis et suis pertinenciis necnon censibus supradictis ex obliuione seu inaduertencia quibusuis personis prius datis seu imposterum donandis non obstantibus quibuscumque, quibus omnibus presentibus de certa nostra sciencia derogamus de plenitudine nostre regie potestatis.

Insuper eciam de vberioris gracie nostre dono et solita pietatis clemencia prefato Cunssoni hanc gratiam facimus per presentes: in casum, quo ipsum intestatum mori contingeret et heredes post se non derelinqueret, quod extunc suprascripta bona

cum ipsorum pertinenciis vniuersis et censibus prenominatis ad amicum suum propinquiorem, qui pro tempore fuerit, et neminem alium deuolui debeant realiter per eundem, heredes et successores suos legitimos habenda, tenenda eo modo, iure et forma, quo eadem bona et census supradictos idem Cunssso habuit, tenuit et possedit, impedimentis quibuscumque penitus procul motis, pacifice possidenda, obsequiis tamen nostris, maiestati nostre de prefatis bonis fieri solitis et prestandis semper saluis.

Prefato etiam Cunsssoni vniuersas et singulas litteras et privilegia a maiestate nostra super donacionibus, vnionibus, empcionibus et obligacionibus obtenta et obtentas, prout in tabulis curie continentur, approbamus, ratificamus et virtute presencium de certa nostra sciencia graciously confirmamus, decernentes eadem priuilegia et etiam litteras in omnibus suis punctis, clausulis, sentenciis et articulis exnunc inantea obtinere debere inuiolabilis roboris firmitatem; supplentes omnem defectum, si quis racione consuetudinis regni Boemie vel solempnitatis obmisit seu alio quouis modo repertus fuerit in premissis.

Mandantes vniuersis et singulis principibus ecclesiasticis et secularibus, nobilibus, baronibus, militibus, clientibus, officialibus, burggrauis et signanter iudici curie nostre regalis, notario ceterisque beneficiariis, officialibus et regni nostri Boemie subditis et fidelibus, qui nunc sunt seu pro tempore fuerint, firmiter et districte, quatenus predictum Cunsssonem, heredes et successores suos in possessione dictorum bonorum et censuum non impedian nec per quempiam impedire paciantur, quinocius circa hoc nostro nomine manuteneant, protegant et defendant ac efficaciter tueantur, prout indignacionem nostram grauissimam voluerint arcus euitare.

Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. quading. quintodecimo, die decima octaua Januarii, regnorum nostrorum a. Boemie quinquag. secundo, Romanorum vero nono.

In plica: Ad relacionem Petri magistri monete, Johannes de Bamberg. — Verso: R(egistrata) Caspar de Lewbicz.

Po pečeti zbyl jen prouzek pergamenový.

75.

Jan řečený Kyjata ze Zásady, králové české hofmistr, s rukojměmi svými vyznává, že jest dlužen 50 kop gr. Janovi z Chlumu seděním na Svojkově a bratru jeho Petrovi odtudž. (27)

V Praze, 3. července 1416.

My Jan řečený Kyjata z Zásady, králové české hofmistr, jistec, Heinrich z Lažan, hauptman vratislavský, Vikér z Myslína, purkrabie pražský, Lysec z Zásady seděním v Studence a Petr z Turkova seděním v Bratřkovice [sic], rukojmie jeho, vyznáváme oc, ktož jej uzří nebo čtúce slyšeti budú, že jsme dlužni pravého dluhu a platiti

máme padesát kop gr. dobrých stříbrných rázu praž. statečným mužům panu Janovi z Chlumu seděním na Svojkově a bratru jeho panu Petrovi odtudiež, a slibujiem tiemto listem dobrou věru beze všie zlé lsti společnú rukú nerozdielnú, tak aby se žádný z nás o tom dluhu od jiných nedělil, ani se dielem svým děliti mohl, svrchupsané peníze na sv. Havla, ješto nynie najprve přijde, dřeve jmenovaným našim věřitelóm dáti a zaplatiti penězi hotovými beze všeho prodlení.

Pakli bychom toho neučinili, tehda inhed nazajtrie my všiechni rukojmí, když napomenuti budeme, každý s jedním pacholkem a se dvěma koněma v Praze atd. A zda by který z nás v tom času umřel, jehož bože nedaj, tehda my živie zůstali slibujiem jiného tak jistého a hodného miesto umrlého k nám přistaviti v měsieci od času toho, ješto umřel, počítajíc, s uobnověním listu tohoto, když to kolivěk potřebie bude, pod ležením svrchu psaným. A ktož tento list s jich dobrou volí jmieti bude, ten má jmieti plnú moc i plné právo ke všem věcem svrchupsaným jakožto oni sami. Na potvrzení toho pravým vědomím pečeti jsme své přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán v Praze léta od Narození syna božieho tisíc čtyři sta a v šestnáctém létě, ten pátek před svatem [sic] Prokopem etc.

Na prouzcích pergam. přivěšeno 5 malých pečeti.

76.

Leva z Pecky slibuji, že panu Bočkovi z Kunštatu řečenému z Poděbrad ani jeho synům nebude vězení, v němž u nich byl, ničím zlým po čas života svého zpomínati, a pakli by tak učinil, že se sám odsuzuje cti a víry. (105).

V Poděbradech, 30. listop. 1418.

Já Leva z Pecky vyznávám oc. Jakož jsem byl vězněm uroz. pana Bočka z Kunštata řečeného z Poděbrad a jeho synův, že jsú mě toho vězení milostivě a dobrotivě prázdna propustili, a toho jim mám věrně, doniž sem živ, zasluhovati. A také slibuji svrchupsaným pánům mou dobrou čistú věru pode cti i pod věru, že jim ani jich žádnému toho vězení ničím zlým nemám zpomínati, a také proti nim ani proti jich žádnému, doniž sem živ, nemám býti, a zvláště o tu věc. Pakli bych toho nezdržal a tiem osvědčen byl, tehdy se sám odsuzuji cti a viery, jako bych v šranciech ubit byl. A tomu na potvrzení přivěsil sem svou pečeti k tomuto listu, a podle mne na svědomie Jan Hranostaj z Dobu a Zigmund z Kněžíček a Jaroslav z Bukoviny a Rostěk z Hostky přivěsili sme své pečeti svou dobrou volí. Jenž jest psán i dán na Poděbradech léta po narození s. b. po tisíci a po čtyřech stech osmáctého, v středu den sv. Ondřeje.

Přivěšeno na prouzcích pergam. 5 pečeti.

77.

Sigmund, římský, uherský, český ac král ac, zapisuje Janovi z Opočna zboží kláštera Břevnovského na Moravě a v Čechách ve třech tisících kop gr., jež mu jest dlužen za žold zadržalý. (164)

V Čáslavi, 17. září 1420.

Nos Sigismundus, d. gr. Romanorum rex semper Augustus ac Hung., Boh., Dal., Croacie etc. rex, memorie commendamus tenore presencium significantes, quibus expedit, vniuersis. Licet nos certas possessiones monasterii Brewnouiensis nobili et strenuo Johanni de Opoczna pro tribus milibus sexag. gr. bohemicium, quibus sibi ratione sui stipendii per nos retenti debitorie obligamur, medianes aliis litteris nostris superinde confectis duxerimus pignoris titulo obligandum;

tamen quia religiosus vir dominus . . , dicti monasterii Brewnouiensis abbas, dictam inpignoracionem possessionum ipsius monasterii per nos ipsi Johanni factam paruipendendo, in dictarum possessionum predicti monasterii in prescriptis aliis litteris nostris specificatarum dominium ipsum Johannem de Opoczna, vti exinde re uera sumus informati, intromittere recusauit, ideo nos vniuersas possessiones et quelibet bona dicti monasterii Brewnouiensis tam in marchionatu nostro Morauisiensi quam in dicto regno nostro Bohemie vbilibet habitas et existencia, quouis nominis vocabulo vocitentur, cum iustis eorum prouentibus et legitimis pro dictis tribus milibus sexagenis gr. eidem Johanni de Opoczna pignoris titulo duximus obligandum, ymmo obligamus et inpignoramus per presentes tam diu per ipsum Johannem, quousque nos aut prefatus dominus abbas dictas tria milia sexagenas grossorum sibi persoluerimus aut persoluerit, vel ipse dominus abbas pro eisdem tribus milibus sexagenis grossorum opidum eiusdem monasterii Brwmno [sic] vocatum manibus eiusdem Johannis simili modo titulo pignoris assignauerit tenendum, possidendum et habendum; tali condicione interposita, quod quam primum nos aut prefatus dominus abbas modernus vel sui successores eiusdem videlicet monasterii gubernatores ipsi Johanni vel suis heredibus dictas tria milia sexagenas grossorum persoluerimus vel persoluerit, extunc mox et in continenti idem Johannes vel sui successores ipsa bona dicti monasterii vel dictum opidum Brwmno [sic] sibi inpignorata sine aliquali difficultate et omni litigionario processu proculmoto eidem monasterio remittere et resignare debeat et teneantur.

Et quis vel qui presentes litteras cum ipsius Johannis voluntate habuerit seu habuerint, illi vel illis ius competit omnium premissorum. Harum nostrarum, quibus sigillum nostrum appensum est, testimonio litterarum mediante dat. in ciuitate nostra Czaaslauisiensi feria tertia proxima post festum Exaltacionis sancte Crucis a. d. mill. quadring. XX°, regnorum nostrorum a. Hungarie etc. XXXIV°, Roman. decimo, Boh. vero primo. — Commissio propria domini regis.

K listu přivěšena červená pečet (sekret) Sigmundova na proužku pergam.

78.

Sigmund, římský, uherský, český atd. král, odvolává své zastavení statků kláštera Vyzovického. (66)

V Norimberce, 23. srpna 1422.

Sigismundus, d. gr. Roman. rex, semper Augustus ac Hung., Boemie, Dalm., Croacie etc. rex, not. fac. ten. pres. vniuersis, quod licet alias quadam ardua necessitate constricti ad resistendum peruersis conatibus et machinamentis hereticorum in Boemia valide consurgencium, qui eciam sue inmanitatis rabie fideles dei christicolae tam morti tradentes atrociter quam in bonis funditus spoliantes, ecclesias dei demolientes adeo debachati sunt et adhuc in sua pertinacia perdurantes nomen christianum eciam hodie conantur extinguere penitus, non parcentes sexui vel etati, bona ecclesiastica tam Pragensis ecclesie quam eciam aliarum ecclesiarum, monasteriorum et parrochialium, cuiuscunque eciam condicionis existant, tunc certis personis proseripserimus et dederimus possidenda, sicut eciam bona monasterii Wisowicensis ordinis Cisterciensis, Olomucensis dyocesis, nos fecisse preterito tempore memoramur. Nos attendentes huiusmodi donacionem et alienacionem bonorum ecclesiasticorum in personas seculares quacumque occasione seu condicione factas tam a legibus quam canonibus fore irritas et inanes nec debere subsistere seu valere, non per errorem aut improuide, sed animo deliberato, maturo omnium electorum sacri Romani imperii et aliorum multorum principum, comitum et comunitatum imperii sacri et regni Boemie comunicato consilio prefatam donacionem et alienacionem de possessionibus monasterii Wisowicensis prefati quibuscunque personis quacumque occasione, condicione seu colore factas, auctoritate Romana et Boemie regia tenore presencium reuocauimus, irritauimus, annullauimus, reuocamus, irritamus, annullamus et nullius dicimus, pronuntiamus et declaramus debere fore roboris vel vigoris; decernentes et volentes, quod honorabilis . . abbas monasterii Wisowicensis prefati vnacum conuentu suo eciam auctoritate propria, assumptis sibi ad hoc, si opus fuerit, suis fautoribus et amicis, se de eisdem bonis sui monasterii omnibus et singulis, vbicunque eciam fuerint constituta, debeat et possit intromittere, tenere, vtifruui et absque impedimento cuiuscunque eciam nostras litteras habentis seu alias cum violencia possidentis, ac eciam sibi pro recuperacione eorundem bonorum tutores, defensores et adiutores eligere et recipere pro suo comodo, quociens sibi visum fuerit expedire. Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio litterarum. Dat. Nuremberge a. d. mill. quadring. vicesimo secundo, dominico ante Bartholomei apostoli, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. tricesimo sexto, Roman. tredecimo [sic], Boemie vero tercio.

In plica: Ad mand. dom. regis domino Georgio, episcopo Pataviensi, cancellario referente, Franciscus prepositus Strigoniensis. — Verso: R(egistrata). Henricus Fye.

Z pečeti zbyl jen proužek pergamenový. Srv. takovýž list kl. Sedleckého v AČ. XIV. 406 č. 15.

79.

Sigmund, římský, uherský, český atd. král, dává Půtovi z Častolovic, hejtmanu v Kladště, právo k ražení mincí dle hodnoty a přísady mince vratislavské a svídnické a nařizuje, aby všude v Kladště a v zemích sousedních brána byla. (13)

V Trenčíně. 10. ledna 1426.

Wir Sigmund, von gotes gnaden rom. kunig, zu allen czeiten merer des reichs vnd zu Vngern, zu Behem, Dalmacien, Croacien etc. kunig, bekennen vnd tun kunt offembar oc, das wir angesehen haben vnsers landes zu Glocz merklichen gebrechen, den es hat von der münce wegen. vnd daz etliche jare nū kein münce do gemacht vnd geslagen ist, dauon dasselbe lande grossen schaden mochte leyden. Vnd wann dasselbe lande allczeit sein eygne münce gehabt hat, die auch in andern vmbgelegenen landen genomen ist, dorumb solchen gebrechen dem vorgeant Gloczer land zu benemen vnd gemeynen nūce desselben landes auffzurichten, haben wir mit wolbedachtem mute, gutem rate vnd rechter wissen dem edeln Puothen von Czastolowicz, vnserm hauptman zu Glocz vnd lieben getrewen, gegunnet vnd erloubet, gunnen vnd erlauben im von behemischer kuniglicher macht in crafft disz briefs, das er fürbas ein erbere, redliche münce zu Glocz im lande auf einen solchen czusacz, als daz die Breslawer oder die Sweydniczer mit irer münce vnd mit sollichem czusacz halden, czwelff haller für einen behemischen grossen halde vnd slahen lasse, die gang vnd gebe sein; vnd daz gemeiner nūcz dodurch nicht vorkurczet wurde, die auch von allen gesessen im lande vnd vmbgesessen vsz dem lande zu Glocz genomen vnd dorumb allerley notdurfft gekouffet vnd vorkouffet vnd gehandelt werden sol von allermenicklich vngehindert. Doch sollen sy die vorgeant[te] münce lassen slahen bisz auf vnser oder vserr erben vnd nochkomen kunige zu Behem widerrufen. Vnd wir gebieten dorumb allen vnsers landes zu Glocz inwonern vnd suszt allen kouffluten, die in daz land zu Glocz iren handel vnd kouffmanschaft treiben, ernstlich vnd vesticklich mit disem brieff, daz sy die vorgeant[te] münce vmb ire ware vnd allerlei notdurfft nemen und die nicht vorslahen in dheinweis, als lieb in sey vnser sware vngnade zu uermeyden. Mit vrkund disz briefs versigelt mit vnser kuniglichem maiestat insigel. Geben zu Trencz nach Crists geburt vierczehenhundert jar vnd dornach in dem sechs vnd czweinczigisten jare am nechsten donerstag nach der heiligen dreyer kunig tag, unserr riche des vngrischen etc. in dem newn vnd dreisigisten, des romischen in dem sechczehenden vnd des behemischen in dem sechsten jaren etc.

In plica: Ad mand. dom. regis Michael, prepositus Boleslaviensis. — Verso: R(egistrata). Henricus Fye.

K listu přivěšena jest na proužku perg. poněkud porouchaná pečeť krále Sigmunda.

80.

Sigmund, římský, uherský, český atd. král, vyznává, že učiniv posledně zúčtování s Půtou z Častolovic, jest mu ještě dlužen 5000 zl., z kterých zaplatí 2000 zl. o sv. Martině nejbliže příštím a zbývající tři tisíce zl. o středopostí taktéž nejbliže příštím. (14)

V Prešpurce, 20. srpna 1429.

Sigismundus, d. gr. Roman. rex, semper Aug. ac Hung., Boh., Dalm., Croacie etc. rex, not. fac. ten. presen. vniuersis, quod nos nouiter cum nobile [sic] Puotha de Czastolowicz, fidei nostro dilecto, rationem f[a]cientes et ipsum pro omnibus debitis, in quibus sibi obligabamur, contentum reddentes, sibi adhuc in quinque millibus florenis auri remansimus debitores. Idcirco volentes prefatum Puotham de prefatis pecuniis contentum reddere et securum, sibi tenore presencium promittimus verbo regio et spondemus, quod prefato Puothe et heredibus suis aut illi, qui presentem litteram cum ipsius bona voluntate habuerit, de prefatis quinque millibus florenis duo millia super festo s. Martini proxime venturo et residua tria millia super medio quadragesime similiter proxime affuture cum pecuniis albis siue paruis tunc in regno nostro Hungarie currentibus realiter persolvere volumus et pagare contradiccione et renitencia cessantibus quibuscumque. In cuius rei testimonium sigillum nostrum presentibus est appensum. Dat. Posonii a. d. mill. quadring. vic. nono sabbato ante festum s. Bartholomei apostoli, regnorum nostrorum a. Hungarie etc. XLIII°, Roman. decimo nono, Bohemie vero decimo.

In plica: Ad mandatum dom. regis Caspar Slick. — Verso: Registrata. Soluta est ad plenum et in toto.

K listině proříznuté přivěšena jest na proužku pergamenovém menší červená pečeť krále Sigmunda.

81.

Oldřich z Rosenberka, Vilém z Hasenburka, Albrecht z Koldic, Aleš ze Šternberka, Hynek z Rotenburka, Jaroslav z Dubé a Jan z Ústí vyznávají, že král Sigmund učiniv účet s Půtou z Častolovic o dluhy a škody a o služby, zůstává mu dlužen ještě 9600 kop gr., a že řečenému Půtovi v sumě té zastavuje král hrad a město Kladsko s městečkem Landekem a Bystřicí, s městem a zámekm Frankensteinem, s městem Radkovem, jakož i klášter Kamenec i se vším jich příslušenstvím. (15)

V Norimberce, 29. července 1431.

Wir Vlrich von Rosemberg, Wilhelm von Hasenburg, Albrecht von Koldicz, Alesch von Sternberg, Hinke von Rotenburg, Jaroslav von der Duben, Jan von Ausik bekennen vnd tun kunt offntlich oc, das der allirdurchluchtigiste fürste kunig Sigmund, röm., czu Vngern, Dalmacie, Croacie etc. und kunig zu Behem, vnsir gnediger liber herre, mit dem edlen Puothen von Czastolowicz abgerechent hat vmb

alle seine schult vnd scheden vnd vmb seine getreuen dinste, vnd das her ym auch leuthe czu dinste gehalten hat, und hat ym cyne sulche redliche und erbirliche rechnunge getan, doran vnsirm gnedigen hern dem kunige wol genuget, vnd bleibt vnsir gnediger herre der kunig dem obgenanten hern Puoth von Czastolowicz vnd seinen erben schuldig rechtir vnd redlicher schult newntausint vnd sechshundirt schock guter silberrynner groschen preger münche behmischer czal.

Vnd vnsir obgenanter gnediger herre der kunig hat ym vnd seinen erben di obgenante summe geldes vorschreiben und dorümb vorpfendet das slos Glacz vnd stat vnd burg, mit dem stetten Landecke vnd Habilsverde, mit der stat vnd slos Frankenstein vnd mit dem steten Wunschilburg, vnd das clostir Camencz mit allen iren czugchorungen, rechten, herscheften, freyheiten vnd herlichkeiten, als das vnsir gnediger herre der kunig gehabt hat, mit czinsen, rechten, kirchlehen der gotsgabe, mannen, renten, nützen, czollen, anfellen, gericht, dorfirn, höfen, eckirn, wysen, weyden, wassirn, wunen, mölen, teichen, pachin, wassirleuten, welden, püschin, geyegden, bergen, talen vnd allen andern czugehorungen, nichts ausgenommen noch hindangesetzt, das do leit in den obgenanten herscheften des lands czu Glacz, adir wo das leit vnd dorczu gehört adir von aldirts dorczu gehort hat, vnd als das vnsirs gnedigen hern des kunigs brieff vorsigelt mit seiner maiestat ingsigel clerlicher ausweizet, den ym vnd seinen vnsir gnediger herre der kunig mit vnserm rate vnd mit vnsir allir gutem willen vnd wissen, den wir alle dorczu gegeben haben czu sulchir vorphendunge vnd vorsatzunge der obgenanten herrscheft Glacz vnd allir yrer herlichkeit vnd czugehorunge etc., als das dann vnsirs gnedigen hern des kuniges brieff ym vnd seinen erben dorüber gegeben clerlich vnd bas ausweizet.

Vnd dy obgenante summe geldis vnd vorsatzunge des slos Glacz und stat mit irer herschaft, herlichkeit vnd czugehorungen obenbenant etc. hat vnsir gnediger herre der kunig dem obgenanten hern Puoth von Czastolowicz vnd seinen erben vnd seinen getreuen hendern, adir wer disen brieff mit seyme guten willen ynne hette, vorschreiben, das dyeselben gancze vnd volle craft vnd macht sullen haben czu den obgenanten herscheften, als der obgenante Puothe vnd sein erben.

Auch bekennen wir mit disem brieff vnd ist vns wissintlich, das vnsir gnediger herre der kunig slos vnd stat Glacz mit allir yrer herschaft, herlichkeit vnd czugehorungen oc, als oben benant ist, wider gelotzt vnd bezalt hat mit seyme eigen bereytem gelde von dem hochgeborn fursten vnd herren herczag Johans von Troppaw zeligen vnd von seinen erben, vnd dy briue, dy her vber dy selbe verpfendeschaft gehabt hat adir seine erben, dy sein vorhalden vnd hinderstellig bleben. Vnd das ist vns wissintlich. Vnd wer sache, das sulche vorhaldene briue ymmer czu lichte kqwemen, vnd das sy dann dem oftgenanten hern Puoth vnd seinen erben vnd getreuwen hendern, adir wer disen brieff mit seyme guten willen ynne haben würde,

keinen schaden brengen sullen: so bekenne wir auch, das dyselben vorhalden briue sein gelozt vnd beczalt von vnsirm gnedigen hern dem kunige mit seyme bereyten gelde, als das vnsirs gnedigen hern des künigs brieff obengenant bas ausweizet.

Des czu eyne waren bekenthnisze vnd merer sicherheit vnd grösir befestunge wille aller obengeschriben stücke, punctt vnd artickel haben wir obgenannten herren von geheise vnsirs gnedigen hern des kunigs vnd auch mit vnsirm rate vnd gutem vorwykten willen vnd wissen, den wir czu disem briue gegeben haben, iglicher besundir sein ingesigel mit vnsirm guten willen vnd wissen an disen unsirn offen brieff lasen hengen. Geben czu Nurmberg noch Crists geburth vycrczehenhundirt jar vnd in dem eynvnddreysigisten jaren, am sontage noch sente Jacobs tage des heiligen czwelfboten.

K listině přivěšeno jest na prouzcích perg. sedm pečeti.

82.

Jan z Kravař a z Jičina činí poslední své pořízení.

Ve Fulneku, 17. března 1433.

Ve jméno božie amen. Já Jan z Kravař a z Jičina vyznávám oc. Znamenav, kterak na tomto světě bydlenie věčného nenie, než den ode dne, hodina po hodině k smrti se vždy blíží, s dobrým rozmyslem, při dobrém rozumu. jsa, chtě to, což mi pán buoh popřál mieti mého zboží dědičného od předkuov mých mně příslého, jestliže by mne pán buoh neuchoval, aby bylo to zboží mé řádně rozdáno a tak učiněno vedle rozkázanie mého mými poručníky duolepsanými, což jest dluhuov, aby z toho placeno bylo, i také což bych komu rozkázal z svej milosti dáti, aby dáno bylo. A to rozkázanie mocně tiemto listem činím:

Najprve hrad Fulnek s tiem zbožiem, což k tomu slušie, osviecenej kněžně Agnežce, dědičce Oppavskej manželce mej vlastní, odkazuji u věně její, aby jí z toho nebylo hýbáno, dokovadž by jí čtyř tisíc hřiven gr. nebylo dáno, a když by jí dáno bylo, aby ten hrad s tiem zbožiem se všiem příslušenstviem byl postúpen, komuž bude rozkázáno.

Druhé rozkázanie činím: hrad Jičín i to zboží, co k tomu slušie, odkazuji urozenému pánu Stiborovi z Cimburga a z Dřevohostic, erbóm jeho, tak aby to věčně při nich zůstalo.

Třetie: hrad Strallmberg i to všeckno zboží, což k tomu slušie, odkazuji také panu Stiborovi, aby pan Stibor to zboží prodada, mé dluhy tiem zplatil, což sem komu dlužen, a nestačilo-li by na tom, ale Rožnov hrad i s tiem zbožiem, což k tomu slušie, aby pan Stibor prodal a dluhy mé vždy zplatil. A ješče jestliže by vždy nestačilo, ale aby splatě kněžně paní a manželce mej milej věno, hrad Fulnek s tiem se všiem zbožiem, což k tomu příslušie, aby prodal a tiem mé všeckny dluhy zplatil,

kteríž se duole písie; i jiní všelikterací dluhové, ač bych komu co dlužen byl a pozapomenul napsati, ktož by směl říci a přísíci, aby jemu z toho zaplatil, aby na mej duši to nezůstalo; a zůstane-li co, aby dále rozdal služebníkóm mým, což komu odkáži, jakož se duole písie.

A také jakož mi pan Pertolt ješče dlužen za Krumlov dva tisíce kop grošev a čtyři sta kop grošev, to také odkazuji panu Stiborovi, jestliže by vždy nestatšelo a dluhuov neměl čím doplatiti, vezma, aby z toho zaplatil a služebníkóm také dal, což odkáži, jakož se vše duole písie, i také z toho a z jiného, když by první penízi byli, aby pro Buoh chudým rozdal, což odkáži, jakož se duole popíše, a ostatek, což zbude a zůstane, aby to panu Stiborovi bylo a při něm zůstalo.

Item tento první dluh dlužen sem paní Elšce z Sedlec třidceti kop grošev kromě úrokuov; Haškovi ze Všechevic sto hřiven grošev jistiny kromě úrokuov; Benešovým sirotkóm dobrej paměti z Kujav puol druhého sta kop grošev, a v tom mají a držie ode mne rychtářstvie v Kujavách, a na to měl sem jim byl list hamfest pravý vyjednati a dáti; protož aby to poručníky mými bylo opatřeno, tak aby oni svým jisti byli. Item sirotkóm z Libhošče šestnácte hřiven sem dlužen; item sirotkóm dobrej paměti z Říského Zdenkovým pět a sedmdesát hřiven grošev jistiny kromě úrokuov; Janovi Tlačisvětovi seseth [sic] a sto hřiven jistiny kromě úrokuov; Petrzswaldovi třidceti a sto hřiven grošev jistiny za úroky a za službu šestdesát hřiven; panu Janovi z Tvorkova, jakož v Ratiboři bydlí, bez čtyř sto kop jistiny kromě úrokuov. Mikolášovi Šumburskému dvě stě kop; panu Mikulášovi Tvarkovskému pět set kop grošev; Vítovi Bradatému bez jednej sto kop; Binovskému Polákovi šedesát kop; Paškovi padesát kop; Čeňkovi z Kladorub dvamecítma kop; Vilémovi Jeníkovu synu bez jednej třidceti kop; Janovi Bradkovi sto kop, a toť mne pan Janák z toho dluhu měl vyvaditi; panu Dobešovi sto kop; Požarskému čtyřidceti kop; Jindřiškovi Nosovi třinácte kop; Jindřichovi Thamfaldovi čtyřidceti hřiven; Matějkovi bratru Drslavovu čtyřidceti kop; panu Sokolovi sto a jedenmecítma kop; Brujavskému sedmdesát kop; Strusovi třidceti kop; Thasovi čtyřidceti kop; Petříkovi Donátovi třidceti a sto kop; Jiříkovi Sobkovu synu třidceti kop; Šegečovi třinácte kop; Ryskovi třidceti kop; Mikoláškovi Zajčkovu osm kop; Hanušovi z Jičína devět kop za kuon, a třinácte kop, ježto mi pójčil hotových; Jindřiškovi z Přfbora bez dvú třidceti hřiven, polovici grošev a polovici černých peněz; Sigmundovi Falkovi padesát kop; panu Tovačovskému dvadceti kop, jakož mne zastúpil od Martina Mnicha; Matičce čtyřidceti kop; paní Habce padesát kop.

Item kterýchž dluhuov nepomním, ježto mi z paměti vyšly, budťo že bych také svým lidem dlužen byl v Jičíně, v Bělovci aneb kdežkolivěk jinde, i jiným, ježto by směli pod přísahú říci, ty také poručníci moji duole psaní mají platiti, aby na mej duši to nezůstalo, jako i tyto, kteříž se svrchu písie a menují, ježto druzí listy s ru-

kojměmi mají a druhí na svědomie a druhí listuov nemají; a ti, kteříž listy mají na svědomie s mými pečeti, ti listové aby tůž moc měli a mají mieti, jakoby s rukojměmi byli; a kteříž nemají, ale proto jim vždy má zaplacenó býti, tak jakož by listy mé na to měli, aby na mej duši to nezóstalo.

Item svým dvořenóm dlužen sem koně, pancíře a penieze, a toho nepamatuji, kterak mnoho: jestliže by mne pán Buoh neuchoval, aby ti vystúpili a pravdu každý z nich pověděl, co sem komu dlužen, a to pod přísahú; a to jim všechno aby zaplacenó bylo.

Item o zástavách: Třidcátník držíe Pustějov a Bělov v penězích, a s tím poručníci uhoďte a opatřte, aby jemu jeho dáno bylo, což listové svědčie, kteréž ode mne má. Jindřišek Dichylovský držíe Pústkovec v sedmdesáti hřivnách, kteréž sem jemu dlužen spravedlivě; a to jest v kněžnině věnu, protož aby to opatřeno bylo poručníky, aby on svým jist byl. Item také sirotkové Benešovi v Kujavách sedm hřiven platu mají, a to držíe v sedmdesáti hřivnách, a na to listu nemají; také aby to opatřeno bylo poručníky, aby svým jisti byli. Mikolášek Zajíček v Albrechticích pod Bělovcem držíe zástavu ve stu kopách. A jiné všechny zástavy mocně porúčím panu Stiborovi; ten je vyplacuj aneb s nimi učin, jakž sě jemu zdáti bude. Jedniť mají listy s rukojměmi a druhí s mů pečeti a podle mne jiných dobrých lidí pečeti na svědomie u jich listuov.

Item toto z milosti svej svým služebníkóm odkazuji, aby jim dáno bylo: najprve Janovi, maršálkovi svému, Mošuov Veliký i Malý dávám ku pravému dědicství, a k tomu padesát kop aby jemu dáno bylo; Drslavovi třidceti kop; panu Janovi Závišciskému třidceti kop; Janovi Duoňovi dvadceť kop; Martinovi Žabce dvadceť kop; Kepině dvadceť kop; Bedříškovi dvadceť kop; Matičce dvadceť kop; Smilovi na Jičíně deset kop; Prokopovi deset kop; Měřičce dvaceti kop; Húdkovi dvadceť kop; Silvestrovi třidceti kop; Třebíčskému dvadceť kop; Petrzwaldovi dvadceť kop; Čičavcovi dvadceť kop; Hynkovi Táhlovi padesát kop. Také sem jemu dlužen koně, a za to, což by řekl pod přísahú, aby jemu dáno bylo. Janovi Donathovi třidceti kop; Mstichovi dvadceť kop; Trnavce dvadceť kop; Bavarovi dvaceti kop; Ryskovi dvadceť kop; Hynkovi Thamfaldovi dvadceť kop, a jakož nyní v těchto měrách jemu pobráno a spáleno pro mne, což ztratil, aby jemu za to dáno bylo, což by směl říci pod přísahú. Jindřichovi Thamfaldovi dvadceť kop, a což jemu také pobráno a spáleno podle Hynka pro mne, což by směl říci pod přísahú, aby jemu za to bylo dáno; Petřfkovi Donáthovi dvadceť kop; Němcovi Salabovi dvadceť kop; Šegečovi dvadceť kop; Lithkovu dvadceť kop; Brujavskému dvadceť kop; Strusovi čtyřidceti kop. Klinkovskému třidceti kop, a také sem dlužen jemu nětco spravedlivě peněz; cožkolivěk jest toho, aby jemu dáno bylo,

což by směl pod přísahú říci. Jindřiškovi Dichylovskému dvadceť kop; Matúškovi písaři mému dvadceť kop; Mikoláškovi kuchařovi pět kop.

Item také odkazuji, aby čeledi hradskéj na Fulnece bylo dáno deset kop a mezi ně rozděleno. Item odkazuji čeledi hradskéj na Štralंबरce deset kop, aby mezi ně rozděleno bylo. Item odkazuji čeledi hradskéj na Jičíně deset kop, aby mezi ně rozděleno bylo. Item odkazuji čeledi hradskéj na Rožnov deset kop, aby mezi ně rozděleno bylo.

Item úředníkom svým na svých zámcích odkazuji za jich práci, ješto sú mého dobrého hleděli, najprve Machňovi purkrabí fulneckému třidceť kop; Martin-kovi Kunwaldskému purgrabí štrallmberskému třidceť kop; Lapce purgrabí rožnov-skému dvadceť kop odkazuji, a k tomu jemu sem také nětco dlužen, ješto hotové za mne dal; ale nemoha pamatovati, kterak mnoho, což kolvěk jest toho a směl by říci pod přísahú, aby jemu dáno bylo. Item Petříkovi Zuberskému, purgrabí ji-činskému, také odkazuji dvadceť kop, aby jemu dáno bylo.

Item také aby mezi chudé bylo rozdáno ve jméno božie za mú duši šedesát hřiven mými poručníky duolepsanými.

A když dluhové všeckny vědomie i nevědomie, kteříž se svrchu píšie, zapla-ceni budú a rozdáno to bude všechno, což sem odkázal, což zbude a zůstane, všechno panu Stiborovi bud.

Protož já svrchu psaný pan Jan mocně tímto listem poručníky činím tyto: uroz. p. Stibora z Cimburga a z Dřevohostic, bratra mého, a slovutné Jana z Piz-dratic, maršálka svého, Mikuláše Strusa z Račina a Drslava z Ochab, mého všeho zboží, což jeho kolvěk mám, málo neb mnoho; prosím jich a věřím jim jako svým milým poručníkom, že sobě radni a pomocni budú toho rozká[zá]nie mého konati a tak učiniti a je držeti, až se úplně dokoná ve všech kusích, artikulích i věcích od největších [sic] až do nejmenších bez pochybenie, což jest rozkázáno, jakož se svrchu píše. A v tom jim nemá žádný másti ani překážeti.

Tomu na svědomie svú sem pečet vlastní s mým dobrým a jistým vědomí[m] přivěsiti dal a kázal k tomuto listu; a pro lepší jistotu, svědomie a pro památku připrosil sem slovutných panoší, služebníkuov svých věrných, Silvestra z Kralic, Jana Třebíčského z Pozdětína, Vanka Třidcátníka z Vojetína, Pelehríma Čičavce z Čičova, Jana Donata z Polomě a Oldřicha Trnavky z Prunšperka, že sú své vlastní pečeti podle mne na svědomie k tomuto listu přivěsili. Jenž dán a psán na Fulnece v úterý před středopostiem léta po narozenie syna božieho tisíc čtyři sta třidcátého třetieho léta čtúce.

K listu přivešeno jest na prouzcích pergam. 6 pečetí vesměs zachovaných, ale s nečitelnými nápisy.

83.

Jindřich z Veselí jinak z Wartmberka dává všecko zboží své paní Machně z Veselí a z Wartmberka, tetce své. (31)

Bez místa, 5. května 1434.

Já Jindřich z Veselí jinak z Wartmberga vyznávám tímto listem ob. přede všemi, ktož oc, že znamená časy nebezpečné v tejto naší zemi České, i učinil sem s dobrým rozmyslem, zdráv jsa a svých přátel raddú takovéto poručení a dání, že sem dal mocně i poručil a mocí tohoto listu dávám a poručím zboží svá všechna, nejprve hrad Veliš, Jitčín, Bradu, Veselí, Bydžov, Hradistko s jich se všemi příslušnostmi, což k těm svrchupsaným panstvím přísluší, i to všecko, k čemuž bych koli právo měl po otci svém, to všecko dávám a poručím urozené paní Machně z Veselí a z Wartmberga, tetce mé milé, takovúto měřú: jestliže by mne pán Buoh smrti nechoval, aby ona toho mocně požívala a v tom panovala bez příkazy všelikaké, a to aby mohla prodati, dáti, zastaviti, směniti společně*) anebo rozdielně, jakž by se jí kolivěk líbilo, jakožto [s] svým vlastním dědictvím.

Kromě toto znamenitě vyměňuji, že sem jí svěřil i věřím, že což jest dluhův spravedlivých dobré paměti otce mého, že ty všechny zaplatí a na jeho duši nic ne nechá a neostaví, a také i mých dluhův, kteříž by byli kolivěk spravedliví, že jí toho věřím jako své milé tetce, že je zaplatí, jakož jest toho i mých všech dluhův i mých všech věcí svědoma. Také jestliže bych komu co poručil anebo kázal dáti, toho jí věřím jak své milé tetce, že to mé rozkázání učiní a dá, vidúc, že sem k ní své všecko zboží přichýlil a dal, i věřím jí, že to mé rozkázání všecko učiní.

A toho na potvrzení a pro lepší jistotu těch všech věcí nahoře psaných svú sem vlastní pečeti kázal přivěsiti k tomuto listu, a pro další a větší svědomí téhož prosil sem urozených pánův, pana Jindřicha z Wartmberga seděním na Waldštejně, pana Alšě z Rismburga seděním na Vřeščově, v ty časy správce země České, pana Jana z Waldšteina seděním na Ščepanicích, pana Jana z Jenšteina seděním na Skále, a slovutných pánů Otíka z Údrmic [sic], Zdeňaty z Kopidlna a Jana Stebla z Lompnice, aby své pečeti podle mne na svědomí přivěsili k tomuto listu, jenž jest dán a psán léta od narození syna božieho po tisíci čtyřech letech třicátého čtvrtého v středu před Božím vstúpením.

Na rubu: Presens littera intabulata est de mandato dominorum baronum ad hoc specialiter deputatorum anno domini MCCCCLIII^o, feria VI. post Petri ad vincula.

Z osmi pečeti zachováno sedm, a sice 1—5. 7. 8.

*) Rukopis má: směniti společně.

84.

Hašek z Waldšteina vyznává, že poručníci ustanovení od Půty z Častolovic jeho dítek a statku vzdávají poručenství a moc svou Anně kněžně z Osvětima, matce Půtové a babě těchto dítek. (16)

V Kladsku, 6. ledna 1436.

Já Hašek z Walštaina vyznávám oc. Když sem byl přivolán a připrošen od urozených panie Anny z Koldic, někdy manželky uroz. pána Puoty z Častolovic, pana Thýma z Koldic, a slovných panoší Markarta z Mezilesie, Jana z Tožice a Pavlíka z Chotěčic, o to poručenství, jakožto je svrchu jmenovaný pan Puota na smrtedlnej posteli byl učinil poručníky všechny vespolek dietek svých i všeho zboží, i nemohli se o to smluviti a ustanoviti pro veliké dluhy, kteréž pan Puota po sobě ostavil jest, k komu by o to mělo hleděno býti aneb kto by toho měl odbývati a platce býti. I ustanovili sú se přede mnú v jednotu jednosvornú volí všickni vespolek, poručenství a moc svou vzdávajíce úplně jasnej kněžně a panie, panie Anně, kněžně z Osvětima, materi dříve psaného pána Puoty z Častolovic, a jejie milosti mocně toho postupující společně i každý z své strany obláště, a prosíe, aby ráčila tu práci a dluhy podstúpiti a v sirotky, totiž v děti a v sestry páně Puotiny dobré paměti i ve všechno zboží mohovité i nemohovité se uvázati, i ve všechny listy i zápisy, nic nepoostavující; k kterémužto poručenství urozené panny, panna Anna a panna Kateřina, sestry vlastnie již jmenovaného pána Puoty, také sú vůli svou přidaly. A tak jasná dříve psaná kněžna napřed k jich prosbě a příchylu jsúci také přirozenú žádost k své krvi a pro těch sirotkův dobré v to poručenství, v sirotky i v zboží mocně se jest uvázala pod takovými výmluvami, jakož se tuto dolejie menovati budú.

Item nejprve svrchupsaná kněžna má býti mocnú poručníci všech sirotkuov páně Puotiných, syna jejieho dobré paměti, dětí i sestr, a ty sirotky i všechno zboží má mocně spravovati a držeti a z toho i dluhy platiti a s těmi učiniti i nechati jakožto mocná poručnice, však s radú svrchupsaných panie Anny a pána Thýma z Koldic, pana Petra z Michalovic, Markarta, Tožice a Pavlíka, kteřížto Jejie Milosti k radě sú přidáni a ku pomoci býti mají. A také těch sirotkův páně Puotiných nemá nižádnému vydávati ani zamlúvati bez vuole a vědomie rady svrchu psané JMti přidané.

Item panie Anně častopsanej, někdy manželce páně Puotině, má postúpena býti Minstrberská země se vším panstvím a příslušenstvím, jakožto jest pan Puota měl v patnásti stech kopách grošův dobrých stříbrných rázu a čísla pražského u věnnej zástavě. A jestliže by ráčila svým dvorem býti na Minstrberce nebli kde jinde a chtěla své dietky při sobě mieti, toho jie má dopřieno a dopuštěno býti

kněžnina poručenstvie bez pohoršenie, tak aby paní Anna těch svých dietek nevďala ani komu zamlúvala bez svrchu psané rady, vuole a vedomie.

Item také dréve psaná paní Anna z Koldic bude moci býti, když chce, na Kladště s svú čeládkú, doniž se jie líbiti bude, a tuť jie má potřeba dána býti tak svobodně jakožto kněžnině milosti, a to tak dlúho, doniž by jie diel jejie, kterýž s těmi sirotky má, nebyl vydán. Pakli by paní Anna již psaná svůj stav vdovský proměnila, tehdy ten její diel dává dětem svým.

Item jestliže by Buoh v tej míře kněžny neuchoval, dokudž by paní Anna stavu svého vdovského neproměnila, tehdy paní Anna má býti po kněžně plnú poručníci a mocně vládnúti i dluhy zastúpiti a platiti tak úplně a mocně a tiem vším právem, jakožto sama kněžna; však má vše činiti s radú, kterážto kněžně jest přidána, jako se svrchu zejmena menují.

Item pakli by paní Anna stav svůj vdovský proměnila, tehdy dále nemóž aniž má poručníci býti, ale o kohož by se svrchupsaná rada zejmena kněžně přidaná společně se ustanovili a za poručníka volili, ten aby mocným poručníkem byl jakožto sama kněžna.

Item paní Anna častopsaná má se s radú svrchupsanú učísti o své klenoty, ježto jie nebožtík pan Puotha v židech zastavil a ztraceny sú; a na čemž by se společně zostanovili, ješto by jie za to mělo dáno býti, to jie má i s věnem jejím zaplaceno býti a na Minstrberském kniežetství zapsáno.

Item také jestliže by paní Anna co stavěti chtěla na Minstrberském kniežetství aneb které zboží zastavené chtěla vyplatiti, to má učiniti s vědomím a s volí svrchupsané rady kněžně přidané. A což by tak prostavěla neboli vyplacovala, to jie má i s věnem jejím patnásti set kop gr. svrchupsaných zaplaceno býti.

Item jestliže by které zboží buďto kladské neboli minstrberské neboli jiné zástavy bylo vyplaceno, tehdy panie Anně páně Puotiné má napřed z toho věno jejie zaplaceno býti, totiž patnáste set kop grošov svrchupsaných, a ona má Minstrberka kněžně a těm sirotkóm postúpiti beze všech zmatkóv, anebo tomu, ktož by poručníkem byl.

Item pakli by již psaná paní Anna svůj stav proměnití chtěla a žádala, aby jie těch patnáste set kop grošov svrchu psaných bylo vydáno; jestliže by jie vydány nebyly, tehdy ona bude moci tu Minstrberskú zemi v těch penězích a v témž věnném právě jinému postúpiti, avšak zápisóm cesařovým hlavním i sirotkóm bez pohoršenie.

Těch všech úmluv a poručenstvie, jakož se svrchu vypisuje, já Hašek svrchu psaný a podle mne urozený pan Albrecht z Koldic i my Anna a Thým z Koldic, Markvart z Mezilesie, Jan z Tožicě a Pavlík z Chotěčic také svrchupsaní všichni spolu své smy pečeti na svědomie a ku potvrzení dobrovolně přivěsili k tomuto

listu. Jenž jest dán na Kladště léta ot naroz. syna bož. tisícieho čtyřstého třicátého šestého, tu sobotu po Božím křstění.

K listu jest přivěšeno na prouzcích pergam. 7 pečetí.

85.

Sigmund, císař římský, uherský, český oc král, zapisuje právem zástavním dvůr v Doudlebsích k hradu Potšteinu někdy příslušný ve 160 kopách gr. praž. (106)

V Praze, 6. června 1437.

My Sigmund z b. m. římský císař, vždy rozmnožitel říše a uherský, český etc. král, vyznáváme oc, že jakož urozený Puota dobré paměti z Častelovic, věrný náš milý, byl jest před léty slovnutnému Janovi Čáňkovi z Ježkovic sto a šestdesáte kop dluhu spravedlivého dlužen zuostal, ještě týž Čaněk list ot něho s jistými rukojměmi pod ležením na ten dluh jměv, nám jest a v naši moc jej vrátil: tak my dluh ten zastupující, v ty úmluvy, kteréž o Kladsko s osviecenú Annú, kněžnú osvětinskú, i s jinými zboží a sirotkuov po svrchu psaném Puotovi zuostalých poručníky máme, s dobrým rozmyslem a raddú naši zapsali sme témuž Čáňkovi, jeho dědicóm i budoucím, a tiemto listem jménem zástavy zapisujem dvuor náš k hradu našemu Potenšteinu někdy příslušný v Dúdlebiech s poplužím, s robotami ornými i zeměmi [ženými?] tudiež v Dúdlebiech v těch stu a šestdesáti kopách gr. praž. stříbrných a dobrých; a to tak, aby prve pravený Jan Čaněk i jeho dědicové a budoucí ten dvuor s jeho příslušenstvím již vypsáným v těch penězích držal a držali, a toho bez naše, našich budoucích kráľuov českých, i jiných všech každé otpory a překážky požívali pod úmluvú takovouto :

Když bychom koli my, naši budoucí, kráľové češcí, nebo ti, jimž by ta výplata spravedlivě příslušala, svrchupsanému Čáňkovi nebo jeho dědicóm a budoucím těch sto a šestdesát kop gr. dali a zaplatili, puol léta napřed věděti jim dadúce, tehdy po polúletí, od času věděti jim dáníe pořád čtúce, mají nám nebo těm, jimž by příslušalo, dvoru toho se vším příslušenstvím postúpiti a zase i s tiemto listem vrátiti bez otporu i bez zmatku. A ktož tento list mieti bude s často psaného Jana Čánka neb jeho dědicuov a budoucích volí a svobodnú, ten má mieti všecko právo ke všem věcem v něm položeným a zapsáným jakžto on sám.

Na potvrzenie toho náš císařský majestát kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán u Pražě léta od naroz. syna bož. tisícieho čtyřstého třicátého sedmého, ve čtvrték po sv. Bonifacii, let kráľovství našich uherského etc. v padesátém prvé, římského v sedmímezidcietmém, českého v sedmináctém a císařství v pátém - létě.

Ad relacionem dom. Haskonis de Waldstein.

K listu jest přivěšen na proužku pergam. krásně zachovaný majestát císařův.

86.

Jiřík z Kunštatu a z Poděbrad a Kuna z Kunštatu a z Polehradic vyznávají, že jsou smluveni přátely svými o všechny věci a zvláště o hrad Bozkovice, jež pan Kuna sstoupil panu Jiříkovi, strýci svému. (107)

V Bozkovicích, 6. září 1437.

Já Jiřík z Kunštatu a s Poděbrad, Kuna z Kunštatu a z Bolehradic vyznáváme oc, že sme smluveni urozenými pány, panem Janem z Cimburka a z Tovačova a panem Benešem z Bozkovic, přátely našimi milými, o všechny věci a zvláště o hrad Bozkovice, kteréhož sem já Kuna stúpil panu Jiříkovi, strýci svému, podle těch [sic] úmluv, kteréž smy u Brně učinili. A také pan Jiřík, strýc muoj, řekl mi jest to dobrým nahraditi, tak abych já jemu děkoval i [s] svými dětmi; a za to mi jest list na čtyři sta hřiven, a ty mi jest peníze ujistil dáti ve čtyřeh [či čtyřch] letech. A to sem já svrchupsaný Kuna i [se] svými erby přijal od něho vděčně a děkuji jemu jako strýci svému milému. A také já svrchupsaný Jiřík všichny záščí, nelibosti, nechuti, kteréž sem měl ku panu Kunovi, k strýci svému, nemám ničím zlým zpomínati ani kterým obyčejem o to mluvit ani právy svěckými i duchovními z toho napomínati; a to slibuji svú dobrou, čistou věru cně zdržeti a beze lsti.

A pro lepší jistost a věcie [sic] svrchupsaných my Jiřík a Kuna své vlastní pečeti přivěšili smy k tomuto listu, a připrošili sme uroz. pánuov pana Jana z Cimburka a z Tovačova a pana Beneše z Bozkovic, přátel a smluvcie našich, slov[un]ných panošie Vanka z Ščepanova a Václava z Doloplaz a Skrbeně, aby své pečeti přivěšili na svědomie podle nás k tomuto listu, jenž jest dán v Bozkovichích [sic] ten pátek před Matkú buošie narozenie [sic], léta od naroz. syna božieho tisíc čtyři sta třicátého sedmého.

K listu jest přivěšeno 5 pečeti na prouzcích perg., šestá jest utržena a ztracena.

87.

Albrecht, vévoda rakouský, štyrský, korutanský a krajinský, a hrabě tyrolský, dává Prockovi z Kunštatu jinak z Opatovic právo, aby směl poslední pořizení učiniti o všech svých statcích moravských kromě zboží manského. (59)

Ve Znojmě, 6. prosince 1437.

Albertus, d. gr. dux Austrie, Stirie, Karinthie et Carniole, marchio Mor. comesque Tirolis etc. not. fac. ten. pres. vniuersis, quod attendentes grata et accepta seruicia nobis per nobilem Proczkonem de Kunstat alias de Opatouicz, fidelem nostrum dilectum, hactenus exhibita et imposterum diligencius exhibenda, non per errorem aut improuide, sed animo deliberato et ex certa nostra sciencia tamquam marchio et dominus Moraue eidem Proczkoni hanc gratiam fecimus et facimus per presentes,

quod ipse bona sua mobilia et immobilia, in quibuscumque rebus consistant, in terra nostra Moraue sita, feodalibus dumtaxat exceptis, testari, legare et dare possit quibuscumque personis in vita uel in articulo mortis pro sue beneplacito voluntatis. Et quidquid, sicvt prefertur, testatus fuerit, dederit aut donauerit, tantam habeat roboris firmitatem, acsi tabulis terre nostre Moraue foret annotatum, contradiccione alicuius non obstante. Harum testimonio litterarum sigillo nostro minori, quo in marchionatu nostro Moraue vtimur, munitarum datum Znoime feria sexta die sancti Nicolai confessoris anno domini millesimo quadringentesimo tricesimo septimo. — Pod ohbem: D[om.] d[ux] per A.

Na proužku perg. visí pečeť Albrechtova.

88.

Machna z Veselí jinak z Wartmberka činí poslední své rozkázání. (33)

Bez místa, 6. ledna 1438.

Já Machna z Veselé jinak z Wartmberka vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej čísti neb čtúce slyšeti budú, že své poslednie rozkázanie tiemto listem a zápisem činím s dobrým rozmyslem i s dobrým rozumem:

Napřed, že postupuji i dávám mocně hrad Velíš i ten majestát, kterýž mám od najvelebnějšieho ciesaře Zigmunda, českého, uherského etc. krále, pána svého milostivého, šťastné i slavné paměti, na své zboží, na věno i na to na vše, což mám nebo mieti budu, abych to mohla dáti neb poručiti v zdraví neb na smrtedlnej posteli, nic jinak, než jako bych dskami zemskými dala a potvrdila, jakož ten majestat lépe svědčí, i také tvrz Hradištko s tiem se vším zbožím, kteréž k tomu slušie, a k tomu všecko zboží své, což jsem sama držala a což k tomu příslušie, nic nepoostavujíc ani co vymieňujíc, urozenému pánu Haškovi z Walšteina, bratru svému milému, jakožto najvyšiemu poručníku; a podle něho a jemu ku pomoci přičinila jsem i poručila slovutnému panoši Ottíkovi z Údrnic, pakli by jeho Buoh neuchoval, ale Markvartovi, synu jeho, a panně Anně Buzlici, aby nadepsaného pana Haška napomínali a k tomu jej drželi, aby rozkázanie mé, popsané i jiné dluhy spravedlivé všecky i tu, kdež by kteří prietelé nebo služebníci nebo jiní rukojmě stáli a slíbili buďto za mě nebo za bratra mého pana Čenka nebo-li za synovce mého pana Jindřicha, aby vypraveni byli.

Protož já nahoře psaná Machna nade všechny jiné postúpivši svrchupsaných svých věcí i zboží i toho listu majestatového, jakož svrchu řečeno jest, i jiných listův, věřím i ufám nadepsanému pánu Haškovi, bratru svému, že mú duši, ač mne pán Buoh neuchová, obmyslí a zjedná i dluhy naše spravedlivé a svědomé i popsané. Také svrchu psaný pan Hašek má plnú moc i móż hrad Velíš i ten majestát i Hra-

dištko i vŕecko zboŕie s tiem se vŕím, jakoŕ svrchu dotčeno jest, dáti, prodati, zastaviti i učiniti s tiem se vŕím, jako s svým vlastním beze vŕie odpornosti.

A tomu na potvrzenie a pro lepší jistost svú jsem pečef vlastní k tomuto listu přivěsiti dala. A k lepšímu svědomí a k mej prosbě urození pan Jindřich z Wartmberka, pan Janek z Mochova, a slovutní panoše Jan Stébło z Lompnice, Vlastěk z Oděrad, Sdeňata z Kopidlna, Petr Šitka z Vrchlabie, Václav Rezek z Mlékosrb, Janek a Příbek bratřie ze Žlunic své jsú pečeti podle mne přivěsili k tomuto listu, jenž jest dán l. od nar. s. b. tisícieho čtyřstého třicátého osmého, v pondělí den Božieho křtěnie.

Na rubu: Presens littera intabulata est de mandato dominorum baronum ad hoc specialiter deputatorum anno MCCCCLIII, feria VI. post Petri ad vincula.

Pečeti se nezachovaly.

89.

Diviš z Chlumu sedéním na Košmberce a jiných sedm rukojmí vyručují panoše Jana Švába z Jíkve ve 100, Brádka z Veselí a Vaňka Lososa z Újezdce každého v 50 kopách gr. praž., aby je postavili živé nebo mrtvé v moc Heraltovi z Kunštat. (60)

Na Chocni, 10. ledna 1438.

My Diviš z Chlumu sedéním na Košmberce, Vilém Brázda z Srbec, Jindřich Kroměšín z Březovic, Hilbrant z Čankovic, Jan Těhlovec z Dobříkova, Matěj Táhlo z Přestavlk, Jan Talafús z Ostrova, Jan Cidlina z Vážec vyznávámy oc, že jsmy vyručili slovutného panoši Jana Švába z Jíkve ve sto kop groší a Brádka z Veselí v padesát kop groší a Vaňka Lososa z Újezdce v padesát kop groší, tak abychom je postavili živý nebo mrtvý uroz. pánu, panu Heraltovi z Kunštat v jeho moc na hradě na Třebovej, pakli by pán Buoh neuchoval ztracenie Třebové, ale na hradě na Buzově ten den na svatého Jiřie, kteréhož nyní nejprve přijíti má, anebo když nám dá svrchu psaný pán dvě neděli napřed věděti nebo úředník jeho purkrabie třebovský, tehda je mámy a slibujem ctně*) a věrně postaviti.

Pak-li by ten den sv. Jiřie minul anebo tě dvě neděli, když nám dá napřed věděti listem svým věřitel náš nebo úředník jeho, purkrabie třebovský, anebo po někom po jistém poslu, a my [bychom] svrchu psaných věznuov nepostavili, jehož toho Buoh nedaj, anebo jestliže by se Jan Šváb nepostavil, tehda jsmy zaň propadli sto kop groší, anebo Brávek, tehda jsme zaň propadli padesát kop groší; pak-li by se nepostavil Vaněk Losos, tehda jsmy zaň propadli padesát kop groší: tehdy mámy a slibujem svú dobrou a čistou věru, rukú společní a nerozdielnú dáti a zaplatiti rozdielně za každého vězně, tak jakoŕ se svrchu píše, dobrých stříbrných grošuoů rázu pražského svrchu psanému našemu věřiteli dáti a hotovými penězi zaplatiti propadenie toho základu ve čtyřech nedělech pořád zběhlých bez dalšího prodlení. Pakli by

*) Listina: czsnie.

ty čtyři neděle minuly, a my ješče za svrchu psané vězně nesplnili, tak oc (ustanovené) ležení do Vysokého Mýta anebo do Chrudimě). A jestliže by z nás rukojmí kterého pán Buoh v tej míře neuchoval, jehož Buoh ostřez, my živí pozuoostalí sli-
bujem jiného tak dobrého a tak movitého na jeho místo nastavití v měsíci pořád
zběhlém a list tento v táž slova obnoviti pod ležením svrchu psaným tolikrát, koli-
krátž by toho potrebie bylo. A ktož by tento list měl s dobrou volí věřitele našeho
svrchu psaného, ten má i míti bude plnú moc a právo k tomu ke všemu, což tento
list svědčí, jako on sám.

Tomu na svědomie a pro lepší jistotu své smy vlastní pečeti přivěsili k tomuto
listu s naším jistým vědomím. Jenž jest dán na Chocni ten pátek po Božiem křčenie
1. po naroz. syna bož. tisícieho čtyřstého třidcátého osmého.

K listu přivěšeno na proužcích pergam. 8 pečeti.

90.

Albrecht, římský, uherský, český oc král, svoluje k dání, jež učinila Haškovi z Waldšteina
paní Machna z Veselí. (34)

V Olomouci, 16. března 1439.

My Albrecht, z božie mil. řím. král, vždy rozmn. říše a uher., čes. etc. král
a vévoda rakúský, vyznáváme oc, že přišed před naši velebnost uroz. Hašek z Wald-
šteina, věrný náš milý, zpravil jest nás, kterak urozená Machna někdy z Veselé,
vdova nábožná nám milá, jsúci sebe i svého, což měla, všeho mocna, za svého zdra-
vého života s dobrým rozmyslem svým a dobrovolně majíci také právo, moc i povo-
lenie najjasnějšího kniežete a pána Sigmunda, šťastné paměti císaře řím. a uher.,
čes. oc krále, pána a otce našeho najmilejšího, majestátem JMti sobě k tomu pójčené,
aby své mohla i právo a moc měla za zdravého života nebo v nemocné posteli,
komuž by chtěla, dáti, dala jest Velíš hrad svůj Haškovi svrchu psanému ku pravému
dědicství se všemi městy, městečky, vesnicemi, platy, užitky, mlýny, rybníky, řekami,
potoky, lesy, chrastinami, luhy i jinými příslušnostmi k témuž hradu spravedlivé
příslušnými i všecko to, k čemuž sama právo měla jest, jakož týž Hašek tudiež
před námi to listem zvláštním s její a jiných dobrých lidí na svědomie pečeti jest
pokázal, snažně a pokorně nás prose, abychom jemu a bratru i jiným dědicům a bu-
dúcím jeho k tomu dání jakžto král český svoliti i toho potvrditi a právo naše,
kteréž by nám jakžto králi českému po smrti i [sic] Jindřicha z Veselé ke zbožím
těm příslušalo, jemu také dáti ráčili milostivě.

A my zpomanuvše na jeho dávná a mnohá zaslúžení i také na ustavičnosť
viery jeho, jimižto naše velebnosti rozličně se zachoval i ustavičně se zachováá
a v časech budúciech se zachovati muož a miení, s dobrým naším rozmyslem
a zdravým mnohých věrných našich potazem k tomu dání Machninu prve povědě-

němu Haškovi listem jejím učiněnému a danému, o němž nahoře zmienka jest, svolili sme a svolujem a jeho tímto listem i potvrdili sme a mocí královskou v Čechách již k téhož Haška a bratra jeho Beneše z Waldšteina, věrného také našeho milého, i jich erbuov a dědicuov budoucích osobám z přirozené nám milosti potvrzujem, a nad to i právo naše, kteréž by nám jakžto králi českému po smrti téhož Jindřicha k tomu kterakžkoli příslušalo, jim dali sme a dáváme dědicky a k věčnosti; chtiece tomu a tůž mocí naší královskou v Čechách usazující, aby to dání povolením již a potvrzením tohoto listu našeho k osobě Haškově a bratra jeho svrchu psaného i všech erbuov a budoucích dědicův jich plnú moc i právo mělo a všelijak obdržalo, jako by to všecko ve dsky zemské se všelikými ohradami a opatrnostmi k tomu z řáduov a práv zemských z starodávna příslušnými a potřebnými i s osobním naším a často psané Machny před úředníky přiznáním rádně bylo vloženo a vepsáno, a aby mohli již dále a moc i právo měli hrad svrchu psaný i zboží k němu příslušná jmieti a držeti i jich svobodně a bez přiekazy všech požívati, i když a komuž by chtěli to v celé nebo v dílu dáti, zastaviti, směniti, prodati neboli s tím jakžto s jich vlastním dědicstvím učiniti, což a jakž by se jim líbilo nebo zdálo.

Protož porúčieme to urozeným a slovutným komorníku, sudiemu, písaři i jiným úředníkům desk zemských v království našem Českém a prikazujem, aby ta zboží všecka nahoře jmenovanú Machnú Haškovi, jakož již povědjeno jest, daná a námi potvrzená i s právem naším, kdyžkoli ke dskám s tímto listem bylo by přijedno, hned v též dsky zemské přijali, vložili a vepsali bez všelikého odporu i bez zmatku, jakož milost naši zachovati sobě mienie.

Na potvrzení toho náš majestát královský kázali sme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán v Olomúci l. od naroz. syna božieho tisícieho čtyřstého třicátého devátého v postě ten pondělí po neděli družebné Letare, království našich v druhém létě.

Ad mand. dom. regis Johannes Tussek.

Po pečeti zbyl proužek pergam.

91.

Anna kněžna z Osvětima, Anna z Koldic, někdy manželka Půty z Častolovic, a Tíma z Koldic, mocní poručníci dětí a zboží řečeného Půty z Častolovic, a Anna z Častolovic, páně Půtova nejstarší dcera, prodávají všecka zboží páně Půtova panu Hynkovi Krušinovi z Lichtmburka seděním na Kumburce. (22)

Na Kladště, 6. září 1440.

My Anna kněžna z Osvětima, Anna z Koldic, někdy manželka uroz. pána Puoty z Častolovic, a Thym z Koldic, mocní poručníci sirotek i všech zboží svrchu psaného pana Puoty, a já Annička z Častolovic, páně Puotova dcera nejstarší, vyznávamy oc, že znamenavše veliké a přelišné dluhy i škody nenabyté svrchu psa-

ného pana Puoty, kteréž na ty sirotky, jeho děti, šly jsú a vždy jdú, a tomu srozuměvše, že by ti sirotci a služebníci i dlužníci jich skrzě to musili zahynúti, o to smy se s přátely těch sirotek i s jinými dobrými lidmi mnoho radili, a jinak smy lépe v to uhoditi nemohli než takto, jakož dole stojí psáno :

Že smy Kladsko, Minstrberk, Nový Hrad, Rychmberk, dědicství kromě mého svrchu psané kněžny věna, Častolovice, Počstein, Albrechtice a Choceň, i jiná všecka zboží páně Puotova a těch sirotek, jeho dětí, dědičná i ta, ježto zápisové císařští a královští i jiná na ně svědčí, prodali smy a mocí tohoto listu prodávámy se vším právem a panstvím, nic na tom sobě ani žádnému nepoostavujíc, a k tomu i všechny zápisy císařské a královské na ta zboží i jiné všechny prodali smy uroz. pánu, panu Hynkovi Krušinovi z Lichtmburka seděním na Kumburce k pravému dědicství, tak aby on ta všecka zboží svrchu psaná mocně držal a jich požíval i s nimi učinil jakožto s svým vlastním dědicstvím, jakož by se jemu zdálo. A za to on najprve mně svrchu psané Anně z Koldic má mé věno dáti a sirotek, páně Puotových dětí i mých, odbýti a každé po tisíce kopách dáti.

A já Annička svrchu psaná z Častolovic i s svými sestrami mámy jemu také své právo, kteréž bychom k těm zbožím a zápisům svrchu psaným měly, ve dcky zemské vložiti aneb jistotu jemu na to učiniti podle obyčeje a řádu České země.

A k tomu svrchu psaný pan Hynek má všechny dluhy spravedlivé svrchu psaného pana Puoty i těch sirotek podstúpiti a je dlužníkom platiti i jiné všechny věci konati podle toho zápisu, kterýž na se udělal a nám v naši moc dal.

A my Jan z Tožice, hauptman na Kladště, a Pavlík z Chotěčic, rada svrchu psaných poručníkův, také tiemto listem vyznávámy, že smy k těm ke všem úmluvám a smlouvám svú vuoli dali, a oni sú to s naší radú učinili. A ktož by tento list měl s svrchu psaného pana Hynka dobrou volí, ten má i mieti bude túž moc i též plné právo ke všem věcem, což tento list svědčí, jako on sám pan Hynek svrchu psaný.

A toho na potvrzení a pro lepší jistotu a svědomie my všichni svrchu psaní své smy vlastnie pečeti s naším jistým vědomím dobrovolně přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán na Kladště l. ot naroz. s. b. tisícieho čtyřstého čtyřicátého, v úterý před Matky božie narozením.

K listu jest přivěšeno 6 malých pečeti na proužku pergam.

92.

Jan a Jindřich vévodové slezští a páni v Lubíně a Hajnově vyznávají, že jsou dlužni p. Hynkovi z Lichtmburka a Janovi Zvolskému 2000 hřiven gr. praž. polského počtu. (23)

IV Břehu, 17. dubna 1444.

Wir Johans vnd Heinrich gebruder, von gots gnaden herczoge in Slesien vnd herren zu Lüben vnd zu Haynaw etc., bekennen oc, das wir rechter vnd redelicher

schawlt schawldig zeyn czweitawsund marg gueter prag. groschen polnischer czal dem edeln herren Hynken Cruschyna von Leuchtemburg uf Glatcz gesessen vnd deme woltuchtigen Jan Zwolsky uf dem Stowlcz*) gesessin; dieselbe summa geldes wir globen bei vnsern gueten trawen ane arg die egenanten vnser glewbiger zu geweren vnd zu beczalen virczehen tage noch zente Jocubs tage nehstkomende ane alle wederrede allis bozes geferdes vnd intragen vnd lengen vfczug.

Vnd were is, dass wir das nichten hielden, do got vorsej, so glowbin wir obgenanthen fursten zuhand nach irer vormanunge eynczureyten in die stete Glatcz ader Franckensteyn in eyne gemeyne herberge vns von en erczeitet mit czwenczig pferden, czehen erbern knechten vnd czehen knechten, vnd aldo eyn recht ynneleger czuhalden vnd zuthun, als innlegers recht ist, vnd doraus nichten zukomen, wir haben denne die obgeschrebene vnser glewbiger der egenanthen summa geldes genczlichen gewert vnd beczalit. Vnd wenne nach der vormanunge virczehen tage vorgingen vnd wir die obgeschrebene vnser glewbiger der summen geldes noch nicht beczalet hetten, so zullen zie vnd mogen dy obgenanthe summa geldes nemen vnd gewynnen zu cristen ader zu juden uf allen vnsern schaden, die wir mittenander bey vnd in deme obgenanthen inneleger globin gantcz vnd gar mitsampt dem hewptguete zu richten vnd zu beczalen bei vnsern gueten trawen ane arg. Vnd were is, das wir das nichten hielden, noch die obgenanthen vnser glewbiger sich des an vns also ermanen kunden, so vorpfende[n] wir vnd vorschreiben vnser lande vnd stete Lüben vnd Haynaw, die wir iczunt haben in besitzunge, vnd alle vnd iczliche andere lande vnd stete, die wir ymmer gewynnen vnd in besitzunge habin wurden, in solcher mosze, das sie die sollen vnd mogen dorumb angreifen in allerley mosse, wie zie des zurate werden, doweder noch die vnsern nicht sein sollen, vnd glowben bei vnsern trawen vnd eren kegen en vns des nichten zu entweren. Vnd ab wir doweder sein worden vnd vns kegen en entweren ader dy vnsern, zo tete[n] wir weder vnser traw vnd ere, vnd alle schaden, die sie dorunder nemen, die sollen uf vns gehen vnd nicht uf zie.

Vnd wer desen brief mit der obgenanthen vnser glewbiger gueten willen innehat, dem ader den globen wir solche obengemelte verschreibunge zu halden stete vnd gantcz ane arg.

Czu vrkunde vnd gueter wissen habin wir vuserr ingesigel an desen brief lossen hengen, vnd zu groserr sicherheit vnd geczewgnisz habin wir maan: Symon Geiseler, Stephan Swenckenfeld, Henicze Monsterberg, Daniel Tawchsdorff, Andres Holatz, George Lemberg, Hannos Czetschke vnd Hannos Rakewitz, vnser ingesigele mit guetem rate vnd wolbedachtem mutte neben den obgeschrebin vnsern gnadigen herren vnd fursten an desin brief lossin hengen. Geben vnd gescheen zum Brige am freitage noch dem Osterheiligitagen noch gots geburt virczenhundert jar donoch in deme firvndfirczigisten jare.

Privěšeno na proučích pergam. devět pečeti. *) Snad ves Stolz východně od Frankenšteina.

a z Kunštat a z Polehradic přijímá k držení hrad Kunštat s příslušenstvím, náležející sirotkům někdy Herarta z Kunštat, do let sirotků těchto. (108)

Bez místa, 19. ledna 1445.

Já Kuna z Kunštat a z Bolehradic vyznávám oc: jakož uroz. pánu, panu Jiříkovi z Kunštat a z Poděbrad s velikú prací a s jeho nákladem v ruce přišlo jest zboží nebožce páně Herartovo a sirotci jeho, kteréžto sirotky chtě opatřit [sic] týž pan Jiřík strýc můj, postúpil mi jest hradu Kunštat s jeho příslušenstvím takovúto měřú: že já nadepsaný Kuna ten svrchupsaný hrad držeti mám do let sirotčích, kteréž jsú pozůstali po nebožci p. Heraltovi z Kunštat, strýci mém, a když by nadepsaní sirotci k letóm přišli, tehdy jim s tím hradem i zbožiem pravě a věrně učiniti mám, jakž by mi nadepsaný pan Jiřík, strýc můj, ústně rozkázal. Pakli by jeho, již jmenovaného pana Jiříka strýce mého, v tom času do let sirotčích pán Buoh smrti neuchoval, ale tak mám učiniti, kterakž by mi rozkázal v tom listu, kterýmž by poručenství udělal svých dětí a svého zboží aneboli listem s svú pečeti a několika dobrých lidí pečetmi na svědomie. Také já často psaný Kuna mám ku panu Jiříkovi již psanému strýci svému s tím hradem Kunštatem hleděti a jemu jej k jeho potřebě tak otevřítí, když by kolivěk na mně toho požádal, aby on mohl sirotčí věci aneboli své s něho jednati jako s svého vlastního hradu.

A ty všechny věci v tomto listu zapsané já svrchu psaný Kuna slibuji uroz. panu Jiříkovi, nahoře psanému strýci svému, a sirotkóm nebožce páně Heraltovým pod svú věrú a cti pravě, věrně a nepřerušitedlně zdržeti v celosti a skutečně zachovati beze všech zmatkuov ve všech kusích i v každém zvláště. A jestliže by mne Kun často psaného pán Buoh v tom času do let sirotčích smrti neuchoval, tehdy te ktožby držal hrad Kunštat s jeho příslušností po mej smrti, těmi všemi věcmi a kutami v tomto listu vypsanými bude tak úplně a v celosti vinen zdržeti jako Kuna nadepsaný. Také jest toto znamenitě smluveno, že já Kuna již často psám opravovati hrad Kunštat, střechy i jiné věci potřebné na tom hradě i na p hradí, a to až do určené sumy sta kop grošuov. A kdyby přišlo hradu Kun ku postupování v tom nákladě, já Kuna svrchupsaný aneb ten, ktož by po mej ten hrad držal, nemámy odmílovati postúpení toho hradu pro náklady, než vydati přítele a strana druhého a na ně mocně zaručiti. Pak ti přítelé ot ty náklady, jakž v tom rozkází, až do summy již psané, tak nám má zaplacer

A těch všech věcí svrchupsaných na potvrzení a na zdržení i p jistotu a pevnost svú sem vlastní počet dobrovolně s jistým mým vědomie přivěsiti k tomuto listu, a s pilností připrosil sem urozených pánuov, par Rozkovic a z Černé hory, pana Vaňka z Bozkovic a z Letovic, pana

Zvieřetic seděním na Sebraniciech, pana Ješka z Bozkovic a z Svojanova, pana Jindřicha z Bozkovic a z Nových Hraduov, a slovut. panoši Zdeňka z Švabenic, aby své pečeti vedle mne na svědomie věcí svrchu psaných kázali přivést k tomuto listu. A my Beneš z Bozkovic a z Černé Hory, Vaněk Bozkovic a z Letovic, Vilém ze Zvieřetic seděním na Sebraniciech, Ješek z Bozkovic a z Svojanova, Jindřich z Bozkovic a z Nových Hraduov, Zdeněk z Švabenic ku pilné prosbě uroz. pána Kuny nadepsaného pečeti naše vlastní vědomě a dobrovolně na svědomie věcí svrchupsaných kázali sme přivést k tomuto listu, jenž jest dán a psán l. po naroz. syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřicátého pátého léta, ten úterý po sv. Antonii.

Ze 7 přivěšených pečeti zachovalo se jich šest na prouzcích pergam., třetí schází.

94.

Barbora, uherská a česká královna, zapisuje město Jaroměř, které se k ní zradně zachovalo, Jiříkovi z Kunštatu a z Poděbrad, jemu i jeho dětem moc plnou dávající, aby je mohl všelikým způsobem sobě podmaniti a poplatků i zboží na nich dobývati. (109)

Na Mělníce, 24. dubna 1445.

My Barbora, z b. m. řím. uher. a č. oc králová, vyznávámy oc. Jakož Jaromírští měšťané a lidé naši spravedlivě poddáni jsouce i učinili jsú nad námi zrádně, bezectně a nešlechtně, jako zlí zrádce a nešlechtní lidé proti svým slibuom a přísahám, vytrhše se neřádně, svévolně a zrádně z poslušensvie a z člověčenstvie našeho, a podle toho v naše panstvie a v poplatky i v rychtu Jaromírskou i se vším příslušenstvím i v lidi v Čáslavkách i v jiné požitky a poplatky naše sáhše a na tom nám velikú škodu učinivše a činiece; a my takové zrady a nevěry i škody od nich učiněné velikú lítost majíce a nechtiece také, by jim taková zřejmá zrada a nešlechtnost i škoda, kterúz jsú nám učinili a činie, měla [se] lehce a bez pomsty prominúti nynie i v časiach budúcích, i zapsali sme a mocí tohoto listu zapisujem to město Jaromír s lidmi, s poplatky a s sumami, se cly, s rychtú kromě rybníka, s vesnicí s Čáslavkami i se vším panstvím a s příslušenstvím, což k tomu příslušie, nic nevymieňující, uroz. Jiříkovi z Kunštatu a z Poděbrad i jeho dětem, moc jemu naši plnú i právo plné naše královské dávající, aby je mohl všelikým obyčejem a během k sobě obrátiti a připraviti i podmaniti jako zrádce a nevěrné, nešlechtné lidi, i poplatkuov a zboží svrchu psaného na nich dobývati a pomstiti nás nad nimi jako nad zrádce, nad jich hrdly i statky všelikými pomstami a záhubami, jakž by kolivěk mohl a kdež by kolivěk mohl, za to jeho velmi prošímy.

A k tomu také prošímy všech i každého, zvláště pánov, rytierov, zeman i měst rálovstvie Českého, a zvláště hauptmana lantfridnieho a rady jemu přidané kraje hradeckého, a podle toho prošímy všech kniežat, pánov, rytierov, zeman i měst

země Slezské i jiných okolních zemí, aby nadepsanému Jiříkovi z Poděbrad proti takovým zrádcům a nešlechtným lidem radni a pomocni byli nyní i v časech budúcích. A buď král v zemi České nebo nebuď, za to jich velmi prošímy i krále budúcieho, kterýž v Čechách bude, aby jim pečeti té, kterouž nesú, nésti nedali leč s proměnou hodnú, jakož by na zrádcě a na nešlechtné lidi slušalo, aby se jich zradu a nevěry potomní králi a královny i dobří lidé vystřiehati mohli, umějíce je potom znáti.

A také kteréžkoli práva nebo listy od nás na potvrzení mají, že těch ani jiných hodni požívatí nejsou pro svou zradu a nevěru: protož kterakž by je kolivěk nadepsaný Jiřík z Poděbrad k sobě připravil a podmanil nebo se jich zmocnil, k tomu jsme jemu plnou moc dali a dávamy, aby je držal a požíval jich jako svých vlastních i děti jeho. A v to jemu ani dětem jeho my ani budúci naši žádným obyčejem sahati nemáme ani kterakkoli překážeti.

Než tuto sobě i budúcím našim znamenitě výmienku zuostavujem: jestliže bychom to město svrchu psané od nadepsaného Jiříka z Poděbrad nebo od dětí jeho kdy mieti chtěli, tehda máme jim nebo budúci naši dáti napřed tisíce kop grošův dobrých stříbrných za jeho škody a za náklady; pakli by které náklady učinil nebo škody výše nad tu sumu již menovanou nad tisíce kop gr., ješto by ty náklady nebo škody mohl pokázati dobrým svědomím až do pěti set kop kop [sic] grošův anebo níže, ale výše nic než do pěti set kop grošův, ty náklady a škody máme jemu také podle té predepsané sumy dáti a zaplatiti penězi hotovými. Pakli bychom grošův stříbrných neměli, ale bychom jeho mohli odbýti penězi stříbrnými, počítajíc za groš vedle toho, jakož obyčejně v ty časy v Čechách peníze bráti budú. A on to vezma, má nám zasě toho města Jaromíře bez zmatku i beze všech súdův postúpiti, výše na nás žádných škod a nákladův nepočítajě.

A ktož by tento list měl nebo mieti bude s svrchu psaného Jiříka dobrou a svobodnou volí, ten má i mieti bude všěcka práva svrchu psaná jakožto on sám.

Těch všech věcí na potvrzení a na zdržení pečeti naši vědomě a dobrovolně kázali sme přivěsiti k tomuto listu; a pro širšie svědomie žádali sme uroz. Diviše z Talmberga a slovut. Jana Širokého z Mirovic, aby pečeti své podle nás také k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán na Mělníce léta božieho tisícieho čtyřstého čtyřicátého pátého, v tu sobotu po sv. Jiří, mučedlníku pána Ježíše Christa.

Ad mand. domine regine Wenczeslaus de Kniezmost oc.

K listu přivěšeny tři pečeti.

95.

Zich Kužel z Žeravic dává osvědčení Janovi Kuželovi z Žeravic a Kvasic, strýci svému, týkající se nakládání s jeho statkem po smrti otcově. (61)

Na Kvasicích, 15. února 1446.

Já Zich Kužel z Žeravic, Svachů syn dobrej paměti, vyznávám oc, že jakož sem osířel po svého otce nebožščíka smrti dobrej paměti, tu se jest slitoval nade mnú statečný rytíř pan Jan Kužel z Žeravic a z Kvasic jako strýc muoj a odchoval mne i s mú sestrú. A což jest bylo otce našeho statku, z toho statku dal jest macošěj mej bez pěti devadesát a sto hřiven groší jejieho věna, a po mej sestře Sušce dal za mě čtyřidceti hřiven hotových peněz k její věnu. A z toho se všeho statku počet mi učinil pan Jan Kužel před našimi přátely obapolně, tak že mi nic neostal dlužen, než že je to všecko dal za mého otce nebožščíka dluhy, což mého statku bylo po mém otci.

Také více sem se takto smluvil, že všecky rukojmě odvaditi mám bez jich škody, kteříž jsú slíbili za mého otce Karlíkovi ze Chvaluov i těm, komuž ten list svědčí podle Karlíka. A to slibuji odvaditi. Také ten list, kterýž svědčí otci mému a panu Kuželovi na Drnovice od Karlíka s rukojměmi, také jmáme uroz. panu Jiříkovi z Kravař a z Strážnice dobrú vuoli dáti na ten list na Drnovice spolu a na tu zástavu, což k tomu přísluší, jakož v tom hlavném listu plněji svědčí, jakož jest nebožšťík pan Petr dobrej paměti Strážnický, otec páně Jiříků, od nás Drnovice vyplatil hotovými penězi jako dědic tu zástavu podle tej zástavě [sic], jakož pan Petr Plumlovský byl Karlíkovi zastavil, a mámy toho pomocni býti uroz. panu Jiříkovi Strážnickému, aby jemu vysvobozeno bylo a vyloženo z desk podle tej zástavě Drnovské a toho listu. Také o to manstvie v Nedach[le]bicích, jakož jest přijal na spolek dobrej paměti Zich z Nedachlebic, strýc náš, pana Kužele a mého otce a jejich erby, a páni Lipščí svú vuoli k tomu dali listem nám, také sem se o to smluvil, když by kolivěk pan Kužel strýc muoj toho požádal na mně neb jeho erbové budúcí, tehdy jim to manstvie mám odevzdati přede panem Pertuoltem, maršálkem královstvie Českého, neb před jeho budúcími, a osvoboditi a ujistiti a na to se více netáhnúti bez jich vuole, jakož na manské právo záležie.

A to já svrchu psaný Zich, Svachů syn dobrej paměti, slibuji panu Kuželovi a jeho erbóm budúcím ctně zdržeti ve všech kusiech nerušitedlně, což se svrchu píše, a o nic více nemám ku panu Kuželovi mluvit ani k jeho erbóm budúcím, ani moji budúcí po mně, než což mi pan Kužel neb jeho erbové dadie [z] svej dobrej vuole a z milosti, toho mám od něho a od jeho dětí vděčen býti.

A toho pro lepší jistost a pevnost svú jsem vlastnie pečť svým dobrým vědomím přivěsil k tomuto listu; a pro lepší svědomí připrosil sem slovutného a pocti-

vého kněze Mikše faráře z Bělovic, strýce svého vlastního, a slovutných panošie Jana Talaphúsa z Říčan a z Drínového, Jindřicha Húsete z Krumpsína a z Podhradie, Jana z Bystřice a z Jarohněvic, Jiřika z Rataj a z Sulešovic, Petra Stojana z Přestavlk a z Bělovic, že jsou také podle mne na svědomí své vlastnie pečeti přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Kvasicích v ten úterý po sv. Valentinu léta od nar. s. b. tisíc čtyři sta čtyřicátého šestého počítajíc.

K listu přivěšeno bylo sedm pečeti na prouzcích pergamenových, z nichž zbyly 1. 4. 5. a 6.

96.

Jiřík z Kunštatu seděním na Poděbradech prodává 40 kop gr. praž. platu v Běstovicích, v Kunšově Lhotě, v Březinici a v Noříně Janovi Domašínskému z Domašína a Bohušovi z Postupic, věrné ruce jeho. (110)

Bez místa, 16. října 1447.

Já Jiřík z Kunštatu seděním na Poděbradech vyznávám oc, že jsem prodal i mocí tohoto listu prodávám čtyřidceti kop gr. platu bez dvou kopů gr. dobr. stříb. rázu praž. v těchto vseh dole psaných: v Běstovicích jednu a třiceti kop gr., v Kunšově Lhotě šest kop gr. a čtyři gr., v Březinici na Vechovcovi puol kopy gr. a v Noříně šestmezciťma gr. platu ročního sečteného na lidech mých dědičných a purgrechtních a na svobodných dědinách jejich, se vším plným právem a panstvím na těch vseh svrchu psaných a na lidech, sobě ani žádnému nic nepozůstavuje, slovutné opatrnosti Janovi Domašínskému z Domašína ty časy u Vysokém Mýtě, a věrné ruce jeho panu Bohušovi z Postupic ty časy seděním na Litomyšli, a to za šest set zlatých dobrých uher. červ. Kteréhož platu ročního sečteného ve vseh svrchu psaných s lidmi svrchu psanými já svrchu psaný Jiřík již jmenovanému Janovi Domašínskému a věrné ruce jeho svrchu psané mocně sstúpil sem i mocí listu tohoto sstupuji se vším plným právem a panstvím, jakož svrchu psáno jest, tak jakož sem sám držal a čehož sem v držení byl, na tom na všem sobě ani žádnému nic nepozůstavujice; neb nahoře psaný Jan Domašínský to mi jest úplně a docela zaplatil sumú svrchu psaných zlatých dobrých uher. červ.

Ale však s takovúto výmienkú a výmluvú: jestliže bych já nadepsaný Jiřík dal a zase splnil nadepsanú sumu šest set zlatých dob. uher. červ. svrchu psanému věriteli mému od tohoto sv. Jiříe najprv přístieho ve třech letech plných pořád zběhlých, tehdy on má a mieti bude mně svrchu psaného platu na vseh svrchu psaných i s lidmi svrchu psanými, tak jakož by v té míře beze lstného jeho pohoršení a pokažení ti lidé ve vseh nadepsaných byli zasazení, zase mocně stúpiti se vším plným právem a panstvím, sobě ani žádnému na tom na všem nic nepozůstavuje.

A pak-li bych já často psaný Jiřík mému věriteli té sumy zlatých již jmenovaných v tom času, jakož svrchu psáno jest, zase nedal a nesplnil i hromadně

nessul, tehdy mám i slibuji svrchupsanému Janovi Domašínskému a věrné ruce jeho panu Bohušovi svrchupsaný plat roční sečtený ve všech nadepsaných v zemské dcky vložiti a správce dobré a mohutné zastaviti a tak spraviti, očistiti, osvoboditi a svobodný učiniti před věny, před sirotky a před zápisy všelikterakými křesťanskými i židovskými i před každým člověkem svěckým i duchovním, tak jakož Česká země za právo má aneb mieti bude. A to mám i slibuji učiniti na prvé, na druhé neb konečně na třetí suché dny, pořád po napomanutí zběhlé. Pak-li by dsky zemské otevřeny nebyly a práva nešla vkládání do desk, ale na kterých práviech a řádiech páni, rytíři, panoše a obec České země ustanovili by se, týmž právem a řádem mám a slibuji ujistiti a očistiti svrchu psaný plat roční sečtený již psanému Janovi Domašínskému, i to všecko zastati, zastúpiti mám a slibuji před právem zemským, ač by co do té řádné správy zašlo, a to bez jeho škody a nákladův.

Také i toto jest v tomto listu vymieněno: jestliže by v tom času již jmenovaném častopsaný Jan Domašínský a věrná ruka jeho pan Bohuše dali mi napřed čtvrt léta věděti, svým zlatým nadepsaným chciece, tehdy já svrchu psaný Jiřík v té čtvrti léta mám ty zlaté sumy svrchupsané dáti a splniti a v svůj se plat zase uvázati i list tento v mů moc zase přijíti. Pakli bych já také svrchu psaný Jiřík v tom času čtvrt léta dal napřed věděti Janovi Domašínskému, častopsanému věřiteli mému, a věrné ruce jeho, panu Bohušovi nadepsanému, a chtěl svůj plat zase s těmi vesmi a lidmi vyplatiti, tehdy v té čtvrti léta pořád zběhlé, od dání věděti počítajíc, mám věřiteli mému častopsanému a jeho věrné ruce těch šest set zlatých dáti a zaplatiti beze všeho dalšího prodlení, a věřitel můj svrchupsaný a jeho věrná ruka mají mi těch vsí beze všeho odporu a zmatku v mů moc zase postúpiti i list tento vrátiti.

A my Jan mlazší z Rychnova, Jan Burjan z Hoděčína, Vilém ze Zdržela, Smil [z] Slepotic, Mikeš z České Libchavy a Jan Pecha z Lazec, rukojmě a spolumslibce svrchupsaného pana Jiříka, s ním a zaň, slibujem naší dobrou křesťanskou věru všickni rukú společnú a nerozdílnú svrchupsanému Janovi Domašínskému a věrné ruce jeho, panu Bohušovi, to všecko učiniti a řádně zdržeti a konati bez všelikterakých lstivostí a podtržení i odporností, tak jakož svrchu psáno jest i dole v tomto zápisu. Pakli by co zdržáno a učiněno od svrchupsaného pana Jiříka a od nás rukojmie nebylo, a my z toho napomanutí byli od našeho věřitele svrchu psaného a od věrné ruky jeho již jmenované z úst, listem nebo poslem jich, tehdy ihned po napomanutí nazajtří máme a slibujem vlehnúti a vložiti v pravé a v obyčejné ležení každý z nás s jedním pacholkem a se dvěma koňoma, aneb místo sebe moci bude každý z nás panoše řádu rytířského též s jedním pacholkem a se dvěma koňoma v to ležení poslati a vložiti do města Vysokého Mýta aneb do Litomyšle, atd. A jestliže by které škody pro to vzal náš věřitel nadepsaný neboli věrná ruka jeho a je svě-

domím dobrým pokázati mohli bez přísah a bez věrování, ty jim slibujuem zase všechny společně zaplatiti pod ležením svrchupsaným. Pakli by v tom času a mezi tím kterého z nás pán Buoh neuchoval, jehož pán Buoh ostřez, tehdy my živi zůstali mámy a slibujuem jiného tak dobrého a tak movitého v týž slib a v rukojemství k nám v měsíci jednom přistaviti ote dne smrti umrlého právě počítajíc a list tento obnoviti a věřiteli našemu nadepsanému a jeho věrné ruce zase v jich moc dáti, kolikrátž by kolivěk toho potřebí bylo, pod ležením svrchupsaným. A ktož by tento list měl s dobrú volí našeho věřitele atd.

Toho všeho na potvrzení a pro lepší jistotu i svědomie s naším jistiem [sic] vědomím, s dobrú a s přiznanú volí my jistec i rukojmě své jsmy vlastní pečeti přirozené přivěsili k tomuto listu, jenž jest dán a psán léta od narození syna božieho tisícího čtyřstého čtyřicátého sedmého, den svatého Havla.

Při listině prořiznuté zbyly ze 7 na prouzcích perg. přivěšených pečeti čtyry, a sice 3. 4. 5. a 6.

97.

Jeroným z Čechelic prodává se svolením bratra svého Jana dvůr Řen kláštera Ostrovského se vsí Hradištěm, jež měl od císaře Sigmunda zastaveny, opatu Janovi řečenému Telec a konventu kláštera Ostrovského za 90 kop gr. rázu praž. (165)

Bez místa, 15. června 1448.

Já Jeronym z Čechelic vyznávám oc, že jakož podle jiných zboží a vesnic sobě s Janem, bratrem mým, i také s třetím bratrem naším Buškem, kterýž umřel jest, mám od najjasnějšího knížete a pána, p. Sigmunda, slavné paměti římského císaře, vždy rozmnožitele říše a uherského, českého oc krále, pána našeho milostivého, dvuor řečený Řen kláštera Ostrovského s dědinami, lukami, lesy, vodami, s rybníkem pode dvorem, se vsí Hradištěm i se vším, což k tomu příslušie, dvěma zápisoma s visutým JMti majestátem v jistých penězích řádně zapsán, v ta zavázanie i s těmi příměnkami, jakož tíž zápisové to plně a šíře svědčí, o kterážto zboží a zápisy s Janem bratrem svým již rozdělen jsem; tak s dobrým mým rozmyslem a zdravým přátel mých i jiných dobrých lidí potazem dvuor svrchupsaný se vsí Hradištěm i se všemi a všelikými jeho příslušnostmi již vypsanými, tak jakož jsem já jej sám držal a měl, i se vším právem mým, což by ho koli mně zápisy císaře svrchupsaného k tomu dvoru a jeho dědinám i příslušnostem a ke vsi Hradišti příslušalo neb kterakžkoli příslušet mohlo, sobě tu již ani dědicóm mým a budoucím nic nepozuostavuje kromě robot, ač by které byly v jiných vseh, jichžto já nebo bratr muoj jsme v držení, ješto by dřiev k tomu dvoru Řeni slušaly, prodal sem i mocí tohoto listu s dobrú volí Jana, bratra mého, prodávám ctihodnému a bohobojnému muži knězi Janovi řečenému Telec, opatu, a konventu kláštera Ostrovského za devadesát kop gr. dob. peněz stříb. rázu praž. mně již v celosti zaplacených a úplně.

A toho jsem jim skutečně již postúpil a postupuji ke jmění, držení a požívání i s tím, když a což se líbí nebo líbiti bude k učinění bez mého i mých dědicův a budoucích všelikého odporu i překážky. Protož ten dvuor Řeň s dědinami a lesy i jinými všemi příslušnostmi nahoře vypsány a se vsí Hradištěm já nadepsaný Jeronym i také já Jan bratr jeho z těch zápisův a majestátův císařovy Mti, kteříž nám svědčí, dobrovolně jsme kvittovali, prázden a svoboden učinili i propustili a mocí tohoto listu kvittujem, prázden a svoboden činíme i konečně a věčně propustíme, tak že my neboli naši dědové budoucí ani žádný jiný, jimžto by majestátové a zápisové naši, o nichžto svrchu zmienka jest, kdy v moc vešli buďto s naší dobrou volí nebo jinak kterakžkoli, nemáme ani mají knězi opatovi a konventu svrchu psaným na ten dvuor s jeho příslušenstvím výš položeným a na ves Hradiště žádným právem sahati nebo jim v tom překážeti po všechny časy nynější i věčně budoucí.

Na potvrzení a budoucí pevnost toho my bratří nadepsaní pečeti naše vlastnie dali sme k listu tomuto přivěsiti dobrovolně, prosivše uroz. pánuov, p. Děpolta z Ryzmberka, purkrabie hradu Pražského, pana Hynka Škody z Waldeka, slovtných panoší Jana z Svinař a z Litovic a Lvíka z Slavic, že jsú také pečeti své podle nás dali na svědomie přivěsiti jim bez škody k témužto listu. Jenž jest dán l. od naroz. s. b. tisíc čtyři sta čtyřicátého osmého, v sobotu den sv. Víta.

Ze 6 pečeti na prouzcích pergam. přivěšených zbylo 5; ze čtvrté zbyl toliko proužek.

98.

Purkmistr a konšelé i celá a plná obec města Jaroměře poddávají se Jiříkovi z Kunstatu v pravé člověčenství, slibující mu je i dětem i budoucím jeho jako dobří lidé pánu svému zachovati. (111)

(V Jaroměři), 5. října 1448.

My purgmistr a rychtář a konšelé i všecka, celá a plná obec města Jaroměře vyznáváme oc: Jakož najjasnější králová a paní, paní Barbora, římská, uherská a česká oc králová, poddala jest nás a zapsala tuze a tvrdě uroz. pánu, panu Jiříkovi z Kunstatu a z Poděbrad, při tom žádající na nás pomst rozličných i práva nám naše zdvihající, jakož zápis Její Mti na to již jmenovanému panu Jiříkovi učiněný šíře svědčí a ukazuje; a to proto, že jsú někteří z naší obce s tím nešlechtným knězem Pavlem byli neřádne a nepravě učinili proti Její Mti i proti tému městu a konšeluom i proti obci, konšely a sousedy naše i úředníky od Její Mti usazené zbivše, zjímavše a některé ven z města vyhnavše a statky jim jich pobravše:

v tom, když jsme se poddali svrchu psanému panu Jiříkovi vedle zápisu a poddání králevé milosti, on jsa nás již dobře mocen a pod časem s dobrým rozmyšlením, ne kvapně, ale ponenáhlu, vyptav se s raddú dobrých lidí na vinné, těch jest vedle milosti potrestal a některým ven z města kázal, a druzí sami utekli, ačkolivěk

byli sú mnohem více pomsty nad to hodné trpěti hodni pro svú nešlechtnost; ale což jim jest učinil, to jest učinil ku prosbě dobrých lidí z své veliké milosti i také proto, aby od smrti vysvobození jsúce, i mohli v své živnosti zuostanúc opravit i oblepšiti, což by komu učinili, ješto sú svým neřádným účinkem zavedli a zavinili proti dobrým lidem i proti tomu všemu městu, jakož sú to mnozí z nich slíbili učiniti;

ale my již v městě zuostali i v předměstiech, i tu do města zase k svým statkuom navracení i odjinud přistěhovaní z vodpuštění a z rozkázanie svrchupsaného pana Jiříka, ačkolivěk, dá-li Buoh, takovým zlým a nešlechtným účinkem vinni smy nebyli ani smy skutkem ani radú, než co se nám dalo a děje, to se jest stalo pro ty svrchupsané zlé a nešlechtné lidi ven uteklé a z města vypověděné, ale však přes to chtiece se nyní i potom další a větší škody i hanby vyvarovati a nedopuštění, poddali sme se i budúcie naše a mocí tohoto listu poddáváme napřed jmenovanému panu Jiříkovi z Kunstatu v pravé člověčenství, slibující jemu i dětem a budúcím jeho věrnost pravú a to člověčenství věrně, pravě, úplně a bez zmatku zdržeti a zachovati jako věrní a dobří lidé pánu svému.

A k tomu poplatky mámy a dlužní smy z sebe jemu i dětem a budúcím jeho tyto jemenovitě [sic] vydávati: osmdesát kop gr. dobrých stříb. rázu pražs. platu ročního, kterýžto plat rozdielně vydávati mámy a slibujeme, točisto od sv. Havla nyní příštího v plném roce pořád sběhlém čtyřidceti kop gr. a na sv. Jiříe hned potom příštího opět čtyřidceti kop gr., a tak vždy dále na časy budúcie bez proměny platiti a vydávati mámy dotud a tak dlúho, doněvadž by nás král budúci ze spolku řádně ode všie země přijatý, korunovaný, aneb králová od něho neb od dětí a od budúcích jeho nevyplatil, a doněvadž by on svrchupsaný pan Jiřík neb děti a budúci jeho sám sebe dobře mocen a volen jsa nás ústně a své ruky dáním dobrovolně z člověčenství a z panství svého nepropustil.

Také jemu ani dětem ani budúcím jeho na ten duom proboštský v Jaromíři, z něhož jest hrad udělal, ani na věži na tu, kteráž při hradu jest nad branú, ani na mlýny, na jeden pod kostelem a druhý, ješto jest nad kovářem nad Bobrkem pod branú, kterýž jest svými náklady po spálení vystavil a udělal, a na lúky na tyto: jedna, ješto jest pod hradem, a druhá, ješto slove Vachovská, i s dědinami, a třetie, ješto slove Hradecká, a čtvrtá Trkalovská i s dědinami a což k tomu příslušie, a pod Vlkoviji pátá; na lesy, ješto slove Obec, kromě leč by co potřebie bylo k mlýnuom a k stavuom přivězti, to mámy z uobce z té voziti; pakli by tu nedostalo, tehdy to mámy odjinud obmysliti aneb z království přivězti; na řeky jmenované na tyto: najprv na tu řeku pod městem počnúc od Staňkova mlýna až do toho stavu, kterýž jest proti dvoru Kosteleckého, a druhé na tu řeku a strúhu, kteráž teče pod hrad na mlýn na ten, ješto v něm Staněk mlynář jest, počnúc od toho mlýna vzhuoru až do mlýna a jezu Ruožkova, a na dědiny svrchupsané i na

tu dědinu Nyklovskou, kteráž leží nad Úpským mostem, i na jiné dědiny svrchupsané a na duvor, kterýž jest koupil u Urbana, i na jiné věci, kteréž k tomu hradu drží, — nikdy žádným obyčejem nesáhající a na tom nepřekážejíce, než aby toho všeho v svobodě požívati a držeti mohl on neb děti neb budoucí jeho. Neb jest on na to také svých nákladuov mnoho učinil, ty věci po spálení města stavěje i děláje, i hradu chovaje náklady svými pro zachování toho zámku a pro obranu města toho i té vše obce.

Také bylo-li by kdy potřebie co k těm mlýnuom neb k stavuom neb k struhám neb k kostelu neb k věžem přivéztí neb opravití, to mámy také ze spolku všecko učiniti bez odpory, sami se v tom pořiediec. A také každý z nás, ktož koně má, na každý rok vždy dvě fuore na les aby udělal k hradu z královstvie, když komu rozkázáno bude; a ktož koní nemají, po dvou dní robot v každém roce, ač by komu rozkázáno bylo, aby udělal, když toho potřebie bude. Pakli by nám nebo komu z nás v tom která milost a polehčení učiněno bylo, toho vděčni býti mámy, jiných o to nepomlůvající. Také kohožkolivěk tu na tom hradě nechá a posadí, toho chcme rádi poslušni býti, na ničemž jemu nepřekážejíce, a mámy jemu z sebe po dvou po nocnú na každú noc na hrad vydávati, když by kázal. Pakli by jemu kdy bylo více lidí potřebie pro zachování toho hradu, mámy jemu je na hrad zjednati a poslati, když káže, jmenovitě až do osmi střelcuov.

A když by nás svrchupsaný pan Jiřík z drženie a z člověčenstvie svého pustil tiem obyčejem, jakož se svrchu píše, tehdy aby nám ani budoucím našim tento zápis ku pohoršení nebyl našich poplatkuov, ale pro to vždy na ten hrad svrchu psaný i s těmi věcmi k němu svrchupsanými jemu ani dětem a budoucím jeho žádným obyčejem sáhati a překážeti nemámy, ale radše k těm věcem pomáhati povinni budem tiem obyčejem, jakož se svrchu píše.

Pakli bychom jemu neb dětem neb budoucím jeho toho nezdržali a nezachovali, točizto že bychom chtěli jemu neb jim z panstvie a z člověčenstvie kterak vymknúti neb jim na ten svrchu psaný hrad neb na ty věci, ješto k hradu příslušejí, tak jakož se svrchu vypisuje, a to odjieti, tehdy ten zápis, kterýž jest on často psaný pan Jiřík nám učinil, aby nám v žádném kusu nic prospěšen a platen nebyl před izádným živým člověkem, a tiem zápisem králové aby k nám i k budoucím našim on neb děti a budoucí jeho mohl hleděti vedle toho, jakož ten zápis v sobě vzní a ukazuje, jako k lidem svým neposlušným. Ale poplatkuov, vozeb, robot neb jiných věcí, kteréž bychom pánu neb k hradu učiniti měli vedle toho, jakož se svrchu píše, jestliže bychom těch aneb kterých z nich my všichni nebo kto z nás neučinili, to mámy a slibujem sami od sebe napravití a učiniti. Pakli bychom toho neučinili, tehdy úředník ten, kterýž na hradu bude, aby nás aneb toho, kterýž by poslušen býti nechtěl, k tomu připravití mohl s naší všech pomocí tak vždy, abychom proti zápisu tomuto v ničemž nevystúpili.

A ktož by tento list měl neb mieti bude s jeho dobrú a svobodnú volí, ten má i mieti bude všecka práva ke všem věcem svrchupsaným, jakožto on sám pan Jiřík svrchupsaný.

Těch všech věcí na zdrzenie a na potvrzenie pečef města našeho vědomě a dobrovolně přivěsili jsme k tomuto listu; a pro lepší svědomie prosili sme uroz. statečných i slovut. pánuov, pana Jana z Náchoda a z Atršpachu, Vaňka z Kněžmostu, Prokopa z Zaluňova, Přecha z Třemošné, Hynce z Žírče a Hrabíše z Nové Vsi, aby pečeti své vedle nás na svědomie věcí svrchupsaných k tomuto listu zavěsili; jenž jest dán a psán oc léta čtyřicátého osmého, v sobotu po sv. Francišku, to jest, ještě se píše latině a. Dom. millesimo quadringentesimo quadragesimo octavo.*)

*) Slova „to jest — quadragesimo octavo“ jsou psána jinou rukou a jiným písmem.

99.

Jan a Jindřich vévodové ve Slezích a pánové ve Břehu slibují Hynkovi Krušinovi z Lichtenburku a na Kladště a Janovi Zvolskému uhraditi všecku škodu, kterou domnívají se míti pro 2000 hř., jež jim byli dlužni. (24)

B. m. 23. září 1449.

Wir Johans und Heinrich, von gots gnaden in Slezien herczuge vnd herren zum Brieg oc, bekennen offinlichin mit d. br. oc, das wir eine beredunge getan haben mit den edeln vnd woltochtigen hern Hinken Cruschina von Leuchtinberg vf Glatcz gesessen vnd Jan Zwolsky, nemlichen vmb soliche schaden, den zie zu vns meinen zu habin von der czwetawsund marke wegin, die wir en schuldig gewest seint vor den Brieg nach laute ires briefis, das wir vns das mit en gewillet vnd mechtiglichin gegangen seint an den woltuchtigen Opiczin von Czirnaw, vnsern gewilleten richtern, deme wir denselbin howptbrieff zu getrawer hand eingelegt haben vnd deme auch vnser beschuldigung kegin den obgenanten hern Hinken Cruschina vnd Jan Zwolsky schriftlich legin vnd antworten sollen in seine macht von hewte ober virczen tage. Dezgleichen her Hinke Cruschina vnd Jan Swolsky [sic] auch tuen sollen der anlage denne vns Opetcz [sic] vns geben vnd antworten sal ane vfczug vnd die vnser wede en; vnd vf die anlage wir in vierczen tagen dornoch antwort tun sollen. Desgleichin sie vff die vnser vnd die Opetczin [sic] in den vierczen tagin antworten vnd legin, des er sich erfaren mag, wo er wil, vnd vns des eynen awsprach tun in vier wochen dornoch, so em die antwort an beiden teilen werden vnd eyngelegt sein ane lengern vffczug. Sulchen awsprach vnd die obgeschriebene beredunge wir obgenant fursten glowben bei vnsern guetin trawen vnd bey der sachen vorlust ganz nochczugehin vnd vorvolgin vnd vnstrefelichin zu halden an alles argelist vnd bozin eintrag.

Were is denne, das wir deme nicht genug tetin noch hielden, alz obin geschrebin steet, so bekennen wir selbes ober vns mit desim briue, daz wir die sache verloren haben, vnd gebin volle macht dem obgenanten Opiczin, vnserm gewilletin richtern, in kraft dicz briefis, den howptbrief, den wir im zu getrawerr hand eingelegt haben, auszugebin vnd antwortten den obgenant hern Hinken Cruschina vnd Jan Zwolsky, mit deme selbin briue sie Opicz Czirnes vnsers richters ausproch von vns brengen, fordern vnd dirmanen moegin, das der iczuntgenante Opicz von Czirnaw, vnserr richter, en bekennen vnd czewgin sal, wo sie des bedurffin werden.

Des zu worer sicherheitt habin wir obgenant fursten diesin brief lossin vorsigelt werden mit vnserm anhangenden ingesigil, vnd habin doby gebaten die wol-tuchtigen Hayn von Czirnaw, Bernhard Talkenbergen, howptman zcu Haynaw, vnd Georgin Reibeniczin, howptman zu Nymptsch, zu geczewgnisse, die ire sigille an desin brieff auch habin lossen hengin. Der do gegeben ist am dinstage vor sandte Michelstag noch Crists geburd vierczenhundert dornoch in deme newnvndvirczigisten iaren.

K listu přivěšeny na proučcích pergam. 4 pečeti.

100.

Hynek Krušina z Lichtenburka seděním na Kladště dlužník a rukojmové jeho a za něj vyznávají, že jsou dlužni 47 kop gr. rázu praž. Matějovi z Mýta Vysokého řečenému Mýtský. (25)

Na Potštejně, 14. června 1450.

Já Hynek Krušina z Lichtnburga seděním na Kladště, jistec a spravedlivý dlužník dluhu dolepsaného, a my Vilém z Orlé a na Držele, Jan Kuchynka z Ledské, Jenš z Přestavlk, Franěk z Bošina, rukojmě jeho za pana Hynka Krušinu svrchupsaného, s ním a zaň vyznávamy oc, že smy dlužni pravého a spravedlivého dluhu bez tří kop patdesáte kop gr. dobr. stříeb. rázu praž. slovut. Matějovi z Mýta Vysokého řečenému Mýtský, v kterémžto dluhu již jmenovaném postúpili smy i moci listu tohoto postupujem jemu puol šesty kopy gr. platu ročnieho sečteného ve vsi v Synkově na lidech jmenovitých a osědlých na kmetičích dvořiech i na jich purkrechtiech, a to jmenovitě na Vaňkovi, Ondřejovu synu, čtyřidceti gr. bez dvou groší a tři halěře, na Tuomovi puol kopy a dva groše bez dvou peněz, na témž Tuomovi šest gr., na Ondřejkovi patdesát gr. bez tří gr. a čtyři peníze, na Ondrovi čtyřidceti grošův bez groše a devět halěrův, na mlynářovi pode vsí Synkovem dva groše; to činí puoltřetie kopy a věrdunk úroka jednoho, a druhého tolikéž, tak aby on svrchupsaný Matěj, věritel náš, ten jistý plat již jmenovaný bral na svrchupsaných lidech jmenovaných bez překážky naše i našich budúcích on i jeho budící od tohoto sv. Jiříe, jakož jest nynie najprv minul, až do čtyř let plných pořád zběhlých, to jest na každý sv. Havel puol třetie kopy gr. a patnácte gr. a na každý svatý Jiří opět

puol tretie kopy gr. a patnádcte gr. dobrých stříeb. rázu praž. A když by již ta čtyři léta vyšla a minula pořád počítajíc, tehda my jistec i rukojmě svrchu psaní mámy i slibujem svú dobrou věru křesťanskú beze všie zlé lsti jemu věřiteli našemu svrchu psané peníze jeho jistinné, to jest patdesát kop grošův bez tří kop gr. dob. stříeb. rázu praž. v jeho moc sazě [sic] dáti a splniti i s úrokem beze všie zlé lsti, odporuov i prodlévání dalšieho i všelikterakých výmluv, a to jmenovitě na den sv. Jiříe od toho sv. Jiříe nyní nejprv pominulého před dáním listu tohoto v plných čtyřech letech.

Pakli bychom toho neučinili a věřiteli našemu že bychom na ten den a čas svrchu psaný vymieněný nedali peněz svrchupsaných jistiny, to jest patdesát kop gr. bez tří kop gr. i s úrokem, tehda ihned dva z nás rukojmí, kteráž bychva napomanuta byla atd. [Ležení ve Vysokém Mýtě neb v Hradci n. Labem.] A jestližeby v tom času kterého z nás rukojmí pán Buoh smrti neuchoval, jehož, pane bože, ostřez, tehda my živí zuostalí slibujem jiného živého tak dobrého atd. A ktož by tento list měl s svrchupsaného věřitele našeho dobrou volí, ten má i mieti bude tůž moc a též plné právo k tomu ke všemu, což tento list svědčí, jakožto on sám věřitel náš svrchupsaný.

Toho na potvrzení a pro lepší jistotu my jistec i rukojmě svrchupsaní své smy vlastnie pečeti k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán na Počštejně léta od naroz. syna bož. tisícíeho čtyřstého patdesátého, v neděli před sv. Vítem.

K listu přivešeno na prouzcích pergam. 5 zelen. pečeti.

101.

Johanka ze Zásady a z Navarova postupuje Jiřkovi z Kunštatu a z Poděbrad všecko zboží, jež jí po otci jejím Petrovi Čouchovi ze Zásady a z Navarova náleží. (112)

Bez místa, 13. ledna 1452.

Já Johanka z Zásady a z Navarova vyznávám atd., kterak osiřavši po panu otci svém, panu Petrovi Čouchovi dobré paměti odtudž z Zásady a z Navarova, a znamenajíc záhubu a zpuštění zboží všech jeho i svých za jeho živnosti i po jeho smrti, tak že jest již byl pohřiechu z dopuštění božieho i hrad Navarov ztratil, kteréhož až do smrti zasě dojíti nemohl pro svá záštie, jeliž urozený pán pan Jiřk z Kunstatu a z Poděbrad ku prosbě jeho i jiných dobrých lidí k tomu se přičinil a dobyl téhož hradu zasě mocí a výplatú i náklady svými; kteréhož jest byl hned otci mému nadepsanému hotov postúpiti a po jeho smrti i mně pod úmluvami takovými, když by jemu nákladové jeho a dluhové i ta výplata od nás slušně zasě opraveni a dáni byli; ale my jsme toho pro své nedostatky učiniti nemohli. K tomu také spatřivši, kterak dlužníci mnozí otce mého za jeho živnosti jsú napomínali,

kterýmž jest až do smrti odpieral pravě, že jim dlužen a takově vinovat nenie, a po jeho smrti chtěli jsú někteří i k těm zbožím přes to mocí hleděti, ale neprávem, nikdy se s otcem mým o to vedle řádu a práva nesetřevše a neučestše, kto by komu vinovat a dlužen co pozuostal, kteřížto dluhové i mně také neznámi jsú. Pakli by se přes to zdálo komu ještě o ně mluvití nebo z nich upomínati, tomu já nejsem povinna odpoviedati za otce svého, ale pan Jiřík svrchupsaný. A též byli-li by kto vinovati co otcí mému, má toho moc i právo týž pan Jiřík dobývati jako svých dluhuov vlastních. A by nebylo v tom napřed pomoci božie a obrany nadepsaného pána, pana Jiříka, byla bych snad o to i o jiné bez viny utištěna, neb jsem již byla v své sirobě od jiných přátel téměř ode všech opuštěna.

Proněž znamenajíc a v pravdě k sobě skutečně shledavši pomoc a obranu zvláštní mimo všecky své jiné přátele od svrchupsaného a uroz. pána, pana Jiříka z Kunstatu, a k tomu i to, kterak jest on dluhy mnohé za otce mého zastupoval, i majestáty a listy krále Václava Českého i jiné listy penězi svými hotovými vyplacoval a nákladně jich dobýval, nechťev rád toho viděti, by nám kterak zahynúti měly, a také otce mého penězi hotovými i jinými potřebami na Navarov i jinam zakládaje, jakož toho pak s otcem mým zvláštne smlúvy měl jest a má, kterak jemu týž otec muoj dal jest a zapsal listem na pargameně s svú a jiných pánuov i jiných dobrých lidí na svědomie pečeti visutými práva svá i listy i majestáty královské oc. A já svrchupsaná Johanka, jsúc pravá a spravedlivá dědička těch všech zboží a práv i listuov po otcí mém svrchupsaném, toho všeho vděčna jsúc od častopsaného pána, pana Jiříka, což jest nám dobrého činil a činí, a těch smluv otce mého rušiti nechťieci ani o takové dluhy ještě nepřisúzené a mně neznámé ani o jiné věci starosti a nesnázi mieti více chťějci: i učinila sem s potazem a raddú přátelskú a mocí tohoto listu činím konečnú, plnú dobrovolnú a cělú smlúvu, nic ovšem nevymieňujíc od sebe ani od otce svého, alebrž napřed tvrdiec a dokonce doplňujíc ty všecky smlúvy otcem mým učiněné s nahoře dotčeným pánem, panem Jiříkem z Kunstatu, za to od něho, jakož na mě slušie, jistú sumu peněz již vemši a mocně jemu i dědicóm jeho a budúcím plnú moc davši a dávajíc k zachování a k vládnutí i k obdržení těch všech zboží, práv i panství otce mého i mých a majestátuov královských a listuov i jiných všech práv a listuov i zboží dědických nebo nápadních, zemských nebo manských, kdež by kolvěk v kterém položení byly a záležaly, aneb kterýmiž by jmény mohly jmenovány býti a ke mně po otcí mém často psaném příslušěti; a jmenovitě majestát a list krále Václava českého na Žitavu a žitavský list, ješto svědčí na plat jistý a spravedlivý na též město Žitavu, i jiné všecky majestáty, listy a práva oc; item hrad Navarov a ves Langnov i s hamry oc; item Zásadku tvrz oc; item Studénku tvrz oc; item ves Pojedy oc, a plat v Žitovlicích; item tvrz Libiněves i s jich se všemi dvory, poplužími, platy, úroky, robotami, vesnicemi a lidmi kmecími, se všemi právy a zvo-

lemi a panstvím i s příslušenstvími, práva tu sobě dále ani jinému žádnému člověku nepozuostavujíc, tak aby ta všecka zboží, práva i listy a majestáty otce mého i mé a k nám příslušné častopsaný pán, pan Jiřík, dědicové jeho i budoucí mohl a mohli mieti, držeti a zachovati, jich požívat i je k užitku svému obrátiti a přivést jako své vlastnie a dědičné zboží úplně a docela, jakž by se jim najlépe zdálo a líbilo, bez všelikteraké překážky a odporu mého i jiného všelikého člověka, tak jakož jsem to i dskami zemskými i dvorskými šíře jim zapsala a zavázala. A ktož by tento list měl nebo měli s často jmenovaného pána, pana Jiříka dobrou a svobodnou volí, ten atd.

Těch všech věcí na zdrzenie a na potvrzenie já napřed psaná Johanka pečef svú vlastní vědomě a dobrovolně přivěsila sem k tomuto listu. A my Zdeněk z Šternberga, najvyšší purkrabie Pražský, Jan z Valečova seděním tudiež, Aleš z Sútice, Heřman Sirotek ze Zhorce, Vaněk z Odic seděním v Cvrčovicích a Jakub Rozvoda z Stakor, žádání a prošení jsúc osobně k svědomí od již jmenované panny Johanky, také jsme pečeti naše vlastnie ku prosbě a žádosti jejie na vyznání a na svědectvie věcí svrchu psaných vědomě a dobrovolně přivěsili k témužto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého padesátého druhého ve čtvrtek v ochtab křtění téhož syna božieho.

K listu přivěšeno jest na prouzcích pergam. 7 pečeti.

102.

Hašek z Waldšteina odevzdává Jiřímu z Kunštatu všecky privileje a zápisy, které se týkají hradu Velíše, jež mu byl prodal. (113)

B. m. 31. října 1452.

Já Hašek z Waldštýna vyznávám t. l. oc, že jakož jsem prodal hrad muoj Velíš s těmi se všemi právy mými, kteráž jsem měl od urozené panie, panie Machny dobré paměti z Veselé jinak z Wartmberka, i s příslušnostmi a zvolení k témuž hradu a zboží příslušnými, tak vcele a úplně, jakož já sám od panie Machny svrchu psané měl sem, kromě toho, což sem já s hradem Bradú Markwartovi z Labúně a s tvrzí Veselé řečenú Petrovi z Němičevsi odprodal, i krom toho také což jest Mikulášovi z Pobivazek a Petrovi Šitkovi z Vrchlabí odprodáno, urozenému pánu, panu Jiříkovi z Kunstatu a z Poděbrad, správci královstvie Českého, za jistú sumu peněz mně v celosti zaplacenú, i ve dsky jemu to podle úmluv mezi námi učiněných vložil sem řádně, tak také všecky ty listy a práva, jimižto já od panie Machny výš pravené k hradu Velíši a jeho příslušnostem spravedlnost a právo měl sem.

Z nichžto první jest ten, kterýž mně od též panie Machny svědčí, a podle toho druhý list páně Jindřichuov z Veselé jinak z Wartmberka, jímžto před sím své

právo k Velíši a k jiným zbožím tudíž vypsáným panie Machně svrchupsané tetce své dal jest; item třetí list najosviecenějšíeho kniežete a ciesaře Sigmunda, slavné paměti římského ciesaře, vždy rozmnožitele říše a uherského, českého oc krále, jímžto JMt dala jest i dává panie Machně napřed jmenované moc pluú, všecka svá zbožie dědičná i věnná, kteráž má nebo mieti by mohla, dáti za zdravého života svého nebo na smrti, komuž by se jí líbilo nebo zdálo; a čtvrtý list najjasnějšíeho kniežete, krále Albrechta, římského, uherského, českého oc krále a vévody rakúského, jímžto JMt povolenie své k dání panie Machninu, o němžto svrchu zmienka, dal jest a toho jejieho dáníe potvrdil jest i potvrzuje k osobě mé a pana Beneše bratra mého i našich erbuov a dědicuov budúcích, i právo své, kteréž by JMti jakžto králi českému po smrti páně Jindřichově z Veselé k těm zbožím příslušalo, mě [sic] a bratru mému již jmenovanému dal jest a dává dědicky a k věčnosti; ty všechny listy i jiné také listy staré královské, kteréž od panie Machny měl sem, s těmi všemi právy, což se hradu Velíše a toho, což k němu příslušie, dotýče, dal sem panu Jiříkovi svrchu psanému a mocí tohoto listu s mú pravú svobodnú a dobrú volí dávám; to však sobě a dědicóm i budúcím mým v těch listech pozuostavuje všecko, což jiných zboží a práv kromě Velíše s jeho příslušnostmi se dotýká.

Na potvrzenie toho já nadepsaný Hašek pečet mú vlastní dal sem k listu tomuto přivěsiti dobrovolně; a prosil sem urozených pánuov, pana Jana Zajiece z Hasmurka a z Kostí, pana Hynka z Waldštýna, slovutných panoší Markwarta z Labúně a z Brady a Petra z Nemičevsi, že jsú podle mne pečeti své také dali na svědomie přivěsiti k témužto listu, jenž jest dán v úterý u vigilií Všeoh svatých léta po narození syna božieho tisícieho čtyřistého padesátého druhého.

K listu přivěšeno jest na prouzcích pergam. 5 pečetí.

103.

Ladislav, uher. čes. dalm. a chorvat. oc král oc stvrzuje zvolení Jiřího z Kunštatú a z Poděbrad za mocného správce země. (114)

Ve Vídni, 1. května 1453.

My Ladislav, z b. m. uh. č. dal. a charv. atd. král, knieže rakúské a markrabie moravský oc, vyznáváme t. l. obecně přede všemi: Jakož všichna země naše Česká uroz. našeho věrného milého Jiříka z Kunstátu a z Poděbrad za mocného správce sobě vyvolila a vyzdvihla, i jemu se zapsala jest zápisem do času určeného, že my to jich volenie i zápis tvrdíme a pevno činíme svrchu psanému Jiříkovi, žádajíce, aby již dále netoliko tej zemi k vuoli tu práci a správu vedl a spravoval, ale již k naší žádosti a vuoli i ke cti a k našemu dobrému a poctivému. Protož prikazujem všem duostojným a nábožným, urozeným, statečným, slovutným, múdřým

a opatrným našim milým věrným, všem prelátům, pánům, rytířům i panošům, měščánům i obcím v městech i na zemi svrchu psaného království našeho Českého všem vůbec i každému zvláště, aby jeho poslušni byli, což by koli jim anebo komu z nich slovem našim králevským anebo vedle vyzdvižení tej správy zemské učiniti rozkázal v tom času, pod vyvarováním hněvu našeho královského. A tomu na svědomie pečeť naši vlastní kázali sme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán v Viedni léta od naroz. s. b. tisícího čtyřstého padesátého a třetího, korunování králevství našeho uh. v třináctém létě, den svatých Filipa a Jakuba. — Pod ohbem: Commissio domini regis in consilio.

K listu přivěšena jest veliká pečeť Ladislava krále.

104.

Ladislav, král uherský a český oc, jmenuje Jiřího z Poděbrad na dvě léta od obyvatelstva českého za správce českého zvoleného na dalších šest let správcem tohoto království. (115)

Ve Vídni, 2. května 1453.

Wir Lasslaw, von gotes gnaden zu Hungern, zu Beheim, Dalmacien, Croacien etc. kunig, hertzog zu Osterreich, vnd marggraue zu Mèrhern etc., bekennen, als die edelen, strengen, ersamen, weisen, vnser lieben getrewen, die lanntschaft gemeinlich vnsers kunigreichs zu Beheim, den edelen vnsern lieben getrewen Görziken von Cunstat vnd Boydyegrad zu ainem gewaltigen gubernator desselben kunigreichs auf zwey jar, die sich zu sannd Jörgen tag schiristkünfftig ennden werden, erwelt vnd vurgenomen, vnd wir dieselb erwelung als erbkunig zu Beheim bestètt vnd beuestnet haben, als die brief von vns auch derselben lanntschaft daruber ausgegangen ausweisent, haben wir nicht vnphillich bedacht, seydt vns got der almèchtig mèchtige kunigreich, lannd vnd lewt beuolhen hat, zuuerwesen, daz wir sölh stathalter furnemen vnd haben sullen, die vns die burde sölher verwesung ze tragen vnd vnser kunigreich, furstentum, lannd vnd leut helffen zu uersorgen, dadurch den frid vnd gemach desterpas geschafft werd: vnd haben darumb den gemelten Görziken von Cunstat durch seiner redlichkait willen, in die sich die obgemelt lanntschaft am ersten vertrawt hat, nach ausgangk der obberurten zwey jar noch hinfur auf ander sechs jar, nachst darnach und nacheinander komend, zu vnsern verweser vnd gubernator des egenanten kunigreichs von kunigklicher macht gesatzet vnd im die verwesung desselben kunigreichs gèntzlich empholhen; setzen vnd emphelhen im die auch wissentlich in kraft des briefs, vns die vnd dem obgemelten kunigreich zu eren, nutz vnd frumen ze handeln vnd zu gebrauchen zu vnsern hannden vngeuerlich. Davon so gepieten wir allen vnd yeglichen des benanten vnsers kunigreichs inwonern ernstlich vnd wellen, daz sy dem vorberurten Görziken die obgenanten sechs jar als vnserm gubernator desselben kunigreichs zu lanndsrechten, löblichen gewonhaiten, altem herkomen vnd allen anndern zimlichen gepoten vnd geschaeften, so er in vnserm

name tun wirdet, gehorsam vnd gewértig sein zu vnsern hannden, im auch zu sölher regierung gutwillig rat, hilf vnd beystand tun vnd ew darinn nicht anders beweiset bey vermeidung vnser swern vngnad. Daran tut ir gaenntzlich vnser maynung. Mit vrkunt des briefs geben zu Wienn an mittichen nach sannd Philipp vnd sannd Jacobstag, der heiligen zwelifpoten nach Kristi gepurde viertzehenhundert vnd im drewundfunfczigisten jar, vnser krönung vnser reichs des hungrischen etc. im drew-czehenten jare.

Pod ohbem: Commissio domini regis per dominum Vlricum Cillensem comitem et Vlricum Byczensem conf.

Po pečeti zbyl pouze proužek pergamenový.

105.

Albrecht, markrabě braniborský, a Jiří z Poděbrad, správce král. Českého, uzavírají mezi sebou svazek obapolného přátelství.

V Praze, 6. května 1454.

Wir Albrecht, von g. gn. margraue zu Brannburg vnd burggraue zu Nuremberg, vnd wir Girzick von Cunstat, her zum Bodiebrat, gubernator des konigreichs zu Behaim, bekennen vnd thun kundt offenlich mit disem briue gen allermeniclich: Wanne wir ausz lauterm grunde wol haben gemercket, empfunden vnd betrachtet sulchen guten willen, den wir beiderseyt biszhere in guter maynung zusammen gehabt vnd getragen haben mit erczaigung vnnser beider gutwillickeit, lieb, dienst vnd freuntschaft, die wir auch hinfüro aneinander in kunftig zeitt wol gethunn vnd beweisen mogen, sullen vnd wollen; vnd dorumb das sulch vnnser gut maynung vnuermenget in wesen vnd guter bestenntlichckeyt mit furder erczaigung aller lieb, dinst vnd fruntschaft besteen vnd bleiben moge, so haben wir vns beide vnser lebtage zusammengethan vnd thuun vns auch also zusammen in craft vnd macht dies briues. Gereden vnd versprechen auch mit guten, waren trewen, das wir hinfüro allwegen aneinander mit ganczen, steten trewen treu maynen, furdern, verantwurten vnd einer dem andern lieb, fruntschaft, dinst, furdrung, gunst vnd guten willen beweisen, erczaigen und thuun sullen vnd wollen gleicherweise und in aller masse als im selbst: vnd vor allen dingen so sullen vnd wollen wir auch beide in allen sachen, die unserem gnedigen hern konig Laszlawen etc. vnd der crone zu Behaim zu nutz, frommen vnd besten gedeihen mag, vnnseren getrewenn fleis suchen thun vnd furnehmen, als wir des danne seinen gnaden vnd der crone wol schuldig sein, getreulich vnd on geuerde. Und ob auch ymants, wer der were, vnnser eynem von dem andern, welchem das were, ichts furbrecht, das zwuschen vnser zu vnwillen dinen mocht, so sol der, dem es gesagt wurde, sulches dem andern zustundan verkunnden, sich des wissen zu verantwurten; vnd so sich der vnder vns, wider den sulch sage ge-

scheen, des wol verantwort, so sal der verclager furder gehalden werden als fur den, der zwuschen vnnser beider gern vnwillen sehe, alle arglist hierinnen zwuschen vnnser genczlich auszgeschlossen.

Vnd des zu warem vrkunde so hat vnnser yglicher sein eigen insigel an disen briue thun hencken. Der geben ist zu Prag am montag nach dem suntag Misericordias Domini nach Cristi vnnser herrn geburt vierczehenhundert vnd in dem viervndfunffczigstem jaren.

K listu přivěšeny jsou na prouzcích pergam. dvě stejné velké pečeti.

106.

Albrecht, markrabí braniborský a purkrabí norimberský, oznamuje, že jakož byl ujednal přátelství a sňatek mezi Fridrichem vévodou břežským, a Zdenou dcerou pana Jiřka z Kunštatu, řečený vévoda Fridrich má si ji za manželku vzíti, a pan Jiřk má mu ji za manželku dáti. (116)

V Praze, 7. května 1454.

Wir Albrecht, von g. gn. marggraue zu Brandenburg vnd burggraue zu Nuremberg, bek. vnd thun k. offentlich mit disem brieue. Als wir vndere anderm ein fruntschaft vnd heyrat zwuschen dem hochgebornn furstenn, vnnserm lieben ohaimm herrn Fridrichen, herczogenn zumm Brig oc, vnd des edeln vnd wolgebornen Girsicks von Cunstat vnd heren zumm Bodiebrat, gubernators vnd hofmeisters des konigreichs zu Behaimm, eeliche tochter junckfrawenn Zdena genant beteidingt haben, das wir mitsamlt herrn Cristoff Dornhaimm, rittir, vnd Bernhartten Dalckemberg anstat vnd von wegem des obgenannten vnsers lieben ohaims, herzog Fridrichs von Brig, vnd fur sein lieb dem genanten vnserem swager herrn Girsicken mit trewen gelobt haben, das dersebe vnnser ohaim herczog Fridrich die obgenannten vnnser swagers tochter zu dem sacrament der heyiligen ee nemen vnd haben, vnd die im auch vnser swager herre Girsick also widerumb geben sal vnd wil, als er vns danne sulchs auch widerumb zugesagt vnd mit trewen gelobt hat on eintrag vnd on alles geuerde. Des zu vrkunde haben wir vnnser insigel an disen briue thun hencken. Der geben ist zu Brag [sic] am Dinstag nach dem sontag Misericordias domini nach Cristi vnnsern herrn geburt vierczehenhundert vnd in dem viervndfunffczigsten jaren.

K listu přivěšena pečeť na proužku pergam.

107.

Král Ladislav kvituje p. Jiřiho z Kunštatu a z Poděbrad, správce a hofmistra v království Českém, ze všech příjmů a vydání od středy před sv. Šimonišem a Judou r. 1453 až do pátku před týmiž svatými r. 1454 a vyznává, že mu ještě zůstal dlužen 340 kop a 41 1/2 gr. a 300 rýnských zlatých, jež mu zaplatiti chce úplně a docela penězi aneb zlatými dobrými. (117)

V Praze, 26. října 1454.

108.

Ladislav, uherský a český král oc, potvrzuje privilegia kláštera Vyzovického, jež mu dali králové čeští a markrabové moravští Jošt, Karel, Václav, Zikmund a Albrecht, mezi něž též pojat jest list krále Jana, daný témuž klášteru dne 3. dubna 1325, v němž se vsuty nalézají dva listy krále Přemysla Otakara II. (67)

V Praze 12. list. 1454.

Ladislaus d. gr. Hung. Boh. Dalm. Croacie, Rame, Seruie, Gallicie, Lodomerie, Cumanie, Bulgarieque rex, Austrie et Luczburgensis dux, necnon Moraue et Lusacie marchio oc, ad perpetuam rei memoriam. Regie celsitudini, cuius potestas atque imperium a Deo est, plurimum conuenit ad deuotos Deo religiosos viros pietatis sue intuitum benigne conuertere. Cum enim cerimoniais sacris cultuique diuino feruenter seduloque inuigilent, regius debet eos brachius contueri, ne secularibus destituti auxiliis implicitique perturbacionibus cogantur circa veneranda sacra et sancta Dei sacrificia tepidi atque remissi existere.

Sane religiosi Mathie, abbatis monasterii Zmilenhymensis ordinis Cisterciensis Olomucensis diocesis, suo suique conuentus et monasterii nomine oblata nobis supplex peticio continebat, quatenus regia beneficencia dignare mur confirmare omnes litteras gracias, immunitates, libertates, consuetudines, concessiones, indulta, priuilegia et iura vniuersa ipsi conuentui et monasterio datas et concessa a serenissimis et illustribus principibus regibus Bohemie et marchionibus Moraue Jodoco, Karolo, Venceslao, Sigismundo, Alberto, patre, auis et antecessoribus nostris carissimis, et presertim quoddam priuilegium serenissimi regis Johannis, abauis nostri carissimi, habens insertum aliud serenissimi antecessoris nostri regis Ottakari, cuius tenor sequitur in hec verba: Nos Johannes, Dei gracia Bohemie etc. (Viz Reg. dipl. nec non epist. Boh. et Mor. IV, str. 837 č. 2149.)

Nos considerata dicti abbatis et conuentus conuersacione et vita laudabili et in regulari obseruancia persistencia iugi, eorum precibus benigne annuentes, non per errorem aut improvide, sed deliberate et cum sano consilio nostrorum procerum et fidelium, de certa nostra sciencia auctoritate regia Bohemie predictum priuilegium regis Johannis cum inserto regis Ottakari, prout supra de verbo ad verbum descriptum est, ac omnes litteras, gracias, immunitates, libertates, laudabiles consuetudines, donationes, concessiones, priuilegia, indulta et iura vniuersa a prefatis serenissimis antecessoribus nostris concessas et data ipsi abbati, conuentui, monasterio et eorum successoribus approbamus, ratificamus, roboramus ac confirmamus cum omnibus punctis, articulis, clausulis et sentenciis suis, sicut si earum eorumque tenores presentibus nostris litteris inserti particulariter essent, volumusque ea omnia obtinere continuum, plenum, firmum et inuiolabile robur. Supplemus eciam de plenitudine regie potestatis omnem defectum, qui quomodolibet huic nostre confirmacioni obsisteret.

Nulli ergo liceat hanc nostre confirmationis, decreti et suplecionis paginam infringere aut ei ausu temerario contraire. Si quis autem contrarium fecerit, penas in priuilegiis dicti monasterii contentas et nostram indignacionem se nouerit incursum. In quorum fidem has nostras litteras fieri et regii sigilli nostri iussimus appensione muniri. Datum Prage die duodecima mensis Nouembris anno dom. mill. quadring. quinquages. quarto, regnorum nostrorum a. Hungarie etc. quinto decimo, Boemie vero secundo. — Na ohbu: Ad relac. d. Johannis de Rabenstein Nicolaus Liscius, legum doctor.

K listu jest přivěšena pečet na hedvábí žlutém a červeném.

109.

Ladislav, uherský a český král oc, vysílaje Jiřího z Poděbrad a jiné rady své k uzavření míru s Fridrichem, vévodou saským oc, o němž se o sv. Kateřině v Chebu jednati má, dává jim k jednání tomu plnou moc a slibuje vše zachovati a splniti, co by v těch věcech bylo ustanoveno.

V Tulu, 3. listopadu 1455.

Ladislaus, d. gr. Hung., Boh., Dalm., Croacie etc. rex, Austrie dux marchio-que Mor. etc. not. fac. vniuersis, quod volentes, quantum possumus, cum omnibus concordiam et pacem habere, cum sit designata dieta die sancte Caterine in Egra pro tollendis uel componendis dissessionibus, que sunt inter nostram maiestatem vt regem Bohemie et illustrem principem Fridericum, ducem Saxonie, sacri imperii electorem et marchionem Missnensem etc., consanguineum nostrum carissimum, tum propter castra, opida et res, quas detinet ipse dux, spectantes ad coronam prefati regni nostri, quam ob aliam quancumque causam, ad dietam ipsam, siue in Egra siue alibi dicta die uel alia fiat, mittimus magnificum et nobiles Georgium de Cunstat et de Bodiebrad, dicti regni nostri Bohemie gubernatorem et magistrum curie, et alios consiliarios nostros et fideles dilectos, de quorum fide, prudencia et integritate plene confidentes, ipsos facimus et creamus nostros veros et legitimos oratores, procuratores, actores, administratores, siue quouis alio nomine nuncupari melius possunt, damusque eis plenum mandatum cum libera administracione et facultate, omnia nostra negocia agendi ac gerendi tam in iudicio quam extra cum quibuscumque hominibus et de quibuscumque rebus; et specialiter concedimus eis speciale mandatum liberam-que auctoritatem et potestatem cum prefato duce uel eius oratoribus et procuratoribus conueniendi, colloquendi, tractandi, transigendi, compromittendi, paci-scendi, treugas faciendi, factas prorogandi ac pacem perpetuam componendi, et pro predictis omnibus efficiendis penas promittendi et stipulandi nostram, personam et bona obligandi et omnia alia faciendi, que pro predictarum rerum effectum oportuna aut expediencia fuerint; concedentes ipsis in premissis omnibus et quolibet eorum totaliter potestatem et uices nostras tribuentes eisdem, vt totum illud in prefatis

rebus facere possint, quod posset nostra maiestas, si ibi personaliter adesset. Pro-mittimusque verbo nostro regio ratum et gratum habituros omne, totum et quitquid ab eis in supradictis rebus aut aliquibus earum quomodolibet erit factum.

Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio litterarum dat. Tulne die tercia mensis Nouembris a. mill. quadring. quinquag. quinto, regnorum nostr. a. Hungarie etc. sextodecimo, Bohemie vero tercio. — Na ohbu: Ad relacionem domini Procopii de Rabenstein cancell.: Nicolaus Liscius, legum doctor.

Pečet utržena; visela na proužku pergam.

110.

Pavel probošt, Mikuláš převor a jiní bratři kláštera Zderazského postupují některá zboží kláštera svého Janovi Hochhauserovi z Hochhausu. (121)

Na Zderaze, 28. února 1456.

In nomine domini amen. Nos Paulus, miser. diuina prepos., Nicolaus prior, Andreas, plebanus Pontensis, Wenceslaus sacrista, Henricus prior Swecensis, Michael plebanus et commendator Trutnouiensis, Martinus plebanus Boromensis, totusque conuentus cruciferorum canonicorum sanctissimi dominici sepulcri Jerosolimitani ordinis sancti Augustini domus Zderasiensis Pragensis, tenore presencium notum facimus vniuersis, quod propter ardua negocia monasterii nostri predicti hiis proch bellicosis temporibus in regno Bohemie passim subortis nimium desolati et propter condicionem eiusdem nostri monasterii meliorem faciendi, de vnanimi consensu omnium nostrum et matura deliberacione prehabita, bona nostra et villas nostras infrascriptas cum omnibus et singulis pertinentiis earumdem,

videlicet Wencelsdorff situm prope ciuitatem Pontensem ex vna parte montis Tassenberg et ex alia parte usque ad molendinum fulonum, sicut ab antiquo in suis limitibus est distincta et sicut nostri predecessores tenuerunt, cum uno molendino dicto in wlgari theutonico Steinmiuel, cum aquis, aquarum decursibus, cum montibus, vallibus, planiciebus, pratis, agris, pascuis et cum hominibus censualibus, nec non cum pleno dominio, de qua villa soluitur census pecunialis in festo s. Martini vna cum frumentis, siligine et auena; item de prato, quod olim fuit Letneronis, soluuntur sex quartalia salis; item de prato, quod nunc tenet Ausiger, censuatur vnus grossus et tria quartalia salis; item de qualibet curia debent dare nomine census in festo Natiuitatis domini duos pullos ibidem de villa Wencelsdorf; item liberum iudicium cum omnibus emendis criminalibus uel comunibus quomodolibet nuncupatis; item de ibidem debent soluere bernam in festo Purificacionis sancte Marie. Item vnum laneum in Paredl villa ibidem circa Wencelsdorf cum curiis rusticalibus, de quo quidem laneo censuant quadraginta octo grossos super festo sancti Martini cum si-

giline [sic] et auena, et bernam triginta duos grossos super festo Purificacionis predicto. Item villam Slatienicz prope montem Byzel cum hominibus censualibus et bernis nec non cum libero iudiciatu, de qua eciam census berne soluitur super festo Purificacionis Marie. Item villam Koprcz, in qua sunt tres lanei et curie rusticales cum censibus; item in Komorzan triginta sex funes hereditatum seu agrorum cum omnibus limitibus ab antiquo,

vendidimus et presenti scripti patrocinio vendimus famoso viro Johanni dicto Hochhauser de Hochhausen, heredibus et successoribus suis, cum omni et pleno dominio et libertate, eo omni iure, quo nos tenuimus et predecessores nostri tenuerunt, nichil iuris et proprietatis ibidem nobis, monasterio nostro predicto et successoribus nostris omnino relinquentes. Quos quidem omnes census et bernas predicti censuales tenentur et obligantur, sicut fuit ab antiquo, et hiis temporibus soluere singulis annis perpetue duraturis omnibus difficultatibus et renitenciis secus motis.

Promittentes bona et sincera fide pro nobis et successoribus nostris presentem vendicionem ratam et firmam predicto Johanni Hochhauser ementi et recipienti pro se et suis successoribus inuiolabiliter obseruare et in tabulas regni terre Bohemie imponere et intabulare, quam cito super eo littera consensus serenissimi principis ac magnifici regis Ladislai, domini nostri clementissimi, nobis fuit presentata, ac disbrigare secundum ius et consuetudinem terre regni Bohemie a quolibet iuridice impetente.

Proinde, serenissime princeps, gloriosissime rex et domine noster graciousissime, supplicamus humilime precibus, quibus amplioribus possumus, vestre regie maiestati, quatenus serenitas vestra nobis et monasterio nostro dignetur huiuscemodi consensus litteram graciousius presentare et presentem vendicionem auctoritate regia Boh. ratificare, nec non clemencius confirmare, insuper beneficiariis czude seu tabularum terre regni vestri Bohemie litteraliter precipere et mandare, quatenus bona predicta per nos sic vendita prenominato Johanni Hochhauser et suis heredibus tabulis terre annotent et inscribant, quam primum per nos et ipsum fuerint requisiti.

Pro quibus quidem bonis et villis per nos sic venditis prenominatus Johannes Hochhauser tenetur nobis soluere quadringentas sexag. gross., sui heredes et successores diuisim, puta in festo Natiuitatis sancti Johannis Bapt. ducentas sexag. gr. prag., in festo s. Galli residuas ducentas sexag. gross. similiter prag. terminis proxime venturis et immediate sequentibus, dilacionibus vlterioribus procul motis.

Qua quidem pecunia recepta promittimus et spondemus vestre regie maiestati eandem super uberiore prouisione et euidenciori vtilitate domus nostre Zderasiensis predictae, serenitatis vestre camere, quam primum se facultas obtulerit, vigilancius conuertere, fraude et dolo subtractis, eo nos pro semper pro illustrissime magnificencie vestre sanitate ac fausta incolumitate ad oraciones perpetue obligantes.

In quorum omnium testimonium atque robur perpetue valiturum sigilla nostra propria, videlicet prepositi et conuentus domus nostre predictae, de certa omnium nostrum sciencia et voluntate ac de vnanimi consensu presentibus sunt appensa. Dat. in domo nostra solite residencie die penultima mensis Febr. a. Natiuitatis dom. millesimo quadringentesimo quinquagesimo sexto.

Při listině jsou na prouzcích pergam. 2 pečeti.

111.

Arnošt kníže opavské prodává všecko právo své, kteréž měl na knížectví Minstrberském, Jiříkovi z Kunštatu a z Poděbrad za 1000 kop gr. stf. rázu praž. (120)

V Praze, 8. března 1456.

My Arnošt, b. m. kníže opavské etc., vyznáváme t. l. zjevně přede všemi lidmi nynějšími i budoucími, že s dobrým rozmyslem a s radů našich věrných milých všecko své právo, kteréž jsme měli na knížectví Minstrberském, nic sobě ani dědicům a budoucím našim nepozuostavujeme, prodali sme a mocí tohoto listu prodáváme uroz. pánu, panu Jiříkovi z Kunštatu a z Poděbrad, správci a hofmistru král. Českého, našemu švagru milému, i jeho dědicům a budoucím za tisíc kop gr. dobrých stříbr. rázu praž. mně od něho v celosti splněných a zaplacených. A ten list hlavní, kterýž máme na Minstrberské knížetství, máme i slibujiem naší dobrou věru knížetskú a křesťanskú svrchupsanému panu Jiříkovi, švagru našemu, bez všelikého zmatku vydati a dáti a jej na hradě Kladště u Hanuše Welffle, hajtmána kladského, konečně položití ve čtyřech nedělech pořád zběhlých od dání listu tohoto počítajíce.

Toho na zdržení a na potvrzení pečť naši vlastní dali jsme dobrovolně s naším jistým vědomiem a s přiznáním přivěsiti k tomuto listu; a snažně prosili sme uroz. pánuov, pana Jindřicha z Michalovic, nejvyššího komorníka království Českého, pana Jindřicha z Stráže a pana Jindřicha z Dubé a z Lipého, že jsou pečeti své k naše prosbě na svědomie věcí svrchupsaných dali přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Pražě léta od naroz. syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého šestého u pondělí po té neděli, ještě slove Letare u puostě.

Při listině přivěšeno 5 pečeti červ.

112.

Ladislav, uherský a český král oc, chtěje urovnati neshody, jež jsou mezi ním a Fridrichem vévodou saským, jmenovitě o jisté hrady, města a jiná zboží ke koruně České příslušející, ustanovuje k tomu Jiřího z Kunštatu a z Poděbrad a dává mu k tomu plnou moc.

V Budíně, 21. prosince 1456.

Ladislaus, d. gr. Hung., Boh., Dalm., Croacie etc. rex, Austrie dux marchio-
que Mor. etc. Not. fac. vniv. maiestati nostre non parum cordi esse, vt componantur

atque tollantur discordie, que inter serenitatem nostram vt regem Bohemie et illustrem principem dominum Fridericum, Saxonie ducem etc., consanguineum nostri carissimum, intercesserunt pro castris, oppidis et aliis rebus ad coronam regni nostri Bohemie legitime pertinentibus, quas dux ipse de facto et sine iusticia in presenciarum occupando detinet; igitur magnifico Georgio de Cunstat et de Bodiebrat, prefati regni Boh. gubernatori et magistro curie, fideli nostro dilecto, de cuius sincera fide, eximia industria magnaue prudencia plene confidimus, damus et concedimus facultatem, potestatem, auctoritatem, generale cum libera administracione plenum, specificum ac speciale mandatum, vbi et quando sibi placuerit, cum dicto duce vel eius procuratore aut procuratoribus uel aliis aut alio ad infrascripta mandatum sufficiens habentibus siue habente, super discordiis pro predictis causis et aliis quibuscunque inter nos et ipsum ducem intercedentibus loquendi, tractandi, compromittendi, transigendi, quouis alio modo paciscendi, inducias siue treugas et pacem faciendi ac firmandi, coram quocunque iudice spiritali uel temporalis arbitro uel arbitratore comparendi, iusticiam petendi, citari faciendi, libellum dandi, recipiendi, iurandi de calumnia et omne aliud iuramentum subeundi, referendi ac deferendi, litem contestandi, articulos et posiciones dandi et super his responderi petendi ac respondendi, testes, interrogatoria et instrumenta producendi, repudiandi, iurare et examinare eorumque dicta et totum processum publicari faciendi, contra testium personas et dicta ac instrumenta opponendi, concludendi in causa, accusandi contumaciam quandocunque et ad ulteriora petendi procedi sentenciamque ferri et execucionem mandari petendi, appellandi a sententia et a quocunque grauamine appellacionemque prosequendi, procuratorem uel procuratores dandi, substituendi ac reuocandi, penas in iudicio et extra promittendi et stipulandi, personam et bona nostra obligandi, ac generaliter et specialiter omnia faciendi, que causarum processus et merita requirunt et que ipse in premissis aut aliquo eorum utilia aut quouis modo expediencia fore putauerit, eciam si talia essent, in quibus mandato speciali opus esset;

dantes ipsi Georgio in predictis omnibus et quolibet eorum ac committentes in totum potestatem, auctoritatem et uices nostras ac volentes, vt ipse Georgius in prefatis rebus et qualibet ipsarum idem in effectu possit, quod posset maiestas nostra, si ipsis rebus agendis aut alicui earum personaliter interueniret; releuamus eciam eundem Georgium et procuratorem uel procuratores, quos uel quem instituet uel substituet, ab omni onere satisdandi, ac promittimus verbo nostro regio ratum et gratum habituros omne, totum et quicquid ab eo uel procuratoribus ab ipso institutis uel substitutis in premissis, quolibet eorum et circa ea fuerit quomodolibet actum.

Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio litterarum dat. Bude die b. Thome apostoli a. d. millesimo quadringentesimo quinquagesimo sexto,

regn. nostrorum anno Hungarie etc. decimo septimo, Boh. vero quarto. — Na ohbu:
Ad mandatum domini regis in consilio.

Při listině visí pečeť králova.

113.

Transumpt bully papeže Pia II., v níž krále Jiřího, jakož i jiná knížata křesťanská zve do Mantovy neb Videmu k jednání o výpravě proti Turkům, a německý překlad této bully, v níž krále Jiřího jmenuje nejmilejším synem svým a českým králem.

Bulla dána v Římě 15. září 1458, transumpt v Kladsku 12. března 1459.

Nos Nicolaus, abbas monasterii b. Virginis in Camencz Cisterciensis ordinis Wratislaviensis dyocesis, et Michael, prepositus canonicorum regularium monasterii Montis sancte Marie in Glacz Pragensis dyocesis, not. facimus vniuersis, quod constituti coram nobis strennui Johannes de Warnsdorff, capitaneus in Glacz, et dominus Jodocus de Eynsedil, milites Pragensis dyocesis, quendam bullam sanctissimi in Christo patris et domini, domini Pii pape secundi, ut prima facie apparebat, ipsius vera bulla plumbea more ipsius in cordula canapis impendente bullatam, sanam et integram ac illesam, habentem tamen scissuras in quatuor partibus suis, sicut solent habere bulle clause post earum appercionem, exhibuerunt petentes et requirentes nomine et vice serenissimi principis et domini, domini Georgii regis Bohemie, quatenus ipsius bulle sub nostris sigillis transsumptum seu vidimus fieri disposeremus. Quod exequentes predictam litteram cum bulla plumbea, ut premittitur, vidimus et examinauimus diligenter, ipsamque transsumi nichil addendo siue diminuendo, quod sensum mutaret aut variaret intellectum, mandauimus. Cuius quidem littere tenor sequitur et est talis:

Pius episcopus, seruus seruorum Dei, carissimo in Christo filio Georgio, Boh. regi illustri, salutem et apostolicam benedictionem. Vt persolueremus omnipotenti Deo et fideli populo, vim ab infidelibus patienti, uero cuius causa ad hanc sedem sumus assumpti, de venerabilium fratrum nostrorum sancte Romane ecclesie cardinalium consilio et assensu per certas nostras patentes litteras, quas celsitudini tue cum presentibus mittimus, omnes reges et principes catholicos ad dietam solempnem Mantue vel Vtini in proximis kalendis Junii celebrandam apostolica voce duximus conuocandos, statuantes concedente altissimo eo loci eodemque tempore personaliter ibidem adesse, impedimentis posthabitis, que circumstant nos vndique. Et si ergo ea mente ad tuendum nomen sanctum Dei te esse non ambigamus, ut nullius exhortacione tibi ad hoc ipsum sit opus; tamen, quia hec res non solum nobis est cordi, sed gregi dominico inprimis necessaria, serenitatem tuam hortamur in Domino et per sanctum illud baptisma, in quo in Christo renatus es et nomen christianum geris, requirimus, vt velis per os nostrum vocatus, abiectis respectibus omnibus, qui pro honore Dei non sunt attendendi, ad eadem loca et ad prescriptam diem personaliter interesse. Etenim cum vicarius Jesu Christi in terris hoc agat, quem circavadentem sequi christianus populus debet, non debent principes terre graue sibi ducere laborem ab illo susceptum amplecti.

Habitus es semper, carissime fili, deuotissimus princeps, fidei et religionis cultor precipuus. Accidit potencia singularis, qua ideo omnipotens Deus insignire te voluit, ut esset, qui tempore necessario, quale nunc imminet, illam ad proteccionem gregis sui conferret. Erit, ut in Domino confidimus, aduentus tuus magne ad hoc salutare opus vtilitatis non eo solum, quod sapienti consilio tuo iuuare tantam molem prudentissime poteris, sed quia ceteri intuentes sublimitatem tuam ad agendam communem causam altissimi ad Romanum pontificem se contulisse, mouebuntur et ipsi exemplo tuo ad veniendum feruencius, vt pene ob hoc ipsum plus momenti quam ceteris rebus omnibus allaturus appareas. Pro Deo igitur, carissime fili, pro eterna commendacione nominis tui, pro compassione fidelis populi quotidie feritati Turcorum sanguinem suum crudeliter dantis, exaudire clementer velis pias nostras huiusmodi preces a fletu et lacrimis oppressorum nobis impositas.

Hec enim vera sunt opera regum, hic campus, in quo honeste decertare et triumphum vere salutis reportare cum gloria possint. Cetera fluxa sunt et caduca, nil solide laudis in se habencia, altissimo eciam persepe ingrata. Quod si casu aliquo, quod Deo non placeat, carendum nobis erit presencia tua et per oratores implere hoc munus constitues, requirimus eo casu celsitudinem tuam, ut cum pleno mandato illos transmittere velis non ad decernenda solum ea, quorum causa vocatus es, sed ad componendam pacem, vel ad indicendas treugas cum illis, cum quibus esset tibi forsitan contencio, ut demum pacatis vbique fidelibus concordius prosequi ceptum opus possimus. Speramus tamen concessurum omnipotentem, ut tua serenitas potius per se ipsam quam per oratores tuos sit affutura. Attento, quod relictā vrbe Roma ad tibi obuiandum loca predicta delegimus, vt vel serenitas tua, quod primum expetimus, uel saltem principes aliquos de latere tuo illuc mittere facilius valeas. Datum Rome apud sanctum Petrum anno incarnationis dominice millesimo quadringentesimo quinquagesimo octauo, decimo septimo kalendas Octobris, pontificatus nostri anno primo. In plica: Therunda. Ab extra: Carissimo in Christo filio Georgio, Bohemie regi illustri. Inferius: . . Ia. Lucensis . .

Fuimus insuper requisiti, ut prefatas litteras in wlgare tewtonicum transferremus, quod fecimus in hunc modum:

Pius bysschoff, eyn dyner der dyner gotes, dem allerlybsten sone Jorgen, konig czu Behemen, dem durchlauchten heyl vnd bobistische gebenedeyunge. Das wir irfulten dem almechtigen gote vnd dem glewbigen volke, das gewalt von den vngelewbigen leydet, durch der vrsachen wir zu dem bobistischen stule offgenomen sein, vnd durch der irwirdigen vnser liben bruder der heyiligen romischen kirchen cardinaln roth vnd vorwillunge, durch vnser rechte offenbare briffe, dy wir deyner irhounge mit desē briffe senden, dorynne wir alle konige vnd cristenliche ffursten czu eynem lobelichen tage czu Mantue adir czu Vtine des nesten kalendas des monden Junii czu leysten, mit bobistlicher stymme gerufft vnd geleget haben, vnd vorsetczen vns durch vorleyunge des allirhochsten yn denselben steten vnd off dy selbige czeyt personlich do czu sein, alle hindernisze hengeton,

dy vns off alle orter adir of alle seyten vmmevohen. Vnd wywol dein gemuthe ist czu beschotzen den heyligen namen gotis, des wir an dyr nicht zweyfelu, also das keyne vormanunge dyr nicht not wer; doch sintdemmole, das dy sache nicht alleyne vns ym herczen, sunder der hert gotes von ersten notdorfft ist, deyne durchleuchtikeyt wir vormanen in dem herren vnd durch dy heylige tawffe, yn der du yn Cristo newgeborn bist vnd den cristenlichen namen treest, anruffe wir dich, das du durch vnsern munt gerufft wollest vorwerffen sust alle sachen, dy durch der ere gotes nicht noter seyn, yn den steten vnd czu den vorgeschriben tagen personlich sein wollest. Wen sintdemmole der vicarius Jesu Christi off der erden das thut, welchem rechtgeenden das cristenliche volk sal nochvolgen, dy ffursten der erden sullen en nicht swer wegen sulcher muhe von ym vffgenomen.

Allerlybster son, du bist allewege eyn groser andechtiger ffurste des glawbens gemeynet vnd der gey[s]tlichkeyt eyn sundirlicher erer. Dir auch sundirli czugetreten ist macht, domethe dich der almechtige got hot wellen cziren, das do were, der yn den notdorfften, als iczund ofsteen, mit derselbigen macht czu beschirmunge hulfe seyner herthe. Vnd deyne czukunfft wirt, als wir hoffen yn dem herren, groser notcz czu desem zeligen werke nicht alleyne, das du durch deynen weysen rath sulche swerlichkeyt vorsichtlichen mogist richtig machen, sundir dy andern, dy do sehea deyne irhoung, do gehandelt werden gemeyner notcz adir gemeyne sache des allirhochsten, czugefugert dem romischen byschoff, werden bewegert mit deynem beyspyl mit groserem fleyse auch dorczu czu komen. Dorumb durch gotis wille, allirlybster son, durch ewiges lobes deynes namen, durch methelydunge des glewbigen volkes, das alle tage von der Torken hertikeyt ir blut grawsamlich vorgeust, gutwillich irhoren wilt vnsirs deses demutiges gebethe von den weynen vnd czeern, dy also vns vorgelegt werden.

Wen das sint rechte werg der konige, das ist das ffelt, yn dem sie erlich streyten vnd rechte gezegunge irer zelikeyt vnd heyles irkrigen mogen. Alle andir sachen sind vorgenglich vnd vallende, keyn vestikeyt vnd lob yn en haben vnd gar ofte dem allirhochsten vnangenehmlich. Were ys sache, das got nicht gebe, das wir deyner gegenwortikeyt darben musten vnd das durch deyne boten irvollen wellest, so begere wir durch der sache wille von deyner irhoung, das du sie mit ganczer macht dohen schicken wellest, nicht alleyne czu ordiniren dy sache, durch der wille du geruffen bist, sundir auch czu machen frede vnd czweytracht henczulegen czwischen dyr vnd den, mit welchen dir villeychte wedirwertikeyt were, also das wir dy glewbigen obiral czu frede brechten vnd destir eyntrechtlicher dy sachen handeln mochten. Wir hoffen dach, das der almechtige vorleyen wirt, das deyne durchlauchtikeyt lyber durch sich selbir, wen durch deyne bothen do sein wirst, angesehen, das wir dy stad Rome gelossen haben vnd dir enkegen czu gehen dy obengeschriben stete rwelit haben, also das enczwer deyne durchleuchtikeyt, das wir denne czu dem ersten begeren, adir eczliche ffursten von deyner seyten distir leychter dohen gesenden mogest. Gegebn czu Rome czu sinthe Petir noch Cristi menschwerdunge tawsint virhundirt yn dem achten vnd ffumfczigisten jare in der sebezzenenden kalenden des herbistmonden, vnsir bobistlichkeyt des irsten jares.

Vidimus et aliam bullam seu litteram vocacionis eiusdem domini regis Boh. ad terminum primum in civitatem Mantuam, que incipit: Hodie in Dei et domini nostri Jesu Christi etc., cuius datum est Rome apud sanctum Petrum anno incarnationis dominice millesimo quadringentesimo quinquagesimo octauo, tercio decimo kalendas Februarii, pontificatus nostri anno primo [sic]. In cuius rei testimonium litteras presentes fieri fecimus et sigillis nostris muniri iussimus subappensis. Dat. in Glacz in monasterio canonicorum regularium Montis sancte Marie anno domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo nono, dnodecima die mensis Marcii. — Verso: Vidimus pro domino rege.

Při listině visí dvě pečeti na proučcích pergam.

114.

Král Jiří dává své svolení ke směně, jež se stala o listy na rychtářství Kutnohorské mezi jeho syny Viktorinem, Bočkem, Jindřichem a Hynkem a šefmistry i konšely města Hory Kutny. (123)

V Praze, 19. pros. 1459.

Tento list krále Jiřího tištěn jest v Archivě Českém I. str. 298—299 č. 2. Do českého toho listu byl vepsán německý list daný v *Čáslavi 17. září 1420*, kterým král Sigmund oznamuje, že jakož král Václav IV. rychtáři Kutnohorskému vykázal hřivnu grošů týdenního důchodu z mince královské, a král Sigmund jiným listem radě Kutnohorské daroval rychtu, takž nyní král Sigmund přikládá Kutnohorským také onu hřivnu týdenního důchodu z mince, ze kteréhožto platu král po šesti letech může se vyplatiti 500 hřivnami. Tato německá vložka dosud netištěná zní takto:

Wir Sigmund von gotes gnaden romisscher kunigk, zu allen czeiten merer des reichs unnd zu Hungern, zu Behmen, Dalmacien, Croacien oc kunig, bekennenn unnd thun kund offenntlich mit disem briewe allen den, die in sehen oder horen lesen: als der allerdurchleuchtigiste furst herr Wenczlaw, kunig zu Behem, unnser lieber bruder seliger gedechnuss, von sunderlichem gunst unnd gnadenn einem richter uff dem berg zcum Kuthen alle wochen ein letige*) margk grosschen, das sein sechssunndfunffczigk grosschen, uss der muncze unnd uss seiner camer daselbst gegeben hat;

also habenn wir nw umb soliche dinst unnd liebe, die unns der scheppfenmeister, ratt unnd gemeinde daselbst uff dem berge, unnser lieben getrewenn, nuczlich unnd kostlich gethon habenn, inn unnser gericht daselbst uff dem berge zu Chutten genediglich gegebenn, alsz das andere unnser briewe, die wir ine daruber gegeben habenn, klerlicher**) ussweiszen, unnd das sie furbass dester mildiglicher unnser gnadenn empfinden: so vorschreiben wir inn die vogenant margk inn solcher masse, das sy, ir richter, der yecz ist oder zu czeiten sein wirdet, oder wem sy das an irer stat emphelhen, dieselbe margk alle wochen uss unnser muncze aff dem berge zcu Chutten unnd uss unnser camer daselbst sechs gancze jare nachenander werund, von datum diczs brives anzuheben, habenn, uffhebenn unnd die innemen unnd an irenn nucz wenden sollenn, von unns unnd allermeniglich ungehindert.

Wer auch sache, das wir oder unnser erbenn unnd nachkomen kunige zu Behem die vogenant margk von denn vogenantenn scheppffenmeister, rathe unnd gemeinden uber sechs jare widerhabenn wolttenn, als sy denne dieselben margk vor von unns umb funnffhundert schogk behmisscher grosschen zcu inn geleset***) habenn, so sollen wir inn hinwider funffhundert schock behmischer grosschenn dafür gebenn unnd beczalenn, unnd dann so sollen wir derselben margk zcu geben nicht mer pflichtig sein. Unnd dieweil wir oder unnser erbenn unnd nachkommen kunig czu

*) Jinak lotige.

** Jinak klerlichen.

*** Jinak geloset.

Behem nach denn egenantenn sechs jarenn die vogenant margk mit funffhundert schogk behmisscher grosschen von inn zu unns nicht loszen, so sullen sie, ir richter oder wem sie das emphfelhen, dieselben margk alle wochen uss unnser muncze unnd camer daselbst uff dem berg habenn, hebenn, innehmen und an irenn nucz wendenn, alsz oben stet geschribenn, von unns, unnsernn erbenn unnd nachkhommen kunigenn zu Behem unnd sunst von allermenniglich ungehindert.

Unnd wir gebieten darumb unnsern munczmeister unnd urborschreiber uff dem berge zum Chutten, die yczund sein oder zu czeittenn sein werden, ernnstlich unnd vestiglich mit disem briewe, das sie den egenantenn scheppfenmeister, rathe unnd gemeine des bergs zcum Chutten, oder irem richter daselbst, der yecz ist oder zu czeiten sein wirdet, oder wem sy das empfelhen, alle wochen, als vorbegriffen ist, die oftgenante margk uss unser muncz unnd camer reichen, gebenn unnd bezalenn, unnd sich auch des nicht widersetzzen sollenn inne dheynerley weysze inn solicher masse, als vorgeschriben stet, als lieb inn sey unnser swere ungnad zu vormeyden.

Mit urkund diczs brives versigelt mit unsrem kuniglichen anhangendenn innsigl. Geben zu Czaslaw nach Crists gepurt virczehenhundert jar unnd dornach inn dem czweinczigsten jar, am nechsten dinstag nach des heiligen creuczes tag exaltacionis, unnser reiche des hungerisschen oc inn dem virunnddreissigsten, des romisschen inn dem czehenden unnd des behmisschen inn dem ersten jarenn.

V archivě někdy Olešnickém nenachází se originál krále Jiřího s touto vložkou, nýbrž vidimus (C. b. 10.) učiněný radou Vratislavskou 20. května (Freitag nach Pasche) 1502 na list krále Jiřího i s insertem jeho; podle toho přepisu pořízen jest náš otisk. Krom toho v archivě Olešnickém pod sign. E. h. 14 jest jiný transumpt přítomného listu Sigmundova, vidimovaný též r. 1502; z tohoto druhého transumtu vzaty jsou varianty, jež položili jsme pod text.

115.

Papež Pius II. zve krále Jiřího k sjezdu do Norimberka, kde se jednati má o výpravě proti Turkům, a žádá ho, aby tam, kdyby sám nemohl přijíti, za sebe posly vyslal a ochotným byl vše podniknouti, co se na katolického panovníka sluší.

V Mantově, 8. ledna 1460.

Pius episcopus, seruus seruorum Dei, carissimo in Christo filio Georgio, Boemie regi illustri, salutem et apostolicam benedictionem. Scripsimus proximis diebus ad celsitudinem tuam, quemadmodum in conuentu Mantuanensi vnacum oratoribus regum et principum christianorum conclusimus ualidum exercitum quantocius congregandum fore contra Turchum, et ad eius conclusionis execucionem duas dietas in Alamania, vnam videlicet in oppido Nuremburgensi, alteram in curia imperiali ordinauimus, et ad eas reges nonnullos et principes ac potentatus Alamanie conuocauimus. Et quamuis non dubitemus, celsitudinem tuam pro sua erga nos et fidem christianam deuocione esse satis promptam et animatam in exequendo, que requisi-

uimus et que honorem Dei, augmentum et defensionem fidei ac gloriam nominis tui concernunt, volumus tamen continue serenitatem tuam exhortari, ut ad eas dietas et presertim ad Nuremburgensem accedere uelis, quoniam confidimus auctoritatem tuam in illis plurimum presidii et consilii allaturam. Si tamen, quod nollemus, impeditenti aliquid legitimi accideret, quominus personaliter illuc accedere posses, nullo saltem modo desit, quin oratores prestantes cum pleno mandato illuc transmittas et ad omnia te promptum reddas, que ad catholicum regem pertinere noscuntur, ultra etiam premium uite eterne, quod a Deo sperare debes, cedet ad nominis tui commendacionem. Dat. Mantue a. incarn. dominice mill. quadringent. quinquag. nono [sic], sexto idus Jan., pontif. nostri anno secundo. — Níže pod ohbem: D. de Luca. — Verso: Carissimo in Christo filio Georgio, Boemie regi illustri. — Níže in margine. Ja. Lucensis.

Bulla schází.

116.

Císař Fridrich III. píše králi Jiřímu, že jakož byly ustanoveny sjezdy v záležitosti výpravy proti Turkům na neděli Invocavit do Norimberka a na neděli Judica ke dvoru císařskému, tyto sjezdy od legata sv. otce přeloženy byly na neděli Cantate ke dvoru císařskému, a jelikož k žádosti legatové listy kurfirstům a knížatům to oznámil, žádá krále Jiřího, aby se též k tomu dnu odebral anebo místo sebe posly vyslal.

Ve Vídni, 20. dubna 1460.

Wir Fridreich, von gots gnaden römischer kayser, zu allen zeiten merer des reichs, zu Hung., Dalm., Croatien oc kunig, herczog zu Oesterreich, zu Steir, zu Kernden vnd zu Krain oc empieten dem durchleuchtigen Georgien, kvnig ze Beheim vnd marggrafen zu Merhern oc, vnserm lieben swager vnd kurfürsten, vnsern grus vnd freundschaftt beuor. Lieber swager vnd kurfürst! Vormalis ist ewer lieb geschriben worden von der Têg wegen, so in den sachen den Türgkischen zug bertürend zu yetzuergangen têgen, nêmlieh auf Inuocavit zu Nurmberg vnd darnach Judica in vnserm houe gehalten worden solten sein. Tûn wir ewrer fraeundtschaftt zu wissen, daz vns der pëbstlich legat, der dortoben im reich derselben sachen halben von vnsers heiligen vatter des babst wegen ist, verkündet verleungung sölher têg vntz auf den suntag Cantate schirist kunftigen in vnserm kayserlichen hofe gehalten ze werden. Darauf wir ander vnser vnd des reichs kurfürsten, fürsten vnd stete etc. zu demselben tag zu kömen oc geuordert, vnd an sy vnser brief ausgeen lassen haben. Begern wir an ewr lieb mit sunderm fleiss, daz ir ew zu sölhen tag auch füget; ob des aber persönlich nicht gesein möcht, dest trefflicher ewr botschaftt mit gewalt senndet, zu lob got dem allmëchtigen vnd trost kristenlichem gelauben vnd gemainem nutz der ganntzen kristenhait, die sachen zu fürdern vnd in gut bestentlich ordnung verhelffen ze schikchen.

Lieber swager vnd kurfürste! Wie am jüngsten ettlich ewr rät vnd boten, so ir bey vns gehabt habt, abgeschaiden seinn, sunder der hungrischen sachen halben, mainen wir, hab nu wol an ewr lieb gelanngt. Denn es ye an dem ist, wiewol allerley an vns gelanngt, so haben wir doch ain vnzweyfenlich vertrawn zu ew vnd seinn in ganntzer hoffnung, ir werdet vns in denselben sachen getrewn, frewndtlichen vnd trostlichen beystand tun. So sey wir widerumb auch willig in allem vns gen ew ze halten in massen vnd das durch vns bed verlassen worden ist. Begern auf das an ewrer frewndschaft, daz ir vns ewrs willens derselben sachen lawtter vnderrichten vnd der gelegenhait mitsambt ewrin getrewn rat wissen lasset, damit wir vns zum löblichen zug mitsambt ew destpas vnd fürderlicher schikchen mügen, nachdem die beredt zeit khurtz vnd langes verziehen nicht für vns noch ewr lieb ist. So sol an vns aller pillikait, fleiss vnd fürdrung nicht abgangs sein. Wir haben vor ewrer lieb die widerwärtikait ettlicher vnserr lanndleüt zu erkennen geben vnd ew gepeten, ob sy vns gen ew verrer vngelimphen vnd ewr lieb wider vns bewegen wolten, als sy dann yetz aber ir botschaft bey ewrer lieb haben, in des nicht zu ueruolgen, nach dem sich warleich ir mutwil untzher vnd alle gnädige erbietung vnsernhalben gen in erfunden hat, auch vngern vns anders gen in vnd andern halten wolten, dann als gnediger herr vnd landfürst, wo sy gen vns sich auch als gehorsam vnd getrew lanndleut halten. Also begern wir des an ewr lieb noch mit sunderm fleisz bittend, dieselben vngehorsamen, wo das zu schulden kumbt, zu gehorsam ze weisen vnd vns darinn beystand ze tûn. Das wellen wir vmb ewr lieb in solhem vnd mererm frewnlich beschulden vnd des zu gût nicht vergessen. Vnd begern darauf ewrer antwort.

Geben zu Wienn an suntag Quasimodogeniti anno domini oc sexagesimo, vnsers kaysertumbs im newndten, vnserr reich des römischen in ainsundzwainczigisten vnd des hungrischen im andern jaren. — Verso: Dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen in Merhern etc., vnserm lieben swager vnd kurfürsten.

Listina zalepena byla pečeti červenou, na níž dosud jest patrný říšský orel.

117.

Král Jiří, který Norimberským potvrdil a obnovil všechna privilegia, jež od králů českých měli, uděluje jim za sebe i své nástupce milost, aby oni i lidé jejich se svými kupectvími skrze země říše jeho do Uher i do Polska po zemi i po vodě bez překážky mohli stejně jako kupci pražští pracovati, ale bez újmy cel, mýt a průvodů, které mají dávat, jako od starodávna bylo.

V Praze, 27. října 1460.

Wir Jorg, von gots gn. kunig zu Beheimen vnd marggrau zu Merhern, hertzog zu Lutzemburg vnd Slesien vnd marggraf zu Lusitz. Wiewol wir von angeboren gûte vnd kuniglicher wirdikeit, dartzu wir von gotlicher fursehung gerufft, allzeit geneigt sein, nicht allein vnnsern vnd vnsers reichs vntertanen vnd getrewen

vnsre kunigliche gnade milticlich zu beweisen, sein wir doch den in sunderheit nit mynnder geneyget, die sich vns vnd vnserm reiche zu Behem in sundern annemen vnd getrewen dinsten allzeit willig vnd gantz vnuerdrossen beweist haben vnd teglich beweisen. Vnd wiewol wir auch den ersamen, fursichtigen vnd weisen burgermeister vnd rate der stat Nuremberg, vnsern lieben besondern, ir getrew willig dienste angesehen, alle vnd igliche gnade, freyheyte vnd priuilegia, in von den durchleuchtigsten fürsten vnsern vorfarn kunigen zu Beheim loblicher gedechtnusz gegeben, bestetiget vnd vernewet haben, so das vnser kuniglich brief doruber ausgangen in iren begreiffungen clerlicher zu erkennen geben; haben wir doch nit allein derselben von Nuremberg loblich herkommen vnd getrew willig dinst, sunder auch ir mercklich notdurfft vnd gelegenheit der leufft vnd gestalt der sachen zu vnserm kuniglichem gemüte zu gedechtnusz genommen, vnd in vnd den iren uber die vorgemelte vnser vorfaren vnd vnser gegebne freiheit dise sunder gnade getan, beweist vnd verschriben, tun, beweisen vnd verschreiben in die auch wissentlich in crafft ditz briefs, also:

daz wir dieselben burgermeister, rate vnd alle vnd igliche ir burger, diener, kauffleute vnd die iren, für vns, vnser erben vnd nachkomen in den gemelten vnserm reiche, furstenthumen vnd herschefften in vnsern sundern gnad, schirm, sicherheit vnd gleite genommen vnd empfangen haben, also daz sie, ir diener, burger, kauffleute vnd die iren mit iren leiben, guten vnd kauffmannschafft, wie die genant ist, klein vnd gross, in vnd durch dasselb vnser kunigreich auch vnser marggrafftum Merhern gen Vngern vnd Polan vnd igliche ander ende, auf lannde vnd zu wasser hin vnd wider sicher vnd on alle irrunge, hindernusz vnd beswernusz kaufslegen, arbeiten vnd hanttiren sullen vnd mugen, gleich vnsern bürgern vnd kauffleuten zu Prage vnd ander vnser gemelten reichs vnd furstentumb burgern vnd kauffleuten on geuerde; doch onentgelten vnd vnuertzigen der zolle, mawte vnd geleits, die sich denn in denselben vnsern reichen vnd marggrafftum nach altem kerkomen zu geben vnd auszurichten gepürn, ongeuerlich. Ob sich auch eincher der iren in dem vorgenannten vnserm reiche, furstenthum, herschefften vnd gepieten in einchen sachen auff wasser oder auf lannde verhandelte, stosz, krieg oder aufleuffe, wie die genant weren, gegen einander oder eynchen den vnsern erweckten oder fürnemen, darumb sullen noch wollen wir noch die vnsern in ir habe vnd kaufmanschatz nit angreifen noch nyderlegen in dhein weise, sunder den oder die, dy also miszhandelt, stosz, krieg oder aufleuffe, so vorgemelt ist, erweckten oder vurnommen hetten, mit recht an den enden vnd in den gerichten, da die verhandlung geschehen were, durch vnser ampteleute mit recht furnemen, pussen, straffen vnd rechtuertigen lassen, so sich nach gestalt der verhandlung nach ordnung vnd erkenntnusz des rechten erheischen vnd gepüren wirdet. Vnd sol daruber dheiner der iren für den andern, der der geschichte nicht ze tun hette, pfunde sein, vnd des weder an leib noch an gute entgelten oder

einchen schaden nemen, leiden noch empfahen in dhein weise, sunder wir sullen vnd wollen dieselben vnschuldigen gnediglich schutzen vnd schurmen on alle geuerde vnd argliste.

Darumb wir allenn vnd iglichen vnsern hauptleuten, lantherren, grauen, herren, rittern, knechten, pflegern, richtern, amptleuten, maütern, zollner in vnsern vorge-nanten reich, furstenthumb, herscheften vnd gebieten gegenwurtigen vnd kunftigen vnd allen andern vnsern vndertanen ernstlich vnd vestiglich gepieten, daz sie die obgenanten von Nüremberg gemeinlich vnd in sunderheit bei der vorgeschriben vnser gnade vnd sicherheit hanthaben, schutzen vnd schirmen, auch gerüglich vnd an allen eintrag selbs dabei beleiben lassen, als lieb einem iglichen sey vnser swere vngnade zu uermeiden.

Mit vrkunde ditz briefs versigelt mit vnserm kuniglichen anhangenden in-sigel. Geben zu Prag amm montag sant Symon vnd Judas abent noch Crists gepurt vierzehenhundert vnd darnach im sechzigisten, vnser reichs im driten jaren. — Ad mandatum domini regis Procopius de Rabenstein, cancellarius.

Vnd wir Georgius, von gottes gnaden abbt des closters zu sant Egidien zu Nuremburg Bamberger bistums, bekennen ofenlichen mit disem brief, daz wir des durchleuchtigisten fursten vnser gnedigisten herren, herren Jorgen, kunig zu Behem etc. obgenant brief geschriben auf pargamen, versigelt mit seinem kuniglichem anhan-gendem insigel, an brief, schrift vnd insigel gantz vnuersert gesehen vnd gelesen haben. Darumb so haben wir ditz vidimus vnd abschrift von pet wegen dauon geben vnd laütet von wort zu wort, als da oben geschriben stet. Vnd des zu vrkunde vnd ge-zeugnusz haben wir vnser ebbtey insigel hiran gehangen, doch vns vnd vnserm closter on schaden. Geben am montag nach sant Lucientag nach Crists gepürte viertzehn-hundert vnd in dem sechzigistem jare [15. pros. 1460]. — Verso: Vidimus kunig Jorgen briefs von Behem über vnser kaufleut letzern freiheit im lannde zu Beheim etc.

K listu přivěšena na proužku pergam. podlouhlá pečeť opata.

118.

Soběslav z Miletínka a z Pardubic zastavuje tvrz svou Osice s dvorem poplužním a příslu-šenstvím Burjanovi, Zdeňkovi a Mikulášovi bratřím Trčkům z Lipy. (36)

Bez místa, 11. listop. 1460.

Já Soběslav z Miletínka a s Pardubic seděním na Kunětické Hoře vyznávám t. l. oc: Jakož mám listy, jeden s majestátem a druhý s menší pečetí, kteréž svědčie od najjasnějšíeho kniežete a pána, pana Zigmunda, římského císaře a českého oc krále slavné paměti, jeden dobré paměti panu Divišovi, otci mému, na hrad Kunětickú Horu a na zboží kláštera Opatovského, kteráž se v tom majestátě šíře zejména

vypisují, a druhý, kterýž svědčí ot téhož pána a ciesaře dobré paměti panu Alšovi z Štermberka a z Holic a panu Puotovi z Častolovic, jakož ten list také v sobě šíře svědčí, i také ten list, kterýž dříve psaný pan Aleš a pan Puota měli jsú od opata a konventa kláštera Opatovského; kteréžto listy já mám od dříve psaného pana Aleše a pana Jana Děčinského s jich dobrými vólemi, kteréž jsú mi od nich dány, jedna od samého pana Alše, druhá od pana Jana Děčinského, třetí, kterýž pan Hlaváč z Donína panu Děčinskému dává, a jiné dvě dobré vuole, kteréž jest pan Hlaváč dřívepsaný od kněžny páně Puotovy mátere měl, jakož ti listové a ty dobré vuole sami v sobě šíře vypisují.

I ty já dřívepsaný Soběslav listy svrchupsané i s těmi dobrými vólemi dal sem s svú dobrou a svobodnú volí uroz. pánóm panu Burianovi z Lípy a z Lipnice, najvyšiemu písaři desk královstvie Českého, panu Zdeňkovi a panu Mikulášovi, bratřím jeho vlastním a nedielným odtudž, pod takovúto úmluvú, že dřívepsaný pan Burian s bratřimi svými puojčili jsú mi k mé pilné potřebě pěti tisíc a dvou stú zlatých uher. a osmi set zlatých dukátov dobrých na zlatě i na váze pravých, a k tomu čtyř set kop gr. peněz dobrých stříbr. rázu pražského a čísla českého v zemi České obecně berných.

A v té sumě již jmenované postúpil sem jim a mocí listu tohoto postupuji tvrže své Osic s dvorem poplužním i s poplužím i s tiem se vším, což k tomu od stara dávna dvoru příslušie, a k tomu vsí dole psaných, zejména Osic při té tvrzi a dvoru ležící i s vinnicí u téhož dvoru ležící, Osíček vsi celé, Poli[s] vsi celé, Křičeně vsi celé, v Dobřenicích tři človeky a což já tu mám, Lhotky u Blatníka vsi celé, Blatníka i s přivezem vsi celé i s těmi rybáři, kteříž jsú ve Lhotce a v Blatníce, a Labem, kteréhož oni požívají, i s těmi úroky, kteříž jsú na nich z toho Labe, vsi celé Rokytina, Borku vsi celé, Újezda vsi celé, Bohomilče vsi celé, Dražkova vsi celé, Dřieče vsi celé, Bukoviny vsi celé i s rybáři, kteříž v Bukovině a v Dřiči jsú, i s Labem, kteréhož oni užívají, i s poplatky na nich, kteréž z toho Labe platie, s úroky, s poplatky, s robotami, s kury, s uospy, s vajci, s dědinami ornými i neornými, s lukami, s pastvami, s pustinami, s potoky, s lesy, jmenovitě les Trávník a Dehetník, s háji, s chrastinami, i se vším plným panstvím i s kostelními poddacími, i se všemi sumami i se vším příslušenstvím, co k tvrzi, k dvoru a vsem svrchu jmenovaným od staradávna příslušie, tak jakož sem sám držal, sobě ani žádnému nic tu nepozuostavuje, se všemi puožitky a užitky, kterýmiž by koli jmeny mohly jmenovány býti, i s rybníky dole psanými, zejména rybník Oujezdecký, rybník Bohomilecký, rybník Borkovský a rybníček ten pod Osici.

Tak aby svrchupsaný pan Burian s bratřimi svými tu tvrz s svrchu jmenovaným zbožím držal a požíval bez vyplacování mého i každého jiného člověka až za plných deset let od sv. Jiříe po dání listu tohoto najprv příštího. A pak po těch

desieti letech, když bych já jim dal dvě létě plně napřed věděti, tak však, chtě sám k svému držení a k své ruce vyplatiti, a žádnému jinému toho nepřeje pro žádná jiná propuočovanie, než prostě upriemě pro svouj vlastní užitek a s svými vlastními penězi, tak aby v tom nižádná lest, chytrost nemohla shledána býti, tehdy svrchu psaný pan Burian s bratřími svými budú povinni svrchupsanú peněz sumu a zlatých ode mne přijeti a tvrže svrchu jmenované i s užitky výšepsanými zasě postúpiti, ozim dobře osejíc, poplatky své na ty časy vyberúce i rybníky vyloviece, a také listy mé svrchu jmenované bez porušení v mů moc zasě vrátiti mají na týž čas. A též zasě když svrchu jmenovaní bratřie dali by po svrchupsaných desieti letech také mně plně dvě letě napřed věděti, budu jim povinen sumu zlatých a peněz svrchu jmenovaných zasě vrátiti a v tvrz i s zbožím svrchu psaným zasě se uvázati, a v tom se zachovati k nim ve všem věrně a pravě též jako oni ke mně.

Také svrchupsaní bratřie těmi svrchupsanými majestáty a zápisy na větčí sumu peněz ani zboží nemají mně ani mým budoucím výše sahati, leč bych jim já aneb moji budoucí co po této smlouvě více zastavil aneb prodal. A jestliže by svrchu psaní bratřie pro potřebu svú tvrže a zboží svrchu jmenovaného odbýti a prodati chtěli prvé, než by svrchu psaná léta vyšla anebo než bychom sobě dali napřed věděti, budú povinni mne anebo mých budoucích najprv na to pobíediti, a jestliže bychom toho my splatiti nechtěli aneb nemohli, tehda budú moci to prodati v témž právě, jako ode mne zapsáno mají. A ten, ktož by u nich koupil, nebude moci na mé majestáty, listy a zboží mně ani budoucím mým výše sahati než potud, pokudž jsou sami tiemto listem právo a spravedlnost jměli. A též mám moc mieti od nich vyplatiti tak vedle této smlúvy, jako od svrchu psaného pana Buriana aneb jeho bratří. A jestliže by svrchu jmenovaní bratřie zboží svrchu jmenovaného tak dlouho v držení byli, a že by mne pan Buoh v tom neuchoval, tak že bych umřel, a bylo-li by to kdy po mém životě od mých budoucích, od krále českého aneb od těch, jimž by ta výplata spravedlivě příslušala, vyplacováno, svrchu jmenovaní bratřie nebudú povinni žádnému zápisov vydávati ani zboží svrchu jmenovaného postúpiti, lečby jim prve suma zlatých a peněz svrchu jmenovaných dána a úplně zaplácena byla, a vedle této smlúvy ve všech kusiech aby zachováni byli.

Také jestliže by mi aneb mým budoucím těch svrchu psaných majestátov a zápisov k vokazování aneb k sudóm potřebie bylo anebo k mé jiné potřebě, svrchu psaný pan Burian a bratřie jeho mají mně a mým budoucím k tomu povolní býti a ty listy aneb jeden z nich mně anebo mým budoucím vydati, když však jim aneb jich budoucím to tak ujistíme, aby oni tiem jisti byli, že jim zasě v moc položení budú aneb položen bez porušení v čas určený, jakž by smluveno bylo. Také já svrchu jmenovaný Soběslav, pan Burian i s bratřími svými, moji i jich budoucí nemáme na svrchu psané vsi a lidi sumú královskou vánoční sahati ani

z nich bráti dotud, dokudž svrchu psaní bratřie těch vsí a lidí túto smluvú budú v držení, ač jsem jim i to v tomto listu svrchu zapsal. Také já svrchupsaný Soběslav jestliže bych kdy chtěl anebo moji budoucí hrad Kunětickú Horu s tiem zbožím komu prodati, zastaviti nebo směniti, tehdy mám dříve psaného pana Buriana s bratřimi jeho aneb jich budoucích na to najprve pobiediti a s nimi o to uházeti, a jestliže bychom se sami nemohli smluviti, mámy mezi sebou po dvou přátelů vydati, jim plnú moc dadúc, tak aby oni mezi námi konec a miesto v uosmi nedělech pořád zběhlých konečně učinili.

Také mám svrchu psaným bratřím z rybníku svého velikého, když bych jej koli spůštěl, pět čberův kaprův kázati vydávati; a téhož rybníka nemám výše držeti, než jakož splavové kází, splavův nepovyšuje. A lesů k stavení a k opravování té tvrze a dvoru mám jim kázati dáti, což by jim k tomu potřebie bylo, z svých lesuov. A jestliže by svrchu psaní bratřie aneb jich budoucí na stavení té tvrze a dvoru co naložili, mám jim za to dáti dvadceť kop grošův na sstupování. A ktož by list tento jměl s svrchu psaných bratřích dobrú volí, ten má i mieti bude túž plnú moc i též plné právo k tomu ke všemu, což v tomto listu svrchu psáno stojí, jakožto oni sami anebo jich budoucí.

A tomu na potvrzení a zdržení věcí svrchupsaných svú vlastní pečeti kázal sem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně.

A my Vaněk z Miletínka a Jiřík z Miletínka, syn jeho, své povolenie k tomu dáváme, což v tomto listu svrchu psáno jest, a tomu na svědomie své jsme pečeti vedle nadepsaného pana Soběslava k tomuto listu přivěsili. A pro další svědomie já svrchu psaný Soběslav připsal sem uroz. a stat. a slovut. pana Jana z Miletínka a na Sezemicích, pana Jana z Chlumu a z Košmberka, pana Hertvíka z Rušínova, pana Prokopa z Dohalic, pana Martina z Hrádku a z Boharyně, pana Jana Hrocha z Mezilesic a z Týnce, Ješka z Lípy a Matěje z Brloha, že jsou své pečeti na svědomie vedle mé k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán léta po narození syna božieho tisícieho čtyřstého šedesátého v úterý den svatého Martina biskupa slavného.

Z 11 pečetí na proužcích pergam. zachovaly se 2. 5. 8—11.

119.

Albrecht, arcivévoda rakouský oc, vyznává, že, jakož král Jiří obyvatele Rakous, kteří nyní shromážděni jsou, do své ochrany přijal a je nyní jemu jakožto pánu v Rakousích odevzdal, kdyby zemřel, nezanechav mužských dědiců, mohou se do jeho ochrany dáti, jelikož bratr císař římský nemilostivým pánem jejich jest.

Ve Freinstattě, 30. dubna 1461.

Wir Albrecht, von gottes gnaden erczhertzog ze Österreich, ze Steyr, ze Kernnden vnd ze Krain, graue ze Tyrol etc. bekennen fur vns vnd all vnser erben

offennlich vnd vnuerschaidenlich mit disem briene. Als der durchleuchtigist furst her Georig, kunnig ze Beheim etc., vnser lieber herr bruder vnd swager, die lanntleut, herren, ritter vnd knecht ze Osterreich, so yetz in den sachen bey einander stend, auf seiner kunigklichen genaden von der kron von Beheim freyhait vnd gulden wull zu dem rechten in seinen scherm genomen hat, also hat vns sein künigklich gnad dieselben lanntlewt in Osterreich obergeanttwurt, nachdem wir ain furst vnd herr desselben vnnsers fürstentumbs Osterreich sein. Doch also, ob beschehe, das wir, obgemelterer erczhertzog Albrecht, mit tod abgienngen, da gott lanng vor sey, vnd nicht leyberben hinder vns liessen, das sunn wären, so stülen vnd mugen sich die egemelten lanntleut in den scherm des benanten vnsern lieben herren bruder vnd swager, herren Georigen, kunig zu Beheim etc. vnd der kron daselbs halten, nachdem vnnsers allergnedigister herr vnd bruder der römisch kayser oc ir ungenediger herr ist, damit er sein vngnad durch die gerechtigkait irer freyhait vnd alts herkomen des lannds vnsern fürstentumbs Osterreich auf sy gewennt hat, das sy daz nicht haben erleyden mugen vnd das auch swerlicher hinfür in vnd iren nachkomen beschehen mocht von im vnd seiner genaden kinder, dadurch sy irer trew vnd aufrechter hanndlung engelten möchten, die sy gen vns als ainem rechten natewrlichen erbherrn vnnsers fürstenthumbs Osterreich getan habent, das sy sich zu vns gehalten habent. Darumb so haben wir in vergünnt vnd vergunnen in auch wissentlich in kraft des briefs, ob solher vall mit tod an vns bescheh, da gott lanng vor sey, als oben beruert ist, das sich die obgemelten vnnsere lanntleut von Osterreich, auch ir erben vnd nachkomen in den gemelten scherm vnsern herren bruders vnd swager des kunigs zu Beheim vnd der kron daselbs halten. Myt vrkund des briefs.

Geben zu der Freinstatt an pfintztag vor sannt Pilipp vnd Jacobstag nach Cristi gepurd yn viertzehenhundert vnd dem ainsundsechzigistem jaren.

K listu přivěsena na proužku pergam. velká pečeť Albrechtova.

120.

Císař Fridrich III. píše králi Jiřímu strany jeho spojení s Albrechtem, bratrem císařovým.

Ve Štýrském Hradci, 6. června 1461.

Wir Fridereich, von gottes gu. rom. kayser, zu allen tzeitten merer des reichs, zu Hung., Dalm., Croacien etc. kunig, herczog zu Osterreich vnd zu Steir oc embieten dem durchleuchtigisten Jorrgen, kunigen zu Beheim etc., vnserm lieben swager vnd curfurst, vnser fruntschafft vnd alles gut. Durchleuchtigister lieber swager vnd curfurst! Vns ist offt vnd vil furkumben, wie daz ir mit sambt dem hochgebornnen Albrechten, ertzherzogen zu Osterreich vnd zu Steyr etc., vnserm lieben brueder vnd fursten, vnd etlichen anndern in betrachtung vnd fürnemen sten

sollet vnd zu uerhelffen sachen wider vns zu suchen vnd darumb vns, vnser lannde vnd leut mit krieg antzulanngen. Solichs aber von ewr lieb vnd fruntschafft biszher, nachdem vnd ir vns gewanndt seyt vnd wir in besonndern fruntlichen vnderreden vnd verstentnüssen gegen eynander verschriben sein, in vnser gemut nit hat kumben mügen; angesehen auch solich besonder ere, wurde vnd fruntlichen willen, die wir euch in menigweg beweiset haben, auch nit sachen wissen, darumb ennthzweyung oder vnwillen zwischen vns vnd ewr sein oder sich begeben solten, noch auch zwischen vns vnd dem vorgeanten vnserm bruder noch andern.

Aber wie dem allen, nach dem wir dann von gotlicher gnad vnd schickung als romischer kayser ein obrist haubt, ordenlicher richter vnd rechter herre des rechtens vnd der gerechtikeit in allen werntlichen sachen sein, geburt vns solich vnser keyserlich oberkeit vnd gewaltsam auch gegen vns selbs vnd einem yedem von vnser vnd des heiligen reichs gemaynes frides vnd der gerechtikeit wegen zu gebrauchen, als sich das nach gestalt vnd gelegenheit einer yeden sache gebüret. Vnd darum, ob ewr lieb vnd fruntschafft icht spruch oder vordrung von ewr selbs wegen zu vns zu haben vermeynte, vmb was sachen das were, so sein wir willig, er bieten vns auch des gegen euch mit disem vnserm keyserlichem offen brief, wo wir darum miteynander gütlich nit vereynt oder vertragen werden mochten, mit recht auszufündig lassen zu machen, wes yeder teil dem anndern von pillicheit oder rechtens wegen schuldig vnd pflichtig sein, wie das am furderlichsten geschehen mag. Deszgeleichen wir vns gegen dem vorgeantn vnserm bruder vnd fursten, vmb was er zu vns zu sprechen oder zu suchen zu habent vermeynt, auch haben erbotten vnd hoffen, daz ewr lieb vnd fruntschafft vnd meniglich, wo das furkumbt, versteen vnd erkennen solle, daz wir vns damit gegen euch vnd demselben vnserm bruder, vmb das ir vnd er vnd ir yeder besonner zu vns zu sprechen zu haben vermeynt, volliclich vnd gnugsamklich haben erbotten, inmassen vns das von vnser keyserlicher oberkeit des heiligen romischen reichs vnd des rechtens wegen gepuren mag, vnd nit notdurfftig sey einichs vnwillens oder vnfruntlichs furnemens daruber gegen vns, vnsern lannden vnd leuten zu gebrauchen.

Darumb so begern vnd eruordern wir an euch als romischer kayser von vnser keyserlicher oberkeit, gewaltsam vnd des rechtens wegen, ermanen euch auch damit als vnsern vnd des heiligen romischen reichs geswornnen curfursten aller der pflicht, der ir vns als romischem kayser verpflichtet vnd gewanndt seyt, daz ir solich abgemelte vnser vollig er bieten gutlichs vnd rechtlichs ausztrags auffnemet vnd daruber one gutlichen oder rechtlichen ausztrag alles, des ir zu vns zu sprechen zu haben vermeint, vns, vnsern lannden vnd leuten nichts in vngut noch vnwillen zufüget, auch des dem egenanten vnserm bruder noch anndern wider vns, vnser lannd vnd leut nit verhelffet, noch yemands von ewrn wegen zu uerhelffen gestattet, als wir nit

zweifeln, ir nach solichem egemelten vnserm erbieten selbs verstet, des vns vnd euch selbs von vnser, des heiligen reichs vnd der gerechtikeit wegen schuldig vnd pflichtig seyt.

Geben zu Grecz amb samstag nach sannt Erasin tag mit vnserm keyserlichem auffgedruckten insigel besigelt nach Cristi geburde viertzehenhundert vnd im ainsundsechzigisten, vnser reiche des romischen im zweyundcwaintzigisten, des keyserthumbs im zehennenden vnd des hungrischen im dritten jaren. — Níže pod ohbem: Ad mandatum domini imperatoris in consilio Vlricus Weltzli cancellarius.

V zadu listiny přitištěna jest oplatková pečeť císařova.

121.

Císař Fridrich III. píše králi Jiřímu strany odpovědnictví Albrechta Kostky z Postupic proti sobě, a žádá českého krále, aby přiměl ho k zastavení toho.

Ve Štýrském Hradci, 19. června 1461.

Wir Fridreich, von gots gnaden rom. kayser, zu allen tzeiten merer des reichs, ze Hung., Dalm., Croacien etc. kunig, hertzog ze Österreich, ze Steir, ze Kaernden vnd ze Krain etc. Embieten dem durlewchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd margrafen zu Mèrhern etc., vnserm lieben swager vnd khurfursten, vnser frewntschafft vnd grüs beuor. Durlewchtiger, lieber swager vnd kurfurst! Als wir yetz mit ewrr frewntschafft in ersuchung vnd furnemen frewntlicher tæg steen, lassen wir ew wissen, daz vns Albrecht Kosko gesessen zu Leuchtmüschl datzwischen mit ettweuil seinen mitgesellen entsagt vnd darumb seinen veintbrief zugesanndt hat. Nûn haben wir vns vormals gen ewrr frewntschafft erpoten, ob ir icht spruch oder vordnung zu vns vermainet ze haben, wo wir vns des gütlich nicht verainten, daz wir alsdann willig wêrn mit recht ausfündig machen ze lassen, wes yeder tail dem anndern von pillichkait oder rechtens wegen schuldig vnd phlichtig wêr, wie das am furderlichisten geschehen möcht. Wan aber solhen vnser erbieten vns nicht allain gen ew, sunder auch gen dem benanten Kosko vnd anndern, so ew zu uersprechen stend, gemaint ist, dapey ewr freuntschafft vernemen mag, daz demselben Kosko noch anndern nicht not thut solher mütwilliger absag vnd veintschaft wider vns vnd die vnsern zu geprauchen, begern wir darauf mit sunderm fleiss, daz ir desselben Kosko vnd annder ew zugehorend vnd gewont dartzu mëchtig seit, daz sy solhen absag vnd veintschaft abtûn vnd sich von vns des vorgemelten vnser ausrichten vnd völligen erbieten, wo sy vns anuordnung nicht vertragen wellen, benûgen lassen vnd dawider nicht bekriegen, als ir vns dann des nach gelegenhait der sachen schuldig vnd verphlicht seit. Daran tût vns ewr frewntschafft zusambt der pillikait sunder dannk mên geuallen vnd frewntschafft.

Geben zu Grätz an Freitag nach sannd Veitstag anno domini etc. LXI°, vnser kaysertumbs im zehenden, vnser reich des romischen im zwainundzwaintzigisten und

des hungrischen im dritten jaren. — Pod ohbem: [Commissio] domini imperatoris in consilio. Verso: Dem durlewchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd margrafen zu Mèrhèrn etc, vnserm lieben swager vnd kurfürsten.

Pečeť císařova červená jest nyní odloupnuta.

122.

Papež Pius II. dává posílům krále Jiřího bezpečný gleit na cestu do Říma a zpátky, a žádá knížat a měst, jejichž zeměmi se ubíráti budou, aby je taktéž chránili.

V Římě, 30. června 1461.

Pius episcopus, seruus seruorum dei, vniversis et singulis Christi fidelibus salutem et apostolicam benedictionem. Cum carissimus in Christo filius Georgius, Boemie rex illustris, impresenciarum aliquos oratores pro nonnullis arduis nobiscum pertractandis negociis cum centum equitibus ad nostram, sicut accepimus, intendat presenciam destinare, dictique oratores absque nostra licencia et securitate certis de causis uenire formident: idcirco nos, cupientes illos plena ubique securitate gaudere, predictis oratoribus eorumque sociis, familiaribus et seruientibus, equitibus et pedibus, usque ad numerum centum, quorum omnium et singulorum nomina et cognomina hic haberi uolumus pro sufficienter expressis, auctoritate apostolica tenore presencium damus et concedimus plenam licenciam et securitatem ac tutum et liberum saluum conductum ueniendi ad hanc almam vrhem omnesque alias et singulas ciuitates, terras, loca, prouincias et dominia nobis et sancte romane ecclesie mediate et immediate subiecta, et eciam ad alia loca et dominia nobis non subiecta, quantum tamen in nobis est, tute, libere et secure, per aquam et per terram, die noctuque, cum armis et sine armis, coniunctim et diuisim, cum omnibus et singulis eorum salvis ualisiis, bulgiis, arnesiis, argentiis, clenodiis, pannis, pecuniis, rebus et bonis quibuscunque, ibique standi, morandi et pernoctandi et exinde recedendi et ad loca predicta remeandi semel et pluries, totiens, quotiens eis et cuilibet eorum uidebitur et placebit, absque iniuria, damno, molestia, offensa, noxia aut quouis alio impedimento reali vel personali, eisdem vel alicui eorum in personis vel bonis predictis quomodolibet inferendis.

Ac propterea tam ueneralibus fratribus patriarchis, archiepiscopis et episcopis dilectisque filiis abbatibus, prioribus ceterisque prelatiis et personis ecclesiasticis exemptis et non exemptis ubique locorum constitutis, quam omnibus aliis et singulis dominis, communitatibus, officialibus et personis, cuiuscunque status, gradus, ordinis vel condicionis existant, nobis et ecclesie predictae mediate vel immediate subiectis, presentibus et futuris, auctoritate et tenore predictis precipimus et mandamus, carissimos uero in Christo filios reges et dilectos filios nobiles viros, duces, principes, mar-

chiones, comites et barones capitaneosque gencium, armorum et quarumcunque provinciarum, ciuitatum et terrarum magistratus, nobis et ecclesie predictae deuotos, spirituales et temporales dominos, vniuersitates et alias quascunque singulares personas paternis affectibus requirimus, monemus et hortamur in domino, quatinus presentem nostram securitatem ob reuerenciam apostolice sedis debeant et uelint inuiolabiliter obseruare et per alios observari facere, et ab omni dictorum oratorum et suorum ac rerum et bonorum eorum predictorum iniuria, damno, offensione, molestia, lesione et impedimento quocunque ex toto desistant, quin ymo oratores predictos cum omni eorum comitiis benigne recipientes et beniuole pertractantes, eisdem de scorta et securo conductu, si id duxerint requirendum, prouideant, prout fuerit oportunum, ut exinde apud nos et sedem prefatam ualeant non immerito commendari; presentibus ad octo menses et non ultra tantummodo ualituris.

Datum Rome apud sanctum Petrum anno incarnationis dominice mill. quading. sexag. primo pridie kalendas Iulii pontificatus nostri anno tercio. — Na ohbu: De curia. Níže: D. de Piscia. — Verso. Registrata apud me Ja. Papiensem.

Přivěšena bulla Pia II. na obyčejném provázku.

123.

Král Jiří převádí zástavní právo, jež měl Hanuš z Kolovrat na hradech Žebráku, Točníku a Dobříši, na své syny Viktorina, Bočka, Jindřicha a Hynka z Kunštatu a z Poděbrad. (124)

V Praze, 7. července 1461.

My Jiří, z b. mil. král č. mark. mor., luc. a slez. vévoda a markr. luž., oznamujem t. l. všem: jakož sme zámky naše královské, totižto Žebrák, Točník a Dobříš s zbožími k nim příslušnými vyplatili od urozeného Hanuše z Kolovrat, věrného našeho milého, z zápisuov a zástav, kteréž otec jeho i on na těch zámciích a zbožích měl zapsány, zejména tyto zápisy:

jeden zápis najjasnějšího Sigmunda, tehdaž římského a českého krále, kterýmžto urozeným někdy Frydřichovi a Hanušovi bratřím z Kolovrat zapsal hrad Dobříš se vším příslušenstvím v sedmi tisících a dvou stů zlatých rýnských, zlatý po osmácti gr. počítajíc, a k tomu patnáct set kop gr. čes., kteréž prvé měli na Domažlicích, na to zboží tímž listem převedl;

druhý list téhož Sigmunda, jenž jsa již císařem římským témuž Hanušovi z Kolovrat a Jindřichovi, synovci jeho, skrze úmluvu, kterouž jsú učinili s Erkingérem z Savnszhejnu, postúpil jim hraduov Žebráka a Točníka v sumě čtyř tisícov zl. rýn. jim je zastavil, to přidávaje, jakož jim na berni byl odkázal dva tisíce zlatých, jestliže by co nebylo jim dodáno a počtem řádným a svědomím to okázali by, že jim není úplně dvě tisíc dáno, to pozuostanie jim na týchž zámciích připisuje;

třetí list téhož pana Zigmunda císaře, předka našeho, kterýmž přirazuje a připisuje již psaným Hanušovi z Kolovrat a Jindřichovi z Kolovrat, synovci jeho, i jich dědicuom na zboží dobříešském k sumám svrchu psaným dvanácte set kop gr;

čtvrtý zápis již psaného císaře Zigmunda, jimž svrchu řečeným Hanušovi z Kolovrat a Jindřichovi, synovci jeho, i jich dědicuom a budúcím na hradiech Žebráku a Točniku i na zbožích k nim příslušných i také na zboží dobříešském k těm svrchupsaným sumám a zápisuom připsal sedm tisíc a dvě stě zlatých rýn. a puol páta sta kop gr. a padesát kop gr. za Zigmunda Mandu;

pátý list téhož Zigmunda císaře, kterýmžto svrchu řečenému Hanušovi a dědicuom jeho zapsal jest tisíc kop gr. na vsiech města našeho Berúna, na Vzdiciech, Črnně, Trubíně a na Bavoryni, a v té sumě jim je zastavil, jakož ti zápisové o těch vseh sumách svrchu psaných šíře okazují a oznamují;

kteréžto všecky zápisy svrchu psané s majestáty již psaného Zigmunda císaře, předka našeho, celé a neporušené svrchu psaný Hanuš z Kolovrat nám jest navrátil a těch zámkuov i s zbožím k těm zámkóm příslušným postúpil, protože sme my v dluziech jeho, kteříž v úmluvě, kterúz s ním o ty zámky sme učinili, napsáni a postaveni sú, jej zastúpili i sumu peněz některú jemu dali.

Že pak osvícený Viktorin, vévoda minstrberský, hrabě kladský, hauptman moravský a pán z Kunštatu a z Poděbrad, syn náš milý, s bratry svými urozenými Bočkem, Jindřichem a Hynkem z Kunštatu a z Poděbrad k žádosti naše k vyplnění těch dluhuov a zastání penězi svými téměř Hanušovi a jeho dědicóm jsú se zavázali a ty dlhy podstúpili a na se přijali, my chtiece je také, jakož slušné jest, v tom opatřiti, aby oni peněz svých, kteréž za ty výplaty zámkuov a zápisuov svrchu psaných dali a budú i mají dávatí, žádné škody neměli, poněvadž nám takú vděčnost okázali sú, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomiem mocí královskú ty všecky zápisy císaře Sigmunda svrchupsané se všemi těmi sumami, jenž v těch zápisiech se jmenují a nač ti zápisové svědčie, nic nevymieňujíc, na již psaného syna našeho Viktorina a bratry jeho svrchu psané i jich dědice převedli sme a převodíme a jim je dáváme, tak aby oni k těm listuom a sumám i také k těm zámkóm a zbožím i k tomu ke všemu, což těmi listy již psanému Hanušovi zapsáno jest a zastaveno, plné právo měli a obdrželi, jakož by jim zejména ti zápisové svědčili, tak dlúho, dokavadž od nás neb budúciech králuov českých jim ty všecky sumy těmi zápisy zapsané, tak jakož ti listové svědčie, dány a úplně zaplacený nebudú.

Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v úterý po sv. Prokopu léta od naroz. b. syna tisícieho čtyřístého šestdesátého prvnieho, královstvie našeho léta čtvrtého. — Ad mand. dom. regis Hilarius, decanus Omnium sanctorum Pragensium. — Registrata. Jacobus de Cadano.

Přivěšena veliká červ. pečeť krále Jiřího.

124.

Císař Fridrich III. vyznává, že Prokopovi z Rabšteina odevzdal list týkající se darování hrabství Katzenellpogenského králi Jiřímu anebo jednomu z jeho synů, kdyby se uprázdnilo.

Ve Štýrském Hradci, 25. srpna 1461.

Kapitola vratislavská vydává vidimus tohoto listu. *Ve Vratislavi, 25. července 1494.*

Rada města Vratislavě vydává též vidimus téhož listu. *Ve Vratislavi, 28. července 1494.*

Wir capittel der kirchen zu Breslaw bekennen offntlich mit disem vnnserm briefe vor allermeniglich, die en sehen ader horen lesen, das wir gesehen, gelesen vnnd yn vnnsern henden gehabt haben eynen gantz vnuorserten brief des allerdurchlauchtigsten fürsten vnd herrn, herrn Friderichs, ettwan romischen kaisers etc, auf pergamen geschriben mit eynem rotunden ingesigil rot wachs in gelis gedruckt mit eynem czwehawptigen adeler an eyner pergamenen pressula angehangen besigilt, eynes sulchen lawtes, wie von worte zu worte hernoch folget:

Wir Fridreich, von gots gnaden rom. kaiser, zu allen czeiten merer des reichs, zu Hung., Dalm., Croacien etc. kunig, herczog zu Osterreich, ze Steir, ze Kernden vnd zu Krain, graue zu Tyrol etc. bekennen: als wir vns vormals gen dem durchlechtigem Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen zu Merhern etc, vnnserm lieben swager vnd kurfürsten, mit vnnser handtgeschriff dem edeln vnnserm lieben getreven Prokopien herren von Rabenstein, vnnserm rat, geantwürt, verwilligt haben, die grafschafft Katzenellpogen, wann die ledig wirdet, ze leihenn, das wir demselben vnnserm swager gelobt haben wissentlich mit dem brief, so es zu schulden kumbt, das wir die obberurte graffstchafft nach innhalt der obbemelten vnnser handtgeschriff im ader aynem seiner stüne, welcher im dartzu geuellet, leihen sullen vnnd wellen trewlich vnd an geuerde. Mit vrkund des briefs geben zu Gretz an Eritag noch sandt Bertlmes tag nach Kristi geburd im vierczehenhundert vnnd ains und sechczigisten, vnnser kaisertumbs im czehendenn, vnserr reich des romischen im czwayundcwainczigisten vnd des hungrischen im dritten jaren.

Des zu vrkund vnnd waren bekentnüs haben wir capittel obgeuant disen vnnsern vidimusbrief dartzüber bepolhen zu geben vnd mit vnnserem gemeynem ingesigil, des wir zu sachen gebrauchen, versigeln lossen.

Gescheen vnd geben zu Breslaw am freitag noch sandt Margarethen tag in vnnserm wochenlichen capittel noch Cristi geburt thawsent vierhundert vnd ym vier vnnd newnczigisten jaren.

125.

Jan Kužel z Žeravic a z Mořic vyznává, že jest dlužen 500 zl. uherských Zichovi Kuželovi z Žeravic a jeho bratřím Jiříkovi a Václavovi Kuželům z Žeravic a z Kvasic. (62)

V Kroměříži, 5. října 1461.

Já Jan Kužel z Žeravic a z Mořic i s svými erby vyznávám oc, že jsem dlužen pravého a spravedlivého dluhu pět set zlatých dobrých uherských červených se lvy a váhy spravedlivé slovut. panoši Zichovi Kuželovi z Žeravic a jeho erbóm a k věrným jeho rukám slovutným panošiem Jiříkovi a Václavovi Kuželóm bratřiem vlastním z Žeravic a z Quasic, strýcóm mým, i tomu, ktož by tento list měl s jeho Zicha svrchu psaného s dobrou vůlí; v kterýchžto zlatých svrchu psaných postúpil sem, a mocí listu tohoto postupuji ku pravému jmění a držení svých vlastních lidí v Mořiciech, na nichžto ukázal jsem a ukazuji a zapisuji pět set zlatých; a na ty svrchu psané zlaté úroka má jim dáváno býti z té vsi pět a dvadecti hřiven groší čísla moravského do roka, a to rozdielně na svatý Jiří po dání listu tohoto nejprv příščí puol třinástý hřivny groší, a na svatý Václav ihned potom příščí také puol třinástý hřivny groší, a to tak dlúho a tak často, dokavadž bych jim, věřitelóm mým svrchupsaným, těch pěti set zlatých zase nedal a úplně i docela nezaplatil. A těch sem jim lidí postúpil v té vsi jmenované na těch lidech jmenovaných i s tiem se všiem právem a panstviem, s platy, s vinami i s poplatky i se všemi požitky, kterýmiž by koli jmény byly jmenovány, s rolí oranú i neoranú, s pastvami i s tú se vši zvuolf, jakož sú ti lidé od staradávna jměli, i se všiem plným panstviem, tak jakož sem to sám držal beze všeho umenšenie i beze všech příkaz, nic tu sobě ani svým erbóm práva na těch lidech i na tom na všem, což k těm lidem přísluší, nezachovávaje ani pozostavuje.

Pakliby věřitelóm mým svrchu psaným peněz potrebie bylo, anebo mně se nezdálo, aby oni ty lidi drželi a plat brali, tehda mámy sobě obapolně, já jim nebo oni mně, puol leta napřed dáti věděti; a v tom polúletí slibuji jim jejich pět set zlatých svrchu psaných dáti a zaplatiti úplně a docela i s úrokem konec toho polúletí vypovědělého. A protož já svrchu psaný Jan Kužel jistec a my Jan z Popovic, Jan z Vítčic, Prokop z Domamyslic a z Dřínového, Jan z Bielkova, Jan starší Bystřice z Jinic, Jindřich z Tučina, rukojmě a spoluslibce s ním a zaň, slibujem svú dobrou, čistou věrú, rukú společní a nerozdielnú beze všie zlé lsti, že ty všecky věci svrchupsané budú ctně a věrně zdržány úplně a docela tak, jakož se svrchu píše. Pakli bychom toho čeho neučinili, což v tomto listu psáno stojí, jehož buoh nedaj, tehda atd. [Ležení v Olomouci.] A jestliže by z nás rukojmí svrchu psaných pán buoh kterého v tom času neuchoval smrti, jehož buoh ostřez, tehdy my živí atd. Tomu na potvrzenie a pro lepší jistotu my jistec i rukojmie své vlastní pečeti s naším jistým vědomiem dobrovolně přivěsili sme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Kroměříži

v pondělí v ochtáb svatého Václava po narození s. b. tisícieho čtyřstého šedesátého prvního léta počítající etc.

K listu přivěšeno sedm pečetí na prouzcích pergam.

126.

Císař Fridrich III. píše králi Jiřímu strany rozhodnutí o mír mezi ním a arciknížetem Albrechtem.

Ve Štýrském Hradci, 11. ledna 1462.

Wir Fridreich, von gots gnaden rom. kayser, zu allen tzeiten merer des reichs, ze Hung., Dalm., Croatien etc. kunig, hertzog ze Österreich, ze Steir, ze Kernden vnd ze Krain etc., embieten dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrafen zu Mährern etc., vnserm lieben swager vnd kûrfürsten, vnsern grûs vnd frewntschafft beuor. Durleuchtiger, lieber swager vnd kûrfürst! Ewr schreiben vns yetz getan von hertzog Albrechts vermelder fridspruch wegen vnd seins briefs ew zûgesanndt, des abgescriff vns verslossen zûgeschickht, haben wir vernomen; vnd khumbt vns solh verkunden von ewer frewntschafft zu geuallen vnd dannkh. Vnd vns nymbt solh sein furnemen vnd klag frombde, nachdem vor dem frid, im frid vnd darnach menigerlay verdries, vnrecht, newikait, schatzung, besatzung vnd beswernuss vns vnd den vnsern menigueliclich beschehen sein vnd noch teglich ergeen. Vnd nemlich befrombdt vns das vngeordent betrachten des egenanten hertzog Albrechts mit Emerstorf, das doch in vnser herrschafft Wertenegk gehöret, dasselb geslos vnd herschaft wir vnd nit er innhaben, dadurch vns zumal gepürt, des vnd der vnsern ze halten vnd vns die nit entziehen ze lassen, als ewr frewntschafft selbs versteet, vnd gelegenhait der sachen auch vnser mainung ewrr lieb, die, so wir zu dem angestossen tag gen Znoym sennden werden, aigentlich vnderrichten in ganntzer hoffnung, ewr frewntschafft werd mit sambt vns an solhen groben hēndeln missuallen vnd vns vnd vnser sachen, als wir vertrawn, ew beuolhen haben. Das wellen wir frewntlich vmb ew beschulden.

Geben zu Grätz an montag nach sannd Erhartstag a. d. etc. LXII°, vnser kaysertumbs in zehenden, vnser reich des römischen im zwayundzwaintzigsten vnd des hungrischen im driten jare. — Pod ohbem: Commissio domini imperatoris in consilio. — Verso: Dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd margrafu zu Mährern etc., vnserm lieben swager vnd kûrfürsten.

Při listině přitištěná pečet odloupla se.

127.

Christofor Mauro, vévoda benátský, píše králi Jiřímu strany dopomožení Janovi z Rabšteina k věcem, které jemu u městečka Anoli byly odcizeny.

V Benátkách, 18. ledna 1462.

Serenissimo et excellentissimo domino Georgio, dei gr. Boh. regi et Moranie [sic] Lutuburgensis [sic] et Glesie [sic] duci ac Lusacie marchioni illustrissimo. Christoforus Mauro, dei gracia dux Venetiarum et cetera, salutem et prosperorum successuum incrementa. Per reuerendum patrem, dominum Joannem de Rabenstein, prothonotarium et referendarium apostolicum ac se[re]nitatis vestre consiliarium, nobis presentate fuerunt littere ipsius se[re]nitatis vestre, quas profecto, ut continue consueuimus, alacri vultu legimus, et iocundissimo corde ipsum reuerendum dominum Joannem cum contemplacione maiestatis vestre, tum ob singulares eius virtutes vidimus et admissimus. Nam nostre mentis et consta[n]tissime dispositionis nostre est et continue fuit, cunctos suos pro mutua beniuolentia nostra sincerissima prosequi beniuolentia et cuncta semper facere, que maiestati vestre grata esse intelligamus. Ac quoniam in accessu suo ad urbem, vt asserit, apud opidum nostrum Anoalis furto subtracta fuerunt nonnulla eius bona, molestissime quidem hec sensimus.

Jussimus igitur efficacissime potestati nostro ipsius loci, vt omni cum diligencia, studio et solercia sua, si caram habet gratiam nostram, perscrutari debeat et omnia experiri, vt furem inueniat, seuerissimeque puniat et bona recuperet, predicto reuerendo domino Joanni uel eius nuncio restituat, et demum in ea agat materia, acsi res ipse nostre proprie essent; quoniam mirum in modum optamus cunctos subditos maiestatis vestre in locis nostris humanissime et amicabiliter pertractari, parati ex corde ad cuncta se[re]nitatis vestre beneplacita. — Pod ohbem: Data in nostro ducali palatio die XVIII Januarii, indicione XI^a a. MCCCCLXII. — Verso: Serenissimo et excellentissimo domino Georgio, dei gracia Bohemie regi et Moraue [sic], Lutuborgensis [sic] et Glesie [sic] duci ac Lusacie marchioni illustrissimo.

Při listině na pravé straně jest přivěšena na červeném hedvábí olověná bulla.

128.

Melchior, syn někdy Jana Hochhauzera z Hochhauzu, dává Viktorinovi, vévodovi minstrberskému, a bratřím jeho Bočkovi, Jindřichovi a Hynkovi z Kunštatu a z Poděbrad své dva listy na pergameně, jeden, jímž klášter Zderazský prodal otcí jeho a dědicům ves Wencelsdorf u Mostu a mlýn Steinmul s příslušenstvím (viz výše str. 217). a druhý list, kterým král Jiří na tom zboží 906 zl. uherských zapsal. (125)

Bez místa. 27. září 1462.

Já Melchior, syn Januov dobré paměti řečeného Hochauzer někdy z Hochhauzu, vyznávám oc, že ty dva mé zápisy a listy hlavnie na pergameně, — jeden latině

Kernden vnd ze Krain, herr auff der Wündischen march vnd zu Portenaw, graff zu Habspürg, zu Tirol, ze Phiert vnd ze Kibürg, marggräue ze Burgaw vnd landtgraue in Ellsass, bekennen vnd tûn kûnd offentlich mit dem brief allermeniglich gegenwürtigen vnd künftigen. Nachdem wir mercklich haben entphunden, wie aus grosser trew, lieb vnd freuntschafft sich der durchleüchtig vnser lieber swagir vnd kürfürst, Jorg, kûnig zu Beheim vnd marggraff zu Merhern etc., in vnsern anligunden noten vor andern mit seinen getrewn diensten bey vns als romischen kayser gehalten hat in dem, das vns sein liebe in seiner eygen persone mit hereskrafft in vnsern leibsnoten zu staten vnd rettung komen ist, dadurch dann wir mitsambt der alldurchleüchtigsten fursten, vnsir lieben gemahel, frawn Leonara, romischen kayserin oc, auch vnserm sîn vnd ettweil vnser getrewn ritterschafft aus dem beleger vnd besess, mit dem wir von vnsern vngetrewn von Wienn vmgeben gewesen, komen vnd erlediget sein, ist vnsrr kayserlich gemût pillich vnd von schulden genaigt, das mit gnaden vnd gûtteten zu widergeltin; zusambt dem, das wir auch dartzu mit hoherr betrachtung nicht wenig zu hertzen nemen, das vns der obgnant vnsir liebir swager vnd kurfürst die pûrde vnd den last in dem heiligen reich durch sein vernunft vnd macht mit reten vnd taten wol vnd getrewlich khan vnd mag helfen tragen, als vns dan zu geschehen an seiner lieb gar nicht zweyfelt;

vnd daromb mit wolbedochten mût vnd gûtten wissen vnd willen, auch mit zzeitigem rat ettlicher vnsir kurfursten vnd fursten des heiligen reichs vnd ander vnser rete vnd getrewn, ausz volkommenheit kayserlichs gewalts haben wir dem obgnanten vnserm lieben swagir vnd kürfürsten Jorgen kûnig zu Behem etc. vnd allen seinen mendlichen leibserben gegeben vnd verliehen den anfal der graffschafft des wolgebornen Philippen, grauen zu Katzenelpogen oc, mit sambt allem dem, das vns vnd dem heiligen reich von demselben von Katzenelpogen, wo er an mendlich leibserbin abgieng, angefallen mag, also das wir das allis ausz obgedochtir volkomenhait kaiserlicher macht vnd gewalts dem mergenantin vnserm swager vnd kürfürsten Jorgen kûnig zu Behem etc. vnd allen seinen mendlichen leibserben ytcz tûnd alszdan vnd dan als ytczund gegeben vnd verliehen haben, geben vnd verleyhen in auch solhs in krafft ditz brieues, was wir yn daran von gnaden vnd rechtens wegen, auch vnser vnd des reichs gerechtikait halben verleihen stûllen, kunnen vnd mûgen; doch das er oder sein mendlich leibserben das allis, so oft vnd dikch es zu schulden kûmet oder sich gebûret, von vns oder vnsern nachkomen am reich, so wir nicht wern, halten, nehmen, emphahen vnd dauon lehnsphlicht tun sollen, als lehnsrecht ist, getrewlich vnd an gûterde.

Wir haben auch dem obgemelten vnserm lieben swager vnd kurfursten die sündir gnad getan, vorgonnet vnd gewalt gegeben, das er die obberûrten lehnschafft selbs emphahen odir die seiner sune ainem, welhen er will, von ir allir wegin

geschreiben, lawtende. Czu Vrkunde habin wir beyde ytczbemelte fursten vnnsir furstliche anhangende ingesiegele an diesin vidimusbrieff wissentlich hengin lossen. Gescheen zum Briege freitags vor Purificacionis Marie nach Cristi vnsirs hirrenn geburth fumffczenhundirt vnd im andern jore [28. ledna 1502].

K listině jsou na prouzcích pergam. přitištěny dvě dobře zachované pečeti.

130.

Císař Fridrich III. omlouvá se králi Jiřímu z nezaplacení sumy peněz, již mu dáti měl.

V Novém Městě, 23. srpna 1463.

Wir Fridreich, von gots gnaden röm. kaiser, zû allenn tzeiten merer des reichs, zu Hung., Dalmacien, Croacien etc. kunig, hertzog zu Österreich, zu Steyr, zu Kernuden vnd zu Krain etc., embieten dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen zu Mèrhern etc., vnserm lieben swager vnd kûrfürsten, vnsern grûs vnd frewntschafft beuor. Als vns ewr frewntschafft yetz von der summe guldein wegen, so wir ew auf vergangne zeit solten ausgericht vnd betzallt haben, geschriben hat, haben wir vernomen; vnd lassen ewr frewntschafft wissen, daz wir ew solh betzalung derselben summ geru auf die bemelt zeit getan hieten, so wir des stathafft an gelt wern gewesen. Vnd haben ew darumb die herrschafft Newnbûrg auf dem Yn dafur ze geben fûrgehalten, die ir aber nicht habt nemen wellen. So sein wir auch in guter hoffnung, als ewr ret am jungisten bey vns hie seinn gewesen, vns solt das gelt von Hungern geuallen sein, dauon wir ew dann an vnderlas betzalt wolten haben. Das aber alsdann auch nicht ist beschehen. Vnd darauf daz wir ewrer frewntschafft mit betzalung der berurten schuld ye gern genug tun wolten, haben wir die vorgenant herschaft Newnburg dem edlen vnserm lieben getrewn Hannsen freyhern daselbs vnd zu Rorbach, vnserm rate, vil vmb ain mynere summ gelts verkaufft, dann die wert ist. Derselb von Rorbach sich verfanngen hat, ew die vorgemelt geltschuld an vnser stat zu betzallen vnd darumb genûgig gemacht, vnd hoffen, er hab sich nu mit ewrer frewntschafft darumb gainet oder werde sich noch gutlich darumb ainen. Vnd bitten darauf dieselb ewr frewntschafft mit sunderm fleiss, ir wellet ew derselben zalung halben mit tag geben vnd in annder weg vmb vnsern willen gûtlich vnd gnediglich gen im halten. Daran tut ir vns gut geuallen, das wir gen derselben ewrer lieb frewntlich beschulden wellen.

Geben zu den Newnstat an Eritag vor sannd Batelmeestag des heiligen zwelfboten anno domini etc. LXIII°, vnser kaysertûmbs im zweliften, vnser reich des romischen im vierundtzwaintzigisten vnd des hungrischen im funfften jaren. [Pod ohbem:] Commissio domini imperatoris in consilio. — Verso: Dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen zu Merhern etc., vnserm lieben swager vnd kurfürsten.

Pečeť přitisknutá, kterou listina byla zapečetěna, zachovala se.

131.

Císař Fridrich III. píše králi Jiřímu, že sestra jeho Kateřina, markrabinka badenská, přivevši do Rakous, práci si vzala, aby jeho a bratra jeho vévodu Albrechta a lidi jejich přivedla k jednotě, ku kterémuž konci že svolán od něho do Tulnu sněm stavů dolno- i hornorakouských k sv. Mauriciu; i žádá krále Jiřího, aby některé ze svých rad k tomu sněmu poslal, kteří by s radami císařovými při jednání jeho dobrého nápomocni byli.

V Novém Městě, 31. srpna 1463.

Wir Fridreich, von gots gnaden römischer kayser, zů allen tzeiten merer des reichs, ze Hungern, Dalmacien, Croacien etc. kunig, hertzog ze Osterreich, ze Steir, ze Kernnden vnd ze Krain oc, embieten dem durleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen zu Merhern etc., vnserm lieben swager vnd kũrfursten, vnsern grus vnd frewntschafft beuor. Wir lassen ew wissen, daz sich die hochgeborn Katherina, marggrafin zu Baden, vnser liebe swester vnd furstinn, herab ze lannd gefügt vnd grossen fleiss, müe vnd arbeit gehabt hat, damit wir vnd hertzog Albrecht von Österreich in ainikait vnd vnser lannd vnd leut in frid vnd gemach pracht wurden. Darauf haben wir mit demselben hertzog Albrechten vnd den seinen ainen fridlichen anstand von sannd Giligentag vntz auf sannd Michelstag negstkunfftigen aufgenommen, vnd ainen gemainen lanndtag auf sannd Mauritzentag auch nagst komend zu Tullnn ze halten furgenomen, vnd darauf zu bederseit vnser lanndtleut niderhalb vnd ob der Enns, gehorsam vnd vngehorsam, geistlich vnd weltlich, auch die von steten auf denselben tag daselbshin gen Tullnn ze komen eruordert, da zu betrachten, land vnd leut in frid vnd gemach ze bringen. Begern vnd bitten wir ewr frewntschafft mit sunderm fleiss, daz ir etlich ewr rêt zu demselben tag daselbs hin gen Tullnn ordnet vnd schickhet, die vnsern rêten, so wir da haben werden, beystand tũn vnd ratsam ze sein, vnser pestes vnd nutzist da furzenemen. Daran tũt vns dieselb ewr frewntschafft sonder gut geuallen, das wir vmb ewr frewntschafft beschulden wellen.

Geben zu der Newnstat am mittichen vor sannd Giligentag anno domini etc. LXIII°, vnser kaysertũmbs im zwelften, vnser reich des römischen im vierundzwayntzigisten vnd des hungrischen im funften jaren. [Pod ohbem:] Comissio domini imperatoris in consilio. Verso: Dem durchleuchtigen Georgien, kunig zu Beheim vnd marggrauen zu Merhern etc, vnserm lieben swager vnd kurfursten.

Pečeť, která byla přitištěna, jest odloupnuta.

132.

Christofor Mauro, vévoda benátský, píše králi Jiřímu v záležitosti Terstských, že jim k naléhání papežského legata odpustil a že rozkázal lidem svým od obléhání jich ustati.

V Benátkách, 19. listopadu 1463.

Serenissimo et excellentissimo domino Georgio, dei gr. Boemie regi ac Mor., Lutuburgensis [sic] ac Glesich [sic] duci, ac Lusacie marchioni illustrissimo. Christo-

phorus Mauro, d. gr. dux Venetiarum etc., salutem et prosperos ad vota successus. Preteritis diebus in responsionem litterarum maiestatis vestre scripsimus in iustificationem cause nostre contra Tergestinos, quantum tunc husque oportere nouimus. Postea, licet forsitan ante has ad noticiam serenitatis vestre peruenerit, que in presenciarum dicturi sumus, statuimus tamen pro singulari affeccione nostra in maiestatem vestram ea sibi his nostris litteris nunciare. Superioribus his diebus Romanus pontifex per medium reuerendissimi domini cardinalis Niceni, legati de latere, hic existentis pro rebus fidei aduersus perfidos Turcos gerendis, instanter nos hortari fecit pro pace Tergestinorum. Nos licet, vt scripsimus maiestati vestre, prouocati et laccessiti ab eis fuerimus maximis violenciis et iniuriis contra subditos et fideles nostros illatis, earum tamen obliuisci decreuimus et per operam reuerendissime dignitatis sue veniam et pacem dedimus Tergestinis, iussimusque gentes omnes nostras ab eorum obsidione ex toto discedere, tenentes eciam rem gratam et placitam fecisse cesaree maiestati. Reliquum est, vt in omne decus et gloriam serenitatis vestre omni tempore paratissimi simus.

Dat. in nostro ducali palatio die XVIII Nouembris, indiccione XII, MCCCCLXIII.
— Verso: Serenissimo et excellentissimo domino Georgio, dei gracia Bohemie regi ac Moraue, Lutuburgensis ac Glesich [sic] duci et Lusacie marchioni illustrissimo.

Pečet se nezachovala.

133.

Matiáš král uherský činí narovnáání s králem Jiřím o neshody, které mezi některými pohraničními poddanými jejich vznikly.

V Budíně, 14. dubna 1464.

Nos Mathias, d. gr. rex Hung., Dalm., Croacie ac not. facimus ten. pres., quibus expedit vniuersis, quod licet inter maiestatem nostram ac serenissimum principem dominum Georgium, eadem gracia regem Boh., patrem nostrum, nostrumque Hungarie et suum Bohemie regna occasione quorundam dampnorum et nocumentorum per nostros et eiusdem domini Georgii regis subditos vtrimque illatorum et commissorum quedam differencie et controuersie orte fuerint, tamen, ne occasione premissa in maiora mala accrescant vtque pax inter maiestatem nostram ac ipsum dominum Georgium, regem Bohemie, nostrosque et eiusdem subditos firmiter perduret, premissa quoque iam illata recte reformatur, cum eodem domino Georgio, rege Bohemie, in hanc dispositionem, habitis superinde maturis tractatibus, deuenimus et has iniuimus compositiones:

Primo quod vtraque regna, tam scilicet nostrum Hungarie quam suum Bohemie, inter sese ac subditos et incolas eorundem intra extraque commeantes pacifica sint et secura. Ceterum quod tam nos quam ipse dominus Georgius rex omnes sub-

ditos nostros, qui dampna et alia nocumenta in prefatis regnis inferunt, vicissim de eisdem regnis euocare faciamus diligenciamque adhibeamus, vt tales reuertantur et ab illacione dampnorum et nocumentorum cessent, provideamus quoque, ne plures malef[a]ctores in auxilium supradictorum de vnus cuiusque nostrum regno exeant aut fauores et subsidia eis faciant, nec paciamur aut permittamus vel faueamus quoscunque spoliatores aut alios malefactores in alterius nostrum et subditorum nostrorum dampnum deinceps procedere aut in ipsis regnis nostris et metis eorundem multiplicari et adunari.

Item si qui ex subditis alicuius nostrum in regno alterius nostrum spolia et alia mala, non petita prius iusticia aut iusta ablacione non acceptata, publice et palam commiserint, tales a regno, de quo scilicet fuerint, prohibeantur et omnibus bonis eorum priuentur sine spe restitutionis. Si qui autem ex ipsis subditis nostris in priuato aliqua spolia, dampna et nocumenta commiserint, contra eos specialiter deferatur querella ad eum, cuius sunt subditi, et petatur iusticia, ex quorum parte idem plenam iusticiam aministrare teneatur. Malefactores eciam, qualescumque et vndecumque existant, ibi, vbi scilicet repperiti fuerint super maleficio, iudicentur, fiatque iusticia ex parte eorundem. Malefactores vero profugi, de vnus nostrum regno ad regnum alterius profugientes, de eorum regno reddantur vel saltem inibi non conseruentur. Preterea in cuius nostrum finibus castella vel fortalicia per malefactores in alterius nostrum dampnum et nocumentum erecta fuerint, is principaliter teneatur ad ferendum remedium, vt ea distrahantur et remoueantur, alter vero nostrum, dum requisitus fuerit, auxilium superinde ferre debeat.

Super dampnis quoque ac nocumentis hucusque hincinde illatis fiat conuencio oratorum amborum nostrum plenum mandatum habencium, quos ad hoc deputauerimus, in festo natiuitatis beati Johannis Baptiste proxime venturo in ciuitate nostra Zakolcza alias Skalice nuncupata, vbi et quando premissis omnibus recte et secundum iusticiam discussis vtrimque satisfaccio impendatur, teneamurque subditos nostros, qui premissa commiserunt, ad eam faciendam compellere aut nos ipsi pro eis satisfacere. Que omnia supradicta sine dolo et fraude obseruabimus et in verbo nostro regio obseruare promittimus testimonio presencium litterarum mediante, quas in huius rei memoriam et firmitatem secreto sigillo nostro, quo vt rex Hungarie utimur, fecimus roborari.

Dat. Bude in festo beatorum Thiburcii et Valeriani martirum anno domini millesimo quadringentesimo sexagesimo quarto, regni nostri anno septimo, coronacionis vero primo. — [Pod ohbem:] De comissione propria domini regis.

Na proužku pergam. jest přivěšena pečet Matiašova.

134.

Král Jiří zapisuje a zastavuje Prokopovi Liškovi z Vysoké a bratru jeho Bohunkovi plat 45 kop na dvoře Svítkově ke klášteru Opatovickému náležející. (126)

V Praze, 24. července 1465.

My Jiří, z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. vévoda a luž. markr. oznamujem oc, že znamenavše mnohé věrné a pilné služby slovut. Prokopa Lišky z Vysoké, věrného našeho milého, kteréz nám činil jest, činí a potom tiem lépe aby činiti mohl a měl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskou témuž Prokopovi Liškovi a bratru jeho Bohunkovi i jich dědicuom ten plat, kterýž jest na dvoře Svítkově, kterýžto dvuor Prokop Liška již psaný drží a s toho dvoru placen jest k klášteru Opatoviciem, i s tuoní k tomu dvoru příslušející, zapsali sme jim a zastavili a tiemto listem zapisujem a zastavujem ve čtyřidcieti a v pěti kopách groších [sic] ke jmění a držení i požívání jich bez našie, budúcích našich, králuov českých, i všech jiných lidí všeliké překážky, tak aby oni toho platu s toho svého dvoru Svítkova nám ani žádnému nedávali tak dlúho, dokudž my neb budúcí naši, králové čeští, nebo ti, jimž by toho platu i tuoně výplata spravedlivé příslušela, již psaným Prokopovi Liškovi a Bohunkovi bratřím nebo jich dědicuom těch čtyřidcieti a pět kop grošuov peněz dobrých v zemi našie České obecně berných nedali bychom a nesplnili penězi hotovými. A ktož by tento list měl s již psaných Prokopa a Bohunka neb jednoho z nich nebo jich dědicuov dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných.

Tomu na svědomie pečet naši královskou kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu u vigílii sv. Jakuba Větčieho, apostola božieho, léta od naroz. syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého pátého, královstvie našeho léta osmého. — Ad mandatum domini regis.

Na proužku pergam. přivěšena pečet krále Jiřího na okraji valné porouchaná.

135.

Milota ze Všejan a z Klamoše dává Zdeňkovi a Jetřichovi bratřím z Chlumu a jich dědicím list na dvůr poplužní ve vsi Všejanech, ježž měl otec jeho Jetřich a po něm on od Půty z Častolovic. (43)

Bez místa, 30. ledna 1466.

Já Milota ze Všejan a z Klamoše vyznávám oc, že ten list hlavnie, kterýž svědčí Jetřichovi dobré paměti otcí mému, tudiez také i mně po mém otcí i našim všem budúcím od uroz. pana Puoty z Častolovic, někdy pána na Kostomlatech, kterýžto list svědčí na forbergk anebo dvůr poplužní ve vsi řečené Všejamy [sic] vystavený, se všie dědinú k celému popluží s lukami, s křovinami, s puotůcky i se všemi

příslušnostmi k těmž popluží příslušejícími, kromě poddanie kostelnieho, jakož týž list svrchu psaný jasněji svědčí a v něm se plněji a šíře vypisuje, se všemi právy v něm položenými a zapsanými, dal sem a mocí listu tohoto dávám jménem mým, dětí a budoucích mých dobrovolně s mů dobrou a s svobodnou volí slovutným panošem Zdeňkovi a Jindřichovi bratřím z Chlumu, dětem jich a budoucím, v tom listu svrchu psaném sobě nic dále ani dětem mým a budoucím nepozůstavuje, tak aby svrchu psaní bratřie, jich děti a budoucí jich mohli a moc měli i právo plné s tím listem nade psaným učiniti jakožto svým vlastním, jakžby se jich vuoli dobré líbilo a zdálo, a to bez překážky všelikteraké mé, mých dětí i budoucích mých. Tomu na potvrzení a pevnost pečet svú vlastní mým jistým vědomím i přiznáním dobrovolně dal sem přivésiti k tomuto listu, a pro další svědomí toho prosil sem uroz. pána, pana Hynka z Walšteina seděním na Hradistku, králové české hofmistra, a statečného rytíře Čenka z Barchova seděním na Vyšehněvicích, a slovutných panošův Jana z Labúně seděním na Záchrašťanech a Jana z Kasalic, aby své pečeti podle mne na svědomie dali přivésiti k tomuto listu. Jenž jest dán l. po naroz. s. b. tisícieho čtyřistého šedesátého šestého, ten štvrtěk před Hromnicemi.

Přivěšeno na prouzcích pergam. 5 pečetí.

136.

Král Jiří poroučí Janovi z Cimburka Jičínskému, jenž se ho jakožto krále ustavičně přidržuje, v opravu do živnosti klášter svůj Vyzovický. (68)

V Praze, 9. dubna 1467.

My Jiří, z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. vévoda a luž. markr. oznamujem oc, že shledavše mnohú věrnost uroz. Jana z Cimburga Jičínského, věrného našeho milého, kterýž jest nám okazoval a okazuje, nás jakožto krále pána svého ustavičně se přidře, i majíce v něm zvláštne doufanie, že on klášteru našemu Vyzovskému, kterýž na pomezí a při jeho zbožích leží, může dobře prospěšen býti, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú a jakožto markrabě moravský těmž Janovi z Cimburga poručili sme klášter náš Vyzovský s zbožími k němu příslušnými v opravu, a tímto listem porúčieme, tak aby on ten klášter s zbožím k němu příslušným do své živnosti v opravě své měl a jej ode všech útiskuov a bezpráví obraňoval. Protož prikazujem podkomořiemu markrabství našeho Moravského, kterýž nynie jest neb potom byl by, i všem jiným našim poddaným, aby již řečenému Janovi Jičínskému na té opravě žádných překážek nečinili, ale raději pomoc a přiezeň jemu dávali a okazovali.

Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali sme přivésiti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtěk po sv. Ambroži l. od nar. syna božieho tisícího čtyřstého

šestdesátého sedmého, kralovstvie našeho léta devátého. — Ad mandatum domini regis.

K listu přivěšena pečeť krále Jiřího na proužku pergam.

137.

Král Jiří zastavuje a zapisuje zboží kláštera Vyzovického v 1000 zl. uherských Janovi z Cimburka až do jeho živnosti. (69)

V Praze, 12. března 1468.

My Jiří, z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. vévoda a luž. markr. oc, oznamujem oc, že shledavše mnohé věrné a pilné služby, kteréž uroz. Jan z Cimburka Jičínský, věrný náš milý, nám učinil jest, činí, nás jakožto krále českého, pána svého, se přidrže a nám k obecnému dobrému věrně pomáhaje, a potom tím lépe aby mohl a měl činiti, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto markrabě moravský témuž Janovi z Cimburka a dědicóm jeho zapsali sme a zastavili a tímto listem zapisujem a zastavujem zboží kláštera našeho Vyzovského tuto psané, totižto: městečko Vyzovice a vsi Lutonín, Jesennú, Ublo, Bratřejov, Pozděchov, Polanku, Leskovec, Vysoké Pole, Újezd, Lúčky, Zadvěřice, v Zlechovicích osm člověkuov a v Nivnici s lidmi kmetcím, dědinami, lukami, lesy, pastvišti i se všemi a všelikými požitky v jednom tisíci zlatých uherských dobrých pod úmluvú takovúto: aby již psaný Jan Jičínský ta zboží s příslušnostmi a poplatky i puožitky jich všelikými měl, držel a toho požíval bez naše, budúcích našich, králuov českých a markrabí moravských i všech jiných lidí všeliké překážky až do své živnosti a po smrti jeho, dokudž bychom dědicóm neb budúcím jeho my neb budúcí naši králové čeští a markrabie moravští nebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, těch tisíce zlatých na zlatě i na váze dobrých úplně nedali a nezaplatili. Také svrchu psaný Jan Jičínský, dědicové i budúcí jeho, dokudž toho svrchu psaného zboží budú v držení, mají tři kněží v klášteře Vyzovicích toho zákona držeti a chovati, potřebú slušnú je opatřiece, aby mohli tu býti a pánu bohu slúžiti. A ti lidé od svrchu psaného Jana Jičínského, dědicuov i budúcích jeho mají při spravedlnosti byti zuostaveni. A ktož by tento list měl s svrchu psaného Jana Jičínského neb jeho dědicuov dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných.

Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v sobotu den sv. Řehoře léta od nar. s. b. tisícieho čtyřstého šestdesátého osmého, kralovstvie našeho léta desátého. — Na ohbu: Ad mandatum domini regis. — Na rubu: Registrata.

K listu přivěšena na proužku pergam. králova pečeť.

138.

Jiřík z Miletínka a na Pardubicích vyznává s rukojměmi svými, že jest dlužen 300 zl. uher. na půlletní výpověď a za roční úrok 30 zlatých v půlletních lhůtách splatných Hynkovi z Veselice. (37)

Bez místa, 13. ledna 1469.

Já Jiřík z Miletínka a na Pardubicích jistec a pravý dlužník dluhu dole psaného; a my Martin z Hrádku a na Boharyni, Zdeněk z Lúčeně a na Staré, Petr z Kopidlna a na Trěvači, Stranník z Kopidlna a z Kněžic, Zdeněk z Kopidlna, Václav Homole z Ryzmburka, rukojmie jeho s ním a zaň, vyznávamy oc, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu půjčeného tři sta zlatých, dobrých, červených, uherských, na zlatě a na váze spravedlivých, statečnému rytieři panu Hynkovi z Veselice i jeho dědicům. Kteréžto zlaté svrchu psané máme i dlužni sme i dobrou naši věru slibujem beze lsti všickni jednotajně rukú společnú a ovšem nerozdielnú, tak aby žádný z nás ruko[j]mí v tom slibu a dluhu od druhých se nedělil ani zaplacením svého dílu kterakkoli dělit se k odbytí mohl, než dáti těmž věřitele [sic] našemu aneb jeho dědicům a zlatými hotovými, dobrými, červenými, uherskými zaplatiti na váze i zlatě spravedlivými, když by nám náš věritel svrchu psaný nebo jeho dědici dali puol léta napřed věděti anebo my jim, a to beze všeho dalšího prodlévání i beze všeho zmatku. A na těch tři sta zlatých svrchu psaným věritelům našim máme platiti úroka ročního třiceti zlatých, a to rozdielně na sv. Jiříe nyní nejprv příštího po dání tohoto listu patnáct zlatých a na sv. Havla potom hned příštího patnácte zlatých, dobrých, červených, uherských na zlatě a na váze spravedlivých, aneb místo zlatých úročních máme a slibujem dáti peníze úročně dobré, stříbrné, rázu pražského a čísla českého, za každú kopu šedesát grošův počítajíc, po čemž by ty chvíle zlatý platily, a to tak dlouho úroky platiti máme, dokudž by nám věritelé naši nedali puol léta napřed věděti anebo my jim.

A když by nám dali puol léta napřed věděti, tehdy máme jim dáti těch tři sta zlatých i s úrokem na ty zlaté příšlým od věděti dání v plném polúletí bez dalšího prodlévání. A také když bychom my rukojmě neb jistec dali puol léta napřed věděti svrchu psaným věritelům našim a jim zlaté jich dali tři sta zlatých i s úrokem na ty zlaté příšlým, tehdy mají je od nás přijeti a nám list náš mají v moc naši vrátiti beze všeho zmatku i odporu všelikterakého. Pakli bychom toho neučinili atd. [Ležení v Hradci Králové neb v Jaroměři.] A jestliže by z nás rukojmí pán bůh v tom času kterého smrti neuchoval, tak že by umřel, čehož pane bože rač uchovati, oc. A ktož by koli tento list měl nebo mieti bude s našich věritelův svrchu psaných dobrou volí a svobodnú, ten má i mieti bude tůž plnú moc i též plné právo k tomu ke všemu, což tento list svědčí, jako oni sami věritelé naši svrchu psaní.

Toho všeho na potvrzenie, pevnost a jistotu my jistec i rukojmě pečeti naše vlastnie s naším jistým vědomím a celým i plným přiznáním dali jsme k tomuto listu přivěsiti dobrovolně. Jenž jest dán a psán léta od naroz. syna b. tisícieho čtyřstého šedesátého devátého, v pátek v ochtáb božieho krstění.

Po 7 pečetích zbyly proužky pergamenové.

139.

Vratislav z Mitrovic vyznává, že list hlavní na pergameně na 500 kop gr. zlatých uher., svědčící Vratislavovi z Mitrovic, otcí jeho, v němž jistec jest Hanuš z Kolovrat a na Zbirově a páni někteří rukojmové, a který po otcí na něho spadl, dal Oldřichovi z Drasovic a z Hluboké s právem, tím listem hlavním z jistiny i z úroků upomínati. (16)

Bez místa, 6. listop. 1469.

Já Jan Vratislav z Mitrovic vyznávám oc, že ten list hlavní na pergameně s visutými pečeti, kterýž nebožci Vratislavovi z Mitrovic, otcí mému, svědčí, dluhu spravedlivého za pět set kop grošův zlatých uherských pravých a dobrých, a z nich úroky, v němžto jistec jest pan Hanuš z Kolovrat a na Zbirově, a rukojmie zaň pan Albrecht z Kolovrat a na Krakovci, pan Beneš z Kolovrat a na Libštýně, pan Zbyněk z Kolovrat a Kornhůza, Přeč z Trnové purkrabie na Hrádku, Bušek z Tachlovic, Hynek z Jablunné [sic] a z Svatého Pole, Václav z Svárova, Petr Chlumecký [z] Chlumu, Jan z Čejova purkrabie na Zbiroze, a Jindřich Hnát purkrabie na Krašově, tak a v ta zavázání i pod těmi pokutami plniti se zapsavše, jakož týž list hlavní to všecko plněji a šře v sobě zavírá a svědčí, kterýžto list již po již psaném otcí mém na mě jakožto dědice pravého spadl jest bez zmatku, dal sem jej dobrovolně a mocí tohoto listu s můj plný a svobodný dobrou vůlí dávám i s tím, jakož sem dal puol léta napřed věděti svrchu psaným rukojmiem slovut. panoši Oldřichovi z Drasovic a z Hluboké, moc jemu i právo mé dávaje tím listem hlavním svrchu dotčeným z jistiny i z úrokův upomínati a dobývati i s ním a s tím, nač svědčí, když a což se jemu líbí nebo líbiti bude, jakožto s jeho vlastním učiniti bez všelikého mého i jiných všech lidí odporu a překážky. A kážkoli dále ten list hlavní s jeho dobrou vůlí měl by nebo mieti bude, ten má i jmieti bude k němu tůž moc i též plné právo, jakožto on sám.

Na potvrzenie i budoucí paměť toho pečeti můj vlastní přivěsil sem k tomuto listu dobrovolně, prosiv urozeného pána, pana Jana z Vrtby seděním na Příbrami, slovut. panoši Otíka z Boršic, Jana Čmelinského z Neprochov, že jsou pečeti své dali na svědomie podle mne také přivěsiti k těmž listu. Jenž jest dán léta od naroz. b. tisícieho čtyřstého šestdesátého devátého, v pondělí den sv. Linhartá.

Ze čtyř přivěšených pečeti na proužcích pergam. zachovaly se jen první tři.

140.

Král Jiří zapisuje 60.000 kop gr. praž. dluhu královského na důchodech mince Kutnohorské synům svým Viktorinovi, Jindřichovi a Hynkovi, vévodům minstrberským oc a Bočkovi, bratřím a pánům z Kunstatu a na Poděbradech. (127)

V Čáslavi, 5. července 1470.

Tištěno v Archivé Českém I. str. 299 č. 3.

141.

Král Jiří připsuje Janovi z Cimburka Jičinskému k prvnímu zápisu na zboží kláštera Vyzovického 2000 zl. uherských. (70)

V Praze, 25. listopadu 1470.

My Jiří z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. vévoda a luž. markr. oc, oznamujem tiemto listem všem, že shledavše mnohé věrné služby uroz. Jana z Cimburga Jičinského, věrného našeho milého, kterěz jest nám činil, činí a potom tiem lépe aby mohl a měl činiti, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto markrabě moravský tuto milost jemu sme učinili a činíme, že k prvniemu zápisu, kterýž na zboží kláštera našeho Vyzovského jemu sme dali, připsali sme jemu a tiemto listem připsujem dva tisíce zlatých uher. dobrých, a v té sumě jemu a jeho dědicóm ta zboží zavazujem, tak aby řečený Jan Jičinský i dědicové jeho zboží kláštera Vyzovského, tak jakož první zápis náš okazuje, měli, drželi a požívali. A když bychom my neb budoucí naši, králové čeští a markrabie moravští, nebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušala, od dědicuov a budoucích řečeného Jana Jičinského zboží kláštera našeho již psaného vyplacovali, že máme a povinni budem za první zápis tisíc zlatých a za tento nynější dva tisíce vše zlatých uher. dobrých na zlatě i na váze dáti, a oni vezmúce ty tři tisíce zlatých od nás společně mají a povinni budú těch zboží nám neb těm, od nichž ty sumy zlatých přijmú, bez odpornosti postúpiti a tento list i první zápis náš navrátiti. A jestliže by řečený Jičinský již psané zboží nás se přídrže a pro nás ztratil, a my neb budoucí naši, králové čeští a markrabie moravští, toho zboží zase došli bychom, tehdy máme jemu neb jeho dědicóm toho zboží zase postúpiti. A ktož by tento list měl s již psaného Jana Jičinského dobrou volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných.

Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v neděli den svaté Kateřiny léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého, království našeho léta třináctého. — [Na ohbu:] Ad mandatum domini regis. — Verso: R(egistra)ta.

Pečeť králova přivěšena.

142.

Aleš z Jistebna dává list hlavní na pergameně, který mu svědčí na dluh 140 kop a z nich úrok, v němž jistec jest Jiřík z Kunštatu a z Poděbrad, správce a hofmistr království Českého, a rukojmové za něj Jan z Brloha, Augustin z Dlouhé Vsi, Jan Horka z Horky a Petřík z Chotětic, Pavlovi ze Skal a z Jenšteina. (128)

B. m. 25. září 1471.

Já Aleš z Jistebna vyznávám oc, že ten list hlavní na pargameně s visutými pečetmi, kterýž mně svědčí, dluhu spravedlivého sto a čtyřiceti kop gr. a z nich úrok, v němžto jistec jest urozený pán, pan Jiřík z Kunstatu a z Poděbrad, v ty časy správce a hofmistr královstvie Českého, a rukojmie zaň jsú Jan z Brloha purgrabie na Poděbradech, Augustin z Dlúhé Vsi purkrabie na Kolíně, Jan Horka z Horky a Petřík z Chotětic, tak a v ta zavazanie i pod těmi pokutami plniti mi se zapsavše, jakož týž list hlavní to všecko plňuje a šíře v sobě zavírá, — dal sem dobrovolně a mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrou volí dávám uroz. pánu, panu Pavlovi z Skal a z Jenštejna, moc i právo mé jemu podle toho dáváje, tiem listem hlavním již dotčeným úrokuov všech zadržalých i z škod napomínati a dobývati, i s ním a s tiem, nač svědčí, když a což se jemu líbí nebo líbiti bude, jakožto s svým vlastním učiniti bez všelikého mého i jiných všech lidí odporu a překážky.

Na potvrzenie i budúci paměť toho pečet mú vlastní přivěsil sem k tomuto listu dobrovolně, prosiv uroz. pánuov, pana Viléma z Horštejna a z Vilhartic, pana Jana z Walštejna, a slovuťného panoši Jana z Dúpova miestokomorníka královstvie Českého, že jsú pečeti své dali na svědomie podle mne také přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta od naroz. syna božího tisícieho čtyřistého sedmdesátého prvního, v středu před sv. Václavem, mučedníkem božiem a dědicem českým.

Ze čtyř pečeti na prouzcích pergam. přivěšených zachovaly se 1. 2 a 4.

143.

Král Vladislav dosvědčuje, že chtěje pravdy míti o tom, zdali král Ladislav otrávením sešel s toho světa, kázal u přítomnosti mnohých pánů a rytířstva hrob jeho otevřítí, a že s nimi viděl tělo řečeného krále celé nezapadlé a že nemělo znamení toho, žeby tráven byl. (129)

V Praze, 14. února 1472.

My Vladislav, z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. knieže a luž. markr. oc oznamujem oc, že slyševšě řeči některých lidí, kteříž pravie, že by najjasnějšíe knieže pan Ladislav, uherský a český král, ujec náš milý, skrze otrávenie smrt vzal a s tohoto světa sšel, pokudž najdéle mohli sme, na to sme se ptali, abychom mohli znamenie některé pravdy té věci mieti a zvědětí. I kázali sme v přítomnosti mnohých pánuov i rytierstva hrob jeho otevřítí, a tu jsme i s nimi viděli tělo řečeného krále, ujce našeho, celé, nezapadlé ani kterého znamení takového

majíce, ješto by mohlo domněno býti, že by tráven byl. Protož aby tomu věreno bylo, což tuto píšem, kázali sme pečeti naší kralovskú tento list zapečetiti. Dán v Praze v pátek den sv. Valentina l. od nar. s. b. tisícieho čtyřstého sedmdesátého druhého, královstvie našeho léta prvnioho.

Pečeť přivěšena na proužku pergam.

144.

Viktorin, Jindřich starší a Jindřich mladší jinak Hynek, vévodové minstrberští a hrabí Kladští, páni z Kunštatu a na Poděbradech, a Boček pán z Kunštatu a na Poděbradech, vydávají dílčí list o všecka panství, kteráž mají v koruně České. (130)

V Poděbradech, 9. března 1472.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 300—306 č. 4.

145.

Úmluva o splacení dluhův královských knížatům Minstrberským skrze pomoc zemskou. (131)

V Praze, 17. června 1473.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 306—308 č. 5.

146.

Král Vladislav činí s ovdovělou královnou Johannou smlouvu strany jejího a služebnictva jejího dalšího vychování a strany zaplacení dluhů. (132)

V Praze, 10. srpna 1474.

My Vladislav, z b. m. král č., markr. mor., lucemb. a slez. knieže a luž. markr. oc, oznamujem t. l. všem, že hlediece na obecné dobré koruny naše České, i učinili sme smlúvu dobrovolnú s najjasnější kněžnú paní Johannú královú českú, mateří naší milú, takovúto, že jejie přátelstvo má konečně při nás zuostati a nám jakožto králová česká se všemi svými služebníky a lidmi poddanými, duchovními i světskými, má radna a pomocna býti. A též my zase máme s našimi poddanými a služebníky duchovními i světskými přátelstvu jejímu i všem jejímu přátelstvu poddaným radni a pomocni býti. A my také, což sme spravedlivě povinni přátelstvu jejímu, to také máme přátelstvu jejímu učiniti.

A také zvláště nynie, což se dotýče služebníkuov již psané králové, mateře naší, kteříž sú byli u přátelstva jejího v službě až do smrti najjasnějšího kniežete pana Jiřího krále českého, předka našeho šťastné paměti, že těm také službu, což jim spravedlivě zuostáno dlužno, zaplatiti máme. Pakli by který z těch služebníkuov jejího přátelstva na nás toho dluhu přestúpiti nechtěl svévolně, k takovému s radú přátelstva jejího a naší máme se mieti, aby k tomu připraven byl. A přátelstvo

jejie abychom z těch dluhuov vyvedli. Slibujíce slovem naším královským, že to všecko, což se svrchu vypisuje, máme ctně a pravě zdržeti bez všelikého přerušenie.

A při této smlouvě byli sú urození Lev z Rožmitála, nejvyšší hofmistr království Českého, Vilém mlazší z Rizmberka a na Rabí, nejvyšší komorník království Českého, Aleš Berka z Dubé, podkomoříe již psané králové, mateře naše milé, a stateční Samuel z Hrádku a z Valečova, podkomoříe království Českého, Bernart Berka z Násilé, komorník náš, věrní naši milí. Tomu na svědomie pečet naši královskou kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu na den sv. Vavřince léta od nar. s. b. tisícieho čtyřstého sedmdesátého čtvrtého, království našeho léta čtvrtého. — [Na ohbu:] Ad mandatum dom. regis in consilio. — Verso: Registrata.

Pečeť se nezachovala.

147.

Viktorin kníže minstrberské činí s Jindřichem mladším jinak Hynkem, bratrem svým, směnu o Kolín zámek a příslušenství za Blštinu zámek a příslušenství. (133)

V Kolíně, 28. června 1475.

My Viktorin, b. m. kníže minstrb., opavské, hrabě kladský atd. vyznáváme oc: jakož mezi osvícenými kniežaty a pány, knězem Jindřichem starším a knězem Jindřichem mladším jinak Hynkem kniežaty minstrberskými, hraběmi kladskými oc, a uroz. panem Bočkem z Kunstatu, bratřími našimi milými, a námi stal se rozdiel o zboží, kteráž se nám po otcí našem slavné paměti králi Jiřiem dostala, kterýžto rozdiel mezi námi listy a pečetmi našimi utvrzen jest, tak že na náš oddiel zámek a město Kolín nad Labem se všiem k tomu příslušenstvíem přišel a dostal se; že my znamenavše potřebu naši a náchylnění [sic] jsúce láskú k bratřiem našiem dobrovolně, tiem zámek Kolínem a městem i tiem všiem zbožiem, kteréž k tomu přieslušie, na zámek a město Blštinu i na to na všecko zboží, kteréž k Blštině přieslušie, s osvíceným kniežetem a pánem knězem Jindřichem mladším jinak Hynkem, kniežetem minstrberským, hrabí kladským, pánem z Kunstatu a z Poděbrad, bratrem našiem milým, skrze jednání a prostředek osvíceného kniežete a pána, kněze Jindřicha staršího, kníže minstrberské, kozelské, hrabě kladské, bratra našeho milého, směnu učinili a sfrajmarčili jsme a takto mezi sebu sjednotili, srovnali a smluvili:

Item najprve my bez meškání zápisy, kteréž na Kolín máme, bratru našemu knězi Hynkovi, dobrou vůli na ty zápisy udělajíc, máme vydati a zámku postúpiti v moc jeho lásky v tento přieštie čtvrték.

Item kněz Hynek, bratr náš, má nám také inhed zápis, kterýž má na Blštinu, dobrou vůli na ten zápis udělaje, vydati a zámku v moc naši postúpiti.

Item zástavy na zbožie blštinském, zvláště zástavu Hostinského, kterůž od kněze Hynka, bratra našeho, držie a zapsánu má, i také jsú-li které jiné, jakož jeho láska o nich nevie, sami sobě našimi penězi budeme povinni vyplatiti.

Item což zástav k Kolínu jest, ty všechny bratr náš sobě sám vyplatiti má.

Zvláště o zástavu Jana Hrabaně z Přerubenic, kteráž na tomto stojí, takto zuostáno: Jakož za nás peníze své Jan Hrabaně dal a dále my na potřeby královské ty peníze obrátili sme, a v těch penězích Jan Hrabaně zástavu od nás držie a zapsánu má; budú-li nám bratřiem od krále českého dány ty peníze, těmi bude moci bratr náš jeho láska sobě tu zástavu vypraviti; pak-li dány nebudú, teda Jan Hrabaně ty vsi, na kteréž jemu ukázáno, bude moci držeti do výplaty, a jeho láska penězi svými také tu zástavu bude sobě povinen vypraviti.

Item což pak se dotýče pana Jana Bohumínského, ješto se táhne, jakož slyšeti, na městečko Mikulov, kteréž k Blštině přislušie: kněz Hynek bratr náš, ač by mocí neb jiným během nespravedlivým nám on vpadati v to chtěl a uzavovati se, má nám jeho láska pomocen a raden býti, abychom oboji v tom zmatku neměli.

Item kněz Hynek bratr náš má nám k Blštině přidati čtyři tisíce zlatých uherských od datum listu tohoto v plných šesti nedělech bez pomčení.

Item rybníek Svatojakubský, kterýž bude o svatém Václavě na spuštění, budeme moci a máme neboli úředník náš, komuž poručíme, bez překážky bratra našeho i jeho lásky úředníkuov sloviti.

Item ač by ktokoli nařekl Kolín neb to zbožie, aneb kto pro dluhy, ač by které byly kromě dluhuov a zástav spravedlivých, bratra našeho aneb jeho lásky poddané hyndrovati a hubiti chtěl, protiv takovému jeho lásce hrdlem statkem do toho všeho, což máme, podle našeho přemožení máme pomoci, tak však, což by s naší ctí bylo, aby se jeho lásce křivda a moc nestala.

Item taktéž ač by kněžna sestra kněze Václavova aneb ktokoli nařekl Blštinu aneb to zbožie a kým nad ten zápis které právo mieti chtěl, aneb kto pro dluhy, ač by které byly kromě dluhu Hostinského, nás anebo naše poddané hyndrovati a hubiti chtěl, protiv takovému také bratr náš hrdlem statkem do všeho toho, což má, bude a jest povinen nám pomoci podle svého přemožení, tak však, což by s jeho lásky ctí bylo, aby se nám křivda a moc nestala.

Item ktož by čiem od kněze Hynka, bratra našeho, obdarován byl, neb zápisy nač jeho lásky měl, toho každého při tom zuostaviti máme.

Item též také bratr náš, ktož by naše obdarování aneb nač zápis náš měl, při témž jeho láska zuostaviti a zachovati každého má.

Item úroky zadržalé a peníze zadržalé, což luk zaprodáno jest až do jednání tohoto, týž úředník náš, komuž poručíme, bude moci a muož bez bratra našeho jeho lásky, i jeho lásky úředníkuov přiekazy vybrati.

A to všecko, což se svrchu píše, ježto se my Viktorin, kníže nahoře jmenované, zapisujeme, slibujem naši kniežecí věrú zdržeti a v skutku nepohnutě splniti a zachovati beze všech vymyšlených forteluov, jako na ctné kníže přieslušie. A k zdržení věcí svrchupsaných pečť naši k tomuto listu rozkázali jsme přivěsiti dobrovolně; a k svědomí týchž věcí prosili jsme osvíceného kniežete a pána, kněze Jindřicha staršího svrchu dotčeného, bratra našeho milého, prostředka a jednatele, že pečť svú podle naší přivěsiti rozkázal. Jenž jest dán na Kolíně léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdes. pátého, v středu u vigilií svatých Petra a Pavla, apoštoluov božiech.

Pečetí se nezachovaly.

148.

Viktorin, kníže minstrberské, opavské, hrabě kladský, pán z Kunštatů a Poděbrad, potvrzuje smlouvy, která ke smíření jeho s knížetem Jindřichem Minstrberským oc od opravcův obapolně volených a v listu jmenovaných učiněna byla. (134)

Na Kladště, 1. listopadu 1476.

Tištěno v archivě Českém I. str. 308 č. 6.

149.

Král Vladislav s knížaty Minstrberskými konečnou smlouvu činí o dluhy zemské jim povinné. (135)

V Praze, 19. října 1479.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 309 č. 7.

150.

Viktorin kníže minstrberské činí narovnání s bratřími svými Jindřichem a Hynkem o dluhy a o jiné věci, o něž od dávných časů rozepři měli mezi sebou. (136)

V Poděbradech, 28. října 1479.

My Viktorin, z b. m. kníže minsterberské, opavské, hrabě kladský, pán z Kunštatů a z Poděbrad, vyznáváme oc, že jsme učinili a mocí listu tohoto činíme pravú, celú a dokonalú smlúvu s osvícenými kniežaty a pány, knězem Jindřichem a knězem Hynkem, kniežaty minstrberskými, hraběmi kladskými etc., bratřími našimi milými, o všecky dluhy, o kteréž od dávných časuov ruoznici mezi sebou měli sme, i také o jiné věci, kteréž také mezi námi v ruoznici byly jsú, obyčejem dolepsaným:

Najprve, jakož sme našim bratřím dlužni byli na rozdielech na nás přišlých pět tisíc zlatých a dvě stě zlatých uher., z těch nám jest od našich bratří vyraženo dvanáct set zl. uher. proti těm dluhom všem, kteréž sme byli na bratře naše

vložili dvořanské, a ty my za to přijali sme a přijímáme; i zuostali sme byli ještě týmž našim bratřím čtyři tisíce zl. uher., a ty máme zastúpiti u dole psaných dlužníkův: najprve u Střely dva tisíce zl. uher., u Častolora a Rozvody čtyři sta zl. šestdesát a šest zlatých uher. a devatenást gr. č., u Štosuov v šesti stech zl. v šedesáti a šesti zl. uher. a devatenácti gr. českých, u Hraběnky ve třech stech zl., u Třidcátníkové ve dvou stů zlatých šedesáti a šesti zlatých a devatenácti grošiech čes., u Skolastika ve dvou stů zl.; a proti dluhu Moravovu a panie Reginy položeno nám sto zl. uher., i je zaplatiti beze lsti. A čehož bychom z těch svrchu psaných dluhuov nezastúpili neb na se jistotami nepřevodli, z těch již našich bratří nemá býti napomínáno. A jestliže by skrze nesplnění neb nezastúpenie dluhuov svrchupsaných přišly které škody neb úrokové ode dne dnešnieho, ti nemají býti našich bratří, ale nás samých, a moc tiemto listem našim bratřím dáváme, že ty škody neb úroky budú moci a mohou vzieti z sumy sedmi tisíc zl. uher., kteréž nám králova milost král český na sv. Jiří příští dáti má, aby dlužníkom těm, jimž by měly placeny býti, zaplatil bez našeho odporu. A neuchoval-li by pán buoh krále JMti dotud, když nám suma čtrnáct tisíc zlatých má dána býti, tak že by dopuštěním jeho svatým z tohoto světa sšel, jehož pán buoh rač zachovati, proto my z vlastních peněz našich tomu všemu bratřím našim dosti učiniti máme a ty penieze, úroky i škody zaplatiti. Bratřie naši také zavázali se nám, ač by JMt z tohoto světa sšel prvé, nežli by nám suma čtrnáct tisíc zlatých zaplacená byla, že nám v tom a toho dluhu k dobytí mají radni a pomocni býti, tak aby se nám neb dědicuom našim vždy záplata stala, jako na věrné bratřie příslušie.

Item což se jiných dotýče dluhuov, zejména dluhu Benedových sirotkuov a dluhu, kterýž pan Ilburgk kupcóm v Praze dal, nebo byly-li by které škody, úroky neb ležení na svrchu jmenované všechny dluhy před srovnáním tiemto, těch máme třetí díel podle našich bratří platiti.

Item o dluhy v Moravě páně Tovačovského neb kteří by koli byli jiní tam neb v Čechách podle registru, o kteréž před králem českým JMtí byla ruoznice, ty všechny my zastúpiti a na se přijieti máme a břem, neb na to nám má dáno býti od JMKské krále českého čtrnáct tisíc zlatých uherských podle smlúvy s JMtí vzaté úplně a docela, leč by co pro nezaplacenie neb nezastúpenie dluhuov svrchu psaných na tom sešlo, že by bratřie naši z té sumy podle svolenie našeho prvé úroky a škody zaplatiti musili.

Item již my dále ani jiní žádní o žádné dluhy bratří našich dotčených starati ani napomínati nemáme ani komu na jich lásku ukazovati o které. Též zase jich lásky nám jsú se zapsali, neb již túto smlúvu vzali sme o ty [dluhy] konec miestný.

Item bratřie naši nám Polné tu neděli po Vsech svatých příštích v moc naši mají postúpiti. A což se dotýče zápisu ve dekách panu Trčkovi svědčieho, což by

kolivěk pan Trčka právem a dckami zemskými obdržel, v té věci bratřie naši nám se zavázali podle nás svými dvěma diely jednostajnú škodu nésti potud, pokud by súd zemský přinesl; a toho sobě v nic nemají klásti ani co ku pomoci bráti bratřie naši, že jest před králem českým JMtí ten dluh kladen a jmenován byl, aby nám co na dvě dielech, kteréž by na bratřie naše mohly právem přijíti, vyražeti měli.

Item jakož v rozdielu dotčeno jest o věno osvícené kněžny a panie, kněžny Kateřiny, manželky kněze Hynka, bratra našeho milého, na tom takto zuostáno jest: Jestliže by kněz Vilém JMt mohl toho býti prázden a ukázati, že by takové věno král JMt, slavné paměti otec náš milý, přijal, a bratr náš milý kněz Hynek nás dva bratřie chtěl viniti, máme jeho lásce před králem českým JMtí zde v Čechách právi býti, a což by JMt za spravedlivé v té věci sezual, toho povinni býti máme bratru našemu knězi Hynkovi učiniti.

Item což se dotýče těch čtyř tisíc zlatých uher., kteréž nám kněz Hynek, bratr náš, dlužen, ty nám mají tak zaplacený býti podle srovnání toho, kteréž sami mezi sebou tři bratřie učinili sme. Kteréžto všechny svrchupsané věci my Viktorin, kníže často psané, pod naším duostojenstvím a naší dobrou věrou knížecí slibuji sami za nás i dědice naše k témuž zavazujem cele, pevně, věrně a křesťansky zdržeti a v skutku naplniti. Pakli bychom tomu v kterém kusu dosti neučinili, tak jakož se nahoře píše, tehda dáváme plnou moc i právo bratřím našim tímto listem, že nás k tomu dostiučinění budú moci připraviti vším obyčejem a právem země České pod ležením a tak, jako by na nás neb dědice naše list s rukojměmi pod visutými pečeti měli.

Tomu na zdržení a pro pevnost naši vlastní pečet přivěsili sme k tomuto listu, a k svědomí lepšímu připrosili sme uroz. pánuov, pana Jana Heralta z Kunstatu a na Plumlově, strýce našeho milého, a pana Beneše z Wajtmile, purkrabie na Karlštejně a mincmajstra na Horách Kutných, pana Mikuláše z Gutštaina, pana Mikuláše z Vladěnána, maršálka dvoru našeho, a slovutných panoší Jana z Dobřenic, hajtmána na Poděbradích, Jana Horušanského z Roztok, maršálka dvoru kněze Jindřichova, a Matíáše z Třebska kancléře našeho, že pečeti své podle naší přivěsili k tomuto listu. Dálo se na Poděbradích ve čtvrtek den svatých Šimona a Judy, apoštoluov buožíech, léta od naroz. s. b. tisícieho čtyřistého sedmdesátého devátého běžícíeho.

K listu přivěšeno 8 pečeti na prouzcích pergam.

151.

Hynek kníže minsterberské všecko právo své na rychtě v Hoře Kutné mu příslušející dává Jindřichovi staršímu, bratru svému.

Bez místa, 22. pros. 1479.

My Hynek, b. m. kníže minsterb., hrabě kladský etc. známo činíme oc, že

poznavše k sobě upříemnost přirozené bratrské lásky osvíceného kniežete a pána, pana Jindřicha staršieho, kniežete minsterberského, hrabě kladského etc., bratra našeho milého, v niež se jest proti nám bratrsky měl a zachoval, má i zachovávat, a nepochybujem mieti a zachovávat se bude, i chce se jeho lásce též líbiti, všecko naše právo nám na rychtě v Hoře Kutné příslušející, kteréž rozličné osoby nyní drží, jeho lásce a jeho lásky dědicům i potomkům dobrovolně s raddů věrných našich dali a na ně převedli jsme, dáváme a převodíme tímto listem, tak že jeho láska a jeho lásky dědicové i budoucí duochody od rychty svrchu psané na nás příslušející naším i svým právem mohou a moci budou vyplatiti a na se převésti a vyplacené držeti a je k svému puožitku obrátiti, jakž se jim zdáti a líbiti bude, věčně bez naše i našich dědicuov a budoucích všelikteraké překážky.

Tomu na svědomie a pevnost pečeť naši kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán léta od naroz. s. b. tisícíeho čtyřstého sedmdesátého devátého, v středu po sv. Tomáši, apoštolu božiem.

K listu přivešena veliká pečeť Hynkova.

152.

Matiáš, uherský a český král oc, Viktorina kníže minsterberské, opavské oc, někdy vězně svého, který zavázal a zapsal se sloužiti králi uherskému do jeho živnosti, z toho závazku propouští a zápis příslušný moří, jakož i zápis na zámek Rataje a všecko právo, které mu na tom zámku příslušelo, knížeti Viktorinovi navracuje. (138)

V Budíně, 23. prosince 1479.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 310 č. 8.

153.

Jan Tovačovský z Cimburka a na Boleslavi, Vilém z Pernšteina a na Helfenšteině, Heralt z Kunštatu a na Plumlově, Těma z Koldic a na Bílině, Jan Boček z Kunštatu a na Polné a Ludvík z Wajtmile, srovnávají knížata Minsterberská o všechny různice mezi nimi vzniklé. (139)

Na Poděbradech, 22. listopadu 1482.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 311 č. 9.

154.

Ctibor z Cimburka a na Tovačově, hejtman markrabství Moravského, čině smlouvu s knížaty Minsterberskými a pány z Kunštatu, přenáší na ně právo, jež měl ke klášteru Vyzovickému. (71)

Na Tovačově, 7. prosince 1483.

Já Ctibor z Cimbürgka a z Tovačova, hajtman markrabství Moravského, i s svými erby vyznávám oc: Jakož uroz. pán, pan Jan z Cimbürgka a z Jičina, dobrej paměti strýc muoj milý, maje list a povolenie královské, aby statek svooj odkázati, dáti, poručiti a rozspósobiti mohl vedle vuole své, komuž by se jemu zdálo,

za zdravého života neb na smrtné posteli, dal mi jest tři listy aneb zápisy, kteréž jest jměl od najjasnějšího knížete a pána pana Jiřího, slavné paměti krále česk. a markrabě morav. oc, na klášter a na městečko Vyzovice a na vsi k nim příslušné s jich se vším příslušenstvím k zástavě ve třech tisících zlatých, jakož tíž listové to v sobě šíře a světleji zavírají a vysvětlují; na kteréžto listy a zápisy mně dané a odkázané dobré paměti panem Janem Jičínským, strýcem mým milým, najjasnější kníže a pán pan Vladislav, král český a markrabě moravský oc, pán muoj milostivý, ráčil mi jest dáti potvrzení listem a majestátem svým, přenášeje JMKská na mě to všecko právo nebožtíka pana Jana, strýce mého svrchupsaného, v těch listech zapsané v celosti, tak jako by mně ti zápisové Ctiborovi svrchupsanému a mým erbům slovo od slova stáli a svědčili, jakož pak ten list JMKské to dále a šíře ukazuje a v sobě zavírá:

A protož já Ctibor svrchupsaný o to své všecko právo a o ty listy a zápisy svrchupsané učinil jsem dobrovolnú smlúvu s osvícenými knížaty a pány, s knězem Viktorinem a knězem Jindřichem a knězem Hynkem JMtmi, knížaty minstrberskými, hrabiemi kladskými, pány z Kunstatu a z Poděbrad oc, a s urozenými pány Kunstaty panem Janem Kunú z Kunstatu a na Hodoníně, panem Janem H[e]raltem z Kunstatu na Plumlově, panem Čěnkem Kunú z Kunstatu na Bolehradcích, panem Janem Bočkem z Kunstatu na Polnej a panem Bočkem z Kunstatu na Buzově i s jich erby. A na ty listy a zápisy svrchupsané i na to na všecko právo své, kteréž jsem koli k těm listům a tomu zboží Vyzovickému jměl, já Ctibor svrchupsaný sám od sebe, od erbuov svých i od toho každého, ktož by k tomu po mně které právo jmíti chtěl, jim nahoře psaným knížatům a pánům Kunstatům i jich erbům dal jsem a mocí listu tohoto dávám svú plnú dobrou a svobodnú vůli, a to právo své na ně přenáším a na jich erby, tak aby JMt knížata a páni Kunstati svrchupsaní i jich erbové k těm listům i tomu zboží svrchupsaným jměli túž plnú moc i též plné právo, jako jsem já jměl Ctibor svrchu psaný.

Tomu na svědomí a jistotu já Ctibor svrchu psaný svú jsem vlastní pečeť kázal přivěsiti k této dobré vuole [sic], a pro lepší svědomí připrosil jsem uroz. pánuov, pana Václava z Ludenic, nejvyššího sudieho cúdy brněnské, a pana Přibíka a pana Jana bratří vlastních mládenců z Miličina, a slovutných panoší Jana Císaře z Hlinníka, Jana z Kozojed a Křištofora Sovackého z Halunku, že jsou k tomuto listu a k této dobré vuole [sic] své pečeti vedle mé přivěsili. Jenž jest dán na To-vačově v neděli po sv. Mikuláši léta od naroz. s. b. čtyřstého osmdes. třetího počítajíce.

Přivěšeno na prouzcích pergam. 7 pečeti.

155.

Anna z Kovaně a na Hradištku, mocná poručnice sirotek Hynka z Waldšteina manžela svého, vyznává, že Jindřich starší, kníže minsterberský oc, zámek Potštejn řádně vyplatil, a prohlašuje zápis knížete Jindřicha, jímž se manžel její při zápisu královny Johanny ponechává, jehož však naleznouti nemohla, jakož i všechny jiné zápisy, jež by knížeti Jindřichovi a jeho dědicům co do hradu Potšteina na škodu býti mohly, za neplatné. (140)

Bez místa, 11. února 1484.

Já Anna z Kovaně a na Hradištku, mocná otcovská poručnice i mátie sirotek nebožtíka páně Hynkových z Waldšteina, někdy manžela mého milého dobré paměti, známo činím oc, že jest osvícené knieže a pán, pan Jindřich starší knieže minsterberské, hrabě kladský etc., ode mne jakožto od mocné otcovské poručnice svých sirotek zámek Potštejn se všemi jeho příslušnostmi řádně vyplatil a všemu, na čej jsou zápisové králové Johanny slavné paměti i také JMti svědčili, dosti učinil, tak že JMti z nitčehuož neviním. Ale že k [?] zápisu, kterýmž JMt nadepsaného pana Hynka, manžela mého, při zápisu králové Johanny nechat i jim téhož zápisu ve všech jeho kusích a klauzulech potvrditi ráčil, naleznúti nemohla jsem aniž mohu, a protož já nadepsaná Anna z Kovaně mocí poručenství otcovského sama od sebe i od svých a nadepsaného pana Hynka dětí a sirotkuov takový zápis i jiné všechny zápisy, buďte královští aneb jiní, na zámek nadepsaný Potštejn svědčící, ač byli-li by kteří zachováni, ješto by nadepsanému kniežeti aneb JMti dědicóm ke škodě byli, kazím, mořím i všelikteraké moci a práva zbavuji a v nic na věky mocí listu tohoto obracuji, tak že mně ani mým nadepsaným sirotkóm k zisku a nadepsanému kniežeti JMti ani JMti dědicuom ke škodě býti nemají.

Tomu na svědomie pečet svú přirozenú dala jsem k tomuto listu přivěsiti, připrosivši uroz. pánov pana Jana z Šelnberka a na Přerově, kancléře království Českého, pana Jiříka z Kolovrat a z Bez[d]ružic a pana Albrechta z Kolovrat a na Krašově, manžela mého milého, a slovut. panoší Jana z Dobřenic, hejtmana na Poděbradech, Jana z Záp a Jiříka Pšeničku z Jehlice, že jsou své pečeti vedle mé pro širšie svědomie k tomuto listu sobě bez škody přivěsili. A my Jan z Šelnberka, Jiřík a Albrecht z Kolovrat, Jan z Dobřenic, Jan z Záp a Jiřík Pšenička, jsúce od nadepsané panie Anny prošení, dali jsme své pečeti k tomuto listu sobě bez škody přivěsiti dobrovolně. Jenž jest dán v středu po sv. Školastice l. páně tisícého čtyřstého osmdesátého čtvrtého.

Přivěšeno na prouzcích pergam. 7 pečeti.

156.

Hynek, kníže minstrberský oc, kvituje bratra svého Jindřicha staršího z 2000 zl. uherských. (141)

V Kolíně, 16. listopadu 1484.

My Hynek, b. m. kn. minstrberské, hrabě kladský etc. oznamujeme oc, že jakož osvícené knieže a pán, kněz Jindřich starší, vévoda minstr., hrabě klad. etc., bratr náš milý, dlužen jest nám dva tisíce zlatých uher., jakož pak láska jeho deskami se jest zapsal pluiti je na sv. Havla nyní minulého pod pokutú uvázanie s komorníkem zemským v zámek Náchod s jeho všemi příslušnostmi, jakož desky zemské šíře to v sobě vypisují a zavierají; i dal jest nám nadepsané knieže kněz Jindřich, bratr náš milý jeho láska, tu sumu ostatní svatohavelskú nyní minulú těch dva tisíce zlatých uher. a zlatými hotovými uher. nám jest ji vděk zaplatil, kterúz jsme od jeho lásky přijali. A byli bychme jeho lásce hned z desk tu sumu přijatú propustili a vymazali i všecko, pokudž příleží, učinili, ale že tento čas desky zemské zavřeny jsú a k nim jsme přijíti nemohli, protož listem tento jeho lásku i jeho lásky dědice z těch dvú tisíc zl. uher. přijatých propustili jsme i mocně propúšťieme i kvittujeme i prázdny činíme, slibující z těch dvú tisíc zl. uher. jeho lásku nikdy více nenapomínati ani lásky jeho dědicov, my ani dědici naši ani žádný jiný člověk nyní i v časech budúcích. A kdyžkoli desky zemské zase otevřeny budú, ihned máme, chcem a slibujem a dědice a budúcie naše k témuž zavazujem, jeho lásce aneb jeho lásky dědicom takovú sumu z desk propustiti a vymazati i všecko učiniti, aby jeho láska ani jeho lásky dědicové skrze to žádného zmatku neměli, tím všiem obyčejem, jakož tato Česká země za právo má.

Na potvrzenie i zdrzenie toho pečť naši větčí dali a kázali jsme přivěsiti k tomuto listu; a pro další svědomie toho prosili jsme uroz. pánuov, pana Jana z Šelnberka, kancléře královstvie Českého, pana Beneše z Wejtmile, purkrabie na Karlštejně a minemajstra na Horách Kutnách, pana Jiříka Bezdrůžického z Kolovrat, pana Jana z Rúpova, najjasnějšího krále českého dvoru hofmistra, a uroz. panoší Jana z Dobřenic, hajtmána našeho na Poděbradech, a Jana z Záp, že jsú také pečeti své na svědomie podle naše dali přivěsiti k tomuto listu. A my nadepsaní Jan z Šelnberka, kanclér královstvie Českého, Beneš z Wajtmile, purkrabě na Ka[r]lštejně a minemistr na Horách Kutnách, Jiřík Bezdrůžický z Kolovrat, Jan z Rúpova, najjasnějšího krále českého dvoru hofmistr, Jan z Dobřenic, hajtman na Poděbradech, a Jan z Záp a na Opočně, jsúce prošení od nadepsaného osvíceného kniežete a pána, pana Hynka etc., dali jsme pečeti své vlastnie s naším jistým vědomím vedle JMti k tomuto listu na svědomie přivěsiti. Jenž jest dán na Kolíně léta od naroz. s. b. tisícieho čtrstého osmdesátého čtvrtého, v úterý před sv. Alžbětú.

157.

Smlouva o srovnání mezi Matiašem králem uherským a českým oc, a Viktorinem knížetem minsterberským, opavským oc. (142)

U Vídne, 12. května 1485.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 313 č. 10.

158.

Viktorin, kníže minsterberské a opavské oc, vyznává, že dal svolení k tomu, aby strýc jeho, Jan z Kunštatu a na Polné, list jeho s rukojměmi Jindřichovi staršímu a Jindřichovi mladšímu jinak Hynkovi knížatům minsterberským oc s dobrou vůlí vydal.

Bez místa, 15. června 1486.

Viktorin, buoží m. minsterberské, opavské knieže a hrabě kladský etc., vyznává, že jsme s dobrým rozmyslem, žádnú lstí nejsúc oklamáni ani podvedeni, ale celého i zdravého rozumu užívajíce, uroz. pánu Janovi z Kunštatu a na Polné, strýci našemu milému, aby list náš s rukojměmi jemu na správu hradu a zbožie Polnického s jeho příslušenstvím od nás vydaný, osvíceným kniežatům a pánóm, panu Jindřichovi staršímu a panu Jindřichovi mladšímu jinak Hynkovi, kniežatům minsterberským, hrabiem kladským etc., bratřím našim milým, s dobrou vůlí podle řádu a obyčeje země vydal; a slibujuem nadepsanému panu Janovi Bočkovi, jeho dědicóm a potomkóm za nás i za naše dědice, že jemu ani jeho dědicóm takového nadepsaného listu správného vydání od nás ani od dědicov našich k žádné škodě ani zmatku býti a přijíti nemá ani se kto buď duchovním aneb svěckým žádným vymyšleným obyčejem, právem našim aneb dědicov našich na to bude moci táhnúti ani navracovati na věky.

Tomu na svědomie pečet naši vlastní dali jsme k tomuto listu přivěsiti, prosiť uroz. pánov, pana Jindřicha z Hradce, nejvyšého [sic] komorníka, pana Puoty z Ryzemberka a na Švihově, nejvyššího sudí, a pana Jana z Šelnberka a na Přerově, kancléře královstvie Česk., že jsú pečeti své podle naše pro širšie svědomie věcí nahoře psaných k tomuto listu sobě bez škody přivěsili. A my nadepsaní Jindřich z Hradce, Puota z Ryzemberka a Jan z Šelnberka, jsúce od svrchu psaného osvíceného kniežete Viktorina JMti osobně prošení, pečeti naše vlastnie podle JMti dali jsme přivěsiti k tomuto listu našim jistým vědomím sobě bez škody. Jenž jest dán den sv. Víta léta od naroz. s. b. tisícého čtyřstého osmdesátého šestého.

Ze čtyř pečetí původně na proužcích pergam. zavěšených zachovaly se 1., 2. a 4.

159.

Král Vladislav činí smlouvu s Hynkem vévodou minstrberským oc, strany výplaty zámku a města Kolína s příslušenstvím a strany ponechání některého zboží od tohoto panství k panství Poděbradskému. (144)

Na hradě Pražském, 12. února 1487.

My Vladislav, z b. m. kr. čes., markr. mor., lucemb. a slez. kníže a luž. markrabie, oznamujem oc, že jsme učinili celú a dokonulú smlúvu s osviec. Hynkem vévodú minštrberským, hrabí kladským etc., kniežetem a ujcem naším milým, což se zámku a města Kolína dotýče, takovúto:

Jakož jest týž Hynek zastavil zámek a město Kolín před některým časem s vesnicemi, rybníky, lesy, háji, potoky, kury, ospy, vajci, robotami, mlýny i s jinými příslušenostmi, poplatky a puožitky, zejména těmito:

Item se vsí Ovčáry a s rybníkem tudiež a s Žabí Lhotkú, item s dvorem pustým, kterýžto slove Licek, item se vsí Sány i s lesem tudíž Sánským a s hájkem Stařínským, item s Novú Vsí, item se vsí Jestřebí, item se vsí Lžovicemi, item se vsí Radovesicemi, item se vsí Hradištkem, item se vsí Břežany, item se vsí Záborkm, item se vsí Malenovicemi, item se vsí Solopisky, item se vsí Svatým Mikulášem a s rybníkem tudiež, item se vsí Svaté Kateřiny, item se vsí Opatovici, item s městečkem Malínem, s Labem, item s rybníkem velikým Svatojakubským, item se vsí Kobylínky, item se vsí Lišecemi, item se vsí Sulovici, item se vsí Rohozcem, item s lesy Kačinskými, item s lesy nad Kobylínky na horách Železných, item s lesy Telčickými, kteréž jsme my témuž Hynkovi zápisem zvláštním byli zapsali, jakož jest nám ten zápis vrátil, a s lesy u Morašic, s lesem Borkem a s kusem lesu nad Solopisky, item s dvorem na předměstí Kolínském příslušejícím k hradu tudiež, i se vsí jinú zvolí, jakož registra týmž Hynkem na to vydaná ty věci šíře a světleje v sobě držie a zavierají, — najjasnějšiemu kniežeti panu Matiašovi, uher. a česk. králi etc., bratru a příteli našemu milému, ve dvadcieti tisících zl. uher., jakož pak list udělaný na to od jmenovaného Hynka témuž králi Matiašovi ty věci šíře ukazuje; kteroužto spravedlnost my od již psaného krále Matiaše, bratra našeho milého, dostatečně danú máme.

Že pak již psaný Hynek na tom zámku a městu Kolínu s příslušenostmi svrchu dotčenými výplatu sobě pozustavil jest pod některými jistými výmienkami, my pak chciee s týmž Hynkem o ten zámek s městem i o všecko příslušenstvie a o všechny svršky i o ty životy, kteréž na tom zámku zapsány má, konec mieti tak a s tiem se vším, což jest nám postúpeno s týmž zámkem, i také což postúpeno nenie vesnic, rybníkuov, lesuov a dvoruov i jiných příslušeností, zejména těchto: item vsi Chrášfan, item vsi Svatého Jakuba, item vsi Chotúchova, item vsi Zibohlav, item vsi Libo-

držic, item vsi Krychnova, item vsí Tyniště, Morašic, Myškovice, item v Nebovidech šest člověkuov, item v Pečkách dva člověky, item v Chvatlině dva člověky, item ve Kbele tři člověky, item dvuor řečený Újezdec, item ve vsi Mančicích jeden člověk, item dvuor Ovčáry, item dvuor v Želči, item mlýn pustý Kravaře s lovišti na Labi, i s jinými zbožími, ježto jsou zastaveny od najjasnějšího krále Jiřího, předka našeho šťastné paměti, nebo od téhož Hynka a osvieceného Viktorina vévody minštrberského oc, kniežete a ujce našeho milého, bratra téhož Hynka, kteréžto vsi a zbožie, když se nám bude zdáti, budem sobě moci vyplatiti podle znění týchž zápisuov, v kterýchž ta zbožie zapsána jsou. Však to vyplatiti máme našimi vlastními penězi a jinak nic. A to nemá býti k žádné škodě a ujmě těm šesti tisícům, kteréž máme na květnú neděli najprv příští dáti témuž Hynkovi, jakož se to šíře v dole vypisuje, ale má ta suma šest tisíc zlatých uher. na čas jmenovaný témuž Hynkovi úplně zaplacená býti.

A tak pravým trhem to právo jeho jsme koupili u téhož Hynka za šest tisíc zl. uher. dobrých, kteréžto zlaté budeme moci zaplatiti groši českými nebolito penězi dobrými v České zemi obecně bernými, po čemž uherský zlatý bude tehdaž platiti obecně, a to konečně na květnú neděli po datum listu tohoto najprve příští beze všeho dalšího odtahu a prodlévání. A již psaný Hynek na týž den má nám také ty zápisy, kteréž na Kolín má, navrátiti a v naši moc dáti, a my přijmúc ty zápisy, hned je máme rozkázati zřezati a zkaziti.

A jakož častopsaný Hynek drží k Poděbradům některé vsi, rybníky, dvory, lesy, pustiny a zbožie, zejména tyto: item ves Osek Veliký, item ves Libici, item ves Kanín, item ves Opolany ležící vedle Podbřežie u řeky Cidliny, item ves Podbřežie, item ves Odřepsy, item ves Vrbici, item ves Podmokly, item ves Velenice, item ves pustú Habrovník s rybníky, item ves pustú Mastnici s lesem řečeným Kruh, item ves pustú Oškobrh s vinnicemi, s poplužím, s lesy, item v Srbcích dvuor s příslušnostmi, item ves Milčice, item ves Hořany, item ves Břežany ležící blíž Brodu Českého, item ves Velím s dvorem poplužním a rybníky, item ves Kly, item v Pátku plat jeptiščí, item u Němcic dvuor, kteréžto vsi a zbožie nejsou zastaveny s Kolínem od téhož Hynka již psanému králi Matiašovi; ta zbožie s jich příslušnostmi mají zuostati při témž Hynkovi, a my jemu máme zapsati na nich jedenácte tisíc zlatých uher., tak aby od něho ani od jeho budících vyplaceny nebyly do jeho živnosti, k tomu také do živnosti osviecených Viktorina a Jindřicha vévod minštrberských, hrabí kladských, a uroz. Bočka z Kunštat a z Poděbrad. A takový zápis máme jemu také v moc jeho dáti a položiti na květnú neděli po dání listu tohoto najprve příští. A k tomu jsme také znamenitě svolili: jakož svrchupsaný Hynek strouhu jest udělal, kteréžto struhú vede vodu na rybník svůj Blata, kterážto strouha jde díel přes ty grunty, což my k Kolínu držíme, ta strouha aby svobodně při témž Hynkovi i jeho budících, držitelech

Poděbradských, zuostala, všakž s tú výmienkú, jestliže se jest která škoda stala vedením té vody na těch gruntiech, kteréž my k Kolínu držíme, nenie-li kterým lidem těm oddáno od téhož kněze Hynka, to aby se ještě oddalo a vedle spravedlivosti dosti stalo.

Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme k tomuto listu přivěsiti. Dán na hradě Pražském v pondělí před sv. Valentinem l. b. tisícieho čtyřstého osmdesátého sedmého, královstvie našeho l. šestnáctého. — Na olbu: Ad mandatum dom. regis. — Verso: Registrata.

Pečet králova přivěšena na proužku pergam.

160.

Viktorin, kníže minstrberské, opavské oc, smlouvu činí s bratrem svým Hynkem o zámek Rataje. (145)

Bez místa, 12. února 1487.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 314-315 č. 11.

161.

Petr z Rožďalovic seděním v Přelouči činí narovnání s Jindřichem, knížetem minstrberským, o roboty s pastvami jemu od tohoto knížete etc. s dvorem poplužním u Přelouče zapsané. (148)

Na Hoře Kunětické, 5. března 1487.

Já Petr z Rožďalovic seděním v Přelouči známou činiem t. l. oc, že jsem s osvieceným knížetem minstrberským a hrabí kladským etc., pánem mým milostivým, o roboty s pastvami mně od JMti a všech bratří JMti s dvorem poplužním a poplužím u Přelouče zapsané celú a konečnú smlúvu jsem učinil, tak že mi jeho kniežecí milost za ty za všecky roboty a pastvy dvanácte čberóv kapróv na každý rok, tak jakož JMti list mně na to od JMti vyšlý světčí, vydávati má, a já toho vděčen jsa, na tom jsem přestal a přestávám, slibuje za se i za své dědice a budoucí z více nenapomínati ani se nač vracovati nyní i v časy potomnie.

Tomu na svědomie a jistotu dal sem svú vlastní pečet k tom[u]to listu dobrovolně přivěsiti, prosiv uroz. a slovut. pána Zbyňka Bochovce z Bochova, maršálka v kniežetství Minstrberském, Klimenta z Jaksonova, kancléře kniežete JMti, a Šimona Sudlice z Žernovie, purkrabie na Huoře Kunětické, že jsú své pečeti podle mé pro širší svědomie k tom[u]to listu přivěsili sobě bez škody. A my Zbyněk z Bochova, Kliment z Jaksonova a Šimon Sudlice z Žernovie, jsúce od nadepsaného Petra z Rožďalovic proseni, dali jsmy naše vlastnie pečeti podle jeho sobě bez škody přivěsiti k tom[u]to listu. Jenž jest dán na Huoře Kuněticské v pondělí po hodu Přenesenie sv. Václava let božiech tisícieho čtrstého osmdesátého sedmého.

Přivěšeny na prouzcích perg. 4 pečeti.

162.

Blažek provazník z Nymburka bytem v Praze na Malé Straně a Vaňka manželka jeho zapisují se Matějovi Hlinkovi, měšťaninu Nového Města Pražského, strany užívání nějaké louky, která jim od úředníků Hynka, knížete minstrberského, zapsána byla v některé sumě peněz za zboží vybrané. (146)

Bez místa, 7. června 1487.

Já Blažek Provazník z Nymburka, bytem v Praze na Malé straně, a já Vanka, napřed psaného Blažka manželka, vyznáváme oc: Jakož jsme dobrou vůli učinili Matějovi Hlinkovi, měšťaninu Nového města Pražského, na všecken náš statek movitý a nemovitý, kterýmž by koli jménem mohl jmenován býti, i také ten dluh pozůstalý, kteráž potřeby brány jsou osvíceného knížete a pána pana Hynka knížete minstrberského, hrabí kladského etc., pána nám příznivého, za kterážto věci některá suma peněz nám ostána jest byla dlužna, o kterážto sumu dluhu učinil jest smlůvu řečený Matěj Hlinka s tú dobrou volí mocně, kteráž jsme učinili s manželkou mů, dokonalú smlůvu učinil jest [sic], tak že za ten za veškeren dluh, kterýžkoli a jakžkoli byl nám pozůstalý, od úředníkův knížete JMti přijali jsme a mocí tohoto listu přijímáme lůku, kteráž prve držal jsem; a té lůky požívati máme až do mé smrti, a po mé smrti má jedno sečení Matěj Hlinka anebo manželka jeho, jestliže by on prvé umřel, sobě vzieti, a potom úředníci poděbradští mají se zase v túž lůku uvázati k ruce knížete JMti beze všeho našeho zmatku i odporu i jiných všech lidí právem naším. A k tomu přijali jsme za týž dluh deset čeruvov kapruov, a ty nám mají dány býti na podzim z rybníka Blata u Poděbrad, kteráž má bráti svrchu psaný Matěj Hlinka, i tu lůku, jakož napřed psána jest; neb já o ty věci nemohu pracovati ani manželka má. A já svrchu psaný Blažek a já Vanka, manželka svrchupsaného Blažka, a já Matěj Hlinka a já Dorota, napřed psaného Matěje Hlinky manželka, všickni jednostajně slibujeme, že se navracovati nemáme my ani žádný jiný právem naším na svrchupsané kníže JMt ani na JMti budúcie ani na JMti úředníky.

Tomu na svědomie a zdrzenie i konečnú jistotu, nemajíce pečeti svých přirozených, prosili jsme urozeného pána, pana Marše z Švamberka, v ty časy purkrabie hradu Pražského, a urozených panoší Jana Hlaváče z Třebřich, hofrychtěre království Českého, a Václava z Brodce, že jsou pečeti své dali přivěsiti k témužto listu sobě bez škody. Jenž jest dán léta od naroz. s. b. tisícíeho čtyřístého osmdesátého sedmého ve čtvrtek po sv. Bonifacii.

Z pečeti přivěšených na prouzcích perg. zachovaly se jen úlomky.

163.

Viktorin, kníže minsterberské, opavské a hrabě kladský oc, bratra svého knížete Jindřicha i jeho všecky syny činí po své smrti poručníkem dětí svých i svého statku. (147)

V Praze, 22. srpna 1487.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 316 č. 12.

164.

Jindřich starší, kníže minsterberské oc, posílá vladyku Zbyňka Bochovce z Bochova a na Skalách k uherskému králi Matiašovi a dává mu plnou moc, aby s ním jménem jeho o srovnání jednal a vše učinil, pokud by se jemu potřebné a užitečné zdálo, a tak mocně, jako by tu kníže Jindřich sám vlastní osobou přítomen byl. (149)

Ve Výškově, 15. prosince 1488.

My Jindřich Starší, b. milostí knieže minstrb. a hrabě kladský etc., známo činíme oc, že k najjasnějšímu kniežeti a pánu, panu Matiašovi uher. a česk. etc. králi a markrabí moravskému etc., pánu našemu milostivému, urozeného vladyku Zbyňka Bochovce z Buchova a na Skalách, radu a posla našeho věrného milého, tohoto listu ukazatele, vypravili a poslali jsmy, jemuž plnú a všelikterakú naši moc dali jsmy a dávamy mocí tohoto listu, aby s JKMTí jménem naším a v osobě naše o pokoj a srovnanie podle celého od nás vzatého naučenie mluvití, jednati i na miesto zavřieti mohl a naši plnú moc měl, i všecky věci ku pokoji potřebné puosobiti i jiné všecko učiniti a upevniti, pokudž by se jemu potřebné a užitečné zdálo, tak pevně a tak mocně, jako bychom tu sami naši vlastní osobú přítomni byli; sli- bujíce slovy našimi kniežecími a dobrú věrú křesťanskú, cožkoli skrze nadepsaného Zbyňka Bochovce s JKMTí u věcech pokoje jednáno, puosobeno, smluveno, zavřeno a utvrzeno bude, věrně, pravě a křesťansky zdržeti a nepohnuté jako ctnému kniežeti zachovati.

Tomu na svědomie, pevnost a jisté zdrzenie dali jsmy pečeť naši k tomuto listu přivěsiti. Jenž jest dán v Výškově v pondělí po hodu svaté Lucii let buožích tisícieho čtriestého [sic] osmdesátého osmého. — Na ohbu: Jindřich, knieže svrchu- psané, svú sem vlastní rukú podepsal na svědomie.

Pečeť schází.

165.

Král Matiaš činí smlouvu s Hanušem Zahaňským a Jindřichem Minsterberským knížaty o jich zboží všecka, kteráž drží pod ním v Slezských zemích. (150)

U Vídne, 29. prosince 1488.

Tištěno v Archivě Českém I. str. 317—319 č. 13.

166.

Linhart, opat někdy kláštera Ždárského, s kteréhožto hodnosti byl složen pro zeizení zboží kláštera tohoto, vyslovuje lítost nad jednáním svým, a slibuje nikdy pro to ničeho nepodnikati ani sám ani skrze přátele své, nýbrž dle možnosti nápravu učiniti. (151)

Bez místa, 18. srpna 1490.

Ego frater Leonardus, olim abbas monasterii in Sar alias Fontis sancte Marie ordinis Cisterciensis dyocesis Pragensis, publice protestor et vltro presentis scripti patrocínio profiteor proprieque manus exaracione recognosco me reum et culpabilem Deo et ordini regieque maiestati, illustris [sic] principibus, loci dicti fundatoribus, et suo ibidem abbati et conuentui, coram quibus integro et sincero corde, non coactus, non compulsus, non coartatus, sed libere, sponte et voluntarie veniam petendo in spiritu humilitatis me ipsum postremo atque negligenciarum per me com[m]issarum in alienacionibus bonorum immobilium, quorum causa a dignitate semotus et vsque modo detentus, emendacionem promitto, nichilque molestie nichilque confusionis, nil exorbitacionis seu vindicte scriptis, verbis aut factis, quocumque censeantur nomine, nec ordini, nec regie maiestati, nec principibus loci fundatoribus, nec abbati aut conuentui, postremo nec cuius persone seculari aut spirituali condicionis cuiuscumque in hac parte quomodolibet suspecte, per se vel per alios, occulte seu manifeste, directe vel indirecte aut quouis quesito colore, sub fide et honore, sub anime mee damnacione ac perpetui carceris pena vmquam inferre volo, sed magis, vt decet virum religiosum, in proprio monasterio aut alio ordinis loco michi vbicumque per superiores deputato pacifice viuere deuoueo.

Promitto denique sub eadem fide, quod neque per me ipsum neque per alium aliquem aliquid tale de iure vel facto attentare volo contra dominos suprascriptos nec monasterium. Et si aliqui ex amicis meis aliquid procurarent, omnino debet esse irritum et nullum ipso iure. Et quia in sacrum ordinem, serenissimum regem, illustrissimos principes et monasterii mei deieccionem deliqui, ideoque vigore presencium me obligo in futurum coram Deo fidelem cooperatorem penes mee parvitatís vires consiliis pariter et auxiliis ad recipiendum bona immobilia per meam, heu dolor! insipientiam tam improuide ac inconsulte vendita ac a prefato monasterio Sarensi quomodolibet alienata, et presertim decimarum vini et bladorum in Lauczano; prouisioni quoque mee per patres ordinis compassiue michi facte libere renuncio integraliterque resigno, eandem nunquam a monasterio aut ordine postulaturus, verum eisdem tantummodo contentus, que ex gracia et benignitate a patre seu ab ordine fuero consecutus. Quare omnia et singula premissa manu mea presentibus inserta rata, grata et inconuulsa sub honestatis tramite ac fidei sinceritate absque fraudis dolique commentis fideliter obseruare promitto. Ex habundantieque affectus [sic] mee satis-

faccionis omnes proscribendi in hac parte suppleo defectus, que ex negligencia, obliuione, ignorancia, simplicitate aut inaduertencia causaliter aut incidentaliter possent immergi, vt si quid in effectu de plenitudine vigoris et virtutis ipsius mee inscripcionis, que de iure vel facto ipsi inesse deberent, ex certissima intencionis mee sciencia intelligi, et ipsis tamquam punctatim forent inserta, expresse censeantur [sic].

In quorum omnium fidem et robur perpetuum has proscriptcionis mee litteras patentes manu propria, vt premittitur, presignatas vltro me offero, atque in euidencius testimonium omnium prescriptorum et confirmacionem absens veluti presens humiliter exorando depono ac instancius postulo generosum dominum, dominum Hynkonem de Dubrawicz et in Osow, reuerendosque in Christo patres et dominos, dominum Johannem in Ossek, dominum Gregorium in Sedlicz monasteriorum abbates, ordinis supradicti per regnum Bohemie marchionatumque Moraue com[m]issarios, nobilemque Venceslaum dictum Hadburk de Sobussicz, quatenus singuli sigillorum suorum ordinaria sub appensione hec prefata mea scripta, sine cuiuslibet eorum preiudicio dumtaxat, velud in signum rate habicionis omnium premissorum faciant communiri. Act. et dat. anno salutis nostre mill. quadringent. nonag. feria IV^a post Assumcionem Virginis gloriose.

Ze 4 pečetí na proučcích pergam. přivěšených zbyly tři.

167.

Svatební smlouva mezi Jindřichem starším, knížetem minsterberským oc, a Jindřichem z Hradce, jemuž prvnější v manželství připovídá neteř svou kněžnu Annu, dceru Hynka z Minsterberka oc. (152)

Na hradě Pražském, 1. března 1493.

Z originálu Jindřicho-Hradeckého tištěno v Archivě Českém X. str. 389—391 č. 171. Při originále někdy Olešnickém visí 10 pečetí.

168.

Jan biskup vratislavský dal zapsati svědectví o víře krále Jiřího, pronešené od Beneše z Waitmile, purkrabí karlštejského a nejvyššího mincmistra král. Českého. (153)

V Nise, 21. srpna 1493.

Johannes, Dei gr. episcopus Wratislauiensis oc, vniuersis et singulis, quibus nosse fuerit oportunum, tenore presencium recognoscimus, quod in nostra et illustrium principum et venerabilium virorum dominorum Victorini et Karoli ducum Monsterbergensium et Opaue comitumque Glacensium oc, amicorum et fautorum nostrorum, Casparis Marienam archidiaconi, Nicolai Tawchan scolastici, et Johannis Hermanni, decretorum doctorum, canonicorum ecclesie Wratislauiensis, in Christo fratrum nobis sincere dilectorum, in notariorumque et testium infrascriptorum presencia personaliter constitutus magnificus et generosus vir dominus Benedictus de Weytenmul, burg-

gravius in Karlstein, supremus monetarius regni Boh., publice et per expressum recognitionem et confessionem sub consciencia sua fecit in hunc omnino, qui sequitur, modum:

Videlicet quod tempore olim regis Bohemie ꝛ Georgii (vt sese appellabat) illustrissimus princeps dominus Albertus dux Saxonie, landtgravius Turingie, marchio Misne ꝛ, apud prefatum Georgium Prage constitutus tanquam cum suo socero, quoniam eius gener fuit ex legitima filia, et in presencia quatuor nobilium virorum et prefati Benedicti et cuiusdam nobilis baronis domini Petri Dolinitz, magistri curie memorati Georgii, et cum predicto duce Alberto duorum magne estimacionis nobilium et secretorum ipsius consiliariorum, videlicet Hawbolt de Sleynitz, supremi marschalci, et Nicolai de Gogkeritz, aduocati prouincialis Misne, habiti sint quidam tractatus et sermones inter dictum Georgium et Albertum ducem, quod ipse dux Albertus tanquam gener suus diligenciam et labores deber[et] habere apud sanctissimum dominum nostrum papam, vt grauamina illa et disceptaciones inter eius sanctitatem et Georgium ipsum ad concordiam perduci possent.

Memoratus dux Albertus quam primum in prefatorum virorum presencia dixit: „Charissime domine et pater, si vltis, vt vobis in hac re seruiam, consulam et adiuuem, necesse erit, vt vestra serenitas michi animum vestrum ex parte fidei detegat et manifestet.“ Que verba et sermones predicto Georgio summe placuerunt, quod tam profundam interrogacionem fecit, et statim respondit:

„Dilecte fili! Sencio a principio, quod bonam habes intencionem et voluntatem. Et scias, quod talis est eciam voluntas mea. Sum enim delatus et accusatus apud sanctissimum dominum nostrum papam, et talis rumor longe innotuit, quasi crederem, quod quicumque sanctissimum eucharistie sacramentum acceperit sub vna specie, quod integrum corpus dominicum domini nostri Jesu Christi et ipsum dignissimum sacramentum non sufficienter ad anime sue salutem percipiat, quinymmo qui sub vtraque specie ipsum perceperit, plus et magis sufficienter percipiat ad anime sue salutem, quam sub vna specie. Et ex illo fundamento et causa sanctitas sua me voluit dignitate regia ex iniusta sugestione priuare et illo me grauamine duriter et seure insectatus est. Ego omnibus diebus vite mee nunquam ita credidi nec deinceps credere volo, quinymmo hec est fides mea: quicumque dignissimum sacramentum sub vna specie acceperit, quod sine omni defectu sufficienter ad salutem anime sue percipiat et tantundem et nichil minus, sicut sub vtraque specie; de contrario quicumque sub vtraque specie sub obediencia et tenore compactatorum perceperit, iterum tantundem percipiat, sicut sub vna specie perciperet, et non plus.“

Et ipse Georgius vltra hec dixit verba hec: quod esset sub tenore compactatorum natus, et sub vtraque specie dignissimum sacramentum percipisset, et si adhuc eius sanctitas secundum tenorem compactatorum permetteret, libenter hoc videret; tamen si hec voluntas et intencio sue sanctitatis non esset, velit se ad vo-

luntatem sue sanctitatis accomodare et regere sicut christianus rex, speraretque, quod sua sanctitas comodo cum eo ageret et disponderet sicut cum vno rege.

Et cum tali legacione et ambasiata suprascripti duo viri nobiles Hawbolt de Sleynitz et Nicolaus Gogkeritz Romam sunt missi et Rome negocium ad bonum finem perduxerunt, in eorum autem reditu memoratus Georgius mortuus est.

Supradictus eciam dominus Benedictus ex prioribus baronibus christianis regni Bohemie nos plurimum rogavit, ut huius sue veridice cognicionis litteras nostras testimoniales dare dignaremur; quas eciam ei ex rationabilibus causis nos ad hoc mouentibus dandas ex consilio eciam prudentum putauimus. In quorum omnium et singulorum premissorum fidem et testimonium presentes nostras litteras exinde fieri, per notarios infrascriptos subscribi sigillique nostri iussimus et fecimus appensione communiri. Act. et dat. in castro ciuitatis nostre Nisse sub anno Domini millesimo quadringentesimo nonagesimo tercio, indicione vndecima, die vero Mercurii vicesima prima mensis Augusti, pontificatus sanctissimi in Christo patris et domini nostri, domini Alexandri diuina prouidencia pape sexti anno secundo; presentibus ibidem discretis, famosis et validis viris domino Blasio, iudice curie nostre, Gabrieli Hundt, capitaneo nostro Grotkouiensi, Conrado Waldstromer de Prackenfels, Nicolao Schellendorff de Domantz, Conrado Hoberyk de Armen Rwe, Petro Lohenstein de Burkendorff, Jeorgio Rederer de Kemerswald, Jeorgio Reybnitz de Rathen, Ludwico Phintzig de Nurnberga, Georgio Dresko de Mertinsdorff, grate et fidelibus nobis dilectis et quam pluribus aliis testibus ad premissa vocatis pariter et requisitis.

[Signum notarii.] Et ego Jeronimus Johannis Neythart, clericus Wratislaviensis, publicus sacra imperiali auctoritate notarius memoratique in Christo patris ac domini, domini Johannis, episcopi Wratislaviensis, et actus suprascripti coram eo scriba, quia premissis confessioni, recognicioni et omnibus aliis et singulis premissis, dum sic, vt premittitur, fierent et agerentur, vna cum notariis inferius subscriptis et testibus prescriptis presens interfui, eaque omnia et singula sic fieri vidi et audiui ac in notam sumpsi, ex qua presentes litteras siue presens publicum instrumentum huius modi recognicionem et confessionem in se continentes manu alterius me interea aliunde legitime prepedito ingrossatum confeci, subscripsi, publicaui et in hanc formam publicam redegi, signoque et nomine meis solitis et consuetis vnacum appensione sigilli suprascripti domini episcopi signaui et roborau in fidem et testimonium omnium et singulorum premissorum rogatus et requisitus.

[Signum notarii.] Et ego Johannes Tantzenhewcz, clericus vxoratus Herbipolensis diocesis, publicus imperiali sacra auctoritate notarius, quia premissis confessioni, recognicioni omnibusque aliis et premissis [sic], dum sic [ac ut in superiore nota mutatis tantummodo: vna cum notariis supra et infra scriptis et testibus prenotatis presens audiui ac cum eisdem scribis in notam sumpsi, ex qua presentes littere siue me interea alias legitime]

[Signum notarii.] Et ego Johannes Sweytzer de Weinbdingen, clericus Eystetensis diocesis, publicus sacra imperiali auctoritate notarius, quia [ac vt in nota Johannis Tantzenhewcz mutatis vnacum notariis suprascriptis ac testibus]

169.

Král Vladislav osvědčuje narovnání své s Jindřichem, knížetem minstrberským, o Poděbrady a příslušenství jejich. (156)

Na Budíně, 29. dubna 1495.

My Vladislav, z b. m. uh., č., dalmatský, charv. oc král, markr. mor., lucemb. a slez. kníže a lužický margkrabě atd. oznamujem oc.: Jakož jest byla mezi námi s jedné a osvieceným Jindřichem, kniežetem minsterb. a hrabí klad. oc, a syny jeho s strany druhé o Poděbrady s příslušenstvím jejich etc. ruoznice a súdové, kterážto ruoznice mezi námi a jimi již k slušnému srovnání přišla jest; a protož, ač jměli-li jsme skrze tu aneb kterou jinú příčinu k nadepsanému Jindřichovi aneb k synóm jeho jakú nechuf neboli nelibost, tu již všicku mimo se pustili jsme a pouštíeme a ničímž zlým jim toho věčně upomínati nemáme ani jich přátelóm, kteříž jsú podle nich v té při proti nám stávali, a máme téhož Jindřicha za dobré, ctné knieže a našeho věrného milého ujce a poddaného.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v středu před sv. Filipem a Jakubem apostoluov božích [sic], léta od naroz. s. b. tisícieho čtyřstého devadesátého pátého a království našich uher. pátého a českého dvadcatého čtvrtého. — [Pod ohbem:] Wladislaus rex manu propria subscripsit. — Verso: Tento majestát ve dsky zemské vložen jest z rozkázanie krále JMti a pánuov a vладыk na plném soudu; posel ke dskám byl jest Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, z pánuov, vypravuje nadepsané věci, k tomu jsa zvláště vyslaný, l. b. MCCCCLXXXV, v pondělí na sv. Víta [15. června 1495].

K listu přivěšena jest pečet králova na proužku pergam. valně porouchaná.

170.

Kníže minstrberský Viktorin dává bratru svému Jindřichovi a synům jeho Albertovi, Jiřímu a Karlovi všecka práva svá, jež má po otci svém ke hrabství Katzenellenbogenskému mocí listu od císaře Fridricha otci daného. (157)

Ve Vratislavi, 29. dubna 1497.

In nomine Domini amen. Anno a natiuitate eiusdem mill. quadringent. nonag. septimo, indictione quintadecima, die vero sabathi, que fuit penultima mensis Aprilis, pontificatus sanctissimi in Christo patris ac domini nostri domini Alexandri, diuina prouidencia pape sexti, anno eius quinto, regnante illustrissimo ac inuictissimo principe ac domino, domino Maximiliano, diuina fauente clemencia Romanorum ac Vngarie rege oc semper Augusto oc, coram reuerendissimo in Christo patre ac domino, dom. Johanne, episcopo Wratislauensi, ac in mei notarii publici testiumque infrascriptorum ad hec specialiter vocatorum atque rogatorum presencia,

personaliter constitutus illustris princeps dominus Victorinus, dux Slezie, Oppauie

et comes Glaczensis, filius legitimus felicitis memorie quondam serenissimi domini Georgii, regis Bohemie ꝛc, principalis principaliter pro se ipso, non vi, dolo, metu, fraude aut aliqua alia machinatione circumuentus aut seductus, sed ex eius certa sciencia ac spontanea voluntate animoque bene deliberato, vt apparuit, pro se suisque forsitan in hac parte heredibus et successoribus, transtulit et cessit palam, publice et expresse, pure, libere simpliciter et irrevocabiliter omnia et singula iura, priuilegia, munimenta, successiones et actiones reales ac personales, que et quas [obě poslední slova „e. q.“ později přetržena] eidem [jiným inkoustem nadepsáno: sibi] et heredibus eiusdem [rovněž nadepsáno: suis] super comitatu Katzenelpogen Maguntine prouincie compecierunt, competunt seu competere possunt in futurum ꝛc, vi cuiusdam donacionis et remuneracionis prefato regi Georgio et omnibus heredibus suis legitimis masculini sexus per illustrissimum ac inuictissimum olim principem et dominum, dominum Fredericum, Romanorum imperatorem, facte iuxta vim, tenorem et continenciam literarum prefati principis et imperatoris Frederici super prenominato comitatu Katzenelpogen emanatarum,

illustri principi ac domino, domino Henrico, duci Slezie, Monsterbergensi, Ol-sniczensi comitique Glaczensi, germano suo, presenti et acceptanti, ob singularia immensaque beneficia et benemerita sua, quibus idem frater suus germanus, dux Henricus, in euidētissimis necessitatibus suis non fraternis, verum paternis fauoribus, beneficiis et prestimoniis ipsum ducem Victorinum, fratrem suum prenomiatum, persecutus est in diesque prosequitur, vti publice claret, nec non illustribus principibus, dominis Alberto, Georgio et Karolo, eiusdem principis et domini Henrici natis, absentibus tamquam presentibus,

surrogansque idem illustris dominus Victorinus prefatum illustrem dominum Henricum ducem, vt premittitur, et cum eisdem filiis premissis et heredibus eorundem in locum et ius suum, ita quod idem dominus dux Henricus cum suis liberis virtute litterarum a prefato imperatore Frederico emanatarum et vi cessionis, transactionis et surrogacionis huiusmodi contra quascunque personas tam ecclesiasticas quam seculares quacunque auctoritate fungentes eorumque successores et heredes, quorum nomina et cognomina hic habere volunt pro expressis, pro huiusmodi iure seu dominio comitatus Katzenelpogen seu bonis et rebus ad prefatum comitatum spectantibus et pertinentibus in toto seu in parte agere et experiri, excipere et replicare, petere ac transigere ac in suos suorumque filiorum et heredum vsus beneplacitos conuertere omniaque alia et singula facere et exercere, que prefato domino duci Henrico et filiis suis eorumque heredibus necessaria fuerint seu alias quomodolibet opportuna ꝛc, que ipsemet illustris dominus dux Victorinus ante cessionem seu surrogacionem huiusmodi iuris sui facere poterat et debebat, et que verus cessionarius in rem suam propriam facere potest et debet.

Et huiusmodi cessionem, surrogacionem seu concessionem prefatus dominus dux Victorinus dictis dominis Henrico, Alberto, Georgio, Karolo et eorum liberis cum legitimis heredibus et successoribus in manibus mei publici notarii infrascripti, tamquam publice et auctentice persone et legitime stipulanti, pro dictis dominis duobus eorumque heredibus et imposterum successoribus et pro omnibus, quorum interest, intererit aut interesse poterit quomodolibet in futurum, promisit et tactis ab eo scripturis sacrosanctis ad sancta Dei ewangelia iuravit nunquam velle aut debere reuocare uel contra ea venire de iure neque [slovo to přetrženo a nadepsáno jiným inkoustem: vel] de facto quibuscunque rationibus uel causis eciam propter ingratitude talem, per quam de iure cessionem, renuncciacionem, surrogacionem et donacionem reuocari possent.

(Et nichilominus prefatus illustris dominus dux Victorinus in maiorem cautelam pro se suisque in hac parte forsitan heredibus omnibus melioribus modo, via, iure, causa atque forma, quibus melius et efficacius potuit atque debuit, fecit, constituit, creauit et solemniter in suum verum, certum, legitimum et indubitatum ac irreuocabilem procuratorem, actorem, factorem et negotiorum suorum infrascriptorum gestorem ac nuncium specialem et generalem ordinauit, videlicet venerabilem et egregium virum dominum Apicium Colo, in decretis licenciatus, cancellarium et canonicum ecclesie Wratislaviensis, presentem et onus procuracionis huiusmodi in se sponte suscipientem, ad ipsius illustris principis domini Victorini prefati omne ius et acciones tam reales et personales nec non successiones quomodolibet sibi et heredibus suis in et super dicto comitatu Katzenelpogensi et eius dominio in toto uel in parte competentes seu [que] competere possent, in manus dicti illustrissimi ac inuictissimi principis et domini, domini Maxmiliani, diuina fauente clemencia regis Romanorum ac, vel alicuius alterius ad hec potestatem habentis, et dumtaxat in fauorem prefati illustris domini, domini Henrici ducis et suorum filiorum ac heredum suorum cedendum, renunctiandum et transigendum ac omnia alia et singula faciendum, dicendum, gerendum et exercendum, que circa premissa necessaria fuerint seu quomodolibet opportuna, eciam si opus fuerit, quodcumque iuramentum licitum et honestum in animam dicti domini Victorini ducis prestandum, et que ipsemet dominus dux Victorinus faceret aut prestaret seu facere posset, si omnibus et singulis premissis personaliter interesset, unum quoque uel plures procuratorem seu procuratores loco sui cum simili aut limitata potestate substituendum et eum uel eos reuocandum tocies, quociens opus fuerit et sibi videbitur expedire, presenti procuratorio nichilominus in suo robore duraturo.) *)

Super quibus omnibus et singulis premissis predicti illustres principes et domini, domini Victorinus et Henricus duces pecierunt et quilibet eorum peciit sibi

*) Cělý tento odstavec zde v závorkách () postavený jest v originále přetržen.

a me notario publico infrascripto vnum uel plura publicum seu publica fieri atque confici instrumentum et instrumenta. Acta sunt hec Wratislaue in curia episcopali et aula pontificum sub anno, indicione, die, mense, pontificatu ac regimine, quibus supra, presentibus ibidem generosis, magnificis, venerabilibus et egregio [sic] viris et dominis dominis Conrado de Donyn, Johanne Kawffangk, Ottone Zedlicz de Parchwitz, Johanne de Fullensteyn baronibus, Andrea Hewn, preceptore domus Cruciferorum sancti Mathie, Nicolao Thawchan, decretorum doctore, scolastico et canonico, ac Cristoffero Reybnitz, canonico sancte Crucis Wratislaviensium ecclesiarum, ac aliis multis militibus et nobilibus testibus ad premissa vocatis atque requisitis.

171.

Bohuš Kostka z Postupic a na Litomyšli odevzdává Alexiovi z Honbic list dlužní na 200 kop gr. č. od Zbyňka Bochovce z Bochova jemu vydaný. (167)

Bez místa, 21. února 1502.

Bohuše Kostka z Postupic a na Litomyšli, nejvyšší mincmajstr království Českého, vyznávám oc, že ten list na papíře pravém listu hlavního, jímžto uroz. vladyka pan Zbyněk Bochovec z Bochova i s dědici svými zavázal se dlužen býti dluhu spravedlivého mně a mým dědicům dvě stě kop gr. českých, širokých, dob. stříbr. rázu praž., tak a pod těmi pokutami, tiem obyčejem i na ten čas plniti se zapsav, jakož týž list pod téhož Zbyňka Bochovce a jiných pánů a jednoho dobrého člověka na svědomie pečeti přitištěnými to vše plnějie v sobě zavírá, dal jsem dobrovolně i mocí tohoto listu s mů plnú a svobodnú dobrou volí dávám uroz. vladyce Alexiemu z Honbic, moc i plné právo jemu při tom dávaje, tiem listem výš dotčeným ze všeho dluhu v něm zapsaného i ze škod, z prolezaného a nákladuov, kteříž jsou pro neplnění toho dluhu vzešli, napomínati a toho mocně dobývati i s tiem se vším a s týmž listem již dotčeným, když a což se jemu líbí nebo líbiti bude, jakžto s jeho vlastním učiniti bez všelikého mého, dědicuov mých i jiných všech lidí odporu a překážky.

Na potvrzení i budoucí pamět toho pečeti mů vlastní dal jsem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, prosiv uroz. pána pana Pavla z Hrádku, a urozených vladyk Appolona z Ledské a Adama z Vitiněvsi, že jsou také pečeti své dali jim bez škody na svědomie podle mne přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta ot naroz. s. b. tisícího pětistého a druhého, ten pondělí před sv. Matějem apoštolem božím.

K listu byly přivěšeny na prouzcích pergam. 4 pečeti, které jsou rozlámány a z části vydroleny; z druhé zachoval se jen proužek pergamenový.

172.

Václav Berka z Dubé a z Lipého a na Šternberce prodává 8 kop gr. českých platu ročného na městě Šternberce a na vsi Újezdě knězi Václavovi Lanclovi, oltářníkovi v kaple sv. Mikuláše na hřbitově u fary sv. Mauricého v Olomouci. (74)

Na Šternberce Moravském, 28. září 1503.

Já Václav Berka z Dubé a z Lipého a na Šternberce s erby a budoucími potomky svými vyznávám t. l. oc, že s dobrým rozmyslem a s radů přátel svých prodal sem a mocí listu tohoto prodávám osm kop gr. česk. širokých platu ročného na městě Šternberce i na své vlastní vsi Újezdě, lidech svobodných nikomu nezávadných, i na jejich purkrechiech, rolích, i na téhož města a tej vsi příslušnostech i užitcích poctivému knězi Václavovi Lanclovi, oltářníkovi oltáře v kaple sv. Mikuláše na kerchově u fary kostela sv. Mauricého v Olomúci, i jeho budoucím, oltářníkom téhož oltáře, a k věrným jejich rukám múdré opatrnosti pánom purgmistru a radě města Olomúce jakožto pánuom podacím téhož oltáře, za dvě stě zlatých uher. červených dobr., na zlatě a na váze spravedlivých, kteréžto vzali jsme hotové, odečtené, úplně a docela zaplacené od svrchu psaného oltářníka.

Protož já svrchupsaný Václav s svými erby a budoucími potomky slibujiem svú dobrou čistú věru bez vši zlé lsti svrchu psanému oltářníkovi oltáře svrchu dotčeného i jeho budoucím, téhož oltáře oltářníkom, těch osm kop gr. širokých svrchu psaných máme [sic] a slibujiem [sic] do města Olomúce po úředníku neb služebníku našem posílati do jich obydlí a v jejich moc klásti svým nákladem a svú práci i na naši škodu, a to rozdílně: na svatý Jiří po datum listu tohoto nejprv příštího čtyři kopy gr. č. širokých a na svatého Václava ihned potom příštího tolikéž, a to beze všeho obmeškání, prodlení a omluv všelijakých, a tak na každý rok, dokovadž bych já svrchu psaný Václav, erbové neb potomci moji toho platu svrchu dotčeného od často psaného oltářníka a budoucích jeho oltářníkův nevyplatili a nevykúpili.

Než to já svrchu psaný sobě, erbóm i budoucím potomkóm svým znamenitě pozuostavuji a vymieňuji: když bych já, erbové anebo potomci moji mohli a chtěli ten plat svrchu psaný vyplatiti a vykúpiti, to máme oltářníkovi svrchupsanému anebo budoucím oltářníkom oznámiti a puol léta napřed dáti věděti listem svým, a v tom polúletí máme a slibujiem kúpiteli našemu často psanému i jeho budoucím dvě stě zlatých uher. dobrých, jakž se svrchu píše, zaplatiti a zase jim v jich moc dáti a položití, jakž sme od nich vzali, bez všeho fortele a zmatků všelijakých, i s úrokem toho polúletie vypovědělého bez prodlení. A my Albrecht z Šternberka na Holešově, Hynek z Ludanic na Rokytném, Jan Zúbek ze Zdětína na Chudobině, Záviše z Slavíkovíc na Lhotě, Jiřík Lhotský ze Lhoty, Havel Chudobný z Bořic na Krakovci, rukojmné a spoluslibce s ním se panem Václavem, zaň i za jeho erby a budoucí po-

tomky, slibujuem všichni rukú společní a nerozdílnú, svú dobrou čistú věru bez vši zlé lsti všichni vespolek svrchu psanému oltářníkovi i jeho budúcím oltářníkom za těch dvě stě zlatých jistiny i za ten plat osm kop groší širokých, že jemu, kúpiteli našemu, i jeho budúcím má placen, nošen a vydáván býti na ty časy nahoře psané bez meškání a omluv všelijakých.

Pakli bychom toho všeho neučinili a nezdrželi, což svrchu psáno jest, tehda já jistec svrchu psaný, erbové a potomci moji i tudiež my rukojmě svrchu psaní dáváme plnú moc a právo tiemto listem často jmenovanému oltářníkovi a jeho budúcím, aby mohli toho platu zadrželého dobývati na mně jistci i na mých všech lidech a zboží mého [sic] i na nás všech rukojních [sic] i na lidech našich stavováním v městech, městečkách, ve vseh i na cestách právem duchovním i světským, a to tak dlúho a tak často, dokovadž bychom jim sumy svrchu psanej i s úrokem, ač by kterej zadržán byl, úplně a docela nezaplatili a nedali i s škodami, ač by které pro naše nesplnění kterak kolvěk vzali, ješto by je bez věrování a přísah provésti mohli: ty škody slibujuem jim zase úplně zaplatili [sic] pod pokutami svrchu psanými.

A jestli by pán Buoh kterého z nás rukojních [sic] smrti neuchoval, jehož Bože nedaj, tehdy my živí a zuostali slibujuem jim jiného tak mohutného a dostatečného, dobrého člověka miesto toho umrlého v jednom měsíci vedle nás v rukojemství postaviti a zavázati a list tento náš od slov do slova, jakž se tuto nahoře šíře vypisuje, obnoviti tolikrát, kolikrát toho potrebie bude. Tomu na potvrzenie a lepší svědomie já jistec svrchu psaný i my rukojmě svrchupsaný pečeti naše s jistým naším vědomím komuto [sic] listu přivěsili jsme. Jenž jest dán a psán na Šternberce den sv. Václava léta božího tisícího pětistého třetího počítajíc.

K listu nyní proříznutému přivěšeno bylo 7 pečeti na prouzcích pergam., z nichž zbyly více méně celé 1—6.

173.

Narovnání mezi Karlem, Albrechtem a Bartolomějem, knížaty minstrberskými, Janem Kunou z Kunštatú a na Polné o fundatorství kláštera Žďárského. (158)

V Nise, 4. září 1507.

Z originálu moravského archivu zemského tištěno v Archivě Českém IX. str. 440—441 č. 82. Při originale archivu někdy Olešnického visí 4 pečeti.

174.

Vilém Kuna z Kunštatú slibuje, že list, jímž Karel a Bartoloměj knížata minstrberská právo své fundatorské na kláštere Vyzovickém na něj převádí, k žádné škodě jim nemá býti. (72)

Na kláštere Vyzovicích, 23. března 1512.

Já Vilém Kuna z Kunštatú oc oznamuji t. l. oc, že jakož osvícená kniežata a páni pan Karel knieže minstrberské, olešnický a hrabě kladský oc, a pan Barto-

loměj knieže minstrberské, opavské a pán na Kumburce, ráčili jsú mne [sic] dátí list a zápis, kterýmž JMsti na mne převodí právo své fundatorské na kláštere Smilheimu jinak Vyszovským [sic] s jeho příslušenstvím, jakož ten list od JMti mně daný to v sobě šíře ukazuje a zavírá; protož já svrchu psaný Vilém Kuna tímto listem příříkám a slibuji, že JMtem ten list a zápis k žádné škodě nynie ani na potomní časy nic býti nemá, a proti JMtem a erbóm JMti v ničem sobě jeho ku pomoci bráti nemám, neb mi jest toliko z té příčiny dán od JMstí, abych o to zboží k tomu klášteru příslušející pohaněti a súditi se mohl.

Tomu na svědomí pečet svú jsem k tomuto listu přivěsiti dal. Jenž jest psán a dán na kláštere Smilhe[i]mu jinak Vyzovice, v úterý po neděli, jenž slove Letare, a léta páně patnádstistého dvanádstého.

K listu přivěšena na proužku pergam. červená pečet se štítem pánů z Kunštatu.

175.

Mikuláš z Dražovic a na Cerhenicích vyznává, že jest dlužen Hedvice rozené kněžně ze Zahaně a po její smrti Zikmundovi z Wartmberka a na Lipém 500 kop gr. č. (168)

Bez místa, 5. října 1515.

Já Mikuláš z Dražovic a na Crhenicích, jistec a první dlužník dluhu dole psaného, a my Vojtěch z Pernšteina a na Lantškrouně, nejvyšší hofmistr královstvie Českého, Jaroslav z Šelnbergka a z Kosti, nejvyšší komorník královstvie Českého, Ladslav z Šternberka a na Bechyni, nejvyšší kanclér královstvie téhož Českého, Šebastian z Wejtmile a na Mostském hradě, a Václav z Lobkovic a na Hasišteině, rukojmie jeho s ním a zaň, vyznáváme t. l. oc, že jsme dlužni osvícené kněžně a paní, paní Hedvice, rozené kněžně z Zaganě a z Velikého Hlohova oc, paní na Lipém, a po její smrti uroz. pánu, panu Zikmundovi z Wartmberka a na Lipém, nejvyššímu šenku království Českého, manželu jejímu, věřitelóm našim, nebo jednomu z nich, pravého a spravedlivého dluhu pět set kop gr. vše českých, širokých, dobrých, stříb. rázu pražského.

S kteréžto jistiny a sumy grošuv máme i dobrou naši věru beze lsti slibujem všichni jednostajně rukú společnú a nerozdielnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu ot druhých se nedělil, ani zaplacením dielu svého kterakkoli děliti se k otbytí mohl, úročiti a platiti týmž věřitelóm našim nebo jednomu z nich platu a úroka ročního toliko čtyřiceti kop gr. čes. též širokých, dobrých, stříb., rázu praž., každý rok rozdielně, to jest na sv. Jiří po dání listu tohoto nejprvé příštího počnúce dvadcti kop gr. čes. a na sv. Havla ihned potom budúcieho tolikéž, a tak i jiná potomní léta vždy na každý svatý Jiří a svatý Havel po dvadcieti kopách gr. čes. tak dlúho a dotud, dokud bychom my svrchu psaní jistec nebo rukojmě

neb jeden z nás nedali týmž věřitelům našim svrchu psaným nebo jednomu z nich puol léta napřed věděti před sv. Jiřím nebo před sv. Havlem.

A kdyžbychom koli my jistec aneb rukojmé týmž věřitelům našim toho puol léta dali napřed věděti, tehdy ihned při vyjití toho polúletí napřed věděti daného máme i též jako svrchu slibujem dáti týmž věřitelům našim nebo jednomu z nich tu jistinu a sumu svrchu psanú pět set kop gr. čes., a to hotovými groši českými, širokými, dobrými, stříb. rázu praž., i s úrokem na to v ty časy přišlým zaplatiti bez zmatku a odporu i dalšíeho prodlení všelikého. Toto při tom znamenitě vymíněno a konečně dobrovolně zuostáno jest z obů stran, že my svrchu psaní jistec aneb rukojmé ten každý úrok při každém času povinný máme posílati svrchupsaným věřitelům našim nebo jednomu z nich do města Litoměřic a klásti jim bez naší otpornosti. I také přišlo-li by k tomu, sumu a jistinu svrchupsanú plniti, též klásti máme jim věřitelům našim v Litoměřicích beze vší výmluvnosti. A také nemají svrchupsaní věřitelé naši nikda vuole jmieti dáti nám neb jistci našemu nadepsanému [napřed věděti], nežli my jistec a rukojmé, jakož svrchu psáno jest. Pakli bychom toho neučinili a grošov dluhu nadepsaného kterýchžkoli, buďto úročních nebo jistinných, věřitelům našim svrchupsaným nedali a nesplnili tak a na ty časy i tím způsobem konečně, jakož se svrchu píše, tehdy atd. [Ležení v Litoměřicích.]

Umřel-li by také v tom času který z nás buďto jistec nebo rukojmé svrchupsaní, jehož pane Bože ostřez, tehdy my živi zuostali máme i slibujem jiného tak jistého a movitého miesto toho, jenž by umřel, v jednom měsíci, ote dne jeho umření pořád čtúce, k nám v týž slib a v též rukojemství přistaviti, a list tento tolikrát, kolikozkrát pro smrt kterého z nás bylo by toho potřebí, vždy v táž slova obnoviti pod ležením svrchu psaným. A ktožkoli tento list měl by nebo mieti bude atd. Na potvrzení a zdržení toho my všichni, jistec i rukojmé, pečeti naše vlastní jistým našim vědomím a s celým přiznáním dali jsme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán léta ot narození božího tisícího pětistého patnáctého, ten pátek po svatém Františku.

Přivěšeno 6 pečeti na prouzcích pergam.

176.

Karel kníže minstrberský vyznává se svými rukojměmi, že jest dlužen 350 kop gr. č. Albrechtovi z Gutšteina. (160)

Bez místa, 16. března 1525.

My Karel, z buošie m. knieže minstrberské, v Slezi Olešnické a hrabě kladské etc., najvyšší hajtman krále JMti královstvie Českého, markrabstvie Hornie Lužice lantfoit a hajtman kniežetstvie Velikého Hlohova, první jistec a dlužník dluhu dole psaného, a my Jindřich Berka z Dubé a na Dřevenici etc., Zdeněk Trčka z Lupy

a na Lichtmburce, Jan Trčka z Lípy a na Lipnici, rukojmě JMti a s JMti a za JMt, vyznáváme oc, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu nám vděk puojčeného puol čtvrtá sta kop gr. čes., širokých, dob., střieb., rázu a čísla praž., za každú kopu šedesáte gr. počtajíce, uroz. pánu, panu Albrechtovi Gutštajnovi z Gutštajna a na Mělníce a jeho dědicóm.

Z kteréžto sumy nadepsané máme a naší dobrú věrú křesťanskú beze lsti slibujem všickni jednostajně rukú společní a nerozdielnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu od druhých se nedělil ani zaplacením svého dílu kterakkoli k odbyti dělití se mohl, úročiti a platu ročního z komory naší vydávati pět a třidceti kop gr. čes., ale však rozdielně, počnúc na [sv.] Jiříe nejprve příštího po dání listu tohoto puol osmnáctý kopy gr. čes. a na sv. Havel hned potom příští tolikéž, a tak na každý sv. Jiří a sv. Havel každého roku máme, povinni jsme a budem vydávati a platiti dotud a tak dlúho, dokudž by nám věřitelé naši neb jeden z nich aneb my jim puol léta napřed věděti nedali. A když bychom koli buď na sv. Jiří aneb na sv. Havel oni nám neb my jim toho puol léta sobě napřed věděti dali, tehdy hned od toho dne věděti dání v plném polouletí pořád zběhlém my jistec i rukojmě napřed jmenovaní máme, povinni jsme a též, jakž se nahoře vypisuje, slibujem věřitelóm našim nebo jednomu z nich jistinu svrchu psanú i s úrokem na to příšlým dáti a zaplatiti bez zmatku, odtahuov i fortelov všelijakých. Pakli bychom toho neučinili a úroka kterého neboli jistiny tak a na ten čas, jakož se svrchu píše, věřitelóm našim neb jednomu z nich nedali a nesplnili úplně a docela nezaplatili, a proto od nich neb jednoho z nich ústně, listem neboli poslem napomenuti bychom byli, tehdy hned na zajtřie po napomenutí a obeslání nás, žádný druhého nečakaje atd. [Ležení v některém městě Pražském.]

Umřel-li by také v tom času který z nás rukojmí svrchu psaných, jehož pane Bože uchovaj, tehdy my živí zuostali po něm máme atd. A ktož by koli tento list měl neb jmieti bude s často psaných věřitelov našich neb jednoho z nich s dobrú a svobodnú vuolí, atd. Tomu na svědomie my jistec i rukojmě svrchu psaní pečeti vlastnie i přirozené s naším jistým věděním a celým přiznáním dobrovolně dali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od naroz. buožíeho patnáctistého dvadcatého pátého, ten čtvrték po sv. Řehoři.

Při listině proříznuté zbyly jen proužky pergamenové; pečeti byly utrhány.

C. XXI.

LISTINY ZVÍKOVSKÉ A ORLICKÉ

z let 1357—1549.

Vydává **Josef Kalousek.**

Z listin chovaných v knížecím Schwarzenberském archivě na zámku Orlíku předešlé díly Archivu Českého neobsahují než několik málo výtahů. Listin jazykem českým psaných z doby před r. 1526 zachoval se v tom archivě ovšem počet nevelký. Zde podávají se všechny; přidal jsem k nim několik listin latinských, obsahem obzvlášť důležitých nebo zajímavých, též několik českých z doby po roce 1526, jež obsahem svým souvisí s dřívějšími kusy. Týkají se vesměs Zvíkova a Orlíka i statkův s těmi hrady spojených, k nimž náležel i někdejší majetek kláštera Milevského. Opsány jsou, pokud možno bylo, z originálů. Některé však kusy zachovaly se toliko v starých opisích.

Kopířem Zvíkovským, na nějž v nedostatku originálů často se odvoláváme, rozumíme foliový sešit o 16 listech, na jehož předním listě jest nápis: „Sswanberg. Majestátové na některé statky Zvíkovské a Milívské panství.“ Patrně ten kopíř vznikl na hradě Zvíkově, odkudž s jinými zbytky archivu dostal se později na Orlík. V tom kopíři jest na 24 stranách opsáno 24 listin, z nichž jest 7 latinských a 17 českých. Psány jsou všechny jednou rukou, jak se podobá, asi uprostřed XVI. věku. Nynější signatura kopíře Zvíkovského v archivě Orlickém jest I. A^a. 60.

1.

Karel IV. Dětrichovi biskupovi Mindenskému činí milost, aby hrad Orlík a vše, co má v zemi České, držel v ušlechtilé léno od koruny České, i aby on i služebníci a poddaní jeho nebyli povinni stávat k obyčejným soudům, leč před králem nebo jeho zvláštním k tomu zřízencem.

V Praze 1357, 4. července. — Orig. arch. Orlického I. A^a. 58.

Karolus Quartus diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper Augustus et Boemie rex, venerabili Theoderico, Mindensi episcopo, principi, consiliario et deuoto suo dilecto graciam suam et omne bonum. Dum cottidianos deuocionis tue labores, dum immotam fidei tue constanciam, dum grata ac sedula rite pensamus tue fidelitatis obsequia, quibus maiestati nostre studuisti iam hactenus et studes assidue

gratum te et acceptum multipliciter exhibere, meritis tuis iuste poscentibus ad meliorem status tui condicionem tanto nos amplius fore sentimus obnoxios, quanto magis pro meritorum gratitudine gratiam a nobis meruisse dinosceris premiorum, nosque nostris credimus apposuisse thesauris illud, quod tibi a nostra benignitate prestatur, qui nostris et regni nostri curas indefesso studio profectibus vigilare.

Hinc est, quod de fidei tue constancia plenam ab experto fiduciam obtinentes, teque premissorum intuitu de benignitate nobis ingenita singularis gracie munere respicere cupientes, animo deliberato, sano principum et baronum nostrorum accedente consilio, castrum Orlik alias per nos tibi ad tempora vite tue collatum, et vniuersa bona, que impresenciarum in regno nostro Boemie possides et que imposterum ex donacione nostra vel aliis quibuslibet legitimis titulis te adipisci contigerit, et nominatim prouisiones, quas a monasteriis seu religiosis locis aut ab aliis quibuscunque obtines aut iustis modis acquisiueris in futurum, cum vniuersis iuribus, proprietatibus, vtilitatibus, pertinenciis et usibus suis et eorum cuiuslibet, tibi in nobile feudum damus ex certa sciencia et concedimus tenore presencium et donamus, teque de eisdem vt de nobili feudo auctoritate regia Boemie presentibus inuestimus.

Volentes et eadem auctoritate regia et certa sciencia decernentes, ut premissa vniuersa titulo, nomine, iure et priuilegio nobilis feudi a nobis et successoribus nostris regibus Boemie, qui pro tempore fuerint, et a corona regni Boemie ad tempora vite tue possideas pacifice et quiete; tuque et vniuersi ac singuli seruitores, familiares, domestici, nec non homines, incole, rustici et quilibet alii in predictis castro, bonis, possessionibus, villis et locis tibi subditis residentes et qui in illis in antea residebunt, quos nunc habes et es imposterum habiturus, ea quiete et graciola gaudeas et ipsi ad vitam tuam gaudeant libertate, vt ad iudicium curie regie et ad iudicia terre siue zudam per iudicem curie nostre aut aliquos zudarios, burgrauos, iudices, iusticiarios, prouinciales beneficiarios, officiales seu ipsorum nuncios et ministros, qui nunc sunt uel qui pro tempore fuerint, trahi et citari non possitis, nec coram ipsis citati forte per ignoranciam, maliciam uel errorem comparere et vlli super quacumque causa criminali, ciuili uel mixta teneamini respondere, ipsique nullas sentencias aut processus contra te uel eos aut eorum aliquos uel aliquem fer[r]e uel facere audeant siue possint, nullamque iudex curie, vrzednicones, iudices et poprawczkones et eorum nuncii in te et castro bonisque et hominibus ac subditis tuis omnibus antedictis iurisdiccione habeant aut exercere valeant potestatem. Nos quidem vniuersas causas tibi et eisdem seu eorum quibuslibet et cuilibet a quocumque mouendas per tempora regie nostre dumtaxat aut iudicis ad talia a nobis specialiter delegandi audiencie ex certa sciencia tenore presencium reseruantes, et ab omni iurisdiccione predictorum iudicis, zudariorum, vrzednicorum, iusticiariorum, iudicum prouincialium, beneficiariorum, officialium, poprawczkonum seu ministrorum

et nunciorum ipsorum et cuiuslibet eorundem te et tuos predictos ac tua penitus eximentes, irritum et inane decernimus, si quid contra presentem nostram dispositionem per eos aut eorum aliquos uel aliquem seu alium vel alios cuiuscunque dignitatis, condicionis uel status contigerit attemptari; nostris officialibus et aliis, quibuscumque vocentur nominibus, presentibus et futuris districcius inhibentes, ne contra tenorem premissum et graciosam nostre maiestatis indulta te, tuos et tua molestare, grauare, trahere, uel inuadere audeant seu quomodolibet impedire, sicut grauam nostre indignacionis acrimoniam diligunt euitare.

Presencium sub imperialis maiestatis nostre sigillo testimonio litterarum datum Prage, anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo septimo, decima indiccione, IIII non. Julii, regnorum nostrorum anno vndecimo, imperii vero tercio.

2.

Nejvyšší úředníci království Českého svědčí, že list předešlý byl vydán s jich vědomím a radou.

V Praze 1357, 4. července. — Orig. arch. Orlického I. A^a. 58.

Nos Czenko de Lypa, supremus regni Boemie mareschallus et summus camerarius, Jesco de Wezzel burgravius Pragensis, Andreas de Duba supremus zudarius regni eiusdem, et Stephanus canonicus Pragensis, notarius terre Boemie, notum facimus inspectoribus presencium vniuersis, quod serenissimus ac inuictissimus princeps et dominus, dominus Karolus Quartus, diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper Augustus et Boemie rex, dominus noster graciosus, multis principibus nobisque et multis aliis nostris consortibus et amicis, proceribus et baronibus regni sui Boemie, in sua presencia constitutis, venerabili in Christo patri domino Theodrico Mindensi episcopo, castrum Orlik alias eidem episcopo ad vite ipsius episcopi tempora a se collatum et vniuersa bona, que in eodem regno Boemie nunc possidet et in antea possidebit, et nominatim prouisiones, quas a monasteriis aut ab aliis quibuscumque obtinet et imposterum assequetur, in nobile feudum dedit, contulit et donauit, ipsumque de eisdem ut de nobili feudo inuestiuit sub certis graciis, libertatibus, immunitatibus et exempcionibus, prout in litteris ipsius domini nostri domini imperatoris super eo confectis et dicto domino episcopo traditis plenius continetur; quarum tenor per omnia talis est: [Následuje znění privilegia tištěného zde pod číslem 1.] Nos itaque supradicti summus mareschallus et camerarius, burgravius, summus zudarius et notarius testificamur et ex certa sciencia profitemur, premissa omnia et singula in litteris prefati serenissimi domini nostri contenta de nostra sciencia et consilio esse facta. In cuius rei testimonium sigilla nostra presentibus sunt appensa. Datum Prage anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo septimo, IIII non. Julii.

Visí čtyři pečeti.

3.

Kláster Milévský svědčí, že poddaní jeho ve dvou vseh mají svou půdu zakoupenou s takovým právem, že krom úroku a královské berně jsou prosti všelikých břemen.

V Mělvsku 1359, 17. září. — Orig. arch. Orlického III. Sř. 1.

Nos Nicolaus diuina paciencia abbas, nec non conuentus nostre ecclesie Mylocensis, tenore presencium recognoscimus vniuersis, quod pauperes nostre ecclesie in Pleszczicz et in Kykrow residentes, hereditatem ut dicitur a Jordano et Wankone cum omni dominio et libertate jure emphiteotico, quod wlgariter purchrech [sic] dicitur, emerunt tenendam, tali condicione adiecta, quod dato vero censu, ab omnibus exaccionibus, robotis et quibuscunque aliis grauaminibus sint exempti, berna regia duntaxat exclusa, quam soluere debebunt et tenentur, quemadmodam dudum a retro-actis temporibus aput dominos suos Jordanum et Wankonem soluere consueuerunt; super quam emcionem emphiteoticam iidem pauperes, ut asseritur, se fundantes inibi locarunt. In cuius rei testimonium, ad petitiones fratris Protiwe custodis ecclesie Milocensis predictae, sigilla nostra, videlicet nostrum et conuentus, presentibus sunt appensa. Actum et datum in monasterio Mylocensi anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo nono, in die beati Lamberti martiris.

Pečeti scházejí. — Mniši Milévští koupili ty dvě vsi ku klášteru r. 1336 podle listiny, tištěné v Emle-rových Regestech IV. 113 č. 284. V této starší listině píší se villa Pleziztsch atque hereditas Kykrob; těmi jmeny rozumí se ves *Plešiště* a snad ves *Skrýšov*, obě mezi Chlumcem a Kamýkem; statky kláštera Milévského skutečně dosahovaly až v ta místa, jmenovitě k němu náležela ves *Plešiště* a *Jedle* nyní dvůr u *Skrýšova*; viz Tylovy Paměti Zvíkovské str. 61, 118. *Jedle* však dostala se ku klášteru Milévskému později, než *Plešiště*; podle listiny archivu Orlického z dne 20. března 1388 Velislav jinak Václav z Kojetína, supremus regni Boemie camere notarius, koupil 10 kop gr. úroku in bonis in villa Gyedl za 130 kop gr., a s povolením královským vložil ten úrok do desk zemských pro klášter Milévský, vyhradiv si doživotné užívání.

4.

Císař Karel IV. určuje práva a povinnosti rychtáře a obyvatelův ve vseh Letech, Probylově, Lhotě Jestřábí (Králově), Ohaři, Minicích, Lučkovcích, Milčicích a Vadkovicích, jež rodiče jeho vysadili právem zákupným.

V Tachově 1378, 1. srpna. — Insert v orig. arch. Orl. V. AU. č. 1.

Karolus Quartus diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper Augustus et Bohemie rex, notum facimus tenore presencium vniuersis: quod non improuide, neque per errorem, sed animo deliberato, regia auctoritate Bohemie et de certa nostra sciencia super locacione et emphiteotico siue teutonico jure, libertacione bonorum et villarum infrascriptarum, videlicet Letow, Probilow, Lhota Jastrzab, Oharz, Minitz, Lutzkowitz, Miltzitz et Wadkowitz, per clare memorie quoddam [sic] illustres Johannem Bohemie regem genitorem et Elizabet eius consortem matrem nostros carissimos factis, hanc subscriptam de nouo, ne desuper imposterum inter iudicem et incolas dictarum villarum quecumque dissensio oriatur, distincionem, limitacionem,

ordinacionem et declaracionem fecimus et statuimus, facimus et tenore presencium ordinamus, volentes et decernentes easdem perpetuis inantea temporibus in villis predictis inviolabiliter observari.

Primo quidem, ut in eisdem villis omnibus et singulis vnus solummodo iudex existat, qui in villa Letow predicta quatuor, et alibi secundum continenciam antiquarum literarum datarum desuper vnum laneos liberos, similiter et pro pascuis ac aliis vsibus suis nouem laneos in montibus, vallibus et rubetis pro se, heredibus ac successoribus suis, iudicibus ibidem, libere obtinebit. Habebit eciam idem iudex, qui pro tempore fuerit, ibidem in Letow vnam tabernam, vnum molendinum super aquis nostris, vnam balnealem stubam, vnum pistorem et pistorium panum, vnum maccellum carnum, sutorem vnum, fabrum vnum et piscatorem vnum per eum et heredes suos iudices ibidem libere possidendi [sic].

De et super causis, culpis et excessibus omnium dictarum villarum, bonorum et hominum exnunc inantea perpetuo quolibet anno tribus communibus iudiciis, in villa tamen Letow solum et non alibi, presidebit, eaque tenebit et faciet temporibus ab olim debitis et consuetis. Et nichilominus vel iudicium particulare in omnibus villis predictis, dum et quociens se casus obtulerit, ad debitum exercebit et faciet, sicuti fuerit opportunum. De quibus omnibus et singulis iudiciis tam communibus tam [sic] particularibus, tam de casibus minoribus, quam maximis, penam seu mulctam aut sentenciam capitalem tangentibus, iudex prefatus pro se et heredibus suis tertium habere debebit denarium, duobus residuis pro vsibus regiis ad regalem cameram assignandis. Sed et ultra hec iudex, qui est et fuerit pro tempore, perpetuo in rusticos seu incolas predictarum villarum omnium nichil habere seu exercere debebit amplioris penitus potestatis.

Preterea decernimus et presentibus declaramus, vt quotquot lanei fructuosi tam in pascuis, siluis, rubetis, quam in agris culti et inculti vltra premissa supersunt in bonis et pertinenciis predictarum villarum, vel secundum mensuram debitam reperirentur inantea, possessor cuiuslibet lanei nobis, heredibus et successoribus Boemie regibus, seu illi, cui hoc committendum duxerimus, nomine census vnam marcham, sexaginta quatuor grossos pro marcha qualibet computando, singulis annis soluere debeant integraliter et ad plenum, medietatem, videlicet triginta duos grossos, super festo sancti Galli, et aliam medietatem, videlicet triginta duos grossos, super festo sancti Georgii proxime subsequenti; et per solucionem census huiusmodi villani et possessores laneorum predicti perpetuis temporibus ab vniuersis et singulis taliis, seruiciis, robotis, coaccionibus, exaccionibus, stewris, angariis, perangariis et grauaminibus quibuscunque sint liberi totaliter et exempti.

Mandamus igitur et seriose committimus burggrauio regio in Pyeska, qui est et fuerit perpetuo, quatenus iudicem et incolas dictarum villarum penes distinc-

onem, ordinationem, limitationem, locacionem, libertacionem, decretum et declarationem nostras huiusmodi regia potestate Bohemie manuteneat et conseruet, et non permittat eisdem quicquam inferri decetero contra presencia nouitatis, molestie vel iacture, sicut regiam indignacionem voluerit euitare.

Presencium sub imperialis Maiestatis nostre sigillo testimonio literarum datum Tachouie anno Domini millesimo trecentesimo septuagesimo octauo, indiccione prima, kalendi [sic] Augusti, regnorum nostrorum anno Romanorum tricesimo tercio, Bohemie tricesimo secundo, imperii vero vicesimo quarto.

List tento vepsán jest do potvrzení krále Ladislava z dne 12. února 1454, jež viz níže. Vsi zde jmenované roztroušeny jsou na značném prostranství mezi Orlíkem, Březnicí, Blatnou a Pískem; náležely někdy králové Elišce, a bývaly od ní a později od jejího manžela krále Jana zastavovány v dluzích, o čemž viz listy tištěné v Emlerových Regestech III. 23 č. 54, IV. 178 č. 432, 179 č. 433, 867 č. 2220.

5.

Král Václav IV. zdvojnásobňuje Sigmundovi Hulerovi clo z vorů pod Vorlíkem.

Dán v Praze 1400, 24. prosince. — Trans. pap. archivu Vorlického I. A^a. č. 9.

Václav z boží milosti Římský král, po všechny časy rozmnožitel říše, a Český král, známo činíme tímto listem všem vůbec: Jakož jest od dávných časův Zigmund z Vorlíka, podnikomů království našeho Českého, radda naše věrnej milej, pod zámekem svejm Vorlíkem jisté clo z dříví po řece Vltavě splaveného z každého voru, jakéhož pak koli dříví v hromadu zbitého, kterémuž splav říkají, dva halře, kterýchž dvanácte jeden groš, aneb jeden bílej peníz, jichž šest jeden groš pražskej platí, měl a vybíral. I vážíce my to, že jez pod týmž zámekem udělaný pro rozvodnění na to clo nebude moci opatrován a v pevnosti zachován býti, leč prostředkem opatření našeho tomu spomoženo bude; a protož s dobrým rozmyslem a raddou věrných našich milých dotčenému Zikmundovi, dědicům a budoucím jeho k témuž zámku Vorlíku, ne z omylu a bez uvážení, nýbrž s dobrým rozmyslem a jistým naším vědomím, tuto milost sme učinili a činíme mocí listu tohoto, aby on, dědicové a potomci jeho k jmenovanému zámku z každého voru celého čtyři halře, jichž dvanácte jeden groš, aneb dva bílá peníze, kterýchž šest jeden groš pražský platí, brali a napotom jménem cla vybírali bez všelijakých překážek. Však také tomu chceme, aby z každého svazu dříví, kterémuž splav aneb pramen říkají, jakž až posavád bývalo, mlynářům vedle starobylého obyčeje dva groše pražská bez umenšení všelijakého povinnost byla dávati. Protož poroučíme všem vůbec i jednomu každému obzvláště, pánuom, rytířům, vládkám, služebníkům, úředníkům a jiným našim a království našeho Českého poddaným a věrným milým, nynějším i budoucím, všem přísně, abyšte dotčenému Zikmundovi, dědicům a budoucím jeho při polepšení vejšpsanejch dvou halřův k vybírání jich, jakž s předu o tom oznámeno, žádným obyčejem nepřekáželi a jiným překážeti nedopouštěli pod uvarováním nemilosti naší těžké. Na svědomí tomu majestát náš k listu tomuto poručili sme přivěsiti. Dán v Praze léta páně tisícího čtyřstého, dvacátého čtvrtého dne měsíce prosince, království našich Českého dvacátého [sic] vosmého a Římského dvacátého pátého.

Jest patrné pozdější překlad. Přepis na papíře psaný snad na počátku 17. věku. Na rubu německý regest o něco pozdější. Rukou snad již z 19. věku připsáno: Aus dem Krummauer Archiv zum Fasc. Lit. H. Nr. 14 gehörig. — Starší Karlovo nařízení z 3. srpna 1366 o clech na řece Vltavě čte se v českém překladě u Pelzela, K. Karl IV., Urkb. II. 341 N. 309.

6.

Bolesud z Petrovic prodává Mikšovi Kustrovi faráři v Milévsku roční plat.

B. m. 1413, 4. dubna. — Orig. perg. arch. Vorlického III. P. č. 1.

Já Bolesud jistec, Petr Předbor, bratřie jistí z Petrovic, Štěpán tudiež seděním v Podčepicích, známo [sic] všem tiemto listem, ktož jej čísti budú neb čtúc slyšeti, nynějším i budoucím, že řečený Bolesud prodal čtyřiceti gr. a puol páta za devět kop a za pět gr. a za tři haléře knězi Mikšovi Custrovi i faráři kláštera a fary Milévske, a ten plat kupiv, zaplatil penězi hotovými rázu grošuv pražských; a ten plat má býti placen na sv. Jiří berúce jedenmezcétma gr., a na sv. Havel po něm jdúcí opět jedenmezcietma gr. platu, a tré kur k tomu platu na ten rok s tiem platem, a na vánoce dvě kur na člověku řečeném Král v Plešticích i na tom sedlišti i dědinách, ktož tu sedí neb seděti bude, s plným panstvím, nic nezóstavujíce. A my rukojmie jeho napřed psaní i s ním slibujeme všickni jednu rukú nerozdělenú zpravití řečený plat a z dedcek zemských podle obyčeje a práva zemského ve dvú a do dvú let; a potom také slibujeme znáti (znaty), že má vždyckny bez pochybenie ve dcky vníti řečený plat. Pakli bychom toho neučinili pod tu chvíli, tehdá ihned, kdyby jim ten plat nevyšel, neb řečená smlúva byla kterak proměněna aneb nezdržána, ithned od upo[menutí prvního] dlužni sme i máme ve dvú neděli počítajíc vléci na ležení u Milévště, u počestného hospodáře, kdež nám bude ukázáno, s jedniem koněm, jeden z nás, ktož bude upomenut, a odtud nevycházeti, jeliž se ot nás pravd [sic] stane řečenému zapsání na naši škodu. A ktož tento list mieti bude z řečeného faráře volí, tomu neb těm všě právo příslušěti bude, jakšto i jemu. A na lepšie svědomie pečeti naše s naší dobrou volí i s přiznáním jsú přivěšeny pro ujištění. Psáno i dáno léta ot narozenie božieho tyssycze cztrz stheho trzetiho nad czet den sv. Ambrožě.

Z 4 přivěšených pečeti první dvě scházejí.

7.

Havel ze Vstic prodává klášteru v Milévsku kopu platu.

B. m. 1419, 1. června. — Orig. perg. arch. Vorlického III. Kp. č. 13.

Já Havel z Wsticz přiznávám se tiemto listem všem, ktož jej čísti neb slyšeti budú, že sem svú dobrou volí a s svým dobrým rozmyslem a s přátelskú radú velebnému knězi Svathomírovi opatovi a jeho konventu kláštera Milévského řádu Premonstrackého prodal kopu plata na tom na všem sboží, což já mám, totižto puol kopy na sv. Jiří a puol kopy na sv. Havla, aby oni dřeve řečení beze vší otpory i beze všeho zmatku brali úrok dřeve řečený. Ale že já Havel dřeve řečený mám otkúpiti kopu plata dobrého a osedlého, kdež bych mohl najblíž ot města Mi-

lévska beze lsti; pakli bych nemohl blíž, ale u mli a nic dál. A když bych ot-kúpil dobře osedlý plat, tehdy kněz opat a jeho konvent kláštera napřed psaného mají ten plat přijíti a mně mého postúpiti. A to mám učiniti v jednom roce a nic dál. Pakli bych v tom času nemohl otkúpiti, tehdy mám jim na tom na všem, což já mám, ve dcky zemské i v akta věčně, prvé nebo druhé nebo posledně třetí Suché dni ot dání tohoto listu vložit. Aby to bylo jisto a pevně, já Havel dřeve řečený a Bohuslav řečený Žáček z Nechvalic a Jíra z Přědbořic slibujem dobrú i pluú věrú a rukú nerozdielnú, na tom platu nepřekážeti, ale ot každého člověka brániti, zpravit, vysvoboditi, jakož tato země za právo má. Pakli bychom toho neučinili, což tento list svědčí, tehdy kterýž kolivěk z nás rukojmí byl by napomenut, beze všie odmluvy, ani ukazuje jeden na druhého, má vléci s jedním pacholkem a se dvěma koňoma v hospodu ctného hospodáře v Sedlčanech, kdež jemu bylo ukázáno věriteli napřed psanými anebo jich poslem, v ležení obyčené [sic], a odtud nemá vy-jeti ani vyjít na izádné právo, dokudž by se jim úplně neskonalo to všě, což tento list svědčí, i s škodami, kteréž by proto vzeli svědomě. Pakli by, jehož Břoh nedaj, že by jistec nebo který rukojmě z nás umřel v tom časě, tehdy my zuostali máme i slibujem u měsieci list obnoviti, a jiného tak dobrého a urozeného na místě mrtvého postaviti, pod ležením svrchupsaným. A ktož by tento list měl s jich dobrú volí, ten má i mieti bude též právo i tůž moc ke všem věcem svrchupsaným, jakožto oni sami. Tomu na pevnost a další paměť i jistotu naše pečeti přivěsili sme k tomuto listu s naším priznáním. Jenž jest psán i dán léta ot narození božieho tisíc čtyři sta devatynáctého ten čtvrtek před Letnicemi.

Na prouzcích pergam. 2 pečeti bílé zachovalé.

8.

Sigmund zapisuje Rackovi z Výškova dvůr v Cerhonicích ve 400 kopách gr.

V Kutné Hoře 1420, 14. sáří. — Kopiař Zvíkovský pag. 3.

Sigismundus Dei gracia Romanorum rex semper Augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie ac rex, notum facimus tenore presencium uniuersis, quod animo deliberato et de certa nostra sciencia famoso Raczkoni de Wysskow, fidei nostro dilecto, curiam nostram regiam in Czirhonicz prope Piesk sitam, racione ueri et legitimi debiti, in quo sibi deliberatione regia attentis suis seruiciis debitores remansimus, in quadringentis sexagenis grossorum Pragensium deputauimus et pro-scripsimus, gracie deputamus et proscribimus per presentes, ita videlicet, quod prefatus Raczko ipsiusque heredes predictam curiam cum suis annexiis, agris cultis et incultis, pratis, pascuis, aquis aquarum[que] decursibus, piscinis, molendinis, siluis, nemoribus et aliis suis pertinenciis uniuersis, tam diu tenere, habere et possidere debeant, quousque ipsis predictas quadringentas sexagenas nos, heredes et successores

nostri, reges Bohemie, non persoluerimus plenarie et in toto. Volumus tamen, ut quandocumque nos, heredes et successores nostri reges Bohemie predictam curiam pro supradicta pecunie summa uolumus [sic] redimere, quod huiusmodi nostre redemptioni absque omni difficultate statim acquiescant. Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio litterarum datum in Montibus Cuttnis anno domini millesimo quadringentesimo uicesimo, XIII. die Septembris, regnorum nostrorum Hungarie tricesimo quarto, Romanorum decimo, Bohemie uero primo.

Ad mandatum domini regis Michael canonicus Pragensis.

9.

Král Sigmund zapisuje Matějovi Brusovi z Kovářova některé vsi kláštera Milévského ve 300 kop gr.

V Plzni 1421, 20. ledna. — Orig. perg. arch. Orl. I. A^a. 10; kopiář Zvíkovský pag. 5.

Nos Sigismundus Dei gracia Romanorum rex semper Augustus, ac Hungarie, Boemie, Dalmacie, Croacie ac rex, memorie commendantes tenore presencium significamus, quibus expedit, uniuersis, quod nos quasdam villas Lhota et Dobrossow uocatas, ac curiam allodiam in Kowarzow habitam cum tribus censitis; it. alias uillas Hraykowycz, Gyedl, Wladyczin et Dmysstycz uocatas, monasterii de Mylewsk, simul cum omnibus ipsarum prouentibus ac utilitatibus et pertinenciis quibuslibet iustis utputa et legitimis, ad easdem uillas de iure spectantibus, cum pleno domynio earundem uillarum, nil inde excipiendo, fideli nostro Mathie Brus de Kowarzow, tum causa tutele, proteccionis et conseruacionis huiusmodi bonorum, tum etenim pro tricentis sexagenis grossorum Boemicalium, quibus sibi ratione seruiciorum suorum per ipsum nobis in conseruacione castri nostri Karlsteyn, a data presencium usque festum beati Michaelis archangeli nunc uenturi exhibendorum, perhibemur obligari, pignori duximus obligandas, ymmo obligamus et impignoramus per presentes. Ita tamen, quod quandocumque nos aut nostri successores, reges utputa Boemie uel alii, quorum interfuerit, de premissa summa pecunie eidem Mathie uel suis heredibus satis fecerimus uel satisfecerint, extunc ipse aut sui heredes, rehabitis premissis pecuniarum summis, easdem uillas Lhota et Dobrossow ac curiam allodiam in Kowarzow habitam cum tribus censitis, ac alias villas Hraykowycz, Giedl, Wladyczin et Dmysstycz uocatas, simul cum antedictis omnibus ipsarum prouentibus ac utilitatibus et pertinenciis quibuslibet, eidem monasterio de Mylewsk sine omni difficultate remittere et resignare debeat et teneatur. Et quis uel qui presentes literas cum eiusdem Mathie bona uoluntate habuerit seu habuerint, illo [sic] uel illis ius competit omnium premissorum. Harum nostrarum, quibus sigillum nostrum appensum est, testimonio litterarum mediante datum in nostra ciuitate Plzna in festo beatorum Fabiani et Seba-

stiani martirum, anno domini millesimo quadringentesimo uicesimo primo, regnorum nostrorum anno Hungarie oc XXXIII^{to}, Romanorum vndecimo et Bohemie primo.

Kancelářská poznámka *Commissio propria domini regis* stojí při tomto listě na místě neobvyklém, totiž nahoře v pravém rohu. Písmo jest nepěkné. Pečeť královská jest utržena. Na zadní straně čte se poznámka, oznamující, jak se zdá, poslední porřízení Matěje z Kovářova o tomto zápise: „Mathie Brus a Kowarzew 1421. A buď dán Alexandrovi a Margretě dceři jeho, oběma vespolek, tak jich otec rozkázal. Lhota, Dobrošov, Kovářov. Předbor.“ Viz k tomu dolejší číslo 11. z dne 11. září 1430. — O Kovářově srovnej poznámku v Tylových Pamětech Zvíkovských str. 62.

10.

Kněz Petr Cipín vyrovnává se s Buzkem z Rovného o plat roční z dědin.

B. m. 1422, 17. dubna. — Orig. perg. arch. Vorlického III. Kp. č. 14.

Já kněz Petr řečený Czypín z Czypína, zákonník kláštera Milevského, vyznávám tímto listem všem, kdož jej čísti neb čtúce slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a radú přátel mých učinil jsem konečnou smlúvu s slovutným panoší Buzkem z Rovného svagrem svým o tě dvě kopě, kteréž mi na všaký rok vydával rozdielně, na sv. Jiříe jednu kopu a na sv. Havla druhú. A ta úmluva stala se jest před urozeným pánem panem Oldřichem z Rozmberka i před jeho radú takovým obyčejem, že k mé prosbě suažné a k prosbě Ktylově z Velenov a ku prosbě kněze Jana faráře Stropnického tu dobu písáře páně z Rozmberka, předeepsaný Buzek zaplatil mi ten jistý plat předeepsaný i s tím se vším příslušenstvím a konečně se vším právem, kteréž sem já měl na těch dědinách, kteréž on Buzek častopsaný drží, tak že věčně sobě na těch dědinách předeepsaných ani budúcím svým žádného práva nezuostavuji, penězi svými hotovými. Protož já kněz Petr předeepsaný vyznávám, že na těch všech dědinách, což jich tu Buzek častopsaný drží, žádného práva nemám, a slibuji svú dobrou věru beze všie zlé lsti jemu Buzkovi častopsanému ani budúcím jeho na těch jeho dědinách, na kterých sem dřiev právo měl, ale již nemám, slovy ani skutky věčně nepřekážeti, ani svých přátel kterýchž kolivěk ku překážení jemu aneb budúcím jeho žádnými výmysly zbuzovati ani kterak navoditi. Pakli bych co učinil proti úmluvě předepsané, to bych učinil proti víře i cti své i proti cti svého zákona. A na dalšíe svědomie všech věcí svrchupsaných prosil jsem urozených pánov, pana Oldřicha z Rozmberka a pana Viléma z Potenštajna, a slovutného panoše Ktyle z Velenov, že jsú své pečeti vlastnie s dobrým vědomím svým přivěsili k tomuto listu, k kterémužto i já pečeť svú vlastní s mým dobrým vědomím jsem přivěsil. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého dvamezciatého léta ten pátek po Veliké noci dd.

Přivěšeny 4 pečeti s opisy: 1. Sigillum Vlrici de Rosenbergh; 2. S. Wilhelmi d. Potnstain; 3. Sigillum Johannis de Welenow; 4. S. Petri de Cipyn. Vosk prvních dvou pečeti (panských) jest červený, druhých dvou (panoších) černý.

11.

Sigmund ruší list, tištěný zde č. 9, kterým Matějovi Brusovi zapsal některé vsi kláštera Milévského.

Ve Feldkirchen (u Štrubiny v Bavorích) 1430, 11. září. — Orig. perg. arch. Orl. I. A^a. 10. Kopíř Zvíkovský pag. 6.

Sigismundus Dei gracia Romanorum rex semper Augustus, ac Hungarie, Boemie, Dalmacie, Croacie oc rex, notum facimus tenore presencium vniuersis, quod nobilis Vlricus de Rosenberg, fidelis noster dilectus, accersiu[m] [sic] magestatem nostram et informaui[n]t nos, quod dum castrum Clingberg exsoluit cum suis bonis et paratis pecuniis ex mandato nostro, quod propter quandam literam, quam dedimus Mathie Brus, cui obligauimus pro seruiciis suis, quem [sic] fecit nobis in obsidione castri nostri Karlstein, cui proscriccionem fecimus in uillis claustr[i] nostri Milocensis, que uille hic in ista litera nominibus suis sunt descripte, scilicet Lhota et Dobrossow uocatas, ac curiam allodiam in Kowarzow habitam cum tribus censitis; item alias uillas Hraykowicz, Giedl, Wladyczin et Dmyszticz uocatas, monasterii de Miliewsk, simul cum omnibus ipsarum prouentibus et utilitatibus et pertinenciis quibuslibet justis utputa et legitimis, ad easdem uillas de iure spectantibus, cum pleno dominio earundem uillarum, sicut in litera eius desuper confecta laci[us] continetur. Et informans nos, quod Kunat noluit sibi castrum condescendere, dicens, quod Johannes Przedbor habet literam istam obligacionis nostre, et quod ipse est commissarius Brussonis pie memorie; et isti, quos misit ad eum, sicut Nicolaum de Krchleb et alios de consilio suo, ut intromitterent se de castro, oportebat eos componere cum Johanne Przedbor, ut annuatim darent sibi certam sumam pecuniarum usque ad exsolucionem trecentarum sexagenarum, sicut in litera nostra inpignoratum est.

Et nos audientes ista, fecimus querere in registris nostris, et inuenimus, quod Zdeslaus*) purgrauius noster in Karlstein sicut uendidit aliqua clenodia nostra, que habuimus ibi pro solucione dampnorum istorum, qui fuerunt cum eo in obsidione et in seruiciis suis. Et eciam exsoluit ab illo supra dicto Mathia ista bona supra dicta per nos sibi obligata. Et nos considerantes hoc, si ista litera inuolata et obseruata esset, eam cassamus, irritamus et nullius vigoris facimus. In cuius rei testimonium sigillum nostrum medians [?] iussimus apponere. Datum Felkirchen feria secunda post Natiuitatem sancte Marie Virginis, anno domini millesimo quadringentesimo tricesimo, regnorum nostrorum anno Hungarie XLIII°, Romanorum XX, Boemie decimo. — [Na ohybu:] Ad mandatum domini regis Casparus Sligk.

Visí pečet královská pěkně zachovaná.

*) Zdeslav Tluksa z Buřenic.

12.

Král Zigmund Oldřichovi z Rozmberka dává moc, aby s Kunátem Kaplířem smluvil postoupení hradu Zvíkova.

Dán v Bamberce 1431, 8. června. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^a č. 10.

My Zigmund z božie milosti Římský král, po vše časy rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmacký, Charvátský oc král, vyznáváme tiemto listem přede všemi, ktož jej uzrie anebo čtúc uslyšie, že sme plnú moc a svú vuoli dali a tiemto listem naším dáváme urozenému Oldřichovi z Rozemberka, věrnému našemu milému, tak aby se smluvil jménem naším s slovutným Kunátem Kaplířem z Sulejovic o sstupenie hradu našeho Zviekova, o vězně, kteréž jest až do sie chvíle zjímá, i o jiné věci, kteréž k tomu hradu příslušejí; a cožkoli v tom svrchupsaný Oldřich s Kunáthem nahořepsaným smluví a zjedná, k tomu je ke všemu naše dobrá vuole, tak pevno to chtiec mieti, jakož bychom sami osobně to jednali. A toho na svědomie pečef našeho králevského majestátu kázali sme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán v Bamberce léta po božiem narození tisícieho čtyřstého a potom třidcietého prvnioho, ten pátek po sv. Bonifacii, let královstvie našich Uherského oc v XLV, Římského v XXI, a Českého v jedenáctém létě. [Na ohbu:] Ad mandatum domini regis Caspar Sligk. [Na rubu:] „List, aby se pan Oldřich z Rozmberka smluvil s Kunáthem o Zviekov, královú vuolí“.

Na proužku pergamenovém přivěšen veliký bílý majestát krále Sigmunda. — Vysvětlení k tomu jednání o Zvíkov najde se v Tylových Pamětech Zvíkovských 52—55.

13.

Císař Sigmund potvrzuje Buškovi Sekerkovi ze Sedčic koupi zápisné vsi Královy Lhoty od Přibíka z Jasanic.

V Praze 1437, 4. října. — Kopíř Zvíkovský pag. 20.

Sigismundus Dei gracia Romanorum imperator semper Augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie oc rex, notum facimus tenore presencium uniuersis, quod constitutus coram nostra maiestate famosus Przibiko de Jasanicz, fidelis noster dilectus, nobis exponere curauit, qualiter ipse uillam dictam Cralowa Lhota cum censibus, agris, pratis et pertinenciis uniuersis, quam a nobis impignoratam pro centum sexagenis grossorum usque ad exsolucionem habuit, prout hoc in litera nostra sibi pridem data, iam uero nobis uice uersa restituta, clarius continebatur, fidei nostro dilecto famoso Busskoni dicto Sekerka de Sedczicz pro centum sexagenis grossorum Pragensium uendiderit et dederit, supplicans nobis humiliter et deuote, quatinus ad huiusmodi uendicionis contractum nostrum tamquam rex Bohemie consensum et assensum dare gracious dignaremur. Nos huiusmodi supplicacioni tamquam rationi

consone benignius inclinati, attendentes nichilominus prefati Busskonis fidelia seruicia, nobis per eum exhibita et futuris temporibus feruencius exhibenda, animo deliberato et ex certa nostra sciencia, ad prefatum uendicionis contractum nostrum consensum pariter et assensum adhibuimus, et tenore presencium adhibemus; decernentes et uolentes, ut prefatus Bussko et heredes sui prefatam uillam Cralowa Lhota cum censibus, agris, pratis, berna ad castrum Hluboka dari solita, et pertinenciis ac utilitatibus uniuersis, pro predictis centum sexagenis grossorum tandiu habeant et teneant, quamdiu nos, heredes aut successores nostri, reges Bohemie, ipsis predictas centum sexagenas grossorum non persoluerimus in parata pecunia aut ipsis satisfecerimus pro eisdem. Insuper eidem Busskoni fauemus et indulgemus et hanc gratiam facimus per presentes, ut ipse aquam ibidem fluentem pro utilitate piscinarum constructarum et de nouo construendarum, per agros rusticorum et uicinorum suorum conducat et conduci faciant, sine tamen damno quorumcumque. Et qui presentem litteram cum prefati Busskonis aut heredum suorum bona uoluntate habuerit, eidem ius competere debeat omnium premissorum. Presencium sub imperialis nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum datum Prage anno domini millesimo quadringentesimo [schází: tricesimo] septimo, feria sexta in die sancti Francisci confessoris, regnorum nostrorum anno Hungarie ꝛ quinquagesimo primo, Romanorum uigesimo octauo, Bohemie decimo octauo, imperii uero quinto.

Ad relacionem domini Hasskonis de Waldsstein Johannes Tussek.

List tento zapsán do register královských; viz J. Čelakovského O domácích a cizích registrech ꝛ (1890 nákladem Kr. Č. Společnosti Náuk) str. 128 č. 72.

14.

Císař Sigmund zapisuje Oldřichovi z Rozmberka hrad Zvíkov a klášter Milévsko.

V Praze 1437, 19. října. — Orig. arch. Orł. I. A^a. 11.

Sigismundus Dei gracia Romanorum imperator semper Augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie ꝛ rex, notum facimus tenore presencium, quod nos nobili Vlrico de Rosnberg, fidei nostro dilecto, in cuindecim milibus sexagenis grossorum Pragensium debitorie obligamur. Volentes itaque ipsum de huiusmodi summa pecunie certum reddere et contentum, idcirco animo deliberato sanoque nostrorum et regni nostri Bohemie fidelium accedente consilio et ex certa nostra sciencia prefato Vlrico castrum nostrum Clyngenberg et monasterium nostrum Milocensem [sic], bernam nostram et omne ius nostrum, cum pertinenciis et bonis eorum ad cameram nostram regiam pertinens quoquomodo, pro prefatis cuindecim milibus sexagenis grossorum Pragensium obligauimus, proscripsimus et impignorauimus, obligamus, proscribimus et impignoramus auctoritate nostra regia Bohemie per presentes, eosdem census et bernam per ipsum Vlricum et suos heredes legitimos habendum, leuandum et recipiendum

sine omni impedimento nostro et nostrorum successorum seu quorumlibet aliorum tam diu, quousque nos, heredes aut successores nostri reges Bohemie prefatas cuindecim milia sexagenas grossorum Pragensium eidem Vlrico aut suis heredibus persoluerimus pecunia in parata. Qui autem presentem literam cum ipsorum bona uoluntate habuerit, eidem ius competat omnium premissorum. Presencium sub nostre majestatis sigillo testimonio literarum datum Prage anno domini millesimo quadringentesimo tricesimo septimo, sabato post festum sancti Galli, regnorum nostrorum Hungarie quinquagesimo primo, Romanorum uicesimo septimo, Boemie decimo septimo, imperii vero quinto. — [Na ohybu:] Ad mandatum domini imperatoris Caspar Slyck miles cancellarius.

Pečet královská nyní schází. Na rubu originálu stojí stará poznámka: „List císaře Sigmunda na XVth kop na Zvíkov a Milévské zboží.“ Při originále chovají se na Orlice dva ověřené jeho opisy, a to jeden na pergameně z roku 1487 die Martis ultima mensis Februarii hora tertia vel quasi, v němž jest také zmínka, že při originále visí pečet s orlem a opisem; druhý vidimus jest na papíře z r. 1529; oba vidimusy mají pečeti opatů Tepelských. Krom toho jest na Orliku třetí opis v kopiáři Zvíkovském str. 1. — Nepochybuji, že tento zápis na Zvíkov a Milévsko jest pravý, z kanceláře císaře Sigmunda skutečně vyšlý.

Téhož dne 19. října 1437 datován jest list jiný, kterým císař Sigmund Oldřichovi z Rosenberka dává hrad Zvíkov a kláštery Milévský i Zlatokorunský k držení na čas života jeho a po smrti jeho mužským dědicům jeho k zástavě v nejmenovaných sumách; tištěn jest z originálu archivu Krumlovského v Pangerlově Urkundenbuch des ehemaligen Cistercienserstiftes Goldenkron 431 č. 187. Jak dokázal Dr. Valentin Schmidt v Mittheilungen des Vereins für Geschichte der Deutschen in Böhmen, XXXIII. str. 200, list ten jest podvržen, nejspíš od Oldřicha z Rosenberka samého, jenž pomocí toho a jiných podvrhů svých o deset a dvacet let později skutečně uchwátí panství nad klášteřem Korunským a jeho rozsáhlými statky.

15.

Podvržený list, kterým císař Sigmund připisuje Oldřichovi z Rozmberka na opevnění Zvíkova 2000 kop.

V Praze 1437, 21. října. — Vidimus arch. Orl. I. A^a. 12 z r. 1456; též kopiář Zvíkovský pag. 1.

Sigismundus Dei gracia Romanorum imperator semper Augustus, ac Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie ac rex, notum facimus tenore presencium uniuersis, quod nos nobili Vlrico de Rosenberg, fidei nostro dilecto, damus et concedimus auctoritate nostra regia Bohemie, in castro nostro Climberg [sic] ut posset emendare cum muris et fossatis et diuersis municionibus, qualitercumque possunt nominari, usque ad duo millia sexagenarum impendendo pro firmitate et munitis castri huius supradicti, quem [sic] exsolutus est et comparauit cum suis bonis et paratis pecuniis ex uoluntate et mandato nostro, ut plenius in litteris nostris super hoc eidem per nos datas [sic] continetur. Ut dum fieret exsolucio huius castri per nos uel successores nostros a supradicto Vlrico uel successores suos [sic] secundum literas a nobis datas et confectas, sicut in literis ipsius laciis continetur, ut illa omnia expensa, que expendet super supradicta edificia, per eum uel successores eius facta, essent sibi soluta et successoribus suis cum exsolucione castri huius. Volentes et expresse decernentes, hanc nostre concessionis gratiam firmam et inuiolatam remanere perpetue. Qui autem presentem literam cum ipsorum bona uoluntate habuerit, eidem ius competat omnium premissorum. Presencium sub nostre majestatis sigillo testimonio literarum datum Prage in die undecim

miliun uirginum, anno domini millesimo quadringentesimo tricesimo septimo, regnorum nostrorum anno Hungarie 30 quinquagesimo primo, Romanorum vigesimo septimo, Bohemie decimo septimo, Imperii vero quinto. Ad mandatum domini imperatoris Caspar Slyck, miles cancellarius.

Vidimus archivu Orlického, v němž tato listina jest vložena, datováno jest na hradě Krumlovském r. 1456 feria V. ipso die Ascensionis d. n. J. Ch. čili 6. května; visí při něm pečetí všech šesti osob, které ten vidimus vydaly; jsou to Pavel opat Vyšebrodský, Gerhard opat Svatokorunský, Vilém mladší z Risenberka a z Rabí, Ondřej z Dubé, Jan Rús z Čemín a Erazim z Michnic purkrabí na hradě Meidšteíně; ti jmenují original literam perpulcro stilo et modulo ac proportionem confectam, sanam et integram, non rasam aut cancellatam, nec suspectam, sigillo sue maiestatis pendente munitam.

Vidimus archivu Orlického jest nepochybně pravý, ale listina císaře Sigmunda v něm vepsaná vzbuzuje podezření. Při tom nepadá sice na váhu okolnost, že listina není zapsána v registrech královských z roku 1437, uveřejněných J. Čelakovským (1890 v Kr. Č. Společnosti Náuk), ani v registrech zápisů z r. 1454 (v I. a II. díle Arch. Č.), ježto obojí registra jsou neúplná, a v registrech zápisů 1454 o Zvíkově vůbec nic není poznamenáno. Ale Sigmundovu přítomnou listinu činí podezřelou špatná její latina a pak to, že byla vidimována r. 1456 tímž způsobem, kterým Oldřich z Rosenberka a jeho synové dali si dělati r. 1454 vidimus na několik listin dílem pravých, dílem podvržených, a r. 1460 opět vidimus na smělý falsifikát; viz ty dva vidimusy u Pangerla, Urkb. Goldenkron str. 581 č. 208, str. 499 č. 218. Všecky tyto vidimusy ověřeny jsou vždy od dvou závislých prelátů, od dvou pánů, sprátců s Rosenberky, a od dvou Rosenberských služebníků z vládek. Účel těch a jiných vidimů Rosenberských z posledních let Oldřichových osvětluje se listinou podvrženou k 13. lednu 1334, kterouž prý král Jan Rosenberkům udělil právo, aby na místo originálů mohli s plnou platností ukazovati vidimusy s pečetmi prelátů, pánů a jiných hodnověrných osob, obyvatelů království Českého; tento list domněle Janův jest tištěn a za podvržený označen v Emlerových Regestech IV. str. 3 č. 9. Srovnej rozpravu Schmidovu o podvrženinách Rosenberských v Mitthlg. d. Vereins f. Gesch. d. Deutschen in Böhmen XXXII. 330.

Originál listu Sigmundova, datovaný k 21. říjnu 1437, byl dne 28. září 1473 s hradem Zvíkovem odevzdán Bohuslavovi ze Šamberka; viz níže str. 313. Možná, že také písař, jenž asi uprostřed 16. stol. psal kopiář Zvíkovský zde v úvodě str. 286 zmíněný, měl před rukama originál a z něho psal. Palacký v Archivě Českém III. 519 č. 379 uveřejnil krátký výtah ze přítomné listiny Sigmundovy s poznámkou: „Orig. archiv. Worlik“; v tom však jest omyl, neboť repertorium archivu Orlického, zdělané na konci 18. století, neuvádí originál této listiny, než toliko její vidimus z r. 1456. Pan archivář František Mareš k dotazu mému oznámil mi se vzácnou ochotou, že originál přítomné listiny Sigmundovy chová se v knížecím archivě Třeboňském (Historica 397), i že jest to zjevná podvrženina. Též v archivě Třeboňském jest vidimus na tu listinu, datovaný 25. července 1455, tedy rozdílný od Orlického.

16.

Král Ladislav všem Letům, Probylovu, Lhotě Jestřábí (Králově), Ohaři, Minicům, Lučkovicům, Milčicům a Vadkovicům potvrzuje privilegium udělené císařem Karlem IV. dne 1. srpna 1378.

V Praze 1454, 12. února. — Orig. perg. arch. Orł. V. AU. č. 1.

Ladislav Dei gracia Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie, Rame, Seruie, Galicie, Lodomerie, Cumanie Bulgarieque rex, Austrie et Lutsemburgensis dux, Moraue et Lusacie marchio &c notum facimus uniuersis: quod pro parte habitatorum et incolarum villarum Letow, Probilow, Lhota Jastrzab, Oharz, Minitz, Lutzkowitz, Miltzitz et Wadkowitz, nostrorum fidelium dilectorum, fuit nostre Maiestati humiliter supplicatum, quatenus eis dignaremur de solita nostra benignitate confirmare quoddam priuilegium cum omnibus in eo contentis Karoli Romanorum imperatoris et Bohemie regis, serenissimi antecessoris nostri; cuius tenor sequitur et est talis: [Vepsán jest list Karlův, tištěný výše str. 289—291 č. 4.]

Nos eorum precibus annuentes, non per errorem aut improuide, sed deliberate et cum sano consilio nostrorum procerum et fidelium, de certa nostra sciencia, auctoritate regia Bohemie, predictum priuilegium approbamus, ratificamus et confirmamus cum omnibus punctis, clausulis et sentenciis suis, quemadmodum supra de verbo ad verbum expressatur, ac decernimus ipsum priuilegium cum omnibus contentis in eo obtinere perpetuo plenum et inuiolabile robur. Mandamus itaque burggrauio regio in Pyeska, qui in presenti est vel in futurum erit, et aliis regni nostri officialibus, ut prefatos habitatores et incolas in prescriptis concessionibus et iuribus nullatenus turbare aut molestare audeant; sed ipsos tueantur et conseruent, si nostre Maiestati gratos se exhibere desiderant et indignacionem nostram cupiunt euitare.

Presencium sub nostri regalis sigilli appensione testimonio literarum datum Prage duodecima die mensis Februarii anno domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo quarto, regnorum nostrorum anno Hungarie &c quartodecimo, Bohemie vero primo.

[In dorso:] Ad mandatum domini regis domino Procopio de Rabenstein cancellario referente.

Visela pečet, kteráž schází.

17.

Král Ladislav potvrzuje převod zápisu na Cerhonice (v. výše str. 293 č. 8) od Racka z Výškova na Oldřicha z Rosenberka.

V Praze 1454, 1. dubna. — Kopeár Zvíkovský pag. 4.

Ladislaus Dei gracia Hungarie, Bohemie, Dalmacie, Croacie oc rex, Austrie dux et Morauię marchio oc, notum facimus vniuersis, quod serenitati nostre exposuit Racsko de Wysskowa, fidelis noster dilectus, serenissimum Sigismundum, nostrum auum carissimum, sibi obligasse, pignorasce et inscripsisse pro summa quadringentarum sexagenarum gr. curiam Czerhonicze, et quod litteram, quam super predicta obligacione a diuo Sigismundo habuit, bona uoluntate assignauit et tradidit nobili Ulricho de Rozmberg, fidei nostro sincere dilecto, in quem conuencione habita inter eos integre transtulit omne ius obligationis, pignoris et inscripcionis, quod super dicta curia sibi aut suis heredibus competebat; supplicauitque humiliter, quatenus dicte conuencioni et iuris translacioni assentire et eas nostro regio consensu ualidare et roborare dignaremur. Nos eius precibus benigne annuentes, non per errorem aut improuide, sed deliberate et cum sano consilio nostrorum procerum et fidelium, de certa nostra sciencia, auctoritate regia Bohemie, dicte conuencioni et iuris translacioni assentimus, easque nostro regio consensu ualidamus et roboramus, ac concedimus, ut prefatus Ulrichus eiusque heredes, et qui presentes eius uel eorum bona uoluntate habuerint, dictam curiam habeant, teneant et possideant eo iure et modo,

quo dictus Raczko habuit, tenuit et possedit. Nec uolumus Vlricum predictum, eius heredes et eos, qui presentes eius uel eorum bona uoluntate habuerint, nobis nostrisque successoribus curiam ipsam restituere et resignare teneri, nisi dictis quadringentis sexagenis gr. ipsi uel eis per nos aut successores nostros realiter et plene solutis. Presencium sub appensione sigilli nostri regalis testimonio litterarum datum Prage die prima mensis Aprilis anno domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo quarto, regnorum nostrorum anno Hungarie oc quarto decimo, Bohemie uero primo.

Ad mandatum domini regis domino Procopio de Rabenstein
cancellario referente.

18.

Král Ladislav zapisuje Oldřichovi z Rosenberka některé vsi od Hluboké.

V Praze 1454, 24. srpna. — Kopiár Zvíkovský pag. 2.

My Ladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, vévoda Rakúský a markrabie Moravský, vyznáváme tímto listem všem: Jakož urození věrní naši milí Oldřich z Rozmbergka, dědicové jeho a budoucí, zápis mají od předkuo našich, králuov Českých, na Zvíkov zámek náš a jiná zbuoží, jakož pak zápis na to šíře svědčí a vykazuje. I slevili jsú nám a sleviti mají nadepsaní z Rozmbergka té sumy na táž zboží zapsané tři tisíce kop gr. rázu pražského, když bychom my, dědicové naši neb budoucí, svrchupsaný zámek i zboží měli vyplatiti, za něžto své dědičné zboží Zbiroh rozkázáním slavné paměti císaře Zigmunda, děda našeho milého, dali jsou. My vzpomínajíc a rozvažujíc jich věrné a stálé služby, kteréž jsú předkuom našim také i naší velebnosti činili, vždy činí a potom snažněji činiti mohou, a zvláště pro ten slevěk tří tisíc kop gr. týmž Rozenberským, jich dědicuom i budoucím zapsali jsme a tímto listem s raddú našich věrných milých mocí královskú v Čechách zapisujem vsi, kteréž jsú od Hlubockého úřadu prvé ke Zvíkovu a k tomu zboží drželi a ještě drží, aby ty vsi se všemi příslušnostmi, jakož jsuo [sic] do sie chvfle drželi a požívali ke Zvíkovu, též již budoucně mocí listu tohoto bez zmatku držeti a požívatí mohli, bez všelijaké překážky naší i našich budoucích do konečné vejplaty podle zápisu jim od předkuov našich daného. Toho na potvrzení pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme kázali. Dán v Praze den sv. Bartoloměje léta od narození Syna božího tisícieho čtyřstého padesátého čtvrtého, let království našich Uherského oc v patnáctém a Českého v prvním létě.

Ad mandatum domini regis domino Procopio de Rabenstein
cancellario supremo.

19.

Machna z Kovárova postupuje zápis (v. výše str. 294 č. 9) na některé vsi Milévske Předborovi z Radejšína.

B. m. 1455, 23. října. — Kopiař Zvíkovský pag. 7.

Já Machna z Kovárova, dcera Matějova Brusova dobré paměti odtudž z Kovárova, vyznávám tímto listem obecně vsudy přede všemi, kdež a před nimiž čten neboli čtúce slyšán bude, že ten zápis najjasnějšího knížete a pána, pana Zikmunda císaře Římského slavné paměti, jímžto JMst, duokudž ještě králem byl, zapsal jest již pověděnému Matějovi otcí mému za službu jeho tři sta kop gr. dobrých peněz stříbrných na zboží Milévském, jmenovitě na dole psaných vseh: totiž na Hrejkovicích, na Dmejsticích, na Lhotě, na Dobrošově, na Vladyčíně, na Jedli a na dvoru poplužním v Kovárově, tak a s takovými přímienkami, jakož týž zápis plněji to a šíře v sobě zavírá; kterýžto zápis já nadepsaná Machna po svrchupsaném Matějovi otcí mém jakožto dědička jeho pravá majíce, dala sem dobrovolně i mocí tohoto listu s plnú svobodnú a dobrou volí mú dávám se vším a plným právem mým, což mi ho kolivěk v témž zápisu příslušelo jest a přísluší, nebo kterak koli by příslušet mohlo, nebo mně prvé příslušelo, nic ovšem sobě ani dědicuom mým v něm a k němu nepozuostavujíc, urozenému panoši Janovi Předborovi z Radejšína, strejci mému, seděním na Želči, moc jemu podle toho i právo dávající, toho, což svrchupsaný zápis svědčí, dobývati, to jmíti, držeti, toho požívati a s tím i s zápisem, když a což se jemu líbí nebo líbiti bude, jakžto s jeho vlastním učiniti bez všelikého dědicuo mých i mie [sic] i jiných lidí vseh, po mně jakéžkoli právo míti chtějících, odporu a překážky. Na potvrzení i budúci paměť toho pečeť mú vlastní dala sem k listu tomuto přivěsiti dobrovolně; prosivši urozených pánuov, pana Jana mladšího z Wartmbergka a z Děčina, pana Dětricha z Janovic a z Chlumce, a slovutných panoší Hynka z Jabloné a z Svatého Pole, a Viléma řečeného Rel [čti Rendl] z Úšavy, že jsou pečeti své také podlie mne dali na svědomí přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta od narození syna božího tisícího čtyřstého padesátého pátého, ve čtvrtek po hodů jedenácte tisíc děvic.

20.

Sekerkové z Sedčic prodávají ves Lety Přechovi z Dobrohoště.

B. m. 1455, 2. prosince. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^a č. 14.

My Bušek a Beneš Sekerky z Sedčic jistci, a my Jan z Uosečan, Jan z Rakovic a z Čimelic, a Mikuláš z Měšetic, rukojmie a zprávce s nimi a za ně, slibujíce vyznáváme listem tiehto přede všemi, že jsme s dobrým rozmyslem a přátelskú radú prodali a mocně prodáváme Lety se dvory poplužními i kmetskými, s jich dě-

dinami ornými i neornými, s platem, s mlýny, s rybami, i s jinými poplatky, s rybníky, s lukami, s lesy, horami, doly, údolími, pahrbky i se vším, což od staradávna k tomu příslušie, jakož jsú svrchupsaní Bušek a Beneš od Jana z Letuov a z Kunratic měli a drželi, bez umenšení v těch ve všech mezích, slovutnému Přechovi z Dobrohoště za dvě stě a třidceti a za dvě kopy gr. peněz dobrých stříbrných, pražského rázu; kteréžto vzali jsme od něho všecky hotové úplně a docela, a slibujem všickni dobrou naši vieru křesťanskou beze vši lsti rukú nerozdielnú a beze všeho odvolávání Přechovi svrchupsanému těch dědin i zboží v Letech, jakož se svrchu píše, postúpiti, očistiti, vysvoboditi a zpravití před každým živým člověkem, což by Bušek a Beneš svrchupsaní zavedli tiem řádem, jakož to zboží s těmi dědinami k správě záležie od staradávna, a všecky listy, vysazení a potvrzení na to zboží máme vydati Přechovi svrchupsanému.

Pakli by se kdy zápis který zjevil Buškuov a Benešův k tomu zboží ke škodě, toho svým nákladem slibujem dobytí bez Přechovy práce. A sáhl-li by aneb nařekl kto to zboží pro Buška a Beneše a právem vyvedl, slibujem zastati. A jestliže bychom toho všeho neb kterého z těchto kusuov neučinili, tehdy slibujem našemu věřiciemu tolikéž a třetinu výše na svých svobodných dědinách, kteréž máme aneb mieti budeme, ukázati a postúpiti, a řádně i mocně prvé, druhé neb konečně třetí Suché dni ve dsky zemské vložiti, ač budú-li otevřiny. Pakli by nebyly otevřeny, ale kterýž řád na zpráva [sic] a o zboží mezi lidmi rytieřskými v České zemi bude, též my Přechovi slibujem učiniti a ty postúpené dědiny očistiti a zpravití před každým člověkem, ktož by na ně sáhal právem a vyvedl, a zvláště před věny, před sirotky, před zápisy křesťanskými a židovskými, před duchovním i světským právem i před každým živým člověkem, kterýž by sahal právem na to zboží a vyvedl. Aneb slibujem třetinu výše hotovými penězi u polúletí pořád zběhlém plniti beze všech omluv a zmatkův.

Pakli bychom toho všeho, což svrchupsáno stojí, neučinili, tehdá kerý z nás rukojmie svrchupsaných najprv listem nebo poslem od našeho věřicieho napomenuti budem, to všickni máme a slibujem, jeden druhého nečekaje ani se pro nebytí druhého vymlúvaje, každý sám svým životem vjeti nebo místo sebe panoši dobrého a řádu rytieřského poslati a do městečka pod Zvíkov také s jedním pacholkem a se dvěma koňoma anebo ve dvanácti mílech vzdálí nebo blíže od Zvíkova, tu kdež nám ukázáno a jmenováno bude od našeho věřicieho, v duom ctného hospodáře, a tu máme vléhnúti, a pravé a obyčejné země této ležení plniti a trávití, a z toho ležení nevjížděti ani vychoditi, ani kterým zámyslem vyniknúti můžem, leč bychme našemu věřiciemu svrchupsanému učinili a splnili vše, což jest svrchupsáno v tomto listu. A když by ote dne napomenutí k ležení čtúc pořád minulo dvě neděli, buď nebo nebuď ležán, a m[n]ě svrchupsanému Přechovi Letův i s tiem se vším, což slušie

k tomu, také jakož svrchupsáno stojí, neočistili a nezpravili, aneb svých dědin třetinú výše postúpených ve dcky zemské nevložili nebo hotových peněz nedali, tehdy dáváme jemu listem tiemto plnú moc i plné právo, aby ty jisté peníze hlavnie s třetinú výše optal a vzal buďto mezi křesťany neb mezi židy, a kdež je koli optá neb vezme ve vší České zemi, tu my slibujem jeho sami sebú svými dobrými a jistými rukojmiemi aneb základy hodnými beze vší jeho škody zastúpiti a vyvaditi. A proto vždy ležeti máme před se tak dlúho, dokudž bychom ze vší jistiny i ze všech škod, pro naše neplnění kterak kolivěk příšlých, našeho věřícího nevypravili aneb jemu nesplnili docela a úplně. Avšak aby takové škody byly, kteréž by náš věřící mohl pokázati svědomím hodným.

Pakli bychom toho všeho neučinili, tehdá náš věřící moci bude nám láti i přimlúvati, jakž se jemu zdáti bude i líbiti, i my nemáme odmlúvati, než znáti vsudy a praviti, že on jest práv a my proti němu křivi. Pakli bychom odmlúvali, učinili bychom proti své cti a víře. Umřel-li by také v tom času z nás který rukojmie, my živi zuostali slibujem jiného tak dobrého a movitého, čtúc pořád ote dne umrlého, v jednom měsíci pořád zběhlém v též rukojemství k sobě přistaviti na jeho místo, a list tento obnoviti v takovážto slova pod ležením svrchupsaným.

A ktož tento list jmieti bude s dobrú vólí Přecha svrchupsaného, ten mieti bude též právo i túž moc ke všemu, což je psáno v tomto listu, jakožto on sám.

Na potvrzení tomuto a jistotu my jistec i rukojmie pečeti své vlastní dobrovolně s přiznáním přivěsili sme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božieho tisícého čtyřstého padesátého pátého, ten úterý po sv. Ondřeji apoštolu.

Na proužcích perg. přivěšeno bylo 5 pečeti; čtyři scházejí, poslední je poškozená. — Regest Palackého v A. Č. III. 562 č. 689.

21.

Král Ladislav dovoluje pánům z Rozmberka, aby zboží kláštera Milévského od jiných si vyplatili.

B. m. 1455, 4. prosince. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^a č. 13.

My Ladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, vévoda Rakúský a markrabie Moravský oc, známo činíme tiemto listem všem, že urozeným Oldřichovi, Jindřichovi a Janovi z Rosenberga, věrným našim milým, moc jsme dali a listem tiemto dáváme, aby sbožie kláštera našeho Milévského, buďto vsi neb dvory, kterým koli osobám od najjasnějšího císaře Sigmunda, děda našeho milého, zapsané a zastavené, vyplatiti mohli k své ruce, buďto v těch summách od císaře zapsaných aneb v nižších. A když bychom my, naši budící, králové Čestí, aneb ti, komuž ta výplata z práva příslušie, požádali na svrchupsaných Oldřichovi, Jindřichovi a Janovi

z Rosenberga, aby nám těch sboží jimi vyplacených postúpili, vezmúce svú sumu tu, ktorú za vyplacenie tých sbožíe by dali, svrchupsaných sboží mají nám beze vsie odpornosti postúpiti a jich se zbaviti, a s nimi dále nic činiti nemají. Protož prikazujem všem, kteříž koli ta zbožíe kláštera předepsaného v své moci neb zapsána mají, aby když od svrchupsaných Oldřicha, Jindřicha a Jana z Rosenberga aneb jednoho z nich napomenuti budú, k vyplacení jich bez odpornosti povolni byli a je jim vyplatiti dali, a toho nikoli neodpírali, jakož se našeho hněvu uvarovati chtie. Tomu na svědomie pečef naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán u vrední [psáno: v vredni] den sv. panny Barbory, léta od narozenie božíeho syna tisícieho čtyřistého padesátého pátého, let kralovství našich Uherského oc v šestnáctém, a Českého v třetiem létě oc. — [Na ohbu:] Ad mandatum domini regis in consilio.

Pečef vysutá utržena.

22.

Bušek Sekyrka z Sedčic dává Lipoltovi ze Rzavého list na ves Král. Lhotu (v. výše str. 297 č. 13).

Na Zvíkově 1456, 16. června. — Kopíř Zvíkovský pag. 21.

Já Bušek Sekyrka z Sedčic vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří nebo čtúc slyšeti budú, že jakož mám list na pargameně s majestátem slavné paměti císaře Zigmunda na ves řečenú Králova Lhota, jenž svědčí na sto kop gr., a jakož pak šíře ten list vykazuje a svědčí: ten jistý list dávám s mů dobrou a přiznanú volí, nic sobě v něm práva ani svým dědicuom nepozuostavuje, slovutnému panoši Lipoltovi ze Rzavého i tomu každému, kdož by tento list měl s hlavním s jeho dobrouo volí, aby on jej měl a požíval tak a v témž plném právě, jakož sem já měl, držel a požíval, bez přiekazy mé i mých dědicuo. Tomu na jistost svú sem vlastní pečef s jistým mým vědomím dal přivěsiti k tomuto listu. Pro lepší svědomí prosil sem urozeného pana Václava z Švamberka, a slovutných panoší Jana Smetany z Vesce a Beneše z Sedčic syna svého, aby své pečeti přitiskli k tomuto listu bez jich škody. Jenž jest dán a psán na Zvíkově léta po narození syna božího MIIII^c LVI° tu středu po sv. Vítě.

23.

Král Ladislav slibuje pánům z Rozmberka, že Zvíkova a Protivína do jich životů nevyplatí.

Dán v Budíně 1457, 20. srpna. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^o č. 15.

My Ladislav z božíe milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, vévoda Rakúský a markrabě Moravský oc, známo činíme tiemto listem všem, že duostojnému Joštovi z Rosenberga, volenému biskupu Vratislavskému, nábožnému našemu milému, a urozeným Jindřichovi, hauptmanu našemu v Slezí oc, a Janovi,

bratřiem z Rosenberga, věrným našim milým, tuto milost učinili sme a mocí královskou českú a tohoto listu činíme, že hraduov našich Zviekova a Protivína s tiem, což jsú k tomu drželi a držie, nechcem my, naši dědicové a budúci králové Čeští do jich životuov vyplacovati, ani jich s nich splacovati. A když by jich Buoh neuchoval, že by s tohoto světa sešli, tehdy, když bychom my neb naši dědicové a budúci králové Čeští na jich dědiciech aneb budúciech požádali vyplacenie těch hraduov, mají nám neb našim dědicóm a budúciem; vezmúce ty sumy peněz, v nichž ti hradové zastaveni jsú, s tiem, což jsú k tomu drželi a držie, bez všelikteraké odpornosti postúpiti. Tomu na svědomie pečef naši královskou kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Budíně den sv. Štěpána léta od narozenie božieho syna tisícieho čtyřístého padesátého sedmého, let království našich Uherského oc v XVII. a Českého v čtvrtém létě. — [Na ohbu:] Ad mandatum domini regis.

Pečet královská na proužku pergamenovém přivěšená je červená, s okrajem silně poškozeným. Znaky jsou zřetelné. — Palackého regest v A. Č. III. 566 č. 711.

24.

Lipolt ze Rzávého dává Joštovi z Rozmberka list na Král. Lhotu (v. výše str. 306 č. 22).

B. m. 1460, 16. října. — Kopíř Zvíkovský pag. 21.

Já Lipolt řečený Vítha ze Rzávého vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzrie a čísti nebo čtúc slyšeti budú, že jakož mám list na pergaméně s majestátem slavné paměti císaře Zikmunda na ves řečenú Králova Lhota, jenž svědčí na sto kop gr., jakož pak šíře ten list vykazuje a svědčí. Ten jistý list dávám s svú dobrou volí najduostojnějšimu u Boze otcí a osvícenému knížeti a pánu, panu Joštovi z Rozmberka, z boží milosti biskupu Vratislavskému a českého převorství řádu rytířujícího zákonu sv. Jana posvátného domu špitálu Jerolimitánského mistru i také svatého Pražského kostela proboštu, a v tom listu ižádného práva sobě ani svým budúcím nepozuostavuje, ale úplně JMt mocna jeho činím, neb jej s mú dobrou volí s mým přiznáním JMt má. Tomu na jistotu svú sem vlastní pečef s jistým mým vědomím kázal přivěsiti k tomuto listu; a pro další a širší svědomí prosil sem slovutných panoší Mikuláše Víthy ze Rzávého purkrabie Zvíkovského, Čáslava z Podole, Aleše z Myslikovic a Matěje z Todně, že jsú také své pečeti na svědomí s jich dobrou volí k tomuto listu kázali přivěsiti. Jenž jest dán a psán léta po narození syna božího MIIII^CLX léta, den sv. Havla.

25.

Jošt z Rozmberka dává Jindřichovi Sádlovi list na Král. Lhotu.

Na Strakonících 1461, 18. dubna. — Kopíř Zvíkovský pag. 22.

My Jošt z boží milosti biskup Vratislavský a českého převorství mistr i také svatého Pražského kostela probošt, a podlie nás a s námi konvent bratří zákonných

našich domu našeho Strakonického, vyznáváme tímto listem obecně před každým člověkem, kdež a před nímž čten nebo čtúce slyšán bude, že ten zápis najjasnějšího knížete Zikmunda, slavné paměti císaře Římského a Uherského Českého oc krále, na ves Královu Lhotu i se všemi k tomu příslušenstvími, kterýž nejprvé svědčí Příbíkovi z Jasanic, a potom Buškovi Sekyrkovi z Sedčic, a od Buška Sekyrky s jeho dobrou volí měl jej Lipolt Vítha ze Rzavého, a my jej máme od Lipolta Víthy ze Rzavého také s jeho dobrou volí listem zapsanú, jakož pak na to zápisové učinění dobře, plně a široce to oznamují, — že jsme ty listy dali, i má je s naší dobrou volí slovutný panoše Jindřich Sádlo z Kladrubec, náš služebník věrný nám milý. A na zdržení a na pevnost i jistotu toho pečeti naše, totiž větší, již požíváme na biskupství našem Vratislavském, a druhá, kteréž požíváme na mistrovství českého převorství, a pečeť konventská domu našeho Strakonického, s naší dobrou volí i s naším jistým vědomím jsú k tomuto listu přivěšeny. A pro další a širší svědomí prosili jsme urozeného pána, pana Jana z Rozmberka, bratra našeho milého, a slovutných panoší Mikuláše Prieška z Čestic a Olbmana z Neznašov, toho času purkrabie našeho Strakonického, že jsú své pečeti také podle našich dali na svědomí přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Strakonících léta od narození syna božího MIIII^c a LXI v sobotu před sv. Jiřím.

26.

Předbor z Radejšína postupuje Janovi z Rozmberka zápis na některé vsi, (tištěný výše str. 294 č. 9, též str. 303 č. 19.)

B. m. 1461, 3. června. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^a č. 10.

Já Jan Předbor z Radejšína seděním v Želči vyznávám tiemto listem obecně všude a přede všemi, kdež a před nimiž čten neboli čtúce slyšán bude, že ten zápis najjasnějšího kniežete a pána, pana Sigmunda slavné paměti Římského ciesaře, jímžto JMt, dokudž ještě králem byl, zapsal jest slovutnému panoši Matějovi Brusovi někdy z Kovárova, strýci mému, za službu jeho vsi Lhotu a Dobrošov, duvor poplužní v Kovárově se třmi úročníky, a k tomu také Hrajkovice, Jedl, Vladyčín a Dmýštica, vsi kláštera Milevského, se všemi jich požitky a užitky i příslušnostmi všelikými k týmž vsem z práva příslušnými i s plným panstvím, ve třech stech kopách gr. č., tak a s takovými přiminkami, jakož týž zápis pod visutú již psaného ciesaře pečeti menší plněje to a šíře v sobě zaviera. Kterýžto zápis já nadepsaný Jan od již pověděné panie Machny, dcery a dědičky Matějovy Brusovy, s její dobrou i psanú volí pod její a jistých pánuov i jiných dobrých lidí podle nie na svědomie visutými pečeti mám řádně. Ten takový zápis i s tú také dobrou volí, kteréž, jakož již dotčeno jest, od panie Machny mám, dal sem dobrovolně i mocí tohoto

listu s mú plnú a svobodnú dobrú volí dávám vysoceurozenému pánu panu Janovi z Rozemberka i dědicóm jeho a budúcím se vším a celým právem mým, což mi ho jest koli v něm a k němu neboli ke zboží v něm zapsanému příslušalo a příslušie neboli příslušetí by kterak koli mohlo, sobě tu již ani svým dědicóm více žádného práva ani které vlastnosti nepozuostavuje, moc témuž panu Janovi i JMti dědicóm podle toho i právo dáváje, toho, což častopsaný zápis svědčí, dobývati, to mieti, držeti, toho požívati a s tím i s zápisem, když a což se jim líbí nebo líbiti bude, jakžto s jich vlastním učiniti bez všelikého mého a dědicuov mých odporu i překážky. Na potvrzenie i budúci pamět toho pečeť mú vlastní přivěsil sem k tomuto listu dobrovolně, prosiv urozených pánuov, pana Jindřicha z Stráže, najvyššieho hofmistra královstvie Českého, pana Beneše Libuně z Dubé a s Kožlého, urozených panoší Beneše z Kalenic, Jana Žakavce z Žakavy, Jana Tesa mladšieho z Hlince, a Petra z Dlhé Vsi a z Dobeve, že jsú pečeti své také podle mne dali na svědomie jim bez škody přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta od narození syna božieho tisícieho čtyřistého šestdesátého prvého tu středu před hodem Božieho Těla. — [Na rubu:] Dobrá vuole Jana Předbora.

Pozn. Na prouzcích pergamenových přivěšeno sedm pečeti; druhá červená, ostatní černé.

27.

Král Jiří slibuje Jindřichovi Sádlovi nevýplatnost Kr. Lhoty do jeho života.

V Praze 1461, 25. září. — Kopiář Zvíkovský pag. 23.

My Jiří z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Sliezský vévoda a markrabie Lužický, oznamujem tímto listem všem, že věrnému našemu milému Jindřichovi Sádlovi z Kladrubec tuto milost učinili jsme a listem tímto mocí královskou činíme, že vsi naší Královské Lhoty, kteráž byla zapsána někdy Buškovi Sekyrkovi v jisté summě peněz, jakož týž zápis plněji a šíře svědčí (kterýžto zápis týž Jindřich Sádlo s dobrými volemi má a té vsi v držení jest); my ani naši budúci, králové Čeští, nechcem téhož Jindřicha s již psané vsi splacovati, ani komu té vyplaty dáti bez jeho vuole, až do jeho života. Než po smrti svrchu psaného Jindřicha, když bychom my neb budúci králové Čeští tu ves svrchu jmenovanú vyplatiti chtěli, tehdy dadúc jeho dědicuom aneb budúcím tu summu peněz, jakož týž zápis v sobě drží a zavírá, mají nám neb našim budúcím, králuom Českým, beze vši odpornosti a zmatku postúpiti. Tomu na svědomí pečeť naši královskou kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v pátek po sv. Mauricii léta od narození božieho syna MIIII^CLXI, království našeho léta čtvrtého.

28.

Předbor z Radejšína postupuje Janu z Rozmberka zápis na některé vsi Milevské.

B. m. 1463, 11. listopadu. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^a č. 16.

Já Jan Předbor z Radejšína seděním na Želči vyznávám tiemto listem přede všemi, kdež a před kýmž koli čten neb čtúci slyšán bude: Jakož sem zápis jměl ot slavné paměti ciesaře Sigmunda za jeho králevstvie na vsi kláštera Milevského, jménem Klisín Větší, Klisín Menší se dvorem poplužním, Jetětice a Hostonice, se všemi jich puožitky, duochody a příslušnostmi v čtyřech stech zlatých uherských pro škody, kteréž sem vzal v obležení hradu Karlšteina, pro dvoje vězení, tak abych ty vsi svrchupsané jměl, držal a jimi vládl i k užitku svému přivedl. Takové však, když by mi koli ciesařova Mt nebo budoucí králové Čeští, nebo ten, komuž by to příslušelo, summu zlatých svrchupsaných zaplatil, tehdy já týchž vsí a dvoru se všemi jich užitky, duochody, příslušnostmi i s panstvím beze všie nesnáze a otta-huov všelikých sstúpiti mám a dlužen budu. A poněvadž urozený pán pan Jan z Rozmberka sbožie jiná kláštera Milevského v zápisu drží, a mně se ot JMti dosti stalo, a list mi ten, o němž svrchu zmienka, úplně, docela i bez zmatku splněn jest, již já téhož pana Jana, jeho dědice a budoucí tiemto listem qvittuji [z] sumy čtyř set zl. svrchupsaných, a konečně prázdna činím, a jich na věky neupomínati sľubuji. Ale že také z neopatrnosti a z božieho dopuštění týž list jest ztracen tu v řece, když jest kuon padl s Jindřichem, kterýž jest jej nesl, ten také již po dnešní den mořím, tak aby po všecky časy budoucie panu Janovi z Rozmberka svrchupsanému a jeho dědicóm, ač zjevil-li by se kdy, ote mne ani mým jménem ot koho jiného k žádné škodě nebyl. Na potvrzení toho a pro lepší jistost i svědomie svú vlastní pečeť přivěsil sem k tomuto listu; a pro další těch věcí svědomie připrosil sem urozených a slovutných panoší, Víthy ze Rzávého seděním na Dobronicích, Viléma z Kozieho, purkrabie na Chúsnice, Litvína z Remyše seděním v Chotěnicích, a Jana z Dobronic, hajthmana na Soběslavi, že sú své pečeti vedle mne přivěsili k tomuto listu bez jich škody. Jenž jest dán a psán po narození syna božieho léta tisícieho čtyřstého šedesátého třetieho, v pátek den sv. Martina.

Na prouzcích pergamenových přivěšeno pět pečeti černých. Regest Palackého v A. Č. III. 572 č. 758.

29.

Jan ze Šternberka klejtuje Oldřicha Aksamita z Liderovic.

V Soběslavi 1469, 12. října. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 77.

Já Jan z Šternbergka známo činím tiemto listem všem vuobec lidem a každému zvláště, že sem klejtoval slovutného panoši Oldřicha Axamita z Liderovic, a mocí toho listu klejtuji sám před sebu i přede všemi zámky, služebníky a lidmi

poddanými pána a otce mého JMti, od datum listu tohoto až na čtrnáste dní pořád zběhlých, i ten den poslední právě celý až do západu slunce během svým přirozeným. Tak že on nadepsaný Oldřich Axamit ode dvou až do pěti koní a v tolikéž osobách anebo v menším počtu muože své potřeby bezpečně jednati, avšak bez škody všie strany naše, ty potřeby, co se dotýče nebožtíka Mikuláše Sádly bratra jeho. Tomu na svědomí, své pečeti při sobě nemaje, přitisknutí kázal sem pečet pana otce mého milého. Ex Soběslaw feria V. ante festum sancti Galli, annorum Domini oc LXVIII°.

30.

Král Jiří zapisuje pánům z Janovic některé vsi kláštera Milévského, kteréž byl držel Zdeněk z Šternberka.

Na poli u Rajhradu 1470, 17. července. — Kopiár Zvíkovský pag. 12.

My Jiří z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda a markrabie Lužický oc, oznamujem tímto listem všem, že shledavše mnohé věrné a pilné služby urozených Jence z Janovic a na Petršpurce, nejvyššho purkrabie Pražského, a Jana syna jeho, věrných našich milých, kteréž nám činili, činí a potom tím lépe aby mohli a měli činiti, a zvláště že v této míře, když někteří poddaní naši nám se zprotivili, nás jakožto pána svého věrně se přidrželi a předrží, a proti těm zprotivilým nám pomahají; s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich milých, mocí královskou témuž Jencovi a Janovi synu jeho dali jsme a tímto listem dáváme vsi kláštera našeho Milievského, kteréž Zdeněk z Šternberka držel jest: totižto Týnčany, Tisomičku, Mezihoří, Tisemnice a Skoupej, se všemi týchž vsí příslušnostmi, poplatky a puožitky, tak aby již psaný Jenec a Jan syn jeho nadepsané vsi se všemi jich příslušnostmi, poplatky a puožitky měli a drželi a jich požívali, bez naší, budoucích našich, králuov Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky, a to až do jich obuo živnosti. A po smrti jich kdož by tento list měl anebo měli s jich obuo anebo jednoho dobrouo a svobodnú volí, když bychom my nebo budoucí naši králové Čeští anebo ty osoby, jimž ta výplata spravedlivě příslušetí bude, chtěli ty vsi zase jmieti, tehdy tomu aneb těm máme za výplatu jmenovaných vsí tři sta kop gr. širokých českých dobrých dáti a úplně zaplatiti. A když bychom jim tři sta kop gr. širokých českých dobrých dali a zaplatili, mají nám jmenovaných vsí se všemi jich příslušnostmi bez všeliké odpornosti zase postúpiti a list tento navrátiti. Tomu na svědomí pečet naši královskou kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na poli u Rejhradu v outerý den sv. Alexia, léta od narození syna božího tisícího čtyrstého sedmdesátého, a království našeho léta třináctého. — Ad mandatum domini regis.

31.

Jindřich Sádlo dává Smilovi z Hodějova list na Král. Lhotu.

B. m. 1472, 25. listopadu. — Kopiář Zvíkovský pag. 22.

Já Jindřich Sádlo z Kladrubec vyznávám tímto listem obecně před každým člověkem, kdež a před nímž čten aneb čtúci slyšán bude, že ten zápis najjasnějšího knížete Zigmunda, slavné paměti císaře Římského, a Uherského, Českého oc krále, na ves Královu Lhotu i se všemi k tomu příslušnostmi, kterýž nejprvé svědčí Příbíkovi z Jasanic, a potom Buškovi Sekyrkovi z Sedčic, a od Buška Sekyrky měl jej Lipolt Vítha ze Rzávého, a od Lipolta Víthy měl jej najdůstojnější u Boze otec, najosvícenější kníže a pán pan Jošt, z boží milosti biskup Vratislavský oc, pán muoj milostivý. A již pak já jej mám od JMti s jeho dobrou volí i listem zapsanú, jakož pak v tom JMti listu dobře, plně a široce se to oznamuje. Pak já dále dal sem ten zápis i ty všechny dobré vuole urozenému panoši Smilovi z Hodějova i jeho dědicuom. A také ten list slavné paměti krále a pana Jiřího, krále Českého, markrabie Moravského oc, v kterémžto listu datum stojí, léta božího MIII^CLXI ten pátek po sv. Mauricii [25. září 1461]. A oni ten zápis i ty dobré vuole mají ode mne s mů dobrou volí. A tomu na svědomí svú sem pečeť vlastní s mů dobrou volí vědomě i přiznáním dal sem přivěsiti k tomuto listu a k této dobré vuoli. A pro další a širší svědomí prosil sem urozeného pána, pana Václava z Svamberka, a urozených panoší Olkmana z Neznašov ty časy purkrabí Strakonického, a Mikuláše z Nebřehovic, že jsú své pečeti na svědomí podlie mé pečeti k tomuto listu dali přivěsiti. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božího tisícího IIII^CLXXII, v středu den sv. panuy Kateřiny.

32.

Jindřich z Rozmberka postupuje práv svých na zboží Zvíkovské a Milévske Bohuslavovi z Švamberka.

Na Krumlově 1473, 28. září. — Kopiář Zvíkovský pag. 9.

Dobrá vuole na ty všechny majestáty, zápisy a listy napřed psané.

Já Jindřich z Rozmbergka jménem svým a bratří svých i dědicuov a budúcích našich vyznávám tímto listem obecně přede všemi lidmi, kdož jej uzří anebo čtouc slyšeti budou, že jakož sem měl list hlavní dobrý celý na pargameně najjasnějšího knížete a pána pana Sigmunda, slavné paměti Římského císaře, Uherského, Českého oc krále, s JMti visutým císařským majestátem na zástavu hradu Zvíkova s jeho příslušnostmi a na zboží kláštera Milievského v patnadcti tisících kop groší pražských, svědčící urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, dědu mému milému, a jeho dědicuom, v kterémžto listu datum jest v Praze léta od narození syna božího tisícího čtyřstého třicátého sedmého, tu sobotu po sv. Havle [1437, 19. října].

Item list druhý téhož císaře Sigmunda na pargameně s visutým majestátem císařským, svědčící téměř panu Oldřichovi z Roznberka a jeho budícím, aby mohli prodělati na stavení a opravení hradu Zvíkova do dvou tisíc kop gr., v kterémžto listu datum jest v Praze ten den jedenáct tisíc děvic, léta od narození syna božího tisícího čtyřstého třicátého sedmého [1437, 21. října].

Item list najjasnějšího knížete a pána pana Ladislava, slavné paměti Uherského, Českého oc krále, s visutú královskou pečeti, jímž zapisuje vsi Hlubockého úřadu, kteréž se drží ke Zvíkovu, svědčící téměř panu Oldřichovi z Roznberka, dědicuom a budícím jeho, v kterémžto listu páni z Rozmberka slevují tři tisíce kop gr. na sumě patnáct tisíc kop gr., kterúz prvé od císaře Sigmunda na Zvíkov a na zboží Milievske mají; v kterémžto listu datum jest v Praze ten den sv. Bartoloměje, léta od narození syna božího tisícího čtyřstého padesátého čtvrtého [1454, 24. srpna].

Item list najjasnějšího krále Sigmunda Římského oc s JMti visutú královskou pečeti, kterýmž zapisuje dvuor v Crhonicích ve čtyřech stech kopách gr. pražských Rackovi z Výškova a jeho dědicuom, v kterémžto listu datum jest: v Horách Gutnách léta od narození syna božího tisícího čtyřstého dvacátého, čtrnáctý den měsíce září [1420, 14. září].

Item list najjasnějšího krále Ladislava svrchupsaného s visutú královskou pečeti, svědčící nadepsanému panu Oldřichovi z Rozmberka a jeho dědicuom na dvuor Crhonic, v kterémžto listu datum jest: v Praze den první měsíce dubna, léta od narození syna božího tisícího čtyřstého padesátého čtvrtého [1454, 1. dubna].

Item list najjasnějšího krále Zigmunda Římského s visutú královskou pečeti na vsi Lhota a Dobrošov, a na dvůr poplužní v Kovářově se třmi člověky; item na jiné vsi: Hrajkovice, Jedl, Vladyčín a Dmýštice kláštera Milievského s jich příslušenstvím, svědčící Matějovi Brusovi z Kovárova, ve třech stech kopách gr. čes.; v kterémžto listu datum jest: v Plzni na den sv. Fabiana a Šebestiana mučedlníkuo božích léta od narození syna božího tisícího čtyřstého jedenmezciemého [1421, 20. ledna].

Item list předřečeného krále Sigmunda Římského s visutú královskou pečeti na vsi Lhotu, Dobrošov a na dvuor v Kovářově se třmi člověky, a na jiné vsi: Hrajkovice, Jedl, Vladyčín a Dmýštice kláštera Milievského s jich příslušenstvím, svrchu psanému panu Oldřichovi z Rozmberka svědčící, kterýmžto listem JMt potvrzuje smlouvy a trhu, jakož se pan Oldřich z Rozmberka s Janem Předborem smluvil o svrchu psané vsi; v kterémžto listu datum jest: Felkyrchen ten pondělí po narození Matky boží, léta od narození syna božího tisícího čtyřstého třicátého [1430, 11. září].

Item list a dobrou vóli paní Machny z Kovárova, dcery Matějovy Brusovy, na vsi dole psané: Hrajkovice, Dmýštice, Lhota, Dobrošov, Vladyčín, Jedle a dvuor

poplužní v Kovářově, svědčící Janovi Předborovi z Radejšína, při kterémžto listu jsou pečeti paní Machny z Kovárova jakožto jistce, a na svědomí urozených pánuov, pana Jana mladšího z Wartnberka a z Děčína, pana Jetřicha z Janovic a z Chlumce, Hynkova z Jabloné a z Svatého Pole, a Vilímova řečeného Rel z Úšavy, v kterémžto listu datum jest: léta od narození syna božího tisícího čtyřstého padesátého pátého, ve čtvrtek po hodu jedenáct tisíc děvic [1455, 23. října].

Item list a dobrouo vuoli pana Předbora z Radejšína, jímžto ten list najjasnějšího krále Sigmunda Římského oc, kterýž svědčil Matějovi Brusovi z Kovárova na vsi Lhota, Dobrošov, dvuor poplužní v Kovářově se třmi člověky, a k tomu také Hrajkovice, Jedl, Vladyčín a Dmýštice, vsi kláštera Milievského, se vším jich příslušenstvím, že ten list a také druhý list, dobrouo vuoli od paní Machny z Kovárova na svrchupsaná zboží svědčící, dává urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka otcí mému milému a jeho dědicuom; při kterémžto listu jsou pečeti Janova Předborova jakožto jistce, a na svědomí urozených pánuov páně Jindřichova z Stráže, nejvyššího hofmistra království Českého, a páně Benešova Libuně z Dubé a z Kožlého, a urozených panoší Beneše z Kalenic, Jana Žakavce z Žakavy, Jana Tossa [sic] mladšího z Hlince, a Petra z Dlouhé Vsi a z Dobeve; v kterémžto listu datum jest: léta od narození syna božího tisícího čtyřstého šedesátého prvního, v tu středu před hodem Božího Těla [1461, 3. června].

Jakož pak ti všichni listové svrchu psaní sami v sobě šíře a světleji vykazují. Ty všecky listy i všecko to právo, kteréž by mně a mým bratrům aneb našim dědicuom a budoucím na těch listech neb těch zboží příslušalo mieti, dal sem a mocí listu tohoto dávám s svú dobrou a svobodnou a ovšem přiznanú plnú volí urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švambergka, nejvyššímu hofmistru království Českého, švagru mému milému, a jeho dědicuom a budoucím, aby již totéž právo všecko k těm listům a zboží nahoře psaným i se všemi příslušenstvími, jakož sem sám měl a držel, příslušalo mocně, svobodně i úplně svrchu psanému pánu Bohuslavovi i jeho dědicuom a budoucím bez zmatku a překážky mé a mých bratrů a našich dědicuov a budoucích; v tom jest má dobrá, svobodná i všem přiznaná plná vůle.

A já Jindřich z Rozmberka svrchu psaný ani moji bratři, dědici a budoucí naši, dále a více již po ten den k těm listuom a zboží již jmenovaným žádného práva nemáme ani mieti muožem obyčejem nižádným. Na potvrzení toho všeho, což se svrchu píše, a lepší jistotu i pevnost zdržení a zachování v budoucích časech té dobré vůle svú vlastní pečet větší přivěsiti sem rozkázal k tomuto listu dobrovolně. A pro další toho svědomí prosil sem urozeného pána, pana Václava z Švambergka, a slovných panoší Jarohněva z Úsúšie, Adama z Drahonice, Kunrata z Petrovic purkrabí Krumlovského, Přibíka Hada z Paběnic, Erazima z Michnic a Jana Súdka z Dlouhé, že jsú své vlastní pečeti vedlie mne a mé pečeti přivěsili k témužto listu,

věcem svrchu psaným na svědomí, sobě však a svým erbuom bez škody. Jenž jest dán a psán na Krumlově léta od narození syna božího tisícího čtyřstého sedmdesátého třetího, ten úterý den svatého Václava mučedlníka božího a dědice Českého.

33.

Král Vladislav připisuje Bohuslavovi z Švamberka 1000 kop na opravu Zvíkova.

V Praze 1475, 6. srpna. — Kopiář Zvíkovský pag. 13.

My Vladislav z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie oc, oznamujem tímto listem všem, že prošení jsme od některých přátel urozeného Bohuslava z Švamberka, věrných našich milých, abychom témuž Bohuslavovi a dědicuom jeho ráčili připsati na prodělání hradu Zvíkova i také na opravení téhož zboží Zvíkovského některú sumu peněz. My v tom jich slušnú prosbu znamenajíce, a také aby týž Bohuslav i dědicové jeho v budúcích časech tím lépe nám se hoditi a slúžiti mohli, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú již psanému Bohuslavovi a dědicuom jeho tuto milost učinili jsme, a tímto listem činíme a dáváme, aby oni a [čti: na] zámku Zvíkovu na opravu téhož zámku i také na dělání rybníkuov na tom zboží Zvíkovském mohli prodělati a naložiti až do tisíci kop gr. peněz dobrých. A což kolivěk na již psaném zámku anebo na rybnících na témž zboží Zvíkovském do sumy již psané prodělají, ješto to registry okáží, to my, když bychom chtěli ten zámek Zvíkov s jeho příslušenstvím vyplatiti nebo budúcí naši králové Čeští, máme a povinni budem jim vcele a úplně s prvními sumami, v kterýchž týž zámek od předkuov našich zapsán jest, dáti a úplně zaplatiti. A oni vezmúc ty všecky sumy vcele a úplně, mají nám neb těm, od kohož ty sumy přijmuo, téhož zámku se všemi jeho příslušenstvími postúpiti a list tento i s jinými listy a zápisy, kteréž mají na svrchu psaný zámek a na jeho příslušenství, navrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti. A kdož by tento list měl s již psaného Bohuslava neb dědicuov jeho dobrou volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v neděli před sv. Tiburcím, léta od narození syna božího tisícího čtyřstého sedmdesátého pátého, království našeho léta čtvrtého.

Ad relacionem domini Samuelis de Hradek et Waleczow, succamerarii regni Bohemie.

34.

Jan z Janovic postupuje Bohuslavovi z Švamberka zápis na některé vsi Milévké.

B. m. 1479, 20. prosince. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^a. č. 17.

Jan z Janovic a z Petrspurka, nejvyšší purkrabie Pražský, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ten zápis najjas-

nějšieho kniežete a pána, pana Jiříeho slavné paměti krále Českého a markrabě Moravského oc, jímžto JMt zapsal jest mně a Janovi synu mému vsi kláštera Milevského, kteréž jest pan Zdeněk z Šternberka držel, totižto Týnčany, Tisoničku, Mezihoří, Tisomnice a Skaupý se všemi těch vsí příslušnostmi, poplatky a puožitky, ve třech stech kopách grošuv širokých českých dobrých, tak a s takovými přímienkami, jakož týž zápis pod JMti pečeti visutú to vše plně v sobě zavírá, dal sem dobrovolně i mocí tohoto listu s mů plnú a svobodnú dobrou volí dávám urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Ssamberka a dědicóm jeho, moc jim podle toho dávaje i plné právo, to, nač zápis výš dotčený svědčí, jmieti, držeti a toho požívati i s tím se vším a s týmž zápisem, když a což se jim líbí nebo líbiti bude, jakožto s jich vlastním učiniti bez všelikého mého i dědicuov mých odporu a překážky. Na potvrzení i budúci paměť toho pečť mů vlastní dal sem k tomuto listu přivěsiti dobrovolně, prosiv urozených pánuov, pana Buriana z Gutšteina a na Nečtinách, nejvyššieho kamermeistra krále Českého, pana Mikuláše z Landšteina, nejvyššieho písaře desk zemských královstvie Českého, a pana Beneše z Waitmille purkrabie na Karlštýně a mincmeistra na Horách Kutnách, že jsú také pečeti své dali na svědomie podle mne přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého devátého, v pondělí před sv. Thomášem apoštolem božím.

Na prouzcích perg. 4 červené pečeti.

35.

Rous z Hodějova dává Bohuslavovi z Švamberka list na Kr. Lhotu.

B. m. 1481, 27. listopadu. — Kopíř Zvíkovský pag. 24.

Já Rús z Hodějova seděním v Chotejřině vyznávám jménem svým a mladších bratří svých tímto listem před každým živým člověkem, kdež čten anebo čtúce slyšán bude, že ten zápis najjasnějšího knížete Zigmunda, slavné paměti císaře Římského, Uherského a Českého krále oc, na ves Královu Lhotu se vším k tomu příslušenstvím, kterýž najprv svědčí Přibíkovi z Jasanic, potom Buškovi Sekyrkovi z Sedčic, a od Buška Sekyrky měl jej Lipolt Vítha ze Rzavého, a od Lipolta Víthy měl jej najdůstojnější u Boze otec a najosvícenější kníže a pán, pan Jošt z boží milosti biskup Vratislavský; a od biskupa Vratislavského měl jej Jindřich Sádlo z Kladrubec, a od Jindřicha Sádly z Kladrubec měl ty listy všecky otec muoj Smil z Hodějova, s jich dobrými volemi, kteráž dobrá vuole svědčí jemu otcí mému Smilovi z Hodějova a jeho dědicuom. Protož já nadepsaný Rús z Hodějova jménem svým a bratří svých prodal sem ten majestát i s těmi dobrými volemi urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka a na Zvíkově oc, a tu ves Královu Lhotu, jakož na ni ten majestát ukazuje, a tu sobě na té vsi ani na těch majestátech nic nepozuostavuje ani svým dědi-

cuom, v též sumě ve sto kopách gr., jakož majestát svrchupsaný svědčí. A ten zápis i ty dobré vuole má je nadepsaný pán pan Bohuslav z Švanberka a jeho dědicové s naší dobrú, plnú a svobodnú volí. A tomu na svědomí svú pečť vlastní s mú dobrú volí, vědomím i s přiznáním dal sem k tomuto listu přivěsiti a k této dobré vuoli. A pro další a širší svědomí prosil sem urozených pánuov, pana Dobrohosta z Ronsperka a na Týně, pana Děpolta z Lobkovic a na Chlumci, urozených panoší Jana Čmelinského z Neprochov, Jošta z Pruku, Viléma z Čachrova, že jsú také pečeti své dali jim bez škody podlie mne přivěsiti k témuž listu. Jenž jest dán a psán ten úterý před sv. Ondřejem apoštolem božím, léta božího MIIII^cLXXXI.

36.

Vok z Rozmberka postupuje podací kostelní v Sepekovech Zdeslavovi z Šternberka.

Dán na Krumlově 1484, 7. června. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^o č. 1.

Já Vok z Rozmberka jménem svým a jiných bratří a dědicuov našich vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie anebo čtúce slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a raddú věrných milých prodal sem a mocí listu tohoto prodávám i sstupuji podací své kostelní v Sepekovech se vším příslušenstvím, což k tomu přísluší, tak se vším, jakož sem sám držel, nic ovšem sobě tu na tom ani svým dědicóm a budúcím práva žádného nepozuostavuje ani kterého zvláštenství, ku pravému dědictví a plnému panství prodal sem a sstúpil urozenému pánu panu Zdeslavovi z Šternberka oc a jeho dědicóm a budúcím, za sto a za pětmezcítma kop gr. peněz dobrých stříbrných, v zemi České obecně berných, kteréžto jsú oni mně splnili a dali úplně a docela hotové. Protož já jistec svrchu psaný mám, dlužen sem a povinen, slibuje tiemto listem dobrú svú věrú křesťanskú nadepsanému panu Zdeslavovi, dědicóm a budúcím jeho, to podacie kostelní se vším příslušenstvím, což k tomu přísluší, po napomenutí věřiteluov mých svrchupsaných hned na první Suché dni neb na druhé beze lsti, a konečně na třetí Suché dni ve dcky zemské vložití a zaplatiti ku pravému jich dědictví a plnému panství, a zprávce hodné postavití vedle řádu a obyčeje země České, čistě bez zmatku všelikterakého, tak jakož země Česká za právo má.

A toho všeho pro lepší jistotu a pevnost i utvrzení zastavil sem jim rukojmie a zprávce urozené panoše Kunáše z Machovic, purkrabí na Maidštajně, Beneše z Kováric, a Oldřicha ze Dvorce purkrabí na Velešíně. A my již jmenovaní rukojmie za pana jistce svrchupsaného, s ním a zaň, všickni rukú společní a nerozdielnú, dobrú naší věrú křesťanskú, beze všie zlé lsti slibujeme to podací nahoře jmenované i se vším příslušenstvím panu Zdeslavovi, dědicóm a budúcím jeho zpravití, očistiti a vysvoboditi před věny, před sirotky i před zápisy a závadami všelikte-

kými křesťanskými neb židovskými, a konečně před každým člověkem, kteréhož by kolivěk rádu neb stavu byl, duchovního neb světského, a na to podacie kterým kolivěk právem sáhl. Pakli by jistec svrchupsaný neučinil a neosvobodil, aneb očistiti, zpravit i a vysvoboditi nemohl, což se svrchu píše, tehdy my rukojmie a zprávce již psaní máme a slibujem věřitelům našim svrchupsaným tak dobré puožitečné podacie a [sic] příslušenstvím takovým a zvolí dobrú svobodnú, tak jakož se svrchu píše, na našich kruntech dědictkých, svobodných a sbožie vlastním, platným, svobodným a dobře osedlým, a třetinu výše k tomu přičiniece, bez odpornosti postúpiti, a to také ujistiti, zpravit i, očistiti a vysvoboditi a ve dcky zemské vložiti a zapsati ku pravému jich dědictví a plnému panství, a zprávce dobré postaviti, tak jakož se svrchu píše. Pakli bychme i toho všeho tak neučinili [oc ležení v Bechyni].

A ktož by tento list měl s dobrú volí a ovšem svobodnú věřiteluov našich svrchupsaných aneb jednoho z nich, ten má i mieti bude též právo i túž moc ke všem věcem svrchupsaným, tak právě, jakožto oni sami aneb jeden z nich sám. Tomu všemu na potvrzení a lepší jistotu i pevnost my všickni jistec i rukojmie a zprávce svrchupsaní vlastnie své pečeti s dobrým našim vědomím i plným a celým přiznáním dali sme a kázali přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého čtvrtého, ten pondělí o Letnicích.

Na prouzcích pergamenových přivěšeny 4 pečeti úplně zchovalé, první červená, ostatní černé. Na prouzcích napsána po sobě tato jména: Vok z Rozmberka, Kunáš z Machovic, Beneš z Komaric, Oldřich ze Dvorce.

37.

Svědectví opata Milévského na desátky v Kovářově.

V Milévsku 1485, 20. srpna. — Orig. perg. arch. Vorlického III. P. č. 2.

Kněz Mikuláš boží milostí opath kláštera Milévského zákona premonstratckého známou činím listem tiemto všem, ktož jej uzříe anebo čtúci slyšeti budú, a zvláště urozeným pánóm panu Bohuslavovi z Švamberka, a panu Hynkovi a panu Henrichovi synóm téhož pána JMti z Švamberka, že předstúpil před mě poctivý kněz Jan farář Kovářovský, žádaje mne, abych jemu dal svědomie, byli-li jsú dávání desátcí jiným farářóm, předkóm téhož kněze Jana v Kovářově, od nebožky panie Machny Kovářovské a od Fraňka z Vepic a se dvora, o který jest svrchupsaný pan Bohuslav JMt směnu učinil s Kovářovskými. Protož já vyznávám, a to mi jest dobře svědomo, když sem byl tu v Kovářově farářem mnohá léta, že paní Machna Kovářovská, Franěk z Vepic vydávali jsú mně desátky, některé léto ukazovali a dávali na poli, a některé léto smlúvali se se mnú vedle vuole mé; též i s svrchupsaného dvoru smlúvali se se mnú o desátek lidí, kteří jsú těch časuov jej drželi. A to bych

chtěl ústně seznati, kde by toho potřebie bylo. Tomu na svědomie svú sem pečet menší dal k tomuto listu přitisknutí. Datum ex monasterio Millocensi sabbato intra octauam Assumpcionis beatissime virginis Marie, annorum domini oc LXXXV°.

Dole přitíštěná pečet jest papírem pokryta.

38.

Trináctero svědectví, že na faře v Kovářově byli vždy kněží katoličtí pod jednou, krom krátkého pobytu dvou kněží podobojích.

B. m. 1491, 10., 11. a 13. dubna. — Orig. perg. arch. Vorlického III. P. č. 3.

a) My Vávra z Ninkovic, Maruš mlynář z Hrajkovic, Jakubec odtudž, Matěj přijmie Macek odtudž, známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře v paměti, což pomníme přes třidceti let, že v Kovářově v tom kostele nikdy kněz uvedený nebyval, kterýž by rozdával pod obojí zpuosobú. Než kteříž sú tu knězie byli a slúžili, byli sú knězie řádní v poslušenství cierkve svaté a kostela svatého Římského. A to nám jest dobře svědomo. A to bérem k své víře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A kdež by kolivěk toho potřebie bylo, chtěli bychme to ústně seznati. Toho na svědomie, své pečeti nemajíce, prosili sme urozeného panoše Mikuláše z Hodějova, že jest svú vlastní pečet přitiskl sobě a svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícíeho čtyřstého devadesátého prvniego v průvodní neděli [10. dubna].

Přitíštěná pečet černá je zachovalá.

b) Já Štěpán ze Zbylitova známo činím tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej koli uzrie neboli čtúce slyšeti budú, že mi jest to dobře svědomo a v paměti mám viac nežli od padesáti let, že v Kovářově na té faře nikdy jest nebyl žádný farář Tháborské strany, kteříž obyčej mají rozdávati pod obojí spuosobú, než vždycky jsú tu byli faráři a knězie, kteříž slúživali v tom kostele, křesfanští, kteříž obyčej mají rozdávati pod jednu spuosobú pána Buoha všemohúcieho. A to mi jest také dobře svědomo, jakž mohu pamatovati, že jest vždycky kněz opat Milevský poddával faráře na tu faru do Kovářova; a to mi jest svrchupsanému Štěpánovi dobře svědomo, a to беру k své víře a k své přísaze, že jest to v pravdě tak, a to bych chtěl ústně seznati, kdež by toho potřeba byla. A toho na svědomie, sám své pečeti nemaje, prosil sem urozeného panoši Mikuláše Dýma z Strieteže, že jest svú pečet k tomuto mému svědomie a sobě bez škody přitiskl. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícíeho čtrstého devadesátého prvniego v neděli průvodní [10. dubna].

Přitisknutá pečet černá je zachovalá.

c) My Vítek, Vaněk, Kolín a Par, všickni z Veliké, známo činíme tiemto listem vuobec přede všemi, ktož jej koli uzrie neboli čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře svědomo a v paměti máme jednak blízko ode třidceti let, že v Kovářově na té faře nikdy jest nebyl žádný farář Tháberské strany, kteříž obyčej mají rozdávat pod obojí spuosobú, než vždycky jsú tu byli faráři a knězie, kteříž slúživali v tom kostele, křesťanstí, kteříž obyčej mají rozdávat pod jednu spuosobú našeho pána Ježíše Krista. A to nám jest svrchupsaným Vítkovi, Vaňkovi, Kolínovi a Parovi dobře svědomo, a to bérem každý z nás k své víře a k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychom chtěli ústně seznati, kde by toho potřebie bylo. A toho na svědomie, sami svých pečeti nemajíce, prosili sme urozených panoší Oldřicha Smrčky ze Mnichu a Jana Barchance z Vestce, že jsú své pečeti k tomuto našemu svědomie sobě bez škody přitiskli. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtřstého devadesátého prvnioho v neděli prúvodní [10. dubna].

Dole přitištěny dvě černé pečeti.

d) Já Thoman z Kučeře známo činím tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej koli uzrie neboli čtúce slyšeti budú, že mi jest to dobře svědomo a v paměti mám viac nežli od čtyřidceti let, že v Kovářově na té faře nikdy jest nebyl žádný farář Tháberské strany, kteříž obyčej mají rozdávat pod obojí spuosobú, než vždycky jsú tu byli faráři a kněží křesťanstí, kteříž obyčej mají rozdávat pod jednu spuosobú tu velebnú svátost pána Krista. A to mi jest svrchupsanému Thomanovi dobře svědomo a to беру k své víře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak; a to bych chtěl ústně seznati, kde by toho koli potřebie bylo. A toho na svědomie, sám své pečeti nemaje, prosil sem urozeného panoši Oldřicha Smrčky ze Mnichu, že jest svú pečeť k tomuto vyznání mému na svědomie sobě bez škody přitiskl. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtřstého devadesátého prvnioho v neděli prúvodní [10. dubna].

Přitištěná pečeť černá dole poškozena. — Na rubu rukou starou: „Svědomie neplatná proti Kovářovské Barboře. A zdá mi se, že pán má jiná platná, aneb jsú u mistra Jana Úterského v Praze.“

e) My Ondřej přijmie Koch z Veliké a Jakub přijmie Dub odtudž známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúce slyšeti budú, že já Ondřej pamatuji od šedesáti let, a já Jakub od padesáti let, a to dobře v paměti máme, že v Kovářově v tom kostele nikdy kněz nebýval, kterýž by rozdával pod obojí spuosobú, než kteříž sú tu knězie byli a slúžili, byli sú knězie řádní v poslušenství cirkve svaté a kostela svatého Římského. A za naše paměti tito knězie: kněz Mikuláš starý, který umřel na Zvíkově, a potom kněz Mikuláš, který jest opatem v Milevště, a potom kněz Albrecht, a potom kněz Jan, faráři byli sú. A to jest nám dobře svědomo, a to bérem k své víře i k své přísaze, že jest to tak

v pravdě. A to bychom chtěli ústně seznati, kdež by koli toho potrebie bylo. Toho na svědomie, své pečeti nemajíce, prosili sme urozeného panoše Paule z Pruku, toho času purkabie na Zviekově, že jest svú pečť přitiskl sobě i svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtrřstého devadesátého prvnioho v průvodní neděli [10. dubna].

Přitištěná černá pečť nahore poškozena.

f) Já Martin Losek z Milévsko známo činím tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúce slyšeti budú, že se pamatuji od šedesáti let, že v Kovářově v kostele byl jest nějaký kněz Mikuláš Pikna rodem z Předbořic, farář uvedený, kněz řádný pod jednu zpuosobú; a po něm sú byli jiní faráři uvedení řádní v poslušenství cirkve svaté a kostela svatého Římského. A nikdy jsem neslychal od těch svrchupsaných let až do tohoto času, aby kdy v tom svrchupsaném kostele který kněz slúžil, kterýž by rozdával pod obojí zpuosobú. A to mi jest dobře svědomo, a to beru k své víře i k své cti, že jest to tak v pravdě. A to bych chtěl ústně seznati, kdež by kolivěk toho potrebie bylo. Toho na svědomie, své pečeti nemaje, prosil sem urozeného panoše Paula z Pruku, purkabie na Zviekově, že jest svú pečť přitiskl sobě i svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtrřstého devadesátého prvnioho v průvodní neděli [10. dubna].

Přitištěná černá pečť je zachovalá.

g) My Mikuláš Šafránek z Slavoňova a Vach z Kovářova známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře v paměti, což pomníme více nežli od čtyřidceti let za kněze Mikuláše Pikny, kterýž jest byl farářem uvedeným tu v Kovářově pod jednu zpuosobú, a potom po jeho smrti nikdy sme neslychali, by který jiný kněz, kterýž by rozdával pod obojí zpuosobú, v tom kostele slúžil, jsa farářem uvedeným; než kteří jsú tu knězie byli a slúžili, byli sú knězie řádní v poslušenství cirkve svaté a kostela svatého Římského. Než před třidceti lety pobyli sú dva kněze pod obojí zpuosobú, každý z nich několik neděl, neuvedení. Pak některý z nich vzal knihy kostelnie, mšál, a ženu Vaškovi ulúdivše, utekli sú pryč; a to jest nám dobře svědomo a to běrem k své víře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychme chtěli ústně seznati, kdež by koli toho potrebie bylo. Toho na svědomie, své pečeti nemajíce, prosili sme urozeného panoše Ondřeje z Chotejše, že jest svú pečť přitiskl sobě i svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtrřstého devadesátého prvnioho v průvodní neděli [10. dubna].

Přitištěná černá pečť zachovalá.

h) My Petr hajný z Hrazánek, Jan Bohušov z Klisince, Havlec z Dobrošova, Pech z Něžovic, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře v paměti, což pomníme více než od čtyřiceti let za kněze Mikuláše Pikny, kterýž jest byl farářem uvedeným tu v Kovářově pod jednu zpuosobú, a potom po jeho smrti nikdy sme neslyšali, by který jiný kněz, kterýž by rozdával pod obojí zpuosobú, v tom kostele slúžil, jsa farářem uvedeným. Než kteříž sú tu knězie byli a slúžili, byli sú knězie řádní v poslušenství cierkve svaté a kostela svatého Římského. Než před třiceti lety pobyli sú dva kněze pod obojí zpuosobú, každý z nich několik neděl, neuvedení. A v tom paní Machna matie panny Barbory s mužem svým dobývala toho jedno[ho] kněze s těch dvú, chtiec jeho zahrati, na farářském domě tu v Kovářově. Pak některý z nich vzal knihy kostelnie, mšál, a ženu Vaškovi vylúdiv, utekl jest pryč. A to jest nám dobře povědomo, a to běřem k své víře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychme chtěli ústně seznati, kdež by koli toho potřebie bylo. Toho na svědomie prosili sme urozeného panoše Ondřeje z Chotejše, že jest svú pečeť přitiskl sobě a svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícího čtyřstého devadesátého prvnioho v průvodní neděli [10. dubna].

Přitištěná pečeť černá nahoře poškozena.

i) My Ondřej Jarúšek, Jakub Panec, Matěj Váchuov, všickni ze Dmajstic, a Kub z Něžovic, známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře v paměti, což pomníme více než od čtyřiceti let za kněze Mikuláše Pikny, kterýž jest byl v Kovářově v tom kostele farářem uvedeným pod jednu zpuosobú; a potom nikdy sme neslyšali, by který jiný kněz, kterýž by rozdával pod obojí zpuosobú, v tom kostele byl farářem uvedeným. Než kteříž sú tu knězie byli a slúžili, byli sú knězie řádní v poslušenství cierkve svaté a kostela svatého Římského. A to jest nám dobře svědomo a to běřem k své víře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychme chtěli ústně seznati, kdež by kolivěk toho potřebie bylo. Toho na svědomie, své pečeti nemajíce, prosili sme urozeného panoše Paule z Pruku, toho času purkabie na Zvíkově, že jest svú pečeť přitiskl sobě i svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícího čtyřstého devadesátého prvnioho ten pondělí po průvodní neděli [11. dubna].

Přitištěná černá pečeť je zachovalá.

k) My Kubík z Skoronína, Jíra odtudž, Petr odtudž, Cub [Kub] z Jenišovic, Jan Liška odtudž, známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám dobře to v paměti jest [sic], že se pamatujem přes třiceti let, že v Kovářově v tom kostele nikdy žádný kněz nebyval, kterýž by

rozdával pod obojí zpuosobú. Než za naší paměti tito knězie sú byli: Nebožtík kněz Jan, který byl opatem na Strahově, a potom kněz Mikuláš, který jest opatem v Milevště, a potom nebožtík kněz Albrecht, a potom kněz Jan, který jest nyní na Zvíkově, a ti sú byli faráři uvedení a řádní v poslušenství cirkve svaté a kostela svatého Římského. A to nám jest dobře svědomo a to béřem k své víře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak; a kdež by kolivěk toho potřebie bylo, chtěli bychme to ústně seznati. Toho na svědomie, své pečeti nemajíce, prosili jsme urozeného panoše Rousa z Hodějova, že jest svú pečeť přitiskl sobě bez škody i svému erbu k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvního v pondělí po průvodní neděli [11. dubna].

Pečeť černá přitištěná je zachovalá.

l) My Jan Beran z Skoronína, ješto pamatuji od padesáti let, a Pešice z Mášova, jenž pamatuji více nežli od čtyřiceti let, a Havlík kostelník té fary v Kovářově, a Jakub Bohušov, oba z Dobrošova, jenž pamatuji více než od čtyřiceti let, a Machek z Řemkova, jenž pomním také více než ode čtyřiceti let, a Petr Hlavín, jenž pamatuji blízko ke třiceti letuom, a Jan Novák z Sobědráže, jenž pamatuji také blízko ke třiceti letuom, známo činíme tímto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře svědomo i v paměti máme každý z nás od svrchupsaných let, že v Kovářově na té faře nikdy nebyl jest farář aneb kněz Tábořské strany, než vždycky sú tu bývali knězie křesťanstí, kteříž obyčej měli rozdávat pod jednu zpuosobú pána Boha všemohúcieho. Než některú chvíli před třiceti lety já Beran a Havlík a Bohuše a Pešice a Machek svrchupsaní pomníme to, že sú tu pobyla dva kněze strany Tábořské nedlúhý čas, jednomu říkali Daniel a druhému Vojtěch; a ten Vojtěch kněz, kterýž tu posléz byl, ulúdiv ženu Vaškovi tu v Kovářově, ukradl knihy kostelnie i utekl s ní pryč. A to nám jest dobře svědomo a to béřem k své víře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychme chtěli ústně seznati, kdež by kolivěk toho potřebie bylo. Toho na svědomie, svých pečeti nemajíce, prosili sme urozených panoší Oldřicha Smrčky ze Mnichu a Václava z Čachrova, že sú své pečeti přitiskli sobě a svým erbuom bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvního v pondělí průvodní [11. dubna].

Pečeti 2 černé zachovalé.

m) My Mašek Pruchuov a Martin Štěpánuov, konšelé ze Lhoty, Mašek kostelník odtudž, Mathúšek odtudž, Bohuň odtudž, Václav odtudž, Petr Čelákuov odtudž, Prokop Šuocha odtudž, Martin Kartyš kovář odtudž, známo činíme tímto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří nebo čtúce slyšeti budú, že jest nám to dobře v paměti, což pomníme přes třiceti let, že v Kovářově v tom kostele nikdy žádný

kněz nebýval, kterýž by rozdával pod obojí zpusobů; než za naše paměti tito knězie sú byli: nebožtík kněz Jan, který byl opatem na Strahově, a potom kněz Mikuláš, který je opatem v Milevště, a potom nebožtík kněz Albrecht, a potom kněz Jan, který jest nyní na Zvíkově, a ti sú byli faráři uvedení a řádní v poslušenství cirkve svaté a kostela svatého Římského. Než před těmito svrchupsanými kněžími před třidceti lety pobyla sta nějaká dva kněze neuvedená několik neděl, a jeden z nich vzal jest knihy kostelní, mšál, a Vaškovi ženu ulúdiv, utekl jest pryč. A to nám jest dobře svědomo, a to bérem k své víře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bychme chtěli ústně seznati, kdež by kolivěk toho potřebie bylo. Toho na svědomie, pečeti nemajíce, prosili sme urozeného panoše Rousa z Hodějova, že jest svú pečeť přitiskl sobě a svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho ten pondělí po průvodní neděli [11. dubna].

Přitištěná černá pečeť je zachovalá.

n.) Já Ondrášek přivozník z Podhradie pod Zvíkovem, jenž pamatuji od sedmdesáti let, znám činím tímto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie nebo čtúce slyšeti budú, že mi jest to dobře svědomo od svrchupsaných let, že v Kovářově na té faře nikdy nebyl jest farář ani kněz uvedený, kterýž by měl obyčej rozdávati pod obojí zpusobů, než vždycky sú tu bývali knězie, kteříž obyčej měli rozdávati pod jednu zpusobů pána Ježíše Krista. Než některú chvíli před třidceti lety pobyla sta tu nějaká dva kněze pod obojí zpusobů neuvedená nedlůhý čas, a potom jeden z nich ukradl knihy kostelní, mšál, a ulúdiv Vaškovi z Kovářova ženu, i utekl jest pryč. A to mi jest dobře svědomo a to беру k své víře i k své přísaze, že jest to v pravdě tak. A to bych chtěl ústně seznati, kdež by kolivěk toho potřebie bylo. Toho na svědomie prosil sem urozeného panoše Mikuláše Dayma z Strieže, že jest svú pečeť přitiskl sobě a svému erbu bez škody k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho tu středu po průvodní neděli [13. dubna].

Přitištěná pečeť černá je zachovalá. — Účel, k němuž tato svědectví byla spisována, vysvítá ze soudobých dopisů, tištěných v tomto svazku str. 54 č. 113, str. 55 č. 114, str. 60 č. 125. Barbora z Jetřichovic a z Kovářova r. 1497 prodala Kovářov s příslušenstvím dvěma měšťanům Tábořským; odpíral tomu opat Milevský, jenž počítal si právo k podacímu kostelnímu v Kovářově; viz výpisy z desk zemských v Archivě Českém V. 559—561; Emler, Reliq. II. 483.

39.

Král Vladislav potvrzuje práva manů k Zvíkovu a Hluboké patřících.

Na hradě Pražském 1497, 14. srpna. — Trans. pap. archivu Vörl. II. A' č. 2.

My Vladislav, z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, a markrabie Moravský, Lucemburský a Slezské kníže a Lužický markrabie oc, ozna-

mujem tímto listem všem, že přistúpivše před nás slovatný Jan Čuba z Humňan a Václav Chmelíř z Jehnědna i jiní manové, kteříž k zámkom Zvíkovu a Hluboké přísluší, věrní naši milí, oznámili sú nám všickni jednotajně, jaká práva svá od starodávna vysazena mají, kterýchž předkové jejich a oni užívali sú a po dnes užívají beze vší překážky. Najprvé, že kdež kolivěk jedou neb jdou, žádného cla neb mejta v městech, v městečkách, ve vseh ani jinde nikdyž nedávají a neplatí. Také že po svém svobodně i na království zajíc, pták s tenetem, s chrtem, s jestřábem honiti a zabiti mohú a jiným nedati. Les syrový i suchý sobě k svým potřebám k stavění i k pálení na království sekati a voziti mohú beze vší překážky. Item statkové jich že vždy s přítele na přítele najbližšího připadají podle kšaftu zřízení a udělání. A vdala-li by se která s raddou přátel, díl svuoj s sebu nese. Pakli by se která svémyslně vdala neb s statku odešla, má za právo desíti kopami odbyta býti bez naříkání vseh nápaduo. A při tom sú nás svrchu psaní manové prosili, abychom jim těch práv svrchu psaných potvrditi a je při nich zuostaviti ráčili. K kterýmžto jejich snažným prozbám jsúce nakloněni, s dobrým rozmyslem a raddou věrných našich milých, mocí královskú v Čechách, vseh těch napřed dotčených práv a svobod ve všem jejich znění a položení potvrdili sme, a tímto listem našim potvrzujem, a je všelikterakž při těch právích a svobodách zuostavujem milostivě, chtěce tomu, aby oni i budúci jich ta práva a svobody již psané jměli, drželi a jich požívali a požívatí mohli nyní i v časích budúcích, a to bez naší a budúcích našich, králuo Českých, i vseh jiných lidí všeliké překážky. Protož prikazujem všem úředníkóm a poddaným našim nynějším i budúcím, abyšte častopsané many k zámkom svrchupsaným příslušející, nynější i budúci, při jich právích a svobodách, tak jakož svrchu dotčeno jest, jměli, drželi a zachovali, jim v tom žádných překážek nečinili ani činiti dopouštěli; všakž oni proto ty všecky služby a povinnosti manské, k kterýmž nám zavázání sú, mají a povinni sú též nyní jako i prvě činiti nám a budúcím našim králuom Českým bez vší odpornosti. Tomu na svědomí pečef naši královskú k tomuto listu přivěsiti sme kázali. Dán na hradě Pražském v pondělí po sv. Tiburci léta M^oCCCC^o devadesátého sedmého, království našich Uherského VII. a Českého XXVI°. léta.

List tento vypsán byl z desk dvorských dne 10. března 1523, spolu s potvrzením krále Ludvíka, daným 29. října 1522, jež vytiskne se níže. — Již Oldřich z Rosenberka, uvázav se v královský hrad Zvíkov, počal many příslušné k tomu hradu skracovati v právích, pročež po jejich stížnosti byl napomenut od císaře Sigmunda listem z dne 19. dubna 1437, tištěným v Archivě Českém I. 47 č. 58. Srv. Tylovy Paměti Zvíkovské str. 57, 58.

40.

Král Vladislav povoluje Henrichovi z Švamberka stavěti most pod Zvíkovem.

Dán na Budíně 1499, 5. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického I. A^o č. 18/a.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český oc král a margkrabě Moravský oc, oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošení od urozeného Petra z Rozm-

berka, hajtmána královstvie Českého, věrného našeho milého, jménem urozeného Henricha z Švamberka na Zvíkově, věrného našeho milého, abychme jemu most přes řeku Vltavu udělati k potřebě netoliko jeho samého, ale i jiných, poddaných a cizích lidí, dopustiti ráčili. K jehožto prosbě a přímluvě nakloněni jsúce, pro služby týchž Petra a Henricha, kteréž jsú nám mnohé věrně a pilně činili a činiti nepřestávají, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskou v Čechách dopustili jsme toho nadepsanému Henrichovi a tiemto listem dopůštieme, povolenie naše jisté k tomu dávající, aby sobě mohl a moc jměl udělati most přes řeku Vltavu u Zvíkova, když se jemu kolivěk zdáti a líbiti bude, přes kterýžto on i jiní lidé potreby své vézti aneb nésti by mohli nynie i potomně v budúcích časiech, a to bez naše i budúcích našich kráľuov Českých i jiných všech lidí všelijaké překážky. Všakž také chcme, aby dělanie mostu toho bylo bez ujmy, škody a překážky každému na jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskou k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v pátek po sv. Ambroži anno Christi 1499. Regnorum autem nostrorum Hungarie nono, Boemie uero uicesimo octauo. — Ex commissione propria maiestatis regie.

Na rubu krátký regist. Dole pečeť papírem pokrytá.

41.

Smlouva mezi Henrichem z Švamberka a Václavem Zmrzlikem o most pod Zvíkovem.

Dán v Praze 1501, 2. října. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^a č. 18b.

Léta božieho tisícieho pětistého prvnieho, tu sobotu po sv. Remigi, stala se jest smlúva dobrovolná skrze urozené pány, pana Jana z Šelnberka, nejvyššího kancléře královstvie Českého, a pana Zdeňka z Rožmitála, purkrabí Karlstajského, a to mezi urozenými pány, panem Henrichem z Švamberka s jedné, a urozeným pánem Václavem z [S]vojšína a na Orlice strany druhé, a to taková, že jest za to prosil urozený pán Henrich z Švamberka urozeného pána Václava Zmrzlika z Svojšína, a on k prozbě a k žádosti jeho dopustil jest toho, aby byl ten most dělán pod Zvíkovem na Vltavě na břeh a na kruntý páně Václavovy, a jmenovaný pan Henrich z Švamberka jej mieti a jeho užívati i jeho erbové, duokudž by hrad Zvíkov drželi, neb je k tomu svú vuoli dal jmenovaný pan Václav. A toto jest znamenitě vymieněno: když by kolivěk páni z Švamberka nedrželi Zvíkovu svrchupsaného zámku, tehdy pan Václav aneb jeho potomní, to již bude při jich vuoli, budú-li chtieti toho mostu tu předse nechati; neb spravedlnost páně Václavova i jeho potomních proti jiným, krom pánuov z Švamberka, nemá zavržena ani promlčána býti túto smluvú, co se dotýče toho mostu. A tak jest smluveno, kteříž by lidé z městečka pod Zvíkovem kruntý ujeli páně Václavovy pod plat, ti předse mají platiti bez překážky

a bránění pánuov z Švamberka. A jestliže by pan Václav co chtěl dělati na krunttech svých a potřeboval k tomu kruntuov příslušejících k Zviekovu, tu pan Henrich z Švamberka má se k němu povolně mieti a proň učiniti, což by mu bylo bez škody a puokudž by se zdálo pánuom smlúvciem. Též zase, jestliže by co dělal pan Henrich v kruntiech svých a potřeboval co k tomu kruntuov, kteříž příslušejí k Orlíku, má se v tom pan Václav z Svojšina povolně mieti a proň učiniti, co by mu bylo bez škody, též puokudž by se zdálo pánuom smlúvciem. K kteréžto smlúvě na svědomie a pro budúcie paměť my nadepsaní smlúvce Jan z Šelnberka, najvyššie kanclér královstvie Českého, a Zdeněk z Rožmitála, purkrabie Karlštajnský, a my podle nich Henrich z Švamberka a Václav Zmrzlík z Svojšina, na zdrzenie mezi námi toho k tomuto listu pečeti své vlastnie dali jsme přivěsiti. Jenž jest dán v Praze léta a dne, jakož se svrchu píše.

Na rubu krátký regest. Na proužcích pergamenových přivěšeny jsou čtyři červené pečeti, druhá a třetí jsou na okraji poškozeny, druhé dvě (jedna Zmrzlíkova) zachovány.

42.

Král Vladislav pánům z Švamberka potvrzuje nevýplatnost jich zboží od jiných.

Na hradě Pražském 1502, 30. března. — Kopiár Zvíkovský pag. 14.

My Vladislav, z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie oc, oznamujem listem tímto všem, že jest před nás přistúpil urozený Krištof z Švambergka, věrný náš milý, prosse nás sám od sebe i na místě bratří svých, jakož mají a drží mnohá zboží, kterýchž díl přísluší k království a díl k některým duchovenstvím, v jistých zápisích předkuo našich králův Českých, abychme jim při držení a požívání takových zboží některú milost naši učiniti ráčili, tak aby taková zboží s dědici a budoucími svými tím volněji a bezpečněji jmíti, držeti a jich požívatí mohli. K jichžto prosbě naklonění jsúce pro služby jejich, kteréž jsú nám činili a činí, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú v Čechách tuto jsme zvláštní milost nadepsaným bratřím z Švanbergka, dědicuom a budoucím jejich při držení a požívání zbuoží zápisných duchovních i světských učinili, a tímto listem činíme, aby když bude po vyjití těch životuov, kteréž na těch zbožích zapsané mají, což k království přísluší, nebyli vodtud dědici a budoucí jejich bez své vuole od žádného člověka splacování, leč od nás samých aneb budoucích našich, králuov Českých, však tak, když bychme to sami a k svému vlastnímu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli. Též také což se zbuoží duchovních, kteréž mají a drží, dotýče, po vyji[tí] životuov těch, kteréž na tom zapsány mají, nemají vodtud dědici a budoucí jejich od žádného bez své vuole splacování býti, leč od těch osob duchovních, k kterýmžto klášteruom aneb záduším přísluší, když by to sami a k svému vlastnímu jmění, držení a poží-

vání vyplatiti chtěli. To my i oni také učiniti muožeme a mocí budeme, a jinak nic, dadúce jim podle znění zápisuov jejich napřed věděti, a po vyjití času vypovědělého položíce jim summy ty, kteréž na tom zapsány mají, vcele a úplně, tak jakž zápisové jejich svědčí a vokazují; kteréžto přijmúce vod nás a budúcích našich, králuov Českých, aneb od těch osob duchovních, kterýmž by ty výplaty příslušely, vcele a úplně, mají nám i jim také takových zboží s jejich příslušenstvím v moc jejich postúpiti, a list tento s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli bychme komuž kolivěk z nevěděni aneb nepaměti, buď my aneb budúci naši králové Čeští, na těch zbožích které výplaty dali, nemají takové a nebudou jmíti žádné moci ani které pevnosti nyní ani budúcně. Tomu na svědomí pečeť naši královskou k listu tomuto přivěsiti sme rozkázali. Dán na Hradě Pražském v středu po velice noci léta božího tisícího pětistého druhého, a království našich Uherského dvanáctého a Českého třicátého jednoho. — Ad relacionem magnifici domini, domini Johannis de Sselnberk, summi cancellarii regni Boemie.

43.

Král Vladislav připisuje pánům z Švamberka na stavení Zvíkova 1000 kop.

Dán na Budíně 1508, 6. února. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^a č. 19.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie oc, oznamujem tieľto listem všem, že jsme prošeni od urozených Henrycha a Krystofora strýcuov z Švamberka na Zvíkově, věrných našich milých, jakož mají a drží zámek Zvíkov s jeho příslušenstviem v jistých sumách a zápisích předkuov našich králuov Českých i v našich, kterýžto zámek, tak jakž zpraveni jsme, na stavenie velmi sešel a pokažen jest, prosie nás, abychom jim, dědicuom a budúcím jich na stavenie a dělání jmenovaného zámku Zvíkova některú sumu připsati ráčili, na kterouž by tý[ž] zámek opravit i vystavěti mohli. K jichžto prozbě milostivě nakloněni jsúce, pro služby týchž Hendricha a Kristofora, kteréž jsú nám činili, činiti mají a povinni budú, čiem k sobě od nás milost naši náchylnějšie poznají, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskou v Čechách připsali jsme týmž Hendrichovi a Krystoforovi, dědicuom a budúcím jich, na dělání a stavenie téhož zámku Zvíkovu tisíc kop grošuov českých a tieľto listem připisujem, chťiece tomu, aby oni až do té sumy staviece a opravujúce týž zámek, na dělání a stavenie téhož zámku Zvíkovu tisíc kop gr. čes. pronaložiti mohli a moc jměli, však tak, což na stavenie a dělání toho zámku do té sumy tisíc kop gr. čes. pronaložie a to při vyplacenie zámku registry řádnými aneb svědomiem hodnověrným provedú a vokází až do těch tisíc kop gr. čes. svrchupsaných, má jim to od nás neb budúcích našich králuov

Českých při jiných zápisných sumách aneb od těch zákonuov duchovních, kterýmžto k výplatě spravedlivě přísluší, zase dáno a konečně zapláceno býti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Kteruož když od nás přijmú i s jinými sumami, kteréž na tom zapsané mají, ihned mají nám aneb budúciem našim králuom Českým aneb těm osobám duchovním, kterýmžto k výplatě příslušie, a povinni budú zámku toho Zviekovu se všiem jeho příslušenstviem zase v moc naši postúpiti, a list tento i s jinými zase dáti a navrátiti beze vší odpornosti. A ktož by list tento s nahoře psaných Hendricha a Krystofora dobrú vuolí a svobodnú jměl, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí v něm položených, jako jim samým. Tomu na svědomie pečef naši královskou přivěsiti jsme k tomuto listu rozkázali. Dán na Budíně den sv. Dorothy panny léta božieho tisícieho pětistého osmého, a královstvie našich Uherského osmnáctého a Českého třicátého sedmého. — [Na ohbu:] Ad relacionem magnifici domini, domini Alberti de Colowrat et in Liebsstein, supremi cancellarii regni Boemie oc.

Na proužku perg. přivěšena veliká pečef královská, červená.

44.

Král Vladislav příslibuje pánům z Švamberka, že nikomu jinému jich zápisná zboží nebudou zastavena.

Na Budíně 1508, 6. února. — Kopiář Zvíkovský pag. 17.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Sliezské kníže a Lužický markrabie oc, oznamujem listem tímto všem, že jsme prošeni od urozených Hendricha, Kristofora, Bohuslava a Jana, bratří a strýcuov z Švamberka, věrných našich milých, abychom jim tuto milost učiniti ráčili: jestliže bychom my neb budúcí naši králové Čestí od nich aneb dědicuov jejich jakáž kolivěk zboží zápisná, kteráž oni po předcích svých v jistých sumách a zápise drží, vyplatili, abychom to k svému vlastnímu držení aneb ty osoby, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela, vyplatiti mohli, a žádnému jinému jich nezastavovali, než raději jim toho k jich držení a užívání přáli. K jichžto prosbě naklonění jsúce pro jich věrné služby, kterýmiž se nám zachovati hledí a povinni budúcně i s dědici svými budou, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím, mocí královskou v Čechách a raddú věrných našich milých, tuto jsme nahoře psaným Hendrichovi, Křištofovi, Bohuslavovi a Janovi, bratřím a strýcuom z Švanberka, milost učiniti ráčili, aby žádný od nich ani dědicuov jejich žádného zboží zápisného vyplacovati nemohl ani moc jměl, leč bychom my to sami aneb budúcí naši, králové Čestí, aneb ty duchovní osoby, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela, k našemu vlastnímu držení vyplatili. A jestli bychom my neb budúcí naši králové Čestí aneb ty osoby duchovní to vyplatíc, buď z omylu aneb z nepaměti jinému komuž kolivěk zastavili mimo svrchu dotčené bratří aneb dědice jich, tehdy to aby žádné moci

a pevnosti nemělo, než to zase často psaným bratřím z Švanberka aneb dědicuom jich v těch sumách, v kterýchž bychom to jinému zůstaviti chtěli, zase k jich držení a užívání zastavili [sic]. Tomu na svědomí pečef naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně den sv. panny Doroty léta božho MV^cVIII^o, a království našich Uherského vosmnáctého a Českého třicátého sedmého. — Ad relacionem magnifici domini, domini Alberti de Colowrat et in Liebsstein, supremi cancellarii regni Bohemie.

45.

Král Vladislav pánům z Švanberka o podmínkách výplaty jich zboží zápisných.

Na hradě Pražském 1509, 11. prosince. — Kopíř Zvíkovský pag. 18.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Sliezké kníže a Lužický markrabie, oznamujem listem tímto všem: Jakož urození Hendrich z Švanberka a na Zvíkově, a Křištofor odtudž z Švanberka s bratřimi svými, věrní naši milí, mají a drží některá zboží zapsaná duchovní i světská k království našemu Českému příslušející v jistých sumách a zápisích od předkuov našich, králuov Českých, i také od nás. I prosil jest nás týž Křištofor jménem již psaného Hendricha strejce svého i také jménem svým a bratří svých, abychom jim spolu při držení a požívání nadepsaných zboží nad první zápisy některú další a zvláštní milost učiniti a dáti ráčili, tak aby oni všickni nadepsaná zboží zápisná, kteráž drží, tím volněji a bezpečněji nyní i potomně jmieti, držeti a jich požívatí mohli. K kteréžto prosbě a žádosti jakožto k slušné milostivě naklonění jsúce pro služby jejich věrné a platné, které nám jsú činili, činí a potomně aby činiti nepřestávali, čím milost naši k sobě náchylnější poznají, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím a s raddú věrných našich milých mocí naší královskú v Čechách, nadepsaným Hendrichovi z Švanberka a Křištoforovi odtudž z Švanberka bratřím jeho, nad první zápisy a milosti, kteréž od předkuov našich i také od nás mají na ta zboží zápisná duchovní i světská, tuto další milost učinili jsme a listem tímto konečně a mocně činíme, chtěce tomu, když bychom koli buď my aneb budúcí naši králové Čeští, aneb ty osoby duchovní, kterýmž by výplata těch zboží napřed dotčených spravedlivě příslušela, kteréto zboží od týchž z Švanberka, ješto je drží, anebo od jejich dědicuov odtudž z Švanberka vyplatiti chtěli, že my anebo budúcí naši králové Čeští anebo ty osoby duchovní již jmenované vedlie milosti této naší jim na to dané a puojčené máme a povinni budem k takové výplatě jim, kteříž by toho zboží aneb který z nich v držení byli, puol léta dáti napřed věděti, a to při sv. Jiří aneb při sv. Havle a jindy nic, po vyjití času toho, totižto puol léta napřed věděti daného, když by jim suma jich zúplna a vcele vedlie zápisuov znění, kteréž

od předkuov našich i také od nás na ta zboží mají, kteréž by zboží podle vědění toho puol lieta k výplatě přišla, položena a dána byla, tehdy hned a prvé nic mají a povinni budou toho aneb těch zboží, kteréž k výplatě, tak jakž se napřed píše, přijdú, s jeho aneb s jich příslušenstviem postúpiti nám aneb budoucím našim, králuom Českým, anebo těm osobám duchovním, kterýmž by to spravedlivě příslušelo. A listy a zápisy, kteréž na to od nás mají, to což by se vyplatilo, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. Však když bychom jim anebo budoucí naši, králové Čeští, anebo jich dědicuom aneb ty osoby častopsané toho puol léta dali napřed věděti, tehdy oni strýci a bratři z Švanberka nemají lidí na těch zboží v tom polúletí mimo první zvyklosti obtěžovati; a také v kterých by dvořích bylo potřebí v tom polúletí co osieti, že se v tom mají tak zachovati a to učiniti, tak jakž jsou prvé, toho v držení jsúce, činívali. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na hradě Pražském ten úterý po Početí panny Marie, léta božího M^VC^{VIII}., království našich Uherského dvacátého a Českého třicátého devátého. — Ad relacionem magnifici domini Petri de Rosnbergk et in Crumlow.

46.

Nález soudu zemského mezi Janem Pytlíkem a pány z Těchlovic o vyplatě vsí v penězích bílých místo v českých groších.

B. m. 1510, 15. října. — Trans. pap. archivum Vorl. V. AP. č. 4.

V kvaternu menším zápisném vejpisův léta oc XLIII° v ponděli po sv. Benediktu [1544, 25. března] C. XIII.

Vedle toho obeslání, kdež Jan Pytlík ze Zvoliněvsi obeslal listem ke dni úternímu Jana, Václava a Jindřicha Donáta z Těchlovic a Ofku manželku Jana Vratislava z Mitrovic a děti její, o vejplatu dílův jejich, kteréž mají na vesnicích zejména na těchto: Zlonínu, Hostínu, Veltězích, Zdibích a na Větrušicích, a na dílu Znojic, tak jakž též obeslání plněji svědčí. A na to jest ukázal majestát obdarování královského na vejplatu týchž vesnic. Proti tomu obeslání mluvili, že proti tomu nejsou, kdy jim suma dána jich bude na český groš. Tu páni Jich Mt a vládyky na plném soudu zemském, slyševše strany a jich s obou stran přelíčení i majestát obdarování královského, nalezli: Poněvadž oni pohnaní ukázali list krále Jiřího, v kterémž takto zřetelně stojí: „Když bychom my neb budoucí králi Čeští aneb ty osoby, jimž by ta výplata příslušela, dali dvamecítma set kop gr. peněz dobrých, kteří v ty časy v zemi České obecně brány budou.“ I poněvadž ta klausule zřetelně ukazuje na budoucí čas, tak kteréž ty časy peníze brány budou, není v témž majestatu ty časy, kdy datum listu, aby peněz dáno bylo; a poněvadž se nyní peníz bílý dává, i z té příčiny aby za každý groš sedm peněz bílých jim dáno bylo. A protož

kdy jim on Jan Pytlík dvamecítma set gr. čes. aneb za tu sumu peněz bílých dá, aby on těch vesnic jemu Janovi Pytlíkovi postoupili. Relator Jan z Wartmberka a na Děvíně z pánův, a Kunát Pešík z Komárova z vládyk. Stalo se léta M^oV^cX^o v outerý před sv. Havlem.

Tento vejpis dán jest z desk zemských z rozkázání pánův Jich Mtí a vládyk z plného soudu zemského pod pečeti Mikuláše Skalského z Dubu a na Slušticích, místosudího království Českého, a Viléma Malovce z Malovic, místopísaře téhož království Českého, v pondělí po Suchých dnech postních léta oc LXXVI" [1576, 19. března]. Vilém Malovec Kosor z Malovic, místopísař království Českého.

Na rubu: „Tento vejpis dán jest z desk zemských ku potřebě soudu, tu kdež náleží. — Není pasírován že jest před shorením desk učiněn, a cizí věci že se dotejče“. — Pečeti přitiskuté jsou zachovalé.

47.

Sulkové z Hrádku prodávají dvůr v Letech Kristoforovi z Švamberka.

B. m. 1516, 11. listopadu. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^o č. 20.

My Václav, Jan a Jiřík Sulkové, vlastní bratři z Hrádku, známo činíme tímto listem přede všemi, kdež čten nebo čtuci slyšán bude. Jakož sme prodali dvuor v Letech se vším jeho a všelijakým příslušenstvím urozenému pánu panu Kristoforovi z Švamberka a na Boru oc JMti i JMti dědicuom a budoucím, nic sobě na tom nepozuostavujíc; kdež pak všecky listy a dobré vuole, kteréž sme na to měli a našli po Otíkovi Sulkovi z Hrádku, otcí našem dobré paměti, ty sme [dali?] podle trhu a smlúvy nadepsanému pánu JMti naší dobrú volí na to vydanú. Ale že jest jeden majestát ztracen krále Januov slavné paměti, a protož my nadepsaní bratři Sulkové přiříekáme a slibujem sami za se i za bratra svého mladšího let nemajícího i za své dědice, jestliže by kdo aneb kteří sáhli nahoře dotčenému [sic, čti: dotčeným] majestátem krále Jana slavné paměti na svrchupsaného pana Kristofora aneb JMti dědice a budoucie, že my je v tom zastúpiti máme a povinni budeme, též i dědicové a budoucí naši. Však toto jest zvláště vymieněno mezi svrchupsaným pánem JMti a námi nadepsanými bratřími Sulky, jestliže by toho potřeba přišla a my již dotčeného pána neb dědice a budoucie jeho v tom zastúpiti měli, že má a povinen bude nám ty majestáty, které sme JMti na ten dvuor vydali, k svědomí položiti beze všech puohonuov, a též dědicové JMti i budoucí povinni učiniti budou. Tomu na zdrzenie a jistotu pečeti naše vlastnie k tomuto listu s naším jistým vědomím přivěsiti sme dali, a pro lepší a širšie svědomie toho prosili sme urozeného pána, pana Gijerzijeho z Šternberka a na Konopišti, a urozených vládyk pana Mikuláše Hodějovského z Hodějova a na Choterině, pana Jana Karlíka z Nežetic a na Drahekově, pana Václava z Počepic seděním tudiež, že jsú pečeti své podle pečeti našich na svědomie k tomuto listu přivěsiti dali, však sobě a erbuom

svým bez škody. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božieho tisícieho pětistého šestnáctistého, v úterý den sv. Martina rytieře božieho.

Na prouzcích perg. přivěšeno bylo 7 pečeti. První schází a ostatní silně poškozeny. Čtvrtá je červená (Šternberská).

48.

Dlužní úpis Jindřicha Pešíka z Komárova Vojtěchovi Drábovi z Lestkova na 106 kop.

B. m. 1521, 2. července. — Orig. perg. arch. Vorlického I. Aß č. 2.

Já Jindřich Pešík z Komárova a na Příbrami, jistec a první dlužník dluhu dolepsaného, a my Václav Pešík z Komárova a na Jincích, Petr Pešík z Komárova, Fridrich Bechyně z Lažan a Jan Pešík mladší z Komárova seděním tudiež, rukojmie jeho, s ním a zaň vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že jsme dlužni urozenému vládce panu Vojtěchovi Drábovi z Lestkova a v Mirovicích i jeho dědicóm, věřitelóm našim, pravého a spravedlivého dluhu sto kop a šest kop gr., vše českých dobrých stříbrných rázu pražského; kteréžto sumy a jistiny grošuv máme a dobrou naši věru beze lsti slibuji všickni jednotajně rukú společní a nerozdílnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu ot druhých se nedělil ani zaplacením svého dílu kterak koli dělit se k odbytie mohl. V kteréžto svrchupsané sumě dluhu já svrchupsaný Jindřich Pešík a jistec téhož dluhu postúpil jsem šesti člověkuov svých v Živuticích, Jiríka, Starce, Miku, Blažka, Leksu a Švehlu, a v Rastelích tři, Bohuslava, Vojtěcha a Hodíka, ve všech zápisných; na kterýchžto lidech postupuji jemu platu ročního sedm kop a šest gr. vše českých, tak jakž jsem sám jich užíval s plným panstvem i příslušenstvem, nic sobě na nich napozuostavuje; kterýchžto svrchupsaných lidí a gruntuov on Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho, anebo ktož by tento list měl s jich dobrou a svobodnú volí, bude moci užívati jako svého vlastního.

A byl-li by nadepsaný Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho v čemž kolivěk z statku svrchupsaného kterým koli právem duchovním nebo světským vyveden, tehdy my svrchupsaní rukojmie jeho týž jako i prvé slibuji za svrchupsaného jistce, s ním a zaň, naší dobrou věru křesťanskú, hned od vyvedenie [z] statku nadepsaného všecky škody, kteréž by týž Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho vzeli, podstúpiti a je zaplatiti a vyplniti pod ležením dolepsaným hned po napomenutí jich. A jestliže bych já svrchupsaný Jindřich Pešík anebo dědicové moji chtěl své zboží zase mieti, tehdy mám dáti nadepsanému Vojtěchovi Drábovi nebo dědicóm jeho při sv. Jirí nebo při sv. Havle puol léta napřed věděti, a on Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho sumu nadepsanú má ote mne aneb dědicuov mých přijíti, a vyberúc platy svatojirské nebo svatohavelské, zboží mého postúpiti. Pakli by on Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho svú sumu mieti chtěli, totiž sto kop a šest kop gr. vše čes., jako svrchu psáno

stojí, tehdy má týž dáti puol léta napřed věděti mně nadepsanému Jindřichovi aneb dědicóm mým anebo rukojmiem spolu mým, týž při některým sv. Jiří nebo při sv. Havle. Kterúžto sumu on Vojtěch Dráb aneb dědicové jeho příjmúc, mají hned zboží svrchupsaného postúpiti. A jestliže by v tom my jistec i rukojmie po vyjití puol létha na sv. Jiří aneb na sv. Havel aneb dvě neděli hned potom sumy svrchupsané věřiteli našemu aneb dědicóm jeho nedali a nesplnili, tehdy my všickni rukojmie výš jmenovaní máme i slibujem po napomenutí a obeslání atd. [Ležení v městečku Mirovicích].

A ktožkoli tento list jměl by anebo mieti bude z častopsaných věřitelov našich nebo jednoho z nich dobrú volí a svobodnú, ten má i jmieti bude tůž moc i též plné právo ke všem věcem položeným a zapsaným, jakožto oni sami. Na potvrzení a zdržení toho my všickni jistec i rukojmie svrchupsaní pečeti naše vlastní jistým naším vědomiem a s celým i plným přiznáním dali jsme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán léta ot narození syna božieho tisícieho pětistého jedenmezdciemého, v úterý den Navštívení panny Marie svatú Alžběthú.

Z pěti pečeti visutých zbyla jen třetí, a ta je poškozena.

49.

Král Ludvík potvrzuje práva manů k Zvíkovu a Hluboké patřících.

Na hradě Pražském 1522, 29. října. — Trans. archivu Vorl. II. A° č. 2.

My Ludvík, z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský oc král, a markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie, oznamujem tímto listem všem, že sú přistoupili před osobu naši slovutní Jan Trkal ze Vráže, Václav Koželský, Vít Straževský, jménem svým a na místě všech jiných manuov a služebných, kteříž k zámkóm Zvíkovu a Hluboké přísluší, věrní naši milí, a ukázali sú nám majestát a obdarování najjasnějšího knížete pana Vladislava Uherského, Českého oc krále, otce našeho najmilejšího slavné paměti, kterýž práv jich, kteréž od starodávna jim dána sú, potvrditi ráčil, a zvláště v některých artikulích vyslovených totiž: Kdež by koli oni šli neb jeli, že žádného cla neb mýta v městech [atd. jako v listě ze 14. srpna 1497, tištěném výše str. 325, až po slova: všech nápaduov], jakož pak týž list otce našeho najmilejšího to všecko v sobě šíře zavírá. Prosíc nás při tom jmenovaní Jan, Václav a Vít jménem svým a všech jiných manu k svrchupsaným zámkóm Zvíkovu a Hluboké příslušejících, abychom jim všech těch práv, milostí a obdarování potvrditi a je při tom zuostaviti ráčili.

K kteréžto prozbě sme nakloněni s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím a raddou věrných našich milých, mocí královskou v Čechách, všecka ta nahoře dotčená práva, obdarování a svobody svolili sme a jich potvrdili, a tímto listem ve všech jejich znění, položení, punktách, klausulích a artikulích svolujeme a potvrzujem, a je při tom všem zuostavujem milostivě, chtěce tomu, aby oni i budoucí jich při těch

právích, svobodách a obdarování od každého člověka zachováni byli, je při tom měli, drželi a neporušitelně zachovali, a to bez naší, budoucích našich kráľuov Českých i všech jiných lidí všelijakých překážek a odporností. Protož prikazujem všem úředníkům a poddaným našim, kteréhož by koli stavu a řádu nebo povahy byli, a zvláště purgmistru, konšelům i vši obci města Písku, nynějším i budoucím, věrným našim milým, abyšte častopsané many k zámku svrchupsaným příslušející, nynější i budoucí, při těch jich právích a svobodách dotčených beze všeho přerušení skutečně zachovali, žádných jim v tom zmatkuov a překážek nečiníce ani komu činiti dopouštějíce pod uvarováním hněvu a nemilosti naší. Však oni proto všechny ty služby a povinnosti manské, kterýmiž nám k těm zámku zavázání sú, též nyní jako i prvě činiti mají beze vši odpornosti a všelijakých výmluv. Tomu na svědomí pečť naši kráľovskú k tomuto listu přivěsiti sme kázali. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Šimoniši a Judovi léta oc XXII.

Dole stojí tato poznámka: „Vejpisové majestátuov těchto z desk dvorských vydání sú s povolením urozeného pána, pana Václava Bezdrůžického z Kolovrat a na Košátkách, nejvyššího sudího dvorského kráľovství Českého oc, léta božího oc XXIII*, v úterý před sv. Řehořem, pod pečťí úřadu“ (10. března 1523). — Vztahuje se zároveň k listině, kterážto byla dána 14. srpna 1497 a jest tištěna výše. Archiv Orlický má toliko opis tohoto výpisu z desk dvorských, učiněný r. 1545, k němuž vztahuje se dopis z dne 12. července 1545, tištěný níže str. 341.

50.

Obec Milévská dává klášteru na služby boží místo ročního platu peníze na rybník oc.

B. m. 1524. — Orig. perg. arch. Vorlického III. Sv. č. 1.

My kněz Ondřej z božím způsobem opat i veškeren konvent kláštera Milevského zákona premonstratenského známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten anebo čtúci slyšán bude: Jakož urozený pán pan Hendrich z Švamberka dobré paměti dal udělati kostel v městečku Milevště na rynku ke cti a chvále pánu Bohu a svatému Bartoloměji, kdež jsme se podvolili v tom kostele každý týden budoucně tři mše svaté slúžiti, jmenovitě v úterý, ve čtvrtek a v sobotu, a rychtář, konšelé i všecka obec téhož městečka dávali a měli nám dávati nyní i budoucně za to platu ročního dědičného a věčného půl druhé kopy gr. čes., a to rozdielně, při sv. Jiří čtyřiceti pět gr. čes. a při sv. Havle tolikéž. I prošení jsme od rychtáře, konšeluov i obce téhož městečka, abychme od nich za ten plat vzali pětmezcítma kop gr. čes., a těmi penězi abychme rybník udělali v Roudném nad prvním rybníkem, a to proto, aby majíc větší plat a užitek, ty svaté mše a služba boží nesešla neb umenšena nebyla.

A my vzhlednúc na jich upřímnú prozbu, to jsme učinili, že jsme od nich těch pětmezcítma kop gr. čes. vzali a hotové přijali, a z platu nahořepsaného propustili a tiemto listem mocně propouštíeme; a místo toho platu máme věčně uží-

vati, jakž se nám zdá, toho rybníka v Roudném, kterýž těmi penězi udělán bude. A my svrchupsaný opat i vešken konvent sami za se i za své budoucí a potomky přiříkáme a tímto listem slibujeme neporušitedlně, aby ty tři mše svaté svrchupsané, totiž v outerý, ve čtvrtek a v sobotu, věčně a budoucně slouženy byly v tom kostele, a prozba každú sobotu aby se při sv. mši dala za duši urozeného vládyky pana Bohuslava z Oujezdce, za urozeného pána pana Hendricha z Švamberka dobré paměti, i za vešken rod, a za ty všecy věrné duše, kteří jsú ty svaté mše nadali oc.

A jestliže bychom kdy pozvolně a bez hodné a slušné příčiny které mši obmeškali aneb prozby nečinili vedle znění tohoto listu, a my byli napomenuti aneb naši budoucí jednú, podruhé, potřetí od rychtáře neb konšeluov téhož městečka, a toho neučinili a nenapravili, tehdá jim dáváme tímto listem plnú moc, aby se bez našeho všeho odporu i našich budoucích mocné uvázali v rybník, kterýž jest v Roudném nad tím rybníkem nad cestou na ty peníze udělán, a jeho užívali k své ruce. A kdyby potom ty svaté mše obmeškané napraveny a nahrazeny byly, tehdy nám zase povinni budou postúpiti beze všeho odporu toho rybníka k našemu držení, vyloviec z něho k své ruce ryby. A tak potomně kolikrát by kolivěk ty svaté mše obmeškány byly, tak jakož se svrchu píše, dáváme jim moc, aby se vždy v ten rybník uvázali způsobem nahoře psaným. Také přišlo-li by kdy k tomu, abychme v držení kdy přišli tohoto městečka aneb naši budoucí a potomci, a obmeškali které mši tím obyčejem, jakož se nahoře píše, a rychtář, konšelé i obec Milevská nemohli se mocí v ten rybník nahořepsaný uvázati, tehdá jim spouštíme ouroky i poplatky všecy, aby nám i našim budoucím a potomkóm nebyli povinni platiti dotad, dokavadž by ty svaté mše nebyly nahrazeny. Také jestliže by kdy tento kostel na rynku v Milevště v zkázu přišel jakž kolivěk, tehdá máme a povinni budeme slúžiti u fary Milevské ty tři svaté mše a tak se zachovati, jakž se nahoře píše, dotad, dokavadž by ten kostel zase ustaven [sic] aneb k nápravě nepřišel. A což se v tomto listu píše, to slibujeme za sebe i za své budoucí a potomky věrně a právě křesťansky a neporušitedlně zdržeti a zachovati.

Toho na pravé zdržení a jistotu pečeti opatstvie a konventskú kláštera našeho s naším jistým vědomím dali sme k tomuto listu dobrovolně přivěsiti; a pro lepší toho zdržení a na svědomie prosili jsme urozeného pána, pana Kristofora z Švamberka a na Zvíkově, a urozených vládyk pana Václava Kekuli z Stradonic, pana Mikuláše Smrčky ze Mnichu, pana Václava Předbora z Radejšína, že sú pečeti své k tomuto listu dali přivěsiti dobrovolně, však sobě i svým erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božieho tisícieho pětistého dvadcatéh[o] čtvrtého.

Z přivěšených šesti pečeti schází 2., 4., 5. a 6. První je dole poškozena, třetí velmi otlučena; obě červené.

51.

Křištofor z Švamberka kupuje rybníček od poddaného z Královy Lhoty.

B. m. 1528, 9. ledna. — Orig. perg. arch. Vorlického I. A^a č. 21.

Léta páně tisícého pětistého dvacátého osmého, ve čtvrtek po božím křtění, stala se jest smlúva a dokonalý trh skrze mne Mikuláše Deyma z Stríteže, mezi urozeným pánem panem Kristoforem z Švamberka oc JMti s strany jedné, a robotným člověkem Janem příjmím Jakubovým ze vsi Královee Lhoty s strany druhé, a to taková, že týž Jan jmenovaný žádal jest mne a prosil za přímluvu k svrchu jmenovanému pánu JMti, aby od něho ráčil koupiti rybníček jeho, kterýž leží pod rybníkem Lipezij [Lipčij?]. Předkládaje týž Jan na tom prodaji své dobré a užitečné, a to takto, že máje peníze za prodej téhož rybníčka, že jimi sobě bude moci vyplatiti dědiny i lúky, kteréž před dávnými a mnohými léty od jeho gruntů jiným súsedům v též vsi rozzastavovány jsú. I na takovou jeho žádost a předložení přímlúval jsem se k častodotčenému pánu JMti, aby to koupiti ráčil. Kdež pak na žádost mů a přímluvu tak jest ráčil učiniti. A já jmenovaný Mikuláš ten jsem trh jednal a dokonal mezi JMti pánem a týmž Janem, tak že jest pán JMt ten rybníček ujíti ráčil za šestnácte kop, kteréžto peníze témuž Janovi od JMti dány a vyplněny jsú. A týž Jan toho rybníčku také jest postúpil JMti pánu a JMti dědicům i budoucím, sobě na tom dále žádného práva ani budoucím svým nepozůstáváje. Než týž pán aby mohl a moc měl, a též i dědicové a budoucí JMti, s tím učiniti, jako s svým dědičným a vlastním, což by se jim líbilo a zdálo, bez překážky téhož Jana prodávajícího i jeho dědicův a budoucích i všech jiných lidí. Tomu na svědomí já nadepsaný Mikuláš Deym jakožto smlúvce trhu svrchupsaného pečeť svú vlastní s mým jistým vědomím přivěsiti jsem k tomuto listu dal. Jenž jest dán a psán léta a dne nahořepsaného.

Pečeť je utržena.

52.

Pře Václava z Velhartic s Křištoforem z Švamberka o výplatu Karlsperku v groších českých.

B. m. 1531, 19. června. — Trans. pap. V. BP^p č. 3.

V kvaternu památném léta 1531 v pondělí po sv. Vítu.

Jakož jsú se na Jejich Mti pány a vládyky na plný soud zemský k rozeznání spravedlivému o výplatu zámku Karlsperku poddali doktor Václav z Velhartic s jedné, a Křištofor z Švamberka s strany druhé; kdež týž doktor Václav mluvíti jest dal, že není povinen jemu panu Křištoforovi téhož zámku vyplacovati, nežli na groš míšenský, a ne na český, jakž by on chtěl míti. A na to ukázal majestát krále Vladislava JMti slavné paměti, kterýmžto majestátem jeho královská M^t ráčí stvrzo-

vati smlúvu trhovou, kteráž se jest stala mezi někdy Zdeňkem z Šternberka a mezi Petrem Zmrzlíkem z Svejšína o prodaj téhož zámku Karlsperku, a že JKMT sobě v témž majestátu té výmienky pozuostaviti ráčil, aby tejjž zámek mohl vyplatiti třími tisíci a pěti sty kopami gr. Také ukázal dobrou vůli na tejjž majestát, erby a zřízení zemské, a podle toho všeho ukázání svého že Jejich Mt žádá za opatření a rozeznání spravedlivé.

Proti tomu zase od Křištofora z Švamberka jest mluveno, že jemu není povinen toho zámku Karlsperku postúpit, leč jemu na českéj groš zapláceno bude, a na to že má majestát krále Václava slavné paměti, kterýž se vztahuje na groš pražský; a na to týž majestát ukázal; a poněvadž se ten majestát na groš pražský vztahuje, že jeho při tom Jejich Mt zuostaviti ráčí.

Tu páni Jejich Mti a vládyky na plném soudu zemském, slyševše strany a jejich s obú stran pře líčení, majestáty, erby, zřízení zemské, toho všeho s pilností povázívše, takto o tom vypoviedati ráčí: Poněvadž jest se to z majestátu krále Václava slavné paměti našlo, že týž zámek Karlsperk má býti vyplacen groši pražské mince, a král Ladislav potvrzení po někdy Zdeňkovi z Šternberka a Petrovi Zmrzlíkovi z Svejšína na smlúvu trhovú o tejjž zámek Karlsperk dávati ráčí, tak jakž tejjž majestát krále Václava slavné paměti světleji a plněji v sobě zavírá: i z té příčiny on doktor Václav z Velhartic jest povinen tu výplatu jeho Křištofora z Švamberka splatiti groši českými. Poslové na to sú Jindřich Berka z Dubé a na Dřevninicích [sic] z pánův, a Jan Litoborský z Chlumu a na Jericích z vládyk. Stalo se jakož se svrchu píše.

Tento vejpis dán jest z desk zemských z rozkázání urozeného pána, pana Zdislava Bergky z Dubé a na Zákupí, nejvyššího sudího království Českého, pod pečetmi Buriana Medka z Waldeku místokomorníka, a Jana Piesnice místopísaře království Českého, léta božího 1531 v outerý po sv. Vítu. Jan z Piesnice místopísař království Českého.

Opis archivu Orlického psán byl okolo r. 1800, a má poznámku: Collationirt K. Battista Just(iciarius)

53.

Dlužní úpis Pešíka z Komárova Václavovi Strakovi na 120 kop.

B. m. 1533, 3. listopadu. — Orig. perg. arch. Vorlického I. Aß č. 3.

Já Petr Pešík z Komárova, jistec a první dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan Pešík z Komárova a na Waldeku, a Jan Pešík též z Komárova a na Jiřicích, rukojmie jeho, s ním a zaň vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že jsme dlužni slovutnému panu Václavovi Strakovi rychtáři Mirovskému i jeho dědicuom, věřitelóm našim, pravého a spravedlivého dluhu sto kop gr. a dvacet kop gr. vše českých dobr. stříbr. rázu pražs.; kterúžto summu a jistinu grošuov máme a dobrú naši věrú beze lsti slibujem všickni jednostejně. V kteréžto svrchu-

psané summě já svrchupsaný Petr Pešk a jistec téhož dluhu postoupil sem lidí svých platných ve vsi zápisné Krsiciech, kterýchžto lidí postupuji jemu s platem ročním, tak jakž sem sám jich užíval, s plným panstviem, nic sobě na nich nepozůstavujíc. [Ležení v Březnici]. A ktož koli tento list měl by aneb mieti bude s častopsaných věřitelův našich nebo jednoho z nich dobrú volí a svobodnú, ten má a mieti bude tůž moc i též plné právo ke všem věcem v něm položeným. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho pětistého třicátého třetieho, v pondělí po všech svatých.

Přivěšeny byly 3 pečeti, ty všechny jsou utrženy.

54.

Svědectví poddaných z Kozárovic, že potok v Kozárovicích není svobodný.

Dán v Mirovicích 1535, 12. července. — Orig. pap. arch. Vorlického V. AU č. 2.

My purgmistr a rada městečka Mirovic známo činíme tímto listem obecně přede všemi, a zvláště tu, kdež náležeti bude, že sou před nás předstúpili opatrní muži ze vsi zejména z Kozárovic, zejména Petr Halama, Mareš Kudrna, Jan Útrata, Jan ševců, lidé ti sou pana Václava Straky; a Vávra kovář, Mach Šturem, Jan Prahovic, Petr Jan Tetiva, ti lidé jsou urozeného pána pana Strakonického JMti ty časy na Strakonících; a Jan Tomkuov, Mathúš Vaniečkovíc, urozeného pána pana Hendricha z Švamberka JMti a na Bechyni; a Vaněk Klimentů, Mikeš Kulasů, Václav Vávra, [k] Karštajnu zámku příslušejících.

Před námi předkem vyznal Petr Halama svrchupsaný, že potoční ta voda, kteráž v gruntích a lukách Kozárovských všech pánuov JMti svrchupsaných jinému žádnému člověku svobodna není, nežli obci Kozárovské, a že nějaký Prha nedal sobě té vody svěsti pánóm Šicóm v ty časy seděním na Zalužanech. Než prosili nějakého Jiříka a Jana, lidi v ty časy Příbramských, že jí z dobré své vůle půjčili, a všech jiných soused jednostajné vůle. A kterýž by koli pán v držení býti jměl na Zalužanech, s našich všech jednostajné vůle na ten rybník na Žďárský vésti půjčujeme ne ze zlé, než z dobré naší vůle; by jednoho vůle nebyla, kto by ji vyžádati chtěl, a von k tomu vůli nedal, tedy proti tomu jednomu všichni vůli dávatí nemohú; a tak praví, že tak slyšel od otce svého týž Halama a přátel svých. A jest ten člověk při zdravém rozumu v letech ve sto a ještě k tomu některé léto. A týž Halama před námi vyznal, že pány, pana Lysu, pana Hrůzu, pana Mikuláše, pana Jana a urozeného pána pana Křištofora z Švamberka oc Jeho Mti dobré paměti nás žádati ráčil všech jednostajné dobré vůle [sic], abychme přáli vésti tu vodu na týž jmenovaný rybník, a za to nám ráčil o každé zpuštění dávatí 1 t. [1 džber] ryb kaprů, to jsme své jednostajné vůle přáli a půjčili, žádné překážky nám nečinil. Tudíž také i urozený pán Vilém Laubský seděním na Zalužanech žádal jest vši obce

Kozárovské, aby jemu půjčena táž voda na týž rybník s dobrou vůlí naší byla do naší všech vůle. To jsme na žádost jeho učinili a půjčili z výmienků tou, kdyby přival přišel, máme zhraditi, komu by se škoda dala. A té vody žádný nemá hraditi dřív ani kamenem, jedno hnojem. Ta voda dělí grunthy, louky sousedům všem, pokud každý užívati mají po straně každého páně Strakonického, pana Švamberkově až k řece, že se tím potokem každý spravují, a žádné překážky nám na tom nečinili aniž ji trpěti můžeme dopustiti do našich všech společné zdraví [sic].

A my nadepsaní všech pánův lidé podle svrchupsaného Petra Halamy, tak se též pamatujíc, táž slova pravíme, jakožto on svrchupsaný Petr, že ta voda svobodná není, než s prosby, žádnému, neb [čti: než] komuž ji pustiti obec svrchupsaná s dobrou vůlí chtí, neb té vůle jeden bez druhého míti nemůž, než společně všech. A to, cožkoli nahoře i dole se v tomto listu píše, běfeme to k své duši, cti a víře. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu prosili sme svrchupsaných múdrých a opatrných pánův my všickni svrchupsaní lidé jednostajně, pana purkmistra a konšel v ty časy usazených svrchupsaného městečka Mirovic, že svú pečeť k tomuto našemu vyznání dali přitisknutí, však sobě bez škody. Jenž je dán a psán v Mirovicích v pondělí před sv. pannú Marketú léta oc XXXV°.

Přitištěna černá pečeť města Mirovic.

55.

Seznam povinností manů Zvíkovských.

R. m. b. d. (okolo 1540). — *Koncept pap. arch. Vorlického II. A¹ č. 1.*

Povinnost manská.

Sokol z Křesic, ten má tuto službu činiti: Když se jemu od JMti pána neb od úředníka Zvíkovského oznámí, aby s námi dole psanými, kteréž má pod svú správú, se všemi nahoře byl pro jakúž koli potřebu, hned má všechny objeti, každému obzvláště oznámiti, aby nahoru jeli na den jemu shuory oznámený; a přijeda s nimi, ukáže je aneb postavě před JMt pánem neb před úředníkem, bude moci zase do domu svého odjeti.

Kdo pod jeho zprávu náležejí:

Hřimota a Mareš z Nepodřic, ti mají míti spolu kuon za XV ff, přední, zadní kus, šorc, rukávy, plechovice, vobůjček, peklmhaub, kuši s střelbú, hever.

Kovářík z Mladotic též s koněm za XIV ff, a zbroje takové tolikéž, jakž nahoře psáno.

Sulek z Mladotic též s koněm za XV ff, a zbroje tolikýž.

Svojsz z Bošovic též s koněm za XII ff, a zbroje tolikýž.

A Zobal z Nepodřic, ten se poddal za službu v plat, kteréhož platí do roka neb každý rok III ℔ gr. čes.; v duochodních registrech zapsán s tím platem.

Tito pod Víta z Stražovic správu náležejí:

Kouba z Stražovic s jedním koněm za XV ℔, a zbroje tolikýž, jak na-
hoře psáno.

Jan Kyselice z Kožlí s koněm za XV ℔, zbroje tolikýž.

Havel z Draheníček s Maršovici jeden kuon spolu za XV ℔, zbroje tolikýž.

Pěší manové:

Pruoša z Stražovic, přední, zadní kus, vobojček, peklmhaub, kuši, šavli, hever.

Šavel z Stražovic tolikýž, Jan z Nierče tolikýž, Vondra Trkal z Crhonic tolikýž, Vaněk Břlous [či Kalous] z Crhonic tolikýž, Tuoma z Crhonic tolikýž, Jieřík rychtář z Crhonic tolikýž, Matěj Petříkuov z Crhonic tolikýž.

Služebníci manové:

Zobal z Nepodřic sv. Jiřského 1½ ℔, sv. Havelskýho 1½ ℔,

Hrdlo z Radobytec " XV gr. " XV gr.

Duchoň odtudž " XX gr. " XX gr.

Křtíz [z] Nierče " XX gr. " XX gr.

Seznam tento psán jest rukou velice nedbalou. Many Zvíkovské sestavil z tohoto a z jiných pramenů Tyl v Pamětech Zvíkovských str. 58, 105-6. O povinnostech manů Zvíkovských psáno tamže, též Koriánem v Památkách archeol. VI. 194. Václav Březan opsál seznam týchž 6 manů rytířských, jež Tyl v Pamětech Zvíkovských str. 105-6 otiskuje a k roku 1566 klade; Březan poznamenal na tom opise. „Ex quadam charta descripsi, quam tradidi magnifico 1613 anno 19. Julii“; a na rubu: „Již manové ti jsou v dědictví uvedeni“.

56.

Fridrich z Fridberku posílá Jindřichovi z Švanberka výpisy manských práv oc.

Na Kestřanech 1545, 12. července. — Orig. pap. archivu Vorl. II. A¹ ad. č. 2.

Urozenému pánu, panu Hendrychovi staršímu z Švanberka a na Zvíkově, nejvyššímu sudímu dvorskému království Českého oc, JMti pánu mému milostivému. — Urozený pane, pane muoj milostivý! Všemohúcí pán Buoh rač dáti VMti dlúhé zdraví i jiné všecko dobré, čehož bych VMti přál rád věrně. Tak podle rozkázání VMti teď posílám vejpis majestatuov na svobody a obdarování manuov, kteréžto přečtúc, nač se stahují, ráčíte jim dále vyrozuměti. Při tom také VMti posílám nemnoho hrušek; dajž všemohúcí pán Buoh, abyšte je ráčili ve zdraví snísti. Dán na Kestřanech v neděli před sv. pannú Markétú léta oc XLV.

Frydrych Kotlínský z Frydberku.

K dopisu tomu přiložen byl opis výpisu z desk dvorských, o němž viz výše str. 335 poznámku k listině krále Ludvíka z dne 29. října 1522.

57.

Nález soudu komorního mezi Bohuslavem z Lobkovic a Janem Hrzaněm o výplatě vsí zápisných a v jakých groších.

B. m. 1549, 21. listopadu. — Trans. pap. archivu Vorl. V. AP. č. 5.

Jakož jest pan Bohuslav Felix Hasišteinský z Lobkovic na Líčkově, hejtman krále JMti na Jochmstale, obeslal Jana Hrzaně z Harasova, aby položil majestáty, listy a jiné své, ač má-li které, pořádné spravedlnosti na vesnice tyto zápisné: Chorušice ves celou, Choroušky ves celou, Zamachy ves celou, Vtelno, což tu má; pravě se týž pan Bohuslav Felix k těm všem s jich vším a všelijakým příslušenstvím, vejplatou i jinak dáním krále JMti právo a spravedlnost jmiti, jakž obeslání též dále i pře vedení to v sobě šíře obsahuje a zavírá. Tu JMt pán, pan Zdislav Berka z Dubé a na Lipém a Zákupí, nejvyšší hofmistr království Českého, s pány a vládykami krále JMti raddami, slyšíce obeslání, majestáty, dobré vuole, zřízení zemské, předešlé rozsudky a svědomí a jich s obou stran přelíčení, toho všeho pilně pováživše, takto o tom nalézati ráčí:

Poněvadž jest se to z majestatuov krále Jana i také krále Václava zřetedlně našlo, že sou dotčení králové JMti někdy Heřmanovi a Markvartovi ze Zvířetic vsi Zamachy a Vtelen s jich příslušenstvím všelijakým v XV^c kopách gr. čes. pražského rázu zastavili; a dále král Vladislav majestátem svým někdy Jindřichovi z Smřic vsi Chorušice a Choroušky i jeho dědicuom v osmi stech kopách gr. čes. dobrých stříbrných rázu pražského, s lidmi kmecími, s dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky i s jinými všemi a všelijakými příslušnostmi, poplatky a požitky zapsati a zastaviti jest ráčil; kdeřížto nadepsaní JMti králové Čeští sobě a budoucím králuom Českým vejplatu na svrchu psaných vseh sou pozústaviti ráčili. Kterížto listové a majestátové jsou na někdy Václava Hrzaně otce téhož Jana pořádně převedeny. A on Jan Hrzaň toho jest ničímž podle práva, aby jaké další životy na ty svrchu psané vsi míti měl, aneb aby ty vsi k vejplatě nenáležely, nepokázal. A JMt královská jemu Bohuslavovi Felixovi z Lobkovic na nadepsaných vseh zápisných a zástavních: Zamachy, Vtelnu, Churušicích a Chorouškách, se vším a všelijakým těch vsí příslušenstvím, vejplatu jest dáti ráčil:

Z těch příčin dává se v tom jemu panu Bohuslavovi Felixovi původu proti němu Janovi Chrzaňovi obeslanému za právo tak: Poněvadž v těch majestátích krále Jana a krále Václava slavné paměti datum se nachází před zaražením groše českého, v jednom tisícího třístého dvacátého prvního, a v druhém I^mIII^cV^o léta, že jest on Jan Hrzaň po něm [čti: povinen] takovou summu svú zápisnú i zástavnú, to jest XV^c kop míš., podle týchž majestátů přijíti. A což se majestátu krále Vladislava dotýče, poněvadž se v něm datum po zaražení groše českého nachází, a vejplata na

VIII^c kop gr. čes. se vztahuje, povinen jest on pan Bohuslav Felix takovou summu na český groš jemu Janovi Hrzaňovi dáti, a to konečně od dnešního dne ve čtyřech nedělích pořád zběhlých. A přijma on Jan Hrzaň summy své podle dotčených majestátů zapsané, to jest XVj sta kop gr. čes., od téhož pana Bohuslava Felixa, povinen jest jemu těch nadepsaných vesnic s jich příslušnostmi ihned postoupiti, též listy a majestáty s dobrými volemi na dotčené vsi svědčící navrátiti. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek po sv. Alžbětě, léta tisícího pětistého čtyřicátého devátého.

Tento vejpis tohoto nálezu vydán jest z rejstr soudu komorního království Českého s povolením urozeného pána, pana Ladislava Staršího z Lobkovic na Chlumci a Jistebnici, nejvyššího hofmistra téhož království Českého, pod pečeti JMti. Stalo se v úterý po početi panny Marie lét oc LXXV° [1575, 13. prosince]. Vít Flawa z Rottenfeldu, písař při soudu komorním království Českého.

Přitištěná pečeť papírem přelepená je úplně zachovalá. — Soud zemský r. 1531 rozhodl opačně, totiž že groše pražské z doby krále Václava IV. mají se spláceti groši českými, nikoli míšenskými; viz ten nález zde str. 337 č. 52.

D. XV.

TRUTNOVSKÉ DESKY MANSKÉ

z let 1455—1539.

K vydání upravil V. J. Nováček.

✓ hornaté severní části kraje Hradeckého při trhové vsi Úpě založil král Přemysl Otakar II. hrad Trutnov, z jehož podhradí povstalo na počátku věku čtrnáctého město téhož jména. Statky v okolí toho hradu a v okolí města Dvoru vysazeny jsou větším dílem na právě manském, a jich držitelům udělena stejná práva s many sousedních krajín Kladské a Budyšínské; měli totiž svůj vlastní soud manský, jehož předsedou byl královský purkrabí na hradě Trutnově, který vedl správu celé krajiny, jež byla vyjmuta z právomoci úředníků zemských i krajských.

Ve století čtrnáctém úřad purkrabský býval často zastavován, ve kterémžto případě zástavní páni soudu manskému předsedali.

Roku 1399 král Václav IV. zapsal manželce své Žofii Bavorské požitky z měst Trutnova i Dvora; od té doby počítala se obě města k městům věnným a byla pod správou podkomořího věnných měst, kraj pak Trutnovský spravoval purkrabí královnou dosazený.

Od roku 1421 do konce válek husitských spravován kraj Trutnovský hejtmanem Tábořským od Žižky usazeným. Ale r. 1437 města Trutnov a Dvůr s okolím zapsána u věně císařem Zikmundem manželce jeho Barboře, která r. 1441 zastavila zámek Trutnovský Hanušovi z Warnsdorfu, manu v té krajině usedlému, který zámek opravil a soud manský obnovil.

Král Jiří potvrdil r. 1463 manům, měšťanům Trutnovským a Dvorským a obyvatelům území těch měst staré jich výsady. Roku 1480 král Vladislav vyložil je v ten způsob, že žaloba na kteréhokoli mana, ať ve věci civilní neb trestní, má podána býti hejtmanu Trutnovskému, který s jistým počtem manů nález vynese dle práva manského. Strana, která by s nálezem nebyla spokojena, mohla odvolati se ke králi, ale jen tenkrát, nevzali-li přísední manové soudu Trutnovského před svou výpověď naučení na dvoře královském.

Hanuš z Warnsdorfu r. 1484 prodal své zástavní právo k zámku a městu Trutnovu Fridrichovi ze Šumburka, kterýžto prodej dne 17. února 1484 král Vladislav novému hejtmanu manství Trutnovského potvrdil.

Fridrich ze Šumburka, nový zástavní pán, dostal se záhy do sporu s many Trutnovskými, od nichž vymáhal nové dávky a jimž popíral mnohá práva, jichž od válek husitských užívali. Král Vladislav na soudě komorním rozhodl mezi ním a many dvěma nálezy z let 1487 a 1490, a z rozkazu králova sepsal r. 1487 královský prokurátor Bohuslav z Litovic zvláštní zřízení manství Trutnovského (č. 38).

Po Fridrichovi ze Šumburka přešlo purkrabství Trutnovské r. 1493 na syna jeho Bernarda, jemuž král Vladislav dne 30. září r. 1500 povolil, aby pokud bude ve službě královské, místo sebe směl posaditi úředníka v kraji Trutnovském. Po něm r. 1504 dědili Trutnov synové jeho Heřman a Karel, kteří r. 1515 rozdělili se o všecko zboží Trutnovské tím způsobem, že každý z nich obdržel půl zámku a půl města Trutnova a k tomu některé vesnice. O město Trutnov dělili se tak, jako by bylo poddaným jich městem, a ne městem královským jen v zástavu daným.

Heřman ze Šumburka prodal r. 1521 (č. 214) bez svolení krále před přísedními manství Trutnovského svou polovici panství Trutnovského Vilémovi a Janovi bratřím z Lichtemburka. Následkem toho rozdělení panství stalo se, že nebylo hejtmána, který by předsedal Trutnovskému soudu manskému; proto povolil král Ludvík r. 1523 (č. 221), aby změny v držení manství zapisovány byly před dvěma many Trutnovskými, „poněvadž hejtmána toho manství Trutnovského nyní nemají“. Soud manský zcela přestal, a manům nezbývalo, než utíkat se se stížnostmi svými přímo před krále, který pře jejich obyčejně asi soudu dvorskému k rozsouzení přikazoval.

Protože rozdělení zámku a města Trutnova stalo se bez svolení krále, donutil Ferdinand I. r. 1539 držitele, aby postoupili zámku i města Trutnova manželce jeho královně Anně. Trutnov stal se zase městem věnným, avšak k obnovení purkrabství a manského soudu v Trutnově více nedošlo, poněvadž již za krále Ludvíka veliká část držitelů statků manských ze závazku manského byla propuštěna.

Již 7. října 1539 (č. 258) desky manství Trutnovského z rozkazu krále položeny jsou ke deskám dvorským a přijaty od nejv. sudího dvorského Jana staršího z Lobkovic. Trutnovsko pozbylo politické a soudní autonomie; v politickém ohledu počítalo se potom ke kraji Hradeckému, v soudních věcech stáli manové jeho pod soudem dvorským.

Poslední desky manství Trutnovského zachovaly se podnes, a uloženy jsou při c. k. úřadě desk zemských v oddělení desk dvorských. Je to kniha o 100 arších čili 200 listech papíru malého formátu ve foliu, vázaná ve dřevě, železem kovaná, a opatřená třemi silnými železnými sponami, jež zavírány býti mohly zámečky. Hřbet knihy označen nápisem novějším: „Desky Trutnovské de anno 1445. Nro 24“. Označení folií provedeno jen částečně: A. 1 až A. 69 (= str. 1—126), pak B. 1 a B. 2 (= str. 368—370); proto při zápisech citujeme strany, ač paginace: pag. 1—398 pochází teprv z doby novější. Kniha byla založena r. 1480, a první zápis z toho roku položen na str. 3; za ním nacházejí se zápisy celkem v chronologickém pořádku, ač mezi ně vtroušeno i 8 starších (z let 1455—1477) (č. 1—8), které byly převzaty buď z nějaké starší knihy manství Trutnovského aneb z listin stranami přinešených k soudu manskému. Počínaje r. 1487 začato zároveň psáti na konci knihy (str. 368), kamž kladeny za sebou zápisy týkající se zřízení manství Trutnovského.

Tak při soudě manském v Trutnově popsány str. 3—10, 12—137, 352—354 (kde položeny některé zápisy z doby starší), 306—315, 352—354 a 368—372, a bezpochyby i oba nedatované zápisy na str. 1. Ostatní listy ostaly prázdný. Po odevzdání knihy k deskám

dvorským užito k zápisům tam učiněným prázdných stran 306 a 315. Z téže doby pochází poznámka o přenešení desk manských na str. 2 (č. 258) a lístek přilepený na přední desce (č. 259). Roku pak 1543 kancellovány mnohé zápisy učiněné při soudě manském, a opatřeny poznámkou, jak ji čteme při č. 6, 22, 34, 55 a mnohých násl.

Dle písma lze rozeznati ruk nejmeně pět, ač neumíme jmenovati písařů více, než nejvýše čtyry. Při zápise ze dne 14. pros. 1482 (č. 25) uvádí se mezi přísežnými many: *Řehoř písař zemský*, což lze snad vyložit tak, že byl písařem manství Trutnovského a že zápisy z té doby byly učiněny rukou jeho; určitěji uvádí se dne 16. února 1510 (č. 156): „*Pavel, písař přísežný soudu nařepsaného*“; r. 1530 (č. 245) je zmínka o starším zápise v deskách manských, který učiněn jest „rukou *Mikuláše Rožňovského ze Křténova*“; a konečně dne 7. října 1539 (č. 258) odvádí vedle Jana Zilvara desky manství Trutnovského ke deskám dvorským „*Jan Vodička syn, městský písař ve Dvoře*“ a také snad poslední písař manského soudu Trutnovského.

Celý obsah desk manství Trutnovského, vyjma ovšem kusy na jiném místě již správně otištěné, podávám v plném znění způsobem v Archivě Českém obvyklým.

Konečně nemohu mlčením pominouti, že pan prof. dr. Jaromír Čelakovský před lety již pojal do programu svých prací vydání této pro právní historii důležité památky; jsa však na dlouhou dobu zaměstnán pracemi jinými, vybídl mne, bych ve vydání desk Trutnovských se uvažal. Učinil jsem to tím raději, že zároveň poskytl mně k použití akademické své přednášky, pokud předmětu toho se týkají, jichž užil jsem částečně k sepsání tohoto úvodu a měrou hojnější užiti hodlám při obšírnějším pojednání o manství Trutnovském, které uveřejněno bude svým časem na místě jiném. Za nevšední tu laskavost činím panu professoru své nejvřelejší díky.

1.

Mikuláš Zilvar z Pilnikova a na Břečťajně a Hanuš Zilvar z Pilnikova seděním v Starých Bucích smlouvají se o poměr vsi Hertvikovic ke vsi Mladým Bukům.

1455, 25. září.

Zápis páně Zilvaruov.

Já Nykl Zilvar seděním na Břečťajně, a Hanuš Zilvar seděním v Starých Bucích, známo činíme tiemto listem přede všemi, ktožby toto psanie viděli nebo čtúce slyšeli, že jsme my strejcové z jednotajné vuole a dobrou volí i myslí beze všeho přinucenie, s radú přátel svých tu krčmu v Mladých Bucích se vším příslušenstvím, tak jakož jest od staradávna vysazeno, ty obě obce v Hertvikovicích a v Mladých Bucích do toho práva k Mladým Bukuom [pojali], že ve všech věcech má rychtář třetie peniez, a k tomu všecka řemesla, kteráž vymysleti muože, zejména řezníka, pekaře, zedníka, ševce, kováře, na všecko. Také mají Hertvikovští čtyři konšely z své obce saditi každý rok, Mladobuckým konšelóm na pomoc. Také Hertvikovští mají pomoci k mostu a k mlýnu, kdyžby toho potrebie bylo nynie i potomně. Také což by předse bráti chtěli a purkrechtnie penieze kladli, to se má státi v právě tom v Mladých Bucích; a ve všech věcech mají za jeden člověk

státi. Také což by tu nedostatkuov bylo na božiem domu v Mladých Buciech, má rychtář s kostelníky a s vobcemi pomocen býti k tomu, a jich pilnost k tomu přičiniti a vopravu činiti, což by potřebie bylo. A jedni bez druhých nic nemají učiniti ani předse bráti. Také každý rychtář v Mladých Buciech na nové leto má dáti tele, sele, a na velikú noc dva tetřevy aneb jeden hluchý. A jestliže by se udála královská vojna v koruně České anebo přikázanie, tehdy má rychtář v Mladých Buciech našeho vojenského vozu hlédati a opatrovati, aneb jednoho miesto sebe bude moci na své místo vypraviti, kterýžby dostatečně to mohl spůsobiti. Také má rychtář v Mladých Buciech úroky rozkázati dáti a věrně přijímati a bráti slovem naším od našich chudých lidí tak často, kdyžby toho potřebie bylo.

A toho jsme my nahořepsané kusy a artykule [stanovili. A] já Nykl Zilvar a Hanuš Zilvar všecky tyto zápisy slibujem my tomuto rychtáři i každému potomniemu nyní a potomně i budoucně i jich budoucím a potomním bez proměny zdržeti. Toho jsme svrchupsaní Nykl Zilvar a Hanuš Zilvar naše přirozené pečeti dali jsme k tomuto listu přivěsiti; a k tomu jsme připrosili urozeného a statečného rytíře pána Hanuše z Warnštorfa, hajtmána na Trutnově, Hence Temryce z Rokytníka, Kunáška z Pavlova a [v] Vlčicích, že z nich každý svú přirozenú pečeť k tomuto listu dali přivěsiti, po božiem narození čtrnácte set let v pátém a v L^{tém} letě, ten čtvrtěk před sv. Václavem.

Zapsáno na str. 46.

2.

Martin z Koclérova ve 34 kopách gr. č. dává v zástavu 3 lány v Bukovině Tomáši Prostředkovi.

1461.

Martinova Koclérovského zástava Prostředkovi.

Anno Domini milesimo quadringentesimo sexagesimo primo, Martin z Koclérova zastavil Tuomovi Prostředkovi tři lány bez tří prutuov v Bukovině ve třidceti kopách a ve čtyřech kopách grošuov, na tom sobě i svým dědicóm, kto by k tomu právo měl, zachovávaje panství, výplatu. A když by Prostředkovi ta suma peněz svrchupsaná dána byla, má bez zmatku jemu zase postúpiti anebo jeho budoucím.

Str. 352.

3.

Dvorští vyznávají, že nebožtík Prostředek vyplatil Viktorinovi, synu Martina Koclérovského, sumnu peněz, za kterou byl dal v zástavu ves Bukovinu.

(Po r. 1461.)

Item Jan Litický, kterýž nyní purgmistrem jest v městě Dvoře, a Prokop Ezavz et Filip súkenník známy tiemto zápisem, že kteréž jest měl záp[isy] Martin

Kocléřovský s nebožtíkem Prostředkem o ves Bukovinu, že jest jemu též Prostředek tu sumu všicku, v čemž jest byla zastavena Bukovina, synu jeho Viktorinovi dal a splnil docela. A protož již tento zápis, kterýž sú mezi sebu měli, zrušen a zkažen jest s povolením pána JMti i pánův manův.

Str. 352.

4.

Čeněk z Vrchlabí odevzdává dědictví své bratřím svým Petrovi a Václavovi.

1472, 21. září.

1472 anno.

Item leta buožieho tisícého čtyrstého sedmdesátého druhého, na den sv. Matúše, předstúpil jest před úřad na Trutnově Čeněk z Vrchlabí a odevzdal jest dědictví své a svouj díl bratřím svým Petrovi a Václavovi z Vrchlabí, všecko, což jest v manstvie jměl. A to odevzdání se jest stalo před Štefanem z Mnichova, kterýž jest seděl na místě urozeného a statečného pana Hanuše z War[n]storfa, té chvíle hetmana hrabstvie Kladského, a před pány many: Hencem z Rokytníka, Kunáškem z Pavlova, Hanušem Zilvarem, Janem z Lovčic, Janem z Kozojed.

Str. 4; po straně: Odevzdání.

5.

Protiva z Rožmitálu a na Pecce úředníkovi svému Janovi z Habru dvůr Borky s příslušenstvím za 80 kop gr. č. prodává na dva životy.

Na Pecce 1473, 5. srpna.

List páně Protivuov panu Janovi Podstránskému svědčící.

Já Protiva z Rožmitála a na Pecce známo činím tiemto listem všem, ktož jej uzrie aneb čtúc slyšeti bude, že poznavše službu věrnú slovutného panoše Jana z Habru, úředníka svého, prodal jsem jemu i synuom jeho dvuor Borky s platem, s poplužím, s lukami, s Labí [sic], s lesem, s pastvami, s pastvišti, s vrbinami okolo rybníka, pokud které léto rybník topí, i se vším plným panstvím a právem, tu sobě ani svým budúcím nic nepozuostavuje, a tak do dvú životuov jemu a synóm jeho, a to za osmdesát kop grošuov dobrých stříbrných rázu Pražského. A tak jestliže by Buoh neuchoval svrchupsaného Jana a syny jeho, tehda má zase na mne a na mé dědice spadnutí, a já aneb dědici moji budúcní máme zase navrátiti a dáti těch LXXX kop gr. těm, komuž by kolivěk v těch svrchupsaných dvú životú rozkázáno bylo; a také manželka jeho nemá odtud hnuta býti až do stavu změnénie.

A tak odevzdávám mocně jemu i synóm jeho s dobrým rozmyslem a s přátelskú radú; a teď posielám k vám slovutného panoši Václava z Třezemířic, služebníka

mého, s svú plnú mocí, jakož bych já sám osobně byl a tak, aby ode mne odevzdal svrchupsanému Janovi a synóm jeho, tak jakž obyčej a řád v svém právě máte. A tomu na svědomie svú jsem vlastní a přirozenú pečet k tomuto listu přitiskl. Jenž jest dán a psán na Pecce, léta [od] narozenie Syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého třetieho, ve čtvrtek na Matku boží sněžnú.

Str. 352.

6.

Hanuš Zilvar ze Starých Bukův prodává tvrz s poplužím ve Vlčicích strýci svému Janovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břecštýně.

1476, 29. června.

Item leta buožieho tisícého čtyřstého sedmdesátého šestého, v sobotu den svatého Petra a Pavla apoštoluov božích, stalo se jest odevzdání před urozeným a statečným panem Hanušem z Warnstorfa, hetmanem manstvie Trutnovského, a před pány many, zjemna [sic] před Heincem Temricem z Mosazného, před Kunášek [sic] z Pavlova, před Janem z Kozojed seděním v Chotobici, před Matějem z Habru seděním v Starých Bucích, tak že předstúpil Hanuš Zilvar z Starých Bukuov před již jmenovaného pána a nadepsané many a vyznal, že jest prodal Janovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břecštýně, strýci svému, tvrz s poplužím, a se dvěma zahradníkoma tu ve vsi Vlčicích, a to, což jest ku tvrzi příslušalo od staradávna, jakož jest otec nadepsaného Hanuše držel, a k tomu dva člověky v též vsi Vlčicích, jmenovitě Lorenc Fikara a Hanzl Naymana, kteříž na té straně přisedie podle dolnie branky jdúc k Pilnikov[u], a to s purkrechtmí i se vším plným právem a panstviem ku právému dědictvie, sobě tu nic nepozustavujíc ani svým budoucím.

A dále jakož je studnice v Hertviekovících a na Gaycově roli v končinách, jakož odtud nadepsaný Jan Zilvar vodu vede k hradu Břecštýnu, i ten palúček, kterýž u studnice jest, i ty cesty k té vodě, kteréž jsú k té studnici a vodě, i tu cestu k Mladým Bukuom, kteráž jde přes roli Pacoltovu a Gaycovu, i také tu cestu, kteráž jde přes ten palúček na role přes Hencovu roli, že z těch všech věcí nahoře psaných má požívati Jan Zilvar budoucně a dědičně i jeho budoucí a potomní bez překážky vše a všelikteraké svrchupsaného Hanuše Zilvara i jeho budoucích a potomních.

Zápis ten je přetržen a nad ním poznamenáno:

Z této příčiny tento prodej jest přetržen podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb tvrz a duvor a ves Vlčice majestátem krále Ludvíka slavné paměti JMti jest z manství osvobozeno, jakž majestát ten ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný v sobě to obsahuje a zavírá. Stalo se 1543 léta, tu středu po sv. Diviši [1543, 10. října].

Str. 5; po straně: Prodej.

7.

Jan Zilvar z Pilnikova a na Břecštejně odevzdává člověka poddaného v Oblanově a jiná práva svá strýci svému Hanušovi Zilvarovi ze Starých Bukův.

1476, 29. června.

Item leta božieho tisícého čtyrstého sedmdesátého šestého, v sobotu den svatého Petra a Pavla apoštoluov božích, předstúpil Jan Zilvar z Pilnikova a na Břecštýně [a] odevzdal jest před urozeným pánem panem Hanušem z Warnštorfa, hejmanem manstvie Trutnovského, a před pány many, jmenovitě: před Hencem Temricem z Mosazného, před Kunáškem z Pavlova, před Janem z Kozojed seděním v Chotobici, před Matějem z Habru seděním v Starých Bucích, Hanušovi Zilvarovi z Starých Bukuov, strýci svému, Matysa Opeka z Ublanova, kterýž sedie podle branky jedúce k Trutnovu, dědičně a budúcně se vším plným právem a panstviem, sobě tu nic nepozůstavuje ani svým budúcím a potomním.

Také tu vodu pod forštem podle Javorničieho rybníka též dědičně a budúcně tak a podtud, jakož sám držel, též ku pravému dědictvie jemu a jeho budúcím, sobě tu nic nepozůstavuje ani svým budúcím a potomním. A také v Úpě, té vodě v Mladých Bucích, tu má Hanuš Zilvar sobě loviti do své živnosti bez překážky svrchupsaného Jana Zilvar[a] i jeho budúcích a potomních.

A také kteráž by žena ve vsi Hertviekovcích v šesti nedělech ležela, má sobě pivo bráti k své potřebě, což jí potřebie v šesti nedělech; i v tom času muož jeho za haléře dáti do těch šesti neděl a dále nic. A to má jim trvati budúcně beze vší překážky Jana Zilvara a jeho budúcích.

Str. 5; po straně: Odevzdání.

8.

Jan z Kozojed s povolením krále Vladislava zapisuje 140 kop gr. č. věna na Chotobici manželce své Markétě z Kněžiček.

1477, 7. března.

Věno panie Markéty Kozojedské.

Léta božieho tisícieho CCCCLXXVII, v pátek před tú nedělí postní, v kteréž zpívá se Oculi, před urozeným a statečným rytířem panem Hanušem z Warnštorfu oc, hejmanem manstvie Trutnovského, Hencem Temryc[em] z Mosazného, Kunáškem z Pavlova, Janem z Javorníka, Janem Zilberem z Bře[č]týna, Jiříkem z Třemešné, Janem z Habru, slovutný panoše Jan z Kozojed přinesl před nás list Královy Mti krále Vladislava oc, pána našeho milostivého. JKMt rozkazuje z milosti své královské, na manstvie aby mohl manželce své, panie Markétě z Kněžiček, věno ukázati na zboží svém obyčejem a právem svobodným, když by jeho přebyla, aby s tím

věnem svým mohla učiniti i nechati, dáti pryč i zastaviti, prodati k svému užitku, pokudž by se jie zdálo a líbilo; jakož již jmenovaný Jan z Kozojed svrchupsané panie Markétě, manželce své, jmenoval a zapsal s svú dobrou svobodnú volí v Chotobici, což tu jmá a drží na lidech kmecích, na platech, na mlýnu o dvou kolú múčných a na pile prkenné, na lukách, na lesiech, na řece a na potociích, na všech požitcích a dóchodech, kteréž tu jmá, sto kop a čtyřiceti kop grošuv dobrých českých rázu Pražského, sobě ani svým dědicóm tunic nepozuostavuje po smrti své, než výplatu dědicóm a budúcím svým zachováváje hotovou pospolnú sumú, jakož se svrchu jmenují groši čeští, splatiti již jmenovanú paní Margrétu; avšak všecko bez pohoršení a ujmy služby Královské Mti k úřadu Trutnovskému příslušející.

Str. 353.

9.

Vilém Krušina z Lichtemburka a z Kolmburka na místě paní Anny Zajícové odevzdává popluží Bezovské v Lanově Zdislavovi z Lučic.

1480, 10. února.

1480 anno.

Item leta buožieho tisícího čtyrstého osmdesátého, ve čtvrtek po svaté Apoloni, pře[d]stúpil jest urozený pán pan Vilém Krušina z Lichtmburka a z Kolmburka, purkrabie kraje Hradeckého, před súd manský zahájený [a] odevzdal jest od paní Anny Zajícové, od ní moc maje, Zdeslavovi z Lučic popluží v Langnově, kteréž slove Bezovské. A to před urozeným a statečným panem Hanušem z Warnstorfu a na Trutnově, hetmanem manstvie Trutnovského, před Alšem z Šanova, před Hencem z Mosazného, před Kunášek [sic] z Pavlova, před Janem z Kozojed, před Petrem z Vrchlabí, před Horšínem ze Dvuoru.

Str. 3; po straně: Odevzdání na moc danou.

10.

Holič za sebe i bratra svého odevzdává své právo Jankovi z Javorníka a Přechovým synům z Třemešné.

1481, v lednu.

Item leta buožieho tisícého čtyrstého osmdesátého prvního, před sv. Pavlem na víru obrácení, předstúpil jest Holič před pány many při zahájeném súdu manským i odevzdal jest Jankovi z Javorníka a Přechovým synuom z Třemišné své právo, kterýmž jest naříkal Janka z Javorníka a Přechovy syny z Třemešné po své materi, a to maje moc od bratra svého. A tu sobě, bratru svému ani sestře, budúcím svým nic nepozuostavuje. A to se jest [stalo] před urozeným a statečným panem Hanušem z Warnštorfa na Trutnově, hetmanem manstvie Trutnovského, před

Alšem z Šanova, před Hencem z Mosazného, před Kunášek [sic] z Pavlova, před Petrem z Vrchlabí, před Horšínem ze Dvuora.

Str. 8; po straně: Odevzdání moc od bratra majícího.

11.

Václav a Jiří bratři z Žirče postupují tvrz Žireč Žibřidovi Kordulovi ze Sloupna a na Dubenci.

1481, 12. června.

Item leta buožieho tisícého čtyrstého osmdesátého prvního stalo se jest odevzdání v úterý po svatém Duše před urozeným a statečným panem Hanušem z Warnstorfa, hetmanem na Trutnově, a před panem Hencem z Mosazného, před panem Kunášek [sic] z Pavlova, před panem Matějem z Habru a v Bucích, od slovutných panoší Václava a Jiříka z Žierče bratři slovutnému panoši panu Žibřidovi z Slúpna a na Dubenci, [kteří odevzdali] tvrz svú Žireč, tak jakž jsú sami drželi, nic sobě tu nepozůstavujíc ani svým budoucím, se vším panstvím, jakž jsú oni sami drželi.

Str. 3; zápis ten přetržen.

12.

Janek z Javorníka dává synu svému Janovi 150 zlatých uherských, odděluje ho ode všeho statku svého.

1481, 10. července.

Item leta buožieho tisícého čtyrstého osmdesátého prvního, ten úterý před svatú Markletú, předstúpil jest slovutný panoše Janek z Javorníka zdravým životem před urozeného pana Hanuše z Warnstorfa a pány many [a] zjevil a vyznal, že jest Janovi, synu svému nejstaršímu, dal a vydal z statku svého puoldruhého sta zlatých uherských, a tak že jest žádal tohoto zápisu a paměti k budoucímu času pro své jiné děti po sobě zůstalé, že tu sumu svrchupsaných puoldruhého sta zlatých za oddiel svrchudotčenému Janovi synu svému dal, a tím ho od[d]ěluje ze všeho statku svého.

Str. 6; po straně: Oddíl synu od otce.

13.

Janek z Javorníka odevzdává dvůr a popluží v Chotobici Budivojovi z Třemešné a jeho bratřím.

1481, 10. července.

Item leta buožieho tisícého čtyrstého osmdesátého prvního stalo se jest odevzdání před urozeným a statečným panem Hanušem z Warnstorfa, hetmanem na Trutnově, a před Hencem z Mosazného, před Kunáškem z Pavlova, před Žibřidem z Slúpna, ten úterý před svatú Markletú, od Janka z Javorníka Budivojovi a jeho bratruom a jich dědicuom z Třemišné. [Odevzdává] dvuor a popluží, tak jakož sám držel v Cho-

tobici, tu sobě ani svým nic nepozůstavuje dědicuom; a to spravuje napředřečený Janek Budivojovi a jeho bratřím [tím], což má nebo jmieti bude.

Str. 4: po straně: Odevzdání.

14.

Václav a Jiří bratři Temricové z Mosazného děl se o peníze, které byli vzali za dědictví své Žireč od Žibřida Kordule ze Sloupna.

1482, 17. ledna.

Leta božieho tisícieho CCCC^oLXXXII^o co se jednalo.

Leta božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého druhého, ve čtvrtek den svatého Antonii, před urozeným pánem statečným rytířem panem Hanušem z Warnstorfu etc, hejtmanem manstvie Trutnovského, Hencem Temricem z Mosazného, Kunáškem z Pavlova, Štefanem z Mnichova slovuční panoše Václav a Jiřík bratřie Temricové z Mosazného vyznali jsú, že jsú se rozdělili o dědictvie své Žireč hotovými penězi, zač jsú to dali a prodali slovučnému panoši Žibřidovi Kordulovi z Slúpna, mocně dobrým rozmyslem, každý z nich aby mohl učiniti [s] svým dielem, jakž by se jemu nablépe zdálo, bez navracování.

Str. 7; po straně: Rozdíl bratrský.

15.

Hanuš Zilvar ze Starých Bukův zastavuje 1 kopu platu na poddaném svém v Oblanově Zdislavovi z Lovčic.

1482, 14. února.

Starý Zilber Zdislavovi.

Leta božieho tisícieho čtyřstého omdesátého druhého, ve čtvrtek den svatého Valentina, před urozeným a statečným rytířem panem Hanušem z Warnstorfu etc, hejtmanem na Trutnově od královské jasnosti, a pány many Hencem Temricem z Mosazného, Kunáškem z Pavlova, Janem z Kozojed, Budivojem z Železna a v Tře-mešné, Hrabiši z Nové Vsi před zahájeném súdem držaným den svrchupsaný přistúpil Hanuš Zilber z Starých Bukuov a odevzdal kopu platu na Matysovi v Oblanově, kterýž sedí vedle silnice, a to rozdielně na svatého Jiříe $\frac{1}{2}$ kopy a na svatého Havla $\frac{1}{2}$ kopy, Zdislavovi z Lovčic a jeho dědicuom budúcím k zástavě. Panstvie sobě zuostavil na tom člověku.

Str. 8; po straně: Odevzdání k zástavě.

16.

Matěj Bucký prodává svůj statek v Starých Bucích Kristině z Camru.

1482, 14. února.

Téhož leta svrchupsaného osmdesátého druhého odevzdání v Buciech Starých panie Kristině, ve čtvrtek den svatého Valentina. Před urozeným a statečným rytířem

panem Hanušem z Warnštorfu etc, hejtmanem na Trutnově, a pány many: Hencem Temricem z Mosazného, Kunáškem z Pavlova, Janem z Kozojed, Budivojem z Železna a v Tremešné, Hrabiší z Nové Vsi, před zahájeným soudem přistúpil Matěj Bucký, a vyznal dobrovolně a svobodně, že jest prodal statek svojo v Starých Bucích, kterýž jest jměl a držel dědičným právem po ženě své, dceři Václava odtudž z Bukuov. I odevzdal slovutné panie Krystině z Camru a její budúcím, zejména puol tvrže a s puol poplužím a s druhým poplužím, kterýž jest jměl od Hanuše Zilbera, s platem na těch lidech a s dvory kmecími tu v Bucích, s kury, s ovsem, s robotami, se dvěma rybníky, s polovicí kostelného podání, s polovicí rychty, s polovicí lesuov, s polovicí luk i s potokem, pokudž sám držal a požíval, se vším panstvím a právem, tu sobě nic nepozuostavuje ani svým budúcím.

A k tomu také 4 lány ve Ždárně, vosedlé i pusté, též se vším panstvím a právem; a na Kozojedského lidech v Bucích Starých na Pavl[u] G[e]baurovi o svatém Havle VII věrtel ovsu a dvě slepice, na Urban[u] Núzovi sedm věrtel ovsu a jednu slepici, na Matys[ovi] Rytnerovi 1½ korce ovsu a jednu slepici, na Martin[u] Ottovi jeden korec ovsu a jednu slepici.

Str. 8; po straně: Prodaj.

17.

Hanuš z Warnsdorfu odevzdává polovici statku svého Kristině z Camru, nevěstě své.

1482, 14. února.

Pan Hanuš panie Kristině.

Item leta svrchupsaného oc LXXX° druhého předstúpil urozený a statečný rytíř pan Hanuš z Warnštorfu, hejtman na Trutnově od královské jasnosti, před slovutného panoši Petra Vrchlabského, kterýž seděl na místě jeho, a před pány many svrchupsanými v zahájeném soudě držaném den svrchupsaný, den svatého Valentina, a vyzval dobrovolně a svobodně a odevzdal slovutné panie Kristině z Camru, nevěstě své, a jejie budúcím druhú polovici tvrže s polovicí poplužím, s polovicí luk, s polovicí lesuov, s polovicí kostelného podání, s polovicí rychty a s tú zahradú, kteráž leží za tvrzí, s potokem, s plným panstvím a právem, to což se svrchu jmenuje, sobě ani svým budúcím tu nic nepozuostavuje.

Str. 9; po straně: Odevzdání.

18.

Jan Karlík z Nežetic prodává čtyry pustiny ve Starých Bucích Kunáškovi z Pavlova.

1482, 14. února.

Jan Karlík Kunáškovi.

Item téhož leta i týž den, jakož svrchu psáno stojí, LXXX druhého, ve čtvrtek den sv. Valentina, před urozeným a statečným rytířem panem Hanušem

z Warnstorfa etc., hejtmanem na Trutnově od královské jasnosti, a slovutnými panošemi Hencem Temricem z Mosazného, Petrem z Vrchlabie, Janem z Kozojed, Budivojem z Železna a v Třemešné, Hrabiší z Nové Vsi, před zahájeným soudem předstúpil slovutný panoše Jan Karlík z Nežetic s plnou mocí bratří svých a vyznal dobrovolně a svobodně, že jest prodal čtyři pustiny v Starých Bucích slovutnému panoši Kunáškovu z Pavlova a jeho budoucím, kteréžto pustiny ležie vedle toho svobodného poplužie, kteréž leží vedle silnice k Trutnovu jedúc dole, krom tří prutův kostelních, kteréž ležie mezi těmi dědinami, se vším právem a panstvím, jakž jsú sami drželi po otci svém, tu sobě nic nepozuostavujíc ani svým budoucím.

Str. 9; po straně: Prodaj.

19.

Výpověď mezi Alšem z Šanova a Janem z Kozojed.

1482, 30. října.

Výpověď mezi Alšem a Kozojedským.

Leta božieho tisícieho CCCC^o LXXXII, v středu před hodem Všech svatých, v zahájeném súde pan hejtman se všemi pány many k úřadu příslušejícími z jedné vuole a rady srovnánie učinili jsme mezi stranami Alšem a Kozojedským o puotku, kteráž jest mezi nimi povstala před úřadem svrchu dotčeným řečí, což se tkne Geršdorfa a vsi Čermné. Jakož pan Aleš vinil jest pana Kozojedského, že by jemu na jeho čest sáhl v těch slovích, že by Aleš proti Kozojedskému neprávě učinil o Čermnú a to proti právu a bez práva uvázánie Čermné. Item takto vypovídáme, že jest pan Aleš nic proti své cti neučinil, jakžkolivěk se jest stalo o té Čermné, kteréž Mikeš drží do Hostinného, ač to uvázánie stalo se bez práva a úřadu vědomie.

Str. 9.

20.

Alexander Temric z Mosazného odkazuje statek svůj manželce své Hedvice z Golu a dcerám svým Kateřině, Hedvice, Barboře a Dorotě.

1482, 30. října.

Poručenství a kšaft páně Alexandruov Temricuov.

Leta božieho tisícieho CCCCLXXXII, v středu př[e]d ho]dem všech svatých, před urozeného a statečného rytieře pana Hanuše z Warnstorfa, hejtmána manství Trutnovského, a pány many, totižto Kunáška z Pavlova, Jana z Kozojed v Chotobici, Petra z Vrchlabie, Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, Jana z Javorníka, Jana Stoše z Targovic, předstúpil jest urozený panoše Alexander Temric z Mosazného zdravým životem, s dobrým rozmyslem a svou dobrou svobodnou volí a přátelskou radú a vyznal jest dobrovolně a svobodně, že odevzdává Rokytník, dědičné zboží své, s dvorem,

s poplužím, s lúkami, s zahradami, s rybníky, s palúky, s řekú Úpú k témuž Rokytníku příslušející jedniem břehem, s potoky, s pastvištěmi, s lesy, luhy, chrastinami, s platem, s úroky, s lidmi všemi i s tím se vším, což k té tvrzi svrchupsané od staradávna příslušalo, také i těch osm lánuo v a pět prutuov v Pilnikově, na kterýchžto tito lidé sedie: Michel Talman, Jokel Hylbrant, Štefan Štyller, Thomas Plesnar, Merten Hylbrant, Jakob Michelin, Nikel Trker, Nikel Honige, Jakob Bort, Štefan Schmid, Jakob Syroček, Lorenc Kerner, s úroky, s poctami, s kury, s pleči, s svrchním právem i se vším panstvím, jakož od staradávna jeho předci i otec jeho držal, měl a požíval a on po otci svém, slovutné panie Hedvice z Golu, manželce své, k jejímu držení, toto užívati a požívati do její živnosti. A kdyžby jie pán Buoh neuchoval smrti, tehdy týž Alexander nahořepsaný odevdává dětem svým pannám Kateřině, Hedvice, Barboře a Dorotě, těm aneb kteréžby jemu ještě pán Buoh ráčil dáti, osm set zlatých uherských na těch zbožích a lidech svrchujmenovaných v Rokytnici a v Pilnikově. A jestližeby které z nich pán Buoh neuchoval smrti, aby s jedné na druhú spadlo.

A svrchupsaných zboží mocné poručníky učinil jest Kunáška z Pavlova, Mladotu z Veselice, švagry své, Baltazara z Močidlnic a na Frevaldě a Jana Karlíka z Nežetic, manželce své a dětem svým.

A odevzdal v mé ruce to všecko, jakž se svrchu píše, a prosil, abych toto podal a puojčil slovutné panie Hedvice z Golu. To jsem já dle práva úřadu učinil a svrchupsané panie a dětem jeho toho zboží svrchupsaného podal a puojčil a mocí úřadu mého puojčuji a podávám manským právem.

A přes to přese všecko týž Alexander zuostavuje sobě a zachovává plnú moc a právo ty všechny věci svrchujmenované změnití a s tím se vším učiniti, jakž by se jemu njlépe zdálo a líbilo; a to bez pohoršení služby králi JMti.

Str. 10.

21.

Hanuš z Warnsdorfu zapisuje ves Staré Město Václavovi vnuku svému, synovi Jiřka Šoffa.

1482, 25. listopadu.

Leta božieho tisícieho CCCCLXXX druhého, v pondělí den svaté panny Kateřiny, předstúpil urozený a statečný rytíř pan Hanuš z Warnstorf, od královny Mti hejtman na Trutnově, před slovutného Petra z Vrchlabie a many tudiez Kunáška z Pavlova, Jana Zilbera z Pilnikova a na Břečtýně, Jana z Habru, Tómu Prostředka z Boharyně, Maška od města Dvoru Králova nad Labem, a oznámil jest: Jakož jest kúpil od slovutného Matěje z Habru, jehož duši pan Buoh rač milostiv býti, v Starých Buciech puol tvrze s tím se vším, což jest k té puol tvrzi držel, měl a požíval, jakož list od úřadu jeho odevzdání to v sobě drží, svědčí a zavírá,

urozené panie Kristině z Camru za tři sta kop a za XV kop grošuv míšenského počtu, a svrchupsaný pan Hanuš vyznal jest před námi, že těch tři sta kop a XV kop gr. míš. vzal a přijal na hotových penězích od urozené panie Kristiny k zaplacení té puol tvrže v Starých Bucích se vším tiem, jakž odevzdána jest.

A tú sumú peněz, totižto tři sta kop a XV kop gr. míšenského počtu, již mēnovaný pan Hanuš mocí tohoto zápisu zapisuje dobrovolně a svobodně s dobým rozmyslem ves svú vlastní, ježto slove Staré Město, což tu kolivěk má lidí s platem, s úroky, s kmecími dvory a se všemi duochody a puožitky i s platem z řeky, Václavovi jeho vnuku a synu Jiříka Šoffa. A kdyžby ten Václav k letóm přišel rozumným a dospělým, tehdy v ves svrchupsanú aby moc měl se uvázati právem úřadu Trutnovského, a té vsi aby držal a požíval se vším panstvím v spravedlivých úrocích a poplatcích bez všelikého obtížení kromě robot, dokudž bych jemu a nebo moji budúcí, ktožby mé právo k tomu měl, nedal a nezaplatil hotovými penězi těch tři sta kop a XV kop gr. m. A kdyžby zaplacenó bylo, tehdy hned tento zápis aby zrušen byl a moci žádně aby více neměl.

A ku pomoci Václavovi, ač by toho která potřeba byla, k jeho uvázání a držení přidávám urozeného pána pana Fridricha z Šumburku a z Peršteyna, a slovutné panoše Budivoje z Železna a v Trěmešné a Jana z Habru, Jiříka Šoffa otce jeho, vedlé žádosti samého neboštíka Matěje Budského [sic].

Str. 12; na straně: Staré Město. — Zápis ten přetržen.

22.

Žibřid Kordule ze Sloupna a na Dubenci odevzdává tvrz svou Žireč Janovi Kordulovi ze Sloupna.

1482, 25. listopadu.

Odevzdání páně Žibřidovo panu Janovi Kordulovi.

Leta svrchupsaného LXXXII°, den svrchupsaný, den svaté panny Kateřiny, před urozeného a statečného rytíře pana Hanuše z Warnstorfa, od králový Mti hejtmána na Trutnově, Kunáška z Pavlova, Jana Zilbera z Pilnikova, Jana z Habru, Tómu Prostředka z Boharyně, Maška ot města Dvoru Králova nad Labem, předstúpil urozený panoše Žibřid z Slúpna a na Dubenci, slovutnému panoši Janovi Kordulovi z Slúpna tvrz svú Žireč se vším panstvím a příslušenstvím, tak jakž sám držal a požíval, sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budúcím, mocně odevzdal.

Zápis ten přetržen a za ním poznamenáno:

Z manství propuštěno a protož vymazáno. Vide nouum [librum] omagialium M. XVII.

Str. 13.

23.

Hanuš Zilvar ze Starých Bukův odevzdává lán pole v Mladých Bucích Janovi Stošovi z Targovic.

1482, 25. listopadu.

Odevzdání Hanuše Zilbera Janovi Stošovi.

Leta božieho tisícieho CCCCLXXX druhého, den svrchupsaný svaté panny Kateřiny, před urozeného a statečného rytieře pana Hanuše z Warnštorfa, od královny Mti hejtmana na Trutnově, a svrchupsané pány many předstúpil Hanuš Zilber z Starých Bukuv a odevzdal lán role v Mladých Bucích i s tvrzicí, což sám držal, v těch meziech a hranicích, což ten lán v sobě drží, Janovi Stošovi z Targovic i jeho budoucím v pravém dědictví a k manskému právu, sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budoucím.

Str. 13.

24.

Hanuš z Warnsdorfu odevzdává popluží v Mladých Bucích Janovi Stošovi z Targovic.

1482, 25. listopadu.

Odevzdání páně Hanušovo Janovi Stošovi z Targovic.

Téhož leta i týž den svaté panny Kateřiny předstúpil urozený a statečný rytieř pan Hanuš z Warnstorfu, od královny Mti hejtman na Trutnově, před urozeného panoši Petra z Vrchlabie a nahoře psané pány many, a odevzdal to popluží Meznarovské v Mladých Bucích ležící v těch mezech a hranicích, což to popluží v sobě drží, i s tím člověkem k tomu popluží příslušejícím i s tvrzíštěm, Janovi Stošovi z Targovic i jeho budoucím ku pravému dědictví a k manskému právu, sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budoucím.

Str. 13.

25.

Hanuš z Warnsdorfu zapisuje 315 kop grošů míš. Kristině z Camru na vsi řečené Staré Město.

1482, 14. prosince.

Leta božieho tisícieho CCCCLXXXII^o, v sobotu po svaté Lucie [sic], před pány many, Kunáškem z Pavlova, Janem z Kozojed, Janem Zilberem z Pilnikova a na Břečtejně, Řehořem písařem zemským, urozený a statečný rytieř pan Hanuš z Warnstorfu, hejtman manstvie Trutnovského, vyznal jest dobrovolně a svobodně, [že] těch tři sta kop grošuv míšenského počtu a XV kop vše míšenských, kteréž vzal od panie Kristiny z Camru k zaplacení té puol tvrže v Starých Bucích, jakž list od úřadu daný v sobě drží, svědčí a zavírá, již jmenované panie Kristině tu sumu svrchupsanú, totižto tři sta kop míšenského počtu a XV kop gr. vše míšenských,

mocí tohoto zápisu zapisuje na své vlastnie vsi, kteráž slove Staré Město, na lidech, na kmecích dvořích, na poplužích, na duochodech spravedlivých, ktož k té sumě právo mieti bude etc. A při tomto zápisu svrchupsaném byli jsú urozený pan Fridrich z Šumburka a z Peršisteyna [sic], Budivoj z Železna a v Třemešné, Jan z Habru, a z jednostajné vuole ten zápis svrchu psaný sepsati kázali a sepsaný přijali.

Str. 14; zápis ten přetržen.

26.

Kristina z Camru poroučí statek svůj v Starých Bucích po smrti své dětem svým Jiřskovi, Václavovi, Kateřině, Háze a Regině.

1483, 10. listopadu.

Kšaft panie Úlibické anni MCCCCLXXXIII.

V pondělí před sv. Martinem urozená paní Kristina z Camru a v Starých Bucích předstúpila jest před urozeného a statečného rytieře pana Hanuše z Warnstorfu, hejtmána na Trutnově, Kunáška z Pavlova, Jana z Kozojed a v Chotobici, Jana Zilbera z Pilnikova a na Břečtýně, Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, Jana Stoše z Targovic, s dobrým rozmyslem, s svobodnú volí, radú přátel, zdráva jsúc tuto zřiezenost a zpuosob učinila o statku v Starých Bucích, což tu má a drží aneb ještě by mieti mohla, buď kdež buď, jakožto tvrz s dvory kmecími, s platem, s plným panstvím i s jediném [sic] člověkem a se dvěma pustinoma ve Ždárně, a s listem na pergameně s visutými pečetmi, kterýž mám na Jiřika Tricka z Harasova na dvě stě kop grošuov míšenského počtu a na sto kop hotových také grošuov míšenských, kterýchž jest puojčila mně, hejtmanu svrchudotčenému, na potřebu synuov svých Čechovi, Janovi, kteréž jsú dány, tak ačby pán Buoh smrti jie neuchoval, jehož Bože ostřez, tehdy ten svrchu dotčený statek aby přišel a případ, jakož dole psáno stojí, na syny a dcery její, jakožto na Jiřika, na Václava, na paní Kateřinu, Hazu, Reginu tiemto zpuosobem: na dcery svrchujmenované svrchek a což k svrchuiemu svrchku slušie, to aby napřed braly před svými bratřími ony svrchujmenované dcery i manželé jich, i dědici každé dcery sto kop rozkazuje dáti. A sama sobě paní pozuostavuje sto kop a ty obrátiti, kamž by se jie zdálo; a sic s ostatkem toho zbožie svrchudotčení synové s sestrami svými na rovný diel rozdělití se mají věrně a právě.

A toho všeho mého zápisu svrchudotčená paní Kristina sobě za své živnosti plnú moc a právo zachovávám, tento zápis změnití a s ním učiniti, jakžby se jie najlépe zdálo a líbilo, beze všie překážky každého.

A k tomu tohoto mého zapsání zvolila jsem poručníky urozeného a statečného rytieře pana Mikuláše mladšího z Hořic a na Pecce, pana Jana Sulka z Kozojed a v Chotobici, kmotra svého milého.

Str. 14; zápis ten přetržen.

27.

Kunášek z Pavlova stanoví poručníky statku svého.

1483, 12. listopadu.

Kšaft a poručenství Kunášskovo z Pavlova.

Leta božieho tisícieho CCCC^oLXXX třetieho, středu tu den svatých Pěti bratruov, před Štefanem z Mnichova, purkrabí na Trutnově, kterýž seděl na místě urozeného a statečného rytíře pana Hanuše z Warnštorfu, od královy milosti hejtmána na Trutnově, Janem z Kozojed a v Chotobici, Janem Zilberem z Pilnikova na Bře[č]týně, Hanušem Zilberem z Starých Bukuov, Janem Stošem z Targovic, předstúpil Kunášek z Pavlova a učinil mocné poručníky, najvyš paní Kateřinu manželku svú, jie přidávaje Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, Jana Karlíka z Nežetic, Alexandra Temrice z Mosazného, nad svým statkem od pána Boha pojčeným, kterýž jmám neb jmieti budu, i svých dětí. A to sobě plnú moc zuostavuje to změniti i s tím učiniti, jakžby se mi zdálo a líbilo.

Str. 15.

28.

Jan Zilvar z Pilnikova stanoví poručníky statku svého.

1483, 12. listopadu.

Kšaft a poručenství Janovo Zilberovo z Pilnikova.

Leta svrchupsaného i den svatých Pěti bratruov před svrchupsaným Štefanem z Mnichova a svrchupsanými pány many stál jest Jan Zilber z Pilnikova a na Břečtýně, a učinil jest mocné poručníky urozeného a statečného rytíře pana Beneše z Ostromiře, otce svého, pana Salavu z Lippy, ujce svého, Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, stryice svého, paní Annu z Vyhnánie, mateř svú, najvyš všeho, cožkolivěk má neb ještě mieti bude. A toho sobě moc plnú zuostavuje to změniti i s tím učiniti, jakž by se jemu nejlépe zdálo a líbilo. A na smrtné posteli moc sobě zvláště zuostavuje čtyři sta kop dáti, komužby chtěl, a sestře své panně Femě tři sta kop grošů míšenského počtu.

Str. 15; zápis ten přetržen.

29.

Jan Sulek z Kozojed stanoví poručníky statku svého.

1483, 12. listopadu.

Kšaft a poručenství Jana Sulka z Kozojed.

Leta svrchupsaného LXXXIII°, den svatých Pěti bratruov, před týmž úředníkem a svrchupsanými pány many předstúpil Jan z Kozojed a v Chotobici a učinil

mocné poručníky Mikuláše z Kozojed strejce svého, a Diviše z Kněžíček švagra svého, a manželku svú paní mámu najvýš všeho statku svého, kterýž mám neb mieti budu. A toho sobě plnú moc zostavuje to změnit i s tím učiniti, jakžby mu se zdálo a líbilo.

Str. 15; zápis ten přetržen.

30.

Jan Stoš z Targovic stanoví poručníka statku svého.

1483, 12. listopadu.

Leta oc LXXXIII, den svatý[ch] Pěti bratruov, pře[d]stúpil jest před předepsané pány many Jan Stoš z Targovic a učinil mocného poručníka Šimka z Bořic všeho statku svého, ženy i dětí svých, kterýž statek nyní má neb ještě mieti bude.

Str. 16.

31.

Hanuš z Warnsdorfu před soudem manským vypovídá, co mu známo o výpovědi téhož soudu ve při mezi Vaňkem Vyzdvihačem z Miletínka a Janem z Vrchlabí o 6 lánův v Lanově.

1484, 29. ledna.

Súd manský. Pamět a vyznání pana H[anuše] z W[arnštorfu].

Leta od narození syna božieho MCCCCLXXXIII^o, ve čtvrtek před slavným hodem Matky boží hromnic, před úřadem a pány many zejména těmito: Alšem z Šanova a na Hostinném, Kunáškem z Pavlova, Petrem z Vrchlabie, Janem Zilberem z Pilnikova a na Břečtýně, Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna a v Tremešné, v súdu zahájeném předstúpil jest urozený a statečný rytíř pan Hanuš z Warnštorfu a na Skalách a pamět svú jest pověděl, což se [dotýče] rozsudku mezi panem Vaňkem Vyzdvihačem z Miletínka a na Pardubicích s jedné a Janem z Vrchlabie s strany druhé o šest lánův dolejších v Langnově, z kterýchžto šesti lánův jest byl pohnal týž pan Vaněk Jana Vrchlabského před úřad na Trutnov. I tak jest pověděl svrchujmenovaný pan Hanuš pamět svú, že jest pan Vaněk Vyzdvihač odsúzen těch šesti lánův na Trutnově manským súdem a Janovi Vrchlabskému jest prisúzeno. A to se stalo před týmž svrchujmenovaným panem Hanušem a Kunáškem z Pavlova a Tómu Prostředkem z Boharyně, ježto jsú též také vyznali jednotajnú pamětí.

Str. 16.

32.

Štěpán z Mnichova odevzdává půl mlýna v Starých Bucích Kristině z Camru.

1484, 29. ledna.

Leta svrchupsaného i den. Odevzdání Štefanovo Úlibické.

Před urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburku, z Peršteynu a na

Trutnově, hejtmanem téhož manstvie, a pány many svrchupsanými předstúpil jest Štefan z Mnichova, purkrabie na Trutnově, a odevzdal jest puol mlýnu v Starých Buciech o jednom kolu, tak jakž sám držal a požíval, sobě ani svým tu nic nepozuostavuje, panu Janovi Kozojedskému na místě panie Kristiny Úlibické k ruce jejie.

Str. 16.

33.

Jan Zilvar z Pilnikova stanoví poručníky statku svého.

1485, 24. srpna.

Kšaft a poručenstvie Jana Zilbera z Pilnikova etc.

Leta božieho tisícieho osmdesátého pátého, v středu den svatého Bartoloměje, před urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka z Peršteyna a na Trutnově, hejtmanem téhož manstvie, Kunáškem z Pavlova, Janem z Kozojed a v Chotobici, Petrem z Vrchlabie, Kunšem z Železna a v Třemešné, Tuomú Prostředkem z Boharyně a od města Dvoru Králova nad Labem, předstúpil Jan Zilber z Pilnikova a na Břečtýně a tyto poručníky jest učinil: nejprve pana Salavu z Lipy, pana Jenfka z Mečkova a na UherSKU, pana Jana Karlíka z Nežetic, Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, dětí svých a všeho statku svého jemu od pána Boha puojčeného, kterýž má nebo mieti bude. A toho sobě plnú moc zuostavuje to změnit i s tím učiniti, jakžby se jemu nejlépe zdálo a líbilo.

Str. 16; zápis ten přetržen.

34.

Jan Zilvar z Pilnikova s povolením krále Vladislava 1000 zl. uherských věna zapisuje na statku svém Johanně z Mečkova, manželce své.

1486, 1. srpna.

Leta božieho tisícieho CCCCLXXXVI^o, v úterý den svatého Petra v okovách, před urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka a z Peršteyna na Trutnově, na místě královské milosti, Janem z Kozojed, Janem Karlíkem z Nežetic, Kunšem z Železna a Třemešné, Alexandrem Temricem z Mosazného, Hanušem Zilberem starým z Starých Bukuov, Hanušem mladším z Warnsdorfu a v Starých Buciech, Janem Stošem z Targovic, urozený Jan Zilber z Pilnikova na Břečteně přinesl před nás list královny Mti krále Vladislava JMti oc, pána našeho milostivého. JMKská rozkazuje z milosti své královské, na manství aby mohl manželce své panie Johanně z Mečkova, dceři páně Jeníkově z Mečkova a na Uherště, ukázati věno na zboží svém obyčejem a právem svobodným, kdyžby jeho přebýla, aby s tím věnem svým mohla učiniti i nechat, pryč dáti, prodati, zastaviti, k svému užitku přivést, pokudž by se jí nejlép zdálo a líbilo. Jakož již jmenovaný Jan Zilber z Pilnikova svrchupsané panie Johanně, manželce své a dceři páně Jeníkově, jmenoval a zapsal s svú dobrou svo-

bodnú volí na hradě Břečténě, na tvrzi Vlčicích i s poplužím, na vsi Vlčicích, na kmecích dvořích, na všem což tu má, na vsi Pilnikově, na kmecích dvořích, na mlýnu múčném, na lesích, na potociích, na rybníciích, na lukách, na pastvištiích, se vším plným panstvím a právem, jakž jsem držal a požíval, tisíc zlatých uherských a polovici nábytkuov a svrškuov, sobě ani svým dědicóm tu nic nepozuostavuje po smrti své. Než výplatu dědicóm a budúcím svým zachovávaje hotovú pospolní summú, jakož se svrchu jmenuje, zlatým uherským splatiti již jmenovanú paní Johannu. Avšak všecko bez pohoršenie a újmy KMti k úřadu Trutnovskému příslušejícíe.

Zápis ten přetržen a za ním poznamenáno :

Leta MV^{CXLIII}^o, v středu po svatém Diviši [1543, 11. října]. Z této příčiny nad první přirčení stalo se jest přirčení nové neb vymazání tohoto věna podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb zámek Břečtáyn s dvorem poplužním majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manství osvobozeno, jakž majestát ten ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný v sobě to obsahuje a zavírá; kdež první přirčení se stalo podle zprávy Adama Zilvara, že ten věnný zápis jest minul.

Str. 17.

35.

Jan Zilvar z Pilnikova stanoví poručníky statku svého.

1486, 1. srpna.

Panie Silvarové víno.

Léta božieho tisícieho CCCCLXXXVI, ten úterý den svatého Petra v okovách, před urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka a z Peršteyna na Trutnově, na místě královské Mti, Janem z Kozojed, Janem Karlíkem z Nežetic, Alexandrem Temricem z Mošazného, Hanušem Zilberem z Starých Bukuov, Hanušem mladším z Warnsdorfu a v Starých Bucích, Janem Stošem z Targovic předstúpil pan Zilber z Pilnikova na Břečténě a tyto poručníky jest učinil: nejprve pana Jenška z Mečkova a na Uherště, tchána svého, Hanuše Zilbera z Starých Bukuov, stryjce svého, a paní Johanku manželku svú, dceru páně Jeníkovu, všeho statku svého a dědictvie, což v manství nyní má anebo jmieti bude, movitého i nemovitého, kterýmžby koli [jménem] mohl jmenován býti, po své smrti, a to takto: aby z mrtvého na živého spadlo. A toho sobě moc plnú zuostavuje to změnit i s tím učiniti, jakžby se jemu nejlépe zdálo a líbilo.

Str. 17; zápis ten přetržen.

36.

Hanuš Zilvar ze Starých Bukův stanoví poručníky statku svého.

1486, 14. září.

Leta božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého šestého, ve čtvrtek den svatého Kříže povýšenie, předstúpil jest Hanuš Zilvar z Starých Bukuov před pány many,

zejména tyto: Alše z Šanova a na Hostiném, Jana Karlíka z Nežetic, Petra z Vrchlabie, Kunše z Železna, Hanuše mladšieho z Warnstorfu, Jana z Slúpna a v Žirči, a zapsal jest právo své Janu Zilvarovi z Pilnikova a na Brečtejné, strýci svému, Janovi Sulkovi z Kozojed a v Chotobici, Heršovi z Železna a v Třemešné, kteréž má na statku páně Kunáškovu. A miesto sobě toho pozuostavuje to zmeniti a s tiem uciniti, jakž by se jemu zdálo a líbilo.

Str. 18.

37.

Král Vladislav na soudu komorním vypovídá mezi Fridrichem z Šumburka a many Trutnovskými a stanoví při tom některé články zřízení soudu manství Trutnovského.

1487, 9. února.

Str. 370, s nápisem: Zřiezenie druhé. Otištěno v Archivě Českém VIII, č. 483 na str. 447.

38.

Bohuslav z Litovic, prokurator království Českého, z rozkazu krále Vladislava stanoví zřízení soudu manství Trutnovského.

1487, 17. srpna.

Nařízení soudu.

Ve jméno Trojice svaté amen. Léta božieho tisícího čtyřstého osmdesátého sedmého, v pátek po slavném hodu Matky božie Nanebevzetie, toto zřiezenie manstvie Trutnovského stalo se z rozkázanie pána pana krále JMti i rady rad JMti úrozeným pánem panem Bohuslavem*) panem prokuratorem královstvie Českého, i s vuolí pána pana Šumburka, hejtmana JMti, i všech pánuov s plnú volí:

Item najprve súd má osazen býti a na tom soudě pán JMt pan Šumburgk má seděti, potom pět manuov a šestý konšel z rady od města Dvoru.

Item ti všichni svrchupsaní mají učiniti přísahu podle obyčeje země této.

Item ti všichni mají seděti do celého roku; a potom, když rok mine, mají dva z staré rady zuostati, na kteréž by pan hejtman ukázal a utekl s jinými many, kteréž by v laviciích ten rok neseseděli. A potom ta dva třetie léto máta vyjíti, a jiná z toho úřadu toho roku prvním obyčejem mají zuostati k létu jinému. A tak i potomnie léta aby se řiedilo.

Item ti, kteréž v laviciích sedie, nemají k žádné při z lavic vstávati, leč by se samého kterého z nich co dotýkalo.

Item soud ten má držán býti čtyřikrát do roka z práva. A při každém tom soudě má svolán býti před tiem na dvě neděli listem pana hejtmana vedle starodávnieho obyčeje. Pakli by byla znamenitá potřeba neb rozkázanie pana krále

JMti, aneb že by požádal své spravedlnosti který host neb cizozemec, soud má osazen býti najměn ve dvou nedělí.

Item soud ten manský má držán býti plné tři dny, by potřeba byla toho.

Item ten soud má zaseden býti vždy před polednem najměn na tři hodiny.

Item ten soud když by měl zaseden býti, má prvé zahájen býti tiem obyčejem, jakož země Česká řídí a spravuje.

Item k tomu soudu když by kto koho chtěl z čeho viniti jeden z manuov druhého, ten má listem páně hajtmánovým po třikrát pohnati ke třem soudům. A ktož pohoní jiného, sám má státi k každému soudu osobně. A ten, kohož pohoní, zmeškal-li by třetí soud k vysvědčení, že by nestál, tehdy dva z manov vedle starého práva budú se moci v statek toho uvázati a tomu, kterýž onoho jest pohnal, za právo dáti. A zase ktož by pana hejtmána z manuov chtěl pohnati a jej viniti před právem, ten má tiemto obyčejem učiniti, aby dvěma z manuov, kteříž sedie v laviciích, buď zústně neb listem s jich pečeti týmž obyčejem a řádem svrchupsaným aby pohnal JMti.

Item soud manský má držán býti dvě neděli před suchými dny; a to proto, neuměl-li by věc trefiti, aby králem JMti a pány naučení byli. Při tom soudu komorníka mají mieti. Ktož by pohnati koho chtěl, má mieti list pod pečeti páně hejtmánová. Od toho listu písaři má dáno býti dva groše bílá; a od listu od úřadu má dáno býti od pečeti bílý groš.

Item jestliže by kto přes příkázanie pánuov manuov neopatrně mluvil, ten jednu kopu míšenského počtu aby dal, a páni soudce aby ji obrátili na komorníka neb na potřebu k tomu soudu příslušnú.

Pakli by kto pány soudce haněl anebo soud jich, ten aby byl v kázeň páně vzat a nebyl puštěn, leč by jim napravil podle všie potřeby. A na jich soudu mají každý přestati. Než oni neuměli[-li] by věc trefiti, mají při i odpor JKMti ukázati a vedle JMKské a pánuov mají ortel vynésti. A chtěl-li by jeden druhého bez súduov z čeho viniti, má jeho přede pána pohnati, a nemohl-li by jich pán srovnati, má moc oběma stranoma rozkázati, aby sobě právi byli vedle práva. A ktož by jeden druhého pohnati chtěl, to se má státi dvě neděli před soudem a posléz nic. A jestliže by jeden na druhém právem obdržal z těch škod, které by proň vzal, muož jeho pohnati ku prvniemu soudu; a tu se jemu má konec státi, což by svědomím vedle práva provedl; a což by provésti nemohl, učíň za to správu vedle práva. A na kteréhož by z manuov ukázáno bylo do lavic sednutí, a on toho odpieral, ten aby pětmezcétma kop bílých grošuov položil králi JMti, a ten rok aby toho prázden byl, a to proto, aby řád zachován byl. A když by k králi JMti jeli s odporem aneb žalobú, tehdy tēm jedna kopa g. má dána býti od žalobníka a druhá kopa od toho, kto odpierá.

Tito kusové panem Hanušem jsú sepsáni a srchupsaném [sic] prokuratorem jsú přijati a potvrzení z rozkázanie KMti.

Item ktož by poslušenstvie úřadu poslúchati nechtěl a do třetieho obeslání od úřadu státi nechtěl pro kterúžkoli potrebu manstvie, bez póhonu má fendován býti do deseti hřiven gr. českých a výš nic.

Item druhý kus, ktož by byl pohnán vedle práva od úřadu, až do třetieho póhonu nestál, po třetiem póhonu má jeho komorník při súde sedě zavolati, byl-li by tu, aby předstúpil. Pakli by nebyl, tehdy tomu komorníku má dán býti man neb dva, a ti mají téhož komorníka dovésti k tomu pohnanému a dáti jemu za hřebík, aby ten statek opanován byl vedle práva úřadu. Pakli by se odboj stal, o to pan hejtman se pány many mají všichni vzhuoru býti proti takovému neposlušnému.

Item dále kdyby král JMt chtěl co jednati, co by se toho manstvie dotýkalo, buď cožkoli buď, tehdy JMt nemá jednati jinak, než aby k sobě ráčil přijeti hejtmana téhož manstvie a těch šest kmetuov, kteříž by tu chvíli v laviciích seděli.

Item ktož by vinu propadl před zahájeným sudem neohrazením, přistúpením nebo řečí, vina jedna kopa gr. míšenského počtu. A tu polož hned a veď při svú před se; než dokud kopy nepoloží, dotud pře stuoj. A pakli by kto dáti a položit nechtěl, toho má pán dopomoci; a ta kopa na pana hejtmana a na pány many příslušie.

Str. 368. *) Bohuslav z Litovic.

39.

Král Vladislav na soudu komorním vypovídá mezi Fridrichem z Šumburka a many Trutnovskými.

1487, 25. září.

Str. 370, s nápisem: Zřiezenie tretie. Otištěno v Archivě Českém VIII. č. 514 na str. 463.

40.

Svědění o poslední vůli Václava Vrchlabského.

1489, 15. ledna.

Leta Božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, ten čtvrtek před svatým Antonínem, vyznání tato dolepaná stala sú se před many zejména těmito: Alšem z Šanova a na Hostiném, Janem z Kozojed a v Chotobici, Kunšem z Železna a v Tře-mešné, Janem z Habru a v Nové Vsi, Philipem od města Dvoru.

Item nejprve Vilém ze Vzhoře, člověk dobrý rytířský, vyznal jest před svrchupsanými, že Václav Vrchlabský poslal poň a pověděl jemu, že by chtěl na službu jieti k kniežeti k JMti. A Vilém jest otázku učinil: Komuž chceš statek svůj poručiti, jestliže by tebe pán Buoh neuchoval? A Václav řekl: Bratru svému Čěnkovi a synu jeho Haškovi.

Item David Černý, úředník nebožtíka Václava Vrchlabského, vyznal jest před many svrchupsanými, že, když službu zjednal u kniežete JMti, přijev domov zavolał téhož Čirného, úředníka svého, a rychtáře Vrchlabského k sobě, stoje s bratrem svým Čěnkem, a tu jest Črnému rozkázal, aby přijma k sobě rychtáře i vybral úroky s lidí jeho a dal je Čěnkovi: vie, kam je má dáti; a potom řekl, že to zvláště poroučiem, jestližeby mne pán Buoh neuchoval, aby žádnému nepostupoval, nežli Čěnkovi bratru mému; neb žádnému neporúčiem, než jemu a synu jeho Haškovi.

Item Matúš, rychtář z Vrchlabie, člověk téhož Václava Vrchlabského, vyznal jest před svrchupsanými, že, když se chystal Václav Vrchlabský na službu k JMti kniežeti, sa u něho v krčmě s bratrem svým Čěnkem, poslav pro Črného úředníka svého, i poručil nám, úrok abychom vyberúce od lidí i dali Čěnkovi: a Čěnek vie, komu je má dáti. A potom řekl k Črnému: Črný, totot zvláště poroučiem, jestli žeby mne pán Buoh neuchoval, aby žádnému nepostupoval, nežli Čěnkovi bratru mému, neb žádnému neporúčiem, než jemu a synu jeho Haškovi.

Item Thóma, nebožtíka Václava služebník Vrchlabského, kterýž byl s niem u kniežete JMti v té službě, vyznal jest před svrchupsanými, že Václav Vrchlabský leže na smrteľné posteli v Gladště toto mluvili: Co se koní, zbrojí a peněz týče, že to všecko poroučie Čěnkovi bratru svému. A Thóma otázal se jeho: Komuž pak Vrchlabie? A on jest řekl: Však Čěnek dobře vie i úředníci moji, že sem jemu to poručil a synu jeho Haškovi.

A tato svrchupsaná vyznání stala sú se v městě Dvoře na rathause pod přísahú, jakož obyčej a právo jest.

Item Jan z Kozojed a v Chotobici před těmito many, zejména Alšem z Šanova a na Hostiném, Kunšem z Železna a Janem z Habru a v Nové Vsi, Philipem od města Dvoru, vyznal jest: Když Václav Vrchlabský měl činiti s Tvochem v Praze, tu Petr bratr jeho vedle něho nestál. I řekl Václav: Poněvadž Petir bratr můj vedle mne nestál, by mne Buoh neuchoval, Čěnkovi všecko porúčím a Haškovi synu jeho. A potom k témuž Janovi přijev do Chotobice, táž slova mluvil jest a želel jest, že soud nenie.

Item Aleš z Šanova a na Hostiném před těmito many, zejména Janem z Kozojed a v Chotobici, Kunšem z Železna, Janem z Habru a [v] Nové Vsi, Filipem od města Dvora, vyznal jest, že Václav Vrchlabský přijev do města Hostiného, za raddu jeho žádal, kterak by měl učiniti, žeby rád bratru svému Čěnkovi všecko poručil, což má, a synu jeho Haškovi. A on řekl: Milý pane Václave, neviem, kterak raditi, neb to máme skrze pana Šumberka, že sobě nic řiediti nemóžem. I řekl Václav: Poněvadž býti nemóže, věřím, byloliby toho potřeba, že to v paměti budeš mieti a vyznáš. Actum anno, loco, die ut supra.

41.

Soud manský vypovídá ve při mezi Janem Zilvarem z Pilnikova a Fridrichem z Šumburka.

1489, 3. prosince.

Pře mezi Janem Zilvarem a panem Fridrichem z Šumburka.

Leta božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, ve čtvrtek před svatú pannú Barború. Item v té při a różnici, kteráž jest mezi urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka a z Peršteyna strany jedné a mezi urozeným panoší Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečsteyně strany druhé, tak že jest přišel urozený panoše Jan Zilber před nás v zahájený soud s přitelem svým a učinil tuto žalobu před námi skrze přitele svého, že jest člověka svého dědičného jménem Prokopa Kebawra propustil pánu panu Fridrichovi skrze přímľuvy pánův manův, a to takto: a že ten jistý Prokop Kebawer měl přijíti na to právo do Vilčic a prodati svůj statek a očistiti, jakož pak obyčej a úřad jest. A oč by se dělili pan Zilvar a Prokop Kebawr, toho jest měl pan Jeník najvyšší rozdielce býti mezi nimi. A k tomu jest byla svolka s obú stranú, od pana Zilvara i od toho sedláka. Dále jest žaloval Zilvar tuto žalobu skrze přitele svého: a že jest toho nesčakal ten jistej Prokop Kebawr. Jsa páně Šumburkuov, z jeho miesta jest odpoviedal, jakož pak jeho listové Kebawrovi ukazují — dání těch listův v městě Trutnově; — v tom jeho páľil, mordoval, k tomu jemu i lidi jeho jímál a velikú škodu jemu čině. A vedle té žaloby ukázal list pánův Dvorských i jiné listy, kteréž teď před očima jsú.

Item proti páně Zilvarově žalobě odpor páně páně Fridrichův pověděl takto pan Šumburg před námi, že ten Gebawr jeho nenie; a ukázal listy před námi páně Jirkův z Steynu a úředníka jeho, a pravě: teď uzříte v těchto listech, žeť můj nenie. Také proti těm listům Prokop[a] Gebawrovým, v kterých dání svědčí v městě jeho Trutnově, pán pan Šumburk takto jest pověděl: a že o tom nevie. Také dále pověděl pán pan Šumburk, že nevie, bylali by ta žena jeho, čili nebyla. Také pověděl jest pán pan Šumburg: a že se tomu člověku veliká křivda stala od pana Zilvara, a že se on vďycky k tomu jměl, že chtěl statek jeho očistiti. Také odpor byl páně páně Fridrichův od Prokopa Kebawra, a že jest s ním poslal lidi své i některé konšely z města Trutnova. A ti jistí měšťané vyznali před námi, a že sú s ním šli do Vilčic a tu sú předstúpili před některé konšely, ale právo že tu neseďalo ani pan Jeník také. A tu jest před některými oznámil ten Prokop Kebawr: a že teď statek svůj odevzdávám mocně a poroučiem, ty penieze, kteréž mám na tom statku, aby dány byly synu mému anebo ženě jeho nic, jestliže by sám po ně přijíti nemohl. A na to jest koupil za gr. piva památného. Také vedle toho odporu tyto listy pán pan Šumburk jest položil, kteréž ještě před očima jsú.

Item proti tomu pan Zilvar pověděl takto skrze přitele: Kéz jest přišel, když jest měl přijíti podle smlúvy, kteráž se stala před pány many; a by byl přišel, bylo by se té smlúvě dosti stalo; a v tom volaje se na pány many, aby pověděli, co jest jim svědomo. I pověděli sme takto před panem Hořickým i před panem Haškem, že se jě ta smlúva tak stala, že jest měl ten Prokop Kebawr přijíti na jeho právo do Vilčic, na páně Zilvarovo, a měl ten statek odevzdati a očistiti a peníze své bráti; a jestliže by oč mezi nimi róznice byla, toho jest měl pan Jenfk mezi nimi mocný rozdielce mezi nimi býti.

Nález v dotčené při z naučení JMKské.

A my Aleš z Šanova a na Hostiném, Jan z Kozojed a v Chotovici, Hanuš z Warnstorfu a v Starých Buciech, Kuneš z Železna, Jan z Habru a z Podstrání, Filip od Dvora sediece v zahájeném plném soudu i vážili sme ty všecky pře i listy jich, kteréž sú před námi položili s obú stranú, i naučení vzavše od JMKské pána pana našeho najmilostivějšiho, i našli sme za právo: Ponivadž pán pan Šumburk proti jeho žalobám jiného odporu nemá, než ten, že o tom nic nevie, i jestli že to pán pan Fridrich k své cti a věře vezme slovy svými, že o té škodě, kteráž se dala od Prokopa Kebawra mordem, pálením i lidí jímáním Janovi Zilvarovi, žádnú příčinú skutkem ani radú nevie, má se to pánu věřiti a při tom zachován má býti. A pan Fridrich jest tomu dosti učinil nálezu.

Str. 18.

42.

Soud manský vypovídá ve při Fridricha z Šumburka s Janem z Kozojed a Janem Zilvarem z Pilnikova.

1489, 3. prosince.

Item pře mezi p. Fridrichem z Šumburka s jedné, Janem z Kozojed a Janem Zilvarem z strany druhé.

Leta božieho tisfícieho čtyrstého osmdesátého devátého, ten čtvrtek před svatú pannú Barború, v té při a róznici, kteráž jest mezi urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka a z Peršteyna na Trutnově jedné strany, a urozenými Janem z Kozojed a v Chotobici, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečštejně strany druhé, tak že je pán JMt vinil před námi v zahájeném soudu, že sú se voni v odúmrt nebožtka Hanuše Zilvara starého mocí a bez práva uvázali, nemajíc k tomu žádného práva, než jest ta odúmrt na krále JMt spadla. A vedle toho pán pan Šumburk ukázal jest list JMKské.

Item odpor jich Jana z Kozojed a Jana Zilvara, že sú oni pravili před námi, což sú kolivěk učinili, že sú ne z moci učinili, ale z práva. A ukázali toho cedule,

že jest jim strejc a přítel jich to poručil a dal, tak jakož jest dáti směl vedle zřízení JMKské, kteréž jest nám JMt dal a zřídil.

A my majíce napřed pána Buoha a spravedlnost jeho před sebu podle zřízení nynějšího JMt obdarování, i našli sme za právo, že sú toho moc měli skrze dání Hanuše Zilvara, přítele svého, jakož pak sú to dání okazali vedle zřízení JMKské. A my našli sme za právo, co se jim nedokonalo, aby se jim dokonalo před panem hejtmánem a před námi. A to sme za právo našli, že oni mají k tomu lepší právo podle příbuznosti přítele svého k tomu statku a dání jeho, nežli král JMt.

Str. 19.

43.

Soud manský vypovídá ve při Fridricha z Šumburka s Janem z Kozojed.

1489, 3. prosince.

Pře mezi Fridrichem z Šumburka a Janem z Kozojed.

L. b. tisícého čtyřstého osmdesátého devátého, ten čtvrtek před svatú pannú Barború, v té při a róznici, kteráž jest mezi urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka strany jedné, a Janem z Kozojed strany druhé. Jakož jest žaloval pan Šumburg před zahájeném soudu [sic], kterak by Jan Kozojedský svévolně a z pychu bránil se dáti kury a oves k tomuto zámku, kteréž z práva dávati mají jeho chudí lidé.

I proti tomu jest pověděl Jan Kozojedský, poněvadž se jemu právo jeho zavírá i lidem jeho, a že jich proto dáti nechtěl; a na to jest ukázal majestát krále Jana Slepého i jiné listy, kteréž má po kmenu svém.

I páni manové sediece na soudě kázali sobě ten majestát čísti, a tu sú v něm našli obdarování veliké kmenu jeho; a tak stojí: kdyby mu kolivěk království zavřeno bylo, a že hned nenie povinen dáti kur ani ovsu k řečenému zámku.

I proti tomu jest pán pan Šumburk pověděl, uslyšav majestát: že sem já tobě spravedlnosti tvé nezavřel ani zavírá; a toho se poddávaje na pana Kunše z Železna a na pana Jana Podstránského, že když sú byli posláni od Kozojedského ku pánu, proč by se jemu spravedlnost zavírala jeho lidem, a pán jest po nich pověděl, že jemu spravedlnosti jeho nezavírá, kterúž má a pokázati může.

I protož páni manové našli za právo, aby pan z Šumburka zachoval Jana z Kozojed při jeho spravedlnosti, a Kozojedský také aby kázal lidem svým platiti, což platiti mají; a což jest ovsu zadržalého lonského, aby se prominul, a letošní aby dán byl.

Str. 20; srovnej: Srv. Hüttels Chronik der Stadt Trautenau (vydal dr. L. Schlesinger v Praze 1881), str. 9.

44.

Viktorin z Koclérova zastavuje měšťanům Dvorským ves svou Bukovinu ve 200 kopách gr. míš.

1489, 4. prosince.

Leta božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, ten pátek den svatě panny Barbory, před tyto pány many, zejména Alše z Šanova a na Hostinném, Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše mlazšieho z Warnštorfa, Kunše z Železna a z Tře-mešné, Jana z Habru a z Podstrání a Filipa od Dvora, předstúpil Viktorin z Koclérova a pověděl, [že] z své dobré svobodné vuole a s přátelskú radú zastavil jest ves svú Bukovinu múdrým opatrným pánóm purgmistru a raddě města Dvora Králova nad Labem i všie obci, nynějšiem i budúcím, za dvě stě kop grošův míšenského počtu, se vším plným panstvím, nic tu sobě nepozuostavujéc než výplatu, a to tiemto obyčejem, že již jmenovaný Viktorin aneb dědici jeho životní anebo bratr jeho, neb dědicové bratra jeho, aneb ktož by koli již psaného Viktorina právo měl, ten moci bude, polože pánóm Dvorským dvě stě kop gr. míš. počtu, bude moci tu ves zase vyplatiti.

A to se znamenitě vymieňuje: rybník, kterýž jest v Bukovině, ten má Viktorin držeti do své živnosti; a tiem rybníkem nemá nic výš topiti, aniž hrází neb stavu povyšovati, než má ostati vedle prvnioho udělánie. A když by chtěl ten rybník spustiti při slušných časiach, tehdy má dáti prve lidem věděti dvě neděli napřed, aby sklidili, aby se jim škoda nedála od toku vod. A jestliže by nevyplatil za své živnosti, tehdy má ten rybník přijíti v tu zástavu pánuom Dvorským hned po jeho smrti. A kdyžby ten [nebo ti], kteřížby měli spravedlnost k výplatě svrchu psané vsi vedle nahoře psaného zřízení, tu ves chtěli vyplatiti, tehdy dadúc těch dvě stě kop grošů míšenského počtu panuom Dvorským, páni Dvorští mají jemu neb jim propustiti ves Bukovinu i s tiem rybníkem.

Také pan Viktorin má pánóm tu zástavu kniehami manskými zapsati a utvrditi při najprvnějšiem soudu manském, když držán bude na Trutnově, i list toho způsobiti vedle práv a zřízení toho manstvie.

Str. 20; zápis ten přetržen.

45.

Zdislav z Lovčic odevzdává, což měl v Lanově, Čěnkovi Vrchlabskému.

1489, 4. prosince.

Leta božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, ten pátek den svatě panny Barbory. Jakož se odevzdání stalo před úřadem manstvie Trutnovského od Zdislava z Lovčic panu Čěnkovi i dědicóm jeho [manstvie], kteréž jest měl tu v Lanově, jmenovitě se dvorem, s popluziem, s lukami a s rybníky, s potoky, s lesy i lidmi purgrechtními, dva lány platná, s kterýchž platí 2 kopy úroku, [z] jednoho 1 kopu

a [z] druhého druhú kopu, s robotami, s kury, s plecmi i s pastvištěmi se všemi dóchody, sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budoucím. A ktož [sic] k tomu přísluší i to poplužie, kteréž sem od páně Zajiecova koupil, též tu sobě nic nepozuostavuje ani svým budoucím.

Str. 21.

46.

Jan z Kozojed pouští své právo v Lanově Čeňkovi z Vrchlabí.

1489, 4. prosince.

Leta božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, ten pátek den svaté panny Barbory, předstúpil před zahájený soud před pány many, jménem Alše z Šanova a na Hostiném, Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše mlazšieho z Warnsdorfu, Kunše z Železna a z Třemešné, Jana z Habru a [v] Nové Vsi, Filipa od Dvora, Jan z Kozuojed a v Chotobici a propouští ustalé právo, kteréž jest měl na tom popluží v Lanově, kteréž drží pan Čeněk Vrchlabský, i ty všecky odpory, kteréž sem proti tomu učinil.

Str. 21.

47.

Jan Zilvar z Pilnikova stanoví poručníky statku svého.

1489, 4. prosince.

Leta božieho tisícého čtrstého osmdesátého devátého, ten pátek den svaté panny Barbory, před urozeným pánem panem Fridrichem z Šumburka a z Perštejna na Trutnově, na místě krále JMti, Alšem z Šanova a na Hostiném, Janem z Kozuojed a v Chotobici, Hanušem mlazším z Warnstorfu, Kunšem z Železna a z Třemešné, Janem z Habru a v Nové Vsi, Philippem od města Dvora, předstúpil před nás v zahájeném soudě Jan Zilvar z Pilnikova a na Břecštejně a tyto poručníky jest učinil: nejprve pana Salavu z Lipé a v Světi, pana Jeníka z Mečkova a na Uherště, Jana Karlíka z Nežetic a na Veselí, Jana z Kozojed a v Chotobici a paní Johanku z Mečkova, páně Jenkovu dceru z Mečkova a na Uherště, manželku svú milú do stavu změněného, všeho svého statku a dědictvie, což v manství nyní má nebo ještě mieti bude, movitého i nemovitého, kterýmžbykoli [jménem] mohl jmenován býti, po své smrti a to takto: aby z mrtvého na živého spadlo. A toho sobě moc plnú pozuostavuje to změnit i s tím učiniti, jakž by se jemu nejlépe zdálo a líbilo.

Str. 22.

48.

Aleš z Šanova na místě Kristiny z Camru odevzdal statek její v Starých Bucích Fridrichovi z Šumburka, hejtmanu manství Trutnovského, kterýž jej hned propůjčil Hanušovi z Warnsdorfu a bratřím jeho.

1489, 4. prosince.

Téhož leta svrchupsaného osmdesátého devátého, ten pátek den svaté panny

Barbory, urozený panoše Aleš [z Šanova] a na Hostinném, maje plnú moc listem od urozené panie Kristiny z Camru k odevzdání statku jejieho, kterýž jest měla v Starých Buciech, i přistúpil jest před urozeného pána pana Fridricha z Šumburka a z Perštejna, hejtmana na Trutnově, a před pány many se pánem sediecí v zahájeném soudě, panem Janem z Kozojed a v Chotobici, Kunšem z Železna, Janem z Habru a v Nové Vsi a Filipem od města Dvora, i odevzdal jest panu Fridrichovi z Šumburka etc.

A pán sedě na místě jeho milosti královské hned podal jest a půjčil urozenému panoši Hanušovi z Warnštorfu a bratřím jeho i dědicom jich toho všeho statku, kterýž jest paní Kristina měla tu v Starých Buciech, sobě tu nic nepozuostavujíc ani svým budúcím, tak jakž za právo jest v manství Trutnovském.

Str. 23.

49.

Jan z Kozojed na místě Hanuše z Warnsdorfu odevzdává poddané v Starých Bucích Fridrichovi z Šumburka, hejtmanu manství Trutnovského, který je hned půjčuje Hanušovi mladšímu z Warnsdorfu.

1489, 4. prosince.

Téhož leta oc LXXXIX, ten pátek den svaté panny Barbory, urozený panoše Jan z Kozojed a v Chotobici, maje plnú moc listem od urozeného a statečného rytieře pana Hanuše z Warnštorfu etc. k udevzdání co se dotýče těch lidí, kteréž jest sobě byl pozuoastavil v Starých Buciech, jakož smlúva ukazuje, předstúpil jest před urozeného pána pana Fridricha z Šumburka etc., hejtmana na Trutnově, a před pány many se pánem sediecí v zahájeném soudě, Alšem z Šanova a na Hostiném, Kunšem z Železna, Janem z Habru a v Nové Vsi, Filipem od města Dvora, i odevzdal jest pánu panu Fridrichovi z Šumburka etc. na místě páně Hanušově ty jisté sedláky svrchupsané se vším plným panstvím, tak jakž jest sám je držal. A on pan Šumburg na místě královském sedě, s tím se vším právem a panstvím, jakož svrchu psáno stojí, půjčil jest panu Hanušovi mlazšímu z Warnštorfu a bratřím jeho děditsky, jim i jich dědicóm, tak jakož Trutnovské právo za právo má, a sobě tu nic nepozuoastavuje, ani svým budúcím.

Str. 23.

50.

Kristina z Camru propouští zápis, jímž poručníky učinila Mikuláše mladšího z Hořic a Jana z Kozojed.

1489, 4. prosince.

Item já Kristina z Camru jakož sem list dala mocný ten zápis propustiti, kterýmž sem učinila p[rv]e, jakož sú, poručníky pana Mikuláše mlazšího z Hořic etc., Jana z Kozojed a v Chotobici; i dala sem plnú moc listem svým urozenému panu

Alšovi z Šanova a na Hostinném, aby ten zápis propustil. A on jest tak učinil v pátek den svatě panny Barbory, leta oc LXXXIX.

Str. 14; srovnej č. 26.

51.

Hanuš Zilvar ze Starých Bukův odevzdává soudu manskému ves Hertvikovice, a ten ji propůjčuje Fridrichovi z Šumburka, hejtmanu manství Trutnovského.

1489, 4. prosince.

Téhož leta božieho tisícého čtyrstého osmdesátého devátého, v pátek den svatě panny Barbory, urozený Jan z Kozojed a v Chotobici, Jan Zilvar z Pilnikova a na Břečtejně, majíce plnú moc po Hanušovi Zilvarovi z Starých Bukův, po příteli svém, co se Hertvikovic dotýče odevzdati i ujistiti urozenému pánu panu Fridrichovi z Šumburka a z Perštejna na Trutnově, i předstúpili sú svrchupsaní před urozeného panoši Alše z Šanova a na Hostiném, kterýž je seděl na JMti místě královské, a s ním sediecí v zahájeném soudu Hanuš z Warnštorka, Kuneš z Železna, Jan z Habru a Filip od města Dvora, i odevzdali jsú ves Hertvikovice svrchupsanému Alšovi děditcky se vším právem, tak jakž jest pan Hanuš Zilvar držal, nic tu sobě nepozuostavující. A svrchupsaný Aleš sedě na JMti místě, maje toho plnú moc, i podal jest i půjčil urozenému pánu panu Fridrichovi z Šumburkovi a z Perštejna, hejtmanu na Trutnově etc, se vším právem té vsi svrchupsané Hertvikovic, jemu i jeho dědicóm, tak jakž Trutnovské právo za právo má.

Str. 24; srovn.: S. Hüttels Chron. d. Stadt Trautenau str. 10.

52.

Viktorinovi z Koclěřova zapsáno povolení královské k zajištění věna manželce.

1489.

Povolenie královské Viktorinovi z Koclěřova k věna zapsání.

Item [za]znamenává se, že Viktorin z Koclěřova má již povolenie krále JMti, aby též věno zapsal panie své týmž obyčejem, jako Silvar a pan Kozuojedský. A re-lator toho pán pan Fridrich z Šumburka etc. a pan Mikuláš Hořický, purgrabie kraje Hradeckého, leta osmdesátého devátého.

Str. 25.

53.

Viktorin z Koclěřova zapisuje manželce své Markétě z Barchova věno na zboží svém v Koclěřově.

1489.

Věno panie Koclěřovské.

Item leta božieho tisícého štyrstého osmdesátého devatdesátého [sic] před urozeným a statečným rytieřem panem Alšem z Šanova a na Hostiném, kterýž jest

seděl na místě pána pana Fridricha Šumburka pana hajtmána, a před pány many, jménem Jana z Kozuojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfu a v Starých Buciech, Kunšem z Železna, Janem z Habru a v Nové Vsi, Filippem od města Dvoru, slovutný panoše Viktorin z Koclérova, maje již to povolenie, aby mohl manželce své, panie Markletě z Barchova, věno ukázati na zboží svém obyčejem a právem svobodným, kdyžby jeho přebyla, aby s tím věnem svým mohla učiniti i nechat, dáti i zastaviti, prodati k svému užitku, pokudž by se jie nalépe zdálo a líbilo; jakož již jmenovaný Viktorin z Koclérova svrchupsané Markletě, manželce své, jmenoval a zapsal s svú dobrou svobodnú vuolí v Koclérově, na vsi, na dvoře, na lidech kmetciech, na platech, na rybníciach, na lukách, na lesiech, na řece a na všech požitciach a duochodiech, kteréž tu má, (polovici nábytkuov má vziati, jestliže by jeho přebyla), sto kuop grošov českých dobrých stříbrných rázu Praž[s]kého, sobě ani svým dědicuom tu nic nepozuostavuje po smrti své, než výplatu dědicuom a budúcím svým zachováváje hotovú pospolnú summú, jakož sě svrchu píše a jmenuje groši čeští, splatiti již jmenovanú paní Markletu. Avšak všecko bez pohoršenie a újmy služby královské Mti k úřadu Trutnovskému příslušíjící.

Str. 25.

54.

Král Vladislav vypovídá na soudě komorním mezi Fridrichem z Šumburka a many Trutnovskými.

1490, 14. března.

Str. 371 s nápisem: „Zřiezenie čtvrté“. Otištěno v Archivě Českém IX, č. 698, na str. 514.

55.

Jan Karlík z Nežetic odevzdává vsi Vyhnanov a Prorub Janovi Zilvarovi z Pilnikova.

1491, 2. července.

Odevzdání Jana Karlíka Janovi Zilvarovi.

Item leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého prvnieho, v suobotu den Matky Božie přes hory jitie, stalo se jest odevzdání před pány many, jménem urozeného a statečného rytieře Alše z Šanova a na Hostiném, urozeného Jana z Kozojed a v Chotobici, urozeného Hanuše z Warnstorfa a v Starých Buciech, urozeného panoši Kunše z Železna, a urozeného pana Jana z Habru a v Nové Vsi, a Filipem od města Dvoru. Tu jest předstúpil urozený panoše Jan Karlík z Nežetic a odevzdal urozenému panoši Janovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břecšténě i jeho dědicuom Vyhnanov a Prorub, tak jak sú předci jeho drželi a požívali od stara dávna, s všiem plným panstviem a právem, tak jakž jest sám držal, nic tu sobě nepozuostavuje ani svým budúcím;

a kuopu jed[n]u v Bukovině platu, a to též se vším plným právem a panstvím, tak jakž jest sám držal a požíval.

Za tím zápis novější:

Leta M^oV^cXLIII, v středu po sv. Diviši [1543, 10. října]. Z této příčiny toto pře-tržení Bukoviny se stalo podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohořalých, neb v Bukovině jeden člověk se čtrnácti pruty dědin majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manství osvobozen, jakž majestát ten slovo od slova ve dsky dvorské památné vepsaný v sobě to zavírá.

Str. 24.

56.

Jan z Habru prodává statek svůj Podstrání Vaňkovi Hrabišovi z města Dvoru.

1491, 2. července.

Úmluva mezi urozeným Janem z Habru a Vančkem Hrabišem od města Dvora.

Item leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého prvného, tu suobotu den Matky božie přes hory jitie, stala se jest smlúva a trh dobrovolný s obú stranú mezi panem Janem z Habru a Vančkem Hrabišem o dvór o poplužie, co se k Stráni dotýče za rybníkem a proti rybníku s té strany se všiem tiem příslušenstvím, jakož sám pan Jan měl a v držení užíval, a pak s této strany rybníka k Borkuom, pokudž sobě mez udělají, proto pan Jan nebo jeho budoucí budú moci s té strany dobytek pásti i vodě a ostříže požívati až do vody. A když by Vaněk Hrabiše nebo jeho budoucí rybník spustili neb osušoval, v tom pan Jan nebo jeho budoucí nemají jemu překážky žádné činiti, kdyžby v rybníku co sul. Item co [se] cesty dotýče, Vaněk Hrabiše neb jeho budoucí mají cesty mieti k své potřebě vedle meze v rybníce.

Str. 24.

57.

Jan z Habru odevzdává statek Podstrání Vaňkovi Hrabišovi z města Dvoru.

1491, 2. července.

Odevzdání Jana Podstránského Hrabiši Vaňkovi.

Item leta božieho devadesátého prvného, v suobotu den Matky Božie přes hory jitie, stalo se jest odevzdání v městě Dvoře před pány many, jménem Alše[m] z Šanova a na Hostinném, Janem z Kozuojed a v Chotobici, Hanušem z Warnsdorfa v Starých Buciech, Kunšem z Železna a Filippem od města Dvoru. Tu jest předstúpil před nás slovutný panoše Jan z Habru a odevzdal Vaňkovi Hrabišovi dvór a poplužie, co se k Stráni dotýče za rybníkem se všiem příslušenstvím, tak jakž jest sám jměl a držal. A sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budoucím.

Str. 25.

58.

Hanuš z Warnsdorfu spravuje statek v Chotobici, jež byl prodal Janovi z Kozojed, vším svým statkem manským.

1491, 28. listopadu.

Item leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého prvnioho, ten pondělí před sv. Ondřejem, já Hanuš z Warnštorfa a v Starých Bucích spravuji sám od sebe i od svých bratří i dědicův svých ten statek, který sem jemu prodal tu v Chotobici, panu Janovi z Kozojed i jeho dědicuom tiem vším statkem svým, kterýž mám v manství nebo mieti budu. A kdyby bratřie moji přijeli, mají jemu též odevzdati, a když jemu odevzdadie, má ten zápis umořen býti. A před těmito se ten zápis dál: jmenem Alše[m] z Šanova, Kunšem z Železna, Čausem od města Dvoru.

Str. 4: po straně: Správa.

59.

Jan a Kuneš bratří z Habru bratra svého Mikuláše splátkou peněz oddělují od dědictví po otci.

1493, 11. února.

Rozdiel mezi bratřími Mikulášem a Kunšem a Janem bratřie z Habru a na Podstrání.

Item leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého třetioho, ten pondělí před svatém Valentínem [sic], předstúpili před nás urození panoše Mikuláš a Kuneš bratřie z Habru a na Podstrání, před urozeného a statečného rytieře Alše z Šanova a na Hostiném, urozeného Jana z Kozojed a [v] Chotobici, urozeného Jana Zilvara z Pilnikova a na Břecštýně, urozeného Herše z Železna a na Třemešné, a [oznámili], že Mikuláš bratr jich vzal rozdiel ode dvou bratrů, od Kunše a Jana, a to ze všeho toho statku, kterýž po svém otci mají, a že sú jeho odbyli hotovými penězi a jinými svršky, jakožto toho cedula mezi sebu mají. A to jest jim odevzdal a odsvědčil se dobrovolně s dobrú myslí. A tu sobě nic nepozuostavuje ani svým budúcím.

Str. 25.

60.

Mikuláš z Hořic a na Pecce, purkrabí kraje Hradeckého, vypovídá mezi Bernartem z Šumburka a many kraje Trutnovského.

1493, 15. července.

Ve jmeno božie amen. Leta božieho tisícého čtyrstého a devadesátého třetioho, v pondělí na rozeslání svatých apoštolův, stalo se toto zřízení z rozkázání krále JMti skrze urozeného pana Mikuláše z Hořic a na Pecce, purkrabí kraje Hradeckého, mezi urozeným pánem panem Bernhartem z Šumburka a na Trutnově s jedné, a urozenými pány many k Trutnovu příslušijícími strany druhé, takoveto: že

páni manové přijali jsú z rozkázanie krále JMti pána pana Bernharta za heytmana tak vedle svých práv, svých starodávních, i všech zřízení králem JMti učiněných i panem Bohuslavem*) prokurátorem krále JMti sepsaných. A týž pán pan Bernhart slíbil je zachovati při týchž práviech starodávných i při těch všech artikulích v nich sepsaných.

A já svrchupsaný Mikuláš vedle jich mocného na muě přestanie toto mezi nimi mocně rozkazuji a vypovídám:

Item. Najprve co se dotýče osazenie soudu, aby ten pondělí před sv. Bartolomějem konečně soud zasedli, a tito zejména aby v soudě seděli a vedle práva přísahy učinili: Najprve pan Kozojedský, pan Hanuš Bucký, pan Čeněk Vrchlabský, pan Hereš a pan Silvar, a z města Dvoru jeden; a při tom též pán pan Šumburk, pan Bernhart, prve nežliby v soudu seděli, aby přísahu učinil k úřadu vedle práva.

Item. Což se práv a majestátů dotýče chování, to aby chovali u Dvora až do příjezdu krále JMti; a kdyžby [se] král JMt šťastně do Čech vrátil, večeř to JMt ráčí obrátiti, tak aby se zachovali. A což se týče zamkání truhlice a práv, v tom aby se vedle práva a obyčeje starého zachovali.

Str. 372. *) Bohuslav z Litovic; srv. zde str. 364—366 č. 88.

61.

Jan z Kozojed a Jan Zilvar z Pilnikova dělají se o to, což spolu měli ve Vlčicích.

1494, 23. května.

List společní Zilvarův s panem Kozojedským.

Item leta syna božieho tisícého čtyřstého devadesátého čtvrtého, ten pátek před sv. Trojicí, stala se smlouva mezi urozenými panošemi panem Janem z Kozojed a v Chotobici z strany jedné, a panem Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břectajně z strany druhé, což se dotýče lidí těch u Vlčicích a rybníčkuov, kteréž sú spolu měli po nebožčíku panu Zilvarovi starém. A takto sou se jimi rozdělili, že se každému dostalo sedm těch lidí.

Item pan Jan Kozojedskej prodal panu Zilvarovi svůj díl na mlýnu a na dvoře, jmenovitě za 50 kop gr. a za 2½ kop mš.

A tito se lidé zejména dostali panu Kozojedskému: Petr Feyt, Nikel Koller, Hanus Pheil, Hanus Hylbrant, Prokel Phigar, Hanus Pheyl, Tomeš Zeydl, Nykl Kerner.

Item a ten rybníček, kterýž jest na vsi tu [v] Vlčicích, ten se jest panu Zilvarovi dostal, i kovář. Item a panu Kozojedskému ten rybníček, kterýž jest za proti Fikaróm za humny proti brance.

It. a což se řemesla týče tu na rychtě [ve] Vlčicích, to ještě spolu mají. Item a ten les, kterýž jest byl nebožčíka pana Zilvara starého, kterýž leží k Starému Městu, ten ještě spolu mají.

Item tento se jest plat zejména panu Kozojedskému z Oblanova dostal: It. plat při sv. Jiří, plat panu Kozojedskému úroka 16 gr., a při sv. Havle tolikéž, robotního 4½ gr., tři slepice, 1½ korce ovsu a plece. Item a na té zahradě, na kteréž Knajnsniklová, jestliže by tu řemeslník byl, tehdy aby dával 5 gr., to mezi sebou ještě mají. Item a ta dva člověky z Voblanova, Šturm a Besermichl, ti jsou se dostali panu Kozojedskému napřed.

Str. 39.

62.

Jan z Kozojed a Jan Zilvar z Pilnikova děl se o poddané ve Vlčicích.

1494, 30. května.

Smlúva Jana Zilvara s panem Kozojedským.

Leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého čtvrtého, ten pátek po sv. Trojici, stala se smlúva a rozdiel mezi urozenými panošemi panem Janem z Kozojed z jedné a Zilvarem z strany druhé, což se dotýče těch lidí Vlčických a rybníčkuov, kteréž sú spolu měli po nebožtíku panu Zilvarovi starém, že se každému z nich dostalo sedm těch lidí.

Item pan Jan Kozojedský prodal panu Zilvarovi svůj díel na mlýnu a na dvoře, jmenovitě za 50 kop a za 2½ kop míšenských.

A tito se lidé zejména dostali panu Zilvarovi: Kunce Phayl, Hanus Phigar, Lorenc Hylbrant, kovárnie poplužie, kterak od starodávna ležalo, zahradnice stará Skydlová, Gorge Keller, Nykl Worps, Mat. Pheyl, Hanus Phigaruov syn, a mlejn Holcmúl, tak jakž za starodávna ležal a leží.

A ten rybníček, kterýž jest nad kostelem na vsi Vlčicích, panu Zilvarovi se jest dostal a kovárně.

Item a což se řemesla dotýče tu na rychtě, to spolu mezi sebou mají. Item a panu Kozojedskému ten rybníček, kterýž jest za proti Fygaróm za humny proti brance. Item a ten les, kterýž jest byl nebožtíka Zilvara starého, kterýž leží k Starému Městu, ten spolu mají.

Item od těchto lidí z Oblanova panu Zilvarovi plat se jest dostal: It. Cympl platí panu Zilvarovi při svatém Jiří ouroka 24 gr. a plece, a při sv. Havle tolikéž, robotního 4½ gr., dva korce ovsu a puol páty slepice. Phalter při svatém Jiří platí ouroka 16 gr. a při sv. Havle tolikéž, robotního 4½ gr., 3 slepice, korec ovsu a puol větele. Od Thyma z Oblanova panu Zilvarovi plat všicek. Item a na té zahradě, na kteréž Knasnyklová, jestliže by tu řemeslník byl, tehdy aby dával pět grošuov, to ještě mezi sebou mají. Item a ta dva člověky, kteříž sú se z Oblanova napřed panu Kozojedskému dostali, Šturm a Besermichl, . . .

Str. 42.

63.

Jan z Koclérova odevzdává svůj díl bratru svému Viktorinovi.

1495, 5. února.

Odevzdání Jana Koclérovského bratru etc.

Item leta božieho tisícého čtrstého a devadesátého pátého, ve čtvrtek den svaté Agate, stalo se odevzdání před úřadem, když jsú seděli ve čtyřech laviciích v volaném a zahájeném soudě, tu kdež všecky věci moc, právomocnost mají a berú. Tu jest předstúpil před urozeného pána pana Bernharta z Šumburka a z Perštejna, Jana z Kozojd a v Chotobici, Hanuše z Warnsdorfa a na Starých Buciech, Čěnkem [sic] z Vrchlabie, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečšteině, Ezavsem od města Dvora, urozený panoše Jan z Koclérova zdravým životem a s dobrým rozmyslem a s přátelskú raddú a svú dobrou svobodnú volí, a tu před námi odevzdal svůj díel, kterýž jest měl s svým bratrem Viktorinem, tu sobě nic nepozuostavuje ani vymieňuje, ani svým budoucím.

Str. 26.

64.

Viktorin z Koclérova dědictví své v Koclérově zapisuje Markétě z Barchova manželce své, a po její smrti bratru svému Janovi.

1495, 6. února.

Zápis páně Koclérovského.

Item leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého pátého, ten pátek den svaté panny Doroty, že jest předstúpil před zahájený a volaný soud, tu kdež všecky věc[i] moc, právomocnost mají a berú, když sme seděli ve čtyřech laviciích, před urozeného pána pana Šumburka, pana Bernharta, Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanušem [sic!] z Warnztorfa a na Starých Buciech, Čěnkem z Vrchlabie, Heršem z Železna a na Střemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečšténě, Prokopem Ezavsem od města Dvoru, urozený panoše Viktorin z Koclérova [a] vyznal jest dobrovolně a s přátelskú radú zapsal a zapisuje urozené paní Markletě z Barchova, manželce své, dědictvie své Koclérov s tvrzí, s platem, s robotami, s rybníky, s řekami, s lesy, s lukami, se vším plným panstvím a právem i s nábytky zapisují jie do stavu změnění a tako rozkazují, což se dotýče bratra mého Jana i dětem jeho, aby paní Markléta manželka má, kdykolivěk ten rybník u kostela spustí, pokudžby v držení byla, aby jemu i dětem jeho vydávala na každé spuštění patnácte kop gr. míšenských a to bez [z]matku.

A jestliže by mne pán Buoh smrti neuchoval a paní manželky mé, tehdá ten statek zavazují bratru svému a jeho dětem, aby oni toho praví dědicové byli.

A co se toho zápisu dotýče, který sem učinil manželce své a bratru svému a jeho dětem, v tom já sobě pozuoostavuji plné miesto a svobodu beze vší překážky ženy mé i bratra mého i jeho dětech [sic], abych já mohl ten zápis zrušiti, [a] kterak mně se zdáti a líbiti bude najlépe, s tím učiniti a nechati.

A což se Bukoviny dotýče, že já též tím během zapisuji, jakož nahoře psáno stojí; a výplatu nechám manželce své, paní Markletě, i bratru svému i jeho dětem.

Str. 27; zápis ten přetržen.

65.

Kuneš z Habru prodává kus role Janovi Peřinovi.

1495, 26. května.

Item pan Kuneš jest prodal kus role a palúček Janovi Peřinovi, pokud jsú sobě meze ukázali, a to pod úrok na každého svatého Jiříe, aby z toho dával Janek Peřina V gr. bielych a na svatého Havla opět V gr. bielych. A s jinými všemi věcmi nic nemá činiti, a dále pan Kuneš k manství všeho dostávati má. A to tak se stalo bez újmy služby králi JMti.

A to se stalo zapisování na Trutnově před pány many, zejména Janek [sic] z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnzdorfa a v Starých Buciech, Čěnkem z Vrchlabie, Heršem z Střemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova, Prokopem Ezavsem od města Dvora, let božích tisícého čtrstého devadesátého pátého, ten úterý před božím vstúpením.

Str. 14; zápis ten přetržen.

66.

Soud manský vypovídá ve při mezi Mikulášem z Hořic a na Pecce, purkrabím kraje Hradeckého, a Kunšem z Habru.

1495, 26. května.

Nález páně Hořického.

V té při a róznici, kteráž jesti byla mezi panem Hořickým, panem purgrabí kraje Hradeckého, strany jedné, a Kunšem z Habru strany druhé. Jakož jest pohnal pan Hořický Kunše z Habru z děditství dvoru Borkóv a ze všeho toho, což k tomu přísluší, a praviec, že jest to děditství jeho; a na to jest vokázal vejpis z desk, kdežto klade najjasněšie královna Johanna ve dsky urozenému pánu panu Lvovi a panu Protivovi bratřím z Rožmitálu, kladla jest se všemi dóchody a jakož týž vejpis z desk vokazuje; potom pan Lev maje to od králové Její Mti s bratrem svým, pak po smrti bratra svého, pana Protivy, prodal to panu Hořickému, jeho dědicom a budúcím se všiem plným právem, jakož sú dcky svědčily od králové Johanny, nic sobě tu nepozuoostavujíc, ani svým budúcím.

Proti témuž jest takto pan Kuneš odpieral a pravě, že jest jeho pan Hořický pohnal na zmatky, poněvadž to jest děditstvie, a že by to soud manský nebyl: Dále o[d]pieral také, kdež jest pan Hořický ukázal vejpis z desk, kdežto králová JíMt kladla a klade panu Lvovi a Protivovi, a že se jemu zdá, že jemu ten zápis nič ke škodě nenie, a to z té příčiny, že se nikdež neklade Borky panu Hořickému v zápisu prvniem ani druhém. Než že pan Protiva jakožto mocný pán statku svého zastavil jest Janovi z Habru Borky do dvou životův, jakož dále knihy manské šíře okazují. Dále také jest Kuneš odpieral tiemto kusem, že jsú práva šla, a že jest toho nenařiekal vedle práva manského ani svobodného, že jest to pan Protiva dříve prodal panu Janovi z Habru, nežli pan Lev panu Hořickému; a žádajíce pan Kuneš, aby při právu a řádu zachován byl.

I protož páni manové slyšejíce žalobu a odpor, vážili sú to vedle všie potreby, a na to vzali sú naučenie od pánův zemských Jich Mtí z plného soudu. A našli sme a nalezáme za právo: Poněvadž jest pan Lev prodal panu Hořickému Pecku se všiem právem, jakož jemu dcky šíře okazují od králové Johanny, sobě tu nic nepozuostavuje ani svým budúcim, i protož pan Hořický má na tom výplatu anebo jeho dědicové po smrti Kunšově, položiece tu summu osmdesáte kop grošův dobrých stříbrných rázu pra[ž]ského, a to po smrti Kunšově v měsíci pořád zběhlém, aneb komuž by Kuneš poručil po smrti své; a Kuneš aby toho užíval Borkův i s tiem, což k tomu přísluší, beze všie překážky do toho života, jakož pak knihy manské šíře okazují. Stal se ten nález leta božieho tisícého čtyrstého devadesátého pátého, ten úterý před Božím vstúpení[m].

Str. 28.

67.

Markus odevzdává prut role synu svému Jiříkovi.

(1495, 26. květnu.)

Odevzdání Markusa synu svému.

Item stalo se odevzdání v městě Dvoře před pány many, zejména panem Hanušem z Warnzstorfa a Heršem z Střemešné a Prokopem Ezavsem od města Dvora. Učinil Markus odevzdání synu svému Jiříkovi i jeho dědicuom, a to jmenovitě roli s puol Labem s břehem i s lukami, aby on toho mocně užíval a s tiem učinil, pokud se jemu líbiti a zdáti bude, jako [s] svým vlastním. A toho jest také jediný prut.

Item a to já svrchupsaný Jiřík sobě to zapisuji a manželce své a dětem svým; ale přes to sobě toho místo zůstavuji.

Str. 29.

68.

Kříž Kofanec zapisuje manželce své statek svůj manský.

(1495, 26. května.)

Zápis Kofancuov.

Item tito zejména páni manové: Jan z Kozojed a v Chotobici, Hanuš z Warnstorfa a v Starých Bucích, Čeněk z Vrchlabie, Hereš z Střemešné [s] Janem Zilvarem z Pilnikova, Prokopem Ezavsem od města Dvoru, když sú seděli ve čtyřech laviciích, tu kdež všechny věci moc, právomocnost mají a berú, tu sú dali vůli k tomu, aby Kříž Kofanec poručenství učinil, a aby zapsal manželce své a dědicuom svým statek svůj, který má v manství: role, lúky s polou Labem. A sobě toho místa pozustavuje. A toho jest jedinej prut.

Str. 29; zápis ten přetržen.

69.

Petr Kocour prodává manství své v Záboří Janovi z Koclěrova.

1495, 26. května.

Odevzdanie Petra Kocórka.

Item před úřadem na Trutnově, před pány many, zejména Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnstorfa, Čenkem z Vrchlabie, Heršem z Střemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova, Prokopem Ezavsem od města Dvoru, předstúpil před úřad jménem Petr Kocór a přiznal se jest, [že] prodal to manství, kteréž v držení jměl v Záboří, se všiem plným právem, tak jakž jest měl on a držal, nic sobě tu nic nepozustavuje ani svým budúcím, a to jmenovitě v Záboří roli s lukami, s lesy, s potoky, i s lovy, se vším plným panstvím, tak jakž jest svrchupsaný Petr sám držal a měl, sobě tu nic nepozustavuje. A to jest jmenovitě v sedm prutův položeno. A jestliže by kdy jaká potřeba kázala, že by b[e]rně šla, aby vědal, kterak co vedle jiných v manství co dávati. A to jest jmenovitě prodal urozenému panoši Janovi z Koclěrova. A to se stalo téhož leta nahoře psaného v úterý před božím vstúpení.

Str. 29; zápis ten přetržen.

70.

Jan z Kozojed propouští Čermnou Hanušovi Cikánovi.

1495, 26. května.

Item před pány many, zejména Hanuše z Warnstorfa, Čenka z Vrchlabie, Heršem [sic] z Střemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova, Prokopem Ezavsem od města Dvoru, že jest předstúpil urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici před úřad: jakož

jsú v pónonech a v soudě spolu byli o Čermnou, a že pan Kozojedský již propouštíe z toho pónonu a soudu Hanuše Cikána, i své dědice a budúie zavazuje též k tomu; Než to[ho], což jest prve v držení, aby pan Kozojedský v držení byl i jeho dědicové a budúí. A to se stalo ten úterý před božím vstúpení leta božích etc devadesátého pátého. A s tiem aby Hanuš i bratr jeho a budúie jeho v držení byli a s tiem učinili, jakž by se jim zdálo a líbilo vedle své dobré vóle.

Str. 30.

71.

Jan ze Strachova a ze Sloupna stanoví poručníky statku svého Žibřida Korduli ze Sloupna a manželku svou Annu z Rismburka.

1495, 12. listopadu.

Poručenství Jana z Strachova.

Item leta Božieho tisícého čtrstého devadesátého pátého, ten čtvrtek po svatém Martině, stalo se poručenství před urozeným pánem panem Bernhartem z Šumburka a z Peršteina, hajtmanem na Trutnově, a pány many, zejména: Janem z Kozojeda v Chotobici, Hanušem z Warnstorfem [sic] a na Starých Bucích, Čěnkem z Vrchlabie, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břecštaině, Ezavsem Prokopem od města Dvora. Když jsme seděli v zahájeném soudě, tu kdež všecky věci právomocnost mají a berú, tu jest předstúpil před nás urozený panoše Jan z Strachova a z Slúpna a učinil poručenství, a udělal poručníka urozeného pana Řibřida Kordule z Lupna [sic] a na Dubenci, a manželku svú urozenú paní Annu z Rismberka též poručnici vedle něho dietek svých i svého statku všeho, což k tomu přísluší, jakž sám toho v držení jest, a to tak, jestližeby jeho pán Buoh neuchoval, tehda aby manželkú jeho z toho statku hnuto nebylo do stavu změnění.

A jestliže by mne Buoh neuchoval neb dietek mých dřievě nežli poručníkův, tehda aby to dědičně spadlo na poručníky od jednoho na druhého. Ale proto sobě toho miesta pozuostavuje, [to] změnití, [a s tiem] učiniti, jakž se líbiti a zdáti bude.

Str. 30; zápis ten přetržen.

72.

Soud manský stanoví doplněk ke zřízení manství Trutnovského.

1495, 13. listopadu.

Item leta božieho tisícého čtrstého devadesátého pátého, ten pátek po svatém Martinu, stal se zápis s volí urozeného pána pana Bernharta z Šumburka z Peršte[i]n[a] hajtmanem [sic] na Trutnově, a s jinými JMti many, kteréž s ním sedie, a všech jiných pánův manův, kdož již k manství příslušejí k úřadu Trutnovskému, tak jestli že by chtěl sáhnúti na statek jeho a jeho nařéci, aby naň sáhl vedle [z]řiezenie a práva

toho manství, a to jmenovitě od [sic] osmnácte nedělech a v roce, tak jakž práva držie v tom manství, a to ten, [ktož by v zemi byl]; ktož by v zemi nebyl, tomu nemá ke škodě nic býti do tří let a osmnácte neděl; a tak aby se každý zachoval. A ktožby na koho přes to sáhl přes toto zřízení, aby naň sáhl na zmatek. A ten aby trestán byl a v věži aby dvě neděle seděl, a panu haytmanu aby dal pětmezcitma kop grošův českých.

Str. 372.

73.

Jan z Kozojed stanoví poručníky statku svého Jana Hrádka z Hrádku a Diviše z Kněžíček.
1495, 13. listopadu.

Kšaft a poručenství Jana z Kozojed.

Leta Božieho tisícého čtrstého devadesátého šestého, ten pátek po svatém Matěji apoštolu božiemu [sic], předstúpil urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici před zahájený soud, před urozeného pána pana Bernharta, hejtmána manství tohoto, a pány many zejména Hanuše z Warnstorfa, Čenka z Vrchlabie, Heršem [sic] z Železna a na Třemešné, Alexanderem z Temric, Jetřicha z Šanova, Václavem Sochořem od města Dvoru, a učinil mocné poručníky pana Jana Hrádka a z Hrádku a pana Diviše [z] Kněžíček, švakra svého, dietek svých a všeho statku svého, kterýž mám neb jmieti budu. A toho sobě plnú moc pozuostavuji to změnití, učiniti, jakžby mi se líbilo a zdálo.

Str. 30; zápis ten přetržen.

74.

Králové-Dvorským potvrzeno držení manství ve Zboží.
1496, 26. února.

Item leta božieho tisícého čtyřistého devadesátého šestého, v druhý pátek v postě, předstúpili opatrní páni Dvorskí, zejména Vaněk Sochor a Prokop Ezevs, před urozeného pána pana Bernharta z Šumburka, hejtmána na Trutnově, a pány many, zejména Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfa a v Starých Bucích, Čenka z Vrchlabie, Alexandra Temrice, Jetřicha z Šanova a na Hostiném, Vaňkem [sic] Sochořem od města Dvoru, a tu žádali od purgmistra i rady i vše občě, aby se jim potvrzení obnovilo, co [se] tkne manství Karlíkovského, kteréž jsú koupili u pánův Karlíkův, kteréž jsú úplně a docela zaplatili, což sú drželi ve vsi ve Zboží, dvůr s poplužím, s lukami, s potoky a s polou Labem, s břehem, což jest proti tomu, tak jakž jsú oni sami držali od starodávna, a tu sobě nic nepozuostavili ani svým budúcím, jakož první zápis okazoval, a to jsú jim odevzdali vedle práva a řádu manství tohoto. A tehďáž jest byla správa uručena v témž prvním zápisu do dne a do roka, kterýž se seznať ještě svrchupsaný Jan z Kozojed, kterýž jest stál za správu ty časy; a v tom času jest toho žádný nenařiekal až dosavad.

Str. 31.

75.

Leupolt žádá za obnovení manství od Jana Horšína koupeného.

1496, 26. února.

Item v tejž den před úřad vstúpil jmen[sic] Mat. Leupold s sestřenci svými s staršími Matějem a Jakubem, a tu jsú též žádali za obnovenie manstvie toho kusu, kterýž mají od pana Jana Horšína, a že jest jemu zaplacenó úplně a docela. A on jim odevzdal vedle práva manského starším i mladším synóm a dědicóm Martina Bezie.

Str. 31.

76.

Mikulášovi Hrabíšovi zapsáno poručenství nad statkem Vaňka Hrabíše z Nové Vsi, bratra jeho.

1496, 26. února.

Poručenství a kšaft Vaňka Hrabíše z Nové Vsi.

Item v týž den před úřadem na Trutnově vstúpil Mikuláš Hrabíše, bratr nadepsaného Vaňka, a žádal jest, aby se jemu zapsalo poručenství bratra jeho, kteréž jest učinil témuž Mikulášovi a dědicuom jeho. A to poručenství stalo se jest před panem Kunšem z Železna a z Třemešné a Prokopem Ezavsem, konšelem v manství, a před purgmistrem města Dvoru: jestliže by svrchupsaného Vaňka dědicuov Buoh neuchoval, aby to všecko spadlo na svrchupsaného Mikuláše a dědice jeho.

Str. 32.

77.

Šimonovi Prostředkovi potvrzeno držení manství, které byl otec jeho koupil od Hrabíšův.

1496, 26. února.

Item v týž den svrchupsaný předstúpil před úřad na Trutnově jmenem Šimon Prodštredek a žádal jest, aby se jemu potvrzení obnovilo co se tkne manství, kteréž jest otec jeho koupil od Hrabíšův, a to jest jim všecko zaplatil a oni jsú jemu odevzdání učinili.

Str. 32.

78.

Šimon Prostředek poroučí statek svůj ženě a dítkám.

1496, 26. února.

Item já Šimon Prostředek poroučiem ženě své Anně a dietkám svým statek ten nahoře psaný v manství, a činí[m] poručníka nad jimi tchána svého Jana Vidláře. A to se stalo téhož leta, jakož nahoře psáno stojí. A toho sobě místo pozůstavuje, učiniti, jakž se jemu líbiti a zdáti bude.

Str. 32; zápis ten přetržen.

79.

Narovnání mezi Mikulášem, Jiříkem, Křištofem a Zikmundem bratřími z Javorníka.

1496, 4. března.

Výpověď ubrmanská mezi bratřími z Javorníka o díly.

V té při a róznici, kteráž jest byla mezi bratřími z Javorníka, co se dotýče toho rozdielu a vo všecky jiné ruoznice, tak jakož jsú prosili pana hajtmána a pánuov manóv, aby jim byli dva vydáni z lavic, a že chtějí mocně na nich přestati.

I kázal jest pan hajtman se pány many, abychme jeli jmenovaní Hanuš z Warnzstorfa a Čeněk z Vrchlabie.

I to se jest tak stalo. Když sme k nim přijeli do Javorníka, tu jsú oni pohotově byli [s] svými přátely z obú strany, a my sme jim to podali jakožto mocní ubrmané, aby o to byli srovnáni přátely svými. Pakliby je přátelé jich o to nesrovnali, že my chcemy vás o to srovnati spravedlivým rozeznáním. I nemohli jich o to přátelé jich smluviti; i přišla ta věc zase na nás na ubrmany. I ohledali sme mezi nimi ty rozdiely, i sepsali ten diel, který je Mikuláš z Javorníka dal za rozdiel bratřím svým Jiříkovi a Křištofovi a Sigmundovi, a také jsme ten diel sepsali, co je Mikuláš sobě nechal v Javorníce. I tu sme ty všecky věci vážili i se vši pilností; a k tomu jsme žádali, aby své přátely k tomu k nám vydali, jakož pak sú učinili, že jest [s] své strany Mikuláš vydal urozeného pána pana Hynka z Wal[d]steina a na Jilemnici a urozeného panoši Jetřicha z Šanova a na Hostiném, a Jiřík, Kristof a Sigmund vydali jsú [s] své strany k nám pana Stoše z Starkovite a Viktorina z Koclérova. I pověděli jsme jim ty všecky věci, které sú byly před očima, a toho všeho povážili vedle všie potřebnosti. A jináče jsmy toho nenalezli my svrchupsaní ubrmanové i s přátely, kteréž jsú k nám vydali, [než] že jest Mikuláš z Javorníka pravý rozdiel dal bratřím svým, jakož pak ten list rozdielný široce sám v sobě ukazuje a zaviera. A při tom rozdielu my jich zuostavujem mocně a nerušítedlně.

I tak jsmy najprve mezi nimi vypověděli, aby Mikuláš z Javorníka při nejprvnějším soudě aby položil před pana hejtmana i před pány many bratróm svým list hlavní na LXXX kuop míšenských i s úroky zadržálými, a oni Javorničští všichni tři bratřie vezmúc ten list, mají hned tu před soudem statek ten odevzdati, co se dotýče v Javorníce, bratru svému Mikuláš[i] vedle práva a řádu manského.

Item co se sestry jeho dotýče, poněvadž ji vzal Mikuláš na svú práci vedle všie potřebnosti a mocnosti jeho, aby ji neopouštěl.

A co se dotýče toho sedláka v Chotobici, jakož jest Mikuláš z Javorníka od něho vzal kuopu gr., tu také vrátiti má bratřím svým, jestliže bez toho býti nechtie.

Item čvrtý kus co se dluhu dotýče, jakož je Mikuláš ty všecky dluhy na se vzal tehdaž, když sú se dělili, to on má opatřiti, aby bratři jeho skrze to žádnú škodu nevzěli.

Item také [co] se Podstranského dotýče, jakož pověděl Jiřík bratr jeho, že by mu půjčil 2 kopy před rozdílem, a Mikuláš jemu toho odpíral jest, že by on ty peníze byl vypůjčil po rozdílu, i tak jsme našli: co se těch 2 kop dotýče, aby Jiřík sobě zjednal svědomie od Podstranského zústné neboli slovně, aby to před námi okázal, před rozdílem-li to půjčeno nebo po rozdílu; jestli půjčeno před rozdílem, tehdy má Mikuláš ty 2 kopy dáti bratřím svým, pakli jest půjčeno po rozdílem [sic], tehdy Mikuláš Javornický bratřím svým nic povinovat není.

A co se toho pilěře dotýče, kdež ti tři bratři z Javorníka sobě pokládají, že by tu veliké peníze byly, vo to jsme také mezi nimi vypověděli a našli, aby sobě zjednali zedníka z jednostajné vůle, aby ten pilér odevřeli; a najdúli co, aby se o to věrně právě dělili jako bratři, pakli nenajdú, tehdy každý bratr má svůj díl dáti, což by naň přišlo, a ten pilér aby zase zadělán byl.

A ty smlúvy se tak v pravdě staly ten pátek přenešení sv. Václava, leta oc 96.

Str. 33.

80.

Soud manský vypovídá mezi Janem a Hanušem Zilvary z Pilnikova.

1496, 9. května.

Nález Silvarův a Hanušův anno domini oc 96 ten pondělí po svatém Stanislavu.

Item v té při a róznici, kteráž mezi panem Hanušem s jedné a panem Janem Zilvarem strany druhé, co se tkne ospy, desátku a té zahrady, a že to nalezámy, že pan Zilvar má dáti ten desátek, jménem každý rok II korce žita a II korce ovsa a z zahrady X gr. v roce, a z halteře, jestliže by jeho požíval, aby z něho dal II gr. též v roce; pakli jeho nebude požívat, tehdá aby nic nedával.

A co se té pastvy dotýče, jakož jsú vyznávali páně Hanušovi lidé, a že by neměl pásti nežli drobný dobytek a hřebata: i pan Zilvar se ještě k tomu volá, a že by to chtěl i provésti, a že se má krávy i koně i všecek dobytek pásti. I ta cesta se panu Zilvarovi nezavírá až do prvnějšího soudu, aby to pokázal, že k tomu právo má.

A co se z poustech dotýče, jestliže v jiných obcích dávají z poustech, aby v Pilnikově, v Vilčicích a Bucích aby též dávali.

A co se dotýče zadržalé[ho] desátku, to aby bylo polovici dáno desátku při svatém Havle nejprv příštího a druhý [sic] polovici v roce též při svatém Havle.

A co se dotýče z škod, aby pan Hanuš Zilvara nepoháněl, že ta věc duchovníe.

Str. 32.

81.

Výpověď soudní lidem Hanuše Zilvara v Starých Bucích o plat z pustín Janovi Zilvarovi.

(1496, 9. května.)

Nález pán[ě] Hanušův a Zilvarův.

Item, kteráž jest pře byla mezi panem Hanušem a panem Zilvarem o ty pustiny, kteréž držie páně Hanušovi lidé v Starých Buciech od dvora páně Zilvarova, tu kdež jest mezi nimi róznice byla vo úroky a braní, kdež jest chtěl pan Zilvar, z těch pustín aby jemu groš v groši placen byl. I přestali sta z uobů stranů na nás; a my sme se na to radili i tak mezi nimi vypoviedámy, aby páně Hanušovi lidé ty zasedalé úroky na míšenský groš zaplatili, a to ve dvů nedělí od dnešnieho dne. A jestliže se jim dále zdá držeti [ty pustiny], při svatém Jiří najprve příští[m] aby úrok na biely groš dali. Pakliž to mohú na něm jmieti, aby od nich bral, tak my jim rádi přejem, a jiné daně, voves, kury, což sú za pana Kunáška a za pana Karlíka dávali. A jestliže sú za pana Karlíka roboťovali anebo peněz dávali aneb za pana Kunáška, aby též ještě dávali.

Str. 1.

82.

Soud manský vypovídá mezi Janem a Hanušem Zilvary.

1496 (9. května).

Anno domini etc nonagesimo sexto ipsa die. Jakož se je nález stal, že jest jměl pan Zilvar pět kuop položiti páně Hanušovu člověku, a on jemu sud piva má kúpiti, jakož v registrách psáno stojí vedle svědomie; i pan Hanuš jest jeho z toho vinil, že jest tomu dosti neučinil. I poněvadž jest penieze na právo položil, jemu to ke škodě nebuď.

A jakož se jest pan Zilvar táhl na svědomie, že by on to provésti chtěl, i to se jemu nezavírá. A pan Hanuš aby toho člověka k tomu držal, aby jemu ty penieze zase položeny byly, jestliže by to provedl a tak prvniemu soudu . . .

Str. 33.

83.

Soud manský vypovídá mezi Zilvarem a lidmi jeho.

1496 (9. května).

Anno domini etc 96. Item Bok Hanuša, Jokel Gebawra, Jokel Austana, Nickle Austana, Hanuše Markle a Vyhana, aby tyto svrchupsané lidi pan Zilvar u pokoji nechal a oni jeho, co se té pře dotýče, jakož jsú s obů strany pověděli, že smlúvu mají; a to aby se v tom zachovali.

Str. 33.

84.

Jiřík, Křištof a Zikmund z Javorníka odevzdávají bratru svému Mikulášovi tvrz v Javorníce s příslušenstvím.

1496, 9. května.

Odevzdanie Javornických Jiříka, Křištofa, Sigmunda.

Item leta božieho tisícého čtyrstého a devadesátého šestého, ten pondělí po svatém Stanislavu, stalo se odevzdanie před urozeným pánem panem Bernhartem, hajtmanem na Trutnově od JKMti, a před pány many, zejména Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfa, Ččnkem z Vrchlabie, Alexandrem Temricem, Jetřichem z Šanova, Václavem Sochořem od města Dvoru, když jsú seděli v zahájeném soudě, tu kdež všecky věci moc, právo a mocnost mají a berú. Tu jsú předstúpili urození panoše z Javorníka bratřie Jiřík, Křištof a Sigmund, a tu jsú odevzdali bratru svému Mikulášovi tu tvrz i s lidmi v Javorníce i se všiem panstvím a právem i příslušenstvím, sobě nic nevymieňující ani pozuostavující, ani svým budoucím vedle té smlúvy, kteréž mezi sebú mají a v knihách zapsánu.

Str. 34.

85.

Mikuláš z Javorníka odevzdává bratřím svým Jiříkovi, Křištofovi a Zikmundovi lidi poddané v Chotobici.

(1496, 9. května.)

Odevzdanie Mikuláše Javornické[ho] bratřím svým.

Item téhož léta a týž den nahořepsaný předstúpil urozený panoš Mikuláš z Javorníka před úřad a zahájený soud, a tu jest odevzdal bratřím svým Jiříkovi, Křištofovi a Sigmundovi ty lidi, kteréž jsú spolu měli ve vsi Chotobici, se všiem panstvím, právem a příslušenstvím a duochody, sobě tu nic nepozuostavující ani vymieňující, ani svým budoucím.

Str. 35.

86.

Jan z Kozojed zapisuje 250 kop gr. č. dluhu na Chotobici Jitce z Chotče, manželce své.

1498, 13. července.

Dluh urozený pan Jan z Kozojed zapisuje urozené paní Jitce z Chodče, manželce své.

Léta božieho M^oCCCC^oXCVIII^o, v pátek na svatú panu Margaretu, před nás, Jetřicha z Šanova, Václava Sochora, ty chvíle sedie v úřadu manství Trutnovského, Jana Zilvara z Pilnikova, Petra z Brůny, přistúpil urozený pan Jan z Kozojed na

Chotobici a přiznal se jest, že jest dlužen urozené paní Jitce z Chodče, manželce své, puol třetího sta kop grošov českých rázu Pražského aneb pět set kop na míšenský počet. A ten dluh svrchupsaný prvé jmenovaný pan Jan Kozojedský zapisuje paní Jitce, manželce své, na svém zboží v manstvie tu v Chotobici, což tu má a drží na lidech kmecích, dvořiech, na platiech, na mlýnu na dvú kolú múčných, na lukách, na lesích, na řece, na potocích, na rybnících, na všech požitcích a duochodech, kteréž kde má tu v Chotobici, na svršcích, na nábytcích. A ten dluh nadepsaný již častopsaný pan Jan z Kozojed zapisuje po své smrti, výplatu zachovávaje budúcím svým a hotovou pospolní sumú, jakož se svrchu jmenuje, groši českými zaplatiti paní Jitce z Chodče manželce své, aby ona ten dluh svůj po smrti pana Jana z Kozojed manžela svého mohla dáti, zapsati a s ním učiniti jako vlastně svým, komuž by se jí zdálo a líbilo, avšak všecko bez pohoršení i jiné služby Králový Mti úradu Trutnovskému příslušejecie.

Str. 353.

87.

Soud manský vypovídá mezi Janem z Kozojed a Václavem a Janem bratřími z Vrchlabí.

1498, 27. listopadu.

Leta božieho tisícího čtyrstého devadesátého osmého, v úterý po svaté Kateřině, stala se jest konečná smlouva mezi urozenými vladykami Janem Kozojedským a na Chotobici s jedné, a Václavem a Janem bratřími z Vrchlabí strany druhé, a to taková: Což se dotýče statku nebožtíka Čenka Vrchlabského, ten má ostatici při Kozojedském, tak jakž jest jej prodal a ty penieze za páně Čenkovy dluhy dal, a muož-li se kde co po Čenkovi doptati kterého statku, ten má při něm zuostati.

Item co se dotýče Václava Vrchlabského dielu na Vrchlabí i v Lanově, v kterýž se byl nebožtík Čeněk uvázal, toho dielu všeho má Kozojedský postúpiti Václavovi a Janovi nahořepsaným konečně od dnešního dne ve dvú nedělích; a oni Jan a Václav mají panu Kozojedskému L fl. g. dáti na den sv. Jiří najprv příštího. A Kozojedský což jest koli toho dielu v svém držení požil, to má minúti, a z toho Jan a Václav žádného viniti nemají.

Item jestliže jest co Kozojedský v svém držení pobral, buď zbroje, pancířuov aneb koní, a sirotci by to provedli, má jim to navrátiti.

Item které jest grunty lidské Kozojedský, ješto jsú odumřely, prodal, ty penieze mají obráceny býti na to, co jest Čeněk lidem pobral, to aby jim nahrazeno bylo, jakž na kom věděti budú.

Item které jest lidi v svém držení Kozojedský propúštěl a nezávadné lidi miesto nich na grunt přijímal, to má při tom zuostati. Než jestliže by které lidi

závadné přijal, tehdy sirotci budú zase motci na toho člověka sáhnúti, kterýž jest z toho gruntu propuštěn.

Tato smlúva vepsána v knihy tyto sabbato in vigilia Omnium sanctorum anno Domini XV^cVII^o. [1507, 31. října]

Str. 60; po straně: Vrchlabí. Lanov.

88.

Jan z Kozojed řídí o statku svém.

1499, 21. ledna.

Zápis pana Jana z Kozojed a v Chotobici: poručníka činí.

Léta božieho M^oCCCC^oXCVIII, v pondělí před Obrácením na vieru svatého Pavla, před nás, Herše z Železna a z Třemešné, Jana Korduli z Slúpna na Žírči, Václava Sochora ode Dvora, v ty časy sedie v úřadu manství Trutnovského, přistúpil urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici a přiznal se před námi, že urozeného pana Haška Kuli z Chodče, svého švagra, činí a dělá mocného poručníka všeho statku svého, který[m]ž muož jménem jmenován býti, kterýž statek má neb mieti bude v držení tu v Chotobici neb kdežkoli jinde, a to tiemto zpuosobem dolepsaným: Najprve jestliže by pán Bóh pana Jana Kozojedského smrti neuchoval, jehož pán Bóh zachovaj, dříve nežli by zřídil a spravil řádem a právem věna puoltřetieho sta kop grošov českých bielych urozené paní Jitce z Chodče manželce své milé, a to řádem a právem manství Trutnovského, tehdy všichen statek jeho, kterýž jméno móž mieti, spadni na paní Jitku manželku jeho; tak však, jestliže by dědicov po sobě týž pan Jan Kozojedský nezuostavil.

A dále, když by koli najprve pan Jan Kozojedský nadepsanú sumu puol třetího sta kop grošov českých věna jejieho řádem a právem manství Trutnovského zřídil a spravil a ukázal za své živnosti, tehdy tento zápis a zřízení svrchu i dole zapsané moc ztratí a v nic se obrátí.

Také toto dále buď známo: Jestliže by pán Bóh dal dědice neb dědičku panu Janovi před zřízením aneb potom, a v tom jej pana Jana smrt zašla, aby pan Hašek Kule mocný jsa poručník z statku páně Janova i ze všech svrškov, kteříž by mohli jmenováni býti, dědicuom a paní Jitce sestře své věrně a právě učinil.

Také toho buď znamenitě známo: Jestliže by pán Bóh dědicov panu Janovi nedal a jestliže by zhynul a zřízení vedle práva se nestalo, tehdy aby všichen statek jeho, kterýž móž jmenován býti, i všichni svrškové, kteříž by jméno mohli jmieti, aby statek i svrškové všichni spadli a dáni byli mocně paní Jitce, a žádnému jinému.

Dále buď známo: Také jestliže by který dluh [byl], malý neb veliký buď na listech neb jinak, kterýž by hodným svědomím byl pokázán a proveden, najprve pan Hašek poručník má spraviti a zaplatiti; a potom dědicuom, ač je pán Bóh dá, a paní Jitce

staň se věrně a právě, jakož se svrchu píše, z statku pana Kozojedského. Potud jest zřízení nadepsaného pana Jana z Kozojed.

Str. 354.

89.

Jan z Vrchlabí prohlašuje, že ke statku, jež byl koupil od bratra svého Václava, má lepší právo než Jan Krupý z Probluze.

1500, 5. února.

Item leta pětistého, ten čtvrtek po sv. Blažej, předstoupil jest před pana hejtmana, pány many, kteřížto v soudu sedají, Jan Vrchlabský a čině tomu odpor, že k tomu statku lepší spravedlnost mieti chce, kterýž sem koupil od bratra svého, od Václava, nežli Jan Krupý.

Str. 39.

90.

Jan z Kozojed zapisuje Jitce z Chotče, manželce své, 250 kop gr. č. věna na statku svém v Chotobici.

1500, 29. května.

Pan Kozojedský věno zapisuje.

Leta božieho tisícého pětistého, v pátek po božiem vstúpení, my Hanuš z Warnstorpha v Starých Buciech, Hereš z Železna na Třemešné, Jan Kordule z Sloupna a na Žírči, Václav Sochor od Dvora, ty časy přísežní soudu manského, vyznáváme zápisem tiemto: Předstúpil jest před nás urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici a přinesl list mocný královy milosti, krále Vladislava etc., pána našeho milostivého: JKMT rozkazuje z milosti své královské, aby mohl na manství manželce své panie Jitce z Chodče puoltřetieho sta kop grošuv českých věna na zboží svém obyčejem a právem svobodným ukázati a zapsati, když by jeho přebyla, aby s tiem věnem svým mohla učiniti i nechati, pryč dáti, zastaviti, prodati, k svému užitku přivésti, pokudž by se jí najlépe zdálo a líbilo.

Jakož již jmenovaný pan Jan z Kozojed svrchupsané panie Jitce, manželce své, jmenoval a zápisem tiemto zapsal svú dobrou svobodnú volí v Chotobici na tvrzi a na dvoře, což tu má a drží na lidech kmetciech, na platech, na mlýnu o dvě kolú múčných, a na pile prkenné, na lukách, na lesech, na řece a na potocích, na všech požitcích a duochodiech, kdež to má, puoltřetieho sta kop grošuv českých dobrých stříbrných rázu pražského a polovici nábytkuov a svrchkuov, sobě ani svým dědicuom tu nic nepozuostavuje po smrti své, než výplatu dědicuom mým a budúcím zachovaje hotovú pospolní summú, jakož se svrchu jmenuje, groši českými splatiti

již jmenované panie Jitce, avšak všecko bez pohoršení a újmy služby KMti k úřadu Trutnovskému příslušející.

Str. 35; srovnej č. 88.

91.

Jan z Kozojed stanoví poručníky statku svého v Chotobici.

1500, 29. května.

Pan Kozojedský poručníky činí.

Item leta božieho tisíceho pětistého, v pátek po božiem vstúpení, urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici učinil poručenstvie před námi Hanušem z Warnstorpha v Starých Bucech, Heršem z Železna na Třemešné, Janem Kordulí z Sloupna a na Žírči, Václavem Sochozem od Dvora, ty časy soudu manstvie Trutnovského příssežnými. A udělal poručníky tyto: urozenú paní Jitku z Chodče manželku svú, a urozeného pana Mikuláše Kozojedského strýce svého, a urozeného pana Haška z Chodče švagra svého, dietek svých i statku svého v Chotobici i jinde, což kde má koli, jakož sám toho v držení jest. A to tak: jestliže by jeho pán Buoh neuchoval, tehdy aby manželka jeho, paní Jitka, z toho statku, dokudž by stavu nezměnila, hnuta nebyla. Také neuchoval-li by Buoh jeho i dietek, prve nežli poručníkuov, tehdy aby to dědičně spadlo na poručníky svrchupsané od jednoho do druhého. A proto sobě toho místa pozůstavuje změnití, učiniti, jakž se líbiti a zdáti bude.

Str. 35; zápis ten přetržen.

92.

Jan Kordule ze Sloupna zapisuje manželce své Kateřině ze Zásmuk 100 kop gr. č. věna na statku svém v Žírči.

1500, 29. května.

Item téhož leta i týž den svrchupsaný, v pátek po božím vstúpení, my Jan z Kozojed v Chotobici, Hanuš z Warnstorpha a v Starých Bucích, Hereš z Železna a na Třemešné, Václav Sochor od Dvora, ty časy příssežní soudu manstvie Trutnovského, známe zápisem tiemto, [že] předstúpil jest před nás urozený pan Jan Kordule z Sloupna na Žírči, maje list mocný králový Mti krále Vladislava etc., pána našeho milostivého; JKMt rozkazuje z milosti své královské, aby mohl na manství manželce své, panie Kateřině z Zásmuk, sto kop grošuoV českých věna na zboží svém obyčejem a právem svobodným zapsati a ukázati; kdyžby jeho přebyla, aby s tiem věnem svým mohla učiniti i nechati, pryč dáti, zastaviti, prodati, k svému užitku přivéstí, pokudž by se jí najlépe zdálo a líbilo. Jakož pak jmenovaný pan Jan svrchupsané panie Kateřině manželce své jmenoval a zápisem tiemto zapsal s svú dobrou svobodnú volí v Žírči na tvrzi a na dvoře, což tu má a drží na lidech kmetciech, na

platech, na rybnícech, na lukách, na lesích, na Labi a na potocech, na všech požitcích a duochodiech, kdež to má, sto kop grošův českých dobrých stříbrných rázu pražského, a polovici nábytkuov a svrchkuov, tu sobě ani svým budoucím nic nepozuostavuje žádným vymyšleným obyčejem, než toliko výplatu dědicuom svým a budoucím zachováváje hotovou pospolní summú, jakož se svrchu píše, groši českými zaplatiti již jmenované panie Kateřině. Avšak všecko bez pohoršení a újmy služby královské milosti k úřadu Trutnovskému příslušející.

Str. 36; zápis ten přetržen.

93.

Jan Kordule ze Sloupna a na Žírči stanoví poručníkem statku svého strýce svého Jana Korduli ze Sloupna a na Vřešťově.

1500, 29. května.

Item leta svrchupsaného, týž den v pátek po božím vstúpení, urozený pan Jan Kordule z Sloupna na Žírči učinil poručenství před námi: Janem z Kozojed v Chotobici, Hanušem z Warnstorphy v Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Václavem Sochozem od Dvora, ty časy soudu manství Trutnovského přísežnými. A udělal poručníka urozeného pana Jana Korduli z Sloupna na Břešťově strýce svého, poručiv jemu dietky své a statek svůj v Žírči neb jinde, kdežkoli má neb mieti bude, jakož sám toho v držení jest; to tak, jestliže by jeho pán Buoh smrti neuchoval, tehdy statek ten spadni dědičně na děti jeho; pakliby děti zemřely, spadni to na poručníka svrchupsaného. A proto sobě moci a toho místa pozůstavuje učiniti, nechati, změnití, jakžby se jemu nejlépe zdálo a líbilo.

Str. 36; zápis ten přetržen.

94.

Jan Stoš z Targovic, hejtman Trutnovský, a Jiřík Pacolt a Martin Kryznar z Trutnova ručí Kateřině Kunáškové z Mosazného a Barboře sestře její za 80 zl. uh.

1500, 29. května.

Item leta božieho tisícého pětistého, ten pátek po božiem vstúpení. My Jan z Kozojed v Chotobici, Hanuš z Warnstorphy v Starých Bucech, Hereš z Železna a na Třemešné, Jan Kordule z Sloupna a na Žírči, Václav Sochor od Dvora známe zápisem tiemto, že jsú před námi slíbili pan Stoš, hajtman z Trutnova, Jiřík Pacolt z Trutnova, Martin Kryznar též z Trutnova za LXXX zlatých uherských ku panie Kateřině Kunáškové z Mosazného a ku panie Barboře sestře její. Plnění na svatý Havel najprv příštíe aneb dvě neděli potom. Pakliby se nestalo, tehdy právem listovným věřitelé mají se spraviti.

Str. 37; zápis ten přetržen.

95.

Poručníci neb. Alexandra z Temric odevzdávají plat z Pilnikova Hanušovi z Warnsdorfu.
1500, 29. května.

Item leta božieho tisícého pětistého, v pátek po božiem vstúpení, stalo se odevzdanie před námi: Janem z Kozojed na Chotobici, Hanušem z Warnstorphu v Starých Bucech, Heršem z Železna na Třemešné, Janem Kordulí z Sloupna a na Žírči, Václavem Sochořem od Dvora. Petr Kryt z Vanvic, poručník sirotkuov nebožtíka pana Alexandra z Temric, paní Kateřina, panna Dorota, dcery pana Alexandra z Temric, odevzdali mocně od sebe i od svých jiných sirotkuov plat v Pilnikově se vším příslušenstvím, tu sobě ani svým budoucím nic nepozuostavujíc.

Což se pak týče syna pana Alexandrova Hanuše, kterýž let nemá, za toho jsou uručili správu do roka. A pan Hanuš z Warnstorphu a v Starých Bucech za to jest slíbil statkem svým. A jestliže by se tomu v tom času dosti nestalo, tehdy má vedeno býti na statek svrchupsaného pana Hanuše třetinú výše vedle práva manského, a menovitě na Staré Buky.

Zápis tento přetržen a za ním zapsáno:

Leta M^oV^cXLIII^o, v středu po sv. Diviši [1543, 10. října], z této příčiny stalo se přirčení a vymazání tohoto odevzdání podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb městečko Pilnikov majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manstvie propuštěno, jakž majestát ten ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný v sobě to obsahuje a zavírá. Str. 37.

96.

Hanuš z Temric odevzdává statek svůj Janovi Zilvarovi z Pilnikova.
1500, 10. prosince.

Odevzdanie Hanuše z Temric panu Zilvarovi.

Item leta božieho tisícého pětistého, ve čtvrtek před sv. Lucí, stalo se jest odevzdanie před pány many na Trutnově: Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žierči, Václavem Sochořem od města Dvoru, tak že jest Hanuš z Temric odevzdal [statek], kterýž jemu zuostal po otci jeho, kteréž jest lidí držal v Pilnikově, Janovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břečtayně, maje leta daná od pánuov JichMtí plného soudu. Tu sobě žádného práva nepozuostavuje, což se těch lidí týče v Pilnikově, ani svým budoucím.

Str. 37; zápis ten přetržen.

97.

Jan z Kozojed odevzdává, což měl v Lanově, Petrovi z Brůny.
1500, 10. prosince.

Odevzdanie Jana Kozojedského Petrovi z Bruony.

Item leta božieho tisícého pětistého, ve čtvrtek před sv. Lucí, stalo se jest

odevzdanie před pány many na Trutnově: Hanušem z Warnstorfa a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žierči, Václavem Sochořem od města Dvoru, tak že Jan z Kozojed a v Chotobici odevzdal ten statek svojo, kterýž jest měl po nebožtíku Čenkovi Vrchlabském tu v Lanově, Petrovi z Bruony, jemu i jeho dědicuom. Tu sobě žádného práva ani zvláštnosti nepozuostavuje, ani svým dědicuom. A ten statek jemu spraviti má Jan z Kozojed Petrovi Bruonovi [tím], který statek má v manství neb mieti bude.

Str. 37.

98.

Jan Krupý z Probluze připovídá se k dílu statku Václava Vrchlabského.

1500, 10. prosince.

Odpor Jana Krupého.

Leta tisícého pětistého, ten čtvrtek před svatú Lucií, předstoupil Jan Krupý před pány many, kteříž v soudě sedají, a připovídaje se na díl Václava Vrchlabského, cožby na jeho díl přišlo v manství k Trutnovu příslušející[m], a čině tomu odpor před námi, jestliže by jej komu chtěl odevzdati, že on proti tomu chce lepší právo pokázati nežli ten, ktožby to kupoval. A na to že mu jest také náku sumu dal peněz. Tak Jan Krupý před námi pověděl.

Str. 38.

99.

Jan Stoš z Targovic odevzdává, což má v Mladých Bucích, Janovi Zilvarovi z Pilnikova.

1500, 10. prosince.

Odevzdanie Jana Stoše Janovi Zilvarovi.

Item leta božieho tisícého pětistého, ve čtvrtek před svatú Lucií, stalo se jest odevzdanie před pány many na Trutnově Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnstorfa a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žierči, Ezavsem od města Dvoru, tak že Stoš z Starkovic [sic] odevzdal jest Janovi Zilvarovi statek svojo, kterýž jest měl tu v Mladých Buciech. Sobě ani svým budícím tu nic nepozuostavuje; a k tomu má spraviti, čímž má aneb mieti bude.

Zápis ten přetržen a nad ním připsáno:

Leta M^oV^cXLIII^o, v středu po sv. Diviši [1543, 10. října], z této příčiny toto odevzdání jest přetrženo a vymazáno podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohorělých, neb ves Mladé Buky, co tu Adam Zilvar má, majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manství propuštěna, jakž majestát ten ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný to v sobě obsahuje a zavírá.

Str. 38.

100.

Jiřík a Zikmund bratří Javorničtí spolčují se statkem s sirotkem po zemřelém jich bratru Mikulášovi.

1500, 10. prosince.

Spolčenie Javornických s sirotky. Item leta Buožieho tisícého pěti-stého, v pátek před sv. Lucíí, stalo se jest spolčenie před pány many na Trutnově, Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorka a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žierči, Václavem Sochořem od města Dvora, tak co se sirotka toho dotýče, kteréhož jest nebožtík Javornický Mikuláš po sobě nechal, že Jiřík a Zikmund, bratřie nedielní, přijali sou sirotka a strejce svého krevního na pravý spolek, což se dotýče statku jich, kterýž mají nebo mieti budou.

Zase též ten sirotek, strejc jich, přijal jest oba dva strejce své v pravý spolek, což se statku jeho dotýče, kterýž má nebo mieti bude.

A takové spolčenie mají páni manové starší zněsti tu, kdež ta věc z práva příslušie, aby takové spolčenie, kteréž se před námi stalo, mocnost mělo; a to konečně mají učiniti v těchto suchých dnech najprv příštích postních.

Dál, což se dotýče manželky nebožčíka Mikuláše Javornického, tak že Jiřík a Zikmund mají jí list udělati hlavní na sto kop gr. m.; a ten list má znieti s poloulětím a s hodnými rukojměmi; a v tom listu má ihned státi ouroků počětí placenie při sv. Jiří najprv příštíem; a ten list má býti dokonán od dnešního dne v šesti nedělech pořád úplně zběhlých.

Také paní Javornická má ještě zuostati v tom statku VI neděl zúplna, a voni se k ní mají mieti ve vši slušnosti; a po těch šesti nedělech mají jí dáti dovězti na svojo groš k bratruom jejím. A což se toho sirotka dotýče, strejce jich, ten má při paní Javornické zuostati do sedmi let; a ten jí nemá vzat bejti do těch let bez jejie vuole.

Dále, což se dotýče panie Javornické, což jest koli přinesla do toho statku, což se jejich klejnotuov a šatctva dotýče, to zase má vziati, kdy pojede přeč, beze vše překážky od Jiříka a od Zikmunda z Javorníka.

Item což se sestry jejich dotýče, o tom sou takto ráčili rozkázati páni manové, že panna Salomena má při svých bratřiech zůstati, a bratřie její mají se k ní zachovati ve vši slušnosti jakožto k sestře své, a jie tak chovati, pokudž možnost jich muož stačiti. Pakliby se to nestalo a voni se k ní tak nezachovali, jakož svrchu psáno stojí, a vona panna Salomena s nimi zbýti nemohla, tehdy jí mají dáti konečně v šesti nedělech pořád zběhlých tu summu a vejpravu, což sou po jiné sestře dávali.

101.

Soud manský ukládá Janovi Zilvarovi, aby dosti učinil rozsudku mezi ním a Hanušem Zilvarem vynešenému.

1501, 4. února.

Nález páně Hanušov od pana Zilvara. Item leta pětistého prvného, ten čtvrtek po svatém Blažej, rozkázanie stalo se při soudu zahájeném od pana hejtmana a od pánov manuov, aby pan Zilvar tomu nálezu, který se jest stal panu Hanušovi, dosti učinil i lidé jeho o ten desátek, kterýž v nálezu stojí, na sv. Václava nejprve příští konečně beze všech odtahuov.

A také kdež jest pan Zilvar se volal, což se obce dotýče, že to má pokázati, jaké právo k tomu má, k prvnímu soudu.

Str. 39.

102.

Salomena z Javorníka vzavši za díl svůj 10 kop gr. č., odděluje se od bratří svých Jiříka a Zikmunda z Javorníka.

1501, 5. února.

Odevzdání sestry Javornické bratrům. Item leta božieho tisícého pětistého prvného, v pátek před svatú pannú Dorotú, stalo se jest odevzdání před pány many na Trutnově: Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žérči, Václavem z Šanova a na Hostinném, Václavem Sochořem od města Dvoru, takové, že jest předstoupila před nás panna Salomena z Javorníka sestra Javornických, a vyznala dobrovolně před námi, že jest vzala za svojo otcovský oddiel od bratruov svých Jiříka a Zikmunda 10 kop gr. českých, že jest je od nich vzala zouplna. A hned tu před námi odřekla se a odevzdala, že věčně budúcne jim v ten statek sáhati nechce i jich budúcím nižádným právem ani jinou věcí. A jestli že se co bude moci doptati, že by sestře její které více co dáno bylo, to jí ma[jí] napraviti a dáti nad těch 20 kop.

Str. 39. Srv. čís. 100.

103.

Jan z Kozojed odevzdává poddané v Oblanově Janovi Zilvarovi z Pilnikova.

1501, 5. února.

Odevzdání páně Kozojedského panu Zilvarovi. Item leta bož. tisícého pětistého prvného, v pátek před sv. pannú Dorotú, stalo se jest odevzdání před pány many na Trutnově: Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfa a na Starých Bucech, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským

z Sloupna a na Žierči, Václavem z Šonova a na Hostinném, Václavem Sochořem od města Dvoru, tak že pan Jan Kozojedský lidi ty z Oblanova, kteréž jest měl spolu s panem Zilvarem, Cimple a Tyma, odevzdává se vším právem a panstvím, jakž jest sám držal, sobě ani svým budoucím tu nic nepozuostavuje.

Zápis tento přetržen a za ním připsáno :

Leta M^oV^cXLIII^o, v středu po sv. Diviši [1543, 10. října], z této příčiny toto odevzdání jest přetržené a vymazané podle nového zřízení o pohořelých dskách zemských vyzdvižení, neb ves Voblanov, což tu má Adam Zilvar, majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manství propuštěno, jakž majestát ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný to v sobě obsahuje a zavírá.

Str. 40.

104.

Petr z Brůny odevzdává, což měl v Lanově, Václavovi z Radče.

1501, 10. května.

Odevzdanie. Petr z Bruony s Janem z Kozojed. Item leta Božieho tisícého pětistého prvného, v pondělí po svatém Stanislavu, stalo se jest odevzdanie před pány many na Trutnově: Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žírči, Václavem Sochořem od města Dvoru, tak že Petr z Bruony odevzdal ten statek svůj, kterýž jest měl v Lanově, Václavovi z Radče i jeho dědicóm a budoucím, tu sobě nic nepozuostavuje ani vymieňuje ani svým budoucím, se vším plným právem a panstvím, tak jakž to sám držel a požíval. A to spravuje, čímž mám neb mieti bude. Stalo se leta a dne svrchupsaného.

Str. 40.

105.

Jan Strachovský ze Sloupna prodává Žíreč s příslušenstvím Janovi Litoborskému z Chlumu.

1501, 21. října.

Pan Jan Kordule z Vřešťova stojí za správu panu Litoborskému. Leta božieho tisícého pětistého prvného, ten čtvrtek na den jedenácti tisíc panen, předstoupil před zahájený soud pan Jan Strachovský a přiznal se jest, že jest prodal statek svůj Žíreč se vším plným panstvím, jakž jest sám držal a požíval. A ten jest jemu odevzdal při soudu zahájeném tak, pokudž jest za právo v tom manství, panu Janovi Litoborskému z Chlumu. Při tom pan Strachovský správu zaručil den a rok.

A za to sú slíbili pan Jan Kordule z Slúpna z Vřešťova a pan Jan Krupý z Probluze, i za to věno, aby z toho statku svedeno bylo. Pakliby toho neučinili, tehdy třetienú výše pan Jan Kordule a pan Jan Krupý mají jemu to napravit, tak jakož v zemi za právo jest, panu Janovi Litoborskému aneb jeho dědicóm.

Str. 41; zápis ten přetržen.

106.

Soud manský dává Janovi Krupému z Probluze stané právo proti Václavovi Vrchlabskému.
1501, 21. října.

Krupého stané právo. Leta Božieho tisícého prvného, ten čtvrtek na den jedenácti tisíc panen. Kdež jest Jan Krupý pohnal Václava z Vrchlabie třmi puohony vedle práva k soudu manskému do Trutnova, chtěje jej před námi viniti z jeho dielu a z nezdržení smlúvy, že jest diel jeho kúpil. A Krupý jest stál ku právu a Václav Vrchlabský nestál.

A páni manové soudili stání i nestání; i dali sú Janovi Krupému stané právo na Václavovi Vrchlabském, což se jeho statku dotýče v manství, poněvadž jest Vrchlabský Václav nestál.

Str. 41.

107.

Soud manský Janovi Vrchlabskému dává hojemství ve při proti Janovi Krupému z Probluze.
(1501, 21. října.)

Hojemství. Item. A jakož jest Jan Vrchlabský učinil odpor proti Janovi Krupému pravě, že chce spravedlnost lepší mieti po bratru svém Václavovi, kdež pak Jan Krupý zase pohnal Jana Vrchlabského k odporu. Při tom stoje hned Jan Vrchlabský před soudem, žádaje na paniech manech, aby mu hojemství dali. I dáno jest jemu hojemství od pánuov manuov do nejprvnějšího soudu, kterýž držán bude na Trutnově, a tu aby Jan Vrchlabský se všemi potřebami stál, ničímž se nezaneprázuje. A tu páni manové o to spravedlivý nález učiniti chtě, což na nich zálezie.

Str. 41.

108.

Jiřík a Zikmund z Javorníka poddané v Chotobici prodávají Křištofovi a Wolfgangovi bratřím z Hermsdorfu a sestře jich Alžbětě.

1501, 21. října.

Odevzdání pánuov Javornických panu Wolfgangovi. Item leta Božieho tisícého pětistého prvného, ve čtvrtek na den jedenácte tisíc panen, stalo se jest odevzdání před pány many v Trutnově při soudu zahájeném, před panem Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfa a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Strachovským z Sloupna a na Žie[r]či, Václavem z Šonova a na Hostinném, Václavem Sochořem od města Dvoru, tak že páni Javorničtí lidi ty v Chotobici prodali panu Křištofovi z Hermštorfa a panu Wolfgangovi bratru, a sestře jich Alžbětě i jich dědicóm, s tím se vším právem, jakž sú oni

sami držali a požívali, nie sobě tu nepozostavujíc žádné zvláštnosti, ani svým dědicům a budoucím.

A ten statek jemu Křištofovi spravují oba dva bratři z Javorníka Jiřík a Zigmund tím statkem, kterýž mají v manství neb mieti budú, tak vedle práva manského.

A já svrchupsaný Křištof z Hermstorfu ten statek zase vypisuji na takový způsob, jestliže by mne pán Buoh neuchoval, aby tepruo přišel na bratra na mého ten statek, na Wolfganga [a] na sestru mů Alžbětu. A což se toho zápisu dotýče, v tom sobě místa pozuoostavuji, abych to mohl změnití za zdravého života, když mi se zdá[ti] neb líbiti bude.

Str. 42; zápis ten přetržen.

109.

Soud manský dosvědčuje, že Michal Pek a Tomáš, oba ze Dvoru, stáli k obeslání, a Hilbrant z Vratislavi že nestál.

1502, 3. ledna.

Pánů Dvorských. Leta Božieho tisícého pětistého druhého, ten pondělí po novém letě, kdež sú obeslání z rozkázanie páně hajtmána JMti k obeslání na Trutnov při soudu zahájeném Michal Pek a Tomáš, i oni sú stáli k obeslání a Hylbrant z Vratislavi nestál.

Str. 43.

110.

Jan Krupý z Probluze toho, což ustál na Václavovi Vrchlabském, poručníkem činí Jana Korduli ze Sloupna.

1502, 3. ledna.

Leta Božieho tisícého pětistého druhého, ten pondělí po novém letu, předstúpil před zahájený soud Jan Krupý z Probluze a přiznal se před pány many, že to právo stané, kteréž jest ustál na Václavovi Vrchlabském na jeho díel, kdež se komorníkem Jan Krupý v to uvéstí má pro tu summu, kteréž Jan Krupý pokázati má před pány many na jich schválenie: a toho jeho díelu Václava Vrchlabského svěruje panu Janovi Kordulovi z Slúpna a na Vřešťově dotud, pokud se komorníkem neuváže.

Str. 42; srovn. č. 106.

111.

Jan Vrchlabský odevzdává, což měl na Vrchlabí, Janovi Kordulovi ze Sloupna a na Vřešťově.

1502, 5. května.

Odevzdání pana Jana Vrchlabského panu Kordulovi. Leta božieho tisícého pětistého druhého, ve čtvrtek den božieho stúpenie, stalo se jest

odevzdanie před pány many na Trutnově, zejména: Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfa a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třemešné, Václavem z Šanova a na Hostiném, Janem Litoborským z Chlumu a na Žierči, Václavem Sochořem od města Dvoru, tak že pan Jan Vrchlabský odevzdal jest díl svůj, kterýž jest měl v manství na Vrchlabí, se všemi svršky a nábytky i s tím se vším, s čímž má neb mieti bude v tom manství, urozeným vládkám panu Janovi Kordulovi z Slůpna a na Vřešťově, a panu Hynkovi bratru jeho, i jich dědicům, tak jakž jest sám držal a požíval po otci a po strýci. Tu sobě na tom nic nepozostavuje ani vymieňuje, ani svým budoucím. A ten statek jemu spraviti má pan Jan Vrchlabský panu Janovi Kordulovi a panu Hynkovi bratru jeho do dne a do roka vedle práva manského.

Str. 43.

112.

Kuneš z Habru odevzdává popluží Janovi Litoborskému z Chlumu.

1502, 5. května.

Odevzdanie Kunše z Habru Janovi Litoborskému. Leta božieho tisícého pětistého druhého, ve čtvrtek den božieho vstoupenie, stalo se jest odevzdanie před pány many na Trutnově zejména: Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfa a na Starých Buciech, Heršem z Železna a na Třemešné, Václavem z Šanova a na Hostiném, Janem Litoborským z Chlumu a na Žierči, Václavem Sochořem od města Dvoru, tak [že] pan Kuneš z Habru a u Dvora odevzdal jest popluží, kteréž jest držal v dílu svém dědičně po otci svém i k silnici [?], krom peřiny sobě vymieňuje v tom, což jest v tom kuse, a toho požívatí má až do rybníka v těch mezech a gruntiech, jakž jest sám držal a požíval, tu sobě nic nepozostavuje ani vymieňuje ani svým budoucím, urozenému pánu Janovi Litoborskému z Chlumu i jeho dědicům a budoucím.

Str. 43.

113.

Soud manský dává Kvačalovi a Troskovci, lidem poddaným, právo stané proti Václavovi z Vrchlabí.

1502, 6. května.

Stané právo Troskovce a Kvačaly. Leta božieho tisícého pětistého druhého, v pátek po božím vstoupení. Kdež jsou Kvačala a Troskovec, lidé páně Petrovi, pohnali Václava z Vrchlabí třmi puobony vedle práva k soudu manskému do Trutnova, chtějíc jej před námi viniti z dluhu spravedlivě povinného, Troskovec z 10 kop míšenských a Kvačala z 12 kop míšenských. I oni sú stáli oba dva ku právu, Troskovec i Kvačala, a Václav Vrchlabský nestál. A páni manové soudili stánie i nestánie: i dali sú Troskovcovi i Kvačalovi stané právo na Václavovi Vrch-

labském, což se dotýče po jeho dílu v manství, poněvadž jest Václav Vrchlabský nestál, což pokáží na schválení pánuov manuov.

Str. 44.

114.

Janovi Krupému z Probluze dán komorník k uvedení ve statek Václava Vrchlabského pro 200 kop gr

1502, 6. května.

Jana Krupého ouvoz komorníka. Leta Božieho tisícého pětistého drnhého, ten pátek po Božím vstúpení, předstúpil Jan Krupý z Probluze před zahájený súd a žádal jest, aby mu byl dán komorník vedle znění staného prava. I jest mu dán od pánuov manuov na ten způsob, aby byl uveden pro dvě stě kop grošuov a vejš nic.

A což se dotýče Troskovce a Kvačaly, tu jest Jan Krupý na se přijel, jestli že sobě to vyvedú na páně [sic] manuov schválení. A ten statek aby držel v té sumě. A v tom se žádnému právo nezavírá, bude-li kto mieti lepší spravedlnost.

Str. 44; srovn. č. 106 a 110.

115.

Soud manský vypovídá ve při mezi Janem Zilvarem z Pilnikova a Cikánem.

(1502, 6. května.)

Nález pánóm Zilvaróm s Cikánem. V té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi Zilvarem z strany jedné a mezi Cikánem strany druhé, tu kdež jest Cikán vinil Zilvara z pychu pravě, že sú lidé jeho přišli a vzali člověka jeho z jeho čtyř koluov pychem, jemu naň nic nežalovavše.

Proti tomu jest Zilvar odpieral a pravě, žeby člověku jeho pokradl, a že sú šli po šlaku až do jeho domu, a tu že sú jeho vzali a vedli jej k Zilvarovi a prosili jeho, aby jim jej vsadil a vazby pójčil. A na to také jest Zilvar některé svědomie vedl.

Proti tomu jest Cikán zase odpieral a mluvě, že jest přijel k Zilvarovi do jeho domu prose jeho, aby mu člověka jeho vydal, a že se chce jím ujistiti a postaviti jeho, kdežbykoli pan hajtman rozkázal aneb před pány many. A na to také některé svědomie vedl Cikán. A také jest ukázal list, kterýž jest psal pan Štěpánický Zilvarovi žádaje jeho, aby jemu člověka jeho vydal, Cikánovi, a on jest toho všeho Zilvar učiniti nechtěl, než v tom jest podávání člověka jeho o zdraví připravil.

I tu páni manové našli za právo, Jan z Kozojed a v Chotobici, Hanuš z Warnštorfa a na Starých Bucích, Hereš z Železna a na Třemešné, Václav z Šanova a na Hostinném, Jan Litoborský z Chlumu a na Žierči, Václav Sochor od

města Dvoru: Poněvadž jest Jan Zilvar nechtěl člověka jeho Cikánovi vydati přes jeho rovné podávání, že jest jemu v tom pych učinil Cikánovi, i protož aby Jan Zilvar dal tu pokutu Cikánovi, kteráž jest uložena ode vsí země, od dnešního dne ve čtyřech nedělech pořád zběhlých, vedle prvnějšího svolení předešlých věcí. Než to Zilvarovi pozuostavujem, může-li se obrániti té předešlé pokutě, má jeho Cikán při tom nechati, a nemá jemu Zilvar pokuty jiné dáti nežli tu, při kteréž se jest nález stal v ten pátek po božiem vstúpení. A což se škod dotýče s obú stran, ty páni manové vyzdvihují, a strana strany z nich nemá viniti.

Str. 44.

116.

Jan z Kozojed a v Chotobici, což měl ve Starých Bucích, odevzdává Janovi Zilvarovi z Pilnikova.
1502, 6. května.

Leta Božieho tisícého pětistého druhého, ten pátek po božiem vstúpení, předstúpil jest před soud zahájený Jan z Kozojed a v Chotobici, před panem Janem Kordulí z Slúpna na Vřeštově, před panem Hanušem z Warnštorfa a na Starých Bucích, před panem Heršem z Železna a na Trémešné, před panem Václavem z Šonova a na Hostinném, před panem Janem Litoborským z Chlumu a na Žerči a před Václavem Sochořem od města Dvoru, a vyznal, že jest odevzdal polovici svú, kterúž jest měl na dvoře tu v Starých Bucích, s pustinami k témuž dvoru příslušejícími, se vším plným právem a panstvím, jakž jest od starodávna leželo a leží, sobě na tom nic nepozostavuje ani svým budúcím, urozenému vládce Janovi Zilvarovi i jeho budúcím. A to mu spraviti [má], čímž má neb mieti bude.

Zápis tento přetržen; nad ním zapsáno:

Leta MV^CXLIII^o, v středu po svatém Diviši [1543, 10. října], z té příčiny toto odevzdání jest přetrženo a vymazáno podle nového zřízení o vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb v Starých Bucích, cožkoli tu Adam Zilvar má, majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest z manství propuštěno, jakž týž majestát ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný to v sobě obsahuje a zavírá.

Str. 45.

117.

Jan Kordule ze Sloupna a na Vřeštově převádí věno Kateřiny Strachovské ze Žírče na Vrchlabí.
1502, 6. května.

Převedenie věna panu Janovi Kordulovi. Leta Božieho tisícého pětistého druhého, ten pátek po božiem vstúpení, předstoupil před zahájený soud pan Jan Kordule z Slúpna a na Vřeštově a přiznal se jest, kdež jest příjemce od panie Kateřiny Strachovské, kteréž jest věno bylo na Žierči, jako k sobě přijal, že

to věno převodím na Vrchlab na svooj díel na manstvie i s svým bratrem nedielným, což přísluše k Vrchlabí.

Str. 45; zápis ten přetržen.

118.

Václav Vrchlabský činí odpor proti vedení komorníka se strany Jana Krupého z Probluze.

1502, 19. září.

Odpor Václava Vrchlabského. Item leta Božieho tisícého pětistého druhého předstúpil jest Václav Vrchlabský před pány many, ten pondělí před sv. Matúšem, před pana Jana z Kozojed a v Chotobici, před pana Hanuše z Warnstorfa a na Starých Bucech, před pana Václava z Šonova a na Hostinném, před panem Janem Litoborským z Chlumu a na Žierči, před Václavem Sochozem od města Dvoru, a učinil jest odpor proti Janovi Krupému z Probluze proti vedení komorníka, kde jest vedl na jeho díel, což se dotýče Václava Vrchlabského; a že k tomu lepší právo mieti chce a pokázati před pány many, nežli Jan Krupý.

Str. 45; srovn. č. 114.

119.

Hanuš z Warnsdorfu a na Starých Bucech činí odpor proti prodeji Rokytníka.

1502, 19. září.

Odpor páně Hanušuov proti panu Šumburkovi. Item leta Božieho tisícého pětistého druhého, ten pondělí před sv. Matúšem, předstúpil jest Hanuš z Warnstorfa a na Starých Bucech před pány many na Trutnově, před Jana z Kozojed a na Chotobici, před Václava z Šonova a na Hostinném, před Jana Litoborského z Chlumu a na Žierči, před Václava Sochora od města Dvoru, a čině odpor proti tomu trhu, tu kdež poručníci prodali sú (páně Alexandrovi i dcery jeho) prodali sú panu Šumburkovi, hajtnanu kraje toho Trutnovského, i bratróm jeho Rokytník. A že toho trhu pustiti nechce ani dopřieti; a to z té příčiny, že jest veškeren statek svooj zavadil správú toho sirotka, kterýž má v manství, a oni sú jemu též zase slíbili tiem statkem, kterýž mají v manství i v Slízště, očistiti jeho statek i jeho dědicóm. A když se jemu dosti stane, tehdy ten zápis propustiti chce zase.

Str. 45.

120.

Kvačala prohlašuje, že chce dluh sčekatí Václavovi Vrchlabskému, dokud se neskoncuje pře jeho o statek s Janem Krupým z Probluze.

1502, 19. září.

Kdež má čakati Kvačala Vrchlabskému sumy peněz, před námi many, leta B. MV^cII^o, ten pondělí před sv. Matúšem, přiznal se jest Kvačala, že Václavovi Vrch-

labskému těch peněz, kteréž jemu jest povinen, čakati chce, doniž Václav Vrchlabský miesta a konce s Krupým nevezme o svojo statek, před Janem z Kozojed a v Chotobici, před Hanušem z Warnstorfa a na Starých Bucích, před Václavem z Šonova a na Hostinném, před Janem Litoborským z Chlumu a v Žierči.

Str. 45.

121.

Soud manský maří kšaft Vaňka Hrabíše.

1503, 5. ledna.

Nález Hanušův o rozdíl a kšaft. Leta Božieho tisícého pětistého třetieho, ve čtvrtek před božím křténím, stala se vejpověď zahájeného soudu, což se Hrabíše týče, kdež jest položil list před pány many na pargameně s visutými pečetmi neporušený, žádaje pánuov, aby mu pověděli, jest-li to pravý rozdiel a podiel.

Páni manové váziece tu věc, nemohúce toho rozeznati, vzavše o to naučenie, i vypověděli sú vedle listu znění a let, že jest to pravý rozdiel, jakož pak ten list sám v sobě to šíře ukazuje a zaviera.

A dále jakož jest Vaněk Hrabíše kšaft učinil, což se manstvie dotýče, poněvadž jest byl člověk rytierský, že jest toho kšaftu nemohl učiniti jinde nežli tu, kdež toho miesto jest, kterémuž přísluší; i protož páni manové jemu ten kšaft maří i kazie a mocnosti žádné neostavují. Než k čemu spravedlnost má Mikuláš Hrabíše, právo mu se nezaviera.

Str. 46.

122.

Spor mezi Janem Zilvarem a Trutnovskými, Dvorskými i Hostinskými o provozování živností městských.

1503, 5. ledna.

Nález měšťanóm Trutnovským proti Janovi Zilvarovi o piva varení v Mladých Bucích. Leta Božieho tisícého pětistého třetieho, ten čtvrtek před Božím křténím. Což se té ruoznice dotýče mezi Janem Zilvarem s strany jedné a měšťany Trutnovskými strany druhé, tu kdež sú žalobu vedli Trutnovští na Jana Zilvara, že by jim sáhal v jich spravedlnosti, což se piva branie dotýče do Mladých Bukuov a mieru [?] na pivo, a že on žádného práva k tomu nemá Jan Zilvar, by měl pivo vařiti v Mladých Bucích v té rychtě.

Proti tomu jest Jan Zilvar odpieral, žeby neby[l] povinnovat piva od nich bráti ani miery; a na to jest okázal list na pargameně s visutými pečetmi, kdež v tom listu rozomně jest znáti, že oni strajcové vlastní Nykl Zilvar a Jan Zilvar učinili sú sobě dobrovolně vejsadu tu v Mladých Bucích v té krěmě, jakož ten list sám v sobě šíře ukazuje a zaviera.

Proti tomu zase Trutnovští sú odpierali, že ten list jich spravedlnosti nic ke škodě nenie, a že sú oni té moci neměli; a praviece, že sú to pivo od nich brali i tu mieru vod LX^{ti} let; a na to sú vedli svědky vedle práva.

Tu páni manové slyšéce žalobu i odpor, vážili sú tu věc, i našli za právo Jan z Kozojed a v Chotobici, Hanuš z Warnstorfa a na Starých Buciech, Hereš z Železna a na Třemešné, Václav z Šonova a na Hostinném, Jan Litoborský z Chlumu a v Žierči, Václav Sochor od města Dvoru: Poněvadž jest Jan Zilvar širšie spravedlnosti neokázal proti těm kusóm, z kterých sú jej vinili, nežli toliko tu výsadu, kteruz sú strejcové sami mezi sebu učinili, že ta vejsada Trutnovským jich spravedlnosti nic ke škodě nenie. I protož aby se pan Zilvar tak k nim zachoval anebo ten, ktož jest v té krěmě v Mladých Buciech, jakož jest bylo od staradávna; a piva aby nevařil v té krěmě proti nim.

A dále což se toho dotýče, kdež sú žalobu učinili na Jana Zilvara Dvorští, Hostinští i Trutnovští, což se dotýče sukna krájenie, soli sypánie a ladování, jakožto v těch vseh Vlčicích, v Mladých Buciech i v Pilnikově, a na to sú přinesli list od JKMTi, pána pana našeho najmilostivějšieho, kdež JMt rozkazuje, aby oni v tom zachováni byli: proti tomu jest Zilvar žádného práva nepokázal. I protož páni manové našli za právo, aby po dnešní den Jan Zilvar ladování zapověděl a nechal v těch vseh svrchupsaných, i soli sypánie, sukna krájenie lidem svým. Dali památné.

Str. 45; srv. Simon Hüttels Chronik d. Stadt Trautenau str. 27.

123.

Mikuláš Hrabiše z Nové Vsi prodává Novou Ves s příslušenstvím Janovi Litobořskému z Chlumu.

1504, 4. května.

Panu Litobořskému trh zapsán. Leta Božieho MV^cIII^o, ten den na svatého Gotharda v sobotu, předstúpil jest před nás Jana z Kozojed a v Chotobici, Hereše z Železna a na Třemešné, Václava Sochora z města Dvoru, přísežné soudu manstvie Trutnovského, urozený vládyka Mikuláš Hrabiše z Nové Vsi a od Dvoru a seznal se před námi, že s dobrým rozmyslem a s povolením JMTi pana hajtmána a pánuov manuov z soudu manského prodal jest ku pravému dědičnému držení ten statek sirotčí po nebožtíkovi Václavovi, vlastniem bratru svým, Podstránie, kteréž slove Nováves, jmenovitě dvouor, roli, lúky, s rybníkem, s potokem i s jinými vodotečmi, s lesem i s tú se vši zvolí, jakož jest toho sám po bratru svým v držení byl, v těch mezích a hranicích tu z dávna vyměřených, beze všeho pozuostavenie a bez umenšení služby králi JMTi z téhož manstvie položené od staradávna, urozenému vládyce Janovi Litobořskému z Chlumu a v Žierči za puol druhého sta kop grošů a za XII¹/₂ty kopy grošů českých. Kterážto summu gr. již dotčenú Jan Litobořský témuž Mikulášovi Hrabišovi má dáti a hotovými penězi dobrými vyplniti na časy

nížepsané: Item najprv má jemu dáti ve třech nedělech od tohoto sv. Marka nyní minulého L kop gr. č., a potom na sv. Jiří najprv příštího sto kop gr. českých, a od toho sv. Jiří v plném roce ostatek, puol třinácty kopy gr. českých.

Item svrchupsaný Jan Litobořský má Mikulášovi Hrabíšovi na těch sto kop gr. českých a na XII¹/₂ty kopy gr. českých, kteréž pozuostane, jistotu obyčejnú listovní udělati bez úrokuov.

A nadepsaný Hrabíše má to výšepsané Podstránie se vším tiem příslušenstvím svrchupsanému Janovi Litobořskému při najprvnějším soudu manském v kniehy manské vložit, a co v manství za právo jest, má učiniti.

A což se správy do dne a do roka dotýče, nadepsaný Hrabíše má a slibuje to častopsané Podstránie svrchupsanému Janovi Litobořskému spraviti a před každým člověkem kterakkoli k tomu právo jmieti chtějícím osvoboditi vedle manského práva tiem, čímž má anebo jmieti bude.

A k tomu ten list, kterýž Jan Litobořský jemu Hrabíšovi na těch sto kop gr. a na XII¹/₂ty kopy gr. českých udělati má, mají spolu dáti k věrné ruce schovati pánuom Dvorským, purgmistru a konšelóm, aby u nich také v té správě ležal, a dokudž ta správa nevyjde, aby vydáván nebyl.

Item svrchupsaný Hrabíše ty, kteréž má listy na svobodu nadepsaného statku, ty má vydati svrchupsanému Janovi Litobořskému a před pány many při tomto nyníším soudu položit. A to jsú sobě všecko slíbili jako dobří lidé držeti.

Str. 48.

124.

Výpověď soudu manského mezi Jiříkem Fišarem a manželkou Hanuše Krofa.

(R. 1504 nebo později.)

Nález Fišaróv a Hanušové Krofové. V té při a róznici, kteráž jest mezi Girkem Fišarem a Hanuš Groffovou, jakož jesti prosila pánov manov Hanuš Krofová, aby byla zuostavena při svém statku, a pravíce sama, že by pan Bernhart z Šumburk[a]*) takovou smlúvu mezi nimi učinil a řekl: poněvadž jemu prodala Fišarovi a jemu trhu držeti nechce se, tehdá aby jemu vrátila jeho penieze, kteréž od něho vzala, konečně ve dvú neděli; a co se dotýče o ostatek, jestliže by Fišar co opravil anebo siel, aby o to vydali lidi: což by našli vedle spravedlnosti, aby ta žena jemu opravila.

K té smlúvě jest Fišar přistúpil takovou měrú: jestliže mi se dosti stane, že já chci zase přijieti v těch dvú nedělech. A to jest také Fišar provedl svědomím hodným, že je se jemu na ten den vedle smlúvy páně dosti nestalo.

I protož z té příčiny našli jsú páni manové za právo: Poněvadž je ta Kroffová té smlúvě dosti neučinila, aby jemu Fišarovi držala ten trh, který jsú mezi

sebu učinili. A jestliže by jemu Kroffová nechtěla věriti těch peněz, které Fišar dáti má za to zboží, aby jie to Fišar ujistil. A Fišar jsa na tom statku, hned aby se stavěl. A jestliže by se potom nahodil dobrý člověk rytířský, aby Fišar jemu aby ten statek zase prodal za též peníze, jakž jest u té ženy koupil; a což by výše na to opravil, to aby jemu bylo opraveno vedle nálezu dobrých lidí; a Fišar aby se zachoval ve vše slušnosti.

A přitom známo buď, že pan Čeněk, dědičný pán Fišara Jiříka, jej i jeho dědice se vši jich spravedlností z poddanosti a z člověčenství propustil sám od sebe i od svých dědiců a budících.

Str. 1. — *) Protože pan Bernard z Šumburka byl hejtmanem manství Trutnovského v l. 1495—1504, klademe zápis ten za rok 1504, ač pocházeti může také z doby novější.

125.

Jan z Kozojed poroučí statek svůj Haškovi z Chotče a Otíkovi z Holovous.

1505, 12. června.

Poručenstvie pan[a] Kozojedského. Leta Božieho XV^cV^o, v čtvrtek před svatým Vítem, před pánem panem Janem z Šumburka z Piršinstaina a na Trutnově, panem hajtmanem manstvie kraje Trutnovského, před Hanušem z Warnstorfa na Starých Bucích, Janem Zilvarem z Pilnikova na Břečtýně, Janem Litobořským z Chlumu a na Žírči, Heršem z Železna na Třemešné, Simeonem Prostředkem ode Dvora, přísežnými manstvie Trutnovského, urozený pan Jan z Kozojed a v Chotobici zapsal jest a dal mocně vsecek statek svůj, kterýžkoli má v Chotobici i jinde kdežkoli, tak jakož sám toho v držení byl, a však miesta sobě pozuostavuje, aby to mohl změnití a s tím učiniti, jakžby se jemu zdálo, a to urozeným vládkám panu Haškovi z Chodče a panu Votíkovi z Holovús a na Cerkvici, švagurom svým. A umřel-li by jeden z nich, spadni na druhého.

Str. 48; zápis tento je přetržen.

126.

Albrecht a Heřman z Šumburka bratru svému Janovi dávají na tři leta plnou moc k zastupování jich při všech právních jednáních.

1505, 12. června.

Zápis pánuov Šumburkuov Jich Mtí. Leta Božieho XV^cV^o, ve čtvrtek před svatým Vítem, urození páni pan Albrecht a pan Heřman z Šumburka z Piršinštýna a na Trutnově, s povolením všech pánuov manuov manstvie Trutnovského, svolili jsú se k tomu dobrovolně a zapsali i dali plnú moc urozenému pánu panu Janovi z Šumburka z Peršinšteyna a na Trutnově, panu bratru svému, aby on mohl sám od nich o každú věc, kdyžby toho potřebie bylo, poháněti i také póhony přijímati a při nebo

pře vésti na zisk i na ztrátu, tak mocně a právě, jakoby to všickni společně učiniti mohli, a to za plná tři leta od zápisu tohoto pořád zběhlá. Act. ut s.

Str. 49.

127.

Mikuláš Hrabiše z Nové Vsi prodává statek sirotčí po bratru svém Václavovi Novou Ves s příslušenstvím Janovi Litobořskému z Chlumu.

1505, 12. června.

Panu Litobořskému trh. Leta Božieho XV^cV^o, ten čtvrtěk před svatým Vítem, Jan z Šumburka z Piršínšteyna a na Trutnově, hajtman manstvie kraje Trutnovského, Jan z Kozojed a v Chotobici, Hanuš z Warnstorfa a na Starých Bucích, Hereš z Železna a na Třemešné, Jan Zilvar z Pilnikova a na Břečtýně, Jan Simeon Prostředek ode Dvora, známe tiemto zápisem, že jsme povolili a rozkázali urozenému Mikuláši Hrabišovi z Nové Vsi a ode Dvora pro dobré společné a proto, že pro dluhy a závady otce téhož sirotka nemohlo obdrženo býti, prodati ten statek sirotčí po nebožtíkovi Václavovi Hrabišovi, vlastniem bratru nadepsaného Mikuláše Hrabiše, totižto Podstránie, kteréž slove Nová Ves, jmenovitě duvor, roli, lúky, s rybníkem, s potokem i s jinými vodotečmi, s lesem, to všecko, což toho sirotka k manství příslušie.

Z kteréhožto povolenie a rozkázanie našeho z plného soudu svrchupsaný Mikuláš Hrabiše prodal jest ku pravému dědičnému držení a panství ten nadepsaný statek, tak jakož svrchu psáno stojí, urozenému panu Janovi Litobořskému z Chlumu a v Žírči. A tu hned před námi týž den a na témž zahájeném súdu výšepsaný Mikuláš Hrabiše odevzdal jest nadepsaný statek podle práva manstvie Trutnovského jemu, panu Janovi Litobořskému, i dědicuom jeho, tu sobě ani tomu sirotku ani žádnému jinému nic nepozuostavuje.

Str. 49.

128.

Jiřík Števus z města Dvora odevzdává roli Janovi Litobořskému z Chlumu.

1505, 12. června.

Panu Litoborskému trh. Téhož leta a týž den, jako svrchu psáno stojí, před námi Janem z Šumburka z Piršínšteyna a na Trutnově, hajtmanem manstvie Trutnovského, Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnstorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečtýně, Simeonem Prostředkem ode Dvora, když jsme seděli v soudu zahájeném, tu před námi Jan Peřina z Jaro[miř]e odevzdal jest dobrovolně tu roli a palůček, co jest byl držal a koupil od urozeného Kunše z Habru a u Dvora, Jiříkovi Števusovi ode Dvora.

A týž Jiřík tuž roli a palúček odevzdal jest dobrovolně urozenému panu Janovi Litobořskému z Chlumu a v Žierči i dědicuom jeho. A obadva v tom se tak zachovala, což v manství za právo drží se, tu sobě ani žádnému svému nic nepozuostavujíc.

A pan Jan Litobořský má tu roli a ty lúky držeti a jich ku pravému dědicství užívati beze všeho platu, toliko bez újmy služby krále JMti.

Str. 49.

129.

Jan Litobořský z Chlumu činí poručníkem statku svého bratra svého Arnošta.

1505, 12. června.

Pan Litobořský poručníka činí. Leta božieho XV^c pátého, ten čtvrtek před svatým Vítem, předstúpil jest před nás Jana z Šumburka z Piršínšteyna a na Trutnově, hajtmána manstvie Trutnovského, Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfa a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Tremešné, Jana Zilvara z Pilnikova a na Břečtýně, Simeona Prostředka ode Dvora, urozený pan Jan Litobořský, [a] učinil jest dobrovolně mocného poručníka všeho statku svého, kterýž má neb mieti bude, urozeného pana Arnošta z Chlumu bratra svého. Avšak pan Litobořský miesta a moci sobě pozuostavuje, aby mohl to změnití a učiniti s tím, jakž by se jemu zdálo a líbilo, beze vše otpornosti.

Str. 50.

130.

Jiřík z Doubravice a v Heřmanicích odevzdává statek svůj v Chotobici Janovi z Kozojed.

1505, 30. června.

Odevzdání panu Kozojedskému. Leta Božieho XV^cVⁿ, v pondělí po svatém Petru a Pavlu, před námi Hanušem z Warnstorfu a na Starých Bucích, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečtýně, Janem Litobořským z Chlumu a na Žírči, Simeonem Prostředkem od města Dvora, přísežnými soudu kraje manstvie Trutnovského, vyznáváme těmito kniehami, [že] urozený Jiřík z Doubravice a v Heřmanicích odevzdal jest dobrovolně od sebe i od svých budúcích ty lidi své, kteréž jest dědicky držal v Chotobici, i s tú pustinú, která drží Vicenc Jiřík, člověk páně Zilvaruov z Pilnikova, s platy i s tím se vším právem a panstvím, kterak jest to sám držal, tu sobě ani žádnému budúcému svému nic nepozuostavuje, a to urozenému Janovi z Kozojed a v Chotobici i dědicuom jeho budúcím.

Str. 50.

131.

Hynek Kordule ze Sloupna odevzdává spravedlnost svou na zboží Vrchlabském bratru svému Janovi.

1505, 11. prosince.

Pan Hynek zapisuje spravedlnost svú a odevzdává, kterýž měl na zboží Vrchlabském. Leta Božieho XV^{CV}⁰, ve čtvrtek před svatú Lucijí, předstúpil před nás: Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfa na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Jana Zilvara z Pilnikova a na Břečtýně, Jana Litobořského z Chlumu a v Žírči, Simeona Prostředka od města Dvora, před soud zahájený, urozený vládyka Hynek Kordule z Sloupna a na Vřešřově, a zapsal i odevzdal mocně a dobrovolně všicku svú spravedlnost a všecko své právo, kterýž a kteréž jest měl na manství zboží Vrchlabského, tu sobě ani svým budoucím nic nepozuostavuje, urozenému vládyce Janovi Kordulovi z Sloupna a na Vřešřově bratru svému, i dědicuom jeho.

Str. 50.

132.

Soud manský dává Janovi z Kozojed právo stané proti Václavovi a Janovi bratřím z Šanova a na Hostinném.

1505, 11. prosince.

Právo stané panu Kozojedskému proti panuom Hostinským. Leta Božieho XV^{CV}⁰, ve čtvrtek před svatú Lucijí. Kdež urozený Jan z Kozojed a v Chotobici pohnal jest třmi póhony podle práva urozených vládyk Václava a Jana z Šanova a na Hostinném, bratří nedielných, že nějaká Barbora, která jest na jeho zboží umřela, poručila jest jemu k jeho záduší VII zlatých a 1 kopu gr. starých a II¹/₂ kopy gr. na míšensko, a oni jemu toho vydati nechtěli. Tu pan Jan Kozojedský stál jest ku právu, a bratr páně Václavuov pan Jan nestál a jsa v zemi, jakož jest pan Václav sám pověděl, že jest s ním v Praze mluvil.

Tu páni manové sediece v zahájeném soudu, soudili jsú stánie i nestánie; a poněvadž jest pan Václav Hostinský nezachoval se podle práva a s bratrem nestál, dali jsú a dávají panu Kozojedskému právo stané.

Str. 50.

133.

Soud manský dává Hanušovi z Warnstorfa právo stané proti Václavovi, Hanušovi a Divišovi z Hustiřan.

1505, 11. prosince.

Právo stané panu Hanušovi Bueckému. Léta oc XV^{CV}⁰, ve čtvrtek před svatú Lucijí. Kdež urozený vládyka Václav Záruba z Hustiřan a na Třebo-

věticích, Bavor z Hustieřan a na Neznášově, Diviš z Hustieřan, pohnavše třmi póhony pana Hanuše z Warnstorfa a na Starých Bucích ze rčení, kdež že by týž Hanuš panu Zdenkovi Chvalkovskému, strýci jich, řekl nad smlúvu, která jsou mezi sebou měli, jej v tom zastati, co jest proležal u Václava Čecha v Hradci, a jakož ti póhonové to v sobě šíře ukazují; a měvše státi k každému póhonu podle práva, i nestáli jsou k póhonu třetímu.

Páni manové sediece v zahájeném soudu a soudiece stánie i nestánie, dali jsou panu Hanušovi právo stané, protože jest stál.

Str. 51.

134.

Kříž Kofanec z města Dvora prodává louku Jiříkovi Štejvusovi.

1505, 11. prosince.

Jiříkovi Štejvusovi trh o louku oc. Leta oc XV^cV^o, ve čtvrtek před svatú Lucijí, předstúpil před nás: Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfa a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Jana Zilvara z Pilníkova na Břečtýně, Jana Litobořského z Chlumu a na Žírči, Simeona Prostředka od města Dvoru, do soudu zahájeného opatrný Kříž Kofanec, měšténín města Dvoru, a seznal se před námi, že jest prodal dobrovolně pravým trhem a k pravému dědičnému držení louku svú, kteráž leží při Labi nad Borkami u města Dvoru mezi Markusovou a Matúšovou lúkami, kteráž k manství příslušie, s vrbinami, s puol Labem proti též louce i se vším příslušenstvím, v těch mezích a v tom položení i s tím právem, jakož jest to sám držal, beze všeho pozuostavenie; a to jest prodal opatrnému Jiříkovi Štejvusovi, též obyvateli města Dvoru, za jmenovitú summu peněz, o kterouž místo před purgmistrem a konšely Dvorskými mají.

A tu hned téhož leta a týž den nahořepsaný na témž soudu nadepsaný Kříž Kofanec odevzdal jest mocně a dobrovolně tu nadepsanú louku a to manství i všecko své právo a svú spravedlnost, kterouž jest měl na tom, Jiříkovi častopsanému, tu sobě ani manželce své ani žádnému budoucímu svému nic nepozuostavuje.

Item dále svrchupsaný Jiřík s povolením nadepsaných pánuov manuov učinil jest a činí poručníka téhož manství předepsaného Jana Jonáše bratra svého, a Vaňka syna jeho, však tak, že sobě místa pozuostavuje, aby s tím mohl učiniti a to změniti, když by a pokudž by se jemu zdálo, bez všeliakého odporu.

Str. 51.

135.

Kuneš z Habru prodává louku Janovi Litoborskému z Chlumu.

1505, 11. prosince.

Trh panu Litoborskému. Leta a dne, jakož se svrchu píše, předstúpil před nás: Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnstorfa a na Starých Bucích,

Herše z Železna a na Třemešné, Jana Zilvara z Pilnikova a na Břečtýně, Simeona Prostředka od města Dvoru, do soudu zahájeného urozený vládka Kuneš z Habru a seznal se před námi, že jest prodal dobrovolně ku pravému panství a dědičnému držení louku s stránkou a Labe i to všecko, co jest byl sobě pozuostavil od toho poplužie, kteréž jest někdy v dielu svém po svém otci držal, urozenému vládce Janovi Litoborskému z Chlumu a na Žírči a dědicuom jeho.

A tu hned před námi nadepsaný Kuneš odevzdal jest mocně tu louku a stránku i Labe, jakož se svrchu píše, jemu Janovi Litoborskému a dědicuom jeho v těch mezích a v tom položení i s tím se vším právem, jakož jest to sám držal, tu sobě ani svým dědicuom ani žádnému z přátel svých nic nepozuostavuje.

Str. 52.

136.

Jan Litoborský z Chlumu prodává statek svůj Jindřichovi Berkovi z Dubé.

1506, 27. února.

Trh. Leta božieho XV^cVI^o, v první pátek v postě, před urozeným pánem panem Janem z Šumburka a z Piršínšteyna a na Trutnově, hajtmanem manstvie kraje Trutnovského, a urozenými vládkami Janem Kozojedským z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnstorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečtýně, Václavem z Šanova a na Hostiném, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, při zahájeném soudu stoje urozený vládka Jan Litobořský z Chlumu, vyznal jest dobrovolně a svobodně, že jest prodal pravým trhem ku pravému panství a k dědičnému držení Žireč tvrž, dvuor s poplužím, ves s dvory kmecími, s platy, s robotami, se vším panstvím, s rybníky, s lesy, s lukami, s Labem, s potoky, s chrastinami i se všemi příslušnostmi, jakž jest toho sám v držení byl, s lovy, s hony, s horami i s doly, nad zemí i pod zemí, tu sobě ani svým budoucím práva nepozuostavuje žádného ani žádné zvláštnosti.

Též také že jest prodal Podstránie, kteréž slove Nováves, jmenovitě tvrž, dvuor s rolí, s lukami, s rybníkem, s potokem i s jinými vodotečmi, s lesem, s chrastinami i s tů se vši zvolí a se všemi příslušnostmi, tak jakož jest to sám držal, též beze všeho pozuostavenie.

Item také že jest prodal ty dědiny s lukami, s Labem, s chrastinami, s stráněmi, s potoky, s vodotečmi a v těch mezích a s tím právem, jakž jest to sám od pana Kunše Podstranského měl a držal.

Item též také seznal se dobrovolně nadepsaný Jan Litobořský, že jest prodal i ten kus role, kterýž jest koupil od Jiříka Šteyvusa, kterýžto kus též příslušie k manství Trutnovskému, podle toho, co jest od pana Kunše držal.

A to všecko, což svrchu psáno stojí, prodal jest urozenému pánu panu

Jindřichovi Berkovi z Dubé a dědicuom jeho za devet set kop grošů českých. Placenie rozdielně, jakž mezi sebú trh a smlúvu mají. Na kterúžto summu pan Berka nadepsaný list udělati má na peníze obyčejný bez úrokuov jemu Janovi Litoborskému a dědicuom jeho. A on Litoborský i s dědici svými to nadepsané manství všecko spolu i každé zvláště spravuje a spraviti má do dne a do roka, čímž má aneb mieti bude. A slíbil jest rukú dáním tomu všemu dosti učiniti, jako na dobrého slušie, beze vsie škody pana Jindřicha svrchupsaného i dědicuov jeho, a jej v tom ve všem zastati, jestliže by kto sáhl na ten statek. A pan Jindřich na tom jest přestal.

A týž den, jakož se svrchu píše, při témž zahájeném soudu častopsaný Jan Litobořský to všecko nadepsané manství a zboží odevzdal jest mocně, svobodně a dobrovolně od sebe i ode všech svých budúcích podle práva a řádu manství Trutnovského jemu, nadepsanému pánu panu Jindřichovi častopsanému i dědicuom jeho budúcím. A to všecko stalo jest se a má býti bez umenšení služby JKMti.

Str. 52.

137.

Jan z Kozojed odevzdává statek svůj Mikulášovi z Kozojed strýci svému, a Haškovi z Chotče a Otíkovi z Holovous švagrům svým.

1506, 27. února.

Pan Kozojedský statek svojo dává. Leta a dne, jakož se svrchu píše, před námi: Janem z Šumburka z Pirštinšteyna a na Trutnově, hajtmanem manství Trutnovského, Hanušem z Warnstorfu na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné i jinými many soudu manskému přísežnými, jakož se v nadepsaném zápisu jmenují, když jsme seděli v zahájeném soudu, tu kdež každá věc miesto a konec béře; tu urozený vládka Jan z Kozojed a v Chotobici oznámil a sezual se dobrovolně, že zapisuje a mocně dává všicek statek svojo, kterýž má neb mieti bude, buď v Chotobici aneb kdežkoliv jinde, urozeným vládkám Mikulášovi Kozojedskému z Kozojed strýci svému, a Haškovi z Chodče a Votíkovi z Holovús švagrauom svým. A umřel-li by který z nich, spadni s jednoho na druhého. A při tom nadepsaný Jan Kozojedský moci a místa sobě pozuostavuje s tiem učiniti a to změnit, kdy, pokud a kterak by se jemu zdálo, bez odporu všelikterakého.

Str. 53; zápis tento je přetržen.

138.

Jindřich Berka z Dubé zapisuje manželce své Heleně z Šumburka 500 kop gr. č. véna na statku svém.

1506, 5. května.

Leta Božieho XV^cVI^o, v úterý den sv. Floriana, my Jan z Šumburka z Pirštinšteyna a na Trutnově, hajtman manství kraje Trutnovského, Jan z Kozojed

a v Chotobici, Hanuš z Warnstorphu na Starých Buciech, Hereš z Železna na Třemešné, Simeon Prostředek od města Dvoru, tímto zápisem známo činíme, [že] předstúpil jest před nás urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a seznal se i oznámil před námi dobrovolně, že s povolením JMti pana hajtmána svrchupsaného, podle majestátu a obdarování královské Mti zapsal jest a mocně zapisuje pravým svobodným právem urozené panie Heleně z Šumburka, manželce své milé, pět set kop grošů českých širokých dobrých stříbrných rázu a počtu pražského věna jejího pravého v Žírči, na dvoru, na tvrzi, na popluží, na vsi, na dvořích kmecích, na platech, na robotách i na všem panství, na rybnících, na lesích, na lukách i na Labi, na potociích, na chrastinách i na všech příslušnostech, jakož sám drží, s lovy, s hony, s horami i s doly, nad zemí i pod zemí, tu sobě ani svým budoucím nic nepozuostavuje, kromě výplaty, jakož níže psáno stojí.

Též také na Podstrání, kteréž slove Nová Ves, menovitě na tvrzi, na dvoru, na roli, na lukách, na rybníku, na potociích i na jiných vodotečích, na lesích i na té své zvoli i na všech příslušnostech, jakož jest toho sám v držení, též beze všeho pozuostavenie, krom výplaty nížepsané.

Item také na těch dědinách, na lukách, na Labi, na chrastinách, na stráních na potociích, tak a v těch mezech i s týmž pravým [sic], jakž to sám od pana Litoborského drží.

Též také i na tom kusu role, kterýž někdy od Jiříka Šteyvusa od města Dvoru držán byl, kterýž k manství sluší.

Tak aby ona, jestliže by nadepsaného pana Jindřicha přebyla, s tím se vším zbožím, pokudž se koli napřed jmenuje, mohla učiniti, prodati, zastaviti, dáti, změnit i k svému užítku, pokudžby se jí nejlépe zdálo a líbilo, přivesti bez odporu všelikterakého.

Toliko pan Jindřich zachovává a vymieňuje dědicom svým budoucím výplatu na tom na všem zboží svrchupsaném hotovou summou grošův pěti sty kopami groši českými širokými dobrými stříbrnými, jíe panie Heleně konečně a bez zmatku danými a splněnými.

Item toto pak znamenitě se při tom vymieňuje, že tohoto věna zapsání a nadepsaného zboží drženie má býti bez újmy služby královské Mti z toho od staradávna činěné.

Str. 54; zápis tento je přetržen.

139.

Viktorin z Kocléřova zastavuje ve 200 kopách míš. Burjanovi ze Švamberka ves Bukovinu
1506, 2. června.

Leta Božieho XV^{CVI}°, v svatodušní úterý, před Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, pří-

sežnými manstvie kraje Trutnovského, urozený pán pan Burjan z Svamberka na Hradišti nad Labem a urozený vládka pan Viktorin z Koclérova seznali se dobrovolně, že jsú učinili mezi sebu celú konečnú a dobrovolnú smlúvu taková:

Pan Viktorin nadepsaný zastavil ves svú Bukovinu se vším panstvím a příslušenstvím beze všeho pozuostavenie kromě výplaty, jakož se níže píše, a kromě rybníčku Komárovského, to má pan Koclérovský sám držeti bez překážky. A to jest zastavil nadepsanému pánu panu Burjanovi ve dvou stú kopách groších míšenského počtu, tak že pan Burjan svrchupsaný má toho požívatí a to držeti potud a tak dlúho, dokudžby jemu panu Burjanovi aneb tomu, komuž by to právo příleželo, ta svrchupsaná summa dvě stě kop grošuv míšenského počtu dána a vyplněna nebyla.

A při tom jest tato a taková výmienka: Kdyžby koliv pan Koclérovský svrchupsaný aneb ten, ktožby jeho právo měl, dáti mohl při kterémž koli svatém Jiří neb svatém Havlem [sic] na ten den konečně panu Burjanovi častopsanému aneb jeho právo držiecému padesáte kop gr. na míšenský počet, tehdy má jemu hned čtvrt části nadepsané zástavy postúpeno býti; a kdyžby dal sto kop grošuv míšenského počtu, tehdy polovici. A po každém dání má pan Viktorin řádně kvitován býti. A kdyžby dal všechno, tehdy také má bez odporu všeho postúpeno býti a tento zápis má zrušen býti.

Item také pan Koclérovský má tuto zástavu spraviti před věnem, před sirotky i před každú závadú, čím má aneb mieti bude. A když peníze vezme, má lidi pánu hned postúpiti.

Item jestliže by pan Koclérovský lovy a hony držeti chtěl, má v tom bez odporu vuoli mieti, a kdyžby držal, má pánu polovici dáti. Stalo se leta a dne nahořepsaného.

Str. 55; zápis tento je přetržen.

140.

Burjan ze Švamberka činí poručníkem zástavní vsi Bukoviny Fridricha Šalndorfa z Hornsperku.

1506, 2. června.

Leta oc XV^cVI, v svatodušní úterý, před urozeným panem Janem z Kozojed a v Chotobici, panem Heršem z Železna a na Třemešně, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, ty časy přísežnými manstvie kraje Trutnovského, urozený pán pan Burjan z Švamberka na Hradišti nad Labem učinil mocného poručníka všeho toho statku, což se zástavy od pana Koclérovského Bukoviny dotýče, jakož svrchní zápis ukazuje, urozeného pana Fridricha Šalndorfa z Hornsperku, hofrychtěře na Bunclavi, a dědice jeho, kteréž má s urozenú paní Appolenú z Nakla manželkú svú; tak

však, že podepsaný pán moci a miesta sobě pozuostavil jest s tiem učiniti i nechati, pokudž se JMti zdáti bude.

Str. 56; zápis tento je přetržen.

141.

Soud manský Janovi z Šumburka dává právo stané proti Hanušovi z Warnsdorfu.

1506, 22. července.

Leta páně XV^cVI soud manský držán a provolán byl podle práva na den svatě Mařie Magdaleny. Tu jakož jest urozený pán pan Jan z Šumburka a z Piršinštejna a na Trutnově, hajtman manstvie kraje Trutnovského, od sebe a od pánuov bratří svých poháněl urozeného vládyky Hanuše z Warnstorfu na Starých Bucích z nevydání zločince Zvorníka, který v Starých Bucích postižen byl, a vedle práva trojí póhon vyšel jest. Tu pan Hanuš maje státi k nadepsané při podle položení pánuov manuov na den svrchupsaný, i nestál jest, a pán JMt stál. Páni mané, sou-diece stánie i nestánie, dali jsú pánu JMti právo stané.

Str. 56.

142.

Jan Kordule ze Sloupna zapisuje na zboží Vrchlabském 1500 kop mš. manželce své Majdaleně z Šanova.

1506, 24. srpna.

Leta od narození syna božieho XV^cVI^o, v pondělí den sv. Bartoloměje, Jan z Šumburka z Piršinštejna a na Trutnově, hajtman manstvie kraje Trutnovského, a my Jan z Kozojed a v Chotobici, Hereš z Železna a na Třemešné, Jan Zilvar z Pilnikova a na Břečtýně, Zigmund z Javorníka seděním tudiez, Simeon Prostředek od města Dvoru, přísežní soudu manstvie Trutnovského, vyznáváme tiemto zápisem, že když jsme seděli v zahájeném a v volaném soudě, předstúpil jest před nás urozený vládyka Jan Kordule z Sloupna a na Vřešřově, a zapsal jest dobrovolně a dal urozené panie Magdaleně z Šanova, manželce své, patnácte set kop grošů na miešenský počet na tom na všem zboží Vrchlabském, co k manství příslušie; takž však, že nadepsaný pan Jan Kordule miesta a moci sobě pozuostavuje, s tiem učiniti i nechati, pokudž se jemu zdáti a líbiti bude.

Str. 57.

143.

Šimon Prostředek z města Dvora stanoví poručníky statku svého.

1507, 7. ledna.

Poručenství Simeona Prostředka. Item. Já Simeon Prostředek poroučím ženě své Anně a dietkám svým statek ten prvepsaný v manství; a činím

poručníky nad nimi Bartoně kožišníka, tchána svého, a Jiříka Markusa. Stalo se leta božieho tisícího pětistého sedmého, ten čtvrtek po Božím křtění.

Str. 57; zápis tento je přetržen.

144.

Jiřík z Javorníka za sebe i strýce svého Václava let nemajícího odevzdává dědictví své v Javorníce Zikmundovi z Javorníka.

1507. 7. ledna.

Odevzdání Zigmundovi z Javorníka. Leta božieho XV^cVII, v čtvrtek po Božím křtění. Před námi Janem z Kozojed a v Chotobici, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Janem Zilvarem z Pilnikova a na Břečtaině, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvora, přísežnými soudu kraje manství Trutnovského, vyznáváme těmito knihami, [že] urozený Jiřík z Javorníka odevzdal jest od sebe i od strýce svého od Václava též z Javorníka tu všicku spravedlnost i všecko dědictví, kteréž jest jměl i s strýcem svým po otci tu v Javorníce.

A svrchupsaný pan Jiřík slíbil jest Václava strýce svého, když by let došel, před panem hajtmanem JMtí a před pány many postaviti. Také již jmenovaný Jiřík i s strýcem svým tu sobě ani svým budoucím nic nepozůstavuje. A pan Jiřík spraviti má i s strýcem svým, čímž mají neb mieti budú. A pan Václav již jmenovaný, když let duojde, k tomuto zápisu má se přiznati.

Str. 57.

145.

Šimon Prostředek z města Dvora stanoví poručníky statku svého.

1507, 7. ledna.

Simeon Prostředek poručníky činí. Leta božieho XV^cVII^o, ten čtvrtek po Božím křtění, předstúpil jest před nás Jana z Šumburka z Pirštnšteyna a na Trutnově, hajtmána manství Trutnovského, Jana z Kozojed a v Chotobici, Hanuše z Warnštorfa a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Jana Zilvara z Pilnikova a na Břečtaině, Simeon Prostředek a učinil jest dobrovolně mocné poručníky všeho statku svého, kterýž má neb mieti bude v manství, opatrné Bartoně kožišníka z K. Dvora a Jiříka Markusa též z K. Dvora. Avšak již jmenovaný Simeon miesta a moci sobě pozuostavuje, aby mohl to změnití a učiniti s tiem, jakž by se jemu zdálo a líbilo, bez vší otpornosti.

Str. 58.

146.

Viktorin z Kocleřova vyznává, že jest dlužen 112¹/₂ kopy gr. č. sirotkům Jana Předlíka z města Dvora.

1507, 9. ledna.

Zápis páně Kocleřovského pánóm Dvorským. Leta Božieho tisícého pětistého sedmého, v sobotu po Božiem křtění, předstúpil jest před nás Jana z Kozojed a v Chotobici, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka od města Dvoru, urozený vládyka Viktorin z Kocleřova a vyznal jest před námi, jakož jest dlužen dluhu spravedlivého sirotkuom nebožtíka Jana Předlíka C kop gr. českých a XII¹/₂ kopy gr. též českých, kterýžto dluh má a slíbil jest pan Kocleřovský vyplniti purgmistru a konšeluom města Dvoru, a to takovým zpuosobem: najprv počnúc na svatého Havla najprv příštíeho v letu páně patnastistém sedmém dáti má XXⁱⁱ kop grošuv českých, a potom na každý svatý Havel pořád vždycky platiti má též po XXⁱⁱ kopách grošů vše českých až do vyplnění sta kop grošuv českých, a na-posledy ihned v roce po vyplnění sta kop grošuv českých dáti má XII¹/₂ kop grošuv českých. A neučinil-liby tomu pan Kocleřovský dosti a kterých peněz na ty časy a svrchupsané roky jestliže by nedal, tehdy purgmistr a konšelé města Dvoru mají se v jeho všicek statek uvázati, totiž v Kocleřov s rybníkem i s tím se vším příslušenstvím bez odporu a překážky všelikteraké každého člověka.

A paní Markletě manželce jeho věna odtud vydati mají z toho statku purgmistr a konšelé jmenovaného města I. kop grošuv českých. Pakliby chtěla paní Markleta, manželka páně Kocleřovského, toho statku užívati, tehdy má svrchupsaným purgmistru a konšeluom prvepsaného města ten dluh, totiž C kop grošuv a XII¹/₂ kop vše českých, vyplniti, a to vše penězi hotovými na též roky a na ty časy, jakož se předpisuje. A ta summa na ty časy má kladena býti na rathúze před purgmistrem a konšely nahořepsaného města.

Jestliže by pak pan Kocleřovský v tom času, prve nežli by svrchupsaná summa vyplněna byla, purgmistru a konšeluom města prvedotčeného ten statek prodal, tehdy ihned bez prodlévání ta častopsaná summa, anebo což by jí pozuoastáno bylo, má vyplněna býti nadepsaným purgmistru a konšeluom již jmenovaného města, a to takovým zpuosobem a na takovéž roky, jakož nahoře psáno stojí.

A ta všicka nadepsaná summa vybrána má býti od nadepsaných purgmistra a konšel města Dvoru k ruce sirotčů podle poručenství a zřiezení nebožtíka Jana Předlíka, otce jich.

A což se rukojmí dotýče, kteříž jsou za věno slíbili manželce páně Janovy, bratra páně Kocleřovského, že pan Kocleřovský jest jim za to podporou.

Str. 58; zápis tento je pietřen.

147.

Viktorin z Kocleřova zapisuje statek svůj bratrancům svým.

1507, 9. ledna.

Zápis páně Kocleřovského. Leta Božieho XV^cVII^o, v sobotu po Božím křtění, před námi Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, pan Viktorin Kocleřovský zapsal jest všicek statek svůj, kterýž po zaplacení dluhuov pozůstane, bratrancuom svým, dětem páně Janovým. A pan Kocleřovský moc sobě pozuostavuje tento zápis zrušiti a učiniti, jak se jemu libiti bude.

Str. 59; zápis tento je přetržen.

148.

Soud manský odsuzuje Hanuše z Warnsdorfu a na Starých Bucích k placení 135 kop gr. č. Václavovi, Bavorovi a Divišovi Zárubům.

1507, 21. října.

Nález páně Zárubuov, páně Bavoruov oc proti panu Hanušovi Buckému o slib. V té při, kteráž jest mezi urozenými vládýkami, panem Václavem Zárubou, panem Bavořem Neznašovským, panem Divišem, poručníky sirotkuov a statku nebožtíka pana Zdenka Chvalkovského, puovody s jedné, a urozeným vládýkú panem Hanušem Buckým pohnaným s strany druhé. Jakož jsú jeho pan Václav Záruba, pan Bavor a pan Diviš pohnali ze C fl gr. a z XXXV fl gr., vše českých, kdež jest týž pan Hanuš Bucký slíbil zastati nebožtíka pana Zdenka Chvalkovského k Václavovi Čechovi za tu sumu, tomu že jest dosti neučinil, a oni svrchupsaní puovodové jsú poručníci sirotkuov a statku svrchupsaného pana Zdenka Chvalkovského, Václavovi Čechovi tu sumu, kdež jest to na nich soud obdržal, dáti jsú musili.

Pan Hanuš Bucký tomu, že jest řekl zastati nadepsaného pana Zdenka v té sumě k Václavovi Čechovi, neodpíral jest, ale pověděl: což jsem slíbil panu Zdenkovi, tomu jsem dosti učinil. Na to svědomie kniežete JMti kněze Karla, a Jiříka Bečovského, JMti sekretáře, okázal jest, kdež knieže JMt, čehož jest svědom, vyznávati ráci v psaní svém, též i Jiřík JMti sekretář, že pan Zdeněk pověděl před kniežetem JMtí, že s tú věcí já nemám nic činiti, a že jest mne v tom pan Hanuš Bucký ujec muoj zastal.

Tu pán JMt pan Jan z Šumburka z Pirštnštejna na Trutnově, hejtman manstvie kraje Trutnovského, Jan z Kozojed v Chotobici, Hereš z Železna na Třemešné, Jan Zilvar z Pilnikova na Břečtajně, Zigmund z Javorníka seděním tudiež, Václav z Šanova na Hostinném, Simeon Prostředek od města Dvoru, pilně toho pováživše a svě-

domie s obú stran přelíč[e]nie dostatečně rozvažujíce, kdež puovodové celým a plným svědomiem to, z čehož nadepsaného pana Hanuše vinie, provedli jsú podle práva dostatečně, nalézají, že pan Hanuš Bucký panu Václavovi Zárubovi, panu Bavorovi a panu Divišovi tu sumu nadepsanú, totiž C ř gr. a XXXV ř gr. českých, dáti jest povinen konečně ve II nedělích pořád zběhlých. Stalo se v čtvrtěk, den XI tisíc panen léta božieho XV^cVII^o.

Str. 59.

149.

Jiřík Štejvus z města Dvoru prodává louku Duchkovi Hadovi.

1507, 21. října.

Duchkovi Hadovi trh o louku. Léta XV^cVII, teu čtvrtěk den XI tisíc panen, předstúpil před nás: Jana z Kozojed a v Chotobici, Herše z Železna na Třemešné, Jana Zilvara z Pilnikova na Břečtajně, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Václava z Šanova na Hostinném, Simeona Prostředka od města Dvoru, do soudu zahájeného opatrný Jiřík Štejavousuov, obyvatel města Dvoru nad Labem, a oznámil, že jest prodal dobrovolně pravým trhem ku pravému dědičnému držení louku svú, kteráž leží při Labi nad Borkami u města Dvoru mezi Markusovú a Matúšovú lúkami, kteráž k manství přísluší, s vrbinami, s puol Labem proti též louce, i se vším příslušenstvím, v těch mezích a v tom položení i s tím právem, jakož jest to sám držal, beze všeho pozuostavenie. A to jest prodal opatrnému Duchkovi Hadovu, obyvateli města Dvoru, za jmenovitú sumu peněz, o kterúž miesto před purgmistrem a konšely Dvorskými mají.

A tu hned týž den na témž soudu nadepsaný Jiřík odevzdal jest mocně a dobrovolně tu nadepsanú louku a to manství i všecko své právo a spravedlnost, kterýž jest měl na tom, Duchkovi nahořepsanému, tu sobě ani žádnému budúcemu svému nic nepozuostavuje.

Item svrchupsaný Duchek s povolením nadepsaných pánuov manuov učinil jest a činí mocného poručníka téhož manství předeapsaného Simeona Prostředka; však tak, že sobě miesto pozuostavuje, aby s tím mohl učiniti a to změnití, když by a pokudž by se jemu zdálo, bez všelikterakého odporu.

Str. 60.

150.

Jan Kozojedský z Kozojed poroučí dceru svou Kateřinu manželce své Jitce z Chodče.

1508, 29. června.

Poručenství páně Kozojedského. Léta Páně patnáctistého osmého, ve čtvrtěk na den svatých apoštoluov Petra a Pavla, před námi Heršem z Železna a na

Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, s povolením pana hejtmána JMti urozený vládýka pan Jan Kozojedský z Kozojed a v Chotobici poroučí mocně Kateřinu, dceru svú, paní Jitce manželce své z Chodče, aby jí vládla a ji spravovala do změnění stavu svého. A od poručníkův, kteříž zejména v předešlém zápisu zapsáni jsú, aby jí vydáváno bylo každý rok XV fl¹ míšenského počtu ku potřebám a k živnosti její.

A toto zřízení a zápis tento z příčiny té pan Jan nadepsaný činí, aby ani strejc ani prvépsaní poručníci nemohli ji z moci svrchupsané paní Jitce vzéti do změnění stavu jejího.

A v tom byla-li by vuole boží, že by se svrchupsané Kateřině, dceři páně Kozojedského, vdání nahodilo, téhož častopsaná paní Jitka aby moci neměla ji vdávati bez vuole v předešlém zápisu položených poručníkův.

Také pan Jan Kozojedský moc sobě pozuostavuje, aby to, což svrchu psáno jest, měniti a s siem, což by se jemu zdálo a líbilo, učiniti mohl.

Str. 61.

151.

Václav z Šanova prodává spravedlnost svou na Mikulášovi Brtevníku Viktorinovi z Koclěfova.

1508.

Pan Václav Hostinský s panem Viktorinem trh. Léta božieho tisícého pětistého osmého, před námi: Janem z Kozojed a v Chotobici, Heršem z Železna na Třemešné, Janem Zilvarem z Pilnikova na Břečtajně, Zigmundem z Javorníka seděním tudíž, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, urozený vládýka pan Václav z Šanova na Hostinném oznámil, že jest prodal tu všicku spravedlnost, kterouž měl na Mikulášovi Brtevníku. A to prodal urozenému vládýce panu Viktorinovi z Koclěfova seděním tudíž, s tím právem i se vším příslušenstvím, jakž jest jeho sám od staradávna držal.

Při tom ihned nadepsaný pan Václav odevzdal jest tu všicku spravedlnost, kterouž jest na témž člověku měl, od sebe i od svých budúcích, tu sobě ani svým buducím žádné zvláštnosti ani žádného práva nepozuostavujíc.

A to odevzdal prvépsanému Viktorinovi Koclěrovskému i jeho buducím. Actum die et anno ut supra.

Str. 61; na straně: Jeden člověk.

152.

Jindřich Berka z Dubé prodává kus manství Šimonovi Prostředkovi z města Dvora.

1509, 5. března.

Pan Jindřich Berka, Simeon Prostředek: Trh o kus manství. Léta božieho tisícého pětistého devátého, v pondělí po Přenesení svatého Václava,

před nás: Jana z Šumburka z Pirštnštejna a na Trutnově, Jana z Kozojed a v Chotobici, Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, předstúpili jsú urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a na Žirči, Simeon Prostředek od města Dvoru, oznamujíc, že jsú mezi sebú trh a smlúvu učinili o kus manství tak a potud, pokudž jsú sobě vyměřili. A ten kus nadepsaný pan Jindřich prodati jest ráčil témuž Simeonovi za XV ₰ gr. českých s těmito podepsanými vymienkami:

Item jestliže by pan Jindřich aneb jeho potomní rybníkem tiem Hrabíšovským toho miesta přes mez dotopili, to až na stav budú motci učiniti a rybníkem tiem topiti; ale což by se koli vytopilo, to má rovnou měrou Simeonovi zase oddáno býti neb jeho potomním.

Item což se přihonuov dotýče, když by pro vodu nemohlo honěno býti, tehdy, kudyž svrchupsaný Simeon silnici obrátí, tudy pan Jindřich neb jeho budúci těch gruntuov držitelé mají svobodný přihon mieti, a zvlášť pod tiem rybníčkem na tom kusu udělaným aneb svrchu po stavě většieho rybníka.

Item strúhy, kteréž by Simeon pod tiem rybníčkem dělal, mají držány býti od něho i od jeho potomních budúcích. A ty strúhy z té příčiny dělány mají býti, aby tu voda nestála pro zbahněnie luk. A všecka voda zbytečná z toho rybníčka nemá jinam púštěna býti než do páně rybníka, kterýž jest pod týmž rybníčkem.

Item pan Jindřich JMt ten častopsaný kus odevzdal a mocně od sebe i od svých budúcích odevzdává prvé jmenovanému Simeonovi i jeho potomním budúcím.

Což se pak věna na tom kusu dotýče, pán JMt pan hejtman jsa příjemčí věna od paní Eleny, sestry své a manželky nadepsaného pana Jindřicha, mocně ten kus z věna propustiti jest ráčil témuž Simeonovi i jeho budúcím.

Pozdější rukou:

Item toto buď vědomo: Jakož jest svrchu v tomto zápisu položeno, což by pan Jindřich rybníkem tiem dále přes první vyměření Simeonovi vytopil, aby jemu rovnou měrou oddal, totiž což by nynější hrází dotopiti mohl, již o to o všecko mezi sebú narovnali jsú, tak že již pan Jindřich Simeonovi oddal a odměřil, a to jest od něho Simeon přijal.

Str. 62; po straně: Kus manství. Rybník Hrabíšovský.

153.

Král Vladislav II. Jindřichovi Berkovi z Dubé dává v manství mlýn v městě Dvoře.

Na hradě Pražském 1509, 29. května.

My Vladislav, z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvatský oc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie oc, oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Jindřicha Berky z Dubé a v Žirči, věrného našeho milého, jakož má a drží při městě našem Dvoru mlýn,

z kteréhož platu ročnieho témuž městu kopu miešenskú dávati a platiti povinen jest, abychom jeho z takového platu vysvoboditi a ten mlýn jemu, dědicuom a budúcím jeho k dědičnému manstvie milostivě dáti ráčili. K jehožto prosbě naklonění jsúce pro služby téhož Jindřicha, kterýmiž se nám zachovati a líbiti hledí a povinen bude, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím a radú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách ten nahořepsaný mlýn při městě Dvoru témuž Jindřichovi, dědicóm a budúcím jeho, k dědičnému manství jsme dali a tímto listem dáváme, chciece tomu, aby oni ten mlýn tak pod manství drželi a z něho s dědici a budúcími svými té kopy miešenské platu ročnieho k témuž městu nedávali ani dávati povinni byli nynie ani po věčné budúci časy. Při tom častopsanému Jindřichovi s dědici a budúcími jeho tyto další milosti činiece, aby oni strúhu tu, kteráž na ten mlýn jde, když by koli toho potřeba kázala a na tom mlýně nětco se opravovati mělo, spustiti za dva nebo za tři dni mohli, aby v tom času, což by se pokazilo, napraveno býti mohlo; však před spuštěním té strúhy bude on Jindřich s dědici a budúcími svými povinen obyvateluom města Dvoru týden před tím napřed dáti věděti, aby sobě časné lidé potřeb nachystali, a to, což by potřebí bylo, namleti dali.

K tomu také most ten přes řeku, kterýž jest nad mlýnem proti pivnici, poněvadž tudy od mnoha let jezdieno a voženo bylo a silnice jest, aby jemu Jindřichovi, dědicuom ani budúcím jeho, hájen nebyl; a oni také jej na svooj náklad, když by sešel aneb zkažen byl, opravovati mají a povinni budú.

Také tomu chcme pro lepší obecní, aby obyvatelé města našeho Dvoru nynější i budúci žádnému obilé neb sladu z města toho do mlýna téhož Jindřicha voziti a dávati nebránili, ani toho v uobci aneb jinde zapoviedati směli; než každý, ktož by pro své lepší do toho mlýna co dáti chtěl, aby jemu to hájeno nebylo.

Pakli by tíž měšťané v uobci aneb jinde to zapoviedali a do toho mlýna obilé aneb sladuov voziti nedopúštěli, tehdy na ně tuto pokutu ustanovujem, aby hejtmanu našemu kraje Trutnovského nynějšímu i budúcímu deset kop grošuov českých propadli a dáti povinni byli beze vší odpornosti.

A jakož nadepsaný Jindřich pro lepší prostranství jakús zahradu za dvě kopě grošuov českých k témuž mlýnu prikoupil, z kteréžto platu ročnieho dva groše česká k městu Dvoru dávány jsú: z těch také téhož Jindřicha, dědice a budúci jeho, vysvobozujem a prázdna činíme, aby jich oni žádnému více platiti a dávati povinni nebyli. A oni také měšťané naši Dvorští nynější i budúci sobě tu nahoře dotčenú kopu miešenskú s těmi dvěma groši českými od té zahrady již napotom v časích budúcích při placení sumy, kterúz nám do komory naší platí, každý rok srážeti mají a po věčné časy nám ani budúcím našim králuom českým více do komory naší nedávati.

Přikazujíc opatrným purgmistru a konšeluom i vší obci častojmenovaného města našeho Dvoru, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte nahoře psa-

ného Jindřicha s dědici a budoucími jeho při těch při všech milostech jměli, drželi a neporušitelně zachovali, žádných jim v tom překážek nečiniec, pod uvarováním hněvu a nemilosti naší; poroučejíce při tom urozenému Janovi z Šumburgku, hejtmanu na Trutnově, i jiným manuom kraje Trutnovského nynějším i budoucím, věrným našim milým, kdyžkoli pospolu shromážděni budete a častopsaný Jindřich, dědicové neb budoucí jeho, vás by za to požádali, abyšte jim tento list náš v kniehy vaše manské vložiti a vepsati rozkázali be[z] zmatku a všelijaké odpornosti.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme rozkázali. Dán na hradě našem Pražském ten úterý po hoďu slavném Ducha svatého léta božieho tisícého pětistého devátého, a království našich Uherského devatenáctého a Českého třicátého vosmého.

Str. 61; zápis tento je přetržen

154.

Jan Kocleřovský prodává manství v Záboří Matoušovi Ječmenkovi z města Dvora.

1509, 23. června.

Pan Jan Kocleřovský prodal manství své v Záboří Matoušovi Ječmenkovi ze Dvora. Před nás: Jana z Šumburka z Pirštnštejna a na Trutnově, hejtmana manství téhož kraje, Jana z Kozojed a v Chotobici, Herše z Želczna a na Třemešné, Adama Zilvara z Pilnikova a na Brečtaině, Simeona Prostředka od města Dvora, předstúpil jest urozený panoše Jan Kocleřovský a oznámil, že jest prodal pravým trhem to manství v Záboří, kteréž byl od Petra Kocúrka koupil, Matoušovi Ječmenkovi ze Dvora; a to s lesy, s lukami, s rolí, s potoky, s lovy i se vším plným panstvím, tak jakž jest to nadepsaný pan Jan sám držal.

Také toto známo buď, že jest toho manství VII prutuov položeno. Jestliže by kdy jaká berně neb jiná potřebnost přišla, z toho všecko, což činiti se má, svrchupsaný Matouš k tomu se svolil a řekl podstúpiti, aby v ničem jím neb skrze něho nic nescházelo.

Při tom ihned pan Jan Kocleřovský odevzdal jest Matoušovi to svrchujmenované manství od sebe i od svých budoucích, sobě na tom žádné zvláštnosti a práva ani svým budoucím nepozůstáváje. Stalo se v sobotu u vigiljí svatého Jana léta božieho tisícého pětistého devátého.

Str. 63; po straně: Záboří.

155.

Kateřině deři Jana z Kozojed povoleno od krále, aby děditi mohla po otci statek manský.

1509, 27. října.

Dánie královské panu Janovi Kozojedskému, aby dcera jeho Kateřina děditi mohla tiem vším manstvím, což k Trutnovu pří-

sluší, což nyní nadepsaný pan Jan nyní má neb potom mieti bude. Léta Páně tisícého pětistého devátého, v sobotu před svatými apoštoly Šimonem a Judú, urozený pán pan Jan z Šumb[ur]ka s Pirštnštejna, hejtman manství kraje Trutnovského, vyznal toto: že pan Zdislav Dobřenský předstoupil před krále JMt a JMti prosil, aby panu Janovi Kozojedskému milost učiniti ráčil takovou, aby dcera jeho Kateřina pravá dědička byla toho všeho statku, což pan Jan nadepsaný v manství má a mieti bude. Na to výš král JMt rozkázati ráčil panu hejtmanu kraje nadepsaného, aby jemu to obdarování a dání v knihy manské zapsati rozkázal.

Při tom také vyznání páně hejtmanovu byli jsú urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a na Žirči, urozený a statečný rytíř pan Hanuš z Warnštorfu a na Starých Bucích, pan Viktorin z Kocleřova seděním tudiež, pan Petr z Železna a Simeon Prostředek, přísežní soudu Trutnovského.

A při tom královském obdarování byli jsú urozený pán pan Vilém z Walštejna a na Štěpanicích, urozený vládka pan Jan Rašín z Rismburka na Staré, a pan Hašek Kule z Chotče seděním tudiež.

Zápis tento vepsán jest v tyto manské knihy před panem Heršem z Železné a na Trěmešné, panem Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, příčnými soudu manství kraje Trutnovského.

Str. 63.

156.

Jan z Kozojed stanoví poručníky dcery své Kateřiny a statku svého Haška Kuli z Chotče a Otíka z Holovous.

1510, 16. února.

Pan Jan Kozojedský poručníky činí. Před námi: Heršem z Železna a na Trěmešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými soudu manství kraje Trutnovského, urozený vládka pan Jan z Kozojed a na Chotobici poručníky tyto činí po své smrti nad Kateřinou, dceří svou, a nad statkem, kterýž po něm zuostane, jakož podle obdarování krále JMti nadepsaná Kateřina dědička pravá jest toho statku, zápis předepsaný o tom šíř ukazuje, urozeného vládka pana Haška Kuli z Chotče a pana Votíka z Holovús a na Cirekvici. A moc za své živnosti sobě pozuostavuje, aby to mohl změnit a jakž se jemu zdáti a líbiti bude, zjinačiti.

Také při tomto poručenství páně Kozojedského byl jest Pavel, písař přísežný soudu nadepsaného. Stalo se léta božieho tisícého pětistého desátého, v sobotu po svatém Valentinu.

Také pan Jan Kozojedský toto zapsati rozkázal, aby paní Jitka, manželka jeho, dceří vládla a jí, totiž paní Jitce, aby žádný z moci nadepsané Kateřiny nemohl vyníti. Než poručníci aby každý rok po XV^{ti} kopách paní Jitce vydávali na

potřeby dcery nadepsané. A když by se častopsaná Kateřina vdáti chtěla, paní Jitka bez vědomie pánuov poručníkuov ji vdáti aby moci neměla. Stalo se léta a dne napředpsaného před osobami v předešlém a v této stránce položeném zápisu popsanyými.

Str. 65.

157.

Viktorin z Kocleřova prodává ves Kocleřov s příslušenstvím Wolfgangovi z Hermsdorfu.

1510, 3. června.

Trh panu Wolfkangovi s panem Kocleřovským. Léta patnáctistého desátého, v pondělí mezi ochtábem Těla božieho, před nás: Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Václava z Šanova a na Hostinném, Simeona Prostředka od města Dvoru, předstúpil jest urozený vládka pan Viktorin z Kocleřova a oznámil, že jest prodal dobrovolně pravým trhem ku pravému panství a dědičnému držení ves Kocleřov, dvouor s poplužím s [dvory] kmecími, s platy, s robotami, se vším panstvím, s rybníky, s lesy, s lukami, s potoky, se všemi vodotečmi, i se všemi chrastinami i se všemi příslušnostmi, jakž jest toho sám v držení byl, s lovy s hony, s horami i s doly, na zemi i pod zemí, tu sobě ani svým budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavuje. A to všecko prodal jest urozenému vládce panu Wolfkangovi z Hermstorfu a dědicuom jeho.

A k tomu se jest nadepsaný pan Viktorin dobrovolně svolil: jestliže by ktožkoli z přátel neb z příbuzných jeho panu Wolfkangovi na ten statek sáhl a kterakžkoli jej nařekati chtěl, že v tom za správu jemu stojí a ve všem jej zastati slíbil, tak aby pan Wolfkang žádné škody skrze to nebral.

Také při nejprvnějším soudu manském pan Viktorin panu Wolfkangovi odevzdati má ten statek podle práva manského.

Item toto při tom buď známo, že pan Viktorin Kocleřovský vymienil jest a vymieňuje sobě polovici poddacího kostelnieho tu v Kocleřově.

Str. 66; po straně: Kocleřov.

158.

Křištof z Hermsdorfu postupuje plat v Chotobici bratru svému Wolfgangovi.

1510, 3. června.

Dání panu Wolfkangovi, právo bratra jeho v Chotobici. Tajž den a v tu hodinu, jakož svrchu psáno na této stránce stojí, před nás nadepsané přísežné soudu manství kraje Trutnovského předstúpil urozený vládka pan Wolfkang z Hermstorfu, a ukázal list s pečeti bratra svého a podle toho na svědomie pečť pana Petra z Kbelska a pečť pana Pertolta z Mělnic, kterýžto list v sobě to za-

vieral, že pan Krištof z Hermstorfu kterěžkoli právo má ve vsi v Chotobici a jakýžkoli plat, to všecko poroučí a dává mocně panu Wolkangovi nadepsanému a jeho dědicuom, na tom sobě ani svým budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavuje.

A týmž listem pan Krištof rozkázal jest vymazati zápis ten, kterýž jemu svědčil v těchto knihách na ten plat v Chotobici.

Str. 66; po straně: Chotobice.

159.

Viktorin z Kocleřova zapisuje bratrancům svým právo své na vsi Bukovině.

1510, 3. června.

Pan Viktorin Kocleřovský bratrancuom zapisuje. Léta patnáctistého desátého, v pondělí mezi ochtábem Těla božieho, před nás Herše z Železna a na Třešně, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Václava z Šanova a na Hostinném, Simeona Prostředka od města Dvoru, předstúpil jest urozený vládyka pan Viktorin z Kocleřova a rozkázal zapsati bratrancuom svým právo na Bukovině po té sumě, v čem Bukovina zastavena jest, tak aby oni po smrti jeho to vyplatiti aneb doprodati a s tím, což by se jim zdálo a líbilo, učiniti mohli. Moci sobě za své živnosti pan Viktorin v tom pozuostavuje.

Str. 67; po straně: Bukovina.

160.

Král Vladislav svoluje, aby Kateřina dcera Jana z Kozojed po otci děditi mohla statek manský, a činí nápadníky téhož statku po ní Haška Kuli z Chotče a Otíka z Holovous.

V Tatě 1510, 22. července.

Majestát paní Kateřině z Kozojed náležející. Před nás: Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, urozená paní Kateřina z Kozojed s přátely některými svými předstúpivše požádala jest nás, bychom jí majestát a dání královské jí svědčící v knihy tyto manské vepsati rozkázali. Jejízto žádosti, poněvad[ž] slušná viděla se býti, neodepřevši, to jsmy učinili. A ten majestát slovo od slova takto zní:

My Vladislav, z božie milosti uherský, český, dalmatský, charvatský oc král, margkrabie moravský, lucemburské a slezské knieže a lužický margkrabie oc, oznamujem tiemto listem všem: Jakož jest slovutný někdy Jan Kozojedský, věrný náš milý, to na nás před časy minulými obdržel, aby dcera jeho Kateřina mohla po smrti jeho v statku, kterýž v kraji Trutnovském leží, pravú dědičku býti; i prošení jsmy jménem téhož sirotka, poněvadž to všeckno v knihy manské jest zapsáno,

abychom ještě takové povolenie naše listem naším potvrditi ráčili, aby potom týž sirotek v tom žádných zmatkuov neměl. K takovéžto prosbě naklonění jsúce, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím a radú věrných našich milých, mocí královskú v Čechách, jakož jsme prvé k tomu svoliti ráčili, ještě tímto listem svolujeme a toho vědomě potvrzujeme, nahořepsanú Kateřinu, dceru někdy Jana Kozojedského, toho manského statku v kraji Trutnovském pravú dědičku činiece, a to beze všech lidí všelijaké překážky.

Při tom pro lepší téhož sirotka slovným Haškovi Kulovi z Chotče a Votíkovi z Holovús, věrným naším milým, toho povolujeme a pravú moc dávámy, poněvadž oni řádně nahořepsaným Kozojedským dcery jeho za poručníky dáni jsú, aby oni mohli tím statkem hýbati potud, pokudž by k lepšímu sirotčímu sloužení mohlo.

Dále také, poněvadž nahořepsaní Hašek a Votík jakožto poručníci o lepší sirotčí státi a o to pracovati mají, nechtiece, aby oni toho také škodni býti měli, takto jim zvláštní milost činíme: Jestliže by pán Buoh častopsaného sirotka Kateřinu smrti uchovati do let rozumných neráčil, tehdy cheme, aby nahoře jmenovaní Hašek a Votík všeho a všelikterakého toho statku manského v kraji Trutnovském ležícího po témž sirotku praví nápadníci byli a s tím statkem všeckno učiniti mohli, jako by jich vlastní byl, však službám a povinnostem manským nám a budoucím králuom Českým bez škody.

Přikazující všem úředníkuom i jiným poddaným naším království Českého nynějším i budoucím, a zvláště hejtmanu kraje Trutnovského, věrným naším milým, abyšte nahoře psanú Kateřinu, Haška a Votíka při těch všech milostech a obdarování měli, drželi a neporušitedlně zachovali, žádných jim v tom překážek a obtížností nečiniece ani komu činiti dopouštějíce, a to pod uvarováním hněvu a nemilosti naší.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto kázali jsme přivěsiti. Dán v Tatě, ten pondělí na svatú Maří Magdalenu, léta božieho tisícého pětistého desátého, království našich Uherského dvacátého, Českého třicátého devátého.

Str. 92. Srv. čís. 155, 156.

161.

Johanka z Mečkova čtyrem dcerám svým zapisuje po 50 kopách gr. č. z věna svého.

1510, 15. srpna.

Zápis paní Johanky z Mečkova: dcerám svým po padesáti kopách groších zapisuje. Léta božieho patnáctistého desátého, v čtvrtek den Nanebevzetí Matky Boží, před nás: Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné soudu manství Trutnovského, předstúpila jest urozená paní Johanka z Mečkova a s dobrým rozmyslem toto zapsati rozkázala:

Což se věna jejíeho [dotýče], kteréž zapsané v těchto kniehách má na zboží a na vseh v témž zápisu jmenovaných: aby z toho věna jejíeho vydáno bylo dcerám čtyřem, když let dojdou, po padesáti kopách groších českých, a to po její smrti.

A jestliže by která z nich prvé, než by let došla, umřela, s jedné na druhú spadnutí má. Pakli by všechny zemřely, tehdy těch II^c ₯ g. na její syny aby spadlo.

A což víc toho věna podle zápisu prvního nadepsané paní Johance nad tuto sumu, totiž nad těch II^c ₯ g., svědčí, to poroučí mocně synuom svým.

Item nadepsaná paní Johanka moc sobě za své živnosti zuostavuje, aby to, což v tomto zápisu položeno jest, změnit a s tím jakožto s svým vlastním, což se jí zdáti a líbiti bude, učiniti mohla.

Str. 67; zápis tento je přetržen.

162.

Viktorin z Koclérova odevzdává ves Koclérov Wolfgangovi z Hermsdorfu.

1512, 5. února.

Odevzdání panu Wolfkangovi od pana Kocleřovského. Před nás: Heřmana z Šumburka z Pirštnšteyna, hejtmana manství kraje Trutnovského, Hanuše z Warnštorfu, Herše z Železna, Zigmunda z Javorníka, Václava z Šanova, Adama Zilvara z Pilnikova, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné soudu manství Trutnovského, předstúpil jest urozený vládka Viktorin z Koclérova a dobrovolně podle práva manského odevzdal jest ves Koclérov se vším příslušenstvím, jakž zápis prodaje šír ukazuje. A to odevzdal urozenému též vládce panu Wolfkangovi z Hermštorfu a v Koclérově i jeho dědicuom neb budoucím, sobě tu nadepsaný pan Viktorin i žádnému z budoucích svých žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavuje. Stalo se léta božieho tisícého pětistého dvanáctého, ve čtvrtek po Hromnicích.

Str. 68; po straně: Koclérov.

163.

Wolfgang z Hermsdorfu zapisuje bratru svému Kristofovi 310 kop gr. č. na Koclérově.

1512, 5. února.

Pan Wolfkang z Hermštorfu a v Kocleřově zapisuje bratru svému. Před nás: Heřmana z Šumburka oc, hejtmana manství kraje Trutnovského, Hanuše z Warnštorfu, Herše z Železna, Zigmunda z Javorníka, Václava z Šanova, Adama Zilvara z Pilnikova, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné soudu manství kraje Trutnovského, předstúpil jest urozený vládka Wolfkang z Hermštorfu a v Kocleřově, snažně žádaje a prose, abychom jemu ceduli v knihy tyto naše manské vepsati rozkázali, kterážto zní v tato slova: Já Wolfkang z Hermštorfu priznávám se, že jsem dlužen pravého a spravedlivého dluhu tři sta kop grošuv českých a X ₯

gr. českých bratru mému Křištofovi z Hermstorfu, a tu sumu já svrchupsaný Wolfgang ujišťuji na svém zboží v Kocleřově se všemi duochody i také na Chotobici takovým obyčejem, když já Kocleřov doplatím panu Viktorinovi ujcí svému, tehdy bratru mému Křištofovi z Hermstorfu mám mu vydávati všech duochoduov polovici ze všeho zboží, nic sobě nepozuostavuje.

A když by sumy na tom zboží mieti nechtěl, dada mi rok napřed věděti, tehdy já jemu budu povinovat bez odporu tu sumu dáti a položiti v moc jeho.

Pakli bych tomu všemu zapsání dosti nedělal, tehda má mieti moc a právo na to zboží se vésti a to držeti a užívati tak dlouho, dokudž bych mu dosti neudělal vedle zapsání tohoto, beze vší překážky mé i dědicuov mých.

A také na tom zboží žádnému nemám zapisovati ani zavazovati bez vuole a vědomí bratra mého Křištofa z Hermstorfu. Stalo se léta božieho tisícého pětistého dvanástého, ve čtvrtek po Hromnicích.

Plnú vuoli pan Křištof k vymazání zápisu tohoto dal jest.

Str. 68; po straně: Kocleřov. Chotobice. — Zápis tento je přetržen.

164.

Jindřich Berka z Dubé prodává tvrz Žireč s příslušenstvím Burjanovi Labutovi ze Švamberka.

1512, 26. dubna.

Panu Labutovi JMti trh o Žireč. Leta božieho tisícého pětistého dvanáctého, v pondělí po svatém Jiří, před urozeným a statečným rytířem Hanušem z Warnstorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Břečtajně, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přiseznými soudu manství kraje Trutnovského, stoje urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a na Heřmanicích dobrovolně vyznal jest, že prodal pravým trhem k pravému panství a dědičnému držení Žireč tvrz, dvuor s poplužím, ves s dvory kmečími, s platy, s robotami, se vším panstvím, s rybníky, s lesy, s lúkami, s Labem, s potoky, s chrastinami i se všemi příslušenostmi, jakž jest toho sám v držení byl, s lovy, s hony, s horami i s doly, nad zemí i pod zemí, tu sobě ani svým budoucím práva nepozuostavuje žádného ani žádné zvláštnosti. A to prodal jest urozenému pánu panu Burianovi Labutovi z Švamberku a na Hradišti nad Labem i dědicuom jeho za puol páta sta kop grošuov českých na placenie rozdielné, jakž mezi sebu trh a smlúvu mají.

A pan Jindřich nadepsaný i s dědici svými to svrchudotčené manství, což jest panu Burianovi prodal, spravuje do dne a do roka, čímž má a mieti bude vedle práva manského. Stalo se leta a dne svrchupsaného.

Str. 69; po straně: Žireč.

165.

Adam Zilvar z Pilnikova prodává ves osazenou Vyhnanov a ves pustou Prorub Jindřichovi Berkovi z Dubé.

1512, 26. dubna.

Panu Jindřichovi Berkovi trh. Léta božieho tisícého pětistého XII°, v pondělí po svatém Jiří, před námi: Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, urozený vládka pan Adam Zilvar z Pilnikova a na Břečtaji oznámil, že jest prodal ves Vyhnanov k pravému panství a dědičnému držení, s dvory, s mlajnem, s platy, s robotami, s lesy, s potoky, s hony, s horami i s doly, na zemi i pod zemí. A to jest prodal urozenému pánu panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Heřmanicích i dědicuom jeho za jmenovitú sumu šedesát kop grošuv. A k tomu také prodal jest ves pustou, kteráž Prorub sloula. To vše prodáno jest v sumě svrchupsané.

Item tato při tom výmienka jest: jestliže pan Adam tu nadepsanú ves osedlú i pustú zase v držení bude chtieti ujíti, tehdy od tohoto svatého Jiří nynie minulého v plném roce při svatém Jiří má dáti napřed panu Jindřichovi puol léta věděti; a když toho puol léta vyjde, tehdy při svatém Havle, když jeho sumu pan Adam položí, má jemu ihned to zbožie zase pustiti bez odporu.

Když pak ten čas podle té výmienky pomine, totiž nebude-li panu Jindřichovi při svatém Havle, jakož se napřed jmenuje, jeho suma dána a položena, tehdy k takové výplatě pan Adam i jeho budoucí mocnosti ani práva mieti nebudou.

Item pan Adam to, což jest prodal, spravuje a spraviti má panu Jindřichovi a jeho budoucím do dne a do roka, čímž má a mieti bude, a to podle práva manského.

Tento zápis svrchupsaný oznámen byl v zahájeném soudu. K kterémuž pan hejtman JMt i jiní páni manové přísežní povolenie dali.

Str. 69; po straně: Vyhnanov. Prorub.

166.

Jindřich Berka z Dubé směňuje s Dvorskými grunty manské za šosovní.

1512, 1. června.

Zápis pana Jindřicha Berky s pány Dvorskými o gruntuov směněnie, totiž městských za manské. Před nás, Heřmana z Šumburka a na Trutnově, hejtmana téhož kraje, Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bučicích [sic!], Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Václava z Šanova a na Hostinném, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manskému, předstúpil jest urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a na Heřmanicích, podle něho páni Dvorští s plnú

moci jsúc od purgmistra, konšel i ode vší obce vysláni. Obojí společně žádali jsú, aby jim smlouva tato nížeapsaná dopuštěna byla v kniehy tyto naše vepsati, kterážto se stala o změnění gruntuov městských k městu Dvoru příležejících za grundy manské. Kdež my uznavše žádost jich býti slušnú, zvlášť porozuměvše, že větší díel městských gruntuov za manské odděluje se, jim k tomu povolenie, aby se zápisem utvrdilo, dali jsme a mocně dávamy. A ta smlouva zní v tato slova:

Léta božieho tisícého pětistého XII, v úterý po slavném hodu Ducha svatého, stala se celá, dokonalá a dobrovolná smlouva mezi urozeným pánem panem Jindřichem Berkú z Dubé a na Heřmanicích s jedné, a opatrnými purgmistrem, konšely i vší obcí města Dvoru nad Labem s strany druhé, a to taková:

Jakož jest nadepsaný pan Jindřich některé grundy městské pod šos příslušející držal a drží, totiž Peřinovský kus rolí, lúky, což k tomu přísluší, od Jelena kus louky i rolí, od Jana Bielého Janka syna hony jedny i s tím kusem louky, od Jana Chodečka kus louky i rolí, od Simeona Prostředka kus rolí a louky, pokud sobě vymezili a sfrajmarčili zvlášť s takovou výmíenkou, že pán i jeho budoucí povinni budú s této strany od rolí Simeona Prostředka plot držeti, aby tam dobytek nedocházel; pakli by nedělali, tehdy žádnou škodou jim povinen nebude, totiž Simeon Prostředek i jeho budoucí. Na kterýchžto také gruntích městských hráz k rybníku Hrabišovskému pán dělal jest a tajmž rybníkem topí, a silnice, kteréž by se tím rybníkem kazily, opravovati jměl, totiž nad rybníkem i pod rybníkem. Za kteréžto grundy i za nadepsané šosovní platy, kteréž jest pán z těch kusuov platil a platiti měl, i za to, že budoucně purgmistr a konšelé nadepsaní na obecní náklad ty silnice opravovati mají, tak aby pán s těmi opravami těch silnic nic činiti neměl ani jeho budoucí, oddal jest tu louku pod Stránkou i s Labem i s tím kusem, kterýž by jim pán prodal, i také s Labem, což jeho k tomu kusu přísluší, k tomu také i všicku Stránku až po silnici zhuoru, a pokudž ta louka sama v sobě leží, potud mez Labe i Stránky až k silnici jíti má.

Což se pak vedenie vody do toho rybníku dotýče, tu pán i jeho budoucí počna od Zález a gruntuov městských starou silnicí vésti má, on neb jeho budoucí. Pakli se pánu zdáti a líbiti bude, muož ta voda pod novou silnicí vedena býti, i jiné vodoteči po gruntích městských, tak však bez škody silnice. Také ta jmenovaná voda má vpuštěna býti do toho údolí těch rybníčkuov.

A což se Simeona Prostředka dotýče, on té vší vody polovici do svých rybníkuov požívati má i jeho budoucí beze vší překážky, a s pánem polovici nákladu na strúhy čině povinen bude i jeho budoucí, a obojí to opatrovati mají, aby ta voda nadepsaná budoucně jim k užitku jíti mohla. Což se pak toho rybníka Hrabišovského u té hráze blíž k městu nad silnicí dotýče, tu pán i jeho budoucí strúhy slušné držeti mají, tak jakž slušné jest.

A když by ten rybník pán neb jeho budoucí spustiti chtěli, před spuštěním mají dáti znáti purgmistru a konšelom napředpsaným čtyři neděle, a to ku podzimku o svatém Jakubě a k jaru o středopostí.

A jestliže by kdy svrchupsaný purgmistr a konšelé i všecka obec rybník na těch lukách a gruntích pod páně rybníkem dělali a té vody potřebovali, tehdy pán i jeho budoucí splav u této hráze udělati mají a tak, aby voda do starého toku padala. Ale dokavadž rybník neudělají, v tom pán i jeho budoucí vuoli budou mieti s této strany hráze nové aneb s oné strany hráze druhé, kdež se jim zdáti a líbiti bude, udělati.

A též když by napřed jmenované vody potřebovali, jakž oněmi trúbami puštěno bude, takéž touto s této strany vši aby puštěno bylo; a podtrubí pod tajmž rybníkem a hrází novou pán i jeho budoucí svobodné mieti mají beze vši překážky.

Str. 71.

167.

Hanuš z Warnsdorfu připovídá se k statku Jana z Šanova a na Hostinném.

1512, 2. června.

Před námi: Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, urozený a statečný rytíř Hanuš z Warnstorfu a na Starých Bucích oznámil jest, kterak jsa rukojmí za nějakou sumu peněz za pana Jana Hostinského, z toho rukojemství vypraven nenie. Při tom také okázal psanie, kteréž jemu pan Jan o tuž věc učinil, žádaje, aby se o svojoj díel umlouval. Žádal jest nás nadepsaný pan Hanuš, abychom jemu připovědi na statek jeho páně Januov, kterýž k manství Trutnovskému přísluší, přáli, buď jeho málo neb mnoho.

Čehož my odepřieti slušně nemohúce, tohoto zápisu dopustili jsme tak: Jestliže k tomu přijde, že pan Hanuš za pana Jana své dadúc, toho zase dosétci nebude motci, aby se statku nadepsaného přede všemi jinými držeti a jím se hojiti mohl. Stalo se léta božieho tisícého pětistého dvanáctého, v středu před svatú Trojicí.

Toto při tom věděno býti má, že pan Hanuš z té příčiny připověděl se jest na statek nadepsaný, jestliže by pan Jan týž statek prodati chtěl, prvé než by jej vypravil aneb to, což by zaň dal, zase navrátil, aby k takovému prodaji dopuštěn nebyl, neb jemu toho pan Hanuš brániti chce právem.

Při tom ihned tajž den a tu hodinu pan Prokop Poličanský, úředník na Trutnově, na místě pána pana hejtmána manství kraje toho Trutnovského, připověděl se jest týmž vším zpuosobem k statku svrchupsanému po panu Hanušovi svrchupsaném.

Str. 70.

168.

Jitka z Chotče právo své na Chotobici zapisuje Jiříkovi z Koloděj manželů svému.

1512, 14. října.

Paní Jitka z Chotče panu Jiříkovi z Koloděj, panu manželů svému, právo své na Chotobici zapisuje. Před nás Heřmana z Šumburka a na Trutnově, hejtmana manství téhož kraje, Hanuše z Warnstorfu a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudíž, Václava z Šanova a na Hostinném, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství téhož, předstúpila jest paní Jitka z Chotče a dobrovolně s dobrým rozmyslem a raddú přátel svých dala jest a mocně dává všecko právo své na Chotobici, kteréž má řádně zapsané napřed v knihách těchto, jakož týž zápis to v sobě zavírá a šíř ukazuje, na tom sobě ani svým budoucím žádné moci i žádného práva nepozuostavuje, a to Jiříkovi z Koloděj, panu manželů svému, i jeho dědicům neb budoucím, tak aby on s tou sumou v témž zápisu napřed jmenovaném položenú mohl učiniti, což by se jemu zdálo a líbilo, též i jeho budoucí. Stalo se leta božieho tisícého pětistého dvanáctého, ve čtvrtek před svatým Havlem.

Item toto při tom má věděno býti, že pan Jiřík nadepsaný, když jemu suma v témž napřed psaném zápisu jmenovaná dána a položena bude, tak jakž týž zápis ukazuje, tehdy povinen bude ten statek zase pustiti, komuž náležeti bude, beze vší otpornosti.

Také i toto známo býti má, že paní Jitka i ten list věnní, kterýž měla, mocně dala jest nadepsanému panu Jiříkovi manželů svému, tak aby on s tím listem mohl učiniti, což by se jemu zdálo a líbilo, jako by jemu slovo od slova svědčil.

A pan Jiřík to držeti má, což se v tomto zápisu zavírá a zapisuje, bez újmy služby krále JMti, pána našeho milostivého.

Str. 70; po straně: Chotobice. — Zápis tento je přetržen. Srov. č. 90.

169.

Zikmund z Javorníka zavazuje statek svůj Hanušovi z Warnsdorfu.

1513, 7. března.

Panu Hanušovi zápis na pana Javornického. Leta božieho tisícého pětistého třináctého, v pondělí před svatými mučedlníky Crhou a Strachotou, před nás Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné manství kraje Trutnovského, předstúpiv před nás urozený vládka pan Zikmund z Javorníka a oznámil:

Jakož jest zaň rukojmie urozený a statečný rytíř pan Hanuš z Warnstorfu v listu hlavniem za věno ku paní Anně, manželce téhož pana Zigmunda, kteréhožto

věna příjemce jest urozený vládka pan Bavor z Hustiřan oc; i poněvadž již psaný pan Hanuš v témž rukojemství státi nechce a toho žádá, aby z něho vypraven byl konečně do svatého Jiří najprv příštího, k čemuž se jest pan Zigmund dobrovolně svolil a slíbil do toho času panu Hanušovi jeho pečeť navrátiti. Pakli by toho ne učinil, tehdy tímto zápisem zavazuje statek svůj, totiž Javorník se vším jeho příslušenstvím, tak aby on pan Hanuš ihned nazajtřie po svatém Jiří komorníkem, tak jakž v tomto manství za právo drží se, na týž statek uveden byl a jeho užíval dotud, dokudž by pečeti panu Hanušovi, tak jakž svrchu psáno stojí, pan Zigmund nenavrátil.

A když by pečeť svou pan Hanuš z listu prvé psaného vyvazenou měl, ihned tento zápis v nic obrácen býti má.

Str. 72; po straně: Javorník.

170.

Viktorin z Koclérova zapisuje 100 kop gr. č. věna na vsi Bukovině Anně z Bořic manželce své.

1513, 13. června.

Pan Viktorin Koclérovský věno zapisuje paní Anně manželce své. Leta božieho tisícého pětistého třináctého, v pondělí před svatým Vítem, před nás Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Tře-mešné, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpil jest urozený vládka pan Viktorin z Koclérova a dobrovolně zapsati jest rozkázal C 100 gr. českých paní Anně z Bořic, manželce své, věna jejího spravedlivého na své vsi Bukovině i na všem, což k té vsi přísluší, na lidech na kmetcích, na požitcích jiných, na rybnících, na potocích, na mlýně, na lesích tak, jestliže by jeho přebyla, aby s tím věnem jako s svým vlastním, což by se [jí] zdálo a líbilo, učiniti mohla.

Tu pan Viktorin nic [sobě] nepozuostavuje, než výplatu sobě a svým budoucím zachováváje hotovou pospolnou sumu, jakož se svrchu jmenuje, groši českými zaplatiti již jmenované paní Anně; avšak všecko bez pohoršení a újmy služby KMti k Trutnovu příslušející.

Toto pak vědomo býti má: Jestliže by pan Viktorin tu svrchupsanú ves prodati chtěl, aby to bylo bez újmy věna jejího; totiž aby ihned po prodaji list obyčejnej na těch C 100 gr. českých s dobrými a hodnými rukojmími pan Viktorin neb jeho budoucí položili; a ten list k věrné ruce aby dán byl schovati tu, kdež by paní Anna dobře svajm jista byla.

Při tom také toto má vědomo býti, že pan Viktorin nadepsaný po smrti své výplatu na té vsi svrchujmenované pozuostavuje a dává strýcuom svým, synuom paní Jana z Koclérova bratra svého, neb jednomu z nich, takovým způsobem vším,

aby jím ta výplata vyjítí mohla, jakž svrchu psáno stojí. Moc sobě pan Viktorin za své živnosti pozuostavuje při tomto dání té výplaty.

Str. 74; po straně: Bukovina. — Zápis tento je přetržen.

171.

Hašek Kule z Chotče a Otík z Holovous, poručníci sirotka a statku nebožtíka Jana z Kozojed, dávají týž statek ve 100 kopách gr. č. v zástavu Jiříkovi z Koloděj.

(1513.)

Pan Hašek Kule z Chotče, pan Votík z Holovús, poručníci statku po nebožtíkovi panu Kozojedském pozuostalého. Před nás Hanuše z Warnstorfu a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstoupivše před nás urození vládky pan Hašek Kule z Chotče seděním tudíž, pan Votík z Holovús a na Cirekvici, poručníci mocní panny Kateřiny, dcery nebožtíka pana Jana Kozojedského, a statku po něm pozuostalého, oznámili před námi, že jsou postúpili a mocně v drženie pustili všecek statek ten sirotka nadepsaného, což jeho koli pozuostává nad věno paní Jitky, někdy manželky pana Jana napřed jmenovaného a matky téhož sirotka. A to zpuosobem tiehto takové drženie statku téhož pouštějí urozenému vládky panu Jiříkovi z Koloděj a na Skalici, tak aby on toho statku požívati a jím vládnúti mohl dotud, dokudž by jemu sto kop grošuov českých dáno a splněno nebylo, kterýžto dluh a sumu nebožtíkem panem Janem Kozojedským zadluženú pan Jiřík na sebe jest přijal.

Když by pak koli jemu těch C fl. g. dáno a položeno bylo, tehdy bez odporu a všelijaké výmluvy téhož statku všeho, což přes věno svrchupsané paní Jitky jeho, totiž statku, přebývá, má postúpiti poručníkuom nadepsaným.

Při tom také toto má vědomo býti, že pan Jiřík častopsaného statku v drženie jsúc, má a povinen bude to tak spravovati, aby naň žádného zadluženie přes těch C fl. gr. nedopouštěl.

A jestliže by poručníkuov nadepsaných v tom času pán Buoh smrti neuchoval, tehdy pan Jiřík po vyzdvížení a přijetí sumy těch C fl. g. českých má a povinen bude týž statek pustiti panně Kateřině svrchupsané.

Také pan Jiřík častopsaný, jakž ten statek v drženie přijímá, tak jeho zase postúpiti povinen bude, aby od něho nic odcizeno nebylo, leč by se co skrze války neb jinak k tomu podobně z dopuštění božieho přihodilo; tiem pan Jiřík povinen býti nemá.

Str. 73; zápis tento je přetržen. Srov. č. 125.

172.

Duchek Had prodává louku Josefovi krejčmu z města Dvora.

1515, 29. ledna.

Prodanie louky, kteráž při městě Dvoře ležiec, k manství Trutnovskému příleží. — Duchek Had. Před námi Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Simeonem Prostředkem od města Dvora, přísežnými k soudu manství Trutnovského, v pondělí před slavností Hromnic léta božieho XV^cXV^o, Duchek Had dobrovolně a rozmyslně prodal jest louku svú, kterýž byl od Jiřka Števausova koupil, jakož zápis předešlý s tím Jiřkem šíř ukazuje. A to jest prodal s týmž vším příslušenstvím a právem, jakž toho sám v držení byl, opatrnému Josephovi krajčiemu, města Dvora obyvateli, k pravému a dědičnému drženie za sumu, jakž jsú mezi sebú smlúvu učinili.

Item k té louce přísluší proti nie puol Labe a vrbiny, kteréž jí přfležejí; těch též svrchupsaný Joseph užívati má, jakož nadepsaný Duchek toho všeho v drženie jsa užíval i jeho předkové, toho gruntu držitelé. Nic sobě častopsaný Duchek ani svým budúcím na té louce a na témž gruntu nepozuostavuje.

A jestliže by při tomto prodaji louky svrchupsaný taková potřebnost náležala, aby před panem hajtmanem JMtí a pány many v soudu zahájeném na Trutnově trh ten oznámen byl, to prvé psaný Duchek učiniti má a řádem tiem všechno podniknouti.

A jestliže by v tom času pán Buoh smrtí jeho zachvátiti ráčil, tehdy na místě svém mocně poručil opatrnému Jiříkovi Markusovi, aby on mocnost jmel odevzdati tu louku a všechno učiniti, jako by sám Duchek osobně to puosobil, což by při témž prodaji jaké potřebnosti náležalo.

Zápis nadepsaný oznámen byl v soudu zahájeném ve čtvrtek před Navštívením panny Marije; kterémuž zápisu pan hejtman JMt i jiní páni manové přísežní povolenie dali.

Str. 74; po straně: Louka. Kus Labe.

173.

Anna z Bořic 100 kop gr. č. věna svého zapsaného na vsi Bukovině odkazuje Šimkovi z Bořic, otcí svému.

1515, 29. ledna.

Paní Anna z Bořic. Před námi Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Simeonem Prostředkem od města Dvora, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, paní Anna z Bořic osobně stojící dobrovolně a rozmyslně s radú přátel svých zapsati rozkázala věno své, kteréž má na Bukovině, jehož jest suma sto kop grošuv českých, jakož předešlý zápis ukazuje

a gruntovně oznamuje. A to zapisuje a odkazuje mocně urozenému vládce panu Šimkovi z Bořic, otci svému, tímto způsobem: Jestliže by jí paní Anny prvé než pana Šimka pán Buoh smrtí zachvátiti ráčil, aby on pan Šimek s tím věnem svrchupsaným učiniti mohl jako s svým vlastním, což by se jemu zdálo a líbilo.

Moc sobě paní Anna za své živnosti pozuostavuje při tomto zápisu [to] změnití aneb tak při tom zuostaviti. Stalo se léta božieho tisícého pětistého patnáctého, v pondělí před slavností Hromnic.

Str. 74; zápis tento je přetržen.

174.

Král Vladislav dává své svolení, aby Anna a Jitka, dcery Šimka z Bořic, po otci svém směly dědití statek manský.

V Prešpurce 1515, 19. dubna.

My Vladislav, z božie milosti uherský, český oc král a margkrabie moravský oc, oznamujem tímto listem všem, že jsme prošení od urozeného Jana z Šumburgka a na Lanchutě, věrného našeho milého, abychom slovutnému Šimkovi z Bořic, věrnému našemu milému, tu milost, co se manstvie aneb statku manského, kterýž k Trutnovskému manství přísluší, jmenovitě rybníku a Podstránie se vším jeho příslušenstvím, a kterýž polohenie má blízko u města našeho Dvoru nad Labem, tak jakož to od urozeného Jindřicha Berky z Dubé a na Heřmanicích, věrného našeho milého, koupil, dotýče, učiniti a ten statek jmenovaný po smrti téhož Šimka na Annu a Jitku, dcery jeho, převésti ráčili.

K kteréžto prosbě pro služby téhož Jana naklonění jsúce, přivolili jsme k tomu a tímto listem mocně jakožto král český přivolujeme a jmenovaný statek, jakž se svrchu píše, na již psané Annu a Jitku prevozujeme, chciece tomu konečně, aby ony týž statek po smrti téhož Šimka, otce svého, jakožto pravé dědičky toho statku jměly, držely, jím vládly a jeho užívaly bez naše, dědicuov našich i jiných všech lidí všelijaké překážky.

A protož prikazujem urozenému Heřmanovi z Šumburgka, hajtmanu kraje Trutnovského, věrnému našemu milému, i jiným hejtmanuom budúcím, aby svrchupsané Annu a Jitku při tomto našem obdarování jměli, drželi a neporušitedlně zachovali a toto dání a obdarování naše v kniehy manské, jimiž sobě tíž manové Trutnovští statky své řiedí a spravují, vložití a vepsati dali bez zmatku a všelijaké otpornosti.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přitisknutí. Dat. Posonii f. V. post dominicam Quasimodogeniti, anno Domini oc XV., regnorum autem nostrorum Vngarie XXV., Boemie vero XLIII°.

Ex commissione propria Regie Maiestatis.

Str. 78.

175.

Jindřich Berka z Dubé prodává statek Hrabišovský Šimkovi z Bořic.

1515, 2. května.

Pan Jindřich Berka z Dubé. Prodanie rybníka Hrabišovského, a což k němu přísluší. Před námi: Heršem z Železna a na Třemešné, Si-meonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený pán pan Jindřich Berka z Dubé a na Heřmanicích a urozený vládka Šimek z Bořic a u města Dvoru oznámili, že jsú mezi sebou učinili pravý a dokonalý trh, tak že jmenovaný pán prodal jest témuž panu Šimkovi statek ten, kterýž Hrabišovský slove, Podstránie, rybník, rybníček malý a všechno, což k tomu přísluší, se všemi vodotečmi i jiným vším právem, tak jakž toho sám v drženie byl.

Též také prodal jest ten plat, kterýž jměl na tom popluží, na lukách a lesích okolo téhož rybníka, na osobách některých, města Dvoru obyvatelch, kterýmž jest to pán nadepsaný pod týž plat prodal, tak jakž jednomu každému, co kto platiti má, uloženo jest.

Na tom gruntu a jmenovaném statku nadepsaný pán sobě ani svým budúcím nižádného práva i vzláštnosti žádné nepozuostavuje. Stalo se v středu na den svatého Zigmunda, léta božieho tisícého pětistého patnáctého.

Str. 75.

176.

Křištof z Švamberka a na Boru k vyhlášení nálezu mezi ním a Heřmanem z Šumburka stanoví plnomocníky.

1515, 10. května.

Urozený pán pan Kristofor z Švamberga a na Boru, jsa pohnán od urozeného pána pana Heřmana z Šumburgka a na Trutnově podle svolenie pánuov manuov přísežných k vyhlášení nálezu, k rozsudku, poručiti jest ráčil na místě svém přijíti ten nález a rozsudek k zisku i k ztrátě urozeným vládkám panu Zdenkovi z Bošína, purgkrabí na Ratajích, Albrechtovi Kekulovi z Stradonic, a opatrnému Johannesovi písaři Toušovskému, všem spolu nebo jednomu z nich.

Stalo se zapsanie toto v zahájeném soudu f. V. post festum Stanislai anno oc XV.

K třetímu puohonu pán JMt osobně státi jest ráčil.

Str. 76.

177.

Adam, Mikuláš a Hynek Zilvarové z Pilnikova prodávají zámek Břecštejn s příslušenstvím Karlovi z Šumburka.

1515, 10. května.

Panu Karlovi Šumburkovi JMti trh o Vlčice a o ten statek, což páni Zilvarové po svém otci drželi. Před urozeným pánem panem

Heřmanem z Šumburgka a na Trutnově, hejtmanem manstvie kraje téhož, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Václavem z Šanova a na Hostinném, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, stojíc urození vládyky Adam Zilvar, Mikuláš a Hynek bratří vlastní z Pilnikova, vyznali dobrovolně a svobodně, že jsú prodali pravým trhem ku pravému panství a dědičnému drženie zámek Břečtajn a tvrz Vlčice s poplužími ornými i neornými, s lesy, s lukami, dědinami, s rybníky, potoky i se vším tiem, cožkoli k témuž zámku a tvrzi nadepsané přísluší, jmenovitě tyto vsi: Vlčice ves, ves Pilnikov, ves Mladé Buky, ves Záboří, ves Punkundorf, ves Voblanov, ves Lhota Pustá, v Starých Bucích dvuor i což k tomu přísluší, item v Bukovině ve vsi člověk jeden. A v těch vseh již výš psaných nadepsaní bratří prodali jsú ty lidi s platy, kteréž jsú na nich jměli a užívali, se vším příslušenstvím, tak jakož jsú sami drželi, i s plným panstvím, nic sobě tu ani svým budoucím které zvláštnosti nepozuostavujíc, též také i s poddacím kostelním, což k tomu zbožie nadepsanému přísluší, a to prodali jsú urozenému pánu panu Karlovi z Šumburgka i jeho dědicuom a budoucím.

Což se pak mladších bratří Petra a Jana z Pilnikova dotýče, svrchupsaní Adam, Mikuláš a Hynek pánu JMti za správu stojí a spravují tiem, což mají neb jmieti budou. A za to slibují, když svrchupsaní Petr a Jan let duojdou, aby před panem hejtmanem JMti a pány many před soudem zde na Trutnově stáli a k tomu trhu povolenie dadúc, se přiznali.

Při tom ihned svrchupsaní bratří Adam, Mikuláš a Hynek odevzdali jsú statek nadepsaný od sebe i od svých dědicuov a budoucích panu Karlovi a jeho dědicuom [a] budoucím, na tom sobě, dědicuom a budoucím svým častopsaní bratří nic nepozuostavujíc. Stal se zápis tento léta božieho XV^CXV^o ve čtvrtek po svatém Stanislavu.

Item svrchupsaní Adam, Mikuláš a Hynek bratří stojíce před zahájeným soudem přiznali jsú se všickni i jeden každý z nich, že jsú své diely po otcí svém přijali; a nemají žádný z nich pro týž otcovský statek jeden na druhého navracovati se na časy budoucí.

A jakož diel mladších bratří Petra a Jana při najstarším bratru zuostati má do rozeznání pánuov soudci soudu zemského, buďto pak že by týmž rozeznáním až do těch let dospělých jich dielové při najstarším bratru, totiž při panu Adamovi, trvati jměli, tehdy pan Adam povinen bude jim oběma aneb každému z nich diel ten ujistiti, aby oni Petr a Jan bez omylu takovůž a rovnou sumu jako který z svrchupsaných starších bratří dielu svého z statku otcovského najíti mohli. A kterakú sumu jeden z týchž bratří starší na svoj diel přijal jest, tolikéž jednomu každému z mladších jeho dielu dostati se má, jakož cedula řezaná smluvní, kteráž pečetěnou mají, to šíř zavírá a ukazuje. Stalo se léta a dne svrchupsaného.

Ten všicek trh nadepsaný pan Karel pustiti ráčil urozenému vládce Adamovi Zilvarovi z Pilnikova, kterýžto plnú moctnost má a mieti bude i plné právo k tomu ke všemu, což ten svrchupsaný zápis v sobě zaviera a ukazuje, tak jako by jemu slovo od slova svědčil, též i jeho dědicové a budoucí. Stalo se v sobotu před svatými apoštoly Petrem a Pavlem, léta Božicho XV^CXVIII^o [1518, 26. června], a to v přítomnosti pana Herše z Železna a na Třemešné a Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského.

Str. 76. Zápis ten přetržen. Nad ním poznamenáno:

Léta M^oV^CXLIII^o, v středu po svatém Diviši [1543, 10. října], mimo předešlé přetržení a propuštění tohoto trhu jest týž trh přetržen a vymazán podle nového zřízení o vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb zboží v něm obsažené majestátem krále Ludvíka slavné paměti jest k manství propuštěno, jak majestát ten ve dsky dvorské památné slovo od slova vepsaný to v sobě zavírá.

178.

Hanuš z Warnsdorfu zapisuje Jiříkovi Gersdorfovi z Gerštorfu 40 kop gr. č. na lidech svých.

1515, 10. května.

Pan Hanuš Bucský zapisuje a zapsati rozkázal panu Jiříkovi z Kerstorfu plat na lidech níže jmenovaných v sumě dole položené. Před námi Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený a statečný rytíř pan Hanuš z Warnstorphu a na Starých Bucích oznámil a přiznal se, že jest dlužen pravého a spravedlivého dluhu urozenému vládce panu Jiříkovi Kerstorfovi z Kerstorfu čtyřiceti kop grošuv českých; v kterémžto dluhu a sumě té zapisuje svrchupsaný pan Hanuš jmenovanému panu Jiříkovi plat do čtyř kop grošuv českých na těchto zejména lidech poddaných svých: na Urbanovi Malém, na Václavovi Vítkovi, na Vaňkovi, na Lorencovi Kalnarovi, na Andrysovi Brayr[ovi], na Hanušovi Vítkovi, na Bartlovi Povlic[ovi], na Bartlovi Kalnarovi, na Prokopovi Gbaurovi, na Tomášovi Hylbrantovi.

A to na takový způsob prvé psaný pan Hanuš ten plat a lidi jmenované zavazuje: Jestliže panu Jiříkovi sumy jeho, totiž těch XL ^l gr., na svatého Havla aneb konečně ve dvou neděleích po témž svatém Havle nejprv příštím pořád zběhlých i s úrokem nedá, tehdy ihned postúpiti má těch nadepsaných lidí panu Jiříkovi se vším právem svým, sobě na nich iní svým budoucím nic nepozuostavujíc, než toliko vajplatu pospolní a hromadní sumou sobě zachovávaje. A on pan Jiřík ty lidi držeti má dotud, dokudž by jemu od pana Hanuše ta častopsaná suma dána a splněna nebyla.

Také pan Hanuš dobrovolně k tomu se svolil, jestliže na čas jmenovaný té

jistiny i s úrokem nesplní, aby komorníkem tak, jakž práva manská dokazují, na ty lidi a v drženie jich uveden byl na zpuosob svrchupsaný.

Item pan Jiřík častopsaný bude motci tohoto zápisu jinému postúpiti a právo své zapsati. A ten, ktož by to zapsanie měl aneb mieti bude, všecknu mocnost obdrží, jako by jemu zápis tento slovo od slova svědčil. Item toto má vědieno býti, že dědicové pana Jiříka, aneb jeden z nich, budou jmieti plnú mocnost k tomuto zápisu jako on sám pan Jiřík, jestliže zpuosobem nadepsaným jinému téhož zápisu nepostoupí. Actum f. V. post festum sancti Stanislai, anno oc XV°.

Str. 77.

179.

Soud manský v knihy své klade zápis, jímž král Vladislav II. svoluje, aby Šimek z Bořic mohl odkázati statek manský dcerám svým.

1515, 10. května.

Panu Šimkoviz Bořic dáníe královské, aby dcery jeho dědily v manství, kteréž se v témž dáníe jmenuje. Před nás, Heřmana z Šumburgka a na Trutnově, hejtmána manstvie téhož kraje, Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Václava z Šanova a na Hostinném, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přisežné k soudu manstvie téhož, předstúpil jest urozený vládka Šimek z Bořic a u města Dvoru, a žádal za to, aby obdarování krále JMti, kterýmž JKMt téhož pana Šimka obdařiti ráčil, aby dcery jeho dědičky pravé byly v manství níže jmenovaném, jakž list od JKMtí dolepsaný v sobě zavírá a ukazuje, v kniehy tyto napsáno bylo.

Žádosti takové nadepsaného pana Šimka nejsúc odporni, povolenie k tomu, aby týž list v tyto naše kniehy vložen a vepsán byl, dali jsmy, kterýž v tato slova zní: My Vladislav oc . . . [následuje list krále Vladislava ze dne 19. dubna 1515, otištěný pod č. 174.].

Při žádosti svrchupsané pan Šimek oznámil, že moci sobě pozuostavuje, aby tento zápis změnití a zjinačiti mohl na tento zpuosob: co se toho statku, kteréhož podle obdarování KMtí dcery jeho Anna a Jitka dědičky po smrti téhož pana Šimka dotýče, aby ten statek za živnosti své prodati, dáti, změnití a s ním, což by se jemu zdálo a líbilo, učiniti mohl, a dcery jeho nadepsané aby moci žádné neměly jemu toho zbraňovati. Než jestliže by toho neprodal a toho statku před smrtí svú nezměnil, tehdy mocnost zpuosobem svrchupsaným aby obdržaly.

A my hejtmán a manové svrchupsaní za stálou a pevnou i jistou věc často-jmenovanému panu Šimkovi, cožkoli v tomto zápisu jmenuje se, položili jsmy. Stalo

sě zapsanie toto na Trutnově v zahájeném soudu léta božieho XV^cXV^o, f. V. post festum sancti Stanislai.

Str. 78.

180.

Václavovi z Šanova zapsáno 19 kop gr. č. dluhu na statku Václava z Radče v Lanově.

1515, 14. června.

Zápis panu Václavovi z Šanova na statku pana Václava Langnovského. Před námi: Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísedními k soudu manství Trutnovského, stoje urozený vládka pan Václav z Radče a v Langnově, kterýž podle staného práva a vedenie na statek jeho měl jest postúpiti statku téhož urozenému vládce panu Václavovi z Šanova a na Hostinném v dluhu, kterýmž jest povinen Janovi rychtáři Langnovskému, jmenovitě v osmnácti ř gr. českých, při tom také počteno jest dluhu, kterýmž jmenovaný pan Václav Langnovský povinen jest lidem pana Václava Hostinského poddaným Jarošovi z Hostiného XCVII^j g. českého, Vanclovi Šivlovi XXVIII g. českých. Kdež nadepsaný pan Václav Hostinský podle téhož práva staného a vedenie komorníka mohl a měl se jest uvázati v statek pana Václava Langnovského, i k žádosti pana Adama Zilvara a pana Zigmunda Javornického prodlenie tomu dluhu učiniti svolil se jest do svatého Havla najprv příštího, tak a na ten způsob, jestliže pan Václav Langnovský dluhu nadepsaného nesplní, aby pan Václav Hostinský uveden byl na všecek statek, což jeho koli má a drží pan Václav Langnovský tu v Langnově, a to aby se komorníkem, tak jakž práva manská ukazují, uvésti mohl, a pan Václav Langnovský tomu nižádného odporu nemá a nebude motci činiti.

Item pan Václav Hostinský, jestliže k tomu připuštěno bude a skrze neplnění pana Langnovského statek jeho v drženie ujme, tehdy toho všeho statku požívati bude motci a jej držeti dotud a tak dlouho, dokudž by dluh nadepsaný od pana Václava Langnovského úplna zaplacen nebyl. Stalo se leta božieho XV^cXV^o, ve čtvrtek před svatým Vítem.

Item toto má také věděno býti: která ř g. od úvodu komorníku jměla dána býti, tu pan Václav Langnovský, maje ihned dáti, připsati rozkázal k dluhu svrchupsanému. A nižádným obyčejem zápis tento svrchupsaný rušen býti nemuož, leč i ta ř g. od pana Václava splněna bude. A tak sejde se dluhu XIX ř g. českých, kromě Jaroše a Vencle. Stalo se léta a dne svrchupsaného.

Item s povoleniem pana hejtmána JMti a pánuov manuov propustil jest ten svrchupsaný zápis pan Václav Hostinský panu Janovi Tetaurovi, aby on pan Jan všicknu moc měl v témž zápisu, tak jako by jemu slovo od slova svědčil.

Str. 80; zápis tento je přetržen.

181.

Krištof z Hermstorfu jmenuje plnomocníky k soudu.

1515, 5. července.

Poručníky urozený vládyka Krištof z Hermštorfu činí. Jakož pan Václav Hostinský podle práva staného žádal uveden býti v statek pana Wolfkanga z Hermstorfu, a pan Krištof podle zápisu v kniehách těchto, kterýž na týž statek má, také úvodu téhož žádal: pan hejtman se pány many odložiti toho ráčili do soudu, kterýž jmenován jest a držán bude ten čtvrtek před svatými apoštoly Šimonem oc [25. října], a [za]tíem raddu a naučení v soudu zemském umienili jsú vzéti.

K témuž pak soudu pan Krištof, nebude-li motci osobně státi, poručníky tyto k přijetí rozsudku, zisku i ztráty zvolil jest urozené vládyky pana Zigmunda z Javorníka, pana Václava Donata z Těchlovic a Hanuše Mošvice z Robsau, aby oni neb jeden z nich měli neb měl plnú moc a právo přijíti rozsudek a jemu tak dosti učiniti, jako by sám pan Krištof tomu přítomen byl. Stalo se anno oc XV. f. V. post Procopii.

Str. 80.

182.

Král Vladislav dává své svolení, aby Šimon Prostředek, měšténín města Dvoru, o statku svém manském mohl kšaftovati, a kdyby bez kšaftu zemřel, aby statek ten spadl na dceru jeho Lidmilu.

Ve Vídni 1515, 30. července.

Majestát panu Simeonovi svědčící. My Vladislav z božie milosti uherský, český, dalmatský, charvatský oc král, margkrabie moravský, lucemburské a slezské knieže a lužický margkrabie oc, oznamujem tiemto listem všem, že jsmy prošení jménem slovutného Simeona Prostředka, měšténína města našeho Dvoru nad Labem, věrného našeho milého, abychom jemu tu milost učiniti ráčili, což se statku jeho, kterýž k manství našemu Trutnovskému příleží, dotýče, jmenovitě Podhoří se vším příslušenstvím, s rolí, s lukami, s palouky, s lesem, s rybníčky, i s tím gruntem, na kterémž rybník udělán jest, kterýžto statek položení má blízko u města našeho Dvoru, aby on svrchudotčený Simeon Prostředek tý[ž] statek a to manství zřediti, kšaftovati i poručiti mohl, komuž by se jemu zdálo a líbilo, buďto za zdravého života aneb na smrtné posteli; a to poručenie a zřízení aby plnú mocnost mělo, tak jako by kniehami manskými stvrzeno a zapsáno bylo. A jestliže by pak toho před smrtí svú nezřídil, tehdy po smrti jeho aby Lidmile, dceři jeho vlastní, to manství v drženie a v moc přijíti mohlo, a ona aby práva dědická toho všeho předepsaného statku a manstvie byla.

Protož z milosti naší a mocí královskou v Čechách svolili jsmy k tomu a tiemto listem svolujemy, a téhož Simeona Prostředka tím obdařiti ráčili jsmy a obdařujeme,

totiž aby on ten svrchujmenovaný statek manský Podhoří se vším příslušenstvím, jakož se svrchu píše, mohl zřediti, kšaftovati a poručiti za své živnosti, komuž by se jemu zdálo a líbilo; a to zřízení aby plnú mocnost mělo, jako by kniehami manství Trutnovského stvrzeno a zapsáno bylo. Pakli by toho před smrtí svú nezřídil, tehdy po smrti téhož Simeona Prostředka Lidmila dcera jeho tím vším statkem a manstvím aby vládla, jeho užívala a toho pravou dědičkou aby zuostala beze vší otpornosti.

Prikazující nynějšímu i budoucímu hejtmanu našemu Trutnovskému, aby téhož Simeona Prostředka a Lidmilu dceru jeho při této milosti naší jměl, držel a obhajoval. Kdež také tato jest vuole a rozkázání naše, aby tento list a toto dání naše vepsáno a vloženo bylo v kniehy manské, jimiž sobě manové naši Trutnovští statky své řídí a zpravují.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto rozkázali jsmy přivěsiti. Dán v Vídni v pondělí den svatého Petra*) v uokovách l. b. tisícého pětistého patnáctého, král. n. Uherského pětmezciťmého, Českého čtyřidcátého čtvrtého.

Str. 87; zápis ten přetržen. *) Nejspíš má státi v pondělí *před* sv. Petrem v okovech = 30. července, kdy král Vladislav ve Vídni byl; neboť Petra v okovích bylo ve středu, a toho dne 1. srpna Vladislav byl v Novém Městě za Vídní; viz Palackého Děj. IV. 1. 298.

183.

Matěj, Jan a Ondřej, synové Martina Velhradského, prodávají louku Matějovi a Janovi, synům Jakuba Semilova.

(1515, 10. srpna.)

Matějovi, synuom Jakuba Semilova z Lipnice, trh o lúky k manství Trutnovskému příslušející. Před námi Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, opatrní Matěj, Jan a Vondřej, synové Martina Velhradského, osobně stojíce oznámili jsú, že prodali pravým trhem k pravému a dědičnému drženie lúky k manství Trutnovskému příslušející, kteréž leží v Polabí u města Dvoru nad Labem. A to prodali Matějovi a Janovi, synuom Jakuba Semile, se vším těch luk a gruntuov těch příslušenstvím s puol Labem, jakž toho sami po otci svém v držení byli, na tom sobě ani svým budoucím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc.

Str. 81; zápis ten přetržen.

184.

Matěj, Jan a Ondřej, synové Martina Velhradského, prodávají louku Janovi, synovi nebožtíka Jakuba Semile.

1515, 10. srpna.

Janovi, synu Jakuba Semile z Lipnice, trh. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu

manství Trutnovského, Matěj, Jan a Vondřej, synové Martina Velhradského, osobně stojíce oznámili, že jsú prodali pravým trhem k pravému a dědičnému drženie a užívání lúky k manství Trutnovskému příslušející, kteréž leží při městě Dvoře nad Labem. A to prodali Janovi, synu nebožtíka Jakuba Semile, se vším luk a gruntuov těch příslušenstvím s puol Labem, tak jakž toho sami v držení jsúc užívali, na tom sobě ani svým budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc. Stalo se léta božieho tisícého pětistého patnáctého, v pátek na den svatého Vavřince.

Str. 81; zápis ten přetržen.

185.

Jiřík z Gersdorfu postupuje Adamovi Zilvarovi z Pilnikova zápis, který má od Hanuše Buckého.

1515, 15. září.

Pan Jiřík z Kerštorfu panu Adamovi Zilvarovi zápisu, kterýž má na lidi pana Hanuše Buckého, postupuje. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpiv urozený vládka Jiřík z Kerštorfu, oznámil, že zápisu toho, kterýž v knihách těchto málo napřed jemu svědčí, na plat na lidech v témž zápisu jmenovaných, — kterýž plat, jakž týž zápis v sobě zavírá a ukazuje, kterakým způsobem, jestliže pan Hanuš sumy té, v kteréž ty lidi zavázal, na čas jmenovaný a napřed zapsaný panu Jiříkovi nesplní, má vycházeti, — mocně postoupil jest a postupuje toho všeho platu a zápisu od sebe i od svých budúcích panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova, aby on pan Adam plnú mocnost jměl v tom dluhu v předešlém zápisu jmenovaném s lidí těch platu užívati a jeho dosahovati právem tím, jakož týž zápis ukazuje a jako by jemu slovo od slova svědčil. Stalo se léta božieho XV^cXV^o v sobotu před svatú Lidmilú.

Str. 82.

186.

Jiřík z Koloděj propouští zápis, který má od manželky své Jitky z Chotče, Janovi Otmarovi z Holohlav.

1515, 20. září.

Pan Jiřík z Koloděj zápis ten, kterýž od paní Jitky jeho manželky jemu náleží, propustil a propouští panu Janovi Otmarovi. Před námi Heršem z Železna a na Třemešné, Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený vládka Jiřík z Koloděj a na Skalici seznal se, že propustil jest a mocně sám od sebe i od svých dědicuov a budúcích propouští ten zápis, kterýž v knihách těchto jemu vzdáním od paní Jitky, manželky jeho, jemu svědčí, kterýžto zápis vztahoval se na věno jmenované paní Jitky, ten propustil a propouští a jeho

mocně, jakž napřed dotčeno jest, postupuje urozenému vládce Janovi Otmarovi mladšímu z Holohlav. A časy budoucími on pan Jiřík i jeho budoucí na týž zápis navracovati se nemá. Stalo se léta božieho XV^oXV^o, f. V. ante festum Mathei evangeliste.

Str. 82.

187.

Kateřina z Kozojed zapisuje manželu svému Janovi Otmarovi mladšímu z Holohlav všecku spravedlnost, která na ni po otci jejím Janovi z Kozojed připadla.

1515, 20. září.

Paní Kateřina z Kozojed panu Janovi z Holohlav manželu svému statek svuoj a všicknu spravedlnost i nápad otcovský zapisuje. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísedními k soudu manství Trutnovského, paní Kateřina z Kozojed oznámila a toho zápisem tiemto aby se potvrdilo, žádala, že dobrovolně a rozmyslně dala jest a mocně dává všeckno právo své a spravedlnost všicknu svú, kteráž na ni po nebožtíkovi panu Janovi z Kozojed připadla, jmenovitě na vsi Chotobici, na tvrzi, na popluží, na lidech, na platích na kmecích, na řece na lukách, na lesích, na rybnících, na mlýnu o dvou kolů múčních i na všech svrších a nábytcích, kteříž by jí po jmenovaném otci jejím náleželi. A to dala jest a dává panu Janovi Otmarovi mladšímu z Holohlav i jeho dědicuom, tak aby on s tím statkem a s tou, kteráž jí paní Kateřině náležela, spravedlností učiniti mohl, což by se jemu zdálo a líbilo: prodati, směniti, zastaviti, pryč dáti, neb sobě na tom paní Kateřina nižádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavuje. Act. f. V. ante festum Mathei ewangeliste, anno oc XV°.

Str. 83; zápis ten přetržen.

188.

Jan Otmar z Holohlav se svolením manželky své Kateřiny z Kozojed zapisuje 1100 kop mš. na statku svém v Chotobici otci svému Prokopovi.

1515, 20. září.

Pan Jan Otmar zapisuje na statku v Chotobici panu Prokopovi, otci svému, sumu níže položenú. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísedními k soudu manství Trutnovského, urozený vládka pan Prokop Otmar z Holohlav oznámil, že dluhu svého spravedlivého má Vj^c fl^o gr. českých na tom statku v Chotobici zpuosobem tiemto: kdež věna paní Jitce, manželce někdy pana Jana z Kozojed, IIj^c fl^o gr. českých vydal, dluhu po témž panu Janovi Kozojedském sto fl^o gr. českých, a věna od paní Kateřiny, kteréž panu Janovi synu jeho

po nie jmenováno bylo, dvě stě 17 gr. českých; a tak suma jedenáct set na miešenský počet sešla se jest, kterúžto sumu a dluh ten pan Jan Otmara panu Prokopovi, otci svému, zapisuje na tom statku v Chotobici na tvrzi, na popluží, na vsi, na lidech, na platích na kmecích, na rybnících, na řekách, na mlýnu o dvou kolích múčních, na lukách, na lesích i na všech puožitcích a duochodích tak, jestliže by pana Jana (Otmara) pán Buoh smrti neuchoval, tehdy aby pan Prokop, otec jeho, tím statkem vším vládnúti a jeho užívati mohl dotud a tak dlúho, dokudž by jemu suma těch XI set splněna a zaplacená pospolně nebyla.

A při dokonání tohoto zápisu paní Kateřina, manželka pana Jana Otmara, osobně stojíc dala jest dobrou vůli k zápisu tomuto. Actum f. V. ante festum Mathei ewangeliste, anno 1515.

Str. 83; zápis ten přetržen.

189.

Anna z Bořic propouští strýcům manžela svého nebožtíka Viktorina z Koclérova zápis, kterýmž má věno své pojištěno na vsi Bukovině.

1515, 3. listopadu.

Paní Anna z Bořic věno aneb zápis, kterýmž též věno utvrzené má, propouští. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísedními k soudu manství kraje Trutnovského, paní Anna z Bořic oznámila, že propouští zápis ten, kterýmž od nebožtíka pana Viktorina, někdy manžela svého, věno stvrzené má, a té vsi, totiž Bukoviny, s jejím příslušenstvím, jakož zápis ukazuje, když by jí C 17 g. českých položeno bylo, že strajcuom jmenovaného manžela svého, synuom pana Jana Koclěrovského, postúpiti má.

I před námi svrchupsanými, Heršem a Simeonem, urozený vládýka pan Voldřich Čech z Prostiboře ukázal jest celú a dokonalú smlúvu, v kteréž zavírá se to, že Václav, nejstarší strajc nadepsaného pana Viktorina, na místě mladších bratrů svých plnú moc dal jest k výplatě té vsi témuž panu Voldřichovi na způsob ten, jakož táž smlúva v sobě zavírá a ukazuje. A té výplaty žádný jiný od pana Voldřicha užiti nemá a v držení vsi nadepsané uvázati se nemuž, než strajci jmenovaného pana Viktorina aneb jeden z nich, tak jakž i od paní Anny jměla ta vajplata vyjíti a táž ves puštěna býti. Stalo se léta božieho patnáctistého patnáctého, v sobotu po slavném hodu Všem Svatých.

Str. 84.

190.

Matouš Ječméněk prodává statek svůj v Záboří Adamovi Zilvarovi z Pilnikova.

1515, 17. prosince.

Panu Adamovi Zilvarovi s Matoušem Ječmenkem trh. Před námi, Heřmanem Šumburkem z Šumburka a na Trutnově, hejtmanem manství téhož

kraje, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Zigmundem z Javorníka seděním tndiež, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství toho, opatrný Matouš Ječmenek oznámil, že jest prodal pravým trhem statek ten svůj v Záboří, kterýž byl od pana Jana Koclérovského koupil. A to prodal urozenému vládce panu Adamovi Zilvarovi s tím se vším příslušenstvím, jakž toho sám v držení jsúc požíval, za jmenovitú sumu bez jedné za XC š.

Zavdal pan Adam VIII š, a potom od svatého Ducha v roce III š dáti má; potomní pak léta vždy na svatý Duch po V š. bude povinen platiti až do vyplnění sumy nadepsané.

Stal se tento trh léta božieho XV^cXV^o, v pondělí před svatým Tomášem; a v kniehy tyto vepsán ve čtvrtek po svatém Vítě [17. června] léta oc XVIII°.

Str. 88; zápis ten přetržen.

191.

Heřman z Šumburka dal Heřmanovi Krušinovi z Lichtemburka dobrou vůli na list hlavní od Jindřicha Hložka z Žampachu vydaný.

1516, 15. července.

Zápis pana Heřmana JMti, hejtmána kraje Trutnovského. Před námi, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený pán pan Heřman z Šumburka, hejtmán kraje téhož, oznámil a plnú moc k tomu dáti ráčil, aby ta dobrá vuole, kteráž jest od něho dána urozenému pánu panu Heřmanovi Grušinovi z Lichtmburka a na Miletíně na lis[t], kterýž má na urozeného vládku pana Jindřicha Hložka z Žampachu, mocnost celú a nepohnutedlnú jměla, tak aby jmenovaný pan Heřman dluhu v témž listu hlavním zapsaného dobývati a z něho upomínati mohl, jako by JMti samému slovo od slova svědčil.

Což se pak pana Karla JMti, bratra vlastního páně Heřmanova, dotýče, jakož z dluhu v témž listu položeného a zapsaného nějaká suma jemu vydána a vyplněna býti má, v tom taková vuole a jisté poručenie pana hejtmána nadepsaného jest: cožkoli pan Karel odtud sumy přijme, to aby zase vydal z dielu páně Heřmanova, jmenovitě z města Trutnova, a to v moc panu Heřmanovi JMti.

Item kterýž list zapečetěný v kniehy tyto pan hejtmán vložití jest ráčil, komu co podle v témž listu zapsanie náležeti bude, aby to pan Heřman tak vyplniti ráčil, ta jest celá vuole a žádost jeho. Stalo se léta božieho XV^cXVI^o, v outeraj na den Rozeslání svatých apoštoluov.

Str. 85.

192.

Václav z Javorníka kvituje strýce svého Zigmunda z Javorníka z nápadu po otci.

1516, 4. října.

Odevzdání panu Zigmundovi od pana Václava, strýce jeho. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísedními k soudu manství kraje Trutnovského, urozený vládka Václav z Javorníka odevzdal jest dobrovolně všick nápad otcovský, kterýž naň spravedlivě připadl, a toho se sám od sebe i od svých budúcích odsvědčil, přiznavši se k tomu, že díel a nápad, kterýž jemu po otci spravedlivě náležal, zúplna jest jemu splněn. A to odevzdal jest urozenému vládce Zigmundovi z Javorníka, strýci svému, i jeho budúcím. Stalo se léta božieho XV^cXVI^o v sobotu na den svatého Františka.

Str. 85.

193.

Martin, syn nebožtíka Josefa, dává louku někdy Duchkovu Hadovu strýci svému Pavlovi, synu nebožtíka Eliáše.

1517, 31. srpna.

Dání louky od Martina Josefova Pavlovi Eliášovu, strýci svému. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísedními k soudu manství kraje Trutnovského, Martin, nebožtíka Josefa syn, poručil jest a dal mocně tu louku, kterýž byl otec jeho od Duchka Hada někdy koupil, a to Pavlovi nebožtíka Eliáše synu, sobě na tom ani svému žádnému nic nepozuostavujíc ani potomním a budúcím svým. Stalo se v pondělí před svatým Jiljím léta božieho XV^cXVII^o.

Str. 86; zápis ten přetržen.

194.

Adam Zilvar z Pilnikova poručníky statku svého činí Karla z Šumburka a sestru jeho Beatrici, manželku svou.

1518, 26. června.

Pan Adam Zilvar poručníky nad svým statkem činí. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísedními k soudu manství Trutnovského, urozený vládka Adam Zilvar z Pilnikova a na Vlčicích poručí mocně všick statek svůj se vším jeho příslušenstvím urozenému pánu panu Karlovi z Šumburka a na Trutnově a paní Beatrix, manželce své a sestře pána nadepsaného. A to na takový způsob: jestliže by téhož pana Adama pán Buoh smrti neuchoval, aby pán jmenovaný s paní sestrou svou tím statkem

vládli a jej spravovali do let dědicuov téhož pana Adama. A jim svrchupsaným poručníkuom zúplna toho věří, že to spravovati ráčí podle té důvěrnosti.

Toto pak známo býti má, že paní Beatrix to poručenství držeti má do změnění stavu svého. A jestliže by proměnila stav, tehdy samému panu Karlovi to poručenství státi má do sirotčích let.

Miesta a moci pan Adam sobě pozuostavuje oc. Stalo se v sobotu den svatého Jana a Pavla, leta oc XVIII°.

Str. 88; zápis ten přetržen.

195.

Kordula dcera nebožtka Jana Kordule ze Sloupna dává nápad po otci svém manželu svému Janovi Tetaurovi z Tetova.

1518, 22. července.

Paní Kordule právo a nápad svojo dala oc. Před urozeným pánem panem Heřmanem z Šumburgka a na Trutnově, hejtmanem manství téhož kraje, a před pány many, zejména: Hanušem z Warnstorfu a na Starých Bucích, Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka seděním tudíž, Adamem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, v plném a zahájeném soudu stojící urozená vládyka paní Kordula, manželka pana Jana Tetaura, a tu s zdravým rozmyslem a dobrovolně oznámila, že dává mocně všicek nápad po otci svém, dobré paměti panu Janovi Kordulovi z Sloupna, kterýž na ni v statku k manství příslušejícímu jakožto na pravú dědičku připadl, zvlášť podle zřízení téhož pana otce jejího, kteréž na ten čas nám oznámeno bylo. A ten nápad svrchupsaná paní Kordula dala jest nadepsanému panu Janovi Tetaurovi manželu svému, a to na takový způsob: jestliže by jí pán Buoh smrti neuchoval, aby on pan Jan s dětmi, kteréž by s paní Kordulí měl, tím statkem v manství vládnúti a jeho užívati mohl bez překážky velikteraké.

Pakli by paní Kordula pana Jana přebyla, tehdy týž statek zase v moc její připadnutí a vjíti má. Stalo se leta božieho XV^cXVIII^o, ve čtvrtek den svaté Maří Magdaleny.

Toto také má při tom věděno býti, že paní Kordula moci sobě při tomto dání nápadu svrchupsaného za své živnosti pozuostavuje, aby to změnití neb nechati mohla, když by se jí zdálo a líbilo.

Str. 87; zápis ten přetržen.

196.

Wolfgang z Hermsdorfu postupuje statek svůj věřitelům svým.

1518, 22. července.

Wolfgang z Hermstorfu v plném a zahájeném soudu, kterýž držán byl ve čtvrtek den svaté Maří Magdaleny, pustil mocně statek svojo, jmenovitě Kocleřov

s jeho příslušenstvím i také jiný všicek, kterýžby koli kde nalezen a uptán býti mohl, kromě domku, kterýž v Hostinném má, na kterémžto statku nadepsaný Wolfkang žádného práva i žádné vzlaštlosti sobě ani svým dědicuom a budúcím nepozuostavuje.

Téhož pak jmenovaného statku těmto zejména postupuje prvotně rukojmiem, kteříž za týž statek slíbili panu Václavovi Hostinskému, panu Zigmundovi Javornickému na místě pana Václava Langnovského, osobám tiemto: panu Řehořovi a panu Jiříkovi, měšťanuom Hradeckým.

Item panu Adamovi Zilvarovi a panu Zigmundovi Javornickému, kteříž ob[z]vláštne za téhož pana Wolfkanga slíbili jsú; však to též k tomu statku se jest ztahovalo a vztahuje.

Item na místě paní Kordule panu Janovi Tetaurovi manželu jejímu, a to takovým právem, kteréž jest nebožtík pan Jan Kordule na témž statku pana Wolfkanga měl.

A ti všickni nadepsaní mají dluhuov svých na tom statku dosahovati, tak jakž zřízení zemské ukazuje. Stalo se dne svrchupsaného s povolením pana hejtmana JMti i pánuov manuov, kteříž v soudu sedají [a] v předešlém zápisu zejména položení jsú. Kterýžto zápis v tajž den a hodinu v kniehy tyto vepsán a vložen jest.

Str. 89.

197.

Heřman z Šumburka propouští poddaného v Oblanově Jiříkovi z Javorníka.

1518, 25. července.

Pana Heřmana JMti, hejtmana manství tohoto, dání člověka panu Jiříkovi Javornickému. Léta božieho tisícého pětistého osmnáctého, v neděli před svatým Petrem, urozený pán pan Heřman z Šumburgka a na Trutnově, hejtman téhož kraje, před nami Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Si-meonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství toho, oznámiti ráčil, že jest propustil a mocně propouští beze všeho pozuostavenie člověka poddaného svého Fraybolta ze vsi, kteráž Voblanov slove, a to urozenému vládce panu Jiříkovi z Javorníka i jeho dědicuom. A téhož propustiti pán ráčil s tím se vším právem, kteréž na něm měl, nic sobě ani svým budúcím nic nepozuostavujíc.

Str. 86.

198.

Wolfgang z Hermsdorfa prodává poddané své v Chotobici Hanušovi z Warnsdorfu.

1518, 25. července.

Pana Hanuše z Warnštorfu s panem Wolfkangem trh o lidi, kteréž v Chotobici měl. Léta božieho XV^cXVIII^o, v neděli před svatým Petrem,

před námi, Heřmanem z Šumburka a na Trutnové, hejtmanem kraje téhož, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežným k soudu manství Trutnovského, urozený vládka pan Wolfkang z Hermistorfu oznámil, že jest prodal pravým trhem lidi ty, kteréž v Chotobici měl, se vším právem i příslušenstvím, jakož jest jich sám v držení byl, nic sobě ani svým dědicům a buducím na týchž lidech nepozuostavujíc. A to prodal urozenému a statečnému rytieri panu Hanušovi z Warnštorfu a na Starých Bucích i jeho dědicům a buducím.

Toto také při tom má věděno býti, že pan Hanuš neb jeho buducí právo má neb mieti mají v té řece v Chotobici dva dni ryby loviti, a s tenety neb jinak zvěr honiti též dva dni po všech lesích, kteříž k Chotobici příslušejí.

Item pan Hanuš pozuostalú sumu, kterýž za ty lidi doložiti má, jmenovitě LXVIII š na miešensko, splniti svolil se konečně ve dvú nedělích po svatém Jiří najprv přístím pořád zběhlých. A za to pan hejtman nadepsaný slíbiti jest ráčil, že se tomu tak podle tohoto zapsanie, což se té pozuostalé sumy dotýče, dosti stane.

Str. 86.

199.

Jiřík sladovník a Řehoř písař z Hradce Králové pouštěj právo své ke statku Wolfganga z Hermsdorfu Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1518, 27. prosince.

Jiřík sladovník z Hradce, maje moc od Řehoře, města téhož obyvatele, pustil právo své i jeho, kteréž jim podle předešlého zápisu pospolně náležalo na statku pana Wolfganga, jmenovitě na Kocléřově, jakož týž zápis ukazuje. Na kterémžto statku nadepsaný Jiřík a Řehoř sobě ani svým buducím nic nepozuostavují, neb to všeckno právo pustili jsú mocné a pouštěj urozenému vládce panu Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi, tak jako by jemu týž předešlý zápis, což na osoby nadepsané ukazuje, v dielu tom slovo od slova svědčil. Stalo se v přítomnosti přísežných k soudu manství Trutnovského: Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiez, Adamem Zilvarem z Pilnikova na Vlčicích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, a to léta božieho XV^cXVIIIⁿ, v pondělí na den svatého Jana apoštola a evangelisty.

Str. 90.

200.

Zigmund z Javorníka pouští právo své k statku Wolfganga z Hermsdorfu Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1518, 27. prosince.

Zigmund z Javorníka pustil své též všeckno právo, kteréž měl na témž statku v Kocléřově, tím vším zpuosobem, jako Jiřík a Řehoř, sobě na tom nic nepozuo-

stavujíc. A to pustil panu Petrovi Haléřovi. On pak pan Petr při spuštění rybníka Velikého má panu Zigmundovi vydati ryb X dčberuov.

Při tom toto má věděno býti, že pan Zigmund v správě do dne a do roka takto se jest zavázal: jestliže by kto pana Petra právem z toho vyvedl, což jemu tuto postupuje, tehdy on pan Petr bude motci navrátiti se na pana Zigmunda těmi spravedlnostmi, kteréž nyní má, a jemu zase ten zápis propustiti na způsob, jakž pan Wolfkang jemu statek svůj v dílu jemu náležejícím zapsal. A tento zápis v nic aby obrácen byl, k tomu jsú se dobrovolně svolili. Stalo se léta a dne nadepsaného v přítomnosti osob v předešlém zápisu položených.

Str. 90.

201.

Adam Zilvar z Pilnikova zapisuje na statku svém manželce své Beatrici z Šumburka věna 1450 kop mš.

1519, 7. ledna.

Pan Adam Zilvar z Pilnikova zapisuje věno paní Beatrix, paní manželce své. V přítomnosti pana hejtmana, v ty časy pana Heřmana [z] Šumburka z Pířstněstejna a na Trutnově, pana Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, a Simeona Prostředka od města Dvoru, urozený vládyka pan Adam Zilvar z Pilnikova na Vlčicích oznámil, že s svú dobrou a svobodnú volí zapisuje a odkazuje XIIIj^c m gr. míšenského počtu urozené paní Beatrix, paní manželce své z Pířstněšteina, totiž věna jejieho XIIj^c m a zvlášť od ní přijatých II^c m míšenských. A to všechno zapisuje na vsi, jenž Pilnikov slove, na kmecích na platích, na řece, na mlýně o dvou kolú, na rybníce, Velikém rybníce, kterýž mezi Vlčici a Pilnikovem polohenie má, a na jiných rybníčcích i na všem, což jiného od staradávna k Pilnikovu příležejícího jest; též také na dvoru v Starých Bucích a na popluží i na všem, což k tomu přísluší; a na vsi, kteráž Záboří slove, se vším jejím příslušenstvím; a to na takový způsob, jestliže by nadepsaného pana Adama svrchupsaná paní Beatrix přebyla, aby s tím jmenovaným věnem svým a tak s tou se vší sumou, kteráž se rozdielně napřed jmenuje, učiniti mohla, což by se jí zdálo a líbilo, beze všelikteraké překážky každého člověka, neb on pan Adam na tom na všem jmenovaném statku sobě nic nepozuostavuje, než vajplatu pospolně hotovými penězi rázu Pražského v České zemi bernými dědicuom svým zachovávaje. Jiným pak žádným vymyšleným způsobem paní Beatrix z držení statku nadepsaného nemá vyvedena býti, leč jí těch XIIIj^c m gr. míšenského počtu pospolně dáno a hromadně splněno bude.

Toto pak při tom má věděno býti, že urozený pán pan Heřman Šumburk z Pířstněšteina, příjemčí věna nadepsaného, postavití se jest ráčil.

Item toto též buď známo, že ona paní Beatrix tím častopsaným statkem vládnúti motci bude jako s svým vlastním, činiec, což by se jí zdálo a líbilo, jej

k užitku svému přivodíc; a byla-li by toho potřeba, i zastaviti jej motci bude do sumy svrchu zapsané; však to všeckno činiti motci bude po smrti pana manžela svého častopsaného. Stalo se v pátek po božím křtěnie léta Páně XV^CXIX°. Přítomni tomu byli svrchupsaní páni přísežní k soudu manství Trutnovského.

Item svrchupsaný pan Adam z své vlastní dobré vuole a lásky manželské poručil a k věnu napřed jmenovanému zapsati rozkázal polovici všech svrškuov po jeho smrti pozuostalých, tak aby jí to vyšlo a vydáno bylo beze vší též odpornosti a překážky každého člověka.

Stalo se dne a hodiny svrchupsané, v přítomnosti osob napřed jmenovaných.

Pod tím novější rukou:

Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem z Podhoří, přísežnými k soudu manství Trutnovského, pan Karel Šumburgk, pan Adam Zilvar a paní Beatrix oznámili, že tento zápis svrchupsaný věnní převeden a zapsán jest do desk zemských na témž statku svrchupsaném a táž suma, s volí paní Beatrix a pana Karla Šumburgka i jiných přátel jejich. A protož, ktož by chtěl koli v kterékoli potřebnosti k tomu věnu zřeníe mieti, toho má hledati při dckách zemských v těchto knihách: v kvaternu trhovém leta oc XXVI° v pátek po svatém Antonínu [19. ledna 1526]: Adam Zilvar z Pilnikova věnuje ženě své oc.

Zápis ten mřežován a nad ním zaznamenáno:

Léta M^oV^CXLIII°, v středu po svatém Diviši [10. října], z této příčiny zápis tento věnní jest přetržen a vymazán podle nového zřízení a vyzdvižení desk zemských pohořelých, neb zboží v něm obsažená jsou majestátem krále Ludvíka slavné paměti z manství propuštěna, jakž majestát ten slovo od slova vepsaný ve dsky dvorské památné to v sobě obsahuje a zavírá.

Str. 91.

202.

Jindřich Berka z Dubé prodává ves osedlou Vyhnanov a ves pustou Prorub Jiříkovi z Gersdorfu.

1519, 30. dubna.

Od pana Jindřicha Berky JMti panu Jiříkovi Kerštorfovi trh o ves Vyhnanov oc. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, pan Jindřich nadepsaný oznámiti ráčil, že jest prodal pravým trhem ku pravému a dědičnému drženie Vyhnanov ves se vším jejím příslušenstvím a právem tím, jakž jest toho sám od pana Adama Zilvara v drženie jsúc užíval, na tom také sobě ini svým budúcím nepozuostavujíc. A to prodati ráčil urozenému vládce panu Jiříkovi Kerštorfovi i jeho dědicuom a budúcím.

Též také týmž zpuosobem nadepsaný pán prodati ráčil ves pustou, kteráž Prorub slove, a to jmenovanému panu Jiříkovi i jeho dědicuom, na tom sobě žád-

ného práva též nepozuostavujíc ini budúcím svým. Stalo se v sobotu u vigiljí svatých apoštoluov Filipa a Jakuba, léta oc XIX°.

Str. 92.

203.

Adam Zilvar z Pilnikova pouští právo své ke statku Wolfganga z Hermsdorfu Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1519.

Pan Adam Zilvar z Pilnikova též, jako předepsaných osob, totiž pana Zigmunda Javornického, Řehoře písaře a Jiříka z Hradce zápisuové ukazují, pustil jest všechno právo své, kteréž měl na tom statku v Koclěřově odkázáním urozeného vládky pana Wolfkanga z Hermstorfu. A to jest pustil mocně urozenému vládkyce panu Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi, sobě na tom ini svým budúcím nic nepozuostavujíc. Též také i téhož pana Petra dědicuom právo to od pana Adama puštěno jest. Stalo se v přítomnosti pana Herše z Železna a na Třemešné a pana Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského, léta božieho XV^CXIX.

Str. 90.

204.

Kateřina z Kozojed prodává ves Chotobici s příslušenstvím Janovi z Wartemberka.

1520, 21. února.

Panu Janovi Watmberskému JMti trh v Chotobici. Před nás, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpivši urozená vládkyka paní Kateřina z Kozojed tu oznámila, že jest prodala dobrovolně k pravému a dědičnému držení ves Chotobici s tvrzí, s dvory, platy, s mlýny, s lukami, lesy, s rybníky, s potoky, řekami i se vším, což k té vsi od staradávna přísluší, kromě jediné toho, což na Koclěřově měla. A to prodala urozenému pánu panu Janovi Watmberskému z Wartemberka a na Hostinném, sobě svrchupsaná paní Kateřina na tom všem statku žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc ini svým budúcím, neb jest to prodala s tím se vším právem svým, tak jakž jest toho sama po otci svém v držení byla.

Kdež my předepsaní přísežní soudu jmenovaného jistotně seznávše to, že nadepsaná paní Kateřina podle mocného krále JMti obdarování i také podle relací pana Jana [z] Šumburka, někdy hejtmána kraje toho Trutnovského, málo napřed v těchto kniehách zapsané, máje celú a dokonalú moc, ten statek prodati neb jinak, což by se jí zdálo a líbilo, učiniti, zápisu tohoto k budúcí trvalosti dopustili jsmy. Kterýžto mocný a nepohnutelný býti má a jest. Stalo se v outerý před svatého Petra na stolici vsazení, léta božieho XV^CXX^o.

A což se správy do dne a do roka dotýče, nadepsaná paní Kateřina svrchupsaný statek pánu JMti za správu státi a JMti to spraviti svolila se jest tím, čímž má neb mieti bude.

Str. 93.

205.

Dědici Duchka Hada odevzdávají louku Martinovi, synu neb. Josefa krejčího.

1520, 19. dubna.

Odevzdání louky Martinovi Jozefovi. Před nás, Heřmana [z] Šumburka z Pířstněstějna a na Trutnově, hejtmana manství téhož kraje, Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bucích, Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudíž, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství nadepsaného, předstúpili jsú sirotci a nápadníci k statku po nebožtíkovi Duchkovi Hadovi pozuostalému i s manželkou téhož Duchka, a tu odevzdali dobrovolně sami od sebe i od svých budúcím tu louku, kteráž byla od Kříže Koffance koupěna. A to odevzdali jsú Martinovi, synu nebožtíka Jozefa krajčieho, i jeho budúcím, na tom sobě iní svým potomkuom nic nepozuostavujíc, neb jest jim to úplně a docela zapláceno. Stalo se léta božieho XV^cXX, f. V. ante Georgi.

Str. 94.

206.

Zikmund Javornický z Javorníka poroučí po smrti své statek svůj Václavovi z Javorníka strýci svému, a Janovi a Kateřině sirotkům po Janovi Chudém z Velošic.

1520, 10. července.

Pan Zikmund Javornický statek svojo poroučí. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, předstúpil jest urozený vládka pan Zikmund Javornický z Javorníka a oznámil, že statek svojo všicken, kterýž po něm, totiž po jeho smrti, zuostane, i také po zplacení dluhuov, kteříž by řádně provedení býti mohli a byli, [poroučí] Václavovi strajci svému, synu pana Mikuláše nebožtíka bratra jeho, Janovi a Kateřině, dětem nebožtíka Jana Chudého z Velošic, tak aby oni nadepsaní po jeho smrti statkem tím vším, což jeho po zplacení spravedlivých dluhuov zuostane, jako svým vlastním vládnúti a s ním, což by se jim zdálo a líbilo, učiniti mohli bez odporu každého člověka. Moc sobě za své živnosti toto změnití aneb tak zanechati pozuostavuje. Stalo se léta božieho XV^cXX^o, v outeraj před svatú pannú Margaretú.

Str. 94: zápis ten přetřzen.

207.

Heřman z Šumburka pouští právo, které měl nebožtík Václav z Šanova ke statku Wolfganga z Hermsdorfu, Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1520, 23. čerence.

Pan Heřman Šumburgk JMt, jsa pravý poručník statku po nebožtíkovi panu Václavovi z Šanova na jeho mocnaj královskaj list, pustil jest též všeckno právo a nápad, kterýž JMti podle téhož poručenství spravedlivě náležal jest. A to urozenému vládce panu Petrovi Haléřovi puštěno jest tím vším zpuosobem, aby k tomu právo měl, jako by jemu ten od pana Wolfkanga napřed položený zápis slovo od slova svědčil. Stalo se na Trutnově, v pondělí před sv. Jakubem léta Páně XV^cXX^o.

Str. 90.

208.

Šimek z Bořic právo své v Kocléřově dává v zástavu v 27¹/₂ kopách gr. č. Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi.

1520, 23. čerence.

Prodanie spravedlnosti panu Petrovi Haléřovi od pana Šimka, kterúz měl na Kocléřovském gruntu. Před nás, Heřmana Šumburgka z Pirštnstejna a na Trutnově, hejtmana manství téhož kraje, Hanuše z Warnštorfu a na Starých Bucích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manstvie téhož, předstúpil jest urozený vládka pan Šimek z Bořic a seznal se před námi, že jest prodal dobrovolně právo své a spravedlnost tu všicknu, kterúz měl na těch lidech a na tom gruntu v Kocléřově zástavou od urozeného vládky pana Herše z Železna a na Třemešné, jakož list na takovou zástavu stvrzený to v sobě šír zaviera i ukazuje. To pak prodal jest urozenému též vládce panu Petrovi Haléřovi z Jitčíněvsi a na Kocléřově na ten všicken zpuosob, jakž jest toho sám v držení jsúc požíval, aby on též pan Petr Haléř právo všechno měl požívati lidí těch a platuov, rybněkuov, luk, lesuov i toho všeho gruntu bez odporu všelikterakého každého člověka, a to dotud a tak dlúho, dokudž by jemu panu Petrovi Haléřovi suma v listu jmenovaném zapsaná dána a položena nebyla.

Toto pak ještě při tom vymieněno jest: Jestliže pan Hereš bude chtieti pana Šimka z takového prodaje viniti před kteréžkoli právo jeho pohánějíc, že pan Petr v tom ve všem jej zastúpiti má a povinen bude, neb jest se k tomu dobrovolně svolil. A bylo-li by to panu Heršovi právem prisouzeno a nalezeno, aby jemu pan Petr Haléř ten grunt pustil a jeho zase ustúpil, tehdy pan Petr takovou věc bez odporu učiniti má; a pan Šimek penieze od něho přijaté, jmenovitě XXVII^j fl^g českých, zase navrátiti povinen bude. Stalo se léta božieho XV^cXX^o, v pondělí před svatým Jakubem apoštolem božím.

Str. 95.

209.

Petr Halěř z Jičíněvsi prodává Koclěrov s příslušenstvím Martinovi Maušvicovi z Maušvic.
1520, 11. prosince.

Trh panu Martinovi Maušvicovi s panem Petrem Halěřem z Jitčíněvsi. Léta buožího XV^cXX^o, ten úterý před svatú Lucií, před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, urozený vládyka pan Petr Halěř oznámil, že jest prodal urozenému panu Martinovi z Maušvic tvrz svú Koclěrov s dvorem poplužním, se vsí Koclěřovem, se vsí Bukovinou, s rybníky, s lukami, s lesy, s horami, s potoky a se vším a všelikým příslušenstviem, jakýmižto koli jmény muože jmenováno býti, to všicko, což jest a s čímkoli pan Petr držal a měl od jakýchžkoli lidí, buď dáním nebo prodajem anebo puojčkou, bez umenšení, nic sobě na tom statku ani dědicuom svým nepuozuostavujíc. A to pan Petr Halěř má spravovati panu Martinovi podle práva a obyčeje manského; a nad to výše dckami zemskými jemu panu Martinovi a dědicuom jeho spravovati, čímž má a mieti bude, třetinou výše, jakož země za právo má, a to konečně o suchých dnech postních nejprv příštích.

A to, což od nebožtíka pana Šimka má pan Petr k Koclěrovu, ježto na tom výplatu má pan Hereš v devadesáti kopách míšenských, to své právo má pan Petr na té zástavě na pana Martina knihami manskými převésti při tom vkládání.

Item toto jest znamenitě vymíněno: Chtěl-li by pan Petr anebo ten, ktož by právo páně Petrovo měl, zasě Koclěrov odkúpiti se vším jeho příslušenstviem, jakož se svrchu píše, od pana Martina anebo jeho právo majících, to bude moci učiniti na den svatého Havla nejprv příštího anebo v čtyřech nedělích po svatém Havle, kterýžkoli den v těch čtyřech nedělích, dadúc puol čtvrtá sta kop g. českých a pět-kop mecítma g. českých panu Martinovi, v městě Hostinném jemu je zúplna vyčtúc a v moc jeho dada. A on pan Martin tu sumu má a povinen bude přijíti, a zasě Koclěrova panu Petrovi anebo jeho právo majícím postúpiti bez otpornosti, a knihami manskými jemu své právo zasě zapsati beze všech odtahuov.

Item pakli by tím chtěl prodlévati, tehdy pan Petr anebo ten, ktož by právo páně Petrovo měl, bude se moci v Koclěrov s jeho příslušenstviem uvázati mocí svou a s jakýchžkoli lidí pomocí; a on pan Martin ani žádný jiný tomu nemá a nebude moci nikterakž odpierati.

A pakli by pan Petr anebo jeho právo mající v čtyřech nedělích po svatém Havle nejprve příštím neodkoupili, a sumy nadepsané puol čtvrtá sta kop a pětme-cítma kop vše grošuv českých panu Martinovi v moc jeho, takž jakž se svrchu píše, nevyčetli a nedali, tehdy po vyjití těch čtyř nedělí ten statek Koclěrovský se vším příslušenstviem má panu Martinovi dědicky zuostati. A pan Martin má dáti

a dodati panu Petrovi anebo jeho právo majícím list hlavní svědčící na puol druhého sta kop gr. českých jistiny někdy panu Jindřichovi Čejkovi z Volbramovic, na kterýž list též pan Jindřich Čejka dal s dobrou vůlí paní Dorotě z Milhostie, manželce své na ten čas, v věně jejím. A ten list též s dobrou vůlí má od paní Doroty panu Petrovi vydán býti od pana Martina.

Než což by úrokuov zadržalých v týmž hlavním listu paní Dorotě nedodaných bylo, ty zadržané úroky tiem listem hlavním má sobě a manželce své pan Martin vyupomínati.

Item jakož pan Martin má ještě dodati panu Petrovi na konec masopustu padesát kop gr. českých, tu sumu má pan Martin panu Petrovi i jeho právo majícím ujistiti na vsi Bukovině knihami manskými. Nedal-li by jemu té sumy na ten čas, aby se mohl v Bukovinu uvázati a držeti i svý právo zastaviti dotud, dokudž by jemu těch L fl g. českých zúplna nedal.

Item co se svrškuov a nábytkuov dotýče, o to se mají k sobě zachovati, jakž cedula řezané mezi nimi učiněné ukazují. Ten zápis stal se dne a léta svrchupsaného oc.

Str. 96; zápis ten přetržen.

210.

Martin z Maušvic zapisuje 50 kop gr. č. na své vsi Bukovině Petrovi Halérovi z Jičíněvsi.
1520, 11. prosince.

Item v tejž den a před týmiž pány many pan Martin z Maušvic zapsal jest ves svou Bukovinu panu Petrovi Halérovi se vším příslušenstviem, jakž toho sám v drženie měl, a to jmenovitě v L fl g. českých na ten zpuosob, jakož svrchu v zápisu stojí.

Jestliže by nedal na ten čas svrchupsaný na konec masopustu, tehdy pan Petr, anebo ktož by jeho právo měl, bude se moci v touž ves svrchupsanú uvázati a ji držeti, dokavadž by svrchupsaný pan Martin anebo dědicové jeho těch L fl g. českých nepoložili nebo v moc jich nedali.

A když by koli položil, tehdy pan Petr, anebo ktož by jeho právo měl, nadepsanému panu Martinovi postúpiti povinen bude beze vší odpornosti i zápis propustiti oc.

Str. 97; zápis ten přetržen.

211.

Petr Halěr z Jičíněvsi postupuje právo své na Koclěrov Hynkovi Špetlovi z Janovic a na Skalách.
1520, 13. prosince.

Postoupenie práva svého. Pan Petr Halěr urozenému pánu panu Hynkovi Špetlovi z Janovic a na Skalách i dědicóm jeho.

Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými manstvie Trutnovského, urozený vládka pan Petr Halěr mocně postoupil jest všeho svýho práva, kteréž jest měl a má na vsi Koclérově se vším jeho příslušenstviem, jakož předešli zápisové o tom šře okazují. A to jmenovitě postoupil jest urozenému pánu panu Hynkovi Špetlovi z Janovic a na Skalách i dědicuom a budúcím jeho, na tom sobě ani dědicuom a budúcím nic nepozuostavuje. Stal se zápis léta XV^{XX}, v čtvrtek na den svaté panny Lucie oc.

Str. 98.

212.

Anna z Bořic odkazuje statek svůj Benešovi z Targovic synu svému.

1521. 5. března.

Dánie spravedlnosti své. Paní Anna z Bořic urozenému panu Benešovi z Stargovic, synu svému. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné a slovutným Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými manstvie Trutnovského, urozená paní Anna z Bořic, dcera nebožtíka pana Šimka z Bořic, oznámila před námi: Jakož jest na ni ten statek, kterýž někdy nebožtík pan Šimek u urozeného pána pana Berky z Dubé koupil, připadl podlé mocného obdarování JMti krále slavné paměti pána a pana Vladislava, tu nadepsaná paní Anna tejj všicken statek, kterýž k manstvie přísluší, se vším svým právem, které jest měla, totiž polovici rybníka též i s polovicí všech platuov, kteří k tomu příslušejí, s lesy i se všemi duochody urozenému pánu Benešovi z Stargovic, synu svému, mocně poručí, aby on toho pravý dědic byl.

A pakli by pán Buoh pana Beneše svrchupsaného smrti neuchoval, tehdy po jeho smrti sobě moci pozuostavuje podle téhož obdarování krále JMti, tak jakž napřed v těchto knihách položeno jest. Stalo se v úterý po Přenesení svatého Václava, léta buožího tisícého pětistého dvadcatého prvního.

Str. 98.

213.

Jitka z Bořic poroučí spravedlnost svou Václavovi ze Sloupna manželu svému

1521. 5. března.

Dánie spravedlivosti své. Paní Jitka z Bořic urozenému panu Václavovi z Sloupna a na Bukovině manželu svému tudíž i dědicuom jich. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné a slovutným Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými manstvie Trutnovského, urozená paní Jitka z Bořic, dcera nebožtíka pana Šimka též z Bořic, oznámila před námi: Jakož jest na ni ten statek, kterýž někdy nebožtík pan Šimek u urozeného pána

pana Berky z Dubé koupil, připadl podle mocného obdarování JMti krále slavné paměti pána a pana Vladislava, i tu nadepsaná paní Jitka tejj všickén statek, kterýž k manství příslušie, se vším svým právem, které jest měla, totiž polovicí rybníka, též i s polovicí všech platuov, kteří k tomu příslušejí, s lesy i se všemi duochody urozenému panu Václavovi z Sloupna a na Bukovině manželu svému, tudíž i dědicuom jeho mocně poručí, aby on toho pravý dědic byl.

A pakli by pán Buoh pana Václava svrchupsaného smrti neuchoval, tudíž i dědicuov jeho, aby zase na paní Jitku svrchupsanú ten statek připadl podle téhož obdarování krále JMti, tak jakž napřed v těchto knihách položeno jest. Stalo se ten den v úterý po Přenesení svatého Václava, léta XV^cXXI^o.

Str. 98.

214.

Heřman z Šumburka prodává statek svůj Vilémovi a Janovi bratřím Krušinům z Lichtemburka.

1521, 6. března.

Trh panu Vilémovi Grušinovi a panu Janovi bratru jeho z Lichtmburka. Před námi, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými manství Trutnovského, urozený pán pan Heřman Šumburgk z PiršNSTejna oc oznámil jest, že jest prodal pravým trhem urozeným pánuom panu Vilémovi a panu Janovi bratřím vlastním z Lichtmburka statek svůj se vším panstviem, s lidmi, s poplatky i se vším příslušenstviem, jakýmžkoli jménem jmenováno býti muož, a se vším svým právem, kteréhož jest koli v drženie byl a v užívání dielem svým po otci svým, tak jakž díelčí cedule, kterýž se jest dělil s bratrem svým, šíře ukazují [sic] a vyměřují, nic sobě tu ani svým nepozuostavujíc, za třinácte set kop grošuv českých.

Item puol zámku Trutnova s mlýnem, s papírnou, s valchovnou, s dvorem, s poplužím, s lukami, s řekami, s potoky, s rybníky, s lesy, s horami i všelijakým jeho příslušenstviem,

item puol města Trutnova s platem, s polovicí cla, s poplužím, s robotami, s lukami, s řekami, s potoky, s lesy, s horami i s pustinami i se vším jeho příslušenstviem, item ves Starý Město,

item ves Hertvíkovice, ves Trautunbach, ves Volešnici, ves Petříkovice, ves Humbergk, ves Voblanov, ves Lampertice, ves Střítež, ves Stklenarčice, ves Poříčí, ves Kryblice, a to všecko s platem, s robotami, s poplužím, s lukami, s řekami, s potoky, s lesy, s pustinami, s horami i se všelijakým jich příslušenstviem,

item hamr v Starém Městě, i pusté vsi, kteréž spolu s bratrem svým, s panem Karlem, v drženie a v užívání [má], zejména tyto: ves Krymštorf, ves Kvalč, ves Kynkshayn, ves Bezděkov, ves Slavětín.

A takto páni Grušinové zaplatiti mají, že jej pana Heřmana Šumburgka do té sumy svrchujmenované v dluzích jeho zastati mají:

Item prvotně a jmenovitě u židuov v puol čtvrtě sta kop grošuov českých, kdež jest on pan Heřman na sebe zápis udělal jim židuom registry purgkrabskými; a týž také u pana Zdislava Bukovského v čtyřech stech a dvacíti kopách groších českých v tom dluhu zastati a prázdna jej učiniti mají, a potom v uostatním dluhu jeho pana Heřmana do té sumy svrchujmenované, aby se vyplnila, zastati mají, a to konečně do svatého Jiří najprv příštího vyplniti mají.

A když by to páni Grušinové vyplnili, nic více v tom panu Heřmanovi povinovati nejsú.

A také tato jest znamenitá výmienka, že pan Heřman Šumburgk od svatého Jiří najprv příštího počítajíc, v tom plném roce muože a bude moci ten svooj statek zase odkúpiti, polože pánuom Grušinuom tu sumu svrchujmenovanú trinácte set kop grošuov českých, a oni povinni jsú jemu toho statku se všemi svrsky, tak jakž oni k sobě přijmou, postúpiti. Pakli by pan Heřman Šumburgk v tom roce toho statku neodkúpil od týchž pánuov Grušinuov, tehdy nebudou jemu panu Heřmanovi ani žádnému povinni postupovati, nébrž podle svého koupenie dědičně týmž trhem to držeti a užívati bez překážky všelijakých lidí.

Item toto jest sobě také pan Heřman Šumburgk vymínil, aby Šaclíř zámek k uobydlí svému v drženie měl. A jestliže by jeho pán Buoh smrti neuchoval, dříve nežli by ten statek zase odkoupil, má to na pány Grušiny připadnutí, a oni toho statku týmž trhem jako jiný statek v drženie a v užívanie mají býti. Stalo se léta buožího tisícího pětistého dvacátého prvného, tu středu po Přenesenie svatého Václava.

Str. 99.

215.

Beneš Stoš z Targovic prodává polovici rybníka Hrabišovského s příslušenstvím obci města Dvoru.

1521, 13. března.

Purgmistru, konšeluom i vší obci města Dvoru o puol rybníka trh. Před nás, Herše z Železna a na Trêmešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, Adama Zilvara z Pilnikova a na Vlčicích, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství kraje Trutnovského, předstúpili jsú urozený pan Beneš Štos z Stargovic a opatrní purkmistr a konšelé na místě vší obce města Dvoru nad Labem, oznámivše, že jest se stala celá nepohnutelná smlouva, pravý a dokonalý trh, takže týž pan Beneš Štos maje mocné dání od paní Anny z Bořic, matky své, polovici rybníka toho Hrabišovského s tím příslušenstvím, jakž jest to řádně na touž

paní Annu po otcí jejím, někdy po urozeném vládce po panu Šímkovi z Bořic, připadlo a jakž i zápis napřed v těchto kniehách ukazuje, prodal jest tu polovici rybníka toho se vším týmž příslušenstvím, totiž s platem, což jeho na těch lidech a držitelích gruntuov okolo téhož rybníku jest a k té polovici přísluší, s potoky i se všemi vodotečmi, lesy, lukami, palouky, s polovici malého rybníčka, za III^j ^c ^{fl} míšenského počtu na tento a takový způsob: Purgmistr, konšelé a ta obec jemu panu Benešovi ihned I^j ^c ^{fl} na míšensko dali jsú, a pozuostalú sumu, jmenovitě II^c ^{fl} míšenských, na svatý Jan najprv příští dáti svolili jsú sě.

Při tom pan Beneš když tu sumu přijímati a v moc bráti bude, tu hned jim pánuom Dvorským týž statek má i povinen bude spraviti, tak jakž za právo v manství tomto drží sě, aby při tom trhu a prodaji i jich pánuov Dvorských drženie žádného omylu shledáno nebylo.

Nynie pak při vyzdvížení toho I^j ^c ^{fl} pan Beneš jim pánuom Dvorským do času svatého Jana spravuje, čímž má a mieti bude. A jestliže by v tom času, prvé nežli by těch dvě stě kop pan Beneš vyzdvihl, pán Buoh smrti jeho neuchoval, tehdy paní Anně nadepsané matce jeho ta suma dodána a doplněna býti má na způsob svrchupsaný, což sě správy statku toho dotýče. Stalo sě léta božieho tisícého pětistého jedenmezcétného, v středu po svatém Řehoři.

Str. 100.

216.

Oldřich Čech z Prostiboře prodává ves Bukovinu za 120 kop gr. č. Petrovi Halěfovi z Jičíněvsi.

1521, 22. července.

Zápis pana Petra Halěře o Bukovinu tak řečenú ves. Léta božieho XV^cXXI^o, v pondělí před svatým Jakubem, před námi, Heřmanem Šumburkem z Pirštnštejna a na Trutnově, hejtmanem manství téhož kraje, Hanušem z Warnštorfu a na Starých Bucích, opatrný pan Simeon Prostředek od města Dvoru, spolupřísežný k soudu manství téhož, maje list mocný od urozeného vládce pana Voldřicha Čecha z Prostiboře, na místě téhož oznámil, že jest týž pan Voldřich prodal ves svú Bukovinu se vším jejím příslušenstvím, tak jakž jest toho sám od paní Anny z Bořic, manželky někdy pana Viktorina Koclěrovského, v držení byl, a jakž od staradávna ta ves v svých gruntiech položení má. To jmenovaný pan Voldřich prodal jest k pravému dědičně budúcému drženie urozenému vládce panu Petrovi Halěfovi z Jitčíněvsi a na Koclěrově.

A my svrchupsaní takového svrchupsaného pana Simeona v tom trhu zmocnění, kteréž ne omylné, ale jisté seznáno jest, dali jsmy a dávamy tomuto zápisu k budící trvalosti celú i dokonalú moc.

Toto také buď známo, že Václav z Koclěrova, strýc nebožtíka pana Viktorina

Koclérovského, kterýž na tom gruntu spravedlnost poručenstvím téhož strýce svého měl jest, k tomuto trhu a zápisu dokonalú a celú vuoli dal jest jakožto nejstarší bratr jiných k témuž statku nápadníkuov. A když oni bratří jeho let dojdú, tehdy povinni budou k tomuto zápisu též přiznati se a k němu dokonalú vuoli dáti beze vší odpornosti.

Ta svrchu jmenovaná ves prodána jest panu Petru Halérovi za C m g. a XX m g., vše českých, od pana Václava z Koclérova, i úplně zaplacená jest.

Str. 96.

217.

Martin, syn neb. Josefa krejčího, louku postupuje tchánu svému Pavlovi Trubačovi.

1521, 16. srpna.

Dánie louky: Martin, syn nebožtíka Jozefa krajčího, Pavlovi příjmím Trubačovi tchánu svému. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, slovutným Simeonem Prostředkem od města Dvoru, Martin syn nebožtíka Jozefa krajčího, tu louku, kteráž na něj po nebožtíkovi otci jeho připadla, kteráž k manstvie přísluší, se vším právem i se všemi puožitky mocně poroučí a dává Pavlovi Trubačovi tchánu svému, aby on toho pravý držitel a dědic byl a s tím, jakžkoli se jemu líbiti bude, uči[ni]ti [mohl], buď prodati aneb jakžkoli; v tom žádné překážky od žádného mieti nemá. Stalo se v pátek po Nanebevzetí blahoslavené panny Marie, před námi svrchu postavenými přísežnými manstvie kraje Trutnovského, léta tisícého pětistého 21.

Str. 101; zápis ten přetržen.

218.

Jan Zilvar z Pilnikova kvituje z dílu otcovského bratra svého Adama.

1521, 23. srpna.

Odevzdání pana Jana Zilvara panu Adamovi, bratru jeho. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, urozený vládka pan Jan Zilvar přiznal se, že jest přijal a vzal zúplna svojo díel otcovský za ten statek, kterýž prodán byl panu Karlovi Šumburkovi, celú i dokonalú dobrou vuoli dávajíc k tomu trhu, odevzdal jest od toho všeho statku. A pro ten svojo díel na pana Adama Zilvara bratra svého, kterýž nyní držitelem statku téhož jest, iní na jeho dědice a budoucí, navracovati se nemá od něho podle práva manství Trutnovského, odevzdávajíc sám od sebe i od svých dědicuov a budoucích.

Což se také dluhuov, kteréž byl pan Adam Zilvar na se přijal, dotýče, o všeckno s panem Janem, bratrem svým nadepsaným, miesto má, a o žádný dluh

ini o žádnú věc k témuž panu Adamovi ini k statku svrchupsanému zření mieti nemá, neb o dluhy jiným způsobem, jakž jistota listovní ukazuje, smlouvu mezi sebou mají. Actum f. VI. in vigilia Bartholomei, anno Domini 1521.

Str. 102; zápis ten přetřzen.

219.

Václav, Bernart a Jiří bratří z Warnsdorfu i na místě Tobíáše, bratra svého let nemajícího, prodávají poddané v Chotobici Zdenkovi z Waldšteina.

1522, 4. listopadu.

Panu Zdeňkovi z Walšteina JMti trh od pánuv Buckých. Před nás, Zigmunda z Javorníka, Simeona Prostředka od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpili jsú urození vládky pan Václav, pan Bernart a pan Jiřík bratří vlastní z Warnstorfu a oznámili, že jsú prodali pravým trhem k pravému a dědičnému držení ty lidi v Chotobici, kteréž byl někdy otec jich pan Hanuš Bucký od pana Wolfkanga z Walšteina z Štěpanic a na Hostinném [koupil], s platy kmečními i se vším příslušenstvím, jakž toho otec jich i jiní předkové v držení byli jsú, na tom svrchupsaní bratří žádného práva i žádné zvláštnosti sobě ani svým budoucím nepozuostavují.

Což se pak nejmladšího bratra, pana Tobíáše, dotýče, poněvadž tomu přítomen jest nebyl, i také ještě let dospělých nemá, při tom takové a toto nadepsaných bratří jest svolení, že jemu místo pozuostavují, když by koli týž bratr jich k letuom dospělým přišel, že k tomu přiveden býti má od týchž bratruv jeho, aby se k tomuto zápisu a trhu přiznal. A dokudž by toho neučinili, v tom zavazují v správě panu Zdenkovi statky své, kteréž mají neb mieti budou. Zvláště pak tito dva bratři: pan Václav a pan Jiřík, tuto povinnost podnikají, jsúce v společnosti; pan Bernart pak jsúce od nich oddělen, toho prázděn býti má. A oni, totiž pan Václav a pan Jiřík, v té správě zavázané statky mají dotud, dokudž by se od nejmladšího bratra pana Tobíáše přiznání způsobem nadepsaným nestalo.

Item toto při tom vědomo býti má, že statek aneb ti lidé svrchupsaní prodáni jsú pánu svrchupsanému za C m g. českých.

A správa svrchudotčená vztahuje se na Staré Buky. Actum f. III. post Omnium sanctorum, anno Domini XV^cXXII.

Str. 107.

220.

Jan z Wartemberka prodává ves Chotobici s příslušenstvím Zdenkovi z Waldšteina.

1522, 4. listopadu.

Od pána JMti pana Jana Watmberského z Watmberka panu Zdenkovi z Walšteina trh o Chotobici. Před námi, Zigmundem z Javor-

níka seděním tudiež, Simeonem Prostředkem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, svrchupsaní páni Jich Mt oznámili jsú mezi Jich Mtmi učiněný trh, a to takový, že pan Jan Watmberský prodati jest ráčil k pravému a dědičnému drženie ves Chotobici se vším jejím příslušenstvím, s tvrzí, poplužím, s dvory, lesy, lukami, s mlajny, potoky, se všemi platy a duochody, za puol druhého tisíce fl^r gr. miešenského počtu urozenému pánu panu Zdenkovi svrchupsanému, na tom na všem jmenovaném statku nadepsaný pan Jan Watmberský JMt sobě ani svým budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc. Actum f. III. Omnium sanctorum, anno Domini XV^cXXII^o.

Str. 103.

221.

Král Ludvík Dvorským povoluje, aby mohli po 3 leta držeti manství bez přijetí léna, protože toho času není hejtmana manství Trutnovského.

Na hradě Pražském 1523, 12. března.

My Ludvík, z božie milosti uherský, český oc král a margkrabie moravský oc, oznamujem tiemto listem všem, že jsú nám oznámili opatrní purgmistr a konšelé města Dvoru nad Labem, věrní naši milí, kterak mají a drží některé kusy a zboží pod léno a manství k Trutnovu příslušející; ale poněvadž hejtmana toho kraje Trutnovského nynie nemají, prosili jsú nás, abychom je v tom, že léna na ty kusy nemají od koho přijíti, opatřili a některý čas jim k tomu dáti ráčili.

Kdež znajíce my jich slušnú žádost, dopustili jsmy jim toho a tiemto listem s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dopouštíemy, aby oni Dvorští z těch kusuov a manství, kteréž pod léno drží, za tři leta od datum listu tohoto pořád zběhlá léna nepřijímali a přijímati povinni nebyli. A jestli by který co z těch statkuov a kusuov prodal, to má se kniehami manskými v přítomnosti dvou neb tří dobrých lidí, manuov toho kraje, naznamenati a zapsáno býti. Než po vyjití těch let mají se tak v tom zachovati, jakž za řád a právo jest, beze vší odporosti. Tomu na svědomie pečet naši královskú rozkázali jsmy přitisknutí k tomuto listu. Dán na hradě Pražském, ve čtvrtek den svatého Řehoře, léta oc XXIII, království našich uherského a českého sedmého.

Ad relacionem magnifici domini Ade de Noua Domo,
supremi regni Boemie cancellarii oc.

Str. 104.

222.

Václav ze Sloupna prodává půl rybníka s příslušenstvím obci města Dvoru.

1523, 6. srpna.

Pánuom Dvorským trh o puol rybníka. Před námi, Heršem z Železna a na Třemešné, Zigmundem z Javorníka seděním tudiež, Simeonem Prostředkem

z Podhoří a bytem u města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, urozený vládka pan Václav z Sloupna a na Bukovině prodal jest pravým trhem k pravému a budoucně dědičnému držení puol rybníka toho, kterýž odkázáním a dáním od paní Jitky, manželky jeho, v moc a v držení jemu jest přišel. A to prodal se vším příslušenstvím k témuž rybníku náležejícím, tak jakž toho v držení jsúc on i předkové jeho užívali jsú, opatrným purgmistru, konšeluom i vší obci města Dvoru nad Labem za III^j ^c fl. g. miešenského počtu. Zavdáno ihned aneb zavdati se má panu Václavovi aneb jeho dědicuom na svatý Jiří najprv příští L fl. g. českých, a potom vždy na každý svatý Jiří po L^{ti} fl. míšenských do vyplnění sumy nadepsané platiti se má.

A tu a na tom gruntu pan Václav nadepsaný sobě ani svým budoucím nic nepozuostavuje nad sumu svrchupsanú, dokudž jemu vyplněna by nebyla, k tomu samému dluhu a k ničememu jinému právo a spravedlnost majíc.

Pan Václav také v správě statek svojoj, kterýž má neb mieti bude, zavazuje potud, pokudž v tomto manství za právo drží se. Actum. f. V. ipso die Sixti, anno Domini XV^cXXIII^o.

Str. 103.

223.

Šimon Prostředek z Podhoří prodává statek svůj Podhoří strýci svému Ondřejovi z Podhoří za 400 kop míšenských.

1524, 9. května.

Panu Ondřejovi od pana Simeona Prostředka trh o Podhoří. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Zigmunda z Javorníka seděním tudiež, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpiv urozený vládka pan Simeon Prostředek z Podhoří oznámil, že jest prodal pravým trhem k pravému budoucně dědičnému držení a užívání statek svojoj, kterýž Podhoří slove, s rybníky všemi, většími i menšími, s dědinami všemi, s lukami, s lesy a se všemi vodotečmi, a tak beze všeho pozuostavenie se vším příslušenstvím, jakž jest toho sám po otcí svém v držení jsúc užíval, i také s tím kusem, kterýž jest od JMti pana Jindřicha Berky koupil, na kterémž ten rybníček pod největším udělán jest. A to prodal urozenému vládce panu Ondřejovi strajci svému z Podhoří, za puol páta sta kop g. míšenského počtu. Zavdal ihned pan Ondřej LXX fl. míšenských; platiti má po XXXV též míšenských každý rok vzdycny ve třech nedělích po svatém Jiří, a to beze všeho dalšího prodlévání i všelikteraké výmluvy. Kterémužto placenie počátek býti má léta božieho XV^cXXV^o, a tak za osm let po závdavku pořád zběhlých po XXXV míšenských platiti má. Potom pak po vyjití těch osmi let, když se bude

psáti léta božieho oc XXXIII°, má dáti L fl^o míšenských, a v plném roce, když se bude psáti léta XV^cXXXIII^o, též L fl^o míšenských dodati a doplniti povinen bude.

Toto také při tom má věděno býti, že pozuostalú sumu po závdavku, kteréž zuostává IIIj^c fl^o g. a XXX fl^o g. míšenských, pan Ondřej uručil jest panu Simeonovi, za kteréhož tito jsú slíbili: pan Martin Bakkalář, pan Jiřík Ro[z]sypal, pan Petr Machuov, pan Jan Voldan, pan Petr Cajp, Václav Zub, Pavel Hattavuoz, Matúš Ječmenek, Jan Pichláček, Jiřík Pilař, všickni města Dvoru obyvatelé, a Vaněk Beneškuov z Jaromiře. Na ten a takový zpuosob slíbili jsú: kterýchž by koli peněz na čas svrchupsaný, a jmenovitě na den svatého Jiří aneb konečně po tom ve třech nedělích, pan Ondřej nepoložil a nedal, tehdy oni rukojmové povinovati jsú a budú tu každú sumu napředpsanú splniti a dáti, žádnú jinú vymyšlenú věcí nemohúc toho odbyti, jediné penězi hotovými. A jestliže by skrze neplnění a kterýchžkoli peněz nepoložení pan Simeon neb jeho budúci jakú škodu vzal neb vzali, tehdy podle té sumy jistinné, kteráž by na ten čas byla zadržána, povinni jsú a budú ty vseckny škody splniti, kteréž by on pan Simeon slušně ukázal neb jeho budúci, v tom sobě nadepsaní rukojmové nic ku pomoci neberúc, než skrze neplnění, kteréž by koli přišlo, právo všelikteraké podle zpuosobu městského podniknutí mají.

Item pan Ondřej častopsaný rukojmím jmenovaným statek ten všicken nedopladený v moc jich zápisem tímto zavazuje, aby oni, jestliže by které penieze zaň dáti musili aneb dali, týž statek v moci majíc, aby jej drželi, jím vládli a jeho užívali dotud, dokudž by jim jich suma všickna zúplna zase dána a navracena nebyla i se všemi škodami, kteréž by skrze to vzali a je slušně ukázali.

Item což se svrchupsaných rukojmí dotýče, jestliže by který z nich v tom času zhynul, tehdy v čtyřech nedělích pořád zběhlých jiný na to miesto postaven býti má, aby vždy počet nadepsaný rukojmí nalezen býti mohl.

Item pan Ondřej nad tím vším napřed psaným statkem nadepsané rukojmie poručníky pravé otcovské učinil jest a činí, jestliže by jeho pán Buoh prvé, nežli by týž statek dopladen byl, smrti uchovati neráčil, aby oni předepsaní rukojmové po jeho smrti jej drželi, jim také [jako] svým vlastním vládli a jeho užívali, bez překážky a odporu dědicuov a budúcích jeho i všech lidí kterakkoli k tomu právo mieti chtějících. Moc sobě při tom pan Ondřej a svým dědicuom neb budúcím pozuostavuje; však ta mocnost pruochoď mieti má po zaplacení častopsaného statku.

A jestliže by pan Ondřej ten statek komu dal anebo nad tím častopsaným a nade vším jiným svým statkem v tom času poručníka jednoho aneb dva učinil, kteřížto aneb kterýž by tomu placení podle zpuosobu trhu svrchupsaného dosti činiti mohl neb mohli, tehdy tomu odporu žádného činěno býti nemá. Pakli by tomu ti anebo ten poručník dosti nečinili neb nečinil, při tom při všem zachováno buď, jakž o tom napřed položeno a zapsáno stojí.

Item v ten den a v tu hodinu pan Simeon sám od sebe i od svých dědicuov a budoucích odevzdal jest ten všicken svrchupsaný statek podle práva manského, sobě ani svým dědicuom a budoucím na tom sobě nic nepozuostavujíc. A to odevzdal jest panu panu Ondřejovi častopsanému i jeho dědicuom a budoucím.

Při tom ještě i toto vědomo buď: Jestliže by pán Buoh pana Simeona smrti uchovati neráčil, prvé než by jemu ta suma v zápisu nadepsaném podle rokuov jmenovaných vyplněna nebyla, tehdy po jeho smrti Lidmila dcera jeho podle obdarování krále JMti, jakž toho statku pravú dědičku vyhlášena jest, bude mieti a má k tomu ke všemu dluhu plné právo, tak jako on sám pan Simeon častopsaný, bez odporu a překážky všelikteraké lidí všech. Moci sobě při tom pan Simeon pozuostavuje.

Item pan Simeon statek ten panu Ondřejovi prodaný spravuje vším svým statkem, kterýž má neb mieti bude, podle práva na to vyměřeného, a to do času, jakž za právo od staradávna v manství Trutnovském drží sě. Stalo sě léta božieho XV^cXXIII^o., v pondělí po svatém Stanislavu.

Str 105; odstavec 5, 6 a 8 tohoto zápisu jsou přetrženy.

224.

Zikmund z Javorníka zapisuje statek svůj rukojmím za věno manželky své Anny z Hustiřan.

1524, 9. května.

Zapsání statku páně Zigmundova z Javorníka. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka z Podhoří a bytem u města Dvoru, urozený vládka pan Zigmund z Javorníka seděním tudíž předstúpiv oznámil jest, že pánuom rukojmím, kteří zaň ku paní Anně, manželce jeho, za III^c m gr. českých věna jejieho slíbili jsú, zavazuje všicek statek svooj, kterýž v tomto manství Trutnovském má, na ten a takový způsob: jestliže by pana Zigmunda nadepsaného pán Buoh smrti uchovati neráčil, aby oni páni rukojmové statkem tím jeho vypraviti sě mohli a vypravili, bez překážky všech přátel jeho i jiných lidí kterakkoli k tomu právo mieti chtějících.

Tito zejména slíbili jsú, v listu hlavním zapsáni jsúc: pan Jindřich Berka JMt, pan Hereš, pan Jan starší Kruppay, pan Václav a pan Zdeněk bratří vlastní Šarovcové, tak jakž o tom v témž listu hlavním šir a ovšem plněji sě zavírá a ukazuje.

Item což by koli po témž věnu a nad to věno statku jeho zuostalo po jeho smrti, to všeckno poručil jest a mocně tiemto zápisem poroučí Václavovi strajci svému z Javorníka, Janovi a Kateřině, dětem nebožtíka Jana Chudého z Velošic, tak aby oni společně statkem tiem vládli a jeho jako svého vlastnieho užívali, což

by ho koli pozuostalo nad svrchupsané věno; avšak to býti má po smrti téhož pana Zigmunda z Javorníka.

Moc v tomto zapsání přáteluom nadepsaným svědčící pan Zigmund sobě pozuostavuje, což nad svrchupsané věno zapsáno stojí. Stalo se f. II. post Stanislai, anno Domini XV^cXXIII^o.

Pan Jan svrchupsaný oznámil jest před panem hejtmanem JMti a pány many na Trutnově, že plnú moc dal a dává k tomu, aby pan Václav nadepsaný z Javorníka tu a takovou mocnost měl, kterak a jakým způsobem osvědčí se nápadu a práva k statku po nebožtíkovi panu Zigmundovi Javornickém pozuostalého, aby týmž obyčejem a způsobem na místě jeho a od něho statku téhož a k němu nápadu i práva odsvědčiti se mohl. Actum f. II. post Letare anno Domini XV^cXXVIII^o [23. března 1528].

Str. 107; zápis ten přetržen.

225.

Hynek Špetle z Janovic zapisuje v dluhu zboží své Kocléřovské Jakubovi z Poršic.

1524, 26. května.

O Kocléřov smlúva. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka z Podhoří, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpili jsú urozený pán pan Hynek Špetle z Janovic a na Skalách a urozený vládka pan Jakub z Poršic, žádající, abychom podle manského práva dopustili jim smlúvu, kterouž o Kocléřov s jeho příslušenstvím mezi sebu sepsanú nám ukázali, do knéh manských vložití nebo vepsati dopustili. Kteréžto věci slušně odepřieti nemohúce, na žádost jich to jsmy učinili. A ta smlouva slovo od slova takto zní:

Léta Páně XV^cXXIII^o, ve čtvrtek na den božieho Těla, stala se smlúva mezi urozeným pánem panem Hynkem Špetlí z Janovic a na Skalách s jedné, a mezi urozeným vládýkú panem Jakubem z Poršis s strany druhé, skrze urozeného vládýku pana Jana staršieho Kruppého z Probluze a na Hradišti, a to taková: Jakož pan Jan starší Sudlice z Žernovie jsa rukojmie za JMt pána pana Hynka Špetli, a na téhož pana Jana Sudlici přišlo dielu jeho s úroky zadržálými i s škodami dvě stě kop gr. českých, a k tomu pan Jakub má připojčiti pánu JMti tři sta kop g. českých, nynie hned při postúpení IIj sta kop g. českých, a při postupování mají se srovnati o L ff g. českých přátelsky, kdy je má pánu dáti.

A při tom pán JMt má hned Kocléřova a Bukoviny s lidmi i s tím se vším, což k tomu přísluší, tak jakž pán JMt to zboží od pana Petra Haléře ujal a v držení toho byl, na něm sobě nic nepozuostavujíc, dědičně panu Jakubovi z Poršic postúpiti, a člověčenství lidé slíbiti mají, ale však na ten způsob: že pan Jakub maje to zboží Kocléřovské od pána kniehami manskými zapsané a utvrzené, má při tom týž pan Jakub panu Hynkovi JMti lidi ty, kteří k Kocléřovu s Bukovinú i s tím

se vším, což k tomu příležitosti, pustiti k užívání, však na ten způsob, že panu Jakubovi pán JMt má do tří let pořad zběhlých anebo dědicom a buducím jeho vydávati z těch pěti set kop g. českých po XLti ř g. českých, a to rozdielně, počna na svatý Havel nejprv příští XX ř g. českých a na svatý Jiří též XX ř g. českých, a tak pořad na každý svatý Havel a svatý Jiří má pán JMt aneb JMti buducí panu Jakubovi neb jeho buducím vydávati po XX ř g. českých; a po třech letech pořad zběhlých bude povinen pán JMt aneb jeho buducí panu Jakubovi neb jeho buducím vydávati po Lti ř g. českých též rozdielně, na svatý Havel XXV ř g. a na svatý Jiří též XXV ř g. vše českých, a to dotud, dokudž by pán JMt aneb jeho buducí panu Jakubovi neb jeho buducím rok napřed, anebo též zase pan Jakub neb jeho buducí, sobě věděti nedali.

A když by koli strana straně daduc rok napřed věděti, tehdy bude povinna jedna strana druhé tomu dosti učiniti: pan Jakub vezmuc sumu svú i úroky pánu JMti neb dědicom a buducím jeho toho zboží postúpiti; a též zase kdyby pan Jakub dal pánu JMti aneb buducím jeho rok věděti, a pán neb jeho buducí sumy nadepsané panu Jakubovi neb jeho buducím nedal, tehdy panu Jakubovi neb jeho buducím dědičně to zboží Kocléřovské zuostati má s tím se vším příslušenstvím.

Toto pak při tom znamenitě vymieněno jest: Jestliže by panu Jakubovi neb jeho buducím který úrok zadržán byl, buď při svatým Havlu neb při svatém Jiří, jakž o tom napřed dotčeno jest, tehdy má v tom vuoli, v ten vešken statek i v lidi, tak jakž jemu od pána JMti postúpeno, vkročiti i s užíváním a požitky držeti dotud a tak dlúho, dokudž by panu Jakubovi aneb jeho buducím takoví zadržali úrokové, buď jeden nebo více, dání a spraveni nebyli i se všemi škodami a náklady pro tu příčinu vzatými, v jeho páně Jakubovu aneb jeho buducích moc.

Zápis tento stal se a v knihy tyto manské tato smlouva vepsána a vložena jest f. II. post Bonifacii [6. června], anno XV^cXXIII.

Str. 108.

226.

Václav a Tobiáš bratří z Warnsdorfu v dluhu 30 kop gr. č. dávají Majdaleně z Peryce v zástavu své poddané v Starých Bucích.

1524, 7. června.

Zástava lidí od pana Václava a Tobiáše bratří z Warnštorfu. Před námi, Heršem z Železna a na Tremešné, Simeonem Prostředkem z Podhoří, přísedními k soudu manství Trutnovského, urozený vládka pan Václav z Warnštorfu a na Starých Bucích oznámil, že jest dlužen s panem Tobiášem, bratrem svým, XXX ř g. českých urozené vládyce paní Magdaleně z Peryce a jejím buducím. V kterémžto dluhu a sumě jmenované on pan Václav s povolením téhož pana Tobiáše

bratra svého postupil jest a mocně postupuje lidí, zejména těchto z Starých Bukuov: Kleya Urbana, Vencel Vítka, Vaňka kostelníka, Jiříka Kalnara, Hans Vítka, na ten a takový způsob, aby jmenovaná paní Magdalena lidí těch v držení jsúc, beze vší odpornosti platu s nich ročního III fl. g. k svému požitku vzíti a bráti mohla rozdielně, na svatý Havel Ij fl. g. a na svatý Jiří též Ij fl. g. českých, dotud a tak dlouho, dokudž by jí suma nadepsaná těch XXX fl. g. úplně dána a zaplacená nebyla. A nikterakž z držení těch lidí nížádným právem vyvedena býti nemá, než splněním té jmenované sumy.

A když by koli při kterémžkoli svatém Jiří neb svatém Havle paní Magdaleně její suma dána a splněna byla, tehdy ihned lidí jmenovaných zase bratřím nadepsaným bez odporu postúpiti a je propustiti má, však prvé úrok ten při postoupení i jiné úroky vyberúc.

Toto pak při tom vědomo býti má, že pan Tobiaš, mladší bratr, tomuto zápisu přítomen jest nebyl, ale list pod svú pečetí poslal jest, k tomu dobrú vuoli dávajíc. Kterézto věci místo a stálost dává se podle práva manského. Stalo se léta božieho XV^cXXIII^o, v outeraj po svatém Bonifáci.

Str. 109; zápis ten přetržen.

227.

Jakub z Poršic činí poručníkem zápisu od Hynka Špetle mu daného Nathanaela Černína z Černína.
1525, 26. ledna.

Pan Jakub z Poršic poručníka činí zápisu nadepsaného a toho všeho, což se v něm zavírá. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Si-meona Prostředka z Podhoří, přísežné k soudu manství kraje Trutnovského, předstúpivši urozený vládka pan Jakub z Poršic, oznámil jest, že poručníka mocného činí urozeného a statečného rytíře pana Nathanaele Černína z Černína toho všeho zápisu nadepsaného i toho, což v něm zapsáno a položeno stojí, tak aby on pan Nathanael plnú moc a plné právo měl k tomu, jestliže by pan Hynek Špetle kterého úroku tak, jakž zápis ukazuje, nepoložil a nedal, aneb jiného, což v něm zapsáno jest, všeho tak nesplnil, aby se v statek ten Koclěrovský podle práva uvázati a všeckno podle téhož zápisu puosobiti a činiti mohl, jako by jemu panu Nathanaelovi slovo od slova svědčil. Při tomto poručení pan Jakub moc a místo sobě pozustavuje. Stalo se léta božieho XV^cXXV^o, ve čtvrtek po Obrácení na víru s. Pavla.

Str. 110; zápis ten přetržen.

228.

Tobiaš z Warnsdorfu dává některé poddané své v Starých Bucích v zástavu švakru svému Benešovi Stošovi z Targovic u věné sestry své.

1525, 29. července.

Zástava lidí od pana Tobiaše Buckého panu Benešovi Sto-

š o v i. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka z Podhoří, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpil jest urozený vládýka pan Tobiáš z Warnštorfu a na Starých Bucích a oznámil: Jakož jest dobré paměti pan Hanuš Bucký věnoval a po své dceři jmenoval panu Benešovi Štosovi věna puol třetieho sta kop miešenského počtu, a tomu týž pan Beneš, švagr muoj, prodlenie až do času nynějšieho jest činil, ale již svého užívati umienivši, mne jakožto držitele statku otcovského z toho věna napomenul jest. Kdež pak já nadepsaný Tobiáš, nemaje dostatku toho a penězi hotovými odbyti téhož pana Beneše nemohúc, zastavil jsem a zastavuji dobrovolně a mocně lidi své z Starých Bukuov zejména tyto: Hanuš Austu, Brykl, Bartoš Povlič, Matouš Vítek, Šimon Oth, Jiřík Vítek, Michal Taslar, Czankar, Michal Austu, Dlouhý Matys, na ten a takový zpuosob, aby on pan Beneš Štos s lidí těch a od těch lidí úroku a platu ročnieho najíti a vybrati i k svému užitku přijíti mohl pětmezcítma kop počtu míšenského, rozdielně takto: na svatého Havla puoltrinácty kopy a na svatý Jiří též puoltrinácty kopy na míšensko.

A ten jmenovaný plat panu Benešovi vycházeti a vyplňovati se má od lidí nadepsaných bez odporu a překážky mé i mých budúcích dotud a tak dlúho, dokudž by jemu ta nadepsaná suma, totiž II^j C ^{ff} míšenských, dána úplně a zaplacená nebyla. A když by koli ta suma zpravena a splněna jemu panu Benešovi byla, tehdy ihned platu toho ustúpiti a tento zápis propustiti a zrušiti má.

Toto pak při tom jest mé dobrovolné svolenie a k tomu svú dobrou vůli dal jsem a dávám, aby panu Benešovi ode mne aneb od budúcích a potomkuov mých nadepsaná suma dána a splněna byla od svatého Havla najprv příštíeho v plném roce.

Jestliže by pak témuž panu Benešovi na ten čas suma častopsaná dána a splněna nebyla, aneb jestli by který úrok jemu zadržán byl, tehdy dávám k tomu plnú moc i dokonalé právo, aby se pan Beneš Štos podle práva manského a právem manským v ty lidi uvázati a je držeti mohl bez odporu a všelikteraké překážky mé i mých budúcích.

A tento zápis netoliko se na lidi jmenované vztahuje, ale i na jich dědice a budúcí i jiné potomky, kteříž by po nich míst a gruntuov těch v držení byli.

Pakli by panu Benešovi při tom, když by se v držení lidí těch uvésti umienil a toho žádal, nějaký nedostatek od toho práva manského [se] býti viděl, a v drženie týchž lidí vstúpiti a vkročiti by nemohl, tehdy dávám k tomu svú svobodnú a dobrou vůli, aby v to vstúpil a vkročil, kterýmž by koli právem v zemi této umienil aneb jakýmžkoli zpuosobem slušným podle mocnosti a své možnosti v takové drženie mohl by vjíti a vstúpiti. Ke všemu tomu moc a dobrou vůli jemu dávám, a v ničemž jemu odporu při tom činiti nebudu a nemám já i moji budúcí a potomní. Stalo se v sobotu na den svaté Marty, léta božieho XV^cXXV^o.

V ten den a v tu hodinu pan Beneš Štos zápisu nadepsaného, ač by je pán Buoh smrti uchovati neráčil, postúpil jest a mocně postupuje paní Barboře manželce své, tak aby ona po smrti jeho ke všemu tomu, což ten zápis ukazuje, prá a mocnost měla, jako by jí slovo od slova svědčil. A když by k tomu přišlo, by zápis ten vypraven byl splněním sumy v něm položené, tehdy pan Beneš m mieti nemá, té a takový sumy vyzdvihnúti, dokudž jí toho jiným zpuosobem dost tečně neujistí.

Item toto také při tom vědomo býti má, že pan Beneš Štos paní Barboi z Warnštorfu, manželce své, list věnní do dvú set kop g. udělati má aneb dobru vuoli na listy, kteréž má, do té sumy, však tak, aby na jistém dluhu to ukázán bylo. A dokudž toho neučiní, tehdy dotud práva a moci k témuž svrchupsaném zápisu a k věcem v něm zapsaným mieti nemá. Ale kdykoli to vyplní a takov ujistění zpuosobem nadepsaným učiní, tehdy ihned dokonalú mocnost k tomu ke všem mieti má.

Tomu všemu pan Beneš Štos dosti učinil, a podle povinnosti v nadepsané artikuli zapsané, kterýž vymazán jest, paní manželce své II^c 11^g jest ujistil; proto zápis svrchu psaný dokonalú mocnost mieti má.

Na tu sumu napřed v tomto svrchupsaném zápisu jmenovanú pan Tobiáš Bucký splnil a dal jest panu Benešovi Štosovi XXV 11^g českých; a pan Bene v tom propouští a jemu ustupuje lidí těchto zejména: Michala Austu a Dlouhého Matysa. Stalo se f. VI. post Divisionis apostolorum, anno Domini XV^cXXVIII [17 července 1528].

Str. 111; zápis ten přetržen.

229.

Jan Krušina z Lichtemburka uvazuje se v úřad hejtmana manství Trutnovského.

1527, 4. listopadu.

Léta Páně XV^cXXVII v pondělí po Všech Svatých, k obeslání pana hejtman JMti pana Jana Grušiny páni manové učinili jsú první sjezd a sjití společní n Trutnov.

A tu pan hejtman, jakž z rozkázání krále JMti úřad ten přijal, ihned pi tom času a na ten den svrchupsaný poručení JMKské ukázal; a tu právo mansk otevřieno jest. Sjiti také pánuov manuov podle starodávnieho manského práva byl jest na zámku Trutnově v světnici soudné.

Potom po středopostí léta Páně XV^cXXVIII^o [23. března 1528] za tého pana hejtmana první soud manský zaseden a držán byl v pondělí.

Str. 114.

230.

Václav z Javorníka a Jan z Velošic žádají za poznamenání, že k soudu manskému stáli a pan Martin nestál.

1528, 23. března.

Pan Václav z Javorníka a pan Jan z Velošic před panem hejtmanem JMti a pány many na Trutnově ohlásili se osobně stojíc, a oznámili, že tomu všemu, což se pana Martina Radikovského dotýče, podle smlouvy a trhu o Javorník učiněného dosti učiniti chtěli jsú, což koli povinnost jich ukazuje. Ale že on pan Martin, majíc o té věci vědomost, tak jakž od krále JMti listem, a JMti psaním, tudíž také pana hejtmana JMti dne položením k příjezdu na Trutnov jemu oznámeno jest bylo, k tomu se jest nepostavil a nenalezl; za pamět nadepsaní pan Václav a pan Jan žádajíce, že osobami jich při tom nic jest nesešlo. Actum f. II. post Letare, anno Domini XV^cXXVIII^o.

Str. 113.

231.

Tobiáš z Warnsdorfu prodává poddané své ve Žďárné Benešovi Stošovi z Targovic.

1528, 17. července.

Panu Benešovi Štosovi trh s panem Tobíášem Buckým, švagrem jeho. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona Prostředka z Podhoří, Martina Bakkaláře od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpil jest urozený vládka pan Tobíáš Bucký z Warnštorfu a na Starých Bucích oznamujíc, že jest prodal pravým trhem k pravému a dědičnému držení lidí své zejména tyto: Jiříka Hortle, Brath Hanusa, Zaydle, Matouše Rythnara, a poustku, kterúz Brath Hanus drží ve Žďárné. A to jest prodal urozenému vládce panu Benešovi Štosovi z Starkovic za LX ₰ g. českých s platy, s robotami i se všemi povinnostmi, tak jakž jest toho sám po svém otci v držení byl.

Což se pak gruntu toho v Starých Bucích, kdež Jiřík Hortl obýval a na kterýž pan Beneš dosedl a své obydlé má, dotýče, ten grunt se vším jeho příslušenstvím pan Tobíáš jemu osvobozuje, tak aby on pan Beneš i jeho budoucí žádnú povinností a naprosto žádnou vymyšlenou věcí k té tvrzi k Starým Bukuom nepřislušel a nepřiležal, ale právě za svobodný jej držeti a jeho užívati má on i jeho dědicové a budoucí bez všelikteraké překážky pana Tobíáše nadepsaného i jeho dědicuov a budoucích.

Což se pak svrchujmenovaných lidí ve vsi, jenž Žďárná slove, obydlé majících dotýče, ty jest pan Tobíáš panu Benešovi prodal s platy, s robotami i se všemi povinnostmi, jakž o tom registra jemu vydaná ukazují, sobě na tom nic nepozuostavujíc

ani svým dědicuom a budúcím, prodal jest to také i s panstvím plným ty lidi jmenované.

Tato toliko při tom výmienka jest a páně Benešovo dobrovolné svolenie: Když by koli jemu ti gruntové budto společně aneb rozdielně na prodaji byli, tehdy prvotně a předkem pana Tobiáše aneb jeho dědice na to pobiediti má, a za tu sumu, totiž za LX fl. g. pustiti. Však žádný jiný mimo pana Tobiáše a dědice jeho té výmienky užiti nemá. Actum f. VI. post Diuisionis apostolorum, anno oc XXVIII°.

Str. 115.

232.

Václav Javornický z Javorníka prodává tvrz Javorník s příslušenstvím Martinovi Radikovskému z Hrádku a Anně z Hustiřan, manželce jeho.

1528, 18. července.

Prodání statku panu Martinovi Radikovskému. Před nás, Herše z Železna a na Třemešné, Simeona z Podhoří, Martina Bakkaláře od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpiv urozený vládka pan Václav Javornický z Javorníka, oznámil jest, že s povolením pánuov rukojmí dolepsaných, kteříž za nebožtíka pana Zigmunda Javornického za III^c fl. g. českých ku paní Anně z Hustiřan, někdy manželce jeho, věna jejího slíbili, jakž o tom list hlavní ukazuje, prodal jest statek ten, totiž Javorník tvrz se vším příslušenstvím, s rolí, s lukami, s lesy, s rybníky, s potoky i se všemi vodotečmi, s mlajnem, s pilú, s lidmi, platy s kmecími i se všemi puožitky a duochody i se vši zvolí, jakž toho sám po svrchupsaném panu Zigmundovi v držení byl. A to jest prodal urozenému vládce panu Martinu Radikovskému z Hrádku a paní Anně z Hustiřan, manželce jeho, oběma z mrtvého na živého, za IIII^c fl. g. českých.

Při tom ihned týž pan Václav odevzdal jest a odsvědčil se toho všeho statku podle práva manského. A to jest odevzdal panu Martinovi nadepsanému a paní Anně manželce jeho, od sebe i od svých budúcích, majíc k tomu povolení od pánuov rukojmí.

A tito zejména páni rukojmové jsú za věno svrchupsané: pan Jindřich Berka, pan Hereš, pan Jan starší Kruppay, pan Václav a pan Zdeněk bratří vlastní Šárovcové.

Což se pak správy o tom svrchupsaném statku dotýče, páni rukojmové dopustili jsú a k tomu povolení dali, aby ten list věnní v správě ležel do dne a do roka podle práva manského při knihách. Po vyjití pak a vyplnění času toho ten list hlavní žádné moci mieti nemá, ale má zrušen býti, a pánuom rukojmím pečeti jich navrátiti se mají.

On také pan Václav do těch sta kop gr. jemu náležejících a panu Janovi i paní Kateřině z Velešic, přáteluom jeho, zavázal jest v správě do dne a do roka

všicek statek svojoj, kterýž má neb mieti bude. Po vyjití pak toho času již všeho prázdnen býti má.

Což se také dílu paní Kateřiny nadepsané dotýče, pan Václav Javornický udělal jest list na XL f g., svědčící panu Martinovi Radikovskému na ten a takový způsob: když jí paní Kateřině díl její při knihách manských položen bude, tehdy ten list panu Václavovi zase v moc jeho má navrácen býti.

Item toto má vědomo býti, že prodajem statku nadepsaného list ten svrchupsaný věnní má vyvazen a vypraven býti a mocnosti i žádně jiné věc mieti nemá; než toliko v správě, jakž napřed dotčeno jest, ležeti má na ten způsob, jestliže by na pana Martina o ten statek jakázkoli závada přišla, aby o to k listu témuž zření mieti mohl a měl do sumy, ač by která na něm obdržána byla. Actum sabbato post Diuisionis apostolorum, anno Domini XV^cXXVIII^o.

Str. 116.

233.

Janovi Krušinovi z Lichtemburka dává soud manský stané právo na Heřmana z Šumburka.

1528, 9. září.

Stané právo panu Janovi Grušinovi, panu hejtmanu JMti, dáno jest podle způsobu toho, kdež jest pohnati ráčil pana Heřmana Šumburgka, což se zámku Šacléře s jeho příslušenstvím dotýče, a po třetím puohonu poněvadž jest pan Heřman státi neráčil, protož podle práva manského do dvou neděl panu hejtmanu k dovedení práva prátah dán jest od dne tohoto. Actum f. IIII. post Natiuitatis Marie, anno oc XXVIII°.

Potom po vyjití těch dvou neděl pan hejtman nadepsaný řádně podle práva manského uveden jest v statek ten svrchupsaný dvěma many přísežnými a komorníkem. V tom také času a mezi tím žádné poselství i psaní a vodvolání před krále JMt iní před žádného jest nezašlo.

Str. 114.

234.

Václav Javornický kvituje Jiříka Javornického strýce svého z nápadu po otci.

1528, 9. září.

Pan Václav Javornický quituje pana Jiříka Javornického, strajce svého. Léta božieho XV^cXXVIII^o, v středu po Narození panny Marie pan Václav Javornický z Javorníka přiznal se jest k tomu, že od pana Jiříka Javornického, strajce svého, všicken díl otcovský a nápad svojoj úplna a docela přijal jest a vyzdvihl, a při témž panu Jiříkovi že jemu již žádná spravedlnost iní povinnost nenáleží. Protož jej tímto zápisem ze všeho quituje a podle práva propouštějíc, všeho

prázdná činí, slibujíc sám za se i za své dědice a budoucí, pro tu věc nenavracovati se nižádným obyčejem a právem naň na pana Jiříka svrchupsaného i na jeho dědice a budoucí. Stalo se na Trutnově s vědomím pana hejtmána a pánuov manuov přísežných léta oc ut supra.

Též také zase pan Jiřík Javornický jakož se jest pravil spravedlnost mieti k statku po panu Zigmundovi Javornickém, bratru jeho, pozuostalému, a z toho jest právem viniti chtěl pana Václava Javornického, strajce svého, kdež i puohony na něho vzal jest, o to i o jiné všeckno přátelsky jsú smluveni, a o všeckny nesnáze a ruoznice, kteréž mezi jimi vznikly, srovnali jsú se.

A při tom pan Jiřík odřekl se jest a odsvědčil toho všeho statku a nápadu po nebožtíkovi panu Zigmundovi Javornickém pozuostalého, a to podle práva manského, slibujíc sám za se i za své dědice a budoucí, pro tu věc i pro žádnú, což se nadepsaného nápadu dotýče, nenavracovati se na pana Václava svrchupsaného i na žádného na potomní a budoucí časy. Stalo se na Trutnově v přítomnosti pana hejtmána JMti a pánuov manuov přísežných, zejména: Herše z Železna, Jakuba z Poršic oc, Beneše Stoše z Starkovic, Simeona Prostředka z Podhoří, Martina Bakkaláře od města Dvoru, léta vt antea.

Pan Václav Javornický penieze ty a díl paní Kateřině z Velešic náležející položil při knihách manských podle zapsání svého. A tak tomu všemu dosti učinil, protož z toho propuštěn jest.

Item jestliže by se paní Kateřina živa jsúc nalezla a k své spravedlnosti ohlásila, chtějíc jí užiti, tehdy pan Václav chtěl-li by ji z čeho viniti, z nákladuov a škod, má jemu při právě manském ze všeho práva býti.

Penieze ty, kteréž pan Václav Javornický položil při knihách těchto paní Kateřině z Velešic náležité, pan Jan Rodovský starší z Hustiřan přijal jest k sobě pod úrok s povolením téhož pana Václava. Úrok pak ten z těch peněz přicházející má při knihách kladen býti. A ta jistina aneb list, kterýž pan Jan Rodovský udělati má a při knihách položí, nemá žádnému vydán býti bez vuole pana Václava Javornického i pana Jana a paní Kateřiný z Velešic do tří let a XVIII^{ti} neděl. Umřel-li by pak který z nich, tehdy s mrtvého na živého ta spravedlnost případnůti má. Stalo se v pondělí po svatém Bonifáci, leta oc XXIX.

Str. 117.

235.

Jiřík z Gersdorfu prodává ves Vyhnánov a ves pustou Prorub obci města Jaroměře.

1528, 28. září.

Pánuom Jaromiřským trh o Vyhnánov oc. Léta božieho XV^cXXVIII^o, ve čtvrtek po narození panny Marije, předstúpili jsú před pána JMt pana hejtmána manství kraje Trutnovského, a před pány many přísežné k soudu manství téhož ně-

kteřé osoby od pánuov Jaromiřských, žádajíc na místě pana purgmistra a konšel, starších obecních i vší obce města téhož, aby jim zápisem kniehami manskými trh ten, kterýž jsú s panem Jiříkem z Gerzštorfu o Vyhnanov ves a druhú ves pustú, kteřáž Prorub jmenuje se, podle práva manského [učinili], stvrzen byl, poněvadž ti gruntové od starodávna k manství témuž Trutnovskému příležejí.

A pan Jiřík Gerzštorf přiznavši se k takovému trhu, a že jest nadepsané vsi prodal svrchupsaným purgmistru a obci města nadepsaného ku pravému a budúcně dědičnému držení a užívání se vším právem svým a se vším k těm vesnicím příslušenstvím, sobě na tom ani svým dědicuom a budúcím nic nepozuostavujíc, za též také jako i páni Jaromiřští jest žádal.

Protož pan hejtman JMt a páni manové dopustili jsú a rozkázali trh svrchupsaný v kniehy tyto manské vložití a vepsati, jemu celú a dokonalú moc podle práva manského dávajíce. Stalo se f. II. Wenceslai anno vt supra.

Stal se zápis tento z vuole JMti a pana hejtmana, pana Jana Grušiny z Lichtmburgku, i také z vuole všech pánuov přísežných k soudu manství tohoto.

Str. 118.

236.

Tobiáš z Warnsdorfu v 50 kopách gr. č. zastavuje tři rybníky Johance z Rizemburka.

1528, 14. prosince.

Zápis paní Johanky z Rizmburgku. Před námi, Janem Grušinou z Lichtmburgku, hejtmanem kraje Trutnovského, Heršem z Železna a na Třemešné, Jakubem z Poršic a na Kocléřově, a před jinými pány many přísežnými v plném zahájeném soudem [sic], urozený vládyka pan Tobias z Warnštorfu a na Starých Bucích oznámil jest, že dlužen jsa urozené paní Johance z Rizmburgka spravedlivého dluhu L ^{fl} g. českých, v tom zastavil jest a dobrovolně zastavuje tři rybníčky, kteříž pořádkem od Trutnova k Starým Bukuom položení mají.

A to zastavil na ten a takový způsob: jestliže by té sumy nadepsané na svatý Jiří najprv příští aneb konečně ve dvú nedělích po témž svatém Jiří paní Johance nadepsané sumy svrchupsané nedal a nesplnil, aby těch rybníčkuov nadepsaných v držení a užívání byla, uvedena jsúc v to podle práva manského, dotud a tak dlúho, dokudž by těch L ^{fl} g. českých paní nadepsané dáno a splněno nebylo.

A když by koli paní svou sumu splněnu měla a ji přijala, tehdy ihned bez odporu rybníčkuov nadepsaných panu Tobiasovi neb jeho budúcím zase postúpiti má a povinna bude; však jestliže by paní Johanka svrchupsaná jaký náklad na násadu a osazení těch rybníčkuov učinila, to předkem zase odtud vzéti má a panu Tobiasovi postúpiti způsobem nadepsaným. Stalo se léta božieho XV^cXXVIII^o, f. II. post Lucie.

Str. 120; zápis ten přetržen.

237.

Jakub z Poršic v dluhu 60 kop gr. č. dává obci města Dvoru v zástavu ves Bukovinu.

(1528.)

Zástava pánuom Dvorským vsi Bukoviny. Před nás, Jana Grušinu z Lichtmburgku, hejtmána manství kraje Trutnovského, a přísežné k soudu manství téhož, předstúpil jest urozený vládýka pan Jakub z Poršic a oznámil, že jest dlužen pravého a spravedlivého vděk puojčeného dluhu LX ř gr. českých opatrným purg-mistru, konšeluom i vší obci města Dvoru, v kterémžto dluhu zastavil jest a zavadil ves svú Bukovinu, a zápisem tímto lidí těch v té vsi postupuje, však panství vrchní k spravování na týchž lidech pan Jakub sobě pozuostavuje.

A ta zástava v tom zpuosobu má státi a trvati až do svatého Havla najprv příštího aneb konečně do dvú neděl po svatém Havlu. Tu pan Jakub povinen bude zase pánuom Dvorským dotčenú sumu složiti a v jich moc dáti, a oni vyberúc s těch lidí aneb jich náměstkuov poplatky a duochody toho času příšlé, a příjmúc svú puojčenú sumu, zase panu Jakubovi tento zápis i lidi propustiti mají a povinni budou.

Pakli by pan Jakub na ten uložený čas té prvé dotčené sumy pánuom Dvorským nesplnil a v jich moc nedal, tehdy páni Dvorští mají panu Jakubovi aneb jeho dědicuom položiti a v jeho neb jich moc dáti k té prvé psané sumě XL ř gr. českých, aby té vší sumy se zběhlo C ř gr. českých; a ta suma se položiti má při kniehách manských; a to doložení panu Jakubovi od pánuov Dvorských, totiž těch XL ř gr. českých, má se státi a vykonati po vyjití dvú neděl, kdež on pan Jakub měl by jim pánuom Dvorským podle zpuosobu svrchupsaného jich puojčenou sumu zase dáti a oplatiti.

A to páni Dvorští učiníc, pan Jakub aneb dědici jeho budou povinni a mají tu prvé dotčenú ves Bukovinu se vším jejím příslušenstvím s lidmi, dvory kmecími, s platy, s rybníčkem, kterýž nad Houdkovými jest, i s gruntem, kterýž Komárov slove, též s tím se vším, což k tomu příleží od staradávna, k pravému držení a užívání se vší zvolí a se vším panstvím a právem svým, tak jakž jest toho sám v držení a užívání byl, hned postúpiti, a to beze všeho odporu, sobě v tom a při tom nic ku pomoci neberúc.

Pakli by se pan Jakub aneb jeho dědicové tím postoupením tak nezachoval, tehdy páni Dvorští budú se motci komorníkem manství kraje Trutnovského v tu ves, v lidi, platy, ve všecky duochody a zvóle, což k tomu přísluší, uvázati, toho v držení a užívání i v mocném spravování býti dotud a tak dlúho, dokudž by on pan Jakub aneb dědicové a budúci jeho těch C ř gr. českých zase nesplnili a jim v jich moc nedali, však ta a taková vajplata aby se dála buď na čas sv. Havla aneb sv. Jiří. A tu páni Dvorští příjmúce svoi sumu a vyberúc duochody v ty časy příšlé, mají

i povinni budou panu Jakubovi aneb jeho dědicuom při vyzdvižení sumy puojčené té vsi s lidmi, poplatky, tak jakž jim od pana Jakuba postoupeno, propustiti, a toho všeho též zase postúpiti.

Jestliže by se pak přihodilo, že by kto pánuom Dvorským za jich držení té vsi nadepsané a gruntuov těch na to sáhl a z čeho právem byli by vyvedeni, to jim pan Jakub z Koclérova s jeho příslušenstvím spravuje a spraviti má, pokudž v tomto manství za právo jest.

Item jestli by také kdy panu Jakubovi ta ves Bukovina i Koclérov na prodaji byla, tehdy předkem přede všemi jinými lidmi pánuov Dvorských na to pobídniti má. K tomu jest se dobrovolně svolil.

Pozdější rukou:

K té svrchupsané sumě páni Dvorští připuojčili jsú panu Jakubovi nadepsanému na jeho žádost XVti ř gr. českých, kterúžto sumu pan Jakub jim pánuom Dvorským zase dáti a splniti má na svatý Jiří najprv příští. Pakli by toho neučinil, tehdy podle zpuosobu svrchupsaného podle oněch nadepsaných C ř gr. mají páni Dvorští zachováni býti, což se nynější puojčky dotýče. Stalo se f. II. post festum Valentini, anno oc XXXIIII [16. února 1534], v přítomnosti pana Jakuba, jehož se dotýče, pana Martina Radikovského z Hrádku, pana Jiříka Bucskeho z Warnsdorfu a Pavla Hattavuoza, přísězných k soudu manství Trutnovského.

Str. 119; zápis ten přetržen.

238.

Václav Javornický z Javorníka vyznává, že jest dlužen poddaným Martina Radikovského z Hrádku 34 kop míš. a 21 grošů bílých.

1529, 4. února.

Zápis panu Martinovi Radikovskému na místě lidí některých jeho a sirotkuov. Léta božieho XV^cXXIX, ve čtvrtek po Hromnicích, před panem hejtmanem a pány many přísěznými na Trutnově pan Václav Javornický z Javorníka oznámil, že jest dlužen lidem a sirotkuom pana Martina Radikovského v Javorníce XXXIIII ř míšenských a XXI g. alb. A to splniti a položiti má na zámku Trutnově před panem hejtmanem JMtí v hody svatodušní najprv příští konečně bez odporu.

Pakli by toho neučinil, tehdy v to se zavázal a dobrovolně poddal, aby pan Martin aneb jeho budúci k ruce lidem a sirotkuom těm mohl toho dluhu dobývati právem, kterýmž se jemu zdáti a líbiti bude, jakž pro dluhy v zemi této za právo upomínati vyměřeno jest, a pan Václav dobrovolně svolil se jest, právo takové podniknutí.

Neuchoval-li by pak v tom času pán Buoh smrti pana Václava, tehdy k plnění dluhu nadepsaného zavazuje budoucí své držitele statku jeho tou vši povinností svrchupsanů.

Str. 121; zápis ten přetržen.

239.

Hereš z Železna a na Třemešné Nemojovice s příslušenstvím dává strýci svému Petrovi z Železna a na Borkách.

1529, 11. února.

Dání od pana Herše z Železna panu Petrovi odtudž statku dolepsaného. Před námi, Jakubem z Poršic a na Koclérově, Martinem Bakkalářem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, urozený vládýka pan Hereš z Železna a na Třemešné oznámil, že jest dal a mocně dává statek svooj, kterýž manský měl a držel, jmenovitě Nemojovice s tím se vším, což k tomu přísluší, s lesy, s lukami, s rybníkem, s potoky, se všemi vodotečmi, s kusem Labe, s pustinami všemi a se vším příslušenstvím, což k tomu od starodávna příslušelo jest a přísluší, a jakž jest toho sám v držení byl a toho užíval. To jest pak dal urozenému vládýce panu Petrovi z Železna a na Borkách, strajci svému, na tom sobě ani svým budoucím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc.

To a takové dání tolikéž se vztahuje a má vztáhnouti na dědice a budoucí pana Petra nadepsaného. Stalo se léta božieho XV^cXXVIII^o, ve čtvrtek před svatým Valentinem.

Str. 122.

240.

Jitka z Bořic odevzdává půl rybníka prodaného obci města Dvoru.

1529, 5. května.

Doplacení rybníka paní Jitce z Bořic a panu Václavovi z Sloupna. Před námi, Jakubem z Poršic a na Koclérově, Martinem Bakkalářem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, paní Jitka z Bořic jakožto pravá dědička statku po nebožtíkovi panu Šimkovi z Bořic, otci svém, oznámila jest, že rybníku toho polovice, kterýž prodán jest opatrným purgmistru, konšeluom i vši obci města Dvoru nad Labem, úplně a docela zapláceno jest. A protož jim, totiž pánuom Dvorským, mocně sama od sebe i od svých dědicuov a budoucích, též také na místě pana Václava, manžela svého, odevzdala jest tu polovici rybníka nadepsaného podle práva manského, sobě ini svým dědicuom a budoucím nic nepozuostavujíc.

Nad to pak nade všeckno paní Jitka svrchupsaná připověděla jest, že pan Václav, manžel její, osobně k tomu také priznati se má. Stalo se v středu u vigiljí božieho Vstoupení.

Item v sobotu po božím Vstoupení pan Václav svrchupsaný k tomuto zápisu přiznal se jest, a ke všemu, což v témž zápisu položeno, dobrou vůli dal jest.

Str. 123.

241.

Pavel Trubač dává louku zeti svému Viktorinovi a vnuku svému Martinovi.

1529, 17. května.

Dání louky od Pavla Trubače Viktorinovi zeti, a Martinovi vnuku svému. Před námi, Jakubem z Poršic a na Koclérově, Martinem Bakkalářem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, Pavel Trubač louku tu, kterouž měl dáním od Martina Jozefova syna, jakž o tom zápis napřed v knihách těchto ukazoval, dal jest mocně Viktorinovi zeti, a Martinovi vnuku svému, společně s tím se vším příslušenstvím, jakž jest toho sám v držení a užívání byl, sobě na tom svrchupsaný Pavel Trubač i svým budoucím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc. Stalo se v pondělí po sv. Bonifáci, léta božieho XV^cXXIX^o.

Toto dání louky svrchupsané oznámeno jest před panem hejtmanem JMti a pány many na Trutnově f. IIII. post festum Petri et Pauli [30. června] anno vt supra. A tomu zápisu moc plná dána jest.

Str. 123.

242.

Václav z Javorníka splácí dluh poddaným Martina Radikovského z Hrádku.

1529, 17. května.

Pan Václav Javornický položil a dal sirotkuom peníze podle zapsání svého napřed v knihách těchto, jmenovitě XXXIIII fl na miešensko a XXI g. alb.

Ty peníze tito jsou brali a přijali: Bartl Šormanuv syn; Jeronymus starší stál na místě všech mladších bratruov a sestr svých; Hanuš Šorman sám od sebe i také na místě dcery své Anny; Václav Celar, Bernart Ledr, Petr Amlar.

A ti všickni svrchupsaní přijavše společně ty peníze od pana Václava, pro ten dluh nemá se žádný navracovati na něho i na jeho dědice a budoucí.

Item Vondráčkovi Maysnarovi z Javorníka pan Václav I fl míšensku dal.

Item Blažkovi Chlupatému ze Dvora XX g. alb. Ten všicken dluh byl jest nebožtíka pana Zigmunda Javornického.

Stalo se v pondělí po svatém Bonifáci, léta božieho XV^cXXIX^o, v přítomnosti pana Jakuba z Poršic a na Koclérově a pana Martina Bakkaláře od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského. Při tom také byli pan Hereš, pan Jan Rodovský starší, pan Mikuláš Zilvar, pan Petr Borecký, pan Simeon Prostředek, pan Ondřej.

Str. 123.

243.

Jan Krušina z Lichtemburka prodává dům v Trutnově a ves Babí Trautenbach s clem a jiným příslušenstvím Jiříkovi z Warnsdorfu za 300 kop gr. míš.

1529, 30. června.

Trh panu Jiříkovi Buckému z Warnštorfu. Před námi, Jakubem z Poršic a na Koclérově, Martinem Radikovským z Hrádku a na Javorníce, Benešem Štosem z Starkovic, Martinem Bakkalářem od města Dvoru, přísedními k soudu manství kraje Trutnovského, urozený pán pan Jan Grušina z Lichtmburgku, hejtman téhož manství, oznámiti ráčil, že jest prodal pravým trhem k pravému dědičnému držení a užívání duom v městě Trutnově proti Slezské bráně a ves řečenou Babí Trautmbach s lidmi, platy kmecími, s clem, kteréž v té vsi od staradávna jest vybíráno, i se vším k té vsi příslušenstvím a se vší zvolí, urozenému vládce pánu Jiříkovi Buckému z Warnštorfu a paní Johance z Rizmburgka, manželce jeho, za tři sta kop g. na míšensko. Stalo se na Trutnově, v středu po svatém Petru a Pavlu, léta božieho XV^CXXIX^o.

Str. 124.

244.

Bernart Krušina z Lichtemburka nápad svůj po otci postupuje Janovi bratru svému.

1530, 22. srpna.

Dání svého dílu pana Bernharta Grušiny panu Janovi Grušinovi, panu hejtmanu JMti. Před námi, Jakubem z Poršic, Jiříkem Buckým z Warnštorfu, Pavlem Hattavuozem od města Dvoru, přísedními k soudu manství Trutnovského, urozený pán pan Hynek Grušina z Lichtmburgku, a urození vládky pan Beneš Štos z Starkovic, pan Martin Radikovský z Hrádku oc, obadva spolu-přísežní k soudu manství téhož, oznámili jsú, že pan Bernart Grušina před nimi poručil jest a mocně odkázal i dal všicknu spravedlnost svú i všicek díl a nápad svůj, kterýž jest koli měl po svém panu otci dobré paměti, někdy pánu panu hejtmánovi Grušinovi z Lichtmburgka. A to urozenému pánu Janovi Grušinovi, hejtmanu manství nadepsaného, tak aby on pan Jan Grušina s tím jako svým vlastním, což by se jemu zdálo a líbilo, učiniti mohl.

A byla-li by kdy při panu Bernartovi nějaká seznána potřebnost, tehdy důvěrnost o tom má, že od pana Jana, pana bratra svého, slušně opatrován bude.

A takové dání oznámeno jest před svrchupsanými pány soudci přísedními a zapsáno v knihy tyto f. II. Timothei et Simphoriani, anno Domini XV^CXXX^o.

Str. 124.

245.

Soud manský dává své svolení, aby Jakub Poršic z Poršic uvázal se ve statek Koclérovský Hynka Špetle z Janovic.

(1530.)

Mikuláš Rožňovský z Křténova učinil přiznání o tom, že jest poslán byl podle pana Václava Taurka z Rokytníka ku panu Hynkovi Špetlovi JMti od pana Jakuba Poršice z Poršic, což se zástavy Koclérova s jeho příslušenstvím dotýče. Kdež on pan Jakub dával jest listem pod svú pečetí po osobách jich pánu nadepsanému věděti, zápisu tomu napřed v těchto knihách položenému dosti činiec, jakž listu toho přípis, kterýž jest rukou jmenovaného Mikuláše, totiž list i přípis psaný tuto v těchto knihách položený ukazuje.

Kdež pak on Mikuláš osobně stojíc přiznal se jest, že to poselství podle pana Václava Taurka podle pana Jakuba žádosti pořádně jest vykonal, i toto také připověděl, že pan Hynek Špetle JMt list ten od pana Jakuba poslaný a od nich dodaný před nimi, totiž v přítomnosti jich přečísti jest ráčil, a oni s tím že jsú odešli. To poselství svrchupsané dalo se léta božieho XV^cXXVII^o v pátek po svatém Petru v okovách [2. srpna 1527].

Potom po vyjití a vyplnění roku a některého téhodne, když pan Jakub z Poršic požádal jest pana Jana Grušiny JMti, pana hejtmana manství kraje Trutnovského, i pánuov manuov přísežných, aby v statek ten Koclérovský uveden byl podle manského práva, tu pan hejtman JMt a páni manové pořádek při tom starobylý zachovavše, obeslati jsú ráčili pana Hynka Špetli JMt, všicknu tu věc JMti oznámivše, čeho pan Jakub žádá.

Potom pak, když jest se pan Hynek podle toho obeslání a oznámení postavití ini ohlásiti neráčil, pan hejtman JMt a páni manové dopustili jsú toho, aby on pan Jakub v statek ten Koclérov se vším jeho příslušenstvím podle práva manského komorníkem uveden byl v držení dědičné, poněvadž pan Hynek podle svého zapsání i také obeslání jeho jest splatiti neráčil.

Str. 125.

246.

Tobiáš z Warnsdorfu v 50 kopách gr. č. dává v zástavu poddané své Adamovi Zilvarovi z Pilnikova.

1531, 5. srpna.

Panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova od pana Tobíáše z Warnštorfu zástava lidí. Před námi, Jakubem z Poršic a na Koclérově, Benešem Štossem z Starkovic, Pavlem Hattavuozem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství kraje Trutnovského, urozený vládyka pan Tobíáš Bucký z Warn-

štorfa a na Starých Bucích osobně stoje přiznal sě, že jest dlužen urozenému též vládce panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břečtajně padesát ř. g. českých.

A v tom zastavuje témuž panu Adamovi lidi tyto: Hanuš Vítka, kterýž platí platu ročního I ř. g. a VIII g. českých, plece II, slepic X, ovsa V kor., vorného IIII dni, seno hrabati II dni, drva sekati I den, seno vézti dva vozy, žíti IIII dni; Andrli Brayr, a ten platí I ř. g. IIII g. české, plece I, slepic VI, ovsa III kor., vorného IIII dni, drva sekati I den, seno hrabati II dni, sena přivézti II vozy, dva dni žíti; Petr Knerycha, kterýž platí puol ř. g. II g. českých, plece I, vajec I ř., slepice III, ovsa Ij kor., vorného IIII dni, drva sekati I den, hrabati II dni, sena přivézti II vozy, žíti II dni.

A ty nadepsané lidi pan Tobiáš zastavil jest panu Adamovi s plným panstvím, jemu i jeho budícím, na tom sobě ini svým potomním dědicuom a budícím nic nepozuostavujíc kromě vajplaty, kterážto vajplata tímto obyčejem státi sě má: Když by strana jedna druhé obapolně, buďto pan Tobiáš panu Adamovi, aneb pan Adam panu Tobiášovi, rok napřed věděti dal, tehdy pan Adam po vyjití toho roku a po dání věděti povinen bude panu Tobiášovi lidí těch postúpiti, a pan Tobiáš ihned také sumu nadepsanú panu Adamovi při knihách manských beze všeho prodlení položiti má.

A jestliže by pan Adam podle zpuosobu dotčeného lidí těch nepostoupil, tehdy panu Tobiášovi pokuty dáti XX ř. g. českých bude povinen.

Též také pan Tobiáš nepoložil-li by těch I ř. g. a jich tak, jakž nahoře psáno stojí, nedal, tolikéž, totiž XX ř. g. českých, pokuty panu Adamovi splniti má.

V tom žádná strana sobě ku pomoci za odpor nic bráti nemá. A to dání věděti má býti při svatém Havlu.

Item pan Tobiáš panu Adamovi v tom za správu stojí a spravuje, čím má neb mieti bude, podle práva manského. Stalo sě v sobotu na den matky boží sněžné, léta božieho XV^c XXXI°.

Item toto má věděno býti, že od pana Tobiáše předjíti má položení peněz panu Adamovi, nežli od pana Adama panu Tobiášovi postoupení lidí.

Str. 125; zápis ten přetržen.

247.

Martin Radikovský z Hrádku a manželka jeho Anna z Hustiřan v 50 kopách gr. č. dávají v zástavu louku a rybník Adamovi Zilvarovi z Pilnikova.

1531, 30. října.

Zástava gruntu od pana Martina Radikovského panu Adamovi Zilvarovi. Léta b. XV^cXXXI^o, ve čtvrtek před s. Havlem [11. října], stala sě celá dokonalá přátelská smlouva mezi urozenými panem Adamem Zilvarem z Pilnikova

a na Břečťajně s jedné, a panem Martinem Radikovským z Hrádku a paní Annou z Hustiřan s strany druhé. A to taková, že pan Martin a paní Anna zastavili jsú grunty své od Javorníka panu Adamovi, zejména tyto: Louku, kteráž slove Vobec, i s břehem potoka v tu stranu k Javorníku náležející, rybník, kterýž slove Prostřední, pokudž týž rybník co topí a topiti muož tou hrází, když se upraví od pana Adama a jakž lidmi uvedeno a v jakých mezích. A to zastavili v jisté sumě peněz, v padesáti ℔ g. českých k držení a užívání beze vsí překážky jmenovitě od tohoto s. Havla najprv přístieho za dvě letě pořád zběhlé.

A tu při tom [čase] a na ten čas, dal-li by pan Martin a paní Anna aneb jich potomníci panu Adamovi aneb jeho dědicuom těch L ℔ g. českých v moc jich i s tím, což by na opravu nadepsaného rybníka vynaloženo bylo, tehdy zase v ty dotčené grunty a rybník uvázati se mohou; a pan Adam více v to nižádným obyčejem vymyšleným sáhnúti nemá.

Pakli by při vyjití dvú let pan Martin též i paní Anna, oba aneb jeden z nich, panu Adamovi aneb jeho dědicuom takových L ℔ g. českých neoplatili a v moc jeho nedali, i toho, což by se na ten rybník vynaložilo, tehdy taková puojčka a zástava trvati má, pokudž [by] strana straně rok při svatém Havlu napřed věděti nedala.

A když by která strana druhé rok napřed věděti dala, buď pan Adam panu Martinovi a paní Anně aneb jejich budúcím, a oni sumy jmenované jemu nedali při vyjití roku, a to konečně na sv. Havla aneb dvě neděle potom: tehdy podle sumy hlavní propadnutí mají aneb má XX ℔ gr. českých, a ty panu Adamovi a jeho dědicuom při vajplatě gruntu společně s sumou puojčenou i nákladnou na ty grunty dáti mají.

Též jestliže by pan Martin aneb paní Anna neb jich budúcí dali panu Adamovi takovýž čas napřed věděti, že jemu těch L ℔ g. českých dáti chtějí, i což by na dotčený rybník vynaložil, a že se v své grunty uvázati chtějí, tu jestliže by oni panu Adamovi takovou sumu položili a v moc jeho dali, a on ji nechtěl přijíti a jim zase ty grunty zastavené v jich moc pustiti, též jim propadnutí má XX ℔ g. českých. Avšak proto bude povinen jim ty grunty postúpiti a svú sumu přijíti; a dopustí-li se pokuty, to na sumě hlavní vyraženo býti má.

A tato smlúva v knihy manské vepsána býti má. A při tom pan Martin a paní Anna ty grunty zastavené jiným statkem, kterýž ještě v Javorníce mají, spravují a spravovati podle zřízení zemského povinni jsú a budou, tak jakž za právo jest.

Tato smlouva k snažné žádosti obojích stran vepsána a vložena jest v tyto knihy manské v přítomnosti pánuov manuov přísežných k soudu manství kraje Trutnovského, zejména těchto: pana Jakuba z Poršic a na Kocléřově, a pana Beneše Štose z Starkovic, a pana Pavla Hattavuoza od města Dvoru, kteřížto dokonalú

a plnú vuoli k tomuto zapsání a té smlouvy do těchto kněh vložení dali jsú. Actum f. II. ante Omnium sanctorum oc XXXI°.

Str. 126; zápis ten přetržen.

248.

Václav Javornický z Javorníka vyzdvihl list, který položil při prodeji Javorníka (1528, 18. července).

1531, 24. listopadu.

Pan Václav Javornický které jest penieze položil v správě při kniehách manských podle širšieho o tom poznamenání při zápisu, kterýž se jest o Javorník málo napřed stal, a potom list na tu sumu svědčící při týchž kniehách položen byl; a tak to trvalo jest do tří let a XVIII^{ti} neděl podle práva manského. Po vyjití pak a vyplnění toho času pan Václav Javornický s povolením pánuov manuov, pana Jakuba z Poršic a na Kocléřově, pana Beneše Štose z Starkovic a pana Pavla Hattavuoza od města Dvoru, vyzdvihl jest ten list f. VI. ante festum Katherine, anno Domini XV^cXXXI^o.

Str. 127.

249.

Jakub z Poršic na statku svém Kocléřově zapisuje 300 kop gr. č. věna Barboře z Veselice, manželce své.

1532, 7. srpna.

Urozený pan Jakub z Poršic paní Barboře z Veselice, manželce své, věno zapsati vyžádal. Před nás, Beneše Štose z Starkovic a v Starých Bucích, Pavla Hattavuoza od města Dvoru, přísězné k soudu manství Trutnovského, předstúpil jest urozený pan Jakub z Poršic a na Kocléřově a dobrovolně zapsati rozkázal tři sta kop g. českých širokých dobrých stříbrných, rázu a počtu Pražského, paní Barboře z Veselice manželce své, věna jejieho spravedlivého na vsi Kocléřově, totiž na tvrzi s dvorem, s rolí, s lukami, s lesy, s dvory kmetcími, s platy, s rybníkem aneb s rybníky většími i menšími, s potoky a se všemi vodotečmi i s tím se vším, což k tomu statku od staradávna přísluší, tak a na ten zpuosob: Jestliže by jeho táž paní Barbora přebyla, aby s tím věnem jako s svým vlastním, což by se jí zdálo a líbilo, učiniti mohla bez překážky všelikteraké každého člověka. Tu a na tom statku nadepsaný pan Jakub nic sobě nepozuostavujíc, než toliko vajplatu sobě a svým budúcím zachovávajíc, a to hotovú a pospolní sumou, jakž napřed psáno stojí.

Toto pak při tom má věděno býti: Jestliže by pan Jakub neb jeho budúcí tu ves s jejím příslušenstvím prodati chtěli, to se státi muož, však bez ujmy věna jejieho, totiž aby ihned jí paní Barboře list obyčejný na těch III^c M gr. českých

na pergameně s hodnými rukojmiemi dělán byl, a ten list aby dán byl k věrné ruce schovati tu, kdež by paní Barbora tím dostatečně jista byla. A dokudž by ten list tak spraven nebyl, dotud takový trh mocnosti mieti nemá. Stalo se léta božieho XV^{CXXXII}^o, v středu před svatým Vavřincem.

Str. 128; zápis ten přetržen.

250.

Martin Radikovský z Hrádku a manželka jeho Anna z Hustiřan prodávají Javorník s příslušenstvím Adamovi Zilvarovi z Pilnikova za 315 kop gr. č.

1533, 12. července.

Panu Adamovi Zilvarovi od pana Martina Radikovského a paní Anny manželky jeho trh. Před nás, Jakuba z Poršic a na Koclérově, Pavla Hattavuoza od města Dvoru, přísežné k soudu manství Trutnovského, předstúpili jsú urozený vládka pan Martin Radikovský z Hrádku a paní Anna z Hustiřan, manželka jeho oc, a oznámili, že jsú prodali pravým trhem k pravému i dědičnému držení Javorník tvrz, dvuor s rybníky, lukami, rolí, s lesy, s potoky, se všemi vodotečmi i se vší zvolí, ves též Javorník s lidmi, platy kmecími, s robotami i se vším tím, což k tomu přísluší, tak jakž jest toho sám nadepsaný pan Martin, od pana Václava Javornického koupivši ten statek a jeho v držení jsúc, toho všeho užíval, a jakož o tom zápis v těchto knihách napřed okazuje.

Při tom ihned pan Martin Radikovský z Hrádku a paní Anna z Hustiřan manželka jeho, kteráž tomu všemu přítomna byla a k tomu trhu dobrú svobodnú vuoli jest dala, i odevzdali jsú podle práva manského ten všecken nadepsaný statek od sebe i od svých budúcích panu Adamovi svrchupsanému i jeho dědicuom a budúcím, na tom sobě pan Martin i paní Anna manželka jeho, ini svým dědicuom a budúcím žádného práva ini žádné zvláštnosti nepozuostavujíc. Ten pak jmenovaný statek prodán jest za III^C fl. a XV fl. g. vše českých na zpuosob placení, jakž smlouva pečetěná o tom o všem šíř a dostatečněji ukazuje.

Item ten dvuor, kterýž jest nadepsaná paní Anna od Tynysa, Šormanova syna, koupila v Javorníku, jí paní Anně vymieněn jest do tří let pořád zběhlých v těch mezích a s tím se vším, o čemž smlouva svrchupsaná též ukazuje. A to s těmi lukami a s rolí, což k tomu dvoru přísluší, vymieněno jest paní Anně do těch tří let od svatého Jiří minulého pořád zběhlých. A dvuor ten paní Anně za svobodný býti má, bude-li jej do těch tří let sama držeti. Stalo se v sobotu před svatú pannú Margketou, léta oc XXXIII°.

Str. 129.

251.

Anna z Hustiřan, manželka Martina Radikovského z Hrádku, postupuje dvůr v Javorníce Adamovi Zilvarovi z Pilnikova.

1533, 18. listopadu.

Paní Anna z Hustiřan odstoupila jest toho dvoru v Javorníku v předešlém zápisu zapsaného, kterýž byla sobě vymienila. A to jest odstoupila panu Adamovi Zilvarovi i jeho budúcím, na tom sobě ini žádnému z budúcích svých nic nepozuostavujíc.

A on pan Adam Zilvar splnil a dal jest jí paní Anně XV m. g. českých podle smlouvy, kterůž jsú mezi sebú měli, a tak všemu dosti jest učinil. Protož z toho mocně od nadepsané paní Anny tímto zápisem propuštěn a quittován jest.

A jakož jsú za to rukojmové byli pan Jiřík Gerzštorf a pan Mikuláš Zilvar, z toho slibu od paní Anny propuštění jsú. Stalo se f. III. ante Elizabet, anno Domini XV^cXXXIII^o, v přítomnosti pana Jakuba z Poršic a na Kocléřově a Pavla Hattavuozu od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského.

Str. 130.

252.

Jan, Jindřich, Martin a Jakub, synové nebožtíka Jiříka Markusa z města Dvoru, prodávají louku Petrovi Šarounovi, švakra svému.

1536, 28. března.

O louku při městě Dvoře synuov nebožtíka Jiříka Markusa s Petrem Šaraunem trh. Před námi, Jakubem z Poršic a na Kocléřově, Pavlem Hattavuozem od města Dvoru, přísežnými k soudu manství Trutnovského, slovutní Jan, Jindřich, Martin a Jakub, bratří vlastní a synové nebožtíka Jiříka Markusa, jakožto praví dědicové po něm pozuostalí prodali jsú pravým trhem k pravému a dědičnému držení a užívání louku tu, kteráž k manství Trutnovskému přísluší a pod horou Žižkovou u města Dvoru položeni má, v těch mezích a s tím příslušenstvím a s puol Labem proti té louce, jakž toho gruntu nadepsaný Jiřík jich otec v držení a užívání byl. A to jsú prodali slovutnému Petrovi Šaraunovi švagra svému, města Dvoru obyvateli, a Regině manželce jeho, i dědicuom jich neb jednomu z nich, za puol druhého sta kop míšenského počtu. Kterůžto sumu od vánoc najprv příštích v plném roce Petr vyplniti má nadepsaným bratřím a švagraom svým.

Při tom ihned všickni jmenovaní bratří odevzdali jsú podle práva manského ten grunt a tu louku sami od sebe i od svých dědicuov a budúcích Petrovi nadepsanému, Regině manželce jeho, i dědicuom a budúcím jich. Tento zápis v kniehy tyto manské vložen a vepsán jest v úterý po Družebné neděli, léta božieho XV^cXXXVI^o.

Oznámeno také, že Petr častopsaný tu louku a ten grunt úplně a docela jest zaplatil.

Str. 130.

253.

Jakub z Poršic ve 100 kopách gr. č. dává v zástavu ves Bukovinu Výškovi Veselickému z Veselice.

1536, 22. května.

Zástava vsi Bukoviny od pana Jakuba panu Vyškovi. Léta božieho XV^cXXXVI^o, v pondělí križových dnuov, stala se celá a dokonalá smlúva mezi urozenými panem Jakubem z Poršic a na Kocléřově a panem Vyškem Veselickým z Veselice oc. A to taková, že jest pan Vyšek panu Jakubovi puojčil I^c m^g českých pod úrok, a v té sumě zastavil jest pan Jakub panu Vyškovi i jeho dědicuom ves Bukovinu se vším jejím příslušenstvím, tak jakž jest té vsi v držení a užívání byl. A to na takový zpuosob: Když by pan Jakub panu Vyškovi dal puol leta napřed při svatém Jiří neb při svatém Havlu věděti, a po vyjití toho puol léta pan Jakub panu Vyškovi neb dědicuom v moc jich dal by a splnil, tehdy pan Vyšek bude povinen jemu panu Jakubovi tento zápis z kněh těchto manských propustiti. A též zase, když by koli pan Vyšek aneb jeho dědicové a budoucí panu Jakubovi aneb jeho budoucím při svatém Jiří neb při svatém Havlu puol léta napřed věděti dal, tehdy pan Jakub neb jeho budoucí po vyjití toho puol leta napřed psanú sumu, totiž sto kop g. českých i s úrokem, v moc panu Vyškovi neb jeho dědicuom a budoucím dáti má.

Pakli by toho pan Jakub neučinil aneb jeho budoucí, tehdy pan Vyšek neb jeho budoucí mají a motci budou uvázati se mocí svou a přátel svých v touž ves nadepsanú a ji držeti a užívati dotud a tak dlúho, dokudž by jemu suma svrchupsaná i s úrokem dána a zúplna zaplacena nebyla, bez všelijaké překážky pana Jakuba i budoucích jeho i jiných všech lidí, kterakkoli k tomu právo mieti chtějících.

A též také mezi nimi jest smluveno, že pan Jakub i jeho budoucí povinni jsú panu Vyškovi i jeho dědicuom neb budoucím platiti a vydávati úroku s té sumy svrchupsané při každém svatém Jiří V m^g českých a při svatém Havle též V m^g českých dotud a tak dlúho, dokudž by jemu panu Vyškovi neb jeho dědicuom a budoucím dána a docela splněna nebyla. Pakli by toho neučinil, tehdy pan Vyšek neb jeho budoucí bude se motci pro každý úrok, ač by který zadržán byl, tak a při tom času, jakož se svrchu píše, mocí svou a přátel svých v touž ves Bukovinu uvázati a ji držeti i užívati dotud a tak dlúho, dokudž by jemu panu Vyškovi neb jeho budoucím ten úrok, pro kterýž by se uvázal, dán a zúplna splněn nebyl.

A když by pan Vyšek neb jeho budoucí ten úrok přijal, bude povinen zase
• vsi postúpiti.

Stalo se léta a dne svrchupsaného, v přítomnosti urozených pana Petra Boreckého z Železna a na Třemešné, pana Voldřicha Rodovského z Hustířan, pana Bořka Hamzy z Zabídic, pana Ondřeje Podhorského z Podhoří a pana Pavla Hattavuoza od města Dvoru, přísězného v manství Trutnovském.

Str. 131; zápis ten přetržen.

254.

Jakub Poršic z Poršic prodává Kocléřov s příslušenstvím obci města Dvoru.

1538, 22. ledna.

O Kocléřov s jeho příslušenstvím trh. Léta od narození syna božieho XV^cXXXVIII^o, v úterý den svatého Vincencia, stala se jest smlúva celá jistá i dokonalá mezi urozeným panem Jakubem Poršicem z Poršic s jedné a opatrnými purgmistrem, konšely, staršími obecními a vši obcí města Dvoru nad Labem strany druhé. A to taková, že pan Jakub Poršic prodal jest pravým trhem k pravému a dědičnému držení a užívání jim nadepsaným pánuom Dvorským tvrz svú Kocléřov, se vsí při též tvrzi a tím jménem jmenovanou a se vsí Bukovinou, což tu má, s lidmi, kmecí[mi], platy, robotami, s ospy, kury, plecmi, s dědinami ornými i neornými, s lukami, pastvami, pastvištěmi, s lesy, háji, palouky, porostlinami, pustínami, s lovy, hony, mlýny, mlýništěmi a místy, s rybníky, řekami, potoky, a podacím kostelním i se vsí a všelijakú zvolí, kteráž k témuž Kocléřovu od starodávna příleží a kterak jsem sám držal a užíval, beze všeho sobě a svým dědicuom i budúcím pozuostavení.

Kromě těchto výmienek, kdež sobě vymieňují sirotky dva Kuchařovská, jsou děvčata, a šestero Brožovských, totiž pacholat čtvero a dvě děvčat, a Markétu dceru neboha Vacka z Bukoviny; a obilé, kteréž jsem sel s lidmi na poli, a to jsem prodal za puoldesáta sta kop grošuov českých, kteréž mi páni Dvorští vyplniti mají s povinni jsou tak a tím zpuosobem, jakž cedule řezané a pečetené, kteréž mezi námi učiněny jsou, o tom šíř ukazují a vysvědčují.

Též i o tom, kterak se páni Dvorští ku panu Jakubovi podle svého dobrovolného svolení chovati a jaké pohodlé jemu činiti mají a povinni jsou.

Byly-li by také na tom svrchupsaném statku které závady, ty pan Jakub svésti má a spravuje, čímž má aneb mieti bude, podle práva manského.

Stalo se toto zapsání v pondělí po svatém Matěji, léta svrchupsaného v tyto knihy u přítomnosti pánuov manuov přísězných, pana Martina Radikovského z Hrádku a Pavla Hattavuoza od města Dvoru. Tomu také přítomni byli pan Mikuláš Zilvar z Pilnikova a pan Ondřej z Podhoří.

Str. 133.

255.

Ondřej Podhorský z Podhoří prodává Podhoří s příslušenstvím Mikulášovi Zilvarovi z Pilnikova.

1538, 4. února.

Panu Mikulášovi Zilvarovi s panem Ondřejem Podhořským trh. Léta božieho XV^cXXXVIII^o, v pondělí po hromnicích, stal se trh, celá i dokonalá smlúva mezi urozenými panem Mikulášem Zilvarem z Pilnikova s jedné a panem Ondřejem Podhořským z Podhoří strany druhé. A to taková, že jest pan Ondřej prodal statek svooj manský v Podhoří s rybníky, lukami, s lesy, dědinami, s platem a tak se vši zvolí i se vším příslušenstvím, tak jakž jest toho sám v držení a užívání byl, sobě ini svým dědicuom a budúcím tu a na tom nic nepozuostavujíc. A to jest prodal nadepsanému panu Mikulášovi Zilvarovi z Pilnikova za sumu, jakž o tom smlouvu mezi sebou učinili jsú.

Závady byly-li by které na tom svrchupsaným statku, v tom pan Ondřej staré správy pana Simeona nebožtíka Prostředka panu Mikulášovi postupuje; a podle toho jemu sám svú závalu spravuje a za správu stojí podle práva manského.

Při tom hned v týž den a v tu hodinu pan Mikuláš nadepsaný paní Marketě, manželce své z Habru, ukazuje a zapisuje na svrchupsaným statku věna jejieho puol třetího sta kop míšenského počtu na ten a takový zpuosob: Jestliže by jeho přebyla, aby toho dluhu a věna na tom statku dosahovala a jeho [v držení] jsúc užívala, dokudž by jí toho II^j^c 17 míšenských dáno a splněno nebylo.

Pakli by paní Markety nadepsané prvé nežli pana Mikuláše, manžela jejieho, pán Buoh smrti uchovati neráčil, tehdy toto zapsání věna napředjmenovaného v nic obráceno má býti a moci žádné mieti nemá.

Tento zápis stal se v přítomnosti pana Jakuba z Poršic, pana Martina Radikovského z Hrádku a Pavla Hattavuoza od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského.

Str. 134.

256.

Jan a Hynek bratří Radečtí z Radče odevzdávají, co měli po otci svém Václavovi ve vsi Lanově, Adamovi Zilvarovi z Pilnikova.

1538, 25. února.

Odevzdání panu Adamovi Zilvarovi. Léta božieho XV^cXXXVIII^o, v pondělí po svatém Matěji, Jan Radecký z Radče přiznal se, že mocně odevzdává i odevzdal jest svooj díl otcovský všecek, kterýž jemu koli náleží neb náležel jest ve vsi Langnově po otci jeho, někdy Václavovi z Radče, a který prodal urozenému a statečnému rytíři panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břečťajně a dědicuom jeho, tu a na tom sobě ini svým dědicuom jeho i budúcím nic nepozuostavujíc.

A zejména odevzdává, což jemu koli přísluší a náleží na tom dvoře, kteréhož Aleš Radecký z Radče bratr jeho v držení a užívání jest a v něm bydlí, po otci svém, s dědinami, s lukami, s rybníčky, potoky, s lesy, s vršky, s nábytky i se vši zvolí, i také jiné dvory kmecí s platem, dědinami, s potoky, s lukami, s lesy, s rybníčky, což by jemu koli na nich příslušetí mělo, totiž na kterých dvořích sedí Hanuš Baudyš, Austn Myler, Girg Merle, kterýchž lidí pan Adam Zilvar prvé v držení a užívání jest, i také na kterých sedí Andrlé Eksnar, Hanuš Forberk, kterýchž lidí pan Jan Radecký z Radče a synové jeho v držení a užívání jsú, tu sobě na tom na všem iní svým dědicuom a budúcím žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc.

A také ten svrchupsaný statek Jan nadepsaný panu Adamovi Zilvarovi a jeho dědicuom odevzdávajíc spravuje, čímž má neb mieti bude, podle práva manského.

Těž také Hynek Radecký, bratr svrchupsaného Jana z Radče, svůj všicek otcovský nápad, kterýmž by koli jménem mohl jmenován býti, tím vším způsobem beze všeho umenšení jako on nadepsaný Jan, bratr jeho, odevzdal jest panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova i jeho dědicuom sám od sebe i od svých dědicuov a budúcích, na tom sobě a potomníkuom svým žádného práva i žádné zvláštnosti nepozuostavujíc.

Stalo se v přítomnosti pana Jakuba z Poršic, pana Martina Radikovského z Hrádku a Pavla Hattavuoza od města Dvoru, přísežných k soudu manství Trutnovského.

Nadepsaný Hynek k zápisu a odevzdání nadepsanému přiznal se a vuoli konečnú dobrou k tomu, jakž prvé, tak i nyní oznámil. A to z příčiny této stalo se přiznání: bylo-li by praveno, že jest na onen čas let neměl, nyní to obnovil, léta majíc i dobrého rozumu s pamětí užívajíc. Stalo se v neděli po pruvodní neděli, léta oc XXXIX°.

Str. 135.

257.

Václav Pacolt prodává dvůr při městě Trutnově za 178 $\frac{1}{2}$ kopy a 7 gr. českých obci téhož města.

1539, 30. ledna.

Trh o dvuor a roli od Václava Pacolta městu Trutnovu a té obci. Léta božieho XV^cXXXVIII^o, ve čtvrtek před slavností Hromnic, oznámen jest trh, kterýž se stal mezi Václavem Pacoltem, města Trutnova spoluobyvatelem, a purgmistrem, konšely téhož města. A to takový, že on Václav prodal jest jim Trutnovským dvuor, kterýž při témž městě položení má a slove Kryblicz pod Šolspergrem [sic], a k tomu lán rolí s tím vším příslušenstvím, jakž jest toho po svém otci, nebožtíkovi Jiříkovi Pacoltovi, v držení a užívání byl, za Ij^c m g. XXVIIIj m g. a VII g. vše českých, jemu Václavovi Pacoltovi úplně a docela zaplacených.

Při tom ihned častojmenovaný Václav odevzdal jest od toho všeho gruntu podle práva manského sám od sebe i od svých dědicuov a budúcích jim Trutnovským i jich potomníkuom, na tom sobě i žádnému z budúcích nic nepozuostavujíc.

Stalo se v přítomnosti pana Jakuba z Poršic a bytem u města Dvoru, Pavla Hattavuoza, přísězných k soudu manství Trutnovského, a Ondřeje Smíška, hospodáře města nadepsaného.

Str. 136.

258.

Zpráva o přenešení desk manství Trutnovského ke dskám dvorským.

1539, 7. října.

Léta Božieho tisícieho pětistého třicátého devátého, v úterý po sv. Františku, dsky tyto manství Trutnovského z rozkázání krále JMti položeny jsou ke dskám dvorským a přijaty od urozeného pána pana Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyšieho sudieho dvorského královstvie Českého JMti, od Bartoně Zubova a Jana Vodičky syna, městského písaře ve Dvoře.

Str. 2.

259.

Aleš Radecký z Radče a v Lanově dává zprávu o některých manstvích a manech Trutnovských.

(Okolo r. 1540.)

Toto jest zpráva Aleše z Lanova, mana Trutnovského: V Čermý, ve vsi Cikánově, byl dvuor svobodný, Tomkův dvuor; toliko dal VIII slepic na Trutnov v uopravu. A pan Adam Zilvar zvedl jej na úrok.

V Javornici dvuor nebožtíka Zigmunda Javornického; přivedl jej pan Adam Zilvar pod plat. A ten Zigmund zabít v Trutnově a neměl žádného dědice. A zapsal jej byl Václavovi strýci svému z Javorníka a ujci Janovi Pelešickému.

V Lanově forberk dvuor; držela jej Henzrychtová, muž její slou[1] Honzgruff.

Item pan Karel Šumburk umřel bez dědice, maje nemálo statkův manských; i nevím kterak to zřídil.

Item Hynek Zilvar voběsil se; měl na listech vokolo tří tisíc a neměl dědicuov; než bratři dílní Adam, Mikuláš a Jan Zilvarové v ten statek se uvázali.

Na přední desce přilepeno na lístku.

260.

Soud dvorský vydává přísahu manům kraje Trutnovského.

(1540.)

Za času najjasnějšího knížete a pána pana Ferdinanda, římského, uherského a českého oc krále, infanta v Hispanii, arciknížete rakouského a markrabie morav-

ského, lucemburského a slezského knížete a lužického markrabie oc JMti, a ouřadu urozeného pána pana Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššího sudího dvorského, a Jana Kolského z Kolovsi místosudího, a Jiříka Jeleckého z Jelče, úředníkův desk dvorských královských království Českého, tato přísaha vydávána jest manuom k Trutnovu příslušejícím níže položeným:

Přisahám pánu Bohu, najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému a českému oc králi, infantu v Hispanii, arciknížeti rakouskému a markrabí moravskému, lucemburskému a slezskému knížeti a markrabí lužickému oc, pánu mému milostivému, i JMti dědicóm a vsí koruně České věrnost a poddanost manskú se všemi dědinami a zbožím svým manským N; a přiříkám touž věrnost i poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším způsobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti ukazuje. A kdež bych jaká manství neb léna zvěděl promlčená, toho nemám pro žádnú věc zatajiti, než v tom se ve všem věrně a právě k JMti Kské i k koruně České tak, jak na věrného mana přísluší, zachovati, a toho jinak nečiniti ani pro přízeň, ani pro nepřízeň, ani pro kterou jinú věc. Tak mi pán Buoh pomáhaj i všickni světí.

Str. 306.

261.

Adam Zilvar z Pilnikova činí přísahu manskou a přijímá léno od Jana st. z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššího sudího dvorského.

1540.

Adam Zilvar z Pilnikova a na Břečťajně přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému a českému oc králi oc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vsí koruně České se všemi dědinami a zbožím svým manským, totižto se vsí celou Stríteží, se čtyřmi dvory v Humbrycích, na kterých sedí Georgii Vejsek, Nykel Kynig, Nykl Kyntr, Michal Kneynrych, a s těmi lidmi v Ovlanově [sic], kterých Vilím Krušina v držení a užívání byl, s dvory kmetskými, s platy, dědinami, lukami, s robotami, se vsí zvolí a se vším k tomu manství příslušenstvím, a přiřekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému manu přísluší, tak a tím vším způsobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Adam Zilvar léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššího sudího dvorského království Českého.

Str. 307.

262.

Mikuláš Zilvar z Pilnikova hlásí se u soudu dvorského o přijetí léna na Podhoří.

1540, 20. prosince.

Mikuláš Zilvar z Pilnikova ohlásil se před úředníky dvorskými, že by léno přijíti chtěl, a to na statek, jenž slove Podhoří.

I jest jemu toho odloženo až do suchých dní najprv příštích pro nepřítomnost nejvyššího sudího dvorského. Super hoc dedit memoriales. Actum anno 1540, f. II. in vigilia sancti Thome.

Str. 307.

263.

Křištof Jandorf z Jandorfu učiniv přísahu manskou, přijímá léno.

1542, 13. května.

Křištof Jandorf z Jandorfu na Vrchlabí přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskou nejjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému oc králi oc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vsí koruně České se všemi dědinami a zbožím svým manským, totižto s zámek Šaclérem [a] se vším k tomu příslušenstvím, zejména se vsí Staré Město, Kalnú Vodú, Lampersdorf, Mladé Buky, Babí Trautenpach, Sklenařovice, Lisečiny, Voletiny, Vermřovice, Býchory, Valbeřice, Maršov se dvěma hamry pustými, Bechartice, Olešnice a Bečkov, jakž majestát JKMTi krále Ferdinanda šíře ukazuje, též i s vesnicemi k manství Trutnovskému příslušejícími, totižto s vsí Ždary, Hertvíkovice, Petřkovice, Humburk, Vovlanov, Stráž, Poršice, Kynigshan, Krynstorf, Kvalič, Slavatín, Bezděkov a Bryblice, se vším a všelijakým k tomu příslušenstvím, jakž druhý majestát krále JMti Ferdinanda též šíře ukazuje.

A přirekl touž věrnost a poddanost manskou zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším způsobem, pokudž rád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Křištof Jandorf léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššího sudího království Českého jakožto místodržícího nejvyššího sudího dvorského téhož království, který jemu Křištofovi Jandorfovi léna na to jest podati ráčil. Stalo se v sobotu po svatém Stanislavu, léta božieho tisícého pětistého čtyřicátého druhého.

Str. 313.

264.

Adam Zilvar z Pilnikova činí přísahu manskou a přijímá léno.

1542, 16. května.

Adam Zilvar z Pilnikova a na Trutnově přiznal se před úředníky dvorskými,

že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manství najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému a českému oc králi oc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vši koruně České, s vesnicemi k manství Trutnovskému příslušejícími totižto: s Žďárem, což tu má, s vsí celou Hertvíkovic, s vsí celú Strítež, se čtyřmi dvory v Humburcích, ve vsi Vuoblanově se třmi dvory a na dvú dvořích něco platu bez panství tu také v Uoblanově, a s Pořící se dvú dvorú, a na Kryblici, což tu manského jest, se vsí celú Petříkovic i s hamrem, se vsí celú Chvaleč, se vsí celú Slavětín, s Bezděkovem, s lesy, horami, řekami, potoky se vším k tomu příslušenstvím, tak jakž jsou toho všeho někdy Heřman a Karel Šumburci v držení a užívání byli před rozdílem společným, a po rozdílu což těch statkuov svrchupsaných na každý díl jeho přišlo.

A přirekl jest touž věrnost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším způsobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Adam Zilvar léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššího sudího dvorského království Českého. Stalo se léta božího tisícého pětistého čtyřicátého druhého, v úterý po svatě Žofiji.

Str. 308.

265.

Mikuláš Zilvar z Pilnikova činí přísahu manskou a přijímá v léno statek Podhoří.

1543, 6. března.

Mikuláš Zilvar z Pilnikova přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému oc králi oc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vši koruně České, [s] zbožím a statkem svým manským Podhoří k manství Trutnovskému příslušející[m] s dědinami, s rybníky, lukami, s lesy, s platem a se vsí zvolí i se vším příslušenstvím.

A přirekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším způsobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Mikuláš Zilvar léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššího sudího dvorského království Českého. Stalo se léta božího M^oV^oXLIII^o, v úterý po Přenesení svatého Václava.

Str. 307.

266.

Petr z Železna činí přísahu manskou a přijímá léno.

1543, 5. května.

Petr z Železna na Třemešné přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu, věrnost a poddanost manskou najjasnějšímu knížeti a pánu, panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému oc králi, pánu svému milostivému, i vší koruně České, se všemi dědinami a zbožím svým manským, totižto s Nemojovici vsí pustou k Trutnovu zámku příslušející, se čtyřmi lidmi osedlými, dvory kmecími s platem, s dědinami, lukami, s lesy, s rybníkem, s potokem, se všemi vodotočnami, s kusem Labe, s pustinami všemi a se vším příslušenstvím, což k tomu od starodávna příslušelo a přísluší, jakž jest toho někdy Hereš z Železna, strejc jeho, a on po něm v držení byl a toho užíval.

A to jest slíbil svrchupsaný Petr zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším způsobem, jakž rád práva dvoru krále JMti manského ukazuje.

A tak jest nadepsanej Petr z Železna již to léno přijal na místě krále JMti i koruny České od nejvyššího sudího království Českého Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, jakožto místodržícího nejvyššího sudího dvorského téhož království, kterémužto na to manství léna podati ráčil. Stalo se léta božieho M^oV^oXLIII^o, v sobotu po s. Zikmundu.

A tohoto léna podání stalo se jest z zvláštní milosti JMKské, poněvadž jest nepřijetím léna na JMKskou bylo přišlo a připadlo. Relator ke dskám Jan starší z Lobkovic na Zbiroze, nejvyšší sudí království Českého z pánuov, jsa k tomu od JMKské zvláště vyslaný. Actum ut supra.

Str. 309.

267.

Aleš Radecký z Radče činí přísahu manskou a přijímá léno.

1543, 26. května,

Aleš Radecký z Radče v Lanově přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskou najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému oc králi oc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému, i vší koruně České, s dědinami svými manskými v Lanově ležícími, totižto dvorem poplužním s poplužím, s dědinami, lukami, lesy, porostlinami, potoky, rybníčky i se vším k témuž dvoru příslušenstvím, tak jakž dsky manské Trutnovské někdy Václavovi z Radče, otci téhož Alše, odevzdáním od Petra z Brumy svědčí.

A přiřekl touž věrnost a poddanost manskou zdržeti a zachovati, jako dobrému

a věrnému manu přísluší, tak a tím vším způsobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Aleš Radecký léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššího sudího království Českého jakožto místodržícího nejvyššího sudího dvorského téhož království.

A tohoto léna podání stalo se jest z zvláštné milosti JMKské, poněvadž jest nepřijetím léna na JMKskou bylo přišlo a připadlo. Relator ke dskám Jan starší z Lobkovic na Zbiroze, nejvyšší sudí království Českého, z pánuov, jsa k tomu od JMKské zvláště vyslaný. Stalo se léta božího M^oV^cXLIII^o, v sobotu po svatém Urbanu.

Při zápisu tomto poznamenáno juxta.

L. M^oV^cLVIII^o, v sob. před s. Jiřím [22. dub. 1559], Jan Radecký z Radče, syn a dědic Václava Radeckého z Radče a bratr vlastní a nedílný někdy Alše Radeckého odtudž z Radče, uvázal se Šimeonem Karasem, komorníkem desk dvorských, v dědiny manské v Lanově ležící, totiž na dvůr poplužní s poplužím, v dědiny, lúky, lesy, porostliny, potoky, rybníčky i se vším k témuž dvoru příslušenstvím, čehož týž někdy Aleš Radecký v držení a užívání byl, a v nákladích plným právem. Vyznání téhož komorníka. Dáno ouřadu I ^o XV g. na komorníka; XV g. č. outrata téhož komorníka.

Str. 310.

268.

Obec města Dvoru svými zástupci činí přísahu manskou a přijímá léno.

1543, 8. prosince.

Viktorin soukenník z rady větší a Petr Šaroun na místě vší obce města Dvoru nad Labem přiznali se před úředníky dvorskými, že jsou učinili přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému oc králi, oc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vší koruně České s dědinami svými, totiž se třmi člověky v Záboří, s rybníkem Hrabíšovským, s rolí, lukami, též s loukou, kteráž pod Stránekú s puol Labem leží.

A přiřkli touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako věrným a poddaným manóm přísluší, tak a tím vším způsobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jsou nadepsaní Viktorin soukenník a Petr Šaroun léno přijali na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššího sudího království Českého, jakožto místodržícího nejvyššího sudího dvorského téhož království. Stalo se v sobotu dne početí panny Marije, léta M^oV^cXLIII^o.

Str. 310.

269.

Viktorin soukenník z města Dvoru činí přísahu manskou a přijímá léno.

1543, 8. prosince.

Viktorin soukenník z města Dvoru přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému oc králi oc, pánu svému milostivému, jakožto králi Českému i vší koruně České, s dědinami a zbožím svým manským, totiž lúkou řečenou Trubačovskou.

A přirekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším způsobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Viktorin soukenník léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššího sudího království Českého jakožto místodržícího nejvyššího sudího dvorského téhož království. Stalo se léta božího tisícého pětistého čtyřicátého třetího, v sobotu dne Početí Panny Marije.

Str. 311.

270.

Petr Šaroun z města Dvoru učiniv přísahu manskou, přijímá léno.

1543, 8. prosince.

Petr Šaroun z města Dvoru přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pánu panu Ferdinandovi, římskému, uherskému, českému oc králi oc, pánu svému milostivému, jakožto králi českému i vší koruně České, s dědinami a zbožím svým manským, totižto s lúkou řečenou Markuskovskou.

A přirekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším způsobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti a přísaha svrchupsaná ukazuje.

A tak jest nadepsaný Petr Šaroun léno přijal na místě krále JMti a koruny České od Jana staršího z Lobkovic a na Zbiroze, nejvyššího sudího království Českého jakožto místodržícího nejvyššího sudího dvorského téhož království. Stalo se léta božího tisícého pětistého čtyřicátého třetího, v sobotu dne Početí panny Marije.

A trojího svrchupsaného léna podání stalo [se] jest z zvláště milosti JMKské, poněvadž jest nepřijetím léna na JMKskou bylo přišlo a připadlo. Relator ke dskám Jan starší z Lobkovic na Zbiroze, nejvyšší sudí království Českého, z pánův, jsa k tomu od JMKské zvláště vyslané [sic]. Actum ut supra.

Str. 311.

Archiv Český XV.

271.

Adam Zilvar z Pilnikova slibuje králové české poslušnost.

1544, 22. listopadu.

Adam Zilvar z Pilnikova na Vlčicích přiznal se před úředníky dvorskými, že statečkem svým Rokytníkem a Javorníkem, což tu má, Lanovem, což tu má, a v Čermý dvorem manským a se vším jeho příslušenstvím, kteréž má v manství Trutnovském, poněvadž králová Její Mt ráčila jest Trutnov vysúditi, a protož jestliže by jemu náleželo z toho statečku Její Mti spravedlivě jakou povinnost učiniti mimo předešlou povinnost, kterúz jest JMKské pánu svému milostivému učinil, tehdy se k tomu podává, všecku tu povinnost, kteráž by jemu spravedlivě náležita byla, králový Její Mti, paní své milostivý, poddaně a poslušně vykonati a učiniti.

A na to žádal jest paměti úředníkuov, kterážto pamět z povolení Hendrycha staršího z Švamberka a na Zvíkově, nejvyššího sudího dvorského království Českého, ve dsky manské Trutnovské jest vlo[žena]. Stalo se léta M^oV^cXLIII^o, v sobotu dne svatě Cecilie.

Str. 313.

272.

Tobiáš z Warnsdorfu slibuje králové české poslušnost.

1544, 22. listopadu.

Tobiáš z Warnstorfu a na Starých Budcích [sic] přiznal se před úředníky dvorskými, že [s] statečkem svým Starý[mi] Buky i se vším jeho příslušenstvím, kterýž má v manství Trutnovském, poněvadž králová Její Mt ráčila jest Trutnov vysúditi, a protož jestliže by jemu náleželo z toho statku Její Mti spravedlivě jakou povinnost učiniti mimo předešlou povinnost, kterúz jest JMKské pánu svému milostivému učinil, tehdy se k tomu podává všecku povinnost tu, kteráž by jemu spravedlivě náležita byla, králový Její Mti, paní své milostivé, poddaně a poslušně vykonati a učiniti.

A na to jest žádal paměti úředníkuov, kterážto pamět z povolení Hendrycha staršího z Švamberka a na Zvíkově, nejvyššího sudího dvorského království Českého, ve dsky manské Trutnovské jest vložena. Stalo se léta božího M^oV^cXLIII^o, v sobotu dne svatě Cecilie.

Str. 313; za tím místo prázdné pro dva zápisy, jejichž první slova „Jiřík“ a „Budivoj“ napsána.

273.

Jan Zilvar z Pilnikova činí přísahu manskou a přijímá v léno statek Podhoří.

1549, 18. listopadu.

Jan Zilvar z Pilnikova, syn a dědic Mikuláše Zilvara, na statek Podhoří učinil přísahu manskú. Stalo se léta M^oV^cXLIX^o, v pondělí po s. Martinu.

Však prvé to svědomím, že jest od smrti otce svého roku a dni vedle práva manského projíti nedal a toho nepromlčal, provésti musil.

Str. 307.

274.

Křištof Zilvar z Pilnikova zavazuje se, že dá Janovi staršímu Radeckému z Radče 20 kop gr. č. v náhradu za právo, kteréž má na vsi Lanově.

1562, 13. července.

Léta oc LXII°, v pondělí den svatě panny Markéty, z poručení JMCské stala se smlouva celá a dokonalá urozeným pánem panem Albrechtem Smiřickým z Smiřic a na Náchodě, urozeným panem Mikulášem starším Bořkem z Dohalic a na Veselí, hejtmany kraje Hradeckého a radami JMti, kteréž na ten čas při sobě míti ráčili, a to mezi urozeným a statečným rytířem panem Křištofem Zilvarem z Pilnikova a na Vlčicích z strany jedné a urozeným vládýkou panem Janem starším Radeckým z Radče a pod Šaclířem z strany druhé, a to taková: Jakož jest on pan Jan Radecký suplikací JMCské podal, stěžující sobě do pana Křištofa Zilvara, že by jemu dědictví jeho ve vsi Lanově ležící, kteréž on pan Jan Radecký i s bratrem svým panem Hynkem urozenému a statečnému rytíři panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova a na Břečtejně, tak jakž smlouva mezi stranami učiněná v sobě obsahuje a zavírá, prodali, kterážto smlouva vztahuje se na urozeného a statečného rytíře pana Jana Litoborského z Chlumu a na Petce, již nebožtíka dobré paměti, že jest on mezi stranami, totižto mezi panem Adamem Zilvarem a pány Radeckými porovnání o tejš statček, co by za něj povinno dáti bylo, učiniti měl, čehož pro smrt, (nebo dřív, nežli to k vykonání svému přišlo, tejš pan Litoborský umřel), pominuto jest oc: i takto sme je o to smluvili, od obou stran plnomocného na nás přestání dožádavše se, takto o tom vypovídáme: že pan Křištof Zilvar panu Janovi Radeckému ne z povinnosti, nežli nám k vuoli, dáti má za tu spravedlnost, ač byla-li jest jaká, XX m^o g. českých, však rozdílně, totižto na svatého Havla nejprve příštího X m^o g. č. a druhých X m^o g. č. o svatém Jiří též nejprve příštím.

A kdež on pan Jan Radecký panu Křištofovi Zilvarovi III m^o g. č. dlužen byl, od těch jest on p. Křištof Zilvar na naši žádost pustil.

A když ta suma svrchupsaná panu Janovi Radeckému podle této smlúvy vyplněna bude, tehdy pan Jan Radecký z takové sumy již přijaté bude a jest povinen dskami manskými pana Křištofa Zilvara kvitovati, a pro takové peníze ani pro nižádný statek i s dědici a budúcími svými víc na pana Křištofa Zilvara ani na dědice a budoucí jeho se nenavracovati, ani jiný žádný právem jich na časy budoucí a věčné.

A pro lepší toho jistotu my svrchupsaní smlouvci pečeti naše vlastní k této smlouvě přitisknouti sme dali, kteréžto dvě v jednostejná slova sepsané a spečetěné

učinivše, jedné každé straně, jichž se dotýče, jednu sme dali. Stalo se léta a dne svrchupsaného.

Kterážto smlouva s povolením Jana nejstaršího z Lobkovic na Zbīroze, nejvyššího hofmistra království Českého, na místě N., sudího dvorského téhož království, tu ve dsky dvorské vepsána a vložena jest. Stalo se ve čtvrtek po svatém Florianu léta M^oV^{co}CXIII^o.

Str. 136.

275.

Jan Zilvar z Pilnikova učiniv přísahu manskou, přijímá léno.

1575, 2. září.

Jan Zilvar z Pilnikova přiznal se před úředníky dvorskými, že jest učinil přísahu na věrnost a poddanost manskú najjasnějšímu knížeti a pána panu Maximilianovi Druhému, volenému římskému císaři, uherskému a českému oc králi oc, pánu svému milostivému jakožto králi českému i vši koruně České, s zbožím a statkem svým manským Podhoří k manství Trutnovskému příslušející[m] s dědinami, rybníky, lukami, s lesy, s platem a se vši zvolí i se vším příslušenstvím.

A přirekl touž věrnost a poddanost manskú zdržeti a zachovati, jako dobrému a věrnému manu přísluší, tak a tím vším způsobem, pokudž řád a právo manské dvoru krále JMti ukazuje.

A tak jest nadepsaný Jan Zilvar léno přijal od Adama z Švamberka na Přindě a Volši, nejvyššího sudího dvorského království Českého, jakž relací JMCské v kvaternu červeném relací JMti to v sobě šir obsahuje a zavírá. Stalo se v pátek po svatém Jiljí, léta M^oV^oLXXV^o.

Str. 315.

— — — —

D. XVI.

VÝPISY Z KNIH VINNIČNÝCH

z let 1358—1576.

Vybral V. J. Nováček.

Dne 16. února 1358 vyšlo od císaře Karla IV. nařízení, aby všude po Čechách na místech příhodných, obzvláště pak na tři míle okolo Prahy na pustých vrších a holých stránkách zakládány byly vinnice. Nad provedením toho nařízení bdíti bylo úlohou *perkmistra hor vinničných* (magister montium vinearum), jež ustanovovali konšelé Starého Města Pražského.

Právní záležitosti týkající se vinnic byly projednávány z počátku před konšely Staroměstskými a zapisovány do knih městských; ale záhy vzrostl počet jejich tou měrou, že bylo třeba pro ně zřídit zvláštní úřad. Perkmistrovi hor vinničných přidán k ruce jistý počet konšelů, měřič vinnic a písař; tím vznikl *úřad perkmistrský*, před nímž dály se prodeje a postupy vinnic, dávány vinnice v nájem vinařům, zapisovány dluhy, za něž vinnice byly hypotekou, urovnávány pře vzniklé z držení nebo nájmu vinnic atd. Odvolání z nálezů tohoto úřadu šlo k radě Starého Města Pražského.

I když r. 1547 úřad perkmistra hor vinničných stal se úřadem zeměpanským, měl býti perkmistrem jmenován vždy jen měšťan Starého Města Pražského, a z nálezů úřadu perkmistrského měly se strany jako prve odvolávati napřed k radě Staroměstské, a pak teprve k radám apelačním.*) Roku 1783 dvorským dekretem ze dne 10. listopadu úřad perkmistra hor vinničných spojen s komorní prokuraturou.**)

Šťastnou náhodou zachovaly se právě starší knihy při úřadě perkmistrském vedené téměř všechny. Uprostřed 19. století z knih těch 52 kusy od c. k. finanční prokuratury při založení okresního soudu v Karlíně odevzdány úřadu knihovnímu téhož soudu; později po založení okresního soudu v Král. Vinohradech přenešeny byly do tamního knihovního úřadu, z něhož roku 1895 byly vydány archivu kr. hl. města Prahy. Pro týž archiv městský v Praze bylo koupí z rukou soukromníka získáno již před několika lety 26 knih někdejšího úřadu perkmistrského, které c. k. finanční prokuraturou jako nepotřebné pro úřad ten odsouzeny byly do stoup.

*) Čelakovský, Privilegia měst Pražských str. XXXVI.

**) Tamže str. CV.

Tak uloženo nyní v archivě města Prahy 78 foliantů jako památka po někdejší slávě českého vinařství a bohatý pramen pro místopis města Prahy i nejbližšího okolí, pro dějiny právní i kulturní, jehož, pokud známo, užil do té doby měrou hojnější jedině V. V. Tomek pro svůj monumentální Dějepis města Prahy.

V nejstarší době zapisováno vše, co se při úřadě perkmistra hor vinničných konalo, do knihy jediné. Teprv v XVI. století, když agenda úřadu toho více vzrostla, vznikla potřeba založiti vedle knih starších, zvaných podle hlavního obsahu *libri contractuum*, zvláštní knihy *sententiarum* (1521), *obligationum* (1549), *condictionum* (1551), a *testimoniorum* (1591).

Knihy úřadu perkmistrského jsou silné folianty, většinou o 420—450 listech papírových, rozdělených v nejstarších na složky po 30 listech (A. 1—30 až N. 1—30), v pozdějších s označením čísel folií. Zápisy v nejstarších třech knihách jsou většinou latinské, českých málo; počínaje čtvrtou knihou (1496—1508) převládá jazyk český, který ve knihách následujících je výhradním jazykem úředním; teprv v knize XXI. (1638—1652) je první zápis německý, v následujících je němčina zastoupena hojně, a v XXVII. (1745—1754) již převládá.

Toho času vedle několika knih z doby novější uloženy jsou v archivě král. hl. města Prahy následující knihy úřadu perkmistrského z doby starší :

- a) *Libri contractuum*: VII (1534—1543), XIV (1574—1581), XXI (1638—1652),
 I (1435—1453), VIII (1543—1551), XV (1581—1587), XXII (1652—1668),
 II (1455—1472), IX (1551—1557), XVI (1587—1589), XXIII (1669—1681),
 III (1472—1496), X (1557—1565), XVII (1589—1606), XXIV (1681—1709),
 IV (1496—1508), XI (1564—1570), XVIII (1596—1607), XXV (1709—1726),
 V (1508—1520), XII (1568—1572), XIX (1608—1624), XXVI (1726—1745),
 VI (1521—1534), XIII (1572—1574), XX (1624—1637), XXVII (1745—1754).
- b) *Libri sententiarum*: III (1561—1566), VI (1590—1596), IX (1647—1700),
 I (1521—1553), IV (1580—1584), VII (1596—1612), X (1701—1750).
 II (1553—1562), V (1585—1589), VIII (1613—1629),
- c) *Libri obligationum*: III (1572—1578), VI (1582—1587), IX (1596—1676),
 I (1549—1559), IV (1575—1577), VII (1587—1596), X (1676—1717),
 II (1560—1578), V (1579—1582), VIII (1594—1601), XI (1718—1754).

d) *Libri condictionum et inhibitionum*: I (1551—1557), II (1613—1715), III (1716 až 1733), IV (1733—1755).

e) *Libri testimoniorum* z let 1591—1602 (IX), 1602—1612 (X), 1624—1640, 1640 až 1682.

f) *Protocolium iudiciale* z let 1590—1591 (IV), 1591—1592 (V), 1593—1595, 1609 až 1611, 1616—1621 (XIV), 1620—1622, 1624, 1633—1636, 1636—1640, 1642—1747, 1647 až 1654 (XX), 1654—1662 (XXI), 1711—1715, 1726 (XXXII).

Z letopočtů při knihách uvedených je zřejmo, že největší mezery vykazují knihy přípovědí (1558—1612), knihy svědomí, z nichž nejstarší zachovaná (1591—1602) označena jako IX, a protokolly soudní, z nichž posléze jmenovaná kniha (z r. 1726) označena jako XXXII té řady. Jakož však knih protokollů soudních zachovalo se jen 15, z toho viděti, že jen do r. 1726 ztraceno jich 17, ovšem pak i všechny z následujících let.

Podávám zápisy české z nejstarších desíti knih (*Libri contractuum* I—X), a sice z knihy I. a II. všechny, z následujících jen vybrané kusy zvláště důležité nebo zajímavé.

Doufám, že nebude mně vykládáno ve zlou stránku, že přidal jsem i starší český překlad dvou privilegií Karla IV., ač originaly (německý a latinský) těch privilegií i český překlad novější jsou odjinud*) známy; jako i že pojal jsem do své sbírky několik obzvláště důležitých listin latinských, ve knihách perkmistrovských zapsaných.

*) Čelakovský, Privilegia měst Pražských č. 66 a 68 na str. 107—116.

1.

Císař Karel IV. nařizuje, aby ve třech mšlech kolem Prahy vinnice zakládány byly, a vydává práva vinničná na ochranu a podporu jejich.

V Praze 1358, 16. února. — III. T. 24.

Tuto se počíná řád, kterak jsú vinnice k dělání a perkrechtu placenie vysazeny v zemi České.

My Karel z božie milosti Římský císař, po všě časy rozmnožitel říšě a Český král. Samo našeho císařství duostojenství od přirozené dobroty k tomu se jest přichýlilo, aby všem našim a našeho císařství poddaným a věrným užitek a dobré jednalo a je před škodami znamenitými příčinami zachovalo. Však mienimy zvláště našeho království Českého a našich poddaných tudíž užitek a dobré a čest větčiti a šffiti okolo měst celú vieru a plné poslušensvie, kteréžto jsme my po všě časy neporušeně na nich shledali a ještě na nich po dnešní den úplně shledáváme. A protož jsme s dobrým rozmyslem a radú našich přátel a s pravým vědomím k lepšímu vynesli takové věci, jakož potom popsány stojie oc.

Najprve aby v našem království Českém ihned u puostě, kterýž najprv přijde, vinnice byly dělány na horách ve třech mšlech okolo města našeho Pražského ležících, kde a v kterých končinách v těch třech mšlech ty hory lezie, takúto měrú: Ktož by měl dědiny anebo hory v těch třech mšlech, ten má ve XIII dnech od dánie tohoto listu počítajíc je počieti dělati; a nechtěl-li by jich sám dělati, anebo jestliže by jich sám nemohl dělati, tehdy mají ti jistí tu dělati, jimž by pergmistr dal. A kteříž ty jisté vinnice dělati budú, ti mají mieti od toho dne dělati počieti počítajíc XII let, jenž bez přetržky jdú, svobodu, a ve XIII. létě mají tomu, jehož jest dědina aneb hory, desátek dáti, a nám a našim budúcím králóm českým a koruně tudíž našeho království od každé vinnice puol čbera vína ročně také dáti. A má každá vinnice šestnácti prutów býti dlúhá a VIII prutów široká; a má každý prut osm loket jmieti.

Také mají ty vinnice, kteréž by v tomto rocě anebo když by to byli je počali dělati, od ungeltu a zemské berně a od jiných všech obtížení věčně svobodny a prázdný býti.

Také tomu chceme, aby konšelé Starého města Pražského od nás a od našich budúcích kráľuov českých a od naše moci jměli a mohli na každé léto a tak často, kolikrát by bylo toho potrebie, pergmistra vsaditi i ssaditi.

Také my dáváme těm jistým vinnicem takúto svobodu a právo, aby nižádný v nich škody nečinil, ni ve dne ni v noci, malé ni veliké. A jestliže by se stalo to, že by kto koho, buďto urozený aneb neurozený, že by druhému na jeho vinnici anebo na počitcích v některú škodu na vínovém réví, na hrozniech vinných aneb na dřieví, anebo na vovoci učinil jiezdú anebo chodbú aneb cestu děláním, anebo kterýžkolivěk jinú příčinú by to bylo, ktož by to ve

dne učinil a popaden byl, ten má svú ruku ztratiti, jestliže by jie dvadceť kopami nevyplatil, a jeho jiný statek má spadnutí na pergmistra. A jestliže by se stalo a že by ten zloděj, jenž by tu škodu učinil, buďto že by jeden nebo více při té také škodě zabit byl, tehdy má ten jistý, ktož by jej ranil anebo jej do smrti zabil, nic více nemá ztratiti než dva haléře, kteréžto má na čelo toho, jehož jest zabil, položiti. A jestliže by ten, jenž by tu škodu ve dne aneb v noci byl učinil, i utekl, tehdy ten jistý má přivolán býti; jestli pak že by nepřišel a že by svého práva nechtěl nésti, tehdy má ac[h]tován býti a v diela vložen podle práva Starého města Pražského. A jestliže by přišel ku právu, tehdy muož sám třetí přísěci; a jestliže by dobrým svědomím mohli přemoci, tehdy má svú hlavu ztratiti, a jeho zboží má spadnutí na pergmistra, kromě pánov z naše země, ač by ti takovú věc učinili, jakož napřed stojí psáno. Jestliže by popaden byl kto z nich anebo že by utekl, tehdy je mají nám dáti anebo je před námi anebo před tím, komuž bychom to zvláště poručili, připraviti máme žalobu věsti, k těm my máme popraviti vším týmž během, jakož svrchu stojí psáno.

Také tomu chceme, aby všech práv o vinnicích o škody, od smrti zabitie, o všechny o jiné věci ti jistí, jenž by najprve od těch vinnic zmohli, nikdž jinde nehledali ani brali, nežli před konšely našeho Větčieho Města Pražského; ti mají tyto jisté věci súditi, a nižádný jiný, jakož svrchu psáno jest.

S svědomím tohoto listu, jenž jest zapečetěn naším cesařským majestátem, dán v Praze po Božím narození tisíc tři sta let a potom u padesátém a v osmém létu, prvý pátek před nedělí Esto mihi před postem, našeho království v dvanáctém a našeho cesařství v třetím létě oc.

Původní znění té listiny jest německé, jež ze starého opisu uveřejnil Čelakovský v Privilegiích měst Pražských na str. 107; tamže str. 110 otištěn novější překlad český z r. 1649, a uvedeny jsou při něm varianty staršího překladu zapsaného v nejstarším perg. kodexu právním, chovaném v archivu m. Prahy na str. 263.

2.

Císař Karel IV. přiostrňuje nařízení své o zakládání vinnic.

V Praze 1358, 12. května. — III. T. 25.

Potvrzenie téhož [řádu] cesařem Karlem oc.

Karel Čtvrtý z božie milosti římský cesař, po vše časy rozmnožitel říše, a český král, všem i zvláště každým osobám kostelním i světským všeho království Českého, jichž by tito naši listové došli, nábožným a věrným svým, milost svú a vše dobré vzkazujem. Nábožní věrní a milí. My chtiece z přirozené nám dobrotivé milosti užitek a dobré království našeho Českého a přebývajících všech v témž království z božie pomoci a milostí učiniti lepším, ustavujem a královským Českého království potvrzujem vyrčením, abyšte vy a z vás zvláště každý, kdyžto a kolikrát od pergmistra v Českém království pro obecní užitek a znova dělání vinnic, kterýž jest aneb v ten čas bude, napomenuti budete, na horách na zboží anebo na roli vašich kdežkolivěk, kdežto by jemu k dělání vinnic líbilo se anebo hodily, od toho dne, v kterýž by se vám přihodilo od něho napomenuti býti, náklady a stravu svú vlastní ve čtyřech nedělech znamenitě a zjevně počeli dělati, a dělajíce vinnice anebo přepustíte beze vše nesnázie, aby od dřieve řečeného pergmistra na horách na zboží a na rolích vašich, kteréž by to se hodily k vinnicem, jiným osobám, jenž by je chtěli přijeti, vinnice buďte měřeny; a když by změřeny byly obyčejným obyčejem, prikazujem vám a každému z vás a pod milostí naší

přikazujem přiesně, abyšte dělníkmó těch jistých vinnic vedle pergmistrova zdanie a jich na takové nové vinnice vašé listy pevné dali přieznivě, na kterýchž by hodně dosti mohli jmieti.

A jestliže by kto z vás s milostí kterúžkolivěk vinnici na svém zboží vlastniem, tak jakož napřed stojí psáno, nechtěli dělati ani dopustiti, aby měřeny byly k dělání, aby rozdány byly osobám jiným, nebo že by listuov na ty jisté vinnice dáti odpověděl: chceme tomu, aby ti jistí i každý z nich konšely přísežnými a obcí Věčieho Města Pražského a pergmistrem, kterýž by v ten čas byl, věrnými našimi milými, naším jménem a mocí připuzen a připuzeni byli fentováním a jiným obyčejem, jakž by se jim najlépe zdálo, aby to učinili. A přes to kteříž by odporni v ustaveních a v přikázáních našich dříve jmenovaných shledáni byli, takžě než by rok minul od dne, kterýž by napomenuti byli k poslušénství a k učinění věcí svrchupsaných, neučinili by tak, jakož svrchu psáno stojí, a listy nepotvrdili, jakož jest již znamenáno jmenováno, pro odpornost a neposlušenství jich mají ztratiti právo ono, totižto desátý díel požitkuov, kteříž by od vinnic na jich zboží zdělaných jim přišli a na vsáké léto jměli placeni býti, by nebyli odporni, podle jiných našich listuov. A to jisté právo dna anebo desátek vinnic vlastno nám činíme a přijednáváme nám a našim dědicuom a budúcím našim králóm českým a téhož království Českého s plným právem, těchto listuov našich svědomím zapečetěných pečeti našeho majestátu. Dán v Pražě léta od narození syna božieho tisíc tři sta padesátého osmého, XIIItý den měsíce máje, království našeho v XIIItém a císařství našeho v IIIItém letě oc.

Latinský original téhož listu otiskl Čelakovský v Privilegiích měst Pražských na str. 113 a sl., tamtéž na str. 115 a sl. novější překlad český z r. 1649, při němž uvedeny varianty staršího překladu zapsaného v pergamenovém právním kodexu archivu m. Prahy na str. 264.

3.

Rychtář a konšelé Starého Města Pražského slibují držeti řád vinničný císařem Karlem IV. vydaný, a osvobozují držitele vinnic ode všech dávek k městu.

1359, 15. července. — III. T. 25.

Potvrzení téhož [řádu od] rady i obce Starého Města Pražského.

My Nicolaus Reynbote rychtář, Johannes lantmhěřič, Vlrich Czotter, Wolfinus Galm, Johannes Rost, Mathias Ressi, Seydlinus Ottonis, Walterus Gabler, Johannes Iunossi, Jeklinus Salman řezník, Martin Vavřienkuov, Jessko Pibran a Frana Seydlini z Pieska konšelé, Nicolaus Znoymer, Bohuslav z Miličina, Conrad kramář z Normberku, Mertlinus kramář z Hory, Ziberczerus a Jesslinus Rotonis, přísežní konšelé*) a všechna obec měštěninóv Věčieho Města Pražského vyznáváme, a ke všem tak nynějším jako budúcích známosti žádáme přivedenu býti tímto listem, že jakož jest přenajvyššie knieže a pán náš milostivý pan Karel Římský císař po vše časy rozmnožitel říše a Český král, z své velebnosti listy, jichžto slovo od slova beze všeho přičinění a umenšení v těchto listech vepsáno jest na vinnic znova v svém království Českém dělánie všem a každým, ktož by ty vinnice dělati chtěl, pod jistými právy svobodami dal jest, takéž my dobrou naši věru slibujeme a chceme a naši mají budúcí vseckny a každého, kteříž by ty jisté vinnice dělali anebo dělané koupili a je drželi a jimi vládli, v pravých svobodách a milostech, kteréžto [v] dříve řečeného pána našeho císaře a krále českého listech jsú jmenovány, držeti neporušené, což by na nás bylo, a věčnými časy zachovati, toto přičiňující jmenovitě, aby všickni a každý z našich, [kteří by] spolu dělali anebo dělané drželi a měli,

mají býti od městských lozunkův, berní a ode všech kterýchžkolivěk jiných dříve řečeného města břemen a obtížení, jelikož to, což by se vinnic a jich vinnických požitkův dotýkalo, toliko svobodni věčně a vyněti. A na svědomie toho tento list jest zapečetěn dříve řečeného města našeho s naším vědomím jest. Jenž dán den Rozeslání svatých apoštoluův léta od narození syna božieho tisíc tři sta padesátého devátého oc.

Latinský original této listiny otiskl Čelakovský v Privilegiích měst Pražských na str. 109; český překlad její nachází se též v perg. právním kodexu v archivu města Prahy na str. 266.

*) Seznam koušeli Staroměstských z r. 1359 viz v Tomkové Dějepis m. Prahy, V. str. 57.

4.

Kapitula Vyšehradská stvrzuje list Burgharda někdy probošta Vyšehradského ze dne 20. prosince 1367, kterým dal vinnici v Podole Duchkovi z Podola.

Na Vyšehradě 1400, 12. března. — V. f. 297.

Přípis majestátu na vinnici Podvyšehradskou slovo od slova se podpisuje.

In nomine Domini amen. Nos Wenceslaus Dei et apostolice sedis gracia patriarcha Anthiocensis, aule Romane et Bohemie regis cancellarius ac prepositus, Nicolaus scolasticus, vicedecanus totumque capitulum sacrosancte ecclesie sancti Petri Wyssegradensis prope Pragam nullius dyocesis, recognoscimus et tenore presencium notum facimus vniuersis, quod in presencia nostri personaliter constitutus discretus vir Wenceslaus, cuius Noue ciuitatis Pragensis necnon seruitor ecclesie et prepositure nostre fidelis et continuus, nobis protunc ex antiqua et laudabili ecclesie nostre consuetudine capitulum celebrantibus generale humiliter supplicauit, quatenus certas litteras sigillo quondam bone memorie venerabilis Burchardi, prepositi ecclesie nostre, et capituli maiori sigillatas supra vna curia et vinea ac iuribus et pertinenciis eorundem situatis in villa Podol sub monte Wissegradensi, in parte dextera penes publicam semitam de dicto monte Wissegradensi ad dictam villam Podol descendendo, ad ecclesie et prepositure nostre dominium spectantes et pertinentes, dicto Wenceslao, Elizabeth conthorali sue, heredibus et successoribus suis, qui ad vtile dominium eiusdem curie et vinee ac iurium et pertinenciarum eorundem iusto empicionis titulo secundum earundem litterarum tenores deuenerunt, innouare, approbare, ratificare et confirmare; necnon eciam vnum locum seu vnam foueam desertam nullius vtilitatis existentem, in dicta parte dextra dicte vinee contiguam, propter ipsius vinee melioracionem dare et concedere dignemur.

Nos vero Wenceslaus patriarcha et prepositus, et capitulum supradicti, eisdem litteris visis et lectis et absque aliqua suspicione reputatis, attendentes et considerantes dictam petitionem ecclesie et prepositure nostre esse vtilem et rationi consonam, ac maturo consilio inter nos prehabito, dictas litteras dicto Wenceslao, Elizabeth, heredibus et successoribus suis legitimis, super dicta curia et vinea cum omnibus iuribus et pertinenciis quibuscunque innouamus, approbamus, ratificamus et presentis scripti

patrocinio vnacum dicto loco seu fouea desertata in perpetuum donamus et confirmamus, volentes et tenore presencium decernentes, quod huiusmodi littere et contenta in eis perpetui roboris obtinere debeant firmitatem. Quarum litterarum tenor sequitur et est talis:

Nos Burchardus, Dei gracia sacrosancte Wissegradensis ecclesie prepositus ad Romanam ecclesiam nullo medio pertinentis, regnique Bohemie cancellarius, notum facimus tenore presencium vniuersis, quod tales benemeritos, qui constanter et incessanter suis fidelibus seruiiciis et laboribus continuis nobis ecclesieque et prepositure nostre predictae indefesse omni-que diligencia adhibita complacent, premiare cupientes, vt ceteri ad nostra et successorum nostrorum obsequia pertrahantur, aduertentes ergo grata atque fidelia seruicia et labores nobis ac predecessoris nostris per Duchonium de Podol, fidelem nostrum dilectum, hactenus exhibita et in futurum vtilius exhibenda, sibi et heredibus ac successoribus suis vineam curie sue in Podol sub monte Wissegradensi annexam cum omnibus iuribus et pertinentiis suis, prout in suis limitibus et metis est circumferencialiter distincta, de nostra speciali gracia et liberalitate ac ex certa nostra sciencia et consensu venerabilium virorum et dominorum Wilhelmi decani, Johannis custodis et capituli ecclesie nostre Wissegradensis predictae, confratrum nostrorum carissimorum, concedimus, donamus et presentibus confirmamus, tali tamen conditione interiecta, quod idem Duchon, heredes et successores sui, de predicta vinea nobis et successoribus nostris seruire debent, naulum seu theloneum, quod nobis de lignis per fluuium Multawie defluentibus deriuatur, colligendo et pro nobis ac successoribus nostris fideliter conseruando.

Preterea volumus, vt predictus Duchon, heredes et successores sui de vinea predicta dimidiam alteram pintam vini rubei boni australici seu terrestris in festo Natiuitatis Christi proxime instantis, et dimidiam alteram pintam in festo Pasche eiusdem vini pro sacrificio seu diuino officio annis singulis ad ecclesiam Wissegradensem predictam dare seu ministrare tenebitur, sub pena quatuor grossorum denariorum Pragensium per nostrum seu successorum nostrorum curie Wissegradensis procuratorem, qui pro tempore fuerint, extorquenda in eodem, ac sacriste, qui pro tempore fuerit, ecclesie predictae danda; qui sacrista, ne negligencia circa diuinum officium predictis diebus committatur, dictum vinum procurabit.

Concedimus eciam et damus predicto Duchon et heredibus suis, ut habeat in predicta vinea cum suis pertinentiis plenam et liberam potestatem vendendi, alienandi, donandi et in aliam personam transferendi et ordinandi de eadem, prout ipsorum placuerit voluntati, sic tamen, quod hec fieri debent de nostra nostrorumque successorum sciencia et voluntate, iure proprietatis et dominii nobis et successoribus nostris in eadem vinea semper salvo.

In quorum euidentiam et robur perpetuum presentes fieri et sigilli nostri necnon sigilli capituli predictae nostre Wissegradensis ecclesie appensione iussimus communiri. Datum in Wissegrado in capitulo generali eiusdem ecclesiae Wissegradensis, quod in vigilia beati Thome apostoli consuetum est celebrari, anno Domini millesimo trecentesimo sexagesimo septimo.

Quibus quidem literis per nos Wenceslaum patriarcham et prepositum ac capitulum predictos, ad petitionem dicti Wenceslai ciuis et seruitoris nostri innouatis, approbatis et ratificatis, ac presentis scripti patrocinio vnacum dicto loco seu fouea desertata confirmatis, presentes literas fieri fecimus et sigillo patriarchatus nostri vna-

cum sigillo capituli nostri maiori appensione ex certa nostra sciencia iussimus roborari. Datum in monte Wissegradensi in capitule nostro generali anno domini millesimo quadringentesimo, die duodecima mensis Marcii.

5.

Král Václav IV. vinnici lékaře svého mistra Jana Šindela syna Ondřejova de Gaudentino osvobozuje ode všech platů.

Na Točnice 1409, 4. července. — V. f. 117.

Wenceslaus Dei gracia Romanorum rex semper augustus et Boemie rex, notum facimus tenore presencium vniuersis, quod attentis variis vtilibus et indefessis obsequiis, quibus honorabilis Johannes Andree de Gaudentino, magister in artibus et in medicina professus, phisicus noster deuotus dilectus, Maiestati nostre complacuit et eo quidem prestancius complacere poterit in futurum, sibi non per errorem aut improuide, sed animo deliberato, sano fidelium nostrorum accedente consilio, vineam suam in monte Petrino inter vineas Tiburci ciuis Minoris Ciuitatis Pragensis ab vno, et Joannis de Gewicz dicti Langhans ciuis Maioris Ciuitatis Pragensis ab altero latere sitam, a solucione bergrecht dicta et ab omnibus solucionibus aliis, quas nobis de eadem vinea sua annis singulis soluere fuit astrictus, quibuscumque censeantur nominibus, eximimus, libertauimus et quittauius, eximimus, libertamus virtute presencium regia auctoritate Boemie pro nobis et successoribus nostris Boemie regibus generosissimis, et quittamus per ipsum heredes et successores suos legitimos habendi, tenendi et sub libertate predicta ex nunc in antea pacifice possidendi. Hanc prefato magistro Johanni et suis heredibus facientes gratiam specialem, ut ipsi predictam vineam suam sub eadem libertate et gracia, vt prefertur, vendere, alienare, impignorare, locare aut alias in usus suos beneplacitos, prout ipsis melius et utilius expedire videbitur, [convertere] valeant atque possint, impedimentis quorumlibet penitus procul motis.

Mandamus igitur magistris moncium, consulibus juratis et communitatibus Maioris, Minoris et Noue Ciuitatis Pragensium, necnon magistro moncium vinearum circa Pragam, fidelibus nostris dilectis, presentibus et futuris, firmiter et districte, quatenus prefatum magistrum Joannem, phisicum nostrum, heredes et successores suos seu illos, quibus predictam vineam suam vendiderint seu locauerint, contra presentis libertacionis nostre gratiam nequaquam impediant seu impediri per quempiam paciantur, quinpotius circa eandem nostro nomine manuteneant, protegant fideliter et defendant, prout indignacionem nostram grauissimam voluerint arcus euitare. Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio literarum, datum Tocznic, anno domini millesimo quadringentesimo nono, die quarta Iulii, regnorum nostrorum anno Boemie quadragesimo septimo, Romanorum vero tricesimo tercio.

Ad mandatum domini regis Jacobus canonicus Pragensis.

() Janu Šindelovi v této listině viz Tomkův Dějepis města Prahy (1893) III. 22 pozn. 9.

6.

Ctibor od desk, perkmistr hor vinničných, k žádosti Vaňka bratra Martina někdy mistra špitálského, dává vepsati do knih vinničných majestát císaře Zikmunda daný v Praze dne 6. března 1437, kterýmž císař v 90 kopách gr. č. zapisuje témuž Martinovi vinnice kláštera Kartouského.

1437, 6. března. — I. A. 29.

Známo buď všem, kterak Vaněk, bratr Martina špitálského, přišel před mě i žádal jest a prosil, aby majestát Sigmunda z božie milosti Římského císaře vzdy rozmnožitele říše, Uherského a Českého krále oc, kterýžto dal jest a učiniti kázal na vinnici někdy Zumburkeřtinu mnichův Kartůských, jenž leží vedle Srpovic hory s jedné a Hůžvicové strany druhé, aby byl vepsán v knihy vinničné. Tehdy já Ctibor od desk, tehdy pergmistr hor vinničných, jsa nakloněn k jeho hodným žádostem, i kázal sem jej vepsati v knihy vinničné; kterýžto majestát stojí slovo od slova takto:

My Sigmund z božie milosti římský císař, vzdy rozmnožitel říše, a uherský, český, dalmatský, charvatský oc král, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzrie anebo čtúce slyšeti budú, že přišed před naši velebnost věrný náš milý Vaněk, bratr Martinův někdy mistra špitálského, zpravil nás, kterak jest od téhož bratra svého vinnici kněží Kartůských, kteráž leží mezi vinnicemi Srpovic s jedné a Hůžvicové strany druhé, koupil i zaplatil, proše nás, abychom jemu toho trhu a vinnice ráčili potvrditi milostivě. A my patriece k rozličným téhož Vaňka pohodlím i službám, jimižto se jest nám zachoval i potom se zachovati miení, s dobrým rozmyslem a radú naší k trhu a k prodaji vinnice svrchupsané vůli naši a povolenie přidali sme i přidáváme, jemu a jeho dědicóm budúcím toho mocí královskou v Čechách potvrdili sme a potvrzujem tiemto listem, právo jim i moc plnú dávající, aby tu vinnici jměli, držali i jie požívali bez naše i našich budúcích, králův českých, i jiných všech každé odpory i přiekazy. Toto znamenitě z milosti naše zvláštnie přidávající, kdyžbychom koli my, naši budúci králové čeští, neboli ti, jimž by ta výplata spravedlivě příslušala, chtěli tu vinnici k sobě snad obrátiti a ji jmieti, že oni jie ižádnému postúpiti vinni nebudú ani mají, donížby jim devaddesáti kop grošův pražských stříbrných a dobrých dáno a beze lsti zapláceno nebylo peniezi hotovými, a nad to užitky všěcky té vinnice týž Vaněk neb jeho dědicové a budúci mají sobě sebrati ku penězóm svrchupsaným, dříve nežli jie postúpie. A ktož tento list mieti bude s častopsaného Vaňka neb jeho dědicův a budúcích dobrú volí a svobodnú, ten má též právo i moc jmieti ke všem věcem v tomto listu položeným a zapsaným, jakožto on sám. Protož prikazujeme podkomořiemu, pergmistróm, městóm Pražským i jiným všem našim a království našého Českého úředníkóm, věrným milým, nynějším i budúcím, svitským i duchovním přísně a pevně, aby napřed jmenovanému Vaňkovi a jeho dědicóm i budúcím na jmění, držení, vládnutí i požívání vinnice svrchupsané nepřekáželi ani překážeti dopustili, ale radějšě je, bude-li potřebie, při tom vzbraňovali a všelikak

pomocí i radú fedrovali, doniž by se jim vedle tohoto zápisu našeho dosti nestalo. Na potvrzení tohoto náš císařský majestát kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán v Pražě léta od narození Syna Božího tisícíého čtyřstého třicátého sedmého, v středu po Přenešení svatého Václava, léta království našich uherského oc v padesátém, římského v sedmmezciatém, českého v sedmnáctém a císařství v čtvrtém létě oc.

Zápis ten kancellován, pod ním poznamenáno:

Tento majestát jest kancelován i trh, protože jesti stala plná jse smlúva skrze pana Pavla purgmistra Jetřichovic z Nového města Pražského a jeho pány konšely, kteráž úmluva zapsána jest v těchto knihách slovo od slova. Dole hledajte. [Viz str. 519 č. 9.]

7.

Mezi Velíkem od Kocourů z Nového Města a Annou Syslovou z Starého Města Pražského o mez mezi vinnicemi.

1437. — I. A. 30.

Stalo se jest vyrčenie a nález konečný skrze múdré opatrné pana Řiehu tehdy pergmistra, Antoniša od Oslův, Petra Treyzle, konšely přísežné, mocí plného práva o róznice a nesnázě, kteréžto sú trvaly až dosavad mezi opatrným mužem Velíkem od Kocúrov z Nového Města s jedné strany, a poctivú paní Annú Syslovú z Starého Města Pražského strany druhé, o mezi, kterážto nieže jest a leží z vysazeníe dávnieho na vinnici nadepsané panie Anny nad Velíkovú Kocúrovú svrchupsaného vinnicí i jiných súsedův, podle toho o tu škodu, která se jest dála od vinnice Syslové Kocúrovi, takto sme již mezi nimi konečně vyřkli a vypověděli: Najprve ti mezníci, kteříž sú od staradávna vysazeni na Velíkově straně na jeho vinnici od vrchu zdi až dolův, dokonce mají zóstatí věčně a jimi nemá hýbáno býti.

Také dále vyrčeno jest, že z té struhy nebo přiekopa, kdež se jest voda zjevila z vinnice panie Anny Syslové, od niežto vody se jest Velíkovi škoda dála, tu jistú strúhu neb ten přiekop nadepsaná paní Anna má opravovati i vypravovati věčně i jejie budúcí, aby se více nežádna škoda Velíkově vinnici nedála, jemu ani jeho budúcím anižto jiným súsedóm.

Také dále vypovídáme i konečně nalézáme, že od lisu panie Anny Syslové přidáváme loket ode zdi do vinnice Velíkově, aby tiem lépe od nie ta strúha mohla vypravována býti. A tento nález a vyrčenie naše obě straně dobrovolně jsta přijale a slíbili sú bez přerušenie držeti a zachovati po všěcky časy.

A to vyrčenie a nález stal se jest mezi nadepsanýma stranama léta božího M^oCCCC^oXXXVII^o skrze nadepsaného pergmistra a konšely jeho svrchu psané.

8.

Purkmistr a konšelé Starého města Pražského prikazují perkmistru a konšelům hor vinnických, aby Martinovi Rodičovi, jemuz shořely listy, které měl na vinnici svou, v držení té vinnice nepřekáželi.

1438, 9. června. — I. C. 23'.

My purgmistr a konšelé Velikého Města Pražského všem tiemto zápisem oznamující na vědomie dáváme, že znamenavše hodné svědomie o vinnici Martina Rodiče a vysazenie jejie, a kterak by listy byly na práva a na svobody té jisté vinnice, jeden list s majestátem a druhý pod městskou pečeti, kteřížto listové v tyto časy nebezpečné jsú ohněm zrušeni; toho pilně bedlivě a s dobrým rozmyslem pováživše, přijali jsme to jisté svědomie za hodné a jisté a mocí tohoto zápisu přijímáme, prikazující pergmistru nynějšímu i kterýž v budúciech časiach bude, aby svrchupsanému Martinovi Rodičovi i jeho dědicóm a budúcím na té jisté vinnici nepřekáželi ani překaziti dopustili, ani jeho s kterých poplatkuov, práv vinnických a zvláště z pergrechtu napomínali po vše časy budúcie. A to jse jest stalo ten pondělí po svatě Trojici, za purgmistrvie pana Pešíka od Střbrné hvězdy anno Domini M^oCCCC^oXXXVIII.

9.

Rozdíl vinnice mezi dědice nebožtíka Vaňka, bratra Martina mistra špitálského.

1441, 8. listopadu. — I. E 12'.

Když po smrti dobré paměti Vaňka, někdy bratra Martina mistra špitálského, stal jse jesti rozdiel o jeho statek a zvláště o vinnici někdy Zumberkerčinu, kteráž leží mezi vinnicemi Srpovou a Hůžvičkovú, takže jse Jankovi a Aniče, sirotkóm svrchupsaného Vaňka, té vinnice dostala dva diely, a třetí diel dostal jse Vítě mateři jich, a Ciglovi muži jejiemu, pak ten třetí diel koupil jest Martin svrchupsaný, strýc sirotkuov již psaných, od Víty a od Cigle, manželuov svrchupsaných, k ruce těm sirotkóm v též všeckno právo, jako jsú Víta a Cigl svrchupsaní drželi, k jmění, k držení a k dědičnému vladařství za třidceti kop grošů svých vlastních peněz, a zavdal jest inhed týmž manželóm trinádcete kop gr., dále majě plniti XVII kop grošů, ale rozdielně, to jest na svatého Ducha XIII kop grošů a na svatého Havla III kopy g. posledních peněz, na roky najprve přístie pořád zběhlé; a za ty penieze XVII kop g. jsú rukojmie Mikeš pekař, a Matěj Okout, oba spolu rukú nerozdielnú na hotový groš bez zmatku. Dále Martin svrchupsaný uvázal jse jest v tu vinnici a má ji dělati a jie požívati až do let dospělých sirotčích, a jim stravu i oděv dávati do těch let jako slušie. A když ti sirotci k letóm přídú, aby jim té vinnice i se dnem k dědictví postúpil, dada jim vína sebraného, což jse ten rok úrodí, dva diely a sobě třetí vezma, jakož jse jest letos v to víno dvú cesty [sic] uvázal. A ti sirotci svrchu-

psaní majie dáti Martinovi svrchupsanému třidceti kop g. zase, jakož jest jim vyplatil třetinu vinnice svrchupsané. A za to, že Martin jmá tu vinnici dobře dělati a sirotky chovati, slíbili jsú a jsú rukojmie Jan Nadřienek a Jan kolář z Pořiečie. Dále pan purgmistr a konšelé mají plné doufanie do Martina svrchupsaného, že těm sirotkóm učiní spravedlnost jakožto strýc jich. To jse stalo v radě v středu před svatým Martinem léta božieho narozenie tisícieho čtyřstého čtyřicátého prvého. A při tom jsú byli Pavel Dětrichovic purgmistr, Valentin Kába, Kliment Holian, Jíra Franckovic, Mařík Rathúzský i jiní páni konšelé Novoměščí.

10.

Mezi Prokopem Jinochem a Šimonem Rohanem o vinnici někdy Jakše Jinocha, kanovníka Pražského.

1442, 24. září. — I. E. 27.

Stalo jse jest svolenie mezi Prokopem, řečený[m] Jinoch s jedné a mezi Šimonem Rohanem řečený[m] s strany druhé o vinnici nebožce kněze Jakše Jinocha, ujce Prokopova, někdy kanovníka s hradu od svatého Václava, taková, aby Šimon Rohan Prokopovi dal na svatého Havla nyní nejprve příštího III kopy gr., jakož to jest ihned učinil, a druhý rok opět na sv. Havla II kopě grošů. A dále jakož Šimon Rohan platí úroku puol kopy každý rok některací paní do Hory s té vinnice: i jesti taková úmluva mezi nimi, aby ten úrok byl staven právem od Prokopa Jinocha, aby ta jistá paní okázala své právo přijedúc na ten plat. A jestliže lepší právo okáže na ten plat nežli Prokop, tehdy Šimon Rohan umlúvaj se s ní, jakž on umie; pakli Prokop Jinoch právo lepší okáže na ten plat, nežli ta paní, ale Šimon Rohan umlúvaj jse s Prokopem o té puol kopy platu anebolito o těch pět kop grošů.

Také jesti úmluva, že Prokop slibuje jemu Rohanovi i jeho dětem a budúcím, když Šimon Rohan jemu ty úmluvy dříve psané zdrží, aby Prokop Jinoch ani jeho přátelé ani kto živý více Šimona Rohana nebo jeho dětí a budúcích s té vinnice neupomínali, ani s kterakého platu, kromě té panie dříve jmenované, ukázala-li by lepší právo na té puol kopy g. platu nežli Prokop. A jestliže by kto Rohana Šimona nebo jeho děti a budúcí čím potýkal anebo jse jim v tu vinnici vázal, nebo jim překážel, tehdy Jinoch slibuje je v tom zastati a jim to vyvésti pode vším svým statkem movitým i nemovitým, kterýž nyní jmá anebo v časech budúcích jmieti bude. A za to jsú rukojmie Mikuláš řečený Nemluva a Albrecht od Tří korun, měščané Starého Města Pražského, kteřížto jsú i slíbili též pode vším jich statkem nyní i budúcně za správu. A ta úmluva stala jse jest před opatrným mužem Sigmundem Chaněm konšelem toho času, a před rychtářem z Hradčan, anno Domini M^oCCCC^oXLII^o f. II. ante festum sancti Wenceslai.

11.

Mikuláš z Tuhance zapisuje 12 kop platu ročního Jakubovi Heřmanovic na svých dvou vinnicích.

1444, 3. ledna. — I. D. 15.

Mikuláš z Tuhance seděním na Malé Straně Pražské nejša přinucen ani připuzen, ale s dobrým rozmyslem a zdravú a črstvú paměti seznal jse dlužnu býti ve dvanádsti kopách groších platu ročního i s svú manželkú paní Kateřinú, i s synem svým Jankem i s svými budúcími, Jakubovi Heřmancovic, měščenínu z Malé Strany Pražské, a manželce jeho paní Margretě za tu jistú vinnici, kteráž Mikuláš svrchupsaný u nich kúpil za jistú sumu; kterýžto plat svrchupsaný Mikuláš i s svú manželkú Kateřinú i s svým synem Jankem i svými budúcími zapisují na své vinnici, kteráž slove Hůzvičkova, ješto leží s jedné podle Plas a z druhé strany podle Kartůských vinnic, i na druhé vinnici, kteráž již psaný Mikuláš kúpil u Jakuba a u jeho manželky Margrety. A ten jistý plat již psaný Mikuláš, Kateřina, jich syn, jich budúcí, majie a počnú platiti na vánoce nyní nejprve příští šest kop grošův dobrých stříbrných, a na svatého Ducha hned potom budúcieho druhých šest kop g., a tak vdy na každá leta pořád zběhlá až do Jakubova života. A jestliže by pán Buoh dopustil smrt na Jakuba svrchupsaného a že by s tohoto světa na [o]nen věčný sšel, tehdy hned po jeho smrti má Mikulášovi, Kateřině manželce jeho, jich synu Jankovi, budúcím jich sjíti s těch vinnic, na kterých zapsali, šest kop gr. platu, ale paní Margretě, Jakubově manželce, Mikuláš, manželka jeho Kateřina, syn jich, budúcí jich majie a budú platiti šest kop gr. platu na ty časy, jakož se svrchu jmenuje, a to také toliko do jejie smrti Margrety svrchu psané.

Pakli by kterého úroka Mikuláš, manželka jeho, jich syn, budúcí jich, na který rokuov nedali a nesplnili Jakubovi, manželce jeho Margretě, tehdá s pomocí pergmistra, kterýž jest anebo bude, má [se] jim dopomoci, aby dány byly úročné peníze bez prodlení a beze všech súduov a nesnází.

Toto znamenitě jest vymieněno z uobú stranú: Když by pán Buoh neuchoval Jakuba Heřmancovic, tehdá má a jmeti bude moc deset kop grošů holých odkázati, komuž jse jemu koli zdáti bude na Mikulášovi, na manželce jeho, na jich synu, na jich budúcích, a proti tomu nemajie odmlúvati. Také jestliže by pán Buoh neuchoval Margrety manželky Jakubovy, tehdá má moc odkázati šest kop g. na panu Mikulášovi, na jeho manželce, na jich synu i na jich budúcích, také holých, komuž by se koli jí zdálo za podobné. A proti tomu odkázání Jakubově a Margrety svrchupsaných Mikuláš, manželka jeho Kateřina, syn jich, budúcí jich nemajie odmlúvati, aniž odporovati, ale to majie vyplniti beze všech nesnází a beze všech súduov. A když by to všechno učinili Mikuláš, manželka jeho, syn jich, budúcí jich, což

svrchu psáno stojí, tehdá častopsaný Mikuláš, manželka jeho, syn jich, budoucí jich, majie toho platu věčně prázdni býti, a tu vinnici majie i druhú dědičně jakožto své vlastnie držeti bez překážky dědicuov Jakubových i Margretiných, manželky jeho. Actum coram magistro moncium Wenceslao Brziezka et consulibus eius Michaelae aurifabro, Mathia a Cristoforo, Wenceslao genere quondam Krzkonis, Johanne sartore, anno XLIIII°, feria sexta ante Epifaniam Domini.

12.

Anna z Myslína pronajímá vinnici pod úrok dědičný na díly některým lidem.

1444, 16. září. — I. E. 2'.

Já Anna z Myslína, někdy manželka Pavlova a nyní Matějova Perníčkova z Malé Strany Pražské, vyznávám tiemto zápisem přede všemi obecně, že s volí Jana Velvara a Václava Krabce a Víta Rybáře, poručníkuov mých dětí i mne, vydala jsem díel vinnice naše dědičné ustavené na Petříně nad Frickovou horú s jedné strany, z toho konce od Hynkovské vinnice, s těmi se všemi právy, jakožto sami tu jistú vinnici drželi jsme, pod úrok dole psaný. Vydali jsme k děláni a k dědičnému požívání poctivým lidem dolepsaným: Benedovi čtyři strychy, Vaňkovi Smrdoduchému dva strychy, Vaňkovi vrátnému dva strychy, a Viktorinovi dva strychy, Květoňovi dva strychy, Petrovi Kvietkovi dva strychy, Zikovi puol druhého strycha, Legatovi puol třetieho strycha, jim a jich ženám, jich dědicóm i budoucím pod výmienkami dole psanými. Nejprve přijímači svrchupsaní, dědici i jich budoucí, jmajie nám i našim dědicóm a budoucím platiti s každého strychu po patnádsti groších na každého svatého Havla počnúce, a tak vdy na každý rok budú platiti mně Anně z Myslína, muži mému Matějovi, našim dědicóm a budoucím; a tak vdy na každá léta pořad zběhlá budú platiti a úročiti beze všie otpornosti i beze všech súduov a nesnází po XV groších, jakož svrchu psáno stojí. A to pod pokutami dolepsanými: Jestliže by kterého úroka na svatého Havla neplnili a nedali a konečně do osmi dní pořad zběhlých, anebo s námi jse neumluvili a svú vuoli chtěli v tom jmieti, a to trvalo za měsíc, tehdy já Anna, muž muoj Matěj, dědici naši i budoucí jmajie zase jse v tu vinnici uvázati s pomocí pergmistrovú, kterýž jest nebo bude, a to beze všeho súdu.

A také vymieněno jest: Jestliže by kto chtěl z nich svooj díel prodati, tehdy napřed jmá nám i našim dědicóm a budoucím dáti věděti, chtěli-li bychom koupiti, jmá nám napřed to jíti; pakli bychom nechtěli koupiti, tehdy bude moci jeden každý z nich jinému prodati, dáti, zastaviti, najieti i odbýti jakožto svého dědictvie. A ten jistý, komuž by bylo prodáno, jmá nám a našim dědicóm okázán býti před námi, bude-li hoden přijat býti čili nic. Také dále vymieněno jest: Jestliže by těch vinnic nade-psaní přijímatelé nedělali, neřezali, nekopali a rozvoduov nekladli, a tak chtěli spu-

stiti, nám i našim budúcím ke škodě i sami sobě i svým budúcím, tehdy my napřed psaní Anna, Matěj, naši dědici, majie jse v ty vinnice zase uvázati jakožto v své vlastnie dědičné s pomocí pergmistrovú, kterýž jest, nebo potom bude. Actum anno Domini millesimo quadringentesimo XLIII° coram magistro moncium Wenceslao Briezka et consulibus eius f. III ipsius Ludmille.

13.

Konvent řádu Svatojanského v Menším Městě Pražském prodává 3 kopy gr. č. platu ročního na vinnici Pavlovi plátenníkovi, měšťanu Starého Města Pražského.

1445, 4. března. — I. F. 4'.

My Václav z Michalovic, převor obecný domuov v Čechách, v Moravě, v Polště, v Rakúsiech, v Štyrsče, v Korutanech zákona svatého Jana Jeruzalemského, Jan bratr od Dubé a převor kostelní, i veškeren konvent bratří Křížovníkuov domu Matky Božie podle mosta Menšieho města Pražského zákona svrchupsaného, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi nynějšími i budúcími, kterak shledavše veliký nedostatek a záhubu domu Matky Božie na Malé Straně Pražské a opusčenie jeho, kterýžto jest vypálen a zbořen z dopusčenie božieho, chtieje jej opravití a zase vzdělati napřed k chvále Boží a matky jeho panny Marije, nevěduce, odkud bychom a kterak a kterakým obyčejem mohli bychom svrchupsaný klášter a duom opravití, i s povolením nás všech svrchupsaných i našeho všeho konventa a z jednostajné naše vuole, ne skrze omylnost, aniž skrze neopatrnost, ale s naším dobrým rozmyslem a zdravú a črstvú paměť prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme tři kopy grošů platu ročního na vinnici, kterážto leží nad Věnečkem na pravé ruce jedúce k Karlštýnu z jedné a z druhé strany podle vinnice Václava Briezky ze Žďáru, kterážto vinnici opatrný Pavel plátenník, měsčenin Velikého města Pražského, pravým trhem koupil jest u Tomáška od Zlatého prstena za jistú sumu peněz nám a našemu konventu úplně a vcele zaplacenými. Protož my všichni svrchupsaní i veškeren konvent bratří Křížovníkuov domu Matky Božie na té jisté vinnici svrchupsané sobě aniž našim budúcím ižádného práva viece nepozuostavujem, ale svobodny a prázdny činíme a quitujem ty tři kopy g. platu na již psané vinnici, a to před světským i duchovním právem nynie i po všeckny časy budúcie. Toho všeho na jistotu a na pevnost my Václav z Michalovic, kněz Jan převor od Matky Božie na Malé Straně Pražské i konvent bratří Křížovníkuov domu Matky Božie pečeti naše s naším jistým vědomím a dobrú naší volí přivěsili jsme k tomuto listu, a ještě pro další jistotu a pevnost prosili jsme múdrého a opatrného muže Václava Briezky, v ty časy pergmistra hor vinničních okolo Prahy, jenž jest také přivěsil pečeť vinniční k tomuto listu. Dat. Prage anno Domini mill. quadringentesimo XL quinto in medio quadragesime.

14.

Mezi obcí Vokovickou a Libockou o vinnici.

1445, 14. června. — I. F. 10'.

Ve jméno božie Amen. My Václav ze Žďáru řečený Břiezka, měščenín Velikého města Pražského a pergmistr hor vinnických okolo Prahy i v tom kraji, Michal zlatník, Matěj od Křištofora, Václav z Chvališova, Jan řečený Chlupatý, konšelé přísežní svrchupsaných hor, známo činíme všem vuobec tiemto zápisem nynějším a budúcím, ktož by jej četl[i] anebo čtúce slyšeti budú: Když po mnohých nesnázech a różnicích, kteréž jsú stály a trvaly s jedné strany mezi obcí Okovskou a obcí Libockú s strany druhé o vinnice, kteréžto sadil a štěpil někdy Blažek, a potom pak ty vinnice spadly na Benka, kteréž také držal a štěpil sedě v Uokovicích, a když Václav řečený Šaněk a Jakub bratr jeho a synové Benkovi přebývali v Liboci po smrti otce svého, tehdá obec Libocká chopila jse a chtiece mieti ty vinnice zdělané a sázené a praviece, by ty vinnice příslušely k uobci Libocké a že by v jich obci byly zdělány; a když mnohé nesnášky a výjezdy dály jsú jse na ty meze a ty vinnice za pergmistra Tomáška i za jeho pánuov konšeluov, i za druhého pergmistra Řehoře Krtkovic, a ten také i s svými pány konšely vyjježděl na ty meze, a pak potom prosili jsú mne pergmistra nadepsaného Václava Břiezky i s mými pány konšely, s velikú pilností žádajíce výjezdu také na ty meze a o ty vinnice. Tu jsme vyjeli k jich žádosti podle úřadu našeho, a ještě pro lepší paměť prosili jsme pánuov obecních z šestipánuov, jakožto pana Antonia od Osluov a pana Martina Voštníka, měščenínuov Velikého Města Pražského, i jiných mnoho dobrých lidí k tomu jsú připrosili, kteřížto z šestipánuov v ty časy v držení byli Libockých lidí. A když jsme výjezdu učinili na ty meze, tehdy strany před námi jsú svědectvie vystavovaly o ty meze a o ty vinnice.

A to takové vyšlo před námi svědectvie Libocké a praviece, že by kněz arcibiskup Pražský a kněz opat Břevňovský sami svými životy vyjježděli na ty meze. Tehdá Václav Břiezka pergmistr i s svými pány konšely i se pány z šestipánuov obecnými řekli jsú: „To jest velmi nepodobná řeč, by takoví lidé sami osobně na ty meze vyjježděli.“ A oni Libočtí potázavše jse i odpověděli: „Milí páni, nebyliť jsú sami svými životy, ale jich úředníci na těch mezích byli sú“. A když jsú to řekli, hned jsme jich tázali: „Jmáte-li které listy anebo zápisy na ty vinnice?“ Odpověděli jednostajně: Nej máme.

Pak Tomášek, pergmistr starý, také jesti přivolán skrze nás na ty meze. I tázali jsme jeho, co by jemu bylo svědomo o těch věcech. I vydal jest svědectvie takové: Když jsem byl pergmistrem, tehdy Benek zdráv jsa na svém těle i s dobrým rozmyslem a s dobrým rozomem sedě v Uokovicích vzdával a dával přede mnú mocně ty vinnice Vaňkovi řečenému Šaněk a Jakubovi synuom svým, a řka: Milí synové, vám dávám mocně ty vinnice a vašim dětem; ale nevěstám svým nic nedávám, nebť

jsú na m[n]ě toho nezachovaly; a prosím vás, milí synové, když léta vyjdú a vydržíte, tehdá abyšte jse umlúvali o desátky s Uokovskú obcí, nebť jsú v jich obci ty vinnice zdělány. Nežli tomutoť chci, milí synové, aby dvě pintě vína, kteréž jesti bratr muoj Blažek oddal z těch vinnic do Liboce k službě boží, věčně aby dávány byly toliko jednu do roka.

Pak najposlěz Václav Břiezka pergmistr i s svými pány konšely, chtějíce dojíti dalšíe jistoty pro potomnie časy, obeslali jsú Václava Šaňka a Jakuba bratří před se, prikázali jim pod přísahú i pod jich svědomím, a tážice jich, co jest jim svědomo o těch vinnicech, kteréž v ty časy drželi. A oni stojíce osobně před námi, vyznali jednostajně a řkúce: „Milí páni, nebo jsme nesměli svědčiti pro obec Liboskú, nebť jsme jse jich báli, ani nám hrozby dávajie a praviece: „Budete-li jinak znáti, nežli jste prvé znali, a nás v hanbě ostavíte, že vašeho bydla nebude mezi námi.“ Nežli taktot pravíme: Milí páni, před VMtí coť jest svědčil a vyznával i pravil Tomášek pergmistr toho času, toť jesti všeckno pravá a jistá pravda“. A na to jsme pili čber podle obyčeje a práva našeho na Malé Straně Pražské u Křížka zámečníka. To jse stalo léta od narozenie Syna Božieho tisícieho čtyřstého čtyřicátého pátého, ten pondělí před svatým Vítem, dědicem českým.

15.

Mezi Šimonem Rohanem a Prokopem Jinochem o plat z vinnice.

1445, 9. září. — I. E. 27'.

V té při a nesnázi, kteráž jesti byla vznikla mezi Šimonem Rohanem s jedné a Prokopem Jinochem v ty chvíle a časem poslem Velikého města Pražského, o některaké puol kopy gr. platu na Rohanově vinnici od již psaného Prokopa nařčeného. Tak pergmistr Václav Břiezka i [s] svými pány konšely, vyslyševše zápisy a svolenie obojích stran svrchupsaných s pilností skrze pana Sigmunda Chaně před ním učiněné, takto jsú vyřkli ortelem svým: Jakož zápis a svolenie napřed psané stojí slovo od slova takově, že tomu zápisu a tomu svolenie plnú moc dávajie ve všech jeho kusiech a artikulech, a také aby Šimon Rohan s Prokopem jse umluvil vedle toho zápisu. Acta sunt hec coram magistro moncium Wenceslao Brziezka et consulibus eius Michaele aurifabro, Mathia a Cristoforo, anno et cet. quadringentesimo XL quinto, f. quinta post Natiuitatem gloriose Virginis Marie.

16.

Mezi Jakubem Heřmancovic, měšťanem Menšího Města Pražského, a Mikulášem z Tuhance o vinnici.

1445, 3. listopadu. — I. F. 30'.

My purkmistr a konšelé Starého města Pražského všem i každému tiemto zápisem oznamujíc na vědomie dáváme: Jakož jesti nesnáz a róznice byla mezi Ja-

kubem Heřmancovic, měščenínem Malostranským, a Margretú manželkú jeho s jedné, a Mikulášem z Tuhance s strany druhé o vinnici, kterúž jest u nich nadepsaný Mikuláš kúpil, jakož to zápis v kniehách našich měs[t]kých zapsaný jasnějš okazuje; po kterémžto zápisu potom listy a jiné zápisy jsú sobě dělali o tu vinnici, pro něžto svár a pře až dosavad mezi nima byla; i opatrní purgmistr a konšelé města Malé Strany a Vaněk Briezka pergmistr vinnický, přátelsčí úmluvce s obú stran svrchupsanú jednostíně volení, takovéto konečně vypověděnie jsú mezi nimi učinili:

Najprve a přede vším jsú přiřkli a přísúdili dříveřečenému Mikulášovi, jeho dědicóm a budúcím, tu jistú vinnici se vším příslušenstvím a právem, tak jakož jest nadepsaný Jakub držal a požíval, k jmění, držení, vládnutí a k dědičnému požívání; a on Jakub i s svú manželkú aby sobě ty peníze, kteréž od Mikulášě u téhož pergmistra položeny jsú, sobě vzal, a pakli by jich co ujato bylo a [se] nedostalo, aby od Mikulášě doloženy byly; a s těmi penězi aby Jakub učinil jakožto s vlastními svými, což jse jemu najpodobnějš zdáti a viděti bude. S kteréžto vinnice často-jmenovaný Mikuláš a manželka jeho Kateřina i jich dědicové a budúcí jmá a povinen jest platiti a úročiti XV kop mís. Jakubovi prvé psanému a Margretě manželce jeho, každé léto až do života a smrti, totižto Jakubovi na svatého Jiříe nyní najprve příštího šest kop grošov a na svatého Havla hned potom zběhlého šest kop gr., a tak vdy po všeckna jiná léta budúcie až do Jakubovy smrti; než šest kop gr. úroka svatohavelského nyní minulého na Vánoce najprv příští od Mikulášě aby byly bez nesnáze napřed vydány. A umřel-li by týž Jakub prvé nežli Margreta manželka jeho, tehdá též Margretě toliko jmá placeno býti od Mikulášě prvé jmenovaného neboli od jeho dědicuov a budúcích po šesti kopách grošov až do jejie také smrti, na též roky po třech kopách gr. dávajíc, a po smrti její šest kop grošov, komuž ona odkáže, také jmá od Mikulášě nebo od jeho budúcích bez otpory vydáno býti. A jestliže by nadepsaný Mikuláš anebo Kateřina, manželka jeho, neboli to jich dědicové a budúcí kterého úroka na kterýkolivěk rok rokuov nedal a nezaplatil Jakubovi a Margretě manželóm častopsaným, anebo konečně ve dvú nedělí po těch rocích, tehdá pokuta potom jmá jíti třetí týden XV grošov na Mikulášě prvépsaného i na jeho budúcie; a táž pokuta jmá na každý týden jíti a ruosti až do čtyř neděl pořád zběhlých. A jestliže by týmž Jakubovi a Margretě manželóm po těch čtyřech nedělech nebyl splněn ten úrok a dán i s pokutami na to zrostlými penězi hoto-vými, tehdá s pomocí pergmistrovú, kterýž nyní jest nebo v ty časy bude, jmajie a budú moci jse v uobě Mikulášově vinnici Jakub a Margreta manželé uvázati, je držeti a jich požívati až do dostiučiněnie úroka i pokut všech na to sběhlých; a proti tomu nejma odmílvati a odpierati týž Mikuláš ini jeho budúcí obyčejem ižádným.

Dále jest vypovědieno: Jakož Jakub jse jesti i s svú sestřenicí připověděl k té vinnici v zahájeném súdu, aby jse i s svú sestřenicí toho všeho práva odřekl,

jakož jest to také v zahájeném súde Jakub učinil, kterémužto odřeknutí jest pány moc dána, jakožto zápis na to zvláště učiněný jasněje okazuje.

Naposledy jest skrze též úmluvce vyřknuto, aby zápis ten, kterýž má Jakub na Mikulášě v kniehách městských zapsán na penieze, pomínul a quitován byl, jakož se jesti to také hned stalo. Jest i toto také znamenitě vymluveno, aby prvepsaný Jakub X kop g. po své smrti na Mikulášovi častopsaném mohl odkázati, komukolivěk by jse jemu líbilo; a komužkoli odkázáno bude, má a povinen bude týž Mikuláš vydati beze vše nesnáze a odpornosti; a k tomu také list první, kterýž má Jakub pod pergmistrovú pečeti, jmá obnoven vedle této výpovědi býti. A jiné vseckny věci, nechuti, nelibosti i jiná pomlúvámie zjevná i tajná mezi nimi aby pomínuly, a [aby] jich sobě více žádnú měřú nezpomínali. Kterúžto výpověď obě straně svrchupsané jsú přijele a sobě zdržeti slíbile v celosti pod pokutú XX kop grošů. Actum f. III. ipso die sancti Clementis in judicio bannito anno Domini oc XLV.“

17.

Petr z Lysovic, měšťan Litoměřický, dává manželům Augustinovi a Martě lhůtu k vyplacení polovice vinnice, v níž byl uveden v dluhu úřadem perkmistra hor vinničných.

1445, 16. listopadu. — I. E. 30.

Petr z Lysovic, měščenín z Litoměřic, jsa uveden od pergmistra Václava Břiezky a ode pánuov konšeluov, totižto od Matěje od Křištofora, Václava z Chvališova, Jana Chlupatého, u polovici vinnice s polovicí lisem v pravém dluhu, kterážto slove vinnice Karlštýnka, ješto ten dluh lépe a šfřejie slovo od slova v zápisiech a v kniehách pergmistrových stojí psán; a tak skrze prosbu nahoře psaných pánuov dobrovolně dal jest vyplatiti do svatého Jiříe nyní nejprve příštího Augustinovi a manželce jeho Martě s takovúto výmienkú dolepsanú: Jestliže by mohli tu polovici vinnice s polovicí lisem Augustin anebo jeho manželka Marta vyplatiti na sv. Jiříe anebo do toho roku, aby vseckny náklady, což by koli naložil Petr nahoře psaný anebo kterakžkoli na tu vinnici i na zápisy i což by protrávil, aby Augustin anebo manželka jeho Marta ty penieze hlavnie i náklady vseckny dali a splnili beze všech súduov a beze všech nesnází a dalšího prodlévámie. A k tomu zápisu obě straně svolily jse dobrovolně. Pakli by nevyplatili té polovice vinnice s polovicí lisem svrchupsaní manželé, aby Petr, jeho manželka Margreta, budúcí jich, drželi a požívali dědičně svrchupsané polovice vinnice s polovicí lisem. Acta sunt hec coram magistro moncium et consulibus eius ut s. anno XL quinto, fer. III. ante Elizabethae.

18.

Mezi Vaňkem Fetrlem zlatníkem a Maříkem Houžvici o vinnice.

1445, 6. prosince. — I. F. 3'.

V té při a nesnázi, kteráž trvala od mnohých časuov s jedné mezi Vaňkem zlatníkem řečený[m] Fetrle, a Maříkem Hůžvici a jeho přátely se strany druhé o vinnice, na kteréž jest Vaněk svrchupsaný zveden skrze pergmistra z prikázanie panského, pravě a řka, by ty vinnice byly otce jeho i děda jeho dědičné. Pak Mařík Hůžvička i s svými přátely odpor učinil a řekl, že jsem je koupil a držel jsem je bez překážky u Janka Sulcova syna, a pak dále prodal jsem ty vinnice Mníškovi krajčieřovi z Starého města Pražského, a že ještě nejsou mi doplacený šesti kopami. A na ten trh Mařík ukázal jesti před námi dva listy s pečetmi pergmistrovými: jeden za Vlasáka a druhý za Tomáška. A my také otázali jsme Vaňka svrchupsaného: j máš-li které listy anebo která práva na ty vinnice, že by byly otce jeho anebo jeho děda; a tak po mnohých rociech kladení nemohl týž Vaněk pokázati na ty vinnice ižádného práva před námi, nežli toliko uvedení panské. A pak my, pergmistr i s svými pány konšely, spatřivše s pilností zápisy obojích stran, a zvláště kterak jsou ty vinnice skúpeny skrze Johanesa kramáře a manželky jeho Aničky, a u Margrety manželky Mikuláše zlatníka z Tachova, a u Mandy a Margrety, někdy dětí Pertoltových, a skrze odjítie z města Pražského Johanesa kramáře i manželky jeho potom navrátili Janovi Sulcovu synu ty vinnice; a on je pak prodal Maříkovi Hůžvíčkovi, ješto na ně pokázal listy tak, jakož svrchupsáno stojí. A my pergmistr i s konšely svými těch všech věcí s pilností pováživše s uobů stranů, takovúto jsme výpověď učinili mezi stranama svrchupsanými, aby Vaněk zlatník řečený Fetrle jemu Maříkovi ani jeho přátelóm na těch vinniciech nepřekážel, ale aby jich u pokoji nechal. A to jse stalo před pergmistrem Václavem Bříezkú a před konšely jeho přísežnými Michalem zlatníkem, Matějem od Křištofora, Vaňkem z Chvališova, Janem Chlupatý[m] ten pondělí den svatého Mikuláše anno XL quinto.

19.

Jaroš syn Kramáříkú řezník a Jan Srch řezník děl se losem o vinnici.

1446, 23. března. — I. F. 17.

Léta od narození syna božieho tisícíeho čtyřstého čtyřicátého šestého, tu středu před nedělí, ješto slove Letare ultimum: Jakož jsou veliké nesnáze a svárové byli od mnohých časuov mezi Jarošem řezníkem synem Kramáříkovým s jedné, a Janem Srchem řezníkem strany druhé, o vinnici a o chmelnici a o haltěř, kterýž jest v té vinnici ustaven, k kteréžto vinnici a k chmelnici Jan Srch jměl právo po své manželce Margretě, a Jaroš nadepsaný též právo jměl po sirotku své manželky

Barbory, a tomu sirotku jméno Margreta; a tak mnohé a veliké nesnáze s uobů stranů byly jsů až do této chvíle a do tohoto času, že strany sobě odporny byly v dělání a v nákladech již psané vinnice a chmelnice; nemohúce jse umluvití, s uobů stranů přišli osobně před pergmistra pana Václava Břiezku toho času svrchupsaní Jaroš a Jan, [a] prosili jsů s velikú pilností a žádostí již psaného pergmistra, žádající rozdělení té vinnice a chmelnice, aby z nich každý věděl, co jmá dělati a k čemu právo jmiati.

I k jich prosbám stran svrchupsaných pergmistr vyšel i s měřičem Jakubem, nechtě, aby další a další rostly mezi stranama nesnáze, s jich plnú volí a k jich žádosti rozdělili je a rozměřili. A když jsů to učinili a rozměřili tu vinnici i chmelnici, i vrhli losy; a když losy vrhli, té polovice vinnice hořešie strany spadla a dostala jse Janovi Srchovi a Margretě manželce jeho, s polovicí chmelnice doléšie strany podle cesty na pravé ruce jdúce a jedúce do Michle; a druhý díel potom doléšie vinnice dostal jse Jarošovi a jeho manželce Barboře po sirotku, s druhú polovicí též chmelnice hořešie strana.

Dále vypověděno mezi stranama svrchupsanýma skrze pergmistra nahoře psaného, a to vdy s jich volí a k jich žádostem, o haltěři, aby jeho spolu požívali, co jest v tom haltěři i pod haltěrem, jakž mezníci vykazují, beze všech súduov a beze všech nesnází jakožto dobří lidé. Toto naposledy vypověděl pergmistr mezi stranami svrchupsanými, a to vdy s jich volí, aby jměli svobodnú cestu po stavu na haltěři voziti hnuoj i jiné všeckny věci potřebné, což by jim koli bylo potřebie, žádných v tom nesnází sobě nečiniece, a také aby spolu hradili, aby jse jim škody nedály od dobytka. To jse stalo leta svrchupsaného a dne svrchupsaného.

20.

Václav Břízka ze Žďáru, perkmistr hor vinnických, a jeho konšelé vyznávají, které platy z vinnic mají odváděny býti ke kostelu sv. Jakuba na Smíchově.

1446, 8. srpna. — V. f. 117.

Ve jméno boží amen. My Václav Břiezka ze Žďáru, měštěnin Velikého města Pražského a pergmistr hor vinnických okolo Prahy i v tom ve všem kraji Pražském, Michal zlatník, Vaněk z Chvališova, Matěj od Křištofora, Jan Chlupatý, konšelé přiesežní svrchujmenovaných hor a měšťané již psaného města Pražského, známo činímy všem vuobec tímto listem, ktož by jej četl anebo čtúce slyšel: Když po velikých nesnázkách, kteréž jsů se těch let dály a trvaly, takže úrokové ani platové zvláště z vinnic okolo Prahy nešli jsů, a ti, kteříž jsů ty vinnice drželi, odpírali dávati a platiti úrokuo těm, ktož jsů na nich úroky starodávné měli, a před námi mnohými se súdy súdili, pravíce ti, kteříž mají úroky na svých vinnicech: „Ukažte nám práva před pergmistrem a před jeho pány konšely.“ A takž ty obce Svato-

jakubské proti Kartúsóm táhli jsú se na kniehy v Starém Městě Pražském a na kniehy pergmistra hor vinnických i na kniehy kostelní a na orteale pánuo Velikého města Pražského, kteřížto mezi námi vyříkali, jakožto: Šimon Biely Lev i jiní k tomu dobří lidé. A my v ty ve všeckny zápisy s pilností i s bedlivostí nahlédše i v ty orteale, kteréž jsú mezi nimi vyříkali, i z našeho úřadu přiřkli jsmý i přiřkámý těm obcem, a zvláště Radlicskejm a Smíchovským, kteréžto obce příslušejí k svatému Jakubu proti klášteru Kartúskému, aby jim ti úrokové, kteříž jsú od starodávna šli z vinnic, byli vydávani od těch, kteříž mají ty platy na sobě i na svých vinnicech. A takž nahoře psané obce s velikú pilností jednostajně prosily jsú nás napřed pro pána Boha i pro to chudé záduší, abychom jim vydali list pod pečeti hor vinnických potvrzení na ty platy, kteréžto spravedlivě pokázati mohú na vinniciech, kteřížto platové příslušeli jsú od starodávna k tomu božimu domu k svatému Jakubu proti Kartúsóm, ješto dobří lidé za své duše i za své předky oddali a druzí i kupovali za své vlastní peníze, a chtějíce, aby jich paměť a prosba za jich duše po jich smrti věčně zuostala. A ti platové jsú z těchto vinnic znamenitě položených: zejména na Augustinově vinnici od Husy z Nového města Pražského, kterúžto koupil u Sigmunda kováře, ješto někdy slula Machutovská, platu jest kopa grošů ročnieho a věčného k již jmenovanému kostelu sv. Jakuba proti Kartúsóm, ta má placena býti na s. Havla nynie příštího, a tak vždy na každého s. Havla od Augustina i od jeho budúcích má placeno býti věčně a budúcně.

Item na vinnici někdy Vlášťově, kterúž drží svrchupsaný Augustin, platu jest patnácte g. věčného a ročnieho, kterážto leží pod Věnečkem z strany jedné a z druhé pod potokem Košířským. A o tom platu vyznal dědic té jisté vinnice, kteréhožto dědice otec i máte byli jsú v drženie, a také susedé z Košieře a Rydrda z Újezdu vyznali jsú pod svú přísahú, že jsú z té vinnice ten úrok brali k častopsanému kostelu svatojakubskému proti Kartúsóm, a také desátek jsú brali a obračovali k službě boží k s. Jakubu také z té vinnice. A těch XV grošů Augustin [a] jeho dědici mají platiti na každého s. Havla věčně a budúcně.

Item na vinnici Jindřicha Kbelského i na chmelnici, kterúžto drží nynie Vaněk Naškovec od Kbelského a Mikuláš Hůzvička dále drží od téhož Vanka, jest platu Ij m grošů věčného a ročnieho. A ten úrok za našeho úřadu jest placen k častopsanému s. Jakubu proti Kartúsóm na každého s. Havla, a tak s té chmelnice a s vinnice mají platiti, ktož by koli v drženie byl; kterážto vinnice i s chmelnicí leží podle potoka, kterýž jde z Košieře z strany jedné a proti Kartúsóm, a podle cesty, kterúžto jedú neb jdú na Karlštýn z strany druhé.

Item na Mikulášově vinnici lazebníka z Nového města Pražského, ješto někdy slula Martina krupníka, a podlé Plaských vinnic jest platu XX g. věčného dědičného a ročnieho k svatému Jakubu; a ten plat mají dávati na s. Jiří polovici a na s. Havla

polovici, ktožkoli drží tu jistú vinnici, beze všech nesnází a odporností budú platiti věčně a budoucně k svatému Jakubu proti Kartúsóm. Těch všech věcí, kteréž jsmý viděli a slyšeli v kniehách hor vinničných slovo od slova i v kniehách kostelních i v orteliech, a k tomu svědky viery hodné staré vyslyšeli jsmý, ješto jim ta věc z dávna a od starých let jest svědoma, že jinak nenie, i k jich žádostem obcí svrchupsaných a k jich prosbám ustavičným, nechtiece, by se další a další nesnázky a svárové dáli o ty platy a náklady, s naším jistým a dobrým vědomím a s dobrú naší volí kázali jsmý přivěsiti pečef hor vinničných pro pevnost a jistotu další k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícího čtyřstého čtyřicátého šestého, ten pondělí před s. Vavřincem.

Kterýžto list k žádosti osadních od s. Jakuba v zahradách proti Kartúsóm tuto v kniehy jest slovo od slova vložen ve čtvrtek po sv. Jiří léta oc patnáctistého jedenactého [24. dubna 1511], Georgio magistro moncium existente.

21.

Mezi Augustinem od Husy měšťanem Novoměstským a Mathiášem z Chlumčan o správu vinnice.

1447, v lednu. — I. G. 2'.

Jakož byla nesnáze a róznice mezi Augustinem z Nového města Pražského od Husy s jedné a slovutným Mathiášem z Chlumpčan s strany druhé o vinnici, ješto slove Věncek, kterýžto vinnici Augustin koupil u Mathiášě předepsaného za osmdesáte kop grošů za svobodnú beze všeho platu, jakož to v knihách pergmistrových okazuje jse; s kterýchžto peněz Augustin [a] jeho dědici jmajie platiti osm kop grošů, ale rozdielně, na svatého Jiříe čtyři kopy g. a na svatého Havla tolikéž, dokud by hlavních peněz Augustin nevyplnil Mathiášovi svrchupsanému. Pak mezi tím zevila jse kopa grošův platu na té vinnici, ješto slove Věncek, kterážto kopa platu stojí v listech hlavních Mathiášových i v kniehách městských u Velikém městě Pražském. A když byla mezi nimi nesnázka o tu kopu platu, že chtěl Augustin, aby jemu tu vinnici očistil od té kopy g. platu, tehdá Mathiáš odpověděl: „Neviem, před kým to jmám učiniti, však tebe ižádný nenapomíná ižádný s té kopy platu, a mnoho let držána ode mne i od jiných, a ižádný nenapomínal s té kopy gr. platu.“

A my pergmistr Václav Břízka i s svými pány konšely vyslyševše strany s pilností, vyřkli jsme takovým obyčejem, aby Mathiáš Augustinovi spravoval do dne a do roka, a Augustin aby súdy na rathúze volal, a jestliže by kto nařekl tu vinnici v té kopě gr. platu, anebo s kterých jiných platuov, aby to spravil do dne a do roka; a po dni a po roce, schválili-li by to páni konšelé Velikého města Pražského, že na tom majie dosti jmieti obě strany. Pakli by co jiného rozkázali páni předepsaní, to aby šlo. Acta sunt hec coram magistro moncium ut supra et eius consulibus ante Antonii confessoris anno XLVII°.

22.

Soud perkmistra hor vinnických vinnici Augustinovu dává v moc věřitelům jeho v dluhu 44 kop gr. č.

1447, 28. března. — I. G. 9.

V té při a nesnázi, kteráž stála a trvala od mnohých časuov mezi Augustinem z Bieliny a Martú manželkú jeho s strany jedné, a Izákem židem z Prahy, Bohuslavem od Bielého Lva, Matějem kovářem a Zichovou vdovou s strany druhé, o té puol vinnice, ješto slove Karlštýnka někdy Kantorova, a o puol lisu v též vinnici takově, když jsú jim byli přiřkli předeepsaným osobám pan pergmistr i s svými pány konšely svrchu psané puol vinnice a puol lisu ve čtyřidceti kopách g. a ve čtyřech kopách, tak že Isaak žid jměl XXIII kop. g., a Bohuslav, Matěj, Zichová XX kop g. také jměli, a všichni v svém dluhu témuž Augustinovi pójčených: tehdá Augustin i s manželkú svú Martú odvolali jse k vyššiemu právu, žádajíce a prosiece, aby jim bylo dáno prodlenie do dne a do roka podle městského práva. A to jse stalo, že jim dáno prodlenie do dne a do roka k vyplacení té puol vinnice a puol lisu od svrchupsaných osob. A když rok a den pomínul i více, že nemohli vyplatiti té puol vinnice a puol lisu Augustin i s manželkú svú Martú od svrchupsaných manželuov, tehdá tíž věřitelé žádali s pilností i s velikými prosbami ustavičnými, aby pan pergmistr i s svými pány konšely spravedlivého jim dopomohli. Tak že předeepsaný pan pergmistr i s svými pány konšely chtiece stranám dosti učiniti, jakož prvé i nynie přiřkli jsme i přiřiekáme svrchupsaným osobám té puol vinnice i toho puol lisu v svrchupsaném dluhu jakožto ve XLIII kopách grošů mocně, aby jie požívali, drželi, vládli, jakožto svú vlastní dědičnú v témž právě, jakožto Augustin i s manželkú drželi a jie požívali. Acta sunt hec per magistrum moncium vinearum Wenceslaum Břiezka et consules eius Mathiam a Cristoforo, Wenceslaum de Chvalisso, Johannem Chlupatý, f. III. ante dominicam Palmarum anno XLVII°.

23.

Úřad vinnický po ohledání místním vypovídá mezi Matějem Temlem a Matějem od Černé Zahrádky, měšťany Starého města Pražského.

1447, 8. května. — I. G. 13°.

Jakož byla nesnázka a różnice od mnohých časuov mezi Matějem řečený[m] Temlem, měščenínem v Starém městě Pražském, s jedné, a Matějem od Črné Zahrádky, měščenínem téhož města Pražského, ze strany druhé o obec, kteráž leží mezi Matějovou vinnicí od Zahrádky od jeho zdi vinnice a puole Matěje Temle, takže Matěj od Zahrádky chtěl dělati přiekop podle zdi své vinnické na obci a vrata veliká proti puoli a dědině Temlově. Toho dělání Matěj Teml odpieral a pravě,

že tu vrata vozná nikdá nebyla od staradávna, a že by mi jse škoda dála na mém puoli a na dědině, když by chtěli do těch vrat jězditi do vinnice. A Matěj od Zahrádky také pravil, že jsi ty, Temli, obec převoral, a já nemohl bych svobody i jiní susedé mezi puolem a vinnicí jmieti. A tak obě straně žádaly východu od pana pergmistra i od jeho pánuov konšeluov k uohledání a k uopatření těch nesnází.

A pan pergmistr i s svými pány konšely k jich prosbám vyšli i s měřičem Jakubem, ješto jemu to od staradávna bylo svědomo, i k tomu s Blažkem starým vinařem, ješto také jemu od dávných let svědomo o té obci. A při tom ohledání mnoho dobrých lidí bylo, jakožto Jan od Modrých slúpuov z trhu Věnečného, Mařík sladovník řečený Črt od Modrého kola, Blažek dělá nožnice. A tak pan pergmistr i s svými pány konšely s pilností a pod přísahú tázali [se] osob svrchu jmenovaných jakožto Jakuba měřiče a Blažka vinaře jednostajně, co by jim bylo svědomo o té obci a o tom puoli od staradávna. A oni vyznali, že ta obec jmá býti tak široká, ješto by jse dva vozy svobodně mohly minúti, jakož ulice dolejšíe k té obci vykazuje, a že nikda nebyly jsú priekopy dělány pod tú zdí vinničnú anižto veliká vrata vozná. Nežli toto pamatují: kdež jesti priekop byl, tiem priekopem jesti zeď dělána vinničná; a té obce požívali chudí i bohatí susedé, kladúce hnuoj k vinnicem i ku poli, což by bylo komu potrebie. A pan pergmistr vyslyševše svědomie i s svými pány konšely, takto jsú vyřkli mezi stranoma, aby co jesti bylo od staradávna, aby to též stálo a bylo i trvalo. A hned pergmistr i s svými pány konšely mezníky sadili, to jesti puol jedenásta lokte mezi zdí vinničnú Matěje od Zahrádky a puolem Matěje Temle, a na dél mezník od mezníka sadili, a vsazeny tři čtvrti provazce podle puole Matěje Temle pravé miery, a to aby trvalo a stálo nynie věčně i budúcně. A Matěj od Zahrádky přes to měrenie nejma dělati izádných priekuopuov pode zdí vinničnú aniž vrat vozních Temlovi ke škodě i obci, ale týž Matěj od Zahrádky muož udělati malá vrátce v své vinnici k hnoji kladení anebo k nošení, jakožto v jiných vinniciech.

Item pan pergmistr i se pány svými pány konšely vyřkli, aby ten priekop Matěje od Zahrádky, kterýž dělal pode zdí vinničnú, aby zadělán byl a zarovnán; ale jestliže by týž Matěj chtěl bráti hlínu k své potřebě, aby bral vždy bez škody obce té i Temlovy; ale zase aby zarovnal, kdežby koli tu hlínu bral. Acta sunt hec coram magistro moncium Wenceslao Břiezka et consulibus eius Mathia a Cristoforo, Wenceslao de Chwalissow, Johanne Chluppati, f. III ipsius beati Stanislai martyris, anno XLVII.

24.

Úřad vinnický po místním ohledání vypovídá mezi Jarošem a Janem Srchem, řezníky ze Starého města Pražského.

1447, 13. července. — I. G. 17'.

Jakož mnohé nesnáze a róznice stály a trvaly s jedné mezi Jarošem řezníkem a Janem řečený[m] Srch, řezníky z Starého města Pražského, s strany druhé, o vinnici a o chmelnici pod Bezerkú,*) kteréžto vinnice a chmelnice drží Jaroš a Jan také diel, takže Jan Srch nařiekal Jaroše, že by jemu cesty bránil, tudy kudy jesti okázána skrže pana pergmistra Václava Briezku a jeho pány konšely toho času, kdy jsú jse dělili. A Jaroš odpieral proti tomu pravě, že jmáš cestu svobodnú.

A tak pan pergmistr i [s] svými pány konšely, Francem řezníkem, Jindřichem Kbelským, Petrem Palú, Janem od Tykví vysly[še]všě ty řeči mezi stranoma, nechtiece, by jse ďalšie a ďalšie nesnáze a svárové dáli, k jich prosbám a k jich žádosti vyjeli jsme k uohledání a k uopatření těch nesnází, chtiece učiniti poklid a sjednání mezi stranami, s pilností mluvili jsme a jim před oči předkládajíce: „Milí prietelé, proč také veliké nesnázky sobě činíte, jsúce prirodzení prietelé s uobú stranú? Buoh to vie, že nám jesti toho veľmi líto a neradi toho slyšíme, mezi vámi sváruov a těch kyselostí a haněnie; ještě vám toho podáváme dobrovolenstvie, muožete-li se sami smluviti, to rádi uslyšíme“. Tázali jse i odpovéděli: „Milí páni, myť se sami nesmluvíme.“ A my jim odpovéděli: „Chcete-li na nás toho všeho přestati, což mezi vámi učiníme a vypovieme?“ Odpovéděli strany, že mocně na Vaší Milosti přestáváme.

A my potázavše jse s pilností, takto jsme mezi stranoma vypovéděli: Najprve o tu cestu, jakož Jaroš ukázal nad haltěrem, ješto by mohl provazec býti anebo málo mén, a to nad tú chmelnicí, kterouž Jaroš osadil znova, té cesty Jaroš i Jan [a] jich budúci majie požívati svobodně a v ní svobodu jmieti, a k svým potřebám aby mohli sobě přivézti i odvézti, což by jse jim koli zdálo. A ta jse počíná přes stávek halteřika, jakož pan pergmistr i [s] svými pány konšely mezníky znamenali, a ta cesta má býti tak široká, ješto by vuoz mohl svobodně jíti buďto s senem neboli s jinú věcí, žádných sobě v tom nesnází nečiniece.

Item o haltěři vyřiekáme, aby na poly byl rozdělen; každý své strany požívaj, což by jse jemu dostalo.

Item vypoviedáme: tu vodu a stružku, kteráž teče od Bezerky, aby jie ze spolka požívali i jich budúci a opravovali na rovný groš, sobě ku požitku.

Item o hrušku vypoviedáme, kteráž sedí v chmelnici Jarošově: což upadne s té hrušky do chmelnice Janovy Srchovy, aby to pobral a sebral, a na hrušku aby nechodil a netrhal ani jeho budúci.

Item o vrata vyřiekáme, kteréž vedú do vinnice a do chmelnice, aby ze

spolka udělány byly na rovný groš, jakož jse jim zdá a vidí, tudy aby jse jim škody od dobytka a od lidí nedály.

Toto znamenitě vypoviedáme: všechny nesnáze, kyselosti, sváry, hanenie, pomlúvkanie i vseckny jiné věci, kteréž jsú stály a trvaly dosavad, aby s uobú stranú přestaly, ničímž zlým sobě nezpomínali věčně, ale spolu přebývali v lásce jakožto milí přátelé; a jestliže by která strana byla usvědčena v tomto nezachování, to pan pergmistr i s svými pány konšely má opraviti vedle své opatrnosti. Acta sunt hec f. quinta ipsius beate Margarethe coram magistro moncium et consulibus eius ut supra anno XLVII°.

Item o stezku v chmelnici mezi Jarošem a Janem: aby udělána byla tak široká, jako by mohl loket anebo více býti, aby oba s uobú stranú dělali, aby mohli svobodně choditi.

*) Míni se *Jezzerka*, o čemž viz Tomkův Děj. Pražský VIII. 246.

25.

Jindřich Kbelský jako vrchní rozhodčí vypovídá mezi Václavem z Chvališova, měšťanem Starého Města Pražského, a Tomáškem kramářem z Nového Města Pražského, ve při o lis vinničný.

1447, 30. srpna. — I. G. 21.

Ve jméno božie amen. Jakož mnohé nesnáze stály a trvaly jsú od mnohých časuov mezi opatrným Václavem z Chvališova, měščenínem Velikého města Pražského, s jedné, a Tomáškem kramářem z Nového města s strany druhé, o ten lis na Srpových horách vedle Václava Huncledra, kterýžto lis oba jsta jej dělala a stavěla na jedno-stajný groš společně. Pak již pro dalších nesnází mezi nimi umenšenie z prikázanie pana pergmistra i jeho pánuov konšeluov přátely jsú s uobú stranú vydali rozšafné muže Prokopa z Trnové a Jana kramáře od Mečuov z Nového města, aby ti dobří lidé mezi stranoma svrchupsanými jednali a přátelsky je smluvili.

I také k té smlúvě přátelské z prikázanie svrchupsaného pana pergmistra i jeho pánuov konšeluov přijali jsú sobě k radě i ku pomoci Václava Huncledra. A tak ty osoby nemohly mezi stranoma poctivé úmluvy k konci přivésti, i volily jsú nad se pana Jindřicha Kbelského, v ty časy konšela přísežného páně pergmistrova. A on takovúto jesti úmluvu i výpověď učinil napřed s ubrmanskú volí i s Huncledrovú i s stran obojich s plným svolením takto vypovědieno: Nejprve aby již psaný Václav od Slonů dal a vyplnil Tomáškoví devět kop grošů, ale to rozdielně, tři kopy grošův na svatého Martina nynie nejprve příštího, a tři kopy g. na masopust hned příštího [sic], a od tohoto svatého Martina v rok tři kopy gr. ostatních peněz, a to za jeho za všeckno právo i za náklady i za práci, kteréž Tomášek učinil na ten lis, tu sobě ižádného práva anižto svým budúcím na tom lisu nepozuostavuje.

A tu výpověď obě straně mocně přijely k zdržení, jsúce zavázány pode ctí a pod vierú, jinak tú výpověď věčně sobě nehýbajíce. Acta sunt hec coram magistro

moncium Wenceslao Břiezka et consulibus eius Petro Pala, Johanne de Knyn, Jindřichone Kbelsky, Francz carnifice f. IIII. ipsorum Felicis et Aucti. Quam edicionem confirmamus proscricpione ista. In toto persolutus peccunia cum parata anno ut supra.

26.

Matěj od Zlaté Štiky, měšťan Starého Města Pražského, prodává plat z vinnice Holubovské Mikulášovi Křivoústému, Václavovi Štěpánovi a Janovi Doudlebovi, měšťanům Novoměstským.

1448, 14. března. — I. H. 12.

Já Matěj od Zlaté ščiky, měščenín Velikého města Pražského a konšel téhož města, vyznávám tiemto zápisem obecně přede všemi nynějšími i budoucími, ktož by jej u[z]řel čísti anebo čtúce slyšel: Jakož jesti Matěj Drdák s manželkú svú Margretú mocně vzdali všěckno své právo, kteréž jsú jměli na té vinnici Holubovské a zvláště ten plat před pergmistrem a před jeho pány konšely, a to jesti znamenáno v pergmistrových kniehách slovo od slova: ten plat a to všěckno právo pan Matěj od Zlaté ščiky prodává a prodal jesti Mikulášovi Křivoústému, Václavovi Štěpánovi, Janovi Dúdlebovi, spolusúsedóm z Nového města Pražského, jich budoucím, za jistú sumu peněz i s tiem úrokem zadržaným za puol jedenástý kopy grošů. Na kteréžto splacenie svrchupsaní dali jsú šest kop grošů dobrých stříbrných rázu Pražského hotových peněz již psanému panu Matějovi od Zlaté ščiky, a druhý ostatek peněz toho splacenie majie dáti a splniti na svatého Jiříe nyní nejprve příštího již psanému pauu Matějovi od Zlaté ščiky, beze všech nesnází a beze všech odporností a beze všech súduov ohlašování takové, aby již ta vinnice od těch platuov byla svobodna a prázdna od nás i od našich dědicuov a budoucích věčně, kromě práv hor vinnických. Na kteréžto vinnici on pan Matěj od Zlaté ščiky, Matěj Drdák, Margreta manželka jeho, aniž dědicové, aniž naši budoucí izádného sobě práva věčně nezachováváme, aniž zůstavujem, než aby svrchupsaný Mikuláš, Václav Štěpán, Jan Dúdleb, jich budoucí, tu vinnici drželi, požívali, prodali, zastavili, vládli v témž ve všem právě, jako jsme my držali, k jmění, držení a k dědičnému požívání, a učinili s ní, což by jse jim a jich dědicóm líbilo koli, bez překážky nás všech svrchupsaných i našich budoucích.

Tato zvláště výmienka jest učiněna s uobú stranú: Jestliže by Matěj Drdák, anebo manželka jeho Margreta, aneboli jich dědicové, které listy anebo zápisy zachovali na ten veškeren plat aneboli na tu vinnici, anebo že by jse od nich anebo od jich budoucích zevily kterýmž koli obyčejem, tehda aby izádného práva, aniž izádné moci proti tomuto zápisu aneboli proti jich listóm, aniž izádné dalšíe moci věčně neobdržely aniž nejmely, ale aby zkaženy a mrtvy byly věčně a budoučně.

A my pan Matěj od Zlaté ščiky, Matěj Drdák, Margreta manželka jeho, sľubujem ten plat spraviti naším statkem vedle městského práva, a to do dne a do

roka. Stalo jse před pergmistrem Ondřejem hor vinnických toho času a před jeho pány konšely Francem řezníkem, Jindřichem Kbelským, Petrem Palú, Janem Knínským, léta od narozenie Syna božieho tisíce čtyřstého čtyřicátého osmého, ten čtvrtek před Květnú nedělí.

27.

Pavel purkmistr Nového Města Pražského. Jan mladší z Rabštýna a Racek z Kojšic jako rozhodčí od stran zvolení vypovídají mezi Janem apotekářem a Kateřinou Pravovou ve při o vinnici.

1448, 4. dubna. — I. H. 19'.

Jakož mnohé nesnásky a róznicie i súdové dáli jse a trvali od mnohých časuov s jedné mezi opatrným Janem apotekářem a poctivú paní Kateřinú Pravovou s strany druhé o některakú vinnici; i sami mezi sebú nemohúce jse smluviti, svolili jsú jse dobrovolně obě straně beze všeho přinucenie a připuzenie na opatrného pana Pavla purgmistra z Nového města Pražského, a na pana Jana Rabštýna mladšieho, a na Racka z Kojšic, což by koli mezi nimi svrchupsaní páni vyřkli a vypověděli, to jsú obě straně slíbily sobě zdržeti pode ctí a pod věrú, nic po sobě nepozuostavíce žádných věcí. A oni s pilností tázavše jse s pergmistrem a s jeho pány konšely vyřkli jsú takovým obyčejem dolepsaným: Najprve aby paní Kateřina dala a splnila kopu grošů Janovi apotekářovi ve dvú nedělí od této výpovědi. I to jest učinila a dala tu kopu groš[ů] Janovi svrchupsanému. A Jan, kterýž drží tuž vinnici, o kterúž byla nesnázka veliká, jmá dáti a splniti Janovi apotekářovi pět kop grošů na svatého Martina nynie najprve přístieho; pakli by nedal těch pět kop, tehdá jmá podstúpiti pod úrok Janovi apot[ekáři], to jesti puol kopy gr., dokud by nedal hlavních peněz pět kop g.

Vypověděli dále svrchupsaní páni mezi stranoma, že dali Janovi apot[ekáři] rozmyšlenie do dvú nedělí, chceli tu výpověď naši držeti čili nic. To jesti Jan apot[ekář] držel i drží tu výpověď bez přerušení. Acta sunt hec presente magistro moncium vinearum Andrea et consilibus eius Francz carnifice, Henrico Kbelsky etc. anno XLVIII f. quinta ipsius beati Ambrosii confessoris.

28.

Úřad vinnický vypovídá mezi Matějem Jičinským a Pekárkem z Menšího Města Pražského ve při o mez mezi vinnicemi.

1448, 9. červená. — I. H. 22'.

Jakož mnohé nesnásky staly jse a trvaly jsú od mnohých časuov s jedné mezi Matějem Jičinským a Pekárkem z Malé strany z druhé o některaké mezníky a o některakú zédku u vinnici v té usazené, a tak nemohli jsú jse sami smluviti,

s pilností obě straně prosili jsú pana pergmistra i jeho pánuov konšeluov, aby východ učinili na ty meze.

To jsú učinili, že jsú vyšli a tak se vši pilností ohledali jsú mezníky, **kterak** a **kterakým** obyčejem sazeny jsú. I svolili jsú jse obě straně, aby jim mezníky sadili s uobú stranú. I pergmistr i s svými pány konšely i s měřičem Jakubem sadili mezníky. A když jsú sadili, obě straně přestaly na tom, což jest pergmistr i s svými pány konšely učinil.

Takto jsú vypověděli a vyřkli, aby Matěj Jičínský i s svými budoucími chodil po té zedce jakožto stezkú bez překážky a škody Pekárkovy a jeho budoucích, a také aby Pekárek, jeho potomní a budoucí udělajíce sobě stezku v své vinnici, aby jí chodili a své potřeby s uobú stranú jednali a puosobili každý sobě, což jse jim koli zdá za podobné, jakož pan pergmistr s svými pány konšely i s měřičem sadili svrchupsané mezníky znova, a to vdy bez překážky s uobú stranú.

Dále vypověděli mezi stranama, aby Matěj Jičínský i jeho budoucí a Pekárek a jeho potomní dělali své vinnice rádně a poctivě, sobě nepřekážíce izádným obyčejem a izádnú měřú; a kyselosti, nesnáze, nechuti, sváry opovrhli s uobú stranú, žádným obyčejem žádnú měřú sobě ničímž zlým sobě nezpomínajíce, buďto v městě, za městem, na poli, na vinnicích, na cestách, v krčmách. Pakli by kto usvědčen byl v čemžkoli, aby jim to všekno novo bylo před pergmistrem a před jeho pány konšely, kteříž jsú anebo potom budú. *Acta sunt hec coram magistro moncium Andrea et consulibus eius Francz carniŕice, Henrico Kbelsky, Petro Pala, Anthonio ab Asinis, Wenceslao Nove ciuitatis Pragensis laborante pelles dominica ante Viti, anno XLVIII°. Et quam plures homines probi affuerunt circa illas metas.*

29.

Úřad vinnický Janovi z Obříství dává v moc vinnici Duchka písaře.

1450, 11. února. — I. K. 21.

My Tomášek od Stříbrného prstena, v ty časy pergmistr hor vinnických okolo Prahy i v tom okolí Pražském, Václav Hedvika, Mařík od Oháněk, Vavřinec od Tří králuov, Jan od Kokuotka, konšelé přísežní svrchupsaných hor, vyznáváme tiemto listem a zápisem obecně přede všemi, ktož by jej četl anebo čtúce slyšeti [sic] jej: Jakož od dávné chvíle byla jesti pře nemalá a różnice mezi slovutným Janem z Uobřiestvie s jedné a Duchkem písařem s strany druhé, služebníky Janka z Hrádku, purgrabí někdy hradu Pražského, o čtyřidceti kop grošů bez puol kopy grošův dobrých stříbrných rázu Pražského peněz hlavních kromě úrokuov zadržaných, **kterýžto** Duchek svrchupsaný témuž Jankovi platiti jesti jměl, jakožto listové na pergameně s visutými pečetmi, totižto pergmistrského úřadu i jiných dobrých učinění ukazují, v nichžto Duchek předeapsaný Jankovi svrchudotčenému zapsal jse jesti, když by

dal napřed věděti puol leta prvé psaný Janek Duchkovi o těch svrchupsaných penězích, aby je jemu plnil i s úrokem, [co by] na ty penieze přišlo. Toho vědění, kteréž dal věděti Duchkovi Janek, před pergmistrem a před jeho pány konšely na Duchka toho jesti dovedl prvé dotčeného dluhu, a v tom jse seznal Duchek, že jse to stalo. V kterýchžto také listech častopsaný Duchek prosí pergmistra, kterýž jest a potom bude, aby Jankovi Obřiestevskému dopomohl spravedlnosti na častopsaného Duchka i na jeho vinnici, jakož svrchudotčení listové i zápisové v pergmistrových kniehách dále a šířeje okazují. Z kterýchžto všech peněz úročních i hlavních Janek svrchupsaný téhož Duchka nařekl jesti, a proto na jeho vinnici i na jejie dno sáhl jesti spravedlivě.

A tak my vyslyševše oboje strany s jich žalobami i odporami, viděvše i čísti kázavše listy Jankovy Obřiestevského i také zápisy a ortele v našich kniehách vinnických zapsané řádně, a zvláště pováživše toho, kterak i první úředníci vinniční před námi byvšie, jakožto pan Petr Sopúšek, Šimon Múdrý od Nedvěda, Martin voštník, Franěk ostrožník, Duchkovi svrchupsanému z svého ortele nálezem a vyřčením prikázali jsú i prikazovali prvé, druhé i třetie, aby Janka Obřiestevského ve dvú nedělí konečně odbyl a jemu vedle listuov na se zdělaných i podle zápisuov dosti učinil. A když toho Duchek učiniti rozkázanie panského nedbal, Janek svrchupsaný skrze pergmistra zveden jest na vinnici Duchkovu i na jejie dno v tom dluhu i v těch úrocích podle práv hor vinničných, jakož se svrchu píše, takově a tak, aby Janek i jeho dědicové svrchupsanú vinnici dělali, kopali, jměli, drželi a jie požívali a jí dědičně vládli jakožto svú vlastní dědičnú týmž vším právem, jakožto on sám Duchek držel jí a požíval, bez jeho i beze všech lidí překážky, i také bez překážky lidí světských i duchovních. Po kterémžto zvodu Janek svrchupsaný učinil jesti a vskutku a vydržal i vyplnil všěckna plná práva i súdy vedle řáduov a práv Starého města Pražského, tak jakož to město za právo má, ne[b] ještě svrchupsaný Janek chtě dosti učiniti spravedlnosti své, také právo jesti učinil obci Košieřské, v nížto ta vinnice zasazena jesti, že jesti týž obci Košieřské dal jim čber, kterýžto jsú pili u pergmistra pana Tomáška toho času úředníka, vedle práv starodávních vysazené té vsi Košieřské.

Protož my svrchupsaní konšelé přísežní úřadu vinničného toho všeho pilně a s bedlivú radú pováživše, ortele našeho dokonalého vyřčením naším vypověděli jsme, potvrdili jsme i mocí tohoto zápisu ortelníeho vypovídajíc vypovídáme, potvrzující potvrzujeme všech těch a takových nálezuov a orteluov i také toho zvodu od našich předkuov na témž úřadu sedících učiněných, ve všech jich kusiech, rozdílech, i těch zápisuov všech v našich kniehách pergmistrových i artikuluov těch všech, plnú moc i plné právo jim dávajíce, vinnici svrchupsanému Jankovi i s jejím dnem, jeho dědicóm i budúcím mocí tohoto našeho ortele přiřiekajíc přiřiekáme a jeho při ní i jeho dědice plným právem zuostavujíce, aby svrchupsaný Janek, jeho dědicové

mohli tuž vinnici dáti, prodati, zastaviti, směniti a učiniti s ní, což by jse jim a jich dědicóm a jich vuoli zdálo a líbilo, a vždy bez překážky Duchkovy i jeho dědicov a budúcích, jakož svrchupsáno jest. Toho všeho na pevnost i na potvrzení peče úřadu pergmistřského ku prosbě téhož Janka s naším jistým vědomím přivěšena jest na svědomie k tomuto listu, jenž jest psán léta od narození syna božieho tisícieh čtyřstého padesátého, tu středu před svatým Valentinem.

30.

Úřad vinnický vypovídá mezi Janem Bendou a Jírou mydlářem ve při o mez mezi jich vinnicemi
1450, 9. července. — I. K. 25'.

Pře a nesnáze, kteráž stála a trvala od mnohých časov mezi opatrným mužem panem Janem Bendú s jedné a Jírú mydlářem s strany druhé o mezi kteráž jesti mezi jich vinnicemi s uobú stranú, a ty obě vinnice ležita jdúce na Babu na levé straně; i že mezi nimi byly veliké nesnáze a súdové i nákladové, nemohúce uhoditi mezi sebou v žádné podobné místo, k jich žádostem a prosbám prosili jsú s pilností pana pergmistra i jeho pánuov konšelův, aby východ učinili u ty meze. I vyjeli jsú a strany obě s nimi na již psané meze, chtiece stranám dost spravedlnosti učiniti. I přikázali jsme jim, majie-li které svědomie na vysazení těch svých vinnic. I okázali před námi lidi staré, muže i ženy viery hodné, jakožto Mikuláše Paterníka, Mandu vdovu někdy Václava z Brusky, a Viktorina syna již psané Mandy. A tak pan pergmistr i s svými pány konšely opatřivše a vyslyševše to svědomie, tázali jich pod vierú a pode ctí i pod přísahú: co vám jesti svědomie o těch mezích mezi těmito dobrými lidmi? I potázavše jse, z jednostajné vuole okázali jsú, pokud a co u vinnické právo z nich přijel každý od starodávna.

A tu vedle jich paměti a seznání a pod přísahú svrchupsaných svědkuov taková jsme vejpověď učinili mezi stranoma i vynesli: Nejprve aby to dřievie od spodka a z duolu až do svrchku starodávné svrchupsanému Bendovi i s tú mezí při jeho vinnici aby zuostalo, dědicóm i budúcím jeho; a k tomu a za tím dřievím lokte zdělí k již menované vinnici Bendově přířkli jsme svobodu i přisúdili dědicóm i budúcím jeho; pak za tím loktem od toho starého dřievie, bude-li jse Jírovi zdáti, aby sobě stezku vpravoval svým nákladem bez škody Bendovy. Dále to kamenie, kteréž jesti od svrchupsaného Jíry na tu starú mezi nakladeno, to kamenie aby odklidil Jíra bez škody svrchupsaného Bendy. Kterúžto výpověď naši podle toho svědomie obě straně bez otpornosti laskavě přijely jsú a sobě slíbily zdržeti jakožto dobří lidé a poctiví pode ctí a pod vierú bez přerušení. Acta sunt hec coram magistro moncium Thomasskone et dominis consulibus eius Wenceslao Hedwika, Mauricio a Flabellis, Laurencio a Šbus regibus, Johanne Kokuotek, f. quinta ante festum beate Margarethe anno Domini M^oCCCC^o quinquagesimo.

31.

Mezi Prokopem Pražákem apotekářem a Pavlem Kolínským o kus zdi vinničné.

1450, 30. července. — I. K. 24.

V té při a nesnázi, kteráž stála a trvala od mnohých časuov mezi opatrnými Prokopem Pražákem apotekář[em] s jedné a Pavlem Kolínským s strany druhé o kus zdi vinničné, kterýžto k jiným zdem též vinnice od staradávna k dědicství příslušel jest. Pak my pergmistr i s svými pány konšely, chtiece dosti spravedlnosti učiniti obojí straně, vyslyševše zápisy řádné i kšafty i svědky viery hodné Prokopovy, kterak ty zdi lisové, kteréžto příslušejí k té vinnici již psaného Prokopa, jakožto k dědici, i na ten kus zdi udělal směnu Pavel Kolínský s Ryšínem proti právom a řádóm hor vinničných bez vuole dědicovy té vše vinnice, ješto slove na Konstanci, i s těmi zdmi k té vinnici z staradávna příslušejícími. I toho my svrchupsaní všeho s pilností a s bedlivú radú pováživše i té kus vinnice Ryšínovy, ješto byl ji pod úrok přijal, té kus zdi k té vinnici příslušející, ješto vinnice svrchupsaný Ryším nedělal aniž kopal, anébrž úrokuov nemohl dávati a plniti, v těch úrociech zase postúpil dědicovi.

I nechtiece, by většie nesnáze a súdové a nová práva mezi nimi zrostla, takové jsme vyrčenie učinili a ortelem naším vynesli konečně, ižádných věcí v tom nezuostavujice, takto: aby ta směna učiněná mezi Pavlem a Ryšínem o tom kusu zdi ižadné moci dále nejměla, aniž ižádného práva; nežli Prokopovi dědicovi svrchupsanému, jeho potomním té kus zdi k jiným zdem tudiež příležijícím přiřkli jsme a přiřiekáme mocně i prisúdili jsme.

Dále o ten náklad, buď malý nebo veliký, v tom kusu těch zdí učiněný a zdělaný, kterýžto Pavel častopsaný učinil jest, buďto štěpovím aneboli jinú kteroukoli věcí, vypověděli jsme a vyřiekáme takto, aby Prokop o ty všeckny věci s Pavlem jse laskavě a dobrotivě i přátelsky umluvil. Pakli by se nemohli umluviti, aby Pavel svrchupsaný ty věci své bez škody těch zdí Prokopových pobral a učinil, což mu jse koli líbí a zdá, a to vdy bez škody již psaného Prokopa. Acta sunt hec coram magistro moncium Thomasskone et dominis consulibus eius Wenceslao Hedvika, Mauricio a Flabellis, Laurencio a Tribus regibus, Johanne Kokuotek, f. quinta ante Vincula santi Petri apostoli, anno Domini et cetera L^o.

32.

Svědomy o trhu vinnice mezi Valentinem soukenníkem a Křížem platněrem.

(1450.) — I. K. 6.

Opatrní mužě Jíra Frankovic a Jan Tatrman, spoluměščené Nového města Pražského, vyznali jsú v plné radě, že jsú byli úmluvce přátelscí mezi panem Valentinem súkenníkem a nebožcem Křížem platněrem o trh vinnice, kterýž jest pan

Valentin koupil Jankovi synu svému u téhož Kříže. Jíra byl úmluvce od Kříže a Jan Tatrman od Valentina. A když jsú byli sobě rok položili k tomu trhu u Jíry svrchupsaného, tehdá poslali jsú po Kříže a po jeho manželku súsedův sedlého a přisežného Klímu vinaře, aby přišli k rokování toho trhu.

A když Klíma přišel do domu Křížova svrchupsaného, řekl jesti: Pane Kříži, i s paní svú, račte jíti ku panu Jírovi, jižť vás čekají a teď jsú mě po vás poslali. Tu paní Křížová řekla: Mneť tam potrebie nenie, všakť já dávám svú plnú vuoli k trhu, cožkoli muoj hospodář učiní. Tak jesti Klíma také osobně stoje před radú sezna.

Dále Jíra, Jan Tatrman svrchupsaní, a k tomu pan Linhart pekař nynější purgmistr, Petr Hecka konšel, také vyznávají, že když jesti přišel Kříž platněř k Jírovi, tehdá řekli jemu Valentin i úmluvce svrchupsaní: Pane Kříži, však jměla tvá manželka také při trhu zde býti. A Kříž řekl: Nenie jie potrebie k tomu, všakť jesti jejie vuole, jakž já koli učiním; a tehďť jesti Klíma od nie též slyšal. A tu s plnú volí Kříže svrchupsaného vedle jeho vyznání učinili jsú trh mezi nimi, že pan Valentin koupil tu jistú vinnici, kteráž leží u věže okružlé za Konskú branú, za XXIII kop grošů ku pravému dědictví Janovi synu svému. A tu jsú litkup pili i peniez boží zakládán jesti.

Dále Vojtěch súkenník, zeť Hrdluov, spoluměščenínu Nového města Pražského, vyznal jest, že když po tom trhu Valentin s ním přišel jest ku paní Křížové do jejieho domu, řekl jest jí: Paní, jižť jesti trh dokonán. A paní Křížová řekla: Pane Valentine, rádať toho přeji; a ty náš dobrý přítel, máte kus dobrý dědičný, máť jesti k tomu plná vuole trhu, ač jsem tam nebyla při trhu. Tu jesti pan Valentin řekl: Podiž, vezmi penieze, XI kop g. zavdaných. A paní řekla: Pójdú. A tak šla pro ty penieze.

Dále svrchupsaní svědkové všickni jednostajně vyznávají, že Kříž s svú manželkú jměli položití listy na tu jistú vinnici, na přiekop i na cestu kté vinnici Valentinovi a Janovi synovi jeho, v moc jich na druhých penězích, kteréž jim jměli plniti o vánocech. Actum f. IIII in crastino Epiphanie anno domini M^oCCCC^o quinquagesimo, Leonardo pistore magistro moncium existente.

33.

Kostelníci osady sv. Mikuláše na Starém Městě Pražském pronajímají vinnici téhož kostela na 15 let Matoušovi střelci, měšťanu Nového Města Pražského.

(1450.) — I. M. 13.

Kostelníci z uosady kostela svatého Mikuláše v Starém městě Pražském, kteříž jsú byli leta Božieho narození tisícího čtyřstého padesátého, svým i vše

osady jménem, majíce k tomu ode pánuov purgmistra a konšeluov města svrchupsaného plné povolenie, zejména Váňa z Květova, Jakuba Žlutického, Jana Bendy od Tríbratruov, Mikuláše Šerlinka, Václava Valečovského oc; kteřížto kostelníci od svrchupsaných pánuov jsú vyvoleni, jakžto Wolf kramár, Ocásek platněř, Jakub syn Bradáčuov, Martin od Trí angeluov, s plným přivolením a s plnú volí svrchupsané osady vydali a vydávají v nájem, [mocí] tohoto zápisu najímajíce, vydávají vinnici jich vlastní k kostelu též osady od staradávna dědičně příslušející v patnádstestrychuov vymieřenú, jenž leží před Horskú branú mezi vinnicemi Matúše střelce z Nového města s jedné a Šimona Múdrého s strany druhé, dobře přikrytú, s tyčkami zuostavenými, kteréžto vinnice postúpili jsú i mocí tohoto zápisu postupují Matúšovi střelci svrchupsanému, Janovi synu jeho, dědicóm a budúcím jich, v plat a v úrok roční peněžitý dolepsaný, do patnádsti let toliko pořad počítajíce.

A tuž vinnici nájemníci již psaní majie držeti beze všie překážky a všeckna diela dělati, jakožto hory od staradávna kází okolo Prahy, přikrývati a tyčí přisparovati, jie požívati do let svrchupsaných. S kteréžto vinnice tíž nájemníci, jich dědicové a budúci, majie a dlužni budú platiti a dávati i úročiti čtyři kopy grošuov dobrých stříbrných rázu Pražského platu a úroka ročního každý rok, počnúce na Božie narozenie od zápisu tohoto počítajíce najprve přístí, a k tomu črtvci vína k službě boží červeného. A tak i jiná léta potomně každý rok až do těch patnádsti let vyjietie vždy na Božie narozenie jmajie a povinni jsú úrok svrchupsaný a vína súdek plniti a dávati kostelníkóm, kteříž by v ty časy byli, v jich ruce klásti. Nežli súdek nový k tomu vínu kostelníci penězi osadními jmajie připravovati.

S takovúto však výmienkú dole psanú: Jestliže by svrchupsaní nájemníci nebolito jich dědicové a budúci na časy již psaný kteréhokoli léta úroka již psaného a črtvrce vína v moc kostelníkóm osady již dotčené nedali anebo dbáti [sic] nedbali, tehdá pro nesplnění úroka neboli vína nedanie anebo pro nedělání vinnice, jakož práva vinničná okazují, kostelníci svrchupsaní, anebo kteříž by v ty časy byli, jmajie hleděti k častopsanému Matúšovi neboli k dědicóm jeho a k jeho vinnicem vedle rady a pomoci pana pergmistra, kterýž by v ty časy byl, a jeho konšeluov. A což by pan pergmistr s svými konšely mezi Matúšem neboli jeho dědicemi a kostelníky svatomikulášskými vyřkli a našli, mají obě strané přijieti beze všie otpornosti a nesnázky. A také diela vinničná aby dělána byla, jakož svrchu dotčeno jest, beze všech nákladuov a nesnází.

Jakož pak v též vinnici jeden strych leží pustý, toho aby ti nájemníci s svými budúcími požívali, jakž by se jim zdálo nejužitečnějie a líbilo.

Toto také jesti vymieněno, že kostelníci, kteříž by v ty časy byli, mají dvakrát do roka na tuž vinnici vycházeti k uohledání a k uopatření, kterak jse ta vinnice dělá, požádajíce k tomu pana pergmistra a jeho konšeluov, kteříž by v ty

časy byli, totižto na svatého Ducha jednu a na svatého Klimenta druhé; a spatřiece nedostatky, ač by kteří byli, pan pergmistr i s svými konšely což by koli vyřkli a rozkázali, aby jedna strana druhé bez nesnází opravila slušně a řádně, jakož úřad páně pergmistruov okazuje.

A když by těch patnácté let vyšlo, tehdá hned šestnácté léto nájemníci svrchupsaní anebo jich dědicové a budoucí mají též vinnice kostelníkom a osadě již psané v jich moc zase postúpiti tak dobře zdělané, přikryté a s tyčkami ostavené, jakož jsú sami od nich v uájem přijímali.

Kteréhožto nájmú smlúvy obojí slíbili jsú sobě zdržeti pode ctí a pod věru beze všeho přerušenie a zachovati úplně jako dobří lidé. A to se stalo před pergmistrem Tomáškem léta svrchupsaného.

34.

Purkmistr a konšelé Starého Města Pražského přisuzují Ofce, dceři neb. Mikuláše Pratvoršta, vinnici někdy Ludvíka apotekáře.

1451, 13. února. — I. L. 8.

Ortel pánuov konšeluov z plné rady svědčící panie Ofce Pratvorštové.

Když paní Ofka, dcera někdy Mikuláše Pratvoršta, stojící v plné radě Starého města Pražského tužila jest, že jí ten plat s vinnice někdy Ludvíkovy apotekářovy před branú Koňskou ležící nejde, k němuž ona knihami městskými právo má řádné, pokázavši podle toho výpis z týchž knih, kterak jest na tu vinnici pergmistrem hor vinnických z rozkázanie pánuov purgmistra a konšeluov Starého města Pražského ve stu a ve dvúdcati kopách g. pravého a spravedlivého dluhu a ve XXX^{ti} kopách také g. úroku zadržaného zvedena řádně, i súdy čtyři svolala, žádajíc, by jí páni ráčili dopomoci spravedlnosti; tudiez stoje Bořivoj mlazší z Lochovic seděním na Okoři, manžel ženy apotekáře svrchupsaného, kterýž se jest právem sirotkuov a dcer Ludvíkových k té vinnici také táhl, právu jejímu jest neodpíral, než pravil toliko, že rozkázáním panským byli jsú o ty úroky zadržalé mezi nimi ubrmané vydáni, jediné že ubrman jeho mluvil jest ku polovici úrokuov zadržaných, a její panie Ofčin uleviti jesti nic nechtěl, a tak že to jest miesta nevzalo až do té chvíle.

Protož páni purgmistr a konšelé pře i odpory obojie strany slyševše a jich bedlivú snažností rozmyslně pováživše, nálezem svým ortelným jsú našli a vyřkli: Poněvadž paní Ofka, tak jakož knihami pokázala, řádně a právem ve stu a ve XX kopách g. jistého dluhu a ve XXX^{ti} kopách g. úrokuov zadržaných na tu vinnici jest zvedena, a zvod svooj ve čtyrech súdech podle práva města tohoto svolala, a potom druhú i třetí radú toho též paní Ofce jest potvrzeno: že jí také toho potvrdili jsú i mocí tohoto zápisu potvrzují budúcně, rozkázavše podle toho i lidem té vinnice držiteluom a úročníkuom tudiez v radě osobně stojícím, aby paní Ofce platy

a úroky s té vinnice platili a vydávali, všech odporuov nechajíce. Actum pleno in consilio sabbato proximo ante Valentini, Przechone magistro moncium existente, anno Domini M^oCCCC^oL^o.

35.

Úřad vinničný vypovídá mezi Vaňkem z Kněžmostu a držiteli vinnice Hynkovské ve při o desátek.

1452, 7. října. — I. M. 4.

Jakož byla pře a nesnáze z dávného času mezi panem Vaňkem z Kněžmosta seděním na Zuzicích*) s strany jedné a držiteluov vinnice Hynkovské hory s strany druhé o desátek s též vinnice, [na] kteréžto desátky nadepsaný pan Vaněk pravil jse jesti jmieti právo, jakož jsú náměstkóm jeho platili; tehdá my pergmistr i s svými konšely zdravú a bedlivú paměti ohledavšě a vysly[še]všě s pilností práva obojie strany, jakožto majestáty cesařské a majestát slavné paměti krále Václava na tu již jmenovanú horu, a také majestáty královské vydané na hory vinničné ve třech mílech okolo Prahy, i svědky viery hodné ode dvúdcát let a dále, a také opatřivše s týmiž svědky svrchudotčenú horu Hynkovskú, kterak a kterým obyčejem s té hory Hynkovské z staradávna dávání jsú desátkové spravedliví k dvoru velikému někdy Názovskému Košieřskému a k tomu panství držiteluov téhož dvoru; pak my svrchupsaný pergmistr i s svými konšely chtiece stranám dosti učiniti, práva jich opatřivše, ne skrze omylnost, aniž skrze neopatrnost, ale zdravým rozmyslem vyřkli jsme a vyřikáme naším ortelem mezi stranama svrchupsanýma a tiemto obyčejem dolepsaným takto: aby všickni držitelé již psané vinnice Hynkovské nynější i budoucí jich desátky spravedlivé úplně platili počnúce nynie tohoto léta a tak vždy a budoucně svrchupsanému panu Vaňkovi, dědicóm i budoucím jeho i lidem Košieřským vedle toho, jakož by na ně slušelo od starého přiekopa již svědky okázaného až do stezky pod lisem, a dále, což jesti nad stezkú pod lisem i nad lisem, to pánu k jeho dvoru i jeho budoucím. Nežli dědina Plaských mnichuov, na kterúž susedé z Hynkovské hory list mají pod pečetí pergmistrovú, to jsme jim řkli ortelem, že je při tom zuostavujem toliko vedle listu toho, s takovúto však vymienkú: jestliže by svrchupsaný pan Vaněk z Kněžmosta anebo jiný ktožkolivěk jměl k těm vinnicem anebo k desátkóm aneboli k úrokóm které právo, cesta jse jemu anebo jim nezaviera před úřadem okázati.

Též jsme vyřkli a vyřikáme ortelem naším o Tiburcovské hoře a vinnici, aby všickni držitelé nynější i budoucí jich s té vinnice desátky spravedlivé úplně platili panu Vaňkovi nadepsanému, dědicóm i budoucím jeho k tomu dvoru velikému Názovskému v Košieřích, jakož jsú od starodávných časuov platievali. To se stalo před pergmistrem Tomáškem toho času a před jeho pány konšely přísežnými hor vin-

ničných Pražských Janem Studnickú, Frankem ostrožníkem, Janem od Žaludu nožieřem Klampernú, Pavlem od Bab, tu sobotu před svatým Dionysím s jeho tovařiši leta od narození syna Božieho tisíce čtyřstého padesátého druhého oc.

*) Jireček v Rukověti II. 308 píše z Žiřic; snad se rozumějí Žerčice, Žirčice, prvotně Žirčiněves.

36.

Úřad vinnický vypovídá mezi Jírou mydlářem a Jankem malířem ve při o vinnici.

1452, 14. října. — I. M. 26.

Jíra mydlář a Jan Maléřík.

Když jesti byla pře a nesnáze mezi Jírou mydlářem, měščenínem Starého města Pražského, s jedné, a Jankem malířem z Nového města strany druhé o vinnici, jenž leží na huoře řečené Baba, kterouž Jíra svrchupsaný od dávných let drží po Marquartovi malíři bratru svém, jakož i témuž Jírovi Štěpánem újcem jeho skrze Petra z Slúpnic prvé a potom skrze Řehoře Krtkovic, pergmistry tehdež hor vinnických, dědicky přisúzena rozkázáním pana purgmistra i pánuov konšeluov Velikého města Pražského, jakož list pod pečeti visutú úřadu pergmistrského na to učiněný, i také ortelové prvé i druhé vyrčení a v kniehách pergmistrových zapsaní jasněje to vykazují, kteréhožto Jíru Janek svrchupsaný pro tuž vinnici nařiekal jesti listem probošta Pražského kostela na vysazení též vinnice učiněným, jenž vznie v tato slova:

My Jiřík z Janovic, probošt kostela Pražského, vyznávám[e] tiemto listem obecně před každým, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že jsme dali a mocí tohoto listu dáváme počestnému Marquartovi, malíři u předměstí Malé Strany města Pražského, jemu i jeho ženě, dětem i jeho budúcím horu pustú na Šárce v našem panství, ješto příleží jeho rozdiel třetí podle vinnice Frankovy a Mikulášovy, aby on Marquart i jeho buducí jměl, držel i požíval mocně svého třetieho dielu, jakož jse jemu libiti bude anebo za podobné zdáti. A také jmá nám i našim buducím z svého dielu té vinnice pravý spravedlivý desátek dávatí Marquart svrchupsaný beze všeho odmlouvání i jeho buducí podle řádu a obyčeje vinnického. A pro lepší pamět a jistotu svrchupsané smlúvy svú jsme pečef s naší dobrou volí k tomuto listu přivěsili. Jenž dán a psán jest u Praze, leta od narození syna božieho tisícieho po čtyřech stech letech desátého leta, ten první úterý před svatým Valentinem mučedníkem božím, leta svrchupsaného [1410, 11. února].

Tu my opatrný Tomášek od Zlatého prstena, pergmistr hor vinnických, s konšely svými viděvši i vyslyševše list Jíruov svrchupsaný pod pečeti úřadu pergmistrského i ortele od pergmistruov, předkuov jeho, vyrčené a v kniehách úřadu jich zapsané, a podle toho zápis v kniehách súdních na rathúze svrchupsaného města Pražského zapsaný viděvše, kterýž okazuje, že jesti Jíra všeckna práva ve čtyřech súdech vydržel, tak jakož město za právo jmá; toho všeho pilně a bedlivě pováživši, listu

svrchupsaného orteluov i zápisuov v kniehách pergmistrských i rathúzskeých zápsaných potvrdili jsú i mocí tohoto zápisu potvrzují ve všech jich kusiech, artikulech i klauzulách, plnú moc jim ovšem dávajíce, k tomu nálezujíce a or telem svým dokonalým vyriekajíce, aby Janek svrchupsaný Jíry již psaného i jeho dědicuov budúcích u pokoji nechal a s té vinnice jeho věčně nenařiekal, ani jse kdy na ni věčně táhl, tuž vinnici Jírovi svrchupsanému prisúdivše a jeho dědicóm ku pokojnému a dědičnému držení a požívání bez překážky Jankovy i všech jiných lidí. Acta sunt hec presentibus Thomassone magistro moncium vinearum et dominis consulibus eius Johanne a Fontibus, Frankone calcariatore, Paulo a Rebecis, Johanne Klamperna a glande, sabato ante Galli, anno Domini millesimo [quadringentesimo] quinquagesimo secundo.

37.

Kostelníci chrámu sv. Haštala v Starém městě Pražském pronajímají vinnici téhož kostela na 20 let Janovi Pražákovi.

1453, 8. března. — I. M. 19'.

Kostelníci z uosady kostela svatého Haštala v Staroměstě Pražském, kteříž jsú byli léta Božieho narozenie tisícieho čtyřstého padesátého třetieho, jakožto Jan súkenník řečený Huda, Prokop Kulhánek, Calubor kovář, Linhart mydlář, svým i vsie osady jmény, majíce k tomu ode pánuov pana purgmistra Jana Trefana, pana Přecha, Jakuba Žlutického, konšeluov svrchupsaného města, plné povolenie, tu vinnici, kteráž dobré paměti Svata Podvinská na smrtečné posteli ležieci, ačkoli na svém těle jsúci nezdravá, však proto s dobrým rozmyslem a zdravú pamětí, dala jest svrchupsanú vinnici ku pravému dědičnému držení a ku požívání k kostelu svrchupsanému i té osadě, aby za jejie předky i za jejie duši byla a trvala věčná památka u již psaného kostela věčně a budúcě, — vydali jsú v nájem i mocí tohoto zápisu najímajíce, vydávají již psanú vinnici osm strychów v sobě pravé miery držijící, a to v témž právě, jako sami kostelníci i ta osada držela a požívala, jenž leží před Hořskou branú podle vinnice Šimona Múdrého od Črného Nedvěda z Starého města Pražského s jedné a podle cesty, kteráž jedú a jdú do Olšan z strany druhé, dobře a řádně přikrytú s tyčkami zuostavenými. Kteréžto vinnice postúpili jsú i mocí tohoto zápisu postupují opatrnému muži Janovi Pražákovi, Anně manželce jeho, dětem jich, dědicóm a budúcím jich, v plat a úrok roční a peněžitý dolepsaný do dvúdcát let toliko od zápisu tohoto pořad počítajíce.

A tuž vinnici již psaný nájemník a budúcí jeho jmajie držeti beze vsie překážky, vseckna diela dělati, jakož práva vinničná okolo Prahy od staradávna okazují, a ji přikrívati, hnojití, rozvody dělati do let svrchu psaných, s takovými výmienkami dole psanými, že svrchupsaný nájemník, jeho budúcí majie a dlužni budú nynie na svatého Havla příštíeho dáti a splniti dvě kopě a XX grošů toliko za krytbu vedle

úmluvy kostelníkům, kteříž jsú anebo budú, beze všie otpornosti k již psané osadě svato-haštalského kostela a týnský vína červeného k službě boží již psaného kostela. A tak i jiná léta potomně každý rok až do těch XX^{ti} let vyjitie vždy na svatého Havla mají a povinni jsú úrok svrchupsaný a vína týnský plniti a dávatí kostelníkům, kteříž by toho času byli, a v jich moc klásti, nežli súdek nový k tomu vínu kostelníci penězi osaduými mají každý rok připravovati. A druhý rok na svatého Havla hned potom příštího Jan Pražák, Anna manželka jeho, jeho budoucí mají a povinni budú dáti a splniti čtyři kopy grošů dobrých stříbrných svrchupsaným kostelníkům; pak potom třetí léto na svatého Havla budoucího Jan i jeho budoucí mají a povinni jsú dáti a splniti dvě kopě grošů kostelníkům častopsaným a týnský vína červeného, a tak i jiná léta pořád zběhlá až do těch XX^{ti} let vyjitie vdy po dvě kopě grošů a týnský vína červeného.

Však s takovúto výmienkú dole psanú: Jestliže by svrchupsaný nájemník neboli dědicové jeho na čas již psaný kteréhokoli léta úroka svrchupsaného a týnského vína v moc kostelníkům osady již dotčeno nedali anebo dáti nedbali, tehdá pro nesplnění úroka neboli vína nedání, anebo pro nedělání vinnice, jakož svrchu psáno jest, kostelníci svrchupsaní, anebo kteříž by v ty časy byli, majie hleděti k častopsanému Janovi neboli k jeho potomním a k dědicům jeho i k jeho statku vedle rady a pomoci pana pergmistra a jeho konšeluov mezi Janem a jeho budoucími a kostelníky svatohaštalskými, kterakž by koli vyřkli a našli, majie obě straně na nich přestati a beze všie otpornosti přijieti a bez všelikteraké nesnázky, tak aby kostelníci svrchupsaní svého úroka aneboli vína byli jisti, a také díla vinnická aby dělána byla, jakož toho svrchu dotčeno jesti, beze všech nesnází a súduov.

Toto také položeno jest, že kostelníci, kteříž by v ty časy byli, mají dvakrát do roka na tuž vinnici vycházeti k uohledání a k uopatření, kterak se táž vinnice dělá, požádajíce k tomu s pilností pana pergmistra a jeho konšeluov, kteříž by toho času byli, totižto na svatého Ducha jednu a na svatého Klimenta druhé, spatřiece nedostatky, ač by kteří byli na vinnici, pan pergmistr i s svými konšely což by koli vyřkli a rozkázali, aby jedna strana druhé opravila beze všech nesnází a súduov ohlašování slušně a řádně, jakož úřad páně pergmistruov okazuje. Toto také položeno jest znamenitě: Jestliže by častojmenovaný nájemník anebo jeho dědicové v těch letech chtěli by vinnice postúpiti pro některé příčiny, tehdá bez vuole a svolenie kostelníkuov a osady svatohaštalské nemajie té vinnice postúpiti, leč by to prvé pan pergmistr s svými konšely, kteříž by v ty časy byli, podle múdrosti a opatrnosti své mezi kostelníky a nájemníkem a budoucími jeho toho povázili, pro kterou příčinu chce té vinnice sstúpiti; a což by pan pergmistr, kterýž by v ty časy byl, i s svými konšely našel a uložil, aby na tom obě straně přestaly, ižádných zmatkuv v tom nedělajíce. Znamenitě toto položeno:

Když by těch XX^{ti} let vyšlo, tehdá hned jedenmezciemého léta svrchupsaný nájemník neboli jeho dědicové mají té vinnice postúpiti zase kostelníkom a osadě již psané v jich moc nekryté a s tyčkami ostavené, jakož úmluva dobrovolná mezi nimi stala jse jest. Dále položeno jest s uobú stranú, že častopsaný nájemník, jeho dědicové ten lis sešlý v již psané vinnici jmá zdělati znova, zeď tu od vinnice s vápnem také jmá udělati a zdi všechny opravit, střechu znova udělati a pres opravit takově, aby on mohl jeho požívati, i jiní susedé okolní svá diela jednati a puosobiti. Tato výmienka znamenitá položena jest: Jestliže by častopsaná vinnice po dvúdcati letech vyjití byla na prodaji, anebo že by jí chtěli najieti, tehdá častopsaný Jan Pražák anebo jeho dědicové majie k tomu prodání anebo k nájmu přede všemi jinými osobami od kostelníkuov anebo od osady pobieděni býti.

Item Jan Pražák svrchupsaný přijal od kostelníkuov devět kratcí velikých a dvě rámováče, a též má postúpiti a dáti, když toho čas bude.

Kteréhožto nájmu smlúvy obojí slíbili jsú a slibují sobě ctně rádně a křesfansky zdržeti pode ctí a pod věrú beze všeho přerušenie a v plnosti zachovati jakožto dobří lidé. A to jse stalo před panem pergmistrem Tomáškem a před jeho pány konšely Matyášem Mýdlem, Velíkem Goliášem, Štephanem od Črné Zahrádky, Jíru mydlářem, ten čtvrtek před nedělí, ješto slove česky Letare, anno Domini oc LIII°.

38.

Řehoř od Jednorožce zapisuje vinnici svou rukojmím svým.

1455, 20. května. — II. B. 6.

Opatrný Řehoř, syn někdy Jednorožcuov, stoje osobně před panem pergmistrem a před jeho pány konšely dobrovolně a s dobrým rozmyslem, nejse k tomu připuzen aniž přinucen, zapisuje svú vinnici, kterážto leží v Uohradě za Žižkovú horú vedle silnice Brodské na levé straně někdy Pavlíka z Újezdce slovutným Hanušovi z Stupic, Jankovi lékařovi, Vaňkovi Fetrlovi zlatníkovi, měščanóm Starého města Pražského, a to proto, že jsú za ně rukojmie k uopatrnému muži Martinovi od Vlčieho hrdla a paní Dorotě manželce jeho, dětem a jich budúcím za třidceti kop grošú dobrých stříbrných rázu Pražského.

A z těch peněz svrchu jmenovaných já Řehoř svrchu dotčený jmám a slibuji platiti a úročiti tři kopy g. svrchupsaným manželuom a budúcím jich, ale rozdielně: na svatého Havla nynie najprve příštího puol druhý kopy g., a na svatého Jiříe hned potom budúcieho tolikéž puol druhý kopy grošú, a to toliko za dvě letě pořád zběhlých, tak jakož list hlavní s pečetmi visutými šíře a dále okazuje.

A jestliže bych kterého úroka na [k]terý rok rokuov nedal svrchupsaným Martinovi, Dorotě, budúcím jich, tehda dávám svrchupsaným rukojmíem plnú moc i plné právo tiemto zápisem, aby mohli ten úrok svatohavelský anebo svatojiřský

vzieti a dobytí v křešťanech i v židech na mů škodu i na muoj veškeren statek, kterýž jmám anebo jmieti budu, kteréž by škody proto vzeli, aby jie mohli na mé vinnici vzíti a shledati; a ty všeckny škody aby nebyly jich, ale mé.

A jestliže bych v těch dvů letů vinnici svrchu jmenovanů prodal anebo kšaftem anebo kniehami městskými komu poručil, tehda aby moji rukojmie napřed přede všemi jínými lidmi byli vyvaze[ni] z toho rukojemství a jim peníze aby dány byly, totižto hlavnie i s úroky i se všemi škodami, kteréž by kolivěk proto vzeli. A když by byli vyvazeni svrchupsaní rukojmie od Martina Pikrnuoska, jakož list hlavní dále ukazuje, tehda tento zápis nemuož jmieti žádné moci aniž ižádného práva. To se stalo před panem pergmistrem Tomáškem a před jeho pány konšely Maříkem od Hřebenuov, Vankem od Dietek, Jírů mydlářem, Pavlem od Bab, ten úterý před svatým Duchem anno Domini L^o quinto.

39.

Kostelníci kostela sv. Havla vkládají do knih vinnických poslední vůli Šimona od Černého medvěda, měštěnána Starého Města Pražského.

1455, 26. července. — II. M. 20.

Kostelníci kostela s. Havla i s jinými osadními osobně stojíce před Václavem pergmistrem a konšely jeho, chtěie se uvarovati budúcích nesnází a souduov, i prosili jsů, aby kšaft dobré paměti Šimonuov od Černého nedvěda jim v knichy pergmestrový vložen a vepsán byl, kterýžto takto znie slovo od slova:

Ve jmeno božie amen. Já Šimon, měštěnin Starého města Pražského od Černého nedvěda, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzříte nebo čtúce slyšeti budů, že ačkolivěk pán Buoh všemohúcí navštívil mě jest opět nemocí, jízto mě častokrát hodně pro mé hříchy, ale vždy laskavě jako milostivý otec treskce a milostivě, nedvěda však, co a kterak jeho svatá milost se mnů dále učiniti ráčí, a tak bojě se a péči na to maje, by mě hodina smrti mé tak v častých nemociech mých, jimiž mnohokrát napaden a velmi těžce poražen bývám, někdy nenadále snad a v někakém zpozdění nezasáhla, tak že bych snad zbožie a statku mého a mně z štědroty daru božieho pójčeného, jakož bych chtěl, opatriti nemohl, a skrze to by se mezi příbuznými a přátely mými svárové a nesnáze dieti mohli po mé smrti: protož s dobrým rozmyslem a s zdravů i celů paměti toto mé poslednie poručenství a kšaft i konečný úmysl vuole mé o tom o všem zboží a statku, jímž mě jest pán Buoh všemohúcí milostivě naděliti ráčil, učinil jsem a činím i zřiedil sem a zpósobil a mocí tohoto listu a kšaftu řiedím i zpósobuji obyčejem takovýmto.

Nejprve a přede všemi věcmi činím a ustanovuji paní Margretu, manželku mů milů, pravů i mocnů a nejvyšší poručnici svrchupsaného domu mého u Černého

nedvěda, v němž bydlím, a druhého domu také mého, kterejž leží u Zderazské brány mezi domy Petříkovým sladovnickovým s jedné a biskupa někdy Litomyšlského z strany druhé, vinic také mých, z nichžto jedna v Ráji slove a druhá, ješto za Horskú branú leží mezi vinicemi Pražákovú z jedné a Svatomikulášskou z strany druhé, a podle toho i všeho jiného statku mého a zboží movitého i nemovitého, kdež a na čem by to záležalo a kterým neb kterakýmkoli jménem muož a mohlo by jmenováno býti, buďto na dluziech nebo na čemžkoli jiném, tak že ty domy mé dřiev vypsane a vinnice i všecken jiný statek a všecko zboží mé, což jeho koli po mně zuostane, nic nevymíňuje, též panie Margaretě manželce mé otkázal sem po smrti a odkazuji i dal sem a k věčnosti a dědicky se vším a pluým právem mým ot dávna ke jmění, držení, požívání i s tím se vším společně neb rozdielně po mé smrti jakožto s jejím vlastním, když a což šě jie líbí nebo líbiti bude, k učinění, bez všelikého přátel mých nebo jiných lidí kterýchžkoli odporu a překážky, tak však, aby táž manželka má, komuž tuto co odkazuji aneboli jí potom komu co ještě vydati rozkáži, z toho po mně zuostalého statku každému bez zmatku vydala po mé smrti.

Nejprve Margretě, sestře mé vlastnie, odkazuji deset kop g., na monstranci k svatému Havlu VI kop g. a kněžím tudiež II š g.; pak třetí vinnici mú, kteráž podle svrchupsané vinnice v Ráji leží a jenž devět strychů mírných v sobě drží, tu Lexovi i s jeho ženú i s dětmi odkazuji s túto znamenitú výminkú, aby týž Lekeš s té vinnice čber vína do kostela svatého Havla k službě Božie a do Bethlema druhý vždycky bez všelikého zadržení vydával každé léto. Než neuchová-li mne nynie od smrti Buoh, tehdy tomu chci i tak teď porúčiem, aby manželka má s též vinnice užitek letošní sobě sebrala a k užitku svému, jakož nejlépe moci neb uměti bude, přivedla beze vší překážky.

Dále pak oznamuji, že zápis s majestátem cesařovým mám od Řehoře, bratra někdy Frankova z Kobolis sobě zastaven ve XXII š g., kterýžto Řehoř také zuostal mi jest na počtu s ním učiněném IIII š g. a IIII g. a IIII d., potom pójčil jsem jemu kopy g. a dva větele piva za XXIIII g. uvěřil, a na to sem jemu dlužen XXIIII strychuov ječmene po V g. a po IIII den. Item Vaněk z Třešovic dlužen mi jest CI g. Ty i jiné všecky dluhy, ktož mi cožkolivěk dlužen jest, ješto vše to po lejstrách mých shledáno muož býti, častopsané manželce mé porúčiem a odkazuji podle jiného mého statku.

Naposledy pak přidávám též manželce mé k radě a ku pomoci múdré a opatrné lidi, pana Jana od Tří studnic, Mařika od Hřebenuov a Krušinu koláře, věre jim mimo všecky přátele jiné, že jí, v čemž by jich potřebovala, radni budú a pomocni. Na potvrzení toho pečef mú vlastní přitiskl sem k tomuto listu dobrovolně, prosiv múdrých a opatrných pánuov Jana Trefana a Matiaše Mýdla, přísežných konšeluoov Starého města Pražského, že jsú k rozkázání pana purgmistra i jiných pánuov kon-

šeluov téhož města k mé prosbě pečeti své také podle mne dali na svědomie přivěsiti k témužto listu. Datum anno domini M^oCCCC^oLV, sabbato post festum sancti Iacobi apostoli.

40.

Augustin od Rakův a Mařík bratr jeho zaručují se za Viktorina syna Filipova Petrovi Běličovi.

1456, 15. března. — II. C. 1.

Augustinus a Cancris cum Mauricio Piprnuosskone fratre et Victorino et Petro de Noua Ciuitate.

Opatrní muž Augustin od Rakuov, Mařík bratr vlastní Piprnuoškuov, měsčené Velikého města Pražského, přišli osobně před pana pergmistra i před jeho pány konšely, dobrovolně slíbili jsú a slibují pod svú věrú oba rukú pospolní nerozdielnú za Viktorina syna Philippova a za jeho ženu Annu k jich prosbám k Petrovi Běličovi a k jeho manželce Anně a k jich dědicóm a k jich budúcím, anebo komu by oni poručili, za šest zlatých uherských dobrých vážných na zlatě od tohoto zápisu až do svatého Martina nyní nejprve příštího na hotové zlaté, ižádných základuov v to nekladúce aniž ižádných nesnáží, a Augustinovi svrchu psanému za pět a za kopu g. také na hotový g. do téhož svatého Martina, s takovúto výmienkú dole psanú: Jestliže by mezi tím časem Viktorin anebo žena jeho svú vinnici prodali, tehdy svrchupsaný Augustin a Mařík majie k sobě ty peníze nejprve vzieti přede všemi jinými dlužníky a jse od těch dobrých lidí vyvaditi a vypraviti. A pakli by těch zlatých anebo peněz těch na ten rok nedali Augustin a Mařík Petrovi, ženě jeho, dědicóm anebo budúcím jich, tehda majie své dáti a vyplniti manželóm svrchupsaným anebo dědicóm jich, tak jakož sú slíbili pod svú věrú učiniti, a to majie beze všech škod a beze všech nákladuov Petrových anebo ženy jeho i dědicuov jich i beze všech súduov ohlašování učiniti. A kdyby ty zlaté a ty peníze Augustin a Mařík své dali věřitelóm svrchupsaným, tehdy s pomocí pergmistrovú, kterýž jesti nebo bude, Augustin a Mařík majie se u vinnici Viktorinovu i v jejie dno mocně uvázati jako v své vlastnie dědičné a s ní učiniti, což by se koli jim líbilo, a to bez Viktorinovy, ženy jeho, dědicuov jich bez překážky i bez otpornosti. Acta sunt hec presentibus magistro moncium Thomasscone et dominis consulibus eius Mauricio a pectinibus, Wenceslao a pueris, Martino a rostro lupi, Johanne frenatore, f. II. post dominicam Judica me Deus, anno domini oc L^o sexto.

41.

Úřad vinnický po místním ohledání vypovídá mezi Janem Hochem strany jedné a Václavem Donatem a Nikodemem strany druhé.

1457, 3. května. — II. D. 10.

Jakož byla nesnáze, róznice i mnozí súdové mezi Janem Hochem Světlíkovým zetěm z Nuosl s jedné, a Václavem Donátem a Nikodemem s strany druhé o mezi višňovú,

kteráž jest na vinnici řečený Pátek, a Václavovou Donátovou a Nikodemovou vinnici a chmelnici s strany druhé; i že nemohli mezi sebou strany předeepsané v nic podobného uhoditi, i s velikú pilností častopsané strany žádaly i prosily pana pergmistra i jeho pánuov konšeluov, aby výchoz učinili na tu mezi. S pilností pan pergmistr i [s] svými pány konšely přikázali stranám, aby lidi starodávné i viery hodné vyvedli a na ně zaručili pod ctí a pod věrú a pod základem pěti kopami grošů. I vyvedli jsú tyto lidi na tuto mezi zejména: Petra pastorka Mikulášova z Nuosl, Marušě tudiež z Nuosl, Vaňka Berúna měščenína z Nového města, Štěpáného Hubatého, Václava z Karlova, Jana Vladyku, Bartoše z Nového města, Brožka z Nuosl. Ti jsú takto vyznali jednostajně, že k uoběma vinnicomu byla stezka k chození svobodná a prostranná mezi dvěma řadoma višňovýma mezi Janem Hochem z Nuosl a Václavem Donátem a Nikodemem; item dále vyznali předepsaní svědkové, že ten řad druhý višňový, kterýž byl v Donátově a Nikodemově vinici a v chmelnici, ten jesti z kořen vykopán a chmelem a vínem osázen.

I vyslyševše pan pergmistr i s svými pány konšely to jich svědomie, řekli těm svědkóm, aby vedle paměti své a rozšafností nestrannú s pilností sami od sebe vedle prvotnie paměti mezníky osadili a stranám přikázali, aby při sázení mezníkuov nebyly. A když jsú to učinili a osadili mezníky, přikázali častojmenovaným stranám, aby mimo ty mezníky již osazené Václav Donát a Nikodem, jich budúcí révím aniž chmelem aniž izádnú věcí neosazovali ke škodě Janovi Hochovi, dědicóm i budúcím jeho, a též Jan Hoch i s svými budúcími také ničímž aby neosazoval, což by bylo ke škodě Václavovi Donátovi a Nikodemovi i jich budúcím. To jse stalo presen-tibus Thomascone magistro moncium, et dominis consulibus eius Wenceslao a pueris, Marzikone a pectinibus, Martino a rostro lupi, Johanne frenatore, feria III post festa Jacobi Philippi apostolorum, anno domini oc LVII°.

42.

Mikuláš mistr pivovarský a Něta manželka jeho prodávají vinnici svou pod úrok Prokopovi a bratru jeho Janovi řečenému Šlechtu ze Slovan.

1457, 2. července. — II. D. 4.

Nicolaus magister cereuisie braxator cum Procopio et Johanne Sslechta de Slovan.

Mikuláš mistr pivovarský Starého města Pražského a Něta manželka jeho, svým a dědicuov a budúcích svých jménem prodali jsú a mocí tohoto zápisu prodávají opatrným mužóm Prokopovi a Janovi řečenému Šlechtu z Slovan chmelnici a vinnici, kteréž leží mezi Drozděm pekařem s jedné a nad chmelnici Janovou na zboží kláštera svaté Anny na Velikém městě Pražském z strany druhé, za deset kop g. dobrých stříbrných rázu Pražského. Kterézto peníze Mikuláš přijel jest hotově od

Prokopa svrchu psaného, však pod výmienkami nížepsanými, takže týž Mikuláš a Něta i jich dědicové a budoucí majie a dlužni budú i zavázání jsú s též chmelnice a vinnice platiti Prokopovi a Janovi i úročiti kopu grošů do roka v časy potomnie a budúcie, ale rozdielně: na svatého Havla nyníie najprve příštíeho od toho zápisu počítajíc puol kopy grošů, a na svatého Jiříe také puol kopy g., doniž oni v své živnosti budú; pakli by který z nich umřel, ale živý zuostalý vstúpí na jich práva a též úročiti a platiti bude. Jestli pak že by pán Buoh smrtí neuchoval Prokopa svrchu psaného prvé nežli Mikuláše, a Něty a jich dědicuov a budoucích, tehdy komužkoli Prokop svrchupsaný nebo Šlechta, kterýž by jeden drnhého přebýl, komuž by odkázali chmelnici a vinnici, Mikuláš, Něta, dědicové jich deset kop g. jemu dadúce, nic více, mají a moci budú v tuž chmelnici a u vinnici jse dědicky uvázati a zápisu tohoto prázni býti.

Také jestliže by Prokop svrchupsaný za své živnosti tu chmelnici a vinnici chtěl prodati, má Mikuláše anebo Něty anebo jich dědicuov a budoucích pobiediti, a oni budú-li chtieti kúpiti, deset kop grošuov, nic více, jemu dadúce, budú moci jse v ně uvázati a též jakožto i prvé za dědické držeti, a zápisu tohoto i všech úrokuov prázdni a svobodni budú.

Jestli pak že bychom my svrchupsaní Mikuláš a Něta anebo naši dědicové a budoucí úroka kteréhokoli Prokopovi a Janovi na roky předepsaný nedali, tehdy jménem pokuty Prokop a Jan mocí tohoto zápisu dědicky ve všecknu chmelnici a vinnici bude se moci uvázati s pomocí pana pergmistra, kterýž jest anebo bude, a jie prodati, dáti, zastaviti, směniti a s ní učiniti, jakož se jim líbiti bude, beze všeho odporu i překážky naše, jako praví a mocní dědicové.

Také položeno jest znamenitě, že Mikuláš, Něta, dědicové jich majie tu chmelnici, vinnici dělati, kopati, řezati podle práva a obyčeje starodávnného vinnického a neopúštěti žádným obyče[jem] sobě a Prokopovi a Janovi na pohoršení. Pakli by opustil, pan pergmistr, kterýž toho času bude, k prosbě Prokopa a Jana bude moci to opatřiti, aby děláno bylo, jakož jeho úřad dále okazuje. Actum coram magistro moncium Thomascone et dominis consulibus eius Wenceslao a pueris, Martino a rostro lupi, Hannussio braseatore, Johanne Prazak, f. quinta ante solempnitatem Spiritus sancti, anno oc LVII°.

43.

Řehoř syn nebožky Jednorožcové zapisuje svým rukojmím ve 30 kopách svou vinnici.

1457, 24. srpna. — II. D. 8.

Já Řehoř syn někdy Jednorožcové vyznávám tiemto zápisem obecně přede všemi, ktož jej uzříe anebo čtúce slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a zdravú a čerstvú paměti beze všeho připuzenie a přinucenie zapsal jsem a mocí tohoto zápisu zapisuji deset strychuov vinnice své vlastnie dědičné, i se zdí i což k těm deseti strychóm

příslušie nynie, jenž leží od Blažka lazebníka od Točenice s té strany, rukojniem svým, a to ve třidceti kopách g. a ve dvú kopú dobrých stříbrných rázu Pražského, opatrným mužóm Vaňkovi Načerackému, Václavovi Žampachovi, Jankovi lékařovi, Baršovi barvieřovi, kteříž za ně jsú rukojniemi rozšafnému muži Martinovi Piknuoskovi od Vlčého hrdla a poctivé Dorotě manželce jeho a jeho budúcím, jakož list s visutými pečetmi na pergameně týchž rukojní dále vykazuje a vysvědčuje, pod takovou úmluvú znamenitú dole psanú: Jestliže by nás rukojní předepsaných Řehoř jistec náš nevypravil z toho rukojemstvie od Martina i od jeho budúcích na svatého Jiříe nynie najprve příštího anebo po dvú nedělí po tomž svatém Jiří, tehdá my rukojmie svrchupsaní jmáme plnú moc i plné právo tiemto zápisem svoleným těch deset strychuov i se zdí již psané vinnice prodati, komuž bychom koli mohli v témž právě, jakož sám Řehoř držel i požíval, i což k těm deseti strychóm příslušie, a to beze všech chytrostí a beze všech podstrkuov a beze všech súduov ohlašováníe. A přede všemi zápisy jinými to máme učiniti; a když bychom prodali, tehdá žádáme i prosíme pana pergmistra, kterýž by v ty časy byl, aby k naší žádosti dal nám měřice k uodměření těch deset strychuov i což k nim příslušie, a to podle práv vinnických starodávních. A toho jemu úplně věříme, že to učiní bez meškáníe. A Řehoř se svými budúcími nejma proti tomu prodání mluvíti aniž odpierati izádným obyčejem, izádnú měřú. A jestliže by Řehoře v tom času pán Buoh neuchoval, tehdá komuž by poručil, aby tuž moc i též plné právo jměl, jakožto sám Řehoř svrchupsaný. Acta sunt hec presentibus Thomasscone magistro moncium, et dominis consulis eius Wenceslao a pueris, Jahanne Prazak, Hanussio braseatore, f. IIII ipsius beati Bartholomei, anno domini LVII°.

44.

Zderazský klášter dává vinnici svou pod úrok na 10 let manželům Šíchovým.

1458, 30. ledna. — II. D. 21.

My kněz Ondřej z božieho smilováníe probošt, kněz Mikuláš převor, kněz Václav zakřišťan i veškeren konvent kláštera Zderazského na Novém městě Pražském řádu svatého Augustina, vyznáváme tiemto zápisem obecně všem a přede všemi, ktož jej uzří anebo čtúce slyšeti budú, že jsme vydali a mocí toho zápisu vydáváme vinnici naši puol sedma strychu v sobě držící a mající dědičnú Šíchovi a Vance manželce jeho na Novém městě Pražském, jich dědicóm a budúcím v úrok dole psaný, kteráž leží a usazena jest podle Prokopa Šámala s jedné a Janem šípařem z strany druhé, a to do desieti let pořád sběhlých takově a tak, že svrchupsaní manželé, dědici a budúci jich majie a dlužni budú dávati a platiti kopu grošuov kněžím svrchupsaným a tomu konventu Zderazskému, a to na svatého Martina nyní najprve příštího, a tak vždy na svatého Martina až do desieti let pořád sběhlých beze všech

nesuází a beze všech súduov ohlašovanie nám a našim budúcm budú platiti a dávati, v témž právě, jako předeapsaní knězie drželi a požívali, k mění, držení a k dědičnému požívání. A jestližeby kterého úroka na který rok rokuov totižto na svatého Martina nedali svrchupsaným kněžím a tomu konventu a zvláště až do Božieho narozenie, a mezi tiem byli jednu, druhé, třetie předeapsaní manželé obesláni a zmeškali dáti a výplniti té kopy gr. úroka, jehož Bože ostřez, tehdá kněží svrchupsaní, jich dědicové, budú moci tu vinnici i s jejím dnem zdvihnutí svrchupsaným manželóm a v ní zase se uvázati jakožto v svú vlastní dědičnú bez překážky Šíchovy, manželky jeho Vanky, jich dědicuov a budoucích. Acta sunt hec presentibus Thomasscone magistro moncium et dominis consulibus eius Johanne Studniczka, Johanne Pražák, Martino a rostro lupi, Vanya de Quetov, f. II ante Purificationis, anno domini LVIII°.

45.

Tůma sladovnik a Vacek pekař ohlašují před úřadem vinnickým poslední vůli Jana Šibeničného.

1459, 11. dubna. — II. E. 17.

Thuoma sladovnik a Vacek pekař z Poříče zeť Maňasuov, měščené Nového města Pražského, přišedše osobně před pana pergmistra a před jeho pány konšely dobrovolně vyznali jednostajně: Když jsme byli přivoláni k žádosti Jana řečeného Šibeničného, obyvatele před Olšany, ohlásil před námi, že jsem žádal s pilností pana pergmistra, aby přišel ke mně, i nemohl jsem jeho jmieti podle obyčeje dávnieho a řádu, chtě svoj statek spuособiti a řiediti. A poněvažd [!] nemuož býti pan pergmistr, i milí páni susedé, rád vás vidím, že jste ke mně přišli k mé prosbě, i což ohlásím před vámi, abyšte to v paměti měli, toto mé poslednie poručenstvie spuособuji řádem dole psaným takto: že své ženě Maretě porúciem statek svojoj, buď mnoho [nebo] málo, dokud by jse nevдалa, aby jí v tom izádný nepřekážel, nežli aby jeho požívala; pakli by jse vдалa a svoj stav vdovský proměnila, tehdá ktožby tiem statkem vládl, aby jí svrchupsané Maretě z toho statku bylo vydáno osm kop grošov bez nesnází všelikterakých, a sirotku jménem Katherine dvě kopě grošů také z toho statku aby bylo vydáno. Pak v tom času jestliže by Maretě pán Buoh neuchoval, tehdá ten statek veškeren jmá spadnutí na Jakubovo dietě kovářovo z Poříče a na Uršulu manželku téhož Jakuba kováře. Také prosím vás, milí susedé, račte radni a pomocni býti Maretě ženě mé, k čemuž by vás požádala, dokud by jse nevдалa a svého stavu neproměnila, toho vám úplně věřím jakožto přátelóm milým. Toto seznánie stalo se od svrchupsaných osob i ten spis, ješto jse stal od Jana Šibeničného, před panem pergmistrem Tomáškem a před jeho pány konšely Janem Studnickú, Váňou z Květova, Janem Pražákem, Martinem od Vlčieho hrdla, tu středu před svatým Tiburcí, anno domini M°CCCC°LIX°.

46.

Mezi Maříkem od Hřebenův a Danielem z Obory o mez mezi vinnicemi.

1459, 16. září. — II, E. 30.

Jakož mnohé nesnáze, svárové i súdové dáli jse od mnohých časuov mezi opatrným Maříkem od Hřebenuov, měščenínem Velikého města Pražského, s jedné, a rozšafným Danielem z Uobory s strany druhé o meze, kteréž mezi stranami svrchupsanými až dosavad trvaly, a tak k jich žádosti a k prosbě pan pergmistr [s] svými pány konšely výchoz učinili jednu i druhé, chtiece stranám dosti učiniti, aby mezi nimi dalších a dalších nesnází a sváruov nebylo.

I opatřivše ty meze i ty štěpy s pilností, jeden hruškový a druhý jabloňový v dolejšíem přiekopu sedící, takto jsú mezi stranami vypověděli a vyřkli, ne skrze omylnost ani skrze neopatrnost, ale s bedlivú a zdravú radú i s hodnověrnými lidmi a starodávnými pamětníky takovým obyčejem dolepsaným, že štěp hruškový přiřkli jsú Danielovi v tom přiekopci dolejšíem, aby jeho požíval i s svými potomními, a jabloňový štěp, ješto slovú michalátka, ten jsú přiřkli Maříkovi také v tom přiekopci dolejšíem sedící, aby jeho požíval, jakž [se] jemu zdá, jeden druhému nepřekážeje ani sobě kterých podstrkuov nedělajíce, ani sobě v tom škod nečiniece.

Item mezníky v dolejšíem přiekopci mezi nimi sadili jsú, tak aby každý svého požíval, pokud mezníci okazují a jakž jse seznánie od starých lidí stalo jse starodávných.

Item přiřkli jsú Danielovi svrchní meze od dolejšieho přiekopce až do svrchnieho přiekopa se vším trním až do Strahova, a to s volí a seznáním pana Maříka svrchupsaného, aby toho přiekopa Daniel i toho, což jest v něm, on i jeho potomní požívali bez překážky všelikterakého člověka. A to jse [stalo] skrze pana pergmistra Tomáška a jeho pány konšely Jana Studničku, Váni z Qwietkova, Martinem [sic] od Vlčieho hrdla, Janem Pražákem, ten pondělí*) den svaté Lidmily dědičky České země, anno domini oc LIX.

*) R. 1459 bylo sv. Lidmily v neděli.

47.

Mezi Vítem sukna kraječem a sousedy jeho o meze mezi vinnicemi.

1460, 26. května. — II, F. 16.

Jakož mnohé nesnáze a róznice byly mezi opatrným Vítem sukna kraječem a měščenínem Velikého města Pražského s jedné, a měščany téhož města Brožem bečvárem od Matky Božie z Lúže, Matiašem písařem od desk zemských, Janem Hedvikú, Křišanem z Lúže, Matějem Štětínú strany druhé o meze, jeuz jsú predepsané osoby pravily jse právo jměti, oc. A tak pan pergmistr i [s] svými pány

konšely k žádosti stran výchoz učinili k uopatření té meze, opatřivše a ohledavše s pilností a také dobrých lidí starodávních s svědomím i také s dobrou volí obů stranů, ne skrze omylnost aniž skrze neopatrnost, ale s bedlivou radou takto jsou vypověděli a vypovídají mezi stranami: že tu mezi, kteráž jest nad příkopem a nad vinnicemi svrchupsaných osob, připovídají a přiriekají mocně a budoucně Vítovi k té vinnici, kteráž drží, jeho dědicům i budoucím, jakož to ten příkop ukazuje, i s tím se vším příslušenstvím, což koli k té vinnici Vítově od starodávna příslušalo-li by, aby on i jeho potomní požívali jakožto svého vlastního dědictví, a to bez překážky nadepsaných osob i jich budoucích, a dále mimo ten příkop nesahali, aniž kterého práva k tomu neměli. Kterážto výpověď obě straně přijely jsou dobrovolně bez všech otporností. Acta sunt presentibus magistro moncium Thomassone et dominis consulibus eius Johanne Studniczka, Wanya de Kvietov, Johanne Prazák, Martino a rostro lupi, feria secunda ante Penthecosten, anno domini LX°.

48.

Mezi Tomáškem perkmistrem a Vaňkem mydlářem o meze mezi vinnicemi.

1460, 15. září. — II. F. 28.

Jakož byla nesnáze a různice i soudové od mnohých časuův mezi opatrným panem pergmistrem Tomáškem s jedné a Vaňkem mydlářem měščením Nového města s strany druhé o meze mezi nimi zasazenými, kterážto jedna meze jest vedle chmelnice Vaňka Křížaly a vedle pole svrchupsaného pergmistra, a druhá meze jest v konci na přóčelí pole i chmelnice páně pergmistrovy a vedle Havla koláře; a tak páni konšelé vinníční k žádosti oběma stranoma, nechťe, by mezi nimi další svárové a nesnáze trvaly a stály, východ jsou učinili jednu i druhé a s pilností to opatřivše, a také na svědomie starodávních držitelův jse zeptavše i vyslyševše je tam na těch mezích, jakožto Jakuba měřiče přísežného, a druhého Jakuba syna někdy Kunšova měščenína Nového města Pražského, kteřížto toho požívali a v držení byli za krále Václava slavné paměti, takový nález i ortel konečný jsme mezi stranoma vyřkli a vypověděli obyčejem dolepaným, nic po sobě nepozuostavujíce: Nejprve ty meze obě příční a protiční přiriekáme panu pergmistrovi Tomáškovi, dědicům a budoucím jeho, i tu velikou hrušku zdobnici, kteráž sedí v konci té meze dlouhé; a nad tú hrušku má býti stezka lokte jednoho široká, a ta stezka má býti dlouhá, jakž meze okazu[je], a té stezky pergmistr, jeho budoucí i Vaněk Křížala majie jie ze spolku požívati a opravovati jednostajně bez škody jeden druhému nečinie. A to jse stalo za konšeluův vinnických Jana Studničky, Váni z Květova, Martina od Vlčieho hrdla, Jana Pražáka, ten pondělí před svatou Lidmilou České země dědičků, léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého.

49.

Mezi dědici Jana Rychlíka o statek jeho.

1460, 24. listopadu. — II. F. 22.

Ve jméno božie amen. Jakož jsou mnohé nesnáze i różnice o statek nebožce Januov Rychlíkuov a Jany manželky jeho mezi jich přátely a příbuznými, a zvláště mezi Ješú a Kubkú s jedné a Kačkú a Ursulú s strany druhé, kteréžto różnice až dosavad a trvaly jsou oc: I pan pergmistr i s svými pány konšely slyševše ty różnice a nesnáze mezi jich přátely, chtěie stranám dosti učiniti, se vši pilností a opatrností ty věci váživše, ne skrze omylnost, aniž ani skrze neopatrnost, ale s bedlivú a zdravú pamětí takto jsou konečný ortel a výpověď mezi jich přátely o ten statek učinili, nic po sobě nepozuostavujíce, izádných súduov a nesnází, tímto obyčejem dole psaným učinili jsme: Nejprve jakož nebožčík Jan Rychlík podle kšaftu dal a rozkázal dvě kopě gr. dáti Kačce s toho domku na Újezdě, aby skrze Ješu a Kubku byly dány, ty jsou vyplněny již řečené Kačce skutečně. A když bylo po smrti Jany matere jejie, tehdá táž Kačka dcera jejie táhla jse na ten statek mateřní, kterýž jesti odkázán Ješovi a Kubkovi skrze Jana Rychlíka, pravieci, že by lepší právo jměla po materi své nežli Ješa a Kubka svrchudotčení i sestra jejie Ursula. Tu pan pergmistr i [s] svými pány konšely svědomie jsou řádné vyslyšeli i kšaft kázali čísti, že jejie sestra Ursula s toho statku jesti odbyta, i sama Kačka sestra jejie vlastnie též vyznala před námi, že jesti odbyta až docela, i jiní svědci také jsou o tom hodně vyznávali. A tu výpověď naši obě straně jsou přijaly.

Pak svrchupsaný pan pergmistr i s svými pány konšely ještě jsou toto vypo- věděli mezi Ješú a Kubkú a Kačkú svrchupsanú: Aby Kačka svrchupsaná tolikéz s toho statku jměla jakožto Ursula sestra jejie, prikázali svrchupsaným Ješovi a Kubkovi, aby Kačce přidali s té vinnice Janovy Rychlíkovy čtyři kopy, ale rozdielně, dvě kopě na svatého Martina nynie nejprve přístieho a od toho svatého Martina v rok ostatnie dvě kopě aby jí dány byly bez otpornosti skrze svrchupsané Ješu a Kubku; a táž Kačka aby potom věčně a budúcně nenařiekala toho statku Rychlíkova izádným oby- čejem, izádnú měřú. A ten ortel a výpověď stal jse skrze pana pergmistra Tomáška a jeho pány konšely Janem Studničkú, Vání s Květova, Martinem od Vlčieho hrdla, Janem Pražákem, ten pondělí před svatú Kateřinú, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šedesátého oc.

50.

Kšaft Kateřiny vdovy po Bartošovi zlatníku.

1461, 2. dubna. — II. G. 1.

Ve jméno božie amen. Já Kačka vdova po nebožci Bartošovi zlatníkovi zuo- stalá vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdež čten neboli čtúce slyšáu

bude, že, ačkoli z dopuštění božieho nemocna jsem a nezdravá na těle, avšak proto paměti dobré a svobody zdravého rozumu požívajíc, nechťec ráda, by o statek po mně zuostalý mezi příbuznými a přátely mými kteří svárové a nesnáze po mé smrti jse dále, toto mé poslední poručení a konečný úmysl vůle mé o témž o všem statku mém mně z daru božieho pójčeném řiedila jsem a spusobila, i mocí toho kšaftu a posledního poručení mého řiedím a spusobuji obyčejem takovýmto, tak že vinnici mů, kteráž leží mezi vinnicemi Haškovú mečiere s jedné a Karvulovú husařovú z Nového města Pražského s strany druhé, a podle toho i s tím také všecken jiný statek muoj movitý i nemovitý, kdež by a na čemž koli ten záležal a kterým neb kterakým koli [jménem] muož a mohl by jmenován býti, nic ovšem nevymieňujíc aniž co pozustavujíc, dala jsem dobrovolně a vzdala i mocí tohoto kšaftu a poručení mého se vším celým a plným právem mým dědicky a k věčnosti odkazuji a oddávám po mé smrti Jankovi Kubíkovi z Košiere, bratru mému vlastniemu, k jmění, držení a k svobodnému požívání i s tím, když a což jse jemu líbí nebo líbiti bude, jakožto svým vlastním k učinění bez jiných přátel mých nebo kterýchkoli lidí odporu a překážky, tak však, aby týž Janek bratr z toho ze všeho po mně zuostalého statku vydal přátelům mým a osobám nížepsaným, což jim otkazuji, jakož se tuto píše: nejprve Matějovi z Košiere kopu grošů, Pavlovi uzďáři synu jeho kopu grošuov a Vaňkovi z Holyně kopu grošuov. Na potvrzení toho prosila jsem slovutného Jana řečeného Slepice rychtáře, múdrých a opatrných pánuov Jana z domu Kočovníkov a Martina od Vlčieho hrdla, konšeluov přísežných Starého města Pražského, že jsú pečeti své dali přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán léta od narození syna božieho tisícieho čtyřistého šestdesátého prvnieho, ten čtvrtek před svatým Ambrožem.

(Další část této sbírky viz v některém pozdějším díle.)

Rejstřík písemností

obsažených v díle patnáctém.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

A. XXX. Dopisy rodu Švamberského z let 1449—1526. Z archivů Třeboňského a Orlického vydávají *Antonín Rezek, František Mareš a Josef Kalousek*. Na stranách 1 až 170.

	Str.
Úvod	1
1. V Strakonících 30. dub. 1449 Václ. z Michalovic Hynkovi z Švamberka o škodě rybníkem	2
2. V Boru 3. kv. 1449 Hynek z Švamb. Oldřichovi z Rosenberka o témž	3
3. 27. září 1465 Běšín a Reissensteiner smlouvají Bohuslava z Švamb. a Jana z Mělnic o louku	3
4. V Plzni 23. říj. 1467 Hilarius Litoměřický Bohuslavovi z Šv. o interdiktu	4
5. V Strakonících 16. ún. 1468 Jan ze Švamberka Volyňským o poplatky	4
6. V Strakonících 16. ún. 1468 týž rychtářovi z Nišovic o platy	5
7. (1470?) Jan z Rosenberka (?) Bohuslavovi z Švamberka o kata na zločince	5
8. V Strakonících 27. led. 1471 Jan z Švamb. Janovi z Rosen. klade rok s Burianem z Lučan	6
9. V Strakonících 8. dub. 1471 Jan z Švamberka Janovi z Ros. o sjezdu k obecnému dobrému	6
10. V Boru 12. pros. 1473 Boh. z Švamberka opatovi v Teplé o farári Kladrubském	6
11. Na Zvíkově 31. říj. 1474 písař Zvíkov. purkrabímu Krumlovskému o psa	6
12. 31. pros. 1474 Racek z Švamberka Jindřichovi z Rosenberka o Rakušanech	6
13. (1474?) Václ. Holub Bohuslavovi z Šv., aby v Cerhonicích dvůr postavil	7
14. Na Zvíkově 25. dub. 1475 purkrabí Jarohněvovi z Úsuší o věznicích Píseckých	7
15. (Okolo 1475?) úředník Zvíkovský pánovi o úrocích Dubňanskému	8
16. (Okolo 1475) týž témuž o peníze, že pacholci nechtějí čekati oc	8
17. Na Chlumci (19. led. 1476?) Jan z Březí písaři Zvíkov. o zemanovi, který půjčí peníze .	8
18. Na Chlumci 12. bř. 1476 Anna z Risenberka Bohuslavu z Švamb. o obsazení kostela oc .	9
19. Na Zvíkově 16. bř. 1476 purkrabí Bohuslavovi z Šv. o mýtech, rybníku, věznicích	9
20. Na Zvíkově 23. bř. 1476 týž témuž o stavění rybníka	10
21. V Budějovicích 2. dub. 1476 Petr z Doudleb Bohuslavovi z Šv. o právu na lidi z Hořic .	11
22. Na Winterberce 1. čna 1476 Petr Kaplér Bohuslavovi z Šv. o zvětinu a zboží Huské . .	11
23. Na Zvíkově 29. čce 1476 purkrabí zdejší Krumlovskému o věznicích	11
24. V Trandorfu 5. říj. 1476 Zd. z Šternberka Bohuslavovi ze Šv. a jiným o ležení v Rakousích	12
25. 28. říj. (1476) Bohuslav z Obytec Bohuslavovi z Šv. o vzatém koni oc	12

	Str
26. Na Zvíkově 28. říj. 1476 Jan Mníšek Bohuslavu z Šv., že vatoupí do jiné služby . . .	13
27. Na Zvíkově 3. list. 1476 hejtman Bohuslavovi z Šv. o potřeby hradu, o rybníku oc . . .	13
28. Na Zvíkově 12. list. 1476 týž témuž o dodělání rybníka oc . . .	14
29. Na Zvíkově 14. list. 1476 týž Jaroslavovi Zmrzlíkovi o vězně z Podhradí . . .	15
30. (List. 1476) týž Bohuslavovi z Šv. o zajetí Chalance, o rybníku, o koně oc . . .	15
31. (1476?) týž témuž, že kněz Jan nechce podržeti fary v Sepekových oc . . .	17
32. Na Zvíkově (1476?) týž témuž posílá list Burianův, o věcech duchovních . . .	17
33. (1476) týž témuž o pozůstalosti kněze Jana v Manětíně . . .	17
34. (1476?) Stanislav z Přerova (Bohuslavu z Šv.) o zástavě Lomů a Maršova . . .	18
35. Na Zvíkově 26. led. 1477 hejtman Bohuslavovi z Šv. o přijetí služebníka, o vozíky . . .	18
36. Na Švamberce 2. ún. 1477 hejtman zdejší Bohuslavu z Šv. za odpuštění základu . . .	19
37. 10. ún. 1477 Racek Kocovský Bohuslavu z Šv., co král Matyáš odpověděl o Budějovských . . .	19
38. Na Zvíkově 19. ún. 1477 hejtman Bohuslavovi z Šv. o hlídání hradu, o rybnících . . .	19
39. Na Wintřberce 21. ún. 1477 Petr Kaplíř témuž o roku Kocovského s Budějovskými . . .	19
40. V Budíně 27. bř. 1477 král Matyáš témuž o dojití příměří, o rozepsání sjezdu oc . . .	19
41. V Blatné 20. kv. 1477 Racek z Švamberka hejtmanu Zvíkov. o vyrovnání dluhu . . .	20
42. V Budíně 30. kv. 1477 král Matyáš Bohuslavovi z Šv. posílá Tetaura s poselstvím . . .	20
43. V Blatné 6 srp. 1477 Lev z Rožmitála témuž o mýto na vodě . . .	20
44. Na Zvíkově 25. srp. 1477 Linhart písař Hadovi o sporu Plzeňských s hofrychtěrem . . .	20
45. V Kornenburce 5. říj. 1477 král Matyáš Bohuslavu z Šv. o jednání, o válce . . .	21
46. V Kornenburce 18. říj. 1477 týž témuž, zda táhnou Čechové císaři ku pomoci . . .	21
47. (Před 17. list. 1477?) Linhardt písař Bohuslavu z Šv., kterak Kocovský běže . . .	21
48. V Kladrubech 25. list. 1477 opat Bohuslavovi z Šv. stěžuje si na B. z Gutšteina . . .	22
49. (V list. 1477?) hejtman Zvíkov. Bohuslavovi z Šv. o věcech válečných . . .	22
50. Na Zvíkově 2. pros. 1477 Bohuslav z Šv. Budějovským, aby mu poslali kotláře . . .	22
51. (Před Horažďovici 1477) Jan Sudlice hejtmanu Zvíkov. o válečné potřeby . . .	23
52. (Na Rosenberce 1477) Jan z Vlksic Bohuslavovi z Šv. posílá aufslák . . .	23
53. (1477?) hejtman Zvíkov. Bohuslavovi z Šv. o přijetí pacholka . . .	23
54. Na Švamberku (1477?) úředník zdejší pánovi z Šv. o rukojmích . . .	24
55. V Korneuburce 7. led. 1478 král Matyáš Bohuslavovi z Šv. omlouvá neochotu k míru oc . . .	24
56. Na Zvíkově (7. ún. 1478?) hejtman Krumlovskému purkrabí o sponky . . .	24
57. V Praze 27. ún. 1478 král Vladislav svým stranníkům o příměří se Švamberkem . . .	24
58. V Třeboni 2. dubna 1478 Hynek z Švamb. Budějovským o škodách, o Horažďovicích . . .	24
59. V Budíně 21. dub. 1478 král Matyáš Dobrohostovi o jetí Bohuslava z Švamb. . . .	25
60. Na Zvíkově 8. kv. 1478 hejtman Hynkovi z Šv. o válce, o listu krále Uherského oc . . .	25
61. V Budíně (12. kv. 1478) Kozel z Kladrub o penězích pro Bohuslava z Šv. . . .	26
62. Na Zvíkově 18. kv. 1478 hejtman Hynkovi z Šv. o penězích, o výměně vězně oc . . .	26
63. Na Zvíkově 24. kv. 1478 týž témuž o peníze, o mýto, vrácení poddaného . . .	27
64. Na Boru 16. čna 1478 purkrabí Hynkovi z Šv. o vojné a zlepšení jorgeldu z Bavor . . .	28
65. Na Hluboké 1. srp. 1478 Racek ze Švamberka Budějovským o Crhana . . .	29
66. Na Hluboké 11. srp. 1478 týž Bohuslavu z Šv., že nemůže k němu přijeti . . .	29
67. Na Hluboké 13. srp. 1478 týž Budějovským o věci jim sebrané . . .	30
68. (Před Horažďovici) 15. srp. 1478 Jan Sudlice hejtmanu Zvíkov. o dosloužení žoldnéřů . . .	30
69. Na Hluboké 21. září 1478 Racek ze Šv. Budějovským o vinníku jakémsi . . .	31
70. V Strakoncích 20. list. 1478 Jan ze Šv. císaři Fridrichovi o rok k nápravě škod z Rakous . . .	31
71. (1478?) hejtman Zvíkovský pánu ze Švamberka o mýto z vorů, o rukojmí . . .	31
72. (1478) písař Linhart pánu ze Šv. o svědomí opatovi Tepelskému . . .	32
73. (1478) hejtman Zvíkov. Švamberkovi posílá listy odpovědné, o závdavek žoldnéřům . . .	33
74. (1478) týž témuž o dosloužení služebníka, o koupi ryb a herynků oc . . .	33
75. Na Boru 6. ún. 1479 Bohuslav z Švamb. Vokovi z Rosenberka slibuje pomoc . . .	34
76. V Praze 16. dub. 1479 král Vladislav Vokovi z R. o propuštění Bohuslava z Šv. . . .	34
77. (1479) Stříbrští Bohuslavu ze Šv. za ochranu obyvatelů pod jednou způsobou . . .	34

	Str.
78. V Boru 16. dub. 1480 Hynek ze Šv. otci svému Bohuslavovi o hospodářství	34
79. V Praze 5. čna 1480 král Vladislav Bohuslavovi z Šv. o při s opatem Tepelským	35
80. (1480?) Markéta z Rožmitála Hendrichovi ze Šv. o jždě do Varů, a otci Bernartinovi	36
81. V Lipsku 29. led. 1481 Kašpar z Vrhavče Hendrichovi z Šv. o studiích Bohuslava z Šv.	37
82. 25. kv. 1482 Hynek ze Šv. Bohuslavu ze Šv. o při s opatem Tepelským	37
83. Na Krumlově 28. kv. 1482 Kunrát z Petrovic svědčí o přivozu u Podolí	38
84. Na Krumlově 14. čna 1482 Radkovec z Mirovic a Otík z Kyselova o témž	38
85. Na Švamberce 6. bř. 1485 hejtman Bohuslavovi z Švamberka o hospodářství	38
86. (1485?) Hynek z Šv. Bohuslavovi z Šv. o hospodářství, o sněmu	39
87. V Krumlově 5. srp. 1486 Vil. z Pernšteina Bohuslavovi z Šv. o raroxy	39
88. Na Ratajích (29. kv.?) 1488 hejtman Bohuslavovi z Šv. popisuje zboží Talmberské	39
89. Ve Strakonících 24. řj. 1488 Jan ze Šv. Bohuslavovi o své nemoci	40
90. Ve Zvíkově 21. řj. 1489 hejtman Bohuslavovi z Šv. o hospodářství v Ratajích	41
91. Na Švamberce 14. pros. 1489 hejtman Bohuslavu z Šv. o věcech poddanských a církevních	42
92. Na Boru 23. kv. 1490 hejtman Henrichovi z Šv. o vzatcích Němcům, o hospodářství	43
93. V Praze (8. čna 1490) Jan z Šelnberka Henrichovi z Šv. o král. jždě do Uher oc	44
94. V Praze (9. čna 1490) týž témuž o berni, o tažení na vojnu	44
95. V Domažlicích 21. čna 1490 úředník zdejší Henrichovi z Šv. o povolnosti Chodův	45
96. Na Zvíkově 25. list. 1490 Henrich z Šv. Bohuslavovi z Újezdce o koupi dvoru v Lestkové	46
97. Ve Voselci (12. pros. 1490?) Přibík z Dlouhé Vsi Henrichovi z Šv. o své svatbě	47
98. Ve Štěkni (1490) Mik. z Říčan Henrichovi z Šv. o rozsudi	47
99. (1490?) Jan z Kladrubec témuž o lékařství	47
100. V Strakonících (13. ún. 1490?) Jan z Švamberka Henrichovi z Šv. o p. z Rosenberka	48
101. 12. ún. 1491 Konstancie Šlikovna Henrichovi z Šv. o kaplana	48
102. V Strakonících 10. bř. 1491 Jan z Švamberka Budějovským o dluh Lantrogové	49
103. Na Boru 8. dub. 1491 purkrabí Henrichovi z Šv. o věcech hospodářských	49
104. V Strakonících 9. dub. 1491 Jan z Šv. Henrichovi z Šv. o sjezdu s Vokem z Ros.	50
105. V Strakonících 12. dub. 1491 týž témuž o jždě do Prahy	50
106. Na Švamberce 9. čna 1491 hejtman Henrichovi z Šv. o sporu s Bezdrůžickými	50
107. Na Budyni 9. čce 1491 Jan Zajíc Henrichovi z Šv. o rukojemství na dluh	51
108. Na Lštěni 19. čce 1491 Petr z Šternberka Henrichovi z Šv. o lovu	51
109. V Strakonících (18. srp. 1491) Jan z Šv. Henrichovi z Šv. o robotách v Kestřanech	52
110. Na hr. Praž. 5. řj. 1491 nejv. purkr. Henrichovi z Šv. o platu Kovářovské	53
111. V Boru 6. řj. 1491 Konstancie z Holejče Henrichovi z Šv. o vrácení kamene	53
112. V Strakonících 15. řj. (1491) Jan z Šv. Henrichovi z Šv. o kupování Kestřan	54
113. Na hr. Praž. 17. řj. 1491 nejv. purk. Henrichovi z Šv. o podací Kovářovské	54
114. Na hr. Praž. 21. řj. 1491 týž témuž, aby nesahal mocí na Kovářovskou	55
115. V Strakonících (2. list. 1491) Jan z Šv. Henrichovi z Šv. o peníze za Kestřany	55
116. V Budíně 30. led. 1492 kr. Vladislav témuž o při s J. Hruškou z Tábora	55
117. Na hr. Praž. 27. bř. 1492 hejtmané zemští Henricha z Šv. obsílají pro Kovářovskou	56
118. V Strakonících 25. dub. 1492 Jan z Šv. Henrichovi z Šv. o svém zdraví	57
119. Na Boru 5. kv. 1492 Oldřich Smrčka Henrichovi z Šv. o rybníkářství	57
120. 26. kv. 1492 obec Chodovská témuž o zachování svých svobod	58
121. V Strakonících 22. čna 1492 Jan z Švamberka Henrichovi z Šv. o vína	58
122. Na hr. Praž. 27. čce 1492 zemští hejtmané Henrichovi z Šv. kladou rok s Dejmkem	59
123. Na Zvíkově 1. září 1492 Děpolt z Lobkovic témuž slibuje pomoc s lidem svým	59
124. V Strakonících 3. září 1492 Jan z Šv. Henrichovi z Šv. slibuje pomoc	59
125. Na Zvíkově 11. řj. 1492 Jindřich z Šv. nejv. purkrabímu stěžuje si na Kovářovskou	60
126. Na Krakovci 13. pros. 1492 Jindřich z Kolovrat Henrichovi z Šv. o služebníka	61
127. V Plzni 2. led. 1493 Plzeňští témuž o vrácení mistra popravního	61
128. Na Blatné 3. led. 1493 Zdeněk z Rožmitála Henrichovi z Šv. o zajíce	61
129. V Jindř. Hradci 25. led. 1493 hejtman zdejší témuž o vína	62

	Str.
130. V Tachově 26. bř. 1493 Siguna z Ortenburka témuž o bezpečnost svého poddaného . . .	62
131. Na Švamberce 2. čce 1493 hejtman témuž o ustanovení opata v Milévsku . . .	63
132. V Jihlavě 14. čce 1493 opat Želivský témuž o volbě opata a kázni v kl. Milévském . . .	64
133. V Domažlicích 18. srp. 1493 Mat. z Domaslavě témuž o peníze pro Bohusl. z Šv. do Lipska . . .	64
134. 15. říj. 1493 purkr. na Boru témuž o jestřábu, mřtízích z Mnichova, o hospodářství . . .	65
135. V Blatné 17. říj. 1493 Zd. z Rožmitála témuž o odměnách za výtopu rybníka . . .	66
136. V Strakonících 23. říj. 1493 Jan z Švamberka témuž o při s Píseckými o rybník . . .	66
137. Na Zel. Hoře 5. pros. 1493 Zd. st. z Šternberka témuž o sjezd do Plzně proti Němcům . . .	67
138. V Bezručicích 26. bř. 1494 Jiří z Kolovrat témuž o věcech církevních . . .	67
139. V Domažlicích 22. kv. 1494 purkr. zdejší témuž o nesnázích s Němci . . .	68
140. Na Boru 22. kv. 1494 purkr. zdejší témuž o zločinci nedosmrčeném . . .	69
141. V J. Hradci 10. ún. 1495 hejtman zdejší Henrichovi z Švamberka o vína . . .	70
142. (V Mirovicích) 25. bř. (1495) kněz Jan témuž žaluje na kacíře . . .	70
143. V Kladrubech 7. kv. 1495 Kladrubští témuž o peníze dědiců Sekáčových . . .	71
144. V Strakonících 14. čce 1495 Jan z Švamberka Janovi z Janovic o škodě v Bavořích . . .	71
145. V Strakonících 13. kv. 1497 týž Budějovským o soudu Petra Dubikara . . .	72
146. V Strakonících 4. říj. 1497 týž týmž o témž . . .	72
147. V Strakonících 12. pros. 1497 týž týmž opět o nějakou věc Dubikara . . .	73
148. Ve Svržně 8. září (1498) Burjan z Švamberka Henrichovi z Šv. o pychu Bamberkých . . .	73
149. Ve Špitále 26. kv. 1499 Matáš z Třebaska Henrichovi z Šv. o propuštění lidí . . .	73
150. Na Boru 12. srp. 1499 fišmistr témuž o rybníkářství . . .	74
151. V Strakonících 11. čce 1500 Jan z Šv. Budějovským o přijetí kajícího vraha . . .	74
152. V Třebli 1. kv. 1501 Zd. z Švamberka Oldřichovi z Ros. o poddaného . . .	75
153. V Třeboni (27. kv. 1502?) Markéta z Šv. Oldřichovi z Ros. o přimluvu u desk . . .	75
154. V Domažlicích (před 28. zářím 1505) purkr. zdejší Henrichovi z Gutšteina o silnice . . .	75
155. V Boru (po kv. 1506) Jindřich z Příchiny Křištofovi z Šv. o zajetí synů Hynka z Šv. . .	76
156. V Domažlicích 25. čna 1506 purkr. zdejší Borskému o škodách z Němec . . .	76
157. Na Boru 5. čce 1506 purkr. Křištofovi z Šv. o nepřátelství Henricha z Gutšteina . . .	77
158. Na Boru 13. čce 1506 týž témuž o přípravách svých před sjezdem Plzeňským . . .	78
159. Na Boru 31. srp. 1506 úředník zdejší témuž o přípravách proti nepřítelům . . .	79
160. Na Boru 31. srp. 1506 týž témuž o rybníkářství, o robotách Kladrubských . . .	80
161. Na Švarcenburce (2. září 1506) Bohuslav a Jan z Šv. Petrovi z Ros. o výplatu z vězení . . .	81
162. Na Boru 21. září 1506 hejtman zdejší Křištofu z Šv. o hospodářství, o židech . . .	82
163. Na Schwarzenburce (16. list. 1506) bratři z Šv. matce své o výplatu z vězení . . .	83
164. Na Schwarzenburce 16. list. (1506) tíž Křištofovi z Švamberka o totéž . . .	83
165. Na Boru 20. ún. 1507 purkr. zdejší témuž o hospodářství, o rybnících . . .	84
166. Na hr. Praž. 19. říj. 1509 kr. Vladislav Henrichovi z Švamb. o Annu Vozidlňovu . . .	86
167. Na hr. Praž. 18. led. 1510 týž témuž o Annu Vošelenovu . . .	86
168. Na Švamberce 7. pros. 1510 hejtman Henrichovi z Šv. o stavbách, o hospodářství . . .	87
169. Na Ratajích 8. kv. 1511 purkr. zdejší Henrichovi z Šv. o hospodářství . . .	88
170. Ve Zvíkově 28. říj. 1511 Jan Kotečník Křištofovi z Šv. o platech . . .	88
171. Na Leštně 13. list. 1511 Petr z Šternberka témuž o při s Zajímačem, o Benákově . . .	89
172. Na Zvíkově 26. list. 1511 Henrich z Šv. témuž o vína, koně, olej makový . . .	90
173. Na Táboře 1. pros. 1511 Václ. Kropáč Henrichovi z Šv. o koření . . .	90
174. Na Boru 6. srp. 1512 Jan z Šv. Křištofovi z Šv. o smrti Bohuslava z Šv. . .	91
175. Na Leštně 4. list. 1512 Petr z Šternberka témuž o p. Lvovi, o Turcích . . .	91
176. Na Svojsicích 21. list. 1512 Petr Amcha témuž ohlašuje se návštěvou . . .	92
177. V Prachaticích 6. ún. 1513 Václ. Litochleb Henrichovi z Šv. o koření a vína . . .	92
178. Na Švamberce 8. ún. 1513 hejtman témuž o stavbách na Švamberce . . .	92
179. V Zvíkově 13. ún. 1513 Henrich z Šv. Křištofovi z Šv. o manech Zvíkovských . . .	94
180. Na Hradišti n. Lab. 10. bř. 1513 Eliška z Kolovrat témuž o nemoci mužově oc . . .	94
181. Na Zvíkově 11. dub. 1513 Henrich z Šv. svým strýcům o věno vdovy po Bohuslavu z Šv. . .	95

Str.

182. Na Zvíkově 12. dub. 1513 týž Křištofovi z Šv. o koupi Orlíka	96
183. V Krumlově 21. dub. 1513 Anežka a Markéta z Šv. Křištofovi z Šv. o peníze	96
184. Na Zvíkově 29. kv. 1513 Václ. Kekule témuž o vína	97
185. 25. čna 1513 Jan z Ebernic témuž; válečné noviny z cizích zemí	97
186. V Praze 9. srp. 1513 Václ. z Kolovrat témuž o věně Elišky z Kolovrat, o sněmě oc	98
187. V Praze 26. řij. 1513 Jeroným ze Skuhrova Henrichovi z Šv. o právních procesech	98
188. Na Ratajích 29. řij. 1513 purkr. zdejší témuž o jezu a věcech hospodářských	100
189. V Jemnici (14. list. 1513) Zdeněk z Račina témuž o vína	101
190. Na Švamberce 10. pros. 1513 písař zdejší témuž o věcech hospodářských a lovech	101
191. Na Zvíkově 5. kv. 1514 Henrich z Šv. Vojtěchovi z Pernšteina o nejv. hofmistrství	103
192. Ve Švihově 7. čna 1514 Jindř. z Risen. Křištofovi z Šv. o přímluvu za komor. ku králi	103
193. V Praze 9. čna 1514 Ladislav z Šternberka přímluvu ku komornictví slíbil jinému	104
194. Na Bezručicích 8. čce 1514 Jiřík z Kolovrat témuž o nepřátelském počínání Pražan	104
195. V Budíně 13. čce 1514 Jan z Kolovrat Henrichovi z Šv. o pokutách Tábořských	105
196. V Budíně 13. čce 1514 list kr. Vladislava Janovi z Kolovrat na pokutu Tábořských	106
197. V Bilíně 12. srp. 1514 Děpolt z Lobkovic Křištofovi z Šv. o vína, rarohy, o městech	107
198. Na Zvíkově 17. led. 1515 Henrich z Šv. témuž o zlatém voze, drobné zprávy	107
199. 23. bř. 1515 Jan z Ebernic témuž o hospodářství, o Rendlovi podkomořím	108
200. Na Zvíkově 16. dub. 1515 Henrich z Šv. témuž o zřízení špitála v Boru, o p. Lvu oc	109
201. Na hradě Praž. 16. čna 1515 sněm Křištofovi z Šv., že jest zvolen na sjezd do Vídně	111
202. Na Zvíkově 19. čce 1515 Henrich z Šv. témuž o témž, o svěcení kostela v Boru	111
203. Na Zvíkově 7. srp. 1515 týž témuž o témž svěcení, o hospodářství	112
204. 2. září 1515 opat Kladrubský témuž, co činiti proti odpovědníku Bohmickému	114
205. V kl. sv. Prokopa 25. září 1515 Jan Zajímač témuž o honech	115
206. Na Vorlíce 26. září 1515 Jiřík z Adlaru témuž o stavbách na Vorlíce	116
207. 26. řij. 1515 purkr. Ratajský témuž o poddanských poměrech panství Ratajského	116
208. Na Vorlíce 28. řij. 1515 purkr. zdejší témuž o lámání kamene vápenného i zdicího	120
209. V kl. sv. Prokopa 7. list. 1515 Jan Zajímač témuž přeje k narození syna	120
210. V Praze 16. list. 1515 Petr Abršpach témuž o koupi zboží Litoborského a Šonova	121
211. V Boru 20. list. 1515 Křištof z Šv. Petrovi Abršpachovi o témž	122
212. Na Vorlíce 21. list. 1515 purkr. Křištofovi z Šv. o lámání kamene	123
213. Na Vorlíce 30. list. 1515 týž témuž o věci snědné	123
214. (1515?) týž témuž o opravách a nájmu dvorů	123
215. 3. led. 1516 Sigm. Holec Křištofovi z Šv. o rukojemství za p. Lva	124
216. Na hr. praž. 14. led. 1516 Jar. z Šelnberka témuž o sporu s Janem Vřesovským	124
217. 8. ún. 1516 Sušičtí témuž o zasekané cestě na Kreuzberg	125
218. Na Zvíkově 19. dub. 1516 Henrich z Šv. témuž o věcech rodinných, o sněmu	125
219. Na Vorlíce 20. čna 1516 písař zdejší témuž o výdajích na stavbu	126
220. V Zvíkově 31. čce 1516 Jan z Recšteinu témuž o věno své ženy	127
221. Na Zvíkově 22. srp. 1516 Henrich z Šv. témuž o jízdě k císaři	127
222. Na Zvíkově 23. list. 1516 týž témuž o sněmu Roudnickém oc	128
223. 30. pros. 1516 Vodňanští Henrichovi z Šv. o dluh za vápno	129
224. Na Zvíkově 31. pros. 1516 Henrich z Šv. Křištofovi z Šv. o list na dolování oc	129
225. Na Bečově 24. bř. 1517 Jan Pflug témuž Křištofovi o půjčku oc	130
226. Na Zvíkově 19. dub. 1517 Henrich z Šv. témuž o sjezdu kraje Plzeň.	131
227. 12. kv. 1517 Jan Pflug témuž o témž a o při s Trautenbergerem	133
228. V Třebli 19. kv. 1517 Mik. z Šv. témuž, že falckrabí bere mu statky	133
229. Na Zvíkově 12. září 1517 Henrich z Šv. témuž přeje k narození dcery oc	134
230. V Domažlicích 6. list. 1517 purkr. zdejší témuž o škodách Chodům od Bavorů	135
231. V Budíně 7. list. 1517 Děpolt z Lobkovic témuž o jednání s Kfelč., o sjezd v Litoměř.	136
232. Na Vorlíce 26. pros. 1517 písař témuž o vybírání ospů a platů	137
233. Na Zvíkově 7. led. 1518 Henrich z Šv. témuž o svatbě Jana Cinišpána	137

	Str.
234. V J. Hradci 7. led. 1518 Rinart z Říčan Henrichovi z Šv. o vína	138
235. V Kadani 12. dub. 1518 guardian Křištofovi z Šv. odporučuje klášter v Stříbře	139
236. Na Zvíkově 16. dub. 1518 Henrich z Šv. témuž o špitále v Boru	139
237. Na Zvíkově 10. kv. 1518 týž témuž o nebezpečných cestách, o lékařství pro oči	140
238. Na Zvíkově 12. kv. 1518 týž témuž o nemoci Mikuláše Dajma	141
239. Na Prostiboři 16. kv. 1518 Markéta z Gutšteina témuž Křištofovi o dluh	142
240. Na Dobronicích 18. kv. 1518 Jan ze Rzávého Henrichovi z Šv. o dar kostelu	142
241. Na Zvíkově 2. čce 1518 Henrich z Šv. Křištofovi z Šv. o manech Zvíkovských	143
242. V Zalužanech 3. čce 1518 Jan z Lub Křištofovi z Šv. o prodeji svého statku	143
243. 2. září 1518 Jan z Eberníc témuž o politických poměrech, o hospodářství	144
244. Na Třebli 9. září 1518 Zd. a Mik. z Šv. Křištofovi a Janovi z Šv. o škodách z Bavor	145
245. V Kladrubech 9. září 1518 opat Henrichovi z Šv. o chrta	146
246. Na Zvíkově 13. říj. 1518 Henrich z Šv. Křištofovi z Šv. o kaplanství v Boru	147
247. V Prachaticích 9. pros. 1518 Václ. Litochleb Henrichovi z Šv. o sladká vína	148
248. Na Roupově (před 1519) Jan z Roupova Křištofovi z Šv. o peníze za Kašperk	148
249. V kl. Kladrubském 15. bř. 1519 opat témuž o schůzi u p. Lva, o rozepřích	149
250. Na Zvíkově 3. čna 1519 Henrich z Šv. témuž o jízdě do Němec k volbě krále	149
251. Na Zvíkově 11. srp. 1519 Jan ze Šv. témuž o sjezdu na Krumlově	150
252. V Písku 21. září 1519 Písečtí Henrichovi z Šv. o dluhu za ryby	150
253. Na Zvíkově 1. říj. 1519 Henrich z Šv. Janovi z Šv. o jeho ženitbě	151
254. Na Zvíkově 2. říj. 1519 týž Křištofovi z Šv. o sněmu, drobné zprávy	151
255. Na Rabí 14. pros. 1519 Vil. Švihovský Henricha z Šv. zve k křtu syna	152
256. Na Boru (před 1520) kněz Vavřinec Henricha z Šv. zve k nové mši do Plzně	152
257. Na Blatné 27. led. 1520 děkan Henrichovi z Šv. o faráři Oslovském	153
258. V Roudnici 12. ún. 1520 úředník Křištofovi z Šv. o bažantech	153
259. Na Zvíkově 7. bř. 1520 Henrich z Šv. Křištofovi z Šv. o schůzi s p. Rosenberským	154
260. Na Třebli 10. kv. 1520 Mik. z Šv. Křištofovi z Švamberka o koně	154
261. Na Zvíkově 21. říj. 1520 purkr. zdejší Henrichovi z Šv. o hospodářství, moru oc	155
262. V Boru 24. list. 1520 Jan z Šv. Křištofovi z Šv. o narození syna, o Janovicích oc	155
263. 30. pros. 1520 Linhart Markvart témuž o moru v Čechách	156
264. V Hazlách 12. ún. 1521 Křištof z Šv. Henrichovi z Šv. o jízdě k soudu zem.	157
265. Na Vorlíce 19. kv. 1521 Anežka z Kolovrat Elišce odtudž o sčekaní peněz	157
266. Na hr. Praž. 12. čce 1521 Mikuláš kanovník Henrichovi z Šv. radí proti moru	158
267. Na Dobříši 23. list. 1521 Děpolt z Lobkovic Křištofovi z Šv. o dosažení kancléřství	160
268. Na Blatné 8. led. 1522 Zbyněk z Běšin Henrichovi z Šv. o dluh	161
269. Na Vorlíce 8. led. 1522 Křištof z Šv. Henrichovi z Šv., aby ho navštívil	161
270. Na Vorlíce 9. led. 1522 týž témuž o sporu se Zbyňkem z Běšin	162
271. 9. bř. 1522 Vil. Buzický Henrichovi z Šv. o dluhu za ryby	163
272. Na Zvíkově 25. dub. 1522 Křištof z Šv. Petrovi z Ros. o narození syna	163
273. V Soběslavi 22. září 1523 písař Choustnický Křištofovi z Šv. o prodeji vlny	163
274. 2. říj. 1523 Děpolt z Lobkovic téhož kvituje z uschovaných soudků peněz	164
275. Na Boru 20. led. 1524 Jan z Švamberka témuž o peníze odkázané Henrichem z Šv.	164
276. V Písku 29. říj. 1524 Písečtí témuž o zajetí sviní ze vsi Klouk	165
277. Na Hrádku (únor 1525) Boh. Břekovec Křištofovi z Šv. o jízdě do Plzně	166
278. Na Švamberce 3. čna 1525 písař zdejší témuž o vření mezi sedláky pro roboty	166
279. V Praze 11. kv. 1526 Václ. Bezdrůžický témuž o dluhy	167
280. V Budíně 9. čna 1526 kr. Ludvík témuž, aby nepřekážel vybrati ungelt pro krále	169
281. Na hr. Praž. 9. září 1526 Karel Minsterberský témuž o zahynutí kr. Ludvíka	170

C. Listiny soukromé.

C. XX. Listiny archivu někdy Olešnického, nyní ve státním archivu Vratislavském cho-
vané, a Čech a Moravy se týkající. K vydání upravil *Josef Emler*. Na stranách 171 až 285.
(Tato část obsahuje listiny z let 1415—1525).

	Str.
73. V Praze 14. led. 1415 Václ. IV. Bočkovi z Pod. dává zapsati do desk koupi Náchoda oc	171
74. V Praze 18. led. 1415 Václav IV. Kunšovi z Olbramovic dává Předhradí a Osek . . .	172
75. V Praze 3. čce 1416 Jan Kyjata ze Zásady jest dlužen 50 kop bratřím z Chlumu . . .	174
76. V Poděbradech 30. list. 1418 Leva z Pecky Bočkovi z Kunštatů slibuje nezpomínati vězení	175
77. V Čáslavi 17. září 1420 kr. Sigmund Janovi z Opočna zapisuje zboží kl. Břevnovského	176
78. V Norimberce 23. srp. 1422 kr. Sigmund odvolává zastavení statků kl. Vyzovského . .	177
79. V Trenčíně 10. led. 1426 týž Pětovi z Častolovic dává právo raziti minci v Kladště . .	178
80. V Prošpurce 20. srp. 1429 týž témuž slibuje zaplatiti dlužných 5000 zl.	179
81. V Norim. 29. čce 1431 týž témuž zastavuje Kladsko, Landek, Bystřici, Frankenstein oc	179
82. Ve Fulneku 17. bř. 1433 Jan z Kravař a z Jičina činí poslední pořízení	181
83. 5. kv. 1434 Jindřich z Veselí a z Wartmberka dává statky své Machně z Veselí . . .	185
84. V Kladsku 6. led. 1436 Anna z Osvětima jest poručnicí dítek Pěty z Častolovic . . .	186
85. V Praze 6. čna 1437 Sigmund císa. Janu Čaňkovi zapisuje dvůr v Doudlebských n. O. .	188
86. V Bozkovicích 6. září 1437 Jiřík a Kuna z Kunštatů jsou smluveni o Bozkovici . .	189
87. Ve Znojmě 6. pros. 1437 Albrecht věv. Rak. Prockovi z Kunštatů dává list mocný . .	189
88. 6. led. 1438 Machna z Veselí a z Wartmberka činí poslední své rozkázání	190
89. Na Chocni 10. led. 1438 Diviš z Chlumu s jinými vyručují tři panoše	191
90. V Olomouci 16. bř. 1439 král Albrecht svoluje k testamentu Machny z Veselí	192
91. Na Kladště 6. září 1440 statky neb. Pěty z Častol. prodávají se Hynkovi Krušinovi z L.	193
92. V Břehu 17. dub. 1444 Jan a Jindřich věv. slezští vyznávají dluh 2000 hřiven gr. . .	194
93. 19. led. 1445 Kuna z Kunštatů přijímá Kunštat do let sirotčích	196
94. Na Mělníce 24. dub. 1445 Barbora král. Jiříkovi z Kunštatů zapisuje Jaroměř . . .	197
95. Na Kvasicích 15. ún. 1446 Zich Kužel Janovi Kuželovi dává osvědčení o statku otcov. .	199
96. 16. říj. 1447 Jiřík z Kunštatů J. Domašinskému prodává plat na Běstovicích oc . . .	200
97. 15. čna 1448 Jeroným z Čechelic kl. Ostrovskému prodává dvůr Řen se vsí Hradištěm .	202
98. (V Jaroměři) 5. říj. 1448 Jaroměřští poddávají se Jiříkovi z Kunštatů a dědicům . .	203
99. 23. září 1449 Jan a Jindřich věv. slezští Hynkovi Krušinovi zaručují škody z dluhu .	206
100. Na Potštejně 14. čna 1450 Hynek Krušina vyznává dluh Matějovi z Vys. Mýta	207
101. 13. led. 1452 Johanka ze Zásady Jiř. z Kunštatů postupuje zboží po svém otci Petrovi .	208
102. 31. říj. 1452 Hašek z Waldšteina Jiřímu z Kunštatů odevzdává zápisy hradu Veliše .	210
103. Ve Vídni 1. kv. 1453 král Ladislav stvrzuje zvolení Jiřího z Kunštatů za správce země .	211
104. Ve Vídni 2. kv. 1453 král Ladislav jmenuje téhož Jiřího správcem na dalších šest let .	212
105. V Praze 6. kv. 1454 Albrecht markr. Branibor. a Jiří z Poděbrad uzavírají přátelství . .	213
106. V Praze 7. kv. 1454 týž Albrecht oznamuje sňatek Frid. věv. Břežs. se Zdenou z Kunšt. .	214
107. V Praze 26. říj. 1454 král Ladislav kvituje Jiřího z Poděbrad z účtů zem.	214
108. V Praze 12. list. 1454 týž král potvrzuje privilegia kláštera Vyzovického	215
109. V Tulnu 3. list. 1455 týž Jiřímu z Pod. dává plnou moc k míru s Fridrichem Sas. . .	216
110. Na Zderaze 28. ún. 1456 klášter Zderazský postupuje některá zboží Janovi z Hochhausu	217
111. V Praze 8. bř. 1456 Arnošt kníže Opav. Jiřímu Pod. prodává právo na Minstrberku . .	219
112. V Budíně 21. pros. 1456 král Lad. Jiř. z Pod. dává plnou moc k jednání s Fridr. Sas. .	219
113. V Kladsku 12. bř. 1459 bulla Pia II., zvoucí kr. Jiř. k sjezdu do Mantuy proti Turkům	221
114. V Praze 19. pros. 1459 král Jiří svoluje ke směně o listy na rychtářství Kutnohorské .	224
115. V Mantově 8. led. 1460 Pius II. krále Jiřího zve k sjezdu do Norimberka proti Turkům	225
116. Ve Vídni 20. dub. 1460 císa. Fridrich III. králi Jiřímu oznamuje odklad sjezdu téhož .	226
117. V Praze 27. říj. 1460 král. Jiří Norimberským dovoluje kupectví skrze své země . . .	227
118. 11. list. 1460 Soběslav z Miletínka zastavuje Osice bratřím Trčkům z Lípy	229
119. Ve Freinstattě 30. dub. 1461 Albrecht Rak. odkazuje Rakušany kr. Jiřímu	232

	Str.
120. Ve Štyr. Hradci 6. čna 1461 císař Fridrich kr. Jiřimu o jeho spojení s Albrechtem Rak. .	233
121. Ve Štyr. Hradci 19. čna 1461 císař témuž králi, aby Albr. Kostka zastavil odpovědnictví	235
122. V Římě 30. čna 1461 Pius II. posílá kr. Jiřího dává bezpečný gleit na cestu do Říma	236
123. V Praze 7. čce 1461 kr. Jiří převádí zástavu Žebráka, Točnicka a Dobříše na své syny .	237
124. Ve Štyr. Hradci 25. srp. 1461 císař daroval hrabství Katzenellpogenské kr. Jiřimu .	239
125. V Kroměříži 5. říj. 1461 Jan Kužel z Žeravic vyznává dluh bratřím z Žeravic	240
126. Ve Štyr. Hradci 11. led. 1462 císař králi Jiř. o rozhodnutí mezi ním a věv. Albrechtem	241
127. V Benátkách 18. led. 1462 dože Mauro kr. Jiř. o věcech odcizených Janovi z Rabšteina	242
128. 27. září 1462 Melchior z Hochhauzu dává bratřím z Kunšt. listy na Wencelsdorf u Mostu	242
129. V Nov. Městě 22. dub. 1463 císař králi Jiřimu dává nápad na hrabství Katzenellenbogen	243
130. V Nov. Městě 23. srp. 1463 týž témuž omlouvá se z nezaplacení dlužné sumy	246
131. V Nov. Městě 31. srp. 1463 týž témuž, aby poslal rady své jednat o mír s Albrechtem	247
132. V Benátkách 19. list. 1463 dože Mauro kr. Jiřimu, že ustal od obléhání Terstu	247
133. V Budíně 14. dub. 1464 král Matiš s kr. Jiřím narovnává neshody pohraniční	248
134. V Praze 24. čce 1465 král Jiří Prokopovi Liškovi zapisuje plat klášterní	250
135. 30. led. 1466 Milota ze Všejan bratřím z Chlumu dává list na dvůr ve Všejanech . . .	250
136. V Praze 9. dub. 1467 král Jiří Janovi z Cimburka dává kl. Vyzovský v opravu	251
137. V Praze 12. bř. 1468 týž témuž zapisuje týž klášter v 1000 zl.	252
138. 13. led. 1469 Jiřík z Miletínka vyznává dluh 330 zl. Hynkovi z Veselice	253
139. 6. list. 1469 Vratislav z Mitrovic Oldřichovi z Drasovic dal list na 500 kop	254
140. V Čáslavi 5. čce 1470 kr. Jiří synům svým zapisuje 60.000 kop na minci Kutnohor. .	255
141. V Praze 25. list. 1470 týž Janovi z Cimburka na kl. Vyzovský připsuje 2000 zl. . . .	255
142. 25. září 1471 Aleš z Jistebna Pavlovi ze Skal dává list na 140 kop	256
143. V Praze 14. ún. 1472 kr. Vladislav svědčí, že v těle kr. Ladislava nenalezeno otravy .	256
144. V Poděbradech 9. bř. 1472 bratři z Kunštatů dělí se o panství v Čechách	257
145. V Praze 17. čna 1473 úmluva o splacení král. dluhů knížatům Minstrberským	257
146. V Praze 10. srp. 1474 kr. Vladislav s král. Johannou smlouvá o vychování a o dluhy .	257
147. V Kolíně 28. čna 1475 Viktorin Minstrberský s bratrem Hynkem mění Kolín za Blštinu	258
148. Na Kladě 1. list. 1476 týž potvrzuje smlouvu o smír s Jindřichem Minstrberským . .	260
149. V Praze 19. říj. 1479 kr. Vladislav s kníž. Minstrberskými smlouvá se o dluhy král. .	260
150. V Poděbradech 28. říj. 1479 Viktorin Minstrberský rovná se s bratřimi Jindř. a Hynkem	260
151. 22. pros. 1479 Hynek Minstrberský bratru Jindřichovi dává právo na rychtář Kutnohor. .	262
152. V Budíně 23. pros. 1479 král Matiš Viktorina Minstrberského propouští ze závazku .	263
153. Na Poděbradech 22. list. 1482 opravci srovnávají různé mezi kníž. Minstrberskými . .	263
154. Na Tovačově 7. pros. 1483 Ctibor z Cimburka na kníž. Minstrberská přenáší kl. Vyzovský	263
155. 11. ún. 1484 Anna z Kovaně vyznává, že Jindřich Minstr. vyplatil zámek Potštejn . .	265
156. V Kolíně 16. list. 1484 Hynek Minstr. bratra Jindřicha kvituje z 2000 zl.	266
157. U Vídně 12. kv. 1485 smlouva mezi kr. Matišem a kníž. Viktorinem	267
158. 15. čna 1486 Viktorin svoluje, aby Jan z Kunštatů list jeho vydal Jindřichu Minstr. .	267
159. Na hradě Praž. 12. ún. 1487 kr. Vladislav činí smlouvu s Hynkem Minstrb. o Kolín .	268
160. 12. ún. 1487 kníže Viktorin činí smlouvu s bratrem Hynkem o zámek Rataje	270
161. Na Hoře Kunětické 5. bř. 1487 Petr z Rožďalovic rovná se s Jindř. Minstr. o roboty .	270
162. 7. čna 1487 Blažek z Nymburka Matějovi Hlinkovi zapisuje se stran louky	271
163. V Praze 22. srp. 1487 kníže Viktorin bratra Jindřicha činí po své smrti poručníkem .	272
164. Ve Výškově 15. pros. 1488 Jindřich Minstr. dává moc jednati s kr. Matišem	272
165. U Vídně 29. pros. 1488 smlouva kr. Mat. s Hanušem Zahaň. a Jindř. Minstr. o zboží .	272
166. 18. srp. 1490 opat Žďárský slibuje napravit zcizení zboží kláštera Žďárského	273
167. Na hradě Praž. 1. bř. 1493 smlouva svatební mezi Jindř. Minstr. a Jindřichem z Hradce	274
168. V Nise 21. srp. 1493 Jan bisk. Vratislav. dal zapsati svědectví o víře krále Jiřího .	274
169. Na Budíně 29. dub. 1495 kr. Vladislav narovnal se s Jindř. Minstr. o Poděbrady . .	277
170. Ve Vratislavi 29. dub. 1497 Viktorin bratru Jindřichovi dává právo na Katzenellenbogen	277
171. 21. ún. 1502 Bohuš Kostka z Postupic Alexiovi z Honbic dává list na 200 kop . . .	280

	Str.
172. Na Šternberce 28. září 1503 Václ. Berka z Dubé prodává roční plat na Šternberce . . .	281
173. V Nise 4. září 1507 narovnání mezi kníž. Minstrb. a Janem z Kunštatu o kl. Žďárský . . .	282
174. Na kl. Vyzovicích 23. bř. 1512 o převedení práva fundatorského na témž klášteře . . .	282
175. 5. říj. 1515 Mik. z Dražovic vyznává dluh Zikmundovi z Wartmberka :	283
176. 16. bř. 1525 Karel Minstrberský vyznává dluh 350 kop Albrechtovi z Gutšteina	284

C. XXI. Listiny Zvíkovské a Orlické z let 1357—1549. Vydává Josef Kalousek. Na stranách 286 až 343.

Úvod	286
1. V Praze 4. čce 1357 Karel IV. Dětrichovi bisk. Mindenskému dává v léno Orlík	286
2. V Praze 4. čce 1357 nejv. úředníci království Českého svědčí o témž zápisu	288
3. V Milévsku 17. září 1359 klášter svědčí o právech poddaných ve dvou vseh	289
4. V Tachově 1. srp. 1378 cis. Karel IV. určuje práva a povinnosti vsí zákupných	289
5. V Praze 24. pros. 1400 kr. Václava IV. list na clo z vorů pod Vorlíkem	291
6. 4. dub. 1413 Bolesud z Petrovic faráři v Milévsku prodává úrok	292
7. 1. čna 1419 Havel ze Vstic klášteru v Milévsku prodává úrok	292
8. V Kut. Hoře 14. září 1420 kr. Sigmund Rackovi z Výškova zapisuje Cerhonice	293
9. V Plzni 20. led. 1421 týž Matěji Brusovi zapisuje vsi kl. Milévského	294
10. 17. dub. 1422 kněz Petr Cipín s Buzkem z Rovného rovná se o úrok	295
11. Ve Feldkirchen v Bav. 11. září 1430 kr. Sigmund ruší list daný Matěji Brusovi	296
12. V Bamberce 8. čna 1431 týž Oldřichovi z Rosenberka dává moc smlouvat o Zvíkov . . .	297
13. V Praze 4. říj. 1437 cis. Sigmund Buškovi Sekerkovi potvrzuje koupi Král. Lhoty . . .	297
14. V Praze 19. říj. 1437 týž Oldřichovi z Rosenberka zapisuje Zvíkov a Milévsko	298
15. V Praze 21. říj. 1437 podvržený list cfs. Sigmunda Oldřichovi z Ros. na 2000 kop . . .	299
16. V Praze 12. ún. 1454 kr. Ladislav osmi všem potvrzuje privilegium Karla IV.	300
17. V Praze 1. dub. 1454 týž Oldřichovi z Ros. potvrzuje převod zápisu na Cerhonice . . .	301
18. V Praze 24. srp. 1454 kr. Ladislav Oldřichovi z Rosenberka zapisuje vsi od Hluboké . .	302
19. 23. říj. 1455 Machna z Kovářova Předborovi z Radejšína postupně zápis na vsi Milévské .	303
20. 2. pros. 1455 Sekerkové z Sedčic Přechovi z Dobrohoště prodávají ves Lety	303
21. 4. pros. 1455 kr. Ladislav Rosenberkům dovoluje, aby si vyplatili zboží kl. Milévského .	305
22. Na Zvíkově 16. čna 1456 Bušek Sekyrka Lipoltovi ze Rzávého dává list na Král. Lhotu .	306
23. V Budíně 20. srp. 1457 kr. Ladislav Rosenberkům slibuje nevýplatnost Zvíkova a Protivína .	306
24. 16. říj. 1460 Lipolt ze Rzávého Joštovi z Rosenberka dává list na Král. Lhotu	307
25. Na Strakonících 18. dub. 1461 Jošt z Rosenberka Jindřichu Sádlovi dává list na Král. Lhotu	307
26. 3. čna 1461 Předbor z Radejšína Janovi z Rosenberka postupuje zápis na vsi	308
27. V Praze 25. září 1461 kr. Jiří Jindřichovi Sádlovi slibuje nevýplatnost Král. Lhoty . . .	309
28. 11. list. 1463 Předbor z Radejšína Janovi z Rosenberka postupuje zápis na vsi Milévské .	310
29. V Soběslavi 12. říj. 1469 Jan z Šternberka Oldřicha Aksamita z Liderovic kletuje . . .	310
30. U Rajhradu 17. čce 1470 kr. Jiří pánům z Janovic zapisuje vsi kl. Milévského	311
31. 25. list. 1472 Jindřich Sádlo Smilovi z Hodějova dává list na Král. Lhotu	312
32. Na Krumlově 28. září 1473 Jindř. z Rosen. Boh. ze Švamb. postupuje Zvíkov a Milévsko .	312
33. V Praze 6. srp. 1475 kr. Vladislav Bohusl. ze Šv. přepisuje 1000 kop na opravu Zvíkova .	315
34. 20. pros. 1479 Jan z Janovic Bohuslavovi z Šv. postupuje zápis na vsi Milévské	315
35. 27. list. 1481 Rous z Hodějova témuž dává list na Kr. Lhotu	316
36. Na Krumlově 7. čna 1484 Vok z Rosen. Zdeslavu z Šternb. dává podací v Sepekovech .	317
37. V Milévsku 20. srp. 1485 svědectví opata Milévského na desátky v Kovářově	318
38. 10.—13. dub. 1491 třináctero svědectví, že na faře v Kovářově byli kněží pod jednou .	319
39. Na hr. Praž. 14. srp. 1497 kr. Vladislav potvrzuje práva manů Zvíkovských a Hlubockých .	324
40. Na Budíně 5. dub. 1499 týž král Henrichovi z Švamberka povoluje most pod Zvíkovem .	325
41. V Praze 2. říj. 1501 smlouva o týž most mezi Henrichem z Švamb. a Václ. Zmrzlíkem . .	326
42. Na hr. Praž. 30. bř. 1502 kr. Vladislav pánům z Švamberka dává nevýplatnost zboží . .	327

	Str.
43. Na Budíně 6. ún. 1508 týž král týž připisuje 1000 kop na stavení Zvíkova	328
44. Na Budíně 6. ún. 1508 týž týž slibuje, že jejich zápisná zboží jinému nezastaví	329
45. Na hr. Praž. 11. pros. 1509 týž týž o podmínkách výplaty jich zboží zápisných	330
46. 15. řij. 1510 nález soudu zem. mezi Janem Pytlíkem a pány z Těchlovic o výplatě vsí	331
47. 11. list. 1516 Sulkové z Hrádku prodávají dvůr v Letech Křištofovi z Švamberka	332
48. 2. čce 1421 dlužní úpis Jindřicha Peška z Komárova Vojtěchovi z Lestkova	333
49. Na hr. Praž. 29. řij. 1522 kr. Ludvík potvrzuje práva manů Zvíkovských a Hlubockých	334
50. 1524 obec Milévska klášteru dává na služby boží peníze na rybník	335
51. 9. led. 1528 Křištofor z Švamberka kupuje rybníček od poddaného z Král. Lhoty	337
52. 19. čna 1531 pře Václava z Velhartic s Křištoforem z Švamberka o výplatu Karlsperku	337
53. 3. list. 1533 dlužní úpis Peška z Komárova Václ. Strakovi na 120 kop	338
54. V Mirovicích 12. čce 1535 svědectví poddaných, že potok v Kozárovicích není svobodný	339
55. Okolo 1540 seznam povinností manů Zvíkovských	340
56. Na Kestranech 12. čce 1545 Fridr. z Fridberku Jindř. z Šv. posílá výpisy manských práv	341
57. 21. list. 1549 nález soudu komorního mezi Boh. z Lob. a Janem Hrzaněm o výplatě vsí	342

D. Výpisky právní a dějinné.

D. XV. Trutnovské desky manské z let 1455—1539. K vydání upravil V. J. Nováček. Na stranách 344 až 508.

Úvod	344
1. 25. září 1455 Mik. a Hanuš Zilvarové smlouvají se o poměr vsi Hertvikovic k Bukům	346
2. 1461 Martin z Koclěfova Tomáši Prostředkovi zastavuje 3 lány v Bukovině	347
3. (Po r. 1461) Dvorskí svědčí, že neb. Prostředek vyplatil Bukovinu	347
4. 21. září 1472 Čeněk z Vrchlabí bratřím svým odevzdává své dědictví	348
5. Na Pecce 5. srp. 1473 Protiva z Rožmitálu Janovi z Habru prodává dvůr Borky	348
6. 29. čna 1476 Hanuš Zilvar Janovi Zilvarovi prodává tvrz Vlčice	349
7. 29. čna 1476 Jan Zilvar Hanušovi Zilvarovi odevzdává poddaného v Oblanově	350
8. 7. bř. 1477 Jan z Kozojed manželce své zapisuje 140 kop věna na Chotobici	350
9. 10. ún. 1480 Vil. Krušina z Lichtemburka Zdislavovi z Lučic odevzdává popluží v Lanově	351
10. V lednu 1481 Holíč Jankovi z Javorníka dává své právo	351
11. 12. čna 1481 bratři z Žirče Žibřidovi Kordulovi ze Sloupna postupují Žireč	352
12. 10. čce 1481 Janek z Javorníka odděluje syna Jana 150 zlatými	352
13. 10. čce 1481 Janek z Javorníka Budivojovi z Třemešné odevzdává dvůr Chotobici	352
14. 17. led. 1482 bratři Temricové z Mosazného dělí se o peníze za Žireč	353
15. 14. ún. 1482 Hanuš Zilvar Zdislavovi z Lovčic zastavuje kopu platu v Oblanově	353
16. 14. ún. 1482 Matěj Bucký Kristině z Camru prodává statek v Star. Bucích	353
17. 14. ún. 1482 Hanuš z Warnsdorfu Kristině z Camru odevzdává půl statku	354
18. 14. ún. 1482 Jan Karlík z Nežetic Kunáškov z Pavlova prodává pustiny v Bucích	354
19. 30. řij. 1482 výpověď mezi Alšem z Šanova a Janem z Kozojed	355
20. 30. řij. 1482 Alex. Temric z Mosazného manželce a dcerám svým odkazuje statek	355
21. 25. list. 1482 Hanuš z Warnsdorfu Václavovi Šoffovi zapisuje ves Staré Město	356
22. 25. list. 1482 Žibřid Kordule ze Sloupna Janovi Kordulovi odevzdává tvrz Žireč	357
23. 25. list. 1482 Hanuš Zilvar Janovi Stošovi z Targovic dává lán v Ml. Bucích	358
24. 25. list. 1482 Hanuš z Warnsdorfu Janovi Stošovi dává popluží v Ml. Bucích	358
25. 14. pros. 1482 Hanuš z Warnsdorfu Kristině z Camru zapisuje 315 kop na Star. Městě	358
26. 10. list. 1483 Kristina z Camru dětem svým poroučí statek v Star. Bucích po své smrti	359
27. 12. list. 1483 Kunášek z Pavlova stanoví poručníky svého statku	360
28. 12. list. 1483 Jan Zilvar z Pilnikova činí poručníky svého statku	360
29. 12. list. 1483 Jan Sulek z Kozojed činí poručníky statku svého	360

	Str.
30. 12. list. 1483 Jan Stoš z Targovic stanoví poručníka statku svého	361
31. 29. led. 1484 Hanuš z Warnsdorfu vypovídá o při Vaňka Vyzdvíhače s Jan. z Vrchlabí .	361
32. 29. led. 1484 Štěpán z Mnichova Kristině z Camru dává půl mlýna v St. Bucích . . .	361
33. 24. srp. 1485 Jan Zilvar z Pilnikova stanoví poručníky statku svého	362
34. 1. srp. 1486 Jan Zilvar manželce své s povolením král. zapisuje 1000 zl. věna	362
35. 1. srp. 1486 Jan Zilvar z Pilnikova činí poručníky statku svého	363
36. 14. září 1486 Hanuš Zilvar ze Star. Bukův stanoví poručníky statku	363
37. 9. ún. 1487 kr. Vladislav na soudu komor. vypovídá mezi Fridr. z Šumburka a many . .	364
38. 17. srp. 1487 král. prokurátor stanoví zřízení soudu manství Trutnovského	364
39. 25. září 1487 kr. Vladislav na soudu komor. vypovídá mezi Šumburkem a many Trutnov.	366
40. 15. led. 1489 svědomí o poslední vůli Václava Vrchlabského	366
41. 3. pros. 1489 soud manský vypovídá ve při mezi Janem Zilvarem a Fridr. z Šumburka .	368
42. 3. pros. 1489 týž soud vypovídá ve při týchž a Jana z Kozojed	369
43. 3. pros. 1489 týž soud vypovídá ve při Fridricha z Šumburka s Janem z Kozojed . .	370
44. 4. pros. 1489 Viktorin z Koclérova měšťanům Dvorským zastavuje Bukovinu ves	371
45. 4. pros. 1489 Zdislav z Lovčic odevzdává Čěnkovi Vrchlabskému, co měl v Lanově . . .	371
46. 4. pros. 1489 Jan z Kozojed Čěnkovi z Vrchlabí pouští své právo v Lanově	372
47. 4. pros. 1489 Jan Zilvar z Pilnikova stanoví poručníky statku svého	372
48. 4. pros. 1489 Aleš z Šanova dal statek v Bucích Fridrichovi z Šumburka	372
49. 4. pros. 1489 Jan z Kozojed dává poddané v Bucích témuž Fridr. a ten Hanušovi z Warns.	373
50. 4. pros. 1489 Kristina z Camru propouští zápis na poručnictví	373
51. 4. pros. 1489 Hertvikovice soudem odevzdány Fridrichovi z Šumb.	374
52. 1489 Viktorinovi z Koclérova zapsáno povolení král. k zajištění věna manželce	374
53. 1489 Viktorin z Kocl. mauželce zapisuje věno na zboží svém v Kocléřově	374
54. 14. bř. 1490 kr. Vladislav vypovídá na soudě komor. mezi Fridr. z Šumb. a many Trutnov.	375
55. 2. čce 1491 Jan Karlík z Nežetic Janovi Zilvarovi odevzdává Vyhnanov a Prorub	375
56. 2. čce 1491 Jan z Habru prodává statek Podstrání Vaňkovi Hrabšovi z Dvora	376
57. 2. čce 1491 týž témuž statek týž odevzdává	376
58. 28. list. 1491 Hanuš z Warnsdorfu statek v Chotobici prodáný spravuje svým manským .	377
59. 11. ún. 1493 Jan a Kuneš z Habru bratra Mikuláše oddělují od dědictví po otci	377
60. 15. čce 1493 Mik. z Hořic na Pecce vypovídá mezi Bernartem z Šum. a many Trutnov. .	377
61. 23. kv. 1494 Jan z Kozojed a Jan Zilvar dělí se o to, co měli spolu ve Vlčicích . . .	378
62. 30. kv. 1494 tiž dělí se o poddané ve Vlčicích	379
63. 5. ún. 1495 Jan z Koclérova bratru svému Viktorinovi odevzdává svůj díl	380
64. 6. ún. 1495 Vik. z Koclérova manželce své a bratru svému zapisuje dědictví v Kocléřově	380
65. 26. kv. 1495 Kuneš z Habru Janovi Peřinovi prodává kus role	381
66. 26. kv. 1495 rozsudek ve při Mikuláše z Hořic a Kunše z Habru	381
67. (26. kv. 1495) Markus svému synu Jiřkovi odevzdává prut role	382
68. (26. kv. 1495) Kříž Kofanec manželce zapisuje svůj statek manský	383
69. 26. kv. 1495 Petr Kocour Janovi z Koclérova prodává své manství v Záboři	383
70. 26. kv. 1495 Jan z Kozojed Hanušovi Cikánovi propouští Čermnou	383
71. 12. list. 1495 Jan ze Strachova a ze Sloupna činí poručníky statku svého	384
72. 13. list. 1495 soud stanoví doplněk ke zřízením manství Trutnovského	384
73. 13. list. 1495 Jan z Kozojed činí poručníky statku svého	385
74. 26. ún. 1496 Králové-Dvorským potvrzeno držení manství ve Zboží	385
75. 26. ún. 1496 Leupolt žádá za obnovení manství koupeného od Jana Horšína	386
76. 26. ún. 1496 Mik. Hrabšovi zapsáno poručnictví nad statkem bratra jeho Vaňka	386
77. 26. ún. 1496 Šimonovi Prostředkovi potvrzeno manství koupené od Hrabšův	386
78. 26. ún. 1496 Šimon Prostředek poroučí statek svůj ženě a dítkám	386
79. 4. bř. 1496 narovnání mezi Mik., Jiřkem, Křištofem a Zikm. bratřími z Javorníka . . .	387
80. 9. kv. 1496 soud manský vypovídá mezi Janem a Hanušem Zilvary	388
81. (9. kv. 1496) výpověď lidem Hanuše Zilvara v Star. Bucích o plat Janu Zilvarovi . . .	389

	Str.
82. (9. kv.) 1496 soud manský vypovídá mezi Janem a Hanušem Zilvary	389
83. (9. kv.) 1496 soud manský vypovídá mezi Zilvarem a lidmi jeho	389
84. 9. kv. 1496 bratři z Javorníka bratru svému Mikulášovi odevzdávají Javorník	390
85. (9. kv. 1496) Mik. z Javorníka svým bratřím odevzdává poddané v Chotobici	390
86. 13. čce 1498 Jan z Kozojed manželce své zapisuje 250 kop dluhu na Chotobici	390
87. 27. list. 1498 soud manský vypovídá mezi Janem z Kozojed a bratřimi z Vrchlabí	391
88. 21. led. 1499 Jan z Kozojed řídí o statku svém	392
89. 5. ún. 1500 Jan z Vrchlabí ohlašuje lepší právo k statku koupenému než Jan Krupý	393
90. 29. kv. 1500 Jan z Kozojed manželce své zapisuje 250 kop věna na statku v Chotobici	393
91. 29. kv. 1500 Jan z Kozojed činí poručníky statku svého v Chotobici	394
92. 29. kv. 1500 Jan Kordule ze Sloupna man. své zapisuje 100 kop věna na statku v Žirči	394
93. 29. kv. 1500 týž činí poručníkem statku svého strýce svého Jana	395
94. 29. kv. 1500 Jan Stoš a dva Trutnovští ručí Kateřině z Mosazného za 80 zl.	395
95. 29. kv. 1500 poručníci Hanušovi z Warnsdorfu odevzdávají plat z Pilníkova	396
96. 10. pros. 1500 Hanuš z Temric Janovi Zilvarovi odevzdává svůj statek	396
97. 10. pros. 1500 Jan z Kozojed Petrovi z Brůny odevzdává, což měl v Lanově	396
98. 10. pros. 1500 Jan Krupý z Probluze připovídá se k dílu statku Václava Vrchlabského	397
99. 10. pros. 1500 Jan Stoš Janovi Zilvarovi odevzdává, což má v Ml. Bucích	397
100. 10. pros. 1500 Jiřík a Sigm. Javorníciťi spolčují se se sirotkem po neb. bratru	398
101. 4. ún. 1501 soud manský Janovi Zilvarovi ukládá, aby dosti učinil rozsudku	399
102. 5. ún. 1501 Salomena z Javorníka 10 kopami odděluje se od bratří svých	399
103. 5. ún. 1501 Jan z Kozojed Janovi Zilvarovi odevzdává poddané v Oblanově	399
104. 10. kv. 1501 Petr z Brůny Václavovi z Radče odevzdává, což měl v Lanově	400
105. 21. řj. 1501 Jan Strachovský ze Sloupna Janovi Litoborskému prodává Žitč	400
106. 21. řj. 1501 soud Janovi Krupému dává stané právo proti Václ. z Vrchlabí	401
107. (21. řj. 1501) soud manský Janovi Vrchlabskému dává hojemství proti Janovi Krupému	401
108. 21. řj. 1501 Jiří a Sigm. z Javorníka bratřím z Hermsdorfu prodávají lidi v Chotobici	401
109. 3. led. 1502 soud manský dosvědčuje o stání a nestání k obeslání	402
110. 3. led. 1502 Jan Krupý Jana Korduli činí poruč. toho, co ustál na Václ. Vrchlabském	402
111. 5. kv. 1502 Jan Vrchlabský Janovi Kordulovi odevzdává, což měl na Vrchlabí	402
112. 5. kv. 1502 Kuneš z Habru odevzdává popluží Janovi Litoborskému z Chlumu	403
113. 6. kv. 1502 soud manský poddaným dává právo stané proti Václavovi z Vrchlabí	403
114. 6. kv. 1502 Janovi Krupému dán komorník k uvedení ve statek Václ. Vrchlabského	404
115. (6. kv. 1502) soud manský vypovídá ve při mezi Janem Zilvarem z Pilníkova a Cikánem	404
116. 6. kv. 1502 Jan z Kozojed Janovi Zilvarovi odevzdává, což měl ve Star. Bucích	405
117. 6. kv. 1502 Jan Kordule převádí věno Kateřiny Strachovské ze Žirče na Vrchlabí	405
118. 19. září 1502 Václ. Vrchlabský činí odpor proti vedení komorníka od Jana Krupého	406
119. 19. září 1502 Hanuš z Warnsdorfu činí odpor proti prodeji Rokytníka	406
120. 19. září 1502 Kvačala prohlašuje, že chce dluh sčekatí Václ. Vrchlabskému	406
121. 5. led. 1503 soud manský maří kšaft Vaňka Hrabíše	407
122. 5. led. 1503 spor mezi Zilvarem a Trutnovskými, Dvorskými i Hostinskými o živnosti	407
123. 4. kv. 1504 Mik. Hrabíše Janovi Litoborskému prodává Novou Ves	408
124. (1504) výpověď soudu mezi Jiříkem Fišarem a manželkou Hanuše Krofa	409
125. 12. čna 1505 Jan z Kozojed Haškovi z Chotče a Otíkovi z Holovous poroučí svůj statek	410
126. 12. čna 1505 bratři z Šumburka dávají plnou moc k právním jednáním	410
127. 12. čna 1505 Mik. Hrabíše Janovi Litoborskému z Chlumu prodává Novou Ves	411
128. 12. čna 1505 Jiřík Števus z Dvora Janovi Litoborskému odevzdává roli	411
129. 12. čna 1505 Jan Litoborský bratra svého Arnošta činí poručníkem	412
130. 30. čna 1505 Jiřík z Doubravice Janovi z Kozojed odevzdává statek svůj v Chotobici	412
131. 11. pros. 1505 Hynek Kordule bratru Janovi odevzdává právo své na Vrchlabí	413
132. 11. pros. 1505 soud Janovi z Kozojed dává právo stané proti bratřím z Šanova	413
133. 11. pros. 1505 soud Hanušovi z Warnst. dává právo stané proti vládkům z Hustiřan	413

	Str.
134. 11. pros. 1505 Kříž Kofanec z města Dvora Jiříkovi Štejvusevi prodává louku	414
135. 11. pros. 1505 Kuneš z Habru Janovi Litoborskému prodává louku	414
136. 27. ún. 1506 Jan Litoborský Jindřichovi Berkovi z Dubé prodává statek	415
137. 27. ún. 1506 Ján z Kozojed strýci svému a švakrům odevzdává statek	416
138. 5. kv. 1506 Jindř. Berka z Dubé manželce své zapisuje věno na svém statku	416
139. 2. čna 1506 Viktorin z Kocléřova Burjanovi ze Švamberka zastavuje ves Bukovinu	417
140. 2. čna 1506 Burjan ze Švamberka Fridricha Šalndorfa činí poručníkem Bukoviny	418
141. 22. čce 1506 soud Janovi z Šumburka dává právo stané proti Hanušovi z Warnsdorfu	419
142. 24. srp. 1506 Jan Kordule ze Sloupna manželce své zapisuje 1500 kop na Vrchlabí	419
143. 7. led. 1507 Šimon Prostředek z města Dvora činí poručníky statku svého	419
144. 7. led. 1507 Jiřík z Javorníka Zikmundovi z Javorníka odevzdává své dědictví	420
145. 7. led. 1507 Šimon Prostředek z města Dvora činí poručníky statku svého	420
146. 9. led. 1507 Viktorin z Kocléřova vyznává dluh sirotkům Jana Předlíka z Dvora	421
147. 9. led. 1507 týž Viktorin zapisuje statek svůj svým bratrancům	422
148. 21. říj. 1507 soud manský odsuzuje Hanuše z Warasdorfu k placení Žarubům	422
149. 21. říj. 1507 Jiřík Štejvus z města Dvora Duchkovi Hadovi prodává louku	423
150. 29. čna 1508 Jan z Kozojed manželce své poroučí dceru svou Kateřinu	423
151. 1508 Václ. z Šanova Viktorinovi z Kocléřova prodává svou spravedlnost na Mik. Brtevníku	424
152. 5. bř. 1509 Jindř. Berka z Dubé Šimonovi Prostředkovi prodává kus manství	424
153. Na hr. Praž. 29. kv. 1509 kr. Vladislav Jindř. Berkovi dává v manství mlýn ve Dvoře	425
154. 23. čna 1509 Jan Kocléřovský Matoušovi Ječménkovi prodává manství v Zábofi	427
155. 27. říj. 1509 Kateřině z Kozojed povoleno od krále dědictví statku manského po otci	427
156. 16. ún. 1510 Jan z Kozojed činí poručníky dcery své a statku svého	428
157. 3. čna 1510 Viktorin z Kocl. Wolfgangovi z Hermsdorfu prodává Kocléřov	429
158. 3. čna 1510 Křištof z Hermsdorfu bratru Wolfgangovi postupuje plat v Chotobici	429
159. 3. čna 1510 Viktorin z Kocléřova bratrancům svým zapisuje právo na vsi Bukovině	430
160. V Tatě 22. čce 1510 kr. Vladislav svoluje, aby Kateřina z Kozojed mohla dědit manství	430
161. 15. srp. 1510 Johanka z Mečkova dcerám svým zapisuje po 50 kopách z věna	431
162. 5. ún. 1512 Viktorin z Kocléřova Wolfgangovi z Hermsdorfu odevzdává Kocléřov	432
163. 5. ún. 1512 Wolfgang z Hermsdorfu bratru Křištofovi zapisuje 310 kop na Kocléřově	432
164. 26. dub. 1512 Jindř. Berka z Dubé Burjanovi ze Švamberka prodává tvrz Žitč	433
165. 26. dub. 1512 Adam Zilvar Jindřichovi Berkovi prodává Vyhnanov a Prorub	434
166. 1. čna 1512 Jindř. Berka s Dvorskými směňuje grunty manské za šosovní	434
167. 2. čna 1512 Hanuš z Warnsdorfu připovídá se k statku Jana z Šanova	436
168. 14. říj. 1512 Jitka z Chotče Jiříkovi z Koloděj zapisuje právo na Chotobici	437
169. 7. bř. 1513 Zikmund z Javorníka Hanušovi z Warnsdorfu zavazuje svůj statek	437
170. 13. čna 1513 Viktorin z Kocléřova Anně z Bořic zapisuje 100 kop na Bukovině	438
171. (1513) poručníci statku Jana z Kozojed zastavují týž statek Jiříkovi z Koloděj	439
172. 29. led. 1515 Duchek Had Josefovi krejčímu z města Dvora prodává louku	440
173. 29. led. 1515 Anna z Bořic Šimkovi z Bořic odkazuje věno na Bukovině	440
174. V Prešpurce 19. dub. 1515 královo svolení, aby dcery Šimka z Bořic dědily po otci	441
175. 2. kv. 1515 Jindř. Berka z Dubé Šimkovi z Bořic prodává statek Hrabíšovský	442
176. 10. kv. 1515 Křištof z Švamberka k nálezu stanoví plnomocníky	442
177. 10. kv. 1515 Zilvarové z Pilníkova Karlovi z Šumburka prodávají Břečstein	442
178. 10. kv. 1515 Hanuš z Warnsdorfu Jiříkovi z Gersdorfu zapisuje 40 kop na poddaných	444
179. 10. kv. 1515 soud v knihy své klade zápis kr. Vladislava II. Šimkovi z Bořic	445
180. 14. čna 1515 Václavovi z Šanova zapsáno 19 kop na statku Václava z Radče	446
181. 5. čce 1515 Křištof z Hermsdorfu jmenuje plnomocníky k soudu	447
182. Ve Vídni 30. čce 1515 kr. Vladislav svoluje, aby Šimon Prostředek kšaftoval o manství	447
183. (10. srp. 1515) synové Martina Velhradského synům Jakuba Semilova prodávají louku	448
184. 10. srp. 1515 tíž prodávají louku Janovi, synovi neb. Jakuba Semile	448
185. 15. září 1515 Jiří z Gersdorfu Adamu Zilvarovi postupuje zápis od Hanuše Buckého	449

	Str.
186. 20. září 1515 Jiřík z Koloděj Janovi Otmarovi z Holohlav propouští zápis	449
187. 20. září 1515 Kateřina z Kozojed Janovi Otmarovi zapisuje spravedlnost po otci	450
188. 20. září 1515 Jan Otmar z Holohlav otci svému zapisuje 1100 kop na Chotobici	450
189. 3. list. 1515 Anna z Bořic strýcům neb. manžela svého propouští zápis na věno	451
190. 17. pros. 1515 Mat. Ječmének Adamovi Zilvarovi prodává statek v Záboří	451
191. 15. čce 1516 Heřman z Šumburka Heřmanovi z Lichtemburka dal dobrou vůli na list	452
192. 4. říj. 1516 Václ. z Javorníka strýce svého kvituje z nápadu po otci	453
193. 31. srp. 1517 Martin Josefův Pavlovi Eliášovu dává louku někdy Duchkovu Hadovu	453
194. 26. čna 1518 Ad. Zilvar z Pilnikova činí poručníky statku svého	453
195. 22. čce 1518 Kordula dcera Jana Kordule dává nápad po otci svému muži	454
196. 22. čce 1518 Wolfgang z Hermsdorfu věřitelům svým postupuje statek	454
197. 25. čce 1518 Heřman z Šumburka Jiříkovi z Javorníka propouští poddaného	455
198. 25. čce 1518 Wolfgang z Hermsdorfa Hanušovi z Warnsdorfu prodává lidi v Chotobici	455
199. 27. pros. 1518 Jiřík a Řehoř z Král. Hradce pouštějí právo ke statku	456
200. 27. pros. 1518 Zikmund z Javorníka Petrovi Haléřovi z Jičíněvsi pouští totéž právo	456
201. 7. led. 1519 Ad. Zilvar z Pilnikova manželce své zapisuje věno na svém statku	457
202. 30. dub. 1519 Jindř. Berka z Dubé Jiřímu z Gersdorfu prodává Vyhnanov a Prorub	458
203. 1519 Ad. Zilvar Petrovi Koclěřovi pouští právo své ke statku Wolfganga z Hermsdorfu	459
204. 21. ún. 1520 Kateřina z Kozojed Janovi z Wartembergu prodává ves Chotobici	459
205. 19. dub. 1520 dědici Duchka Hada Martinovi Josefovu odevzdávají louku	460
206. 10. čce 1520 Zikmund z Javorníka poroučí statek sirotkům po Janovi Chudém	460
207. 23. čce 1520 Heřman z Šumburka Petrovi Haléřovi pouští právo k statku	461
208. 23. čce 1520 Šimek z Bořic Petrovi Haléřovi dává v zástavu právo své v Koclěřově	461
209. 11. pros. 1520 Petr Haléř Martinovi z Maušvic prodává Koclěřov	462
210. 11. pros. 1520 Martin z Maušvic Petrovi Haléřovi zapisuje 50 kop na Bukovině	463
211. 13. pros. 1520 Petr Haléř Hynkovi Špetlovi z Janovic dává své právo na Koclěřov	463
212. 5. bř. 1521 Anna z Bořic Benešovi z Targovic odkazuje svůj statek	464
213. 5. bř. 1521 Jitka z Bořic Václavovi ze Sloupna poroučí svou spravedlnost	464
214. 6. bř. 1521 Heřman z Šumburka bratřím z Lichtemburka prodává statek	465
215. 13. bř. 1521 Beneš Stoš městu Dvoru prodává půl rybníka Hrabíšovského	466
216. 22. čce 1521 Oldř. Čech z Prostiboře Petrovi Haléřovi prodává ves Bukovinu	467
217. 16. srp. 1521 Martin Josefův Pavlovi Trubačovi postupuje louku	468
218. 23. srp. 1521 Jan Zilvar z Pilnikova bratra svého Adama kvituje z podflu	468
219. 4. list. 1522 bratři z Warnsdorfu Zdenkovi z Waldšteina prodávají lidi v Chotobici	469
220. 4. list. 1522 Jan z Wartembergu Zdenkovi z Waldšteina prodává ves Chotobici	469
221. Na hr. Praž. 12. bř. 1523 král Dvorským povoluje, aby drželi manství bez přijetí léna	470
222. 6. srp. 1523 Václ. ze Sloupna městu Dvoru prodává půl rybníka	470
223. 9. kv. 1524 Šimon Prostředek Ondřejovi z Podhoří prodává statek svůj Podhoří	471
224. 9. kv. 1524 Zikmund z Javorníka zapisuje statek rukojmím za věno své choti	473
225. 26. kv. 1524 Hynek Špetle z Janovic Jakubovi z Poršic zapisuje Koclěřov	474
226. 7. čna 1524 bratři z Warnsdorfu Majdaleně z Peryce zastavují lidi v St. Bucích	475
227. 26. led. 1525 Jakub z Poršic Nathanaela Černína činí poručníkem zápisu	476
228. 29. čce 1525 Tobiáš z Warnsdorfu Benešovi Stošovi zastavuje lidi v St. Bucích	476
229. 4. list. 1527 Jan Krušina z Lichtemb. uzavazuje se v úřad hejtmana manství Trutnovského	478
230. 23. bř. 1528 Václ. z Javorníka a Jan z Velošic stáli k soudu	479
231. 17. čce 1528 Tobiáš z Warnsdorfu Benešovi Stošovi prodává lidi ve Žďárné	479
232. 18. čce 1528 Václ. z Javorníka Martinovi Radikovskému prodává Javorník	480
233. 9. září 1528 Janovi Krušinovi dává soud stané právo na Heřmana z Šumburka	481
234. 9. září 1528 Václ. Javornický Jiříka strýce svého kvituje z nápadu po otci	481
235. 28. září 1528 Jiřík z Gersdorfu městu Jaroměři prodává Vyhnanov a Prorub	482
236. 14. pros. 1528 Tobiáš z Warnsdorfu Johance z Řizemburka zastavuje rybníky	483
237. (1528) Jakub z Poršic městu Dvoru zastavuje v dluhu ves Bukovinu	484

	Str.
238. 4. ún. 1529 Václ. z Javorníka vyznává dluh lidem Martina Radikovského	486
239. 11. ún. 1529 Hereš z Železna strýci svému Petrovi dává Nemojovice	486
240. 5. kv. 1529 Jitka z Bořic městu Dvoru odevzdává prodaného půl rybníka	486
241. 17. kv. 1529 Pavel Trubač zeti svému Viktorinovi a vnukovi Martinovi dává louku	487
242. 17. kv. 1529 Václ. z Javorníka splácí dluh lidem Martina Radikovského	487
243. 30. čna 1529 Jan z Lichtemburka Jiřímu z Warnsdorfu prodává dům, ves a clo	488
244. 22. srp. 1530 Bernart z Lichtemburka bratru Janovi postupuje nápad po otci	488
245. (1530) soud svoluje, aby Jakub z Poršic uvázal se ve statek Kocléřovský	489
246. 5. srp. 1531 Tobiaš z Warnsdorfu Adamu Zilvarovi zastavuje své lidi	489
247. 30. říj. 1531 Martin Radikovský Adamu Zilvarovi zastavuje louku a rybník	490
248. 24. list. 1531 Václ. z Javorníka vyzdvihl list, položený při prodeji Javorníka	492
249. 7. srp. 1532 Jakub z Poršic Barboře z Veselice zapisuje věno na Kocléřově	492
250. 12. čce 1533 Martin Radikovský Adamu Zilvarovi prodává Javorník	493
251. 18. list. 1533 Anna z Hustiřan Adamu Zilvarovi postupuje dvůr v Javorníci	494
252. 28. bř. 1536 synové po Jiřím Markusovi z Dvoru Petrovi Šarounovi prodávají louku	494
253. 22. kv. 1536 Jakub z Poršic Výškovi z Veselice zastavuje ves Bukovinu	495
254. 22. led. 1538 Jakub z Poršic městu Dvoru prodává Kocléřov	496
255. 4. ún. 1538 Ondřej z Podhoří Mikuláši Zilvarovi z Pilnikova prodává Podhoří	497
256. 25. ún. 1538 Jan a Hynek z Radče Adamu Zilvarovi odevzdávají dědictví v Lanově	497
257. 30. led. 1539 Václ. Pacolt městu Trutnovu prodává dvůr při městě	498
258. 7. říj. 1539 přenešení desk manství Trutnovského ke deskám dvorským	499
259. (Okolo r. 1540) Aleš z Radče dává zprávu o některých manstvích Trutnovských	499
260. (1540) soud dvorský vydává přísahu manům kraje Trutnovského	499
261. 1540 Ad. Zilvar z Pilnikova přijímá léno od nejv. sudího dvor.	500
262. 20. pros. 1540 Mik. Zilvar hlásí se u soudu dvorského o přijetí léna na Podhoří	501
263. 13. kv. 1542 Křištof z Jandorfu učiniv přísahu manskou, přijímá léno	501
264. 16. kv. 1542 Ad. Zilvar z Pilnikova činí přísahu manskou a přijímá léno	501
265. 6. bř. 1543 Mik. Zilvar činí přísahu a přijímá v léno statek Podhoří	502
266. 5. kv. 1543 Petr z Železna činí přísahu manskou a přijímá léno	503
267. 26. kv. 1543 Aleš z Radče činí přísahu manskou a přijímá léno	503
268. 8. pros. 1543 obec m. Dvoru činí přísahu manskou a přijímá léno	504
269. 8. pros. 1543 Viktorin soukenník z Dvoru činí přísahu manskou a přijímá léno	505
270. 8. pros. 1543 Petr Šaroun z Dvoru učiniv přísahu manskou, přijímá léno	505
271. 22. list. 1544 Ad. Zilvar z Pilnikova slibuje králové české poslušnost	506
272. 22. list. 1544 Tobiaš z Warnsdorfu slibuje králové české poslušnost	506
273. 18. list. 1549 Jan Zilvar z Pilnikova činí přísahu manskou a přijímá v léno Podhoří	506
274. 13. čce 1562 Křištof Zilvar slibuje Janovi z Radče 20 kop náhrady za právo na vsi Lanově	507
275. 2. září 1575 Jan Zilvar z Pilnikova učiniv přísahu manskou, přijímá léno	508

D. XVI. Výpisy z knih vinnických z let 1358—1576. Vybral V. J. Nováček. Na stranách 509 až 560. (Tato část obsahuje listiny z let 1358—1461.)

Úvod	509
1. V Praze 16. ún. 1358 Karel IV. nařizuje zakládání vinnic ve třech mílech kol Prahy	511
2. V Praze 12. kv. 1358 týž císař přiostrhuje nařízení své o zakládání vinnic	512
3. 15. čce 1359 obec Star. Města Praž. osvobozuje držitele vinnic od dávek	513
4. Na Vyšehradě 12. bř. 1400 kapitula stvrzuje list na vinnici v Podole	514
5. Na Točnice 4. čce 1409 Václav IV. osvobozuje vinnici Jana Šindela od platů	516
6. 6. bř. 1437 permistr dává vepsati list císa. Zikmunda na vinnice Kartouské	517
7. 1437 nález mezi Velikem od Kocourů a Annou Syslovou o meze vinnic	518
8. 9. čna 1438 Staroměstští prikazují permistru, aby Rodičovi v držení vinnice nepřekáželi	519
9. 8. list. 1441 rozdíl vinnice mezi dědici nebožtíka Vaňka	519

	Str.
10. 24. září 1442 svolení mezi Prok. Jinochem a Šim. Rohanem o vinnici po Jakši Jinochovi	520
11. 3. led. 1444 Mik. z Tuhance Jakubovi Heřmancovic zapisuje plat na vinnicích	521
12. 16. září 1444 Anna z Myslína pronajímá vinnici pod úrok dědičný na díly	522
13. 4. bř. 1445 řád Svatojanský prodává plat roční na vinnici	523
14. 14. čna 1445 mezi obcí Vokovickou a Libockou o vinnici	524
15. 9. září 1445 mezi Šimonem Rohanem a Prokopem Jinochem o plat z vinnice	525
16. 3. list. 1445 mezi Jak. Heřmancovic a Mik. z Tuhance o vinnice	525
17. 16. list. 1445 Petr z Lysovic dává lhůtu k výplatě vinnice	527
18. 6. pros. 1445 mezi Vaňkem Fetrlem a Maříkem Houžvici o vinnice	528
19. 23. bř. 1446 Jaroš a Jan Srch řezníci dělají se losem o vinnici	528
20. 8. srp. 1446 perkmistr a konšelé vyznávají o platech z vinnic ke kostelu na Smíchově	529
21. V lednu 1447 mezi Augustinem od Husy a Matiašem z Chlumčan o správu vinnice	531
22. 28. bř. 1447 soud perkmistrovský dává vinnici Augustinovu věřitelům jeho	532
23. 8. kv. 1447 nález mezi Mat. Temlem a Mat. od Černé Záhrádky o mezi vinnic	532
24. 13. čce 1447 nález mezi Jarošem a Janem Srchem	534
25. 30. srp. 1447 nález mezi Václ. z Chvališova a Tomáškem kramářem o lis vinnic	535
26. 14. bř. 1448 Matěj od Zl. Štíky prodává plat a vinnice Holubovské	536
27. 4. dub. 1448 výpověď mezi Janem apotekářem a Kateřinou Pravovou o vinnici	537
28. 9. čna 1448 nález mezi Mat. Jičínským a Pekárkem o meze vinnic	537
29. 11. ún. 1450 úřad vinnic Janovi z Obříství dává v moc vinnici Duchka písaře	538
30. 9. čce 1450 nález mezi Janem Bendou a Jírou mydlářem o meze vinnic	540
31. 30. čce 1450 mezi Prok. Pražákem a Pavlem Kolínským o zeď vinnic	541
32. [1450] svědomí o trhu vinnice mezi Valentínem a Křížem	541
33. [1450] kostelníci sv. Mikuláše na St. M. Praž. pronajímají vinnici kostelní	542
34. 13. ún. 1451 Staroměstští přisuzují Ofce vinnici po Ludvíku apotekáři	544
35. 7. říj. 1452 nález mezi Vaňkem z Kněžmostu a držiteli vinnice o desátek	545
36. 14. říj. 1452 nález mezi Jírou mydlářem a Jankem malířem o vinnici	546
37. 8. bř. 1453 kostelníci sv. Haštala v St. M. Praž. pronajímají vinnici kostelní	547
38. 20. kv. 1455 Řehoř od Jednorozce zapisuje vinnici rukojmím svým	549
39. 26. čce 1455 kostelníci sv. Havla vkládají do knih poslední vůli Šimonovu	550
40. 15. bř. 1456 Augustin a Mařík bratr jeho ručí za Viktorina Filipova	552
41. 3. kv. 1457 nález mezi Janem Hochem a Václ. Donatem a Nikodemem	552
42. 2. čce 1457 Mik. mistr. pivovarský a Něta manželka jeho prodávají vinnici	553
43. 24. srp. 1457 Řehoř zapisuje svým rukojmím vinnici	554
44. 30. led. 1458 Zderazský klášter dává vinnici pod úrok manželům Šichovým	555
45. 11. dub. 1459 Tůma a Vacek ohlašují poslední vůli Jana Šibeničného	556
46. 16. září 1459 mezi Maříkem a Danielem z Obory o meze vinnic	557
47. 26. kv. 1460 mezi Vitem a sousedy jeho o meze vinnic	557
48. 15. září 1460 mezi Tomáškem perkmistrem a Vaňkem o meze vinnic	558
49. 24. list. 1460 mezi dědici Jana Rychlíka o statek jeho	559
50. 2. dub. 1461 kšaft Kateřiny vdovy po Bartošovi zlatníku	559

Rejstřík jmen osobních a místních.

A.

Abršpach viz z Náchoda.
Adam dlužník v Blatné 20.
z Adlaru Jiřík, purkr. na Vorlíce 116, 120, 123.
Agnežka kněžna Opavská 181.
Aksamit z Liderovic Oldřich 310, 311.
Albrecht markrabě Braniborský v přátelství s Jiřím z Poděbrad 213, 214.
Albrecht kníže Mnichovský 71, 72.
Albrecht V. vév. Rakous., titul a pečeť 189, 190, král Český 192, 211, 215.
Albrecht VI. arcivévoda Rakous. přejímá poddané od kr. Jiřího (1461) 232, 233, spor s bratrem cis. Fridrichem III. 241, 247.
Albrecht vévoda Saský, lantkrabě Durinský, markrabě Míšenský 275.
Albrecht farář v Kovařově 320, 323, 324.
Albrecht měšťan Praž. 520.
Albrecht služebník Švamborský 26.
Albrechtice u Choceň prodány (1440) 194; viz Zajíček.
Alexander VI. papež (1493) 276, (1497) 277.
Alexander pan, na Trutnovsku (1502) 406.
Amcha Petr z Borovnice 92.
Amlar Petr poddaný 487.
Andres dráb z Mnichova 77.

Anna manželka Ferdinanda I. obdržela Trutnov (1539) 345.
Anoli městečko v Italii 242.
Antiochenský patriarcha Václav Králík z Buřenic (1400) 514.
Antoniš od Oslův, konšel vinnický 578, 524, 538.
Apicius Colo, cancellarius et canonicus ecclesie Wratisl. 279.
de Armen Rwehe viz Hoberyk.
Arnošt kníže Opavské 219.
z Atršpachu viz z Náchoda.
Augšburk, Ušpurk, říšský sněm (1518) 145.
Augustin z Bieliny s manž. Martou, držitel vinnice u Prahy 527, 532.
Augustin od Husi z Nov. Města Praž. 530, 531; od Rakův ze Star. M. Praž. 552.
Ausigerova louka kláštera Zdeřazského 217.
Austan Jokel poddaný 389; Nickl poddaný 389.
Austn Myler podd. Adama Zylvara 498.
Austu Hanuš podd. v Starých Bucích 477; Michal tamtéž 477, 478.

B.

Baba, hora u Prahy, vinnice 540, 546.
Babí u Náchoda 171; viz Trautenbach.
Badenská markrabinka 247.

Bakalář Martin z Král. Dvoru 472, při soudě Trutnovském 479, 480, 482, 486-488.
Bamberk město 297, Pannberk 73, biskupství 229; z B. Jan notář 172, 174; viz Gross.
Barbora Uherská a Česká královna zapisuje Jaroměř (1445) 197, 203, obdržela Dvůr a Trutnov 344.
Barbora v Chotobici 413.
Barbora kramářka 117, 118.
Barchan osoba 53.
Barchanec z Vestce Jan 320.
z Barchova Čeněk na Vyšehněvicích 251; Markéta 374, 375, 380, 381.
Bareš osoba 85; barvíř v Praze 555.
Bárta purkrabě starý z Lestkova 50.
Bártha dlužník 20; z Crhenic 23.
Bartoloměj probošt Nové Říše 64.
Bartoň kožišník z Král. Dvora 420.
Bartoš služebník Švamborský 26, 123, písař Vorlický 127; svědek z Nov. Města Praž. 553, zlatník 559, 560.
Bašty u Horažďovic (1478) 25, 26, 28, Špitálská Bašta (1477) 23.
Battista K. justiciarius (1800) 338.
Baudyš Hanuš podd. Adama Zylvara 498.

- Bavar služebník 183.
 Bavor viz z Hustiřan.
 Bavory 71; nejv. hofmistr 136; knížata 168; šlechta 133; výtržky do Čech (1490) 44.
 Bavoryně u Berouna zapsána 238.
 Bavůrek viz ze Švamberka.
 Bděnioves viz Běnoves.
 Bechartice (Bernartice?) ves k Žacléři 501.
 Bechyně zámek 149, 318, panství 22, svatba (1518) 138; viz z Lažan, z Šternberka, z Švamberka.
 Bechynka Bernartický (1515) 112.
 Bečkov ves k Žacléři 501.
 Bečov u Mostu 107; viz z Rabšteina.
 Bečovský Jiřík, sekretář knížete Karla Minstrberského 422.
 Bedříšek služebník 183.
 Bělá místo v Plzensku 103.
 Bělíč Petr s manž. Annou v Praze 552.
 Bělov místo v Moravě 183.
 Bělovec místo v Mor. 182, 183.
 Bělovice, farář 200; z B. viz Stojan.
 Benák služebník 89.
 Benátský vévoda Christofor Mauro 242, 247.
 Benda Jan držitel vinnice 540, konšel Praž. 543.
 Beneda člověk dobrý 21; poddaný u Prahy 522; Benedovi sirotci 261.
 Benek držitel vinnic u Liboce 524.
 Beněškův Vaněk z Jaromíře 472.
 Benešov město 140, sjezd (1491) 50.
 Běnoves, Bděnioves, Věnoves, Wenussen u Touškova 22.
 Beran vězeň z Letův 9, 10; Jan ze Skoronína 323.
 Berka viz z Dubé.
 Beřka (Bierka) z Násilé Bernart, komorník krále Vladislava (1474) 258.
 Bernartice viz Bechartice, Bechynka.
 Bernartiu otec na Zvíkově 36.
 Beroun město, vsi zastaveny 238.
 Berún Vaněk měšťan Praž. 553.
 Besermichl podd. z Oblanova 379.
 Běstovice ves u Chocně 200.
 z Běšin Milota 3; Zbyněk 161, 162.
 Bezděkov ves k Trutnovu 501, 502, prodána 465.
 Bezdrůžický viz z Kolovrat.
 Bezerka viz Jezerka.
 Bezie Martina dědicové 386.
 Bezovské popluží v Lanově 351.
 z Bielkova Jan 240.
 Bierka viz Beřka.
 Bílina viz z Lobkovic, Thým.
 Bílinská vína 136, 137.
 Bilovec ves 171.
 Bílý Jan v Král. Dvoře 435; viz Šimon.
 Binovský Polák věřitel 182.
 Bláha viz Lvíkův.
 z Blahůst Jan purkrabí na Zvíkově 7; viz Mníšek.
 Blankuov vína tři sudy 107.
 Blasius iudex curiae biskupa Vratislavského (1493) 276.
 Blata rybník u Kolína 269, 271.
 z Blatna viz Libenský.
 Blatná, kostel svécen (1515) 111; kámen 123; děkan 153; malíř a svatba 107, 108; viz z Rožmitála.
 Blatník ves zastavena 230.
 Bláto Černé, ves u Kutné Hory 40, 89.
 Blažek lazebník v Praze 555; co dělá nožnice v Praze 533; poddaný z Smilovic 120; z Živutic 333; vinař u Prahy 524, 525, 533, 555.
 Blštiny zámek a město, směna za Kolín 258, 259.
 Bobrk kovář v Jaroměři 204.
 Bochovec z Bochova Zbyněk, maršálek Minstrberský (1487) 270, na Skalách (1488) 272, 280.
 Boček viz z Kunstatu.
 z Boharyně viz z Hrádku, Prostředek.
 Bohnický Jindřich odpovědník (1515) 114, 115.
 Bohomilecký rybník u Osic 230.
 Bohuminský Jan 259.
 Bohuň ze Lhoty 323.
 Bohuněk rychtář z Nišovic 5.
 Bohuslav z Prahy 532; podd. v Rastelích 333.
 Bohuslavice ves 117.
 Bohušův Jakub z Dobrošova 323; Jan z Klisince 322.
 Bok Hanuš podd. 389.
 Bolechovský podd. z Ježovic 120.
 z Bolehradice viz z Kunstatu.
 Boleslavský probošt 178; viz z Cimburka.
 Bolesud viz z Petrovic.
 Bonětice Levhartové na prodaji (1515) 109.
 Bor u Tachova, Merica 152; jarmark 82; kaplan 147, 148; purkrabí 69; špitál stavěn 109-113, 139, 140; viz Eisengrün, z Oselína, z Přčiny, z Švamberka, z Vrhavče.
 Bor (Velký u Horažďovic), Martinus plebanus Boromensis 217.
 Borecký viz z Železna.
 Borek les ke Kolínu 268.
 Bořek viz z Dohalic.
 z Bořic Anna 438, 440, 441, 445, 451, 464, 466, 467; Jitka 441, 445, 464, 465, 471, 486; Šimek 361, 440-442, 445, 461, 462, 464, 467, 486; viz Chudobný.
 Bořita Hynek pan 122.
 Borkovský rybník u Osic 230.
 Borky dvůr u Král. Dvora 348, 376, 381, 382, 414, 423; viz z Železna.
 Boromensis plebanus, viz Bor Velký.
 Borovany v Plzensku 80.
 z Borovnice viz Amcha.
 z Bořic Otík 254.
 Bort Jakob poddaný 356.
 z Bořína Zdeněk purkrabě na Ratajích 100, 120, 442; viz Franěk.
 z Bošovic viz Svojše.
 Bozkovice hrad postoupen 189; z B. Beneš 189, z Černé hory 196, 197; Ješek z Svojanova 197; Jindřich z Nových Hradů 197; Vaněk z Letovic 196, 197.
 Božejovice, Božovice prodány 3.
 z Božovic viz Jarošová.

- Brada zboží darováno 185, hrad prodán 210.
 Bradáčův Jakub v Star. Městě Praž. 543.
 Bradatý Vít věřitel 182.
 Bradek Jan 182; Brádek z Veselé 191.
 Branibory viz Albrecht.
 Branišovský úřad u Zvíkova 155.
 z Branšova Mikuláš, purkr. na Domažlicích 136.
 Brath Hanus poddaný 479.
 Bratřejov ves kláštera Vyzovického 252.
 Bratřkovice viz z Turkova.
 Brayr Andrys podd. ve Star. Bucích 444, Andrie 490.
 Brázda z Srbec Vilém 191.
 Bražec ves n Náchoda 171.
 Břecstein zámek u Trutnova 363, prodán 442, 443.
 Břeh, Briège, ve Slezsku 195, 206, 214, 245, 246.
 Břekovec Bohuslav z Ostromeče na Hrádku 166.
 Břevnov kl., zboží zapsáno 176, opat 524.
 z Březi Jan na Chlumci 8.
 Březinice ves u Nořína 200.
 Březnice město 339.
 z Březovic viz Kroměšín.
 Břežany ves ke Kolínu 268, 269.
 Bříský odpovědník zemský 168.
 Břízka Václav, Vaněk, perkmistr hor vinnických 522, 524-528, 531-534, 536, ze Žďáru 523, 529.
 z Brloha Jan purkrabě na Poděbradech 256; Matěj 232.
 Brlížek poddaný 150, 151.
 Brné samota u Vel. Poříčí 171.
 Brno, cuda 39, smlouvy (1437) 189.
 Brod Bavorský, Furth 77, 78.
 z Brodce Václav 271.
 Brodská silnice z Prahy 549.
 Brož bečvář v Praze 557.
 Brožek svědek z Násli 553; švec z Vodňan 129.
 Brožovští sirotci z Koclérova 496.
 Brtevník Mikuláš 424.
 Brujavský služebník 182, 183.
 z Brůny Petr, man Trutnovský 390, 396, 397, 400, z Brumy 503.
 Brus viz z Kovářova.
 Bruska u Prahy 540.
 Bryblice ves k Trutnovu 501.
 Brykl poddaný 477.
 Bucký, Budský viz z Habru, Zilvar.
 Budějovice České 11, 19, 23, 24, 29-31, 34, 49, 72-75, suffragan Olomúcký zde (1515) 111.
 Budivoj viz z Železna.
 Bndyně zámek 52, 89.
 Budyšínsko, manové 344.
 Bukovina ves u Koclérova blíž Dvora Králové, zapsána 347, 348, 371, 376, 381, 417, 418, 430, 438-440, 443, 451, prodána 462, 463, 467, 468; 474, 484, 485, 495, 496.
 z Bukoviny Jaroslav 175; viz Kordule.
 Bukovský Zdislav 466.
 Buky Mladé, ves u Trutnova 346, 347, 349, 350, 358, 397, 407, 408, prodány 443, k Žacléři 501; Staré, ves, tvrz a dvůr 354-362, 373, 388, 396, 405, 419, prodány 443; 457, 469, 475, 476, 479; z Buků Václav 354; viz z Habru, Zilvar.
 Bulgarie rex v titulu kr. Ladislava 215.
 Bunclav viz Šalndorf.
 z Buřenic viz Králík, Tluksa.
 Burgaw markrabství ve Švábsku 244.
 Burghard probošt Vyšehradský (1367) 514, 515.
 Burgundie, válka (1513) 98.
 Burian pan 25, 35.
 Burian poddaný 19.
 z Burkendorffu viz Lohenstein.
 Buzěk poddaný 150, 151.
 Buzice místo 55.
 Buzický Bušek 55; Václav 147; Vilém z Buzic v Jeníně 163.
 Buzlice Anna panna 190.
 Buzov hrad 191; viz z Kunstatu.
 Býchory ves k Žacléři 501.
 Byczensis Oldřich conf. 213.
 Bydžov zboží darováno 185.
 Bystřice z Jinic Jan starší 240.
 z Bystřice a z Jarohněvic Jan 200.
 Bystřice, Habilsward, městečko v Kladsku zastaveno 179.
 Bystřice místo 119.
 Byšický na Zvíkově 138.
 Byzel hora v Žatecku 218.
 Bzdina Duchek poddaný 120.

C i Ch.

- Cajp Petr z Král. Dvoru 472.
 Calubor kovář Praž. 547.
 Camencz viz Kamenec.
 z Camru Kristina 353, 354, 357, 358, pí Ůlibická poroučí statek dětem 359; 361, 362; 373.
 Cankl osoba 58, 71.
 Ceběvský v Kozolupech u Bezdruzic 43, 77.
 Cegeyl Johannes 141.
 Celar Václav poddaný 487.
 Celjský hr. Oldřich, Cillensis 213.
 Cerhonice, Crhenice, Chronice u Mirotic 7 23, 155, dvůr zapsán 293, 301, 313, manové 341, průhony 143; viz z Dražovic.
 Cerkvice viz z Holovous.
 Chalanec poddaný 15, 16.
 Chaň Sigmund konšel Praž. 520, 525.
 Cheb, jednání o mír (1455) 216, (1518) 146; ve Hbě 89; viz z Švamberka.
 Chlum ves k Švamberku 88.
 z Chlumčan Mikuláš 531.
 Chlumec viz z Březi, z Janovic, z Lobkovic, z Risenberka.
 z Chlumu Arnošt 412; Diviš na Kušmberce 191; Jan z Košmberka 232; Jan Litoborský 400, na Jeřicích 338, na Petce (čti Pecce) 507, na Žirči 403, 404, 406-417; Jan na Svojkově 175; Jindřich 250; Petr 175, Chlumeck 254; Zdeněk 250.
 Chlupatý Blažek ze Dvora 487; Jan, konšel vinnický 524, 527-529, 532, 533.
 Chmelfř z Jehnědna Václav 325.
 Choceň 191, 192, prodána (1440) 194.

Chochol prodavač koně 20.
 Chodeček Jan v Král. Dvoře 435.
 Chodové 45, háji svých svobod 58, vpády Němcův (1517) 135.
 Chomůtov město 133.
 Choroušky ves zápisná 342.
 Chorušice ves zápisná 342.
 z Chotče Jitka 390-394, 424, 437, 449; viz Kule.
 z Chotčic Pavlík 186, 187, 194.
 Chotejřina, Choteřina viz Hodějovský, Rous.
 z Chotejše Ondřej 321, 322.
 Chotěnice viz Litvín.
 Chotěšovský klášter 32, 93.
 z Chotčic viz Petřík.
 Chotobice ves a dvůr 367, 377, 387, 390-394, 410, 412, 429, 430, 433, zapsána 350-353, 437, 450, 451, prodána 401, 402, 455, 456, 459, 469, 470; viz z Kozojed.
 Chotouchov ves ke Kolínu 268.
 Choustník, písař 163; viz z Kozího.
 Chrástany ves ke Kolínu 268.
 Chřešovice, Křešovice viz Radkovec.
 Chřínov tvrz 78; Chřínovec na Chřínově 35, Křínovec 78.
 Chrt Hosiňský a Dobřejovský 31.
 Chrudim město 192.
 Chudobina viz Zúbek.
 Chudobný z Bořic Havel na Krakovci 281.
 Chudý z Velošic Jan, sirotci po něm Jan a Kateřina 460, 473, 474, 479.
 Chvaleč ves u Trutnova 502, Kvalič 501, Kvalč 465.
 z Chvališova Václav, konšel vinnický 524, 532.
 Chvalkovský Zdeněk 414, 422. ze Chvalův viz Karlík.
 Chvatlina ves ke Kolínu 269.
 Cidlina řeka 269.
 Cidlina 117, z Vážec Jan 191.
 Cigl, podílník vinnice 519.
 Cikán man Trutnovský 404, 405; Hanuš v Čermné 383, 384.
 Cikánov ves 499.
 z Cimburka a z Tovačova Ctibor, hejtman mark. Morav. (1483)

263, 264; Jan Jičínský 251, 252, 255, z Jičina 263, 264; Jan z Tovačova 189, Tovačovský na Boleslavi 263; Stibor z Dřevohostic 181-184.
 Cimpl poddaný 379, 400.
 Cinišpan Jan služebník Švamborský 128, 137, 138.
 Cipín z Cipína Petr, zákonník kláštera Milévského 295.
 Círekvice viz z Holovous.
 Císař Jan z Hlinníka panoše 264.
 Cistercienský řád 177, 273, 274.
 Colo viz Apicius.
 Crhan poddaný 29.
 Crhenice, Crhonice viz Cerhonice.
 Ctibor od desk, perkmistr (1437) 517.
 Custr Mikeš farář Milévský 292.
 Cvrčovice viz z Odic.
 Czankar poddaný 477.
 Czetschke Hannos svědek 195.
 von Czirnaw Hayn 207, Opiczin 206, 207.
 Czotter Oldřich konšel Praž. 513.

Č.

z Čachrova Václav 323; Vilém 317, Kanický 45, 46, purkrabí na Domažlicku 69.
 Čaněk Jan z Ježkovic 188.
 z Čankovic Hilbrant 191.
 Čáslav město 176, 224, 225, 255; viz z Podole.
 Čáslavky ves 197.
 Častolor dlužník 261.
 Častolovice prodány 194; z Č. Anna 186, Annička 193, 194; Kateřina 186; Páta 230, na Kostomlatech 250; hejtman na Kladště s právem mincovním 178-186, pozůstalost 186, 187, prodána 193, 194.
 Čaus od města Dvoru při soudu manském v Trutnově 377.
 Čec (z Warnsdorfa?) 359.
 Čečajl rybník 57.
 z Čečelic Bušek 202; Jan a Jeroným 202, 203.
 Čech z Prostiboře Oldřich 451, 467; Václav v Hradci 414, 422.

Čechy, vpády z Rakous (1478) 31, z Bavor (1498) 73, (1506) 77, 78, 80.
 Čechové cti dbalí 72; český jazyk v knihách úřadu vinnického 510-512.
 Čekkovice v Plzensku 39, rybník 35, 57, 74.
 Čejetický švagr Jana ze Švamberka 40.
 Čejka z Olbramovic Jindřich 463.
 z Čejova Jan purkrabě na Zbiroze 254.
 Čelákv Petr ze Lhoty 323.
 Čelevisky farář 67, 68.
 z Čemín viz Rás.
 Čeněk pán (1504) 410.
 Čermná ves 355, 499, postoupena 383, 384, dvůr manský 506.
 z Černéhory viz z Bozkovic.
 Černého syn písař 93.
 Černévice ves 36, rychtář 38.
 Černín z Černína Nathanael 476.
 Černý David, úředník Václava Vrchlabského 367; Václav služebník 42.
 Čert osoba 101, Mařík 533.
 Červené u Zvíkova 38.
 Červenský viz Vávra.
 z Čestic viz Příšek.
 Čičavec Pelehlím z Čičova 183, 184.
 z Čimelic viz z Rakovic.
 Čimelinský z Neprochov Jan 254, 317; srv. Šmelický.
 Couch viz ze Zásady.
 Črnín u Berouna zapsán 238.
 Čuba z Humňan Jan 325.

D.

Dajm (Dejm) Mikuláš služebník 141, z Stržiteže 324, 337, Dým 319.
 Dajmek Bušek 59.
 Dalckemberg Bernhart 214.
 Daniel kněz podobojí 323; z Obo-ry vinař u Prahy 557.
 z Děčina viz z Wartmberka.
 z Degernberka Jan 133.
 Dehetník les u Osic 230.
 Dejm viz Dajm.

- Dětřich biskup Mindenský dostal Orlík (1357) 286-288.
- Dětřichovic Pavel, Jetřichovic, purkmistr Nov. M. Praž. (1441) 520, 537.
- Děvín viz z Wartenberka.
- Dichylovský Jindříšek služebník 183, 184
- Diosgyör v sev. Uhřích 34.
- Divice viz Pětipeský.
- Diviš z Nechvalic 27.
- Dlouhý Matys poddaný 477, 478.
- z Dlouhé viz Soudek.
- z Dlouhé Vsi Augustin, purkrabí na Kolíně 256; Petr z Dobeve 309, 314; Přibík 47.
- Dmýstice, ves u Milévska 294, 296, 303, 308, 313, 314, Dmajstice 322.
- Dobeš věřitel 182.
- z Dobeve viz z Dlouhé Vsi.
- Dobevský pan 9, 10, 14, 15, 33.
- Dobřany, sjezd šlechty (1517) 132.
- Dobřejovský viz Chrt.
- z Dobřenic Jan, hejtman na Poděbradech 262, 265, 266.
- Dobřenice ves zastavena 230.
- Dobřenský Zdislav 428.
- z Dobříkova viz Těhlovec.
- Dobříš 60, hrad zastaven (1461) 237, 238; lesy 96.
- Dobrohostové 21, 25, 82; Jiřík 78; z Ronšperka 25, na Týně 317.
- z Dobrohoště Přech 304, 305.
- z Dobronic Jan, hejtman na Soběslavi 310; viz Vítha
- Dobrošov ves kláštera Milévského 171, 294-296, 303, 308, 313, 314, 322, 323.
- Dobrovodský rybník 57, 80.
- z Dobu viz Hranostaj.
- Dochová, snad Radechová Dolní 171.
- z Dohalic Bořek Mikuláš na Veseli, hejtman kr. Hrad. (1562) 507; Prokop 232.
- Dolinitz Petr viz Kdulinec.
- z Doloplaz a ze Skrbené Václav 189.
- z Domamyslic z Dřínového Prokop 240.
- z Domantz viz Schellendorff.
- z Domaslavě Matouš 65.
- Domaslavský krčmář 102.
- z Domašina Domašínský Jan 200, 201.
- Domažlice 36, 45, 46, 49, 57, 65, 68, 69, 72, 76-78, 96, zapsány 237; berně 85; kupci 158; purkrabí 79, 80, 82, 85; vpády Němců (1517) 135; viz z Branšova, z Čachrova.
- Donat Jan 183, z Polomě 184; Petřík 182, 183; Václav z Těchlovic 417; Václav vinař u Prahy 552, 553.
- z Donína Konrad 280; viz Hlaváč.
- Dornhaimm Křištof 214.
- z Doubravice Jiřík v Heřmanicích 412; Hynek na Osově 274
- Doudleb Jan z Nov. Města Praž. 536.
- z Doudleb Petr 11.
- Doudleby u Potšteina dvůr 188.
- z Doupova Jan místokomorník království Českého (1471) 256.
- Dráb z Lestkova Vojtěch v Miřovicích 333, 334.
- Draheničky ves 341.
- Drahkov viz Karlík.
- z Drahonic Adam 314.
- z Drasovic a z Hluboké Oldřich 254.
- z Dražovic Mikuláš na Crhenicích 283.
- Drdák Matěj s manž. Margretou v Praze 536.
- Dresko de Mertinsdorff Jiří 276.
- Dřevnice, Dřevenice viz z Dubé.
- z Dřevohostic viz z Cimburka.
- Dřevohryzy, Dřevohřizy v Plzensku 18.
- z Dřínového viz z Domamyslic, Talafús.
- Drnovice zastaveny 199.
- Drozd pekař v Praze 553.
- Drslav z Ochab 183, 184, bratr jeho Matějka 182.
- Drždec Václav v Kozolupech 43.
- Držel viz z Orlé.
- Dub Jakub z Veliké 320.
- z Dubé Berka Aleš podkomoří králové České (1474) 258; — Jaroslav 179;
- Jindřich z Lipého 219, Berka 415-417, 424, 458, 464, 465, 471, 473, 480, na Dřevenici 284, na Dřevnicích 338, na Heřmanicích 433, 441, 442, na Žirči 425-428, prodává Žireč 433, kupuje Vyhnanov a Prorub 434, vyměňuje pozemky s Král. Dvorskými 434-436;
- Ondřej, nejv. sudí (1357) 288, 300;
- Václav Berka z Lipého na Šternberce 281;
- Zdislav na Zákupí, nejv. sudí (1531) 338, na Lipém, nejv. hofmistr (1549) 342; viz Lībuně.
- Dubenec viz Kordule.
- Dubikar Petr služebník Jana ze Švamberka 72, 73.
- Dublevice, kostel Matky boží 9.
- Dubňanský věřitel 8.
- de Dubrawicz viz z Doubravice.
- z Dubu Mikuláš Skalský na Slušticích, místosudí (1576) 332.
- Duchcovští páni (1523) 164.
- Duchek písař v Praze 538-540; vinař v Podole 514, 515.
- Duchoň man z Radobytec 341.
- Dunaj, ležení u něho (1476) 12.
- Duoň Jan služebník Jana z Kravař 183.
- Durinský lantkrabě viz Albrecht.
- Dusík podd. z Smilovic 119.
- Dušek poddaný z Janovic 119.
- ze Dvorce Oldřich, purkrabí na Velešíně 317, 318.
- ze Dvorův Mareš panoš 2, 3.
- ze Dvuoru viz Horšín.
- Dvůr viz Hrabíse.
- Dvůr Králové nad Labem 341, 347, 356, 362, 367, 368, 385, 409, 470, zapsán královně Žofii (1399) 344; grundy šosovní 434-436; spor o výsady se Zilvarem 408; koupili rybník 466, 471; dostali Bukovinu v zástavu 371, 376, 484, 485, koupili ji a Kocléřov 496; mlýn 425, 426; přijímají léno 504; písař městský 346, 499; přísedící na soudě manském v Tru-

tnově 364, 366, 377, 378, 380-386, 396, 392-401, 414, 417, 419-421, 423, 440-442, 448, 449.

Dým viz Dajm.

E.

z Ebernic Jan 78, 79, šultas v Norimberce 98; 108, 109, 145.
z Einsidle Jošt, de Eynsedil Jodocus 221.

Eisengrün, Eyzngryn Borovský zedník 87.

Eksnar Andrlé poddaný 498.

Elišášův Pavel na Trutnovsku 453.

Eliška králová Česká (1310), vsi její u Písku 289, 291.

Elška panna (z Švamberska?) 26, 138.

Emerstorf místo v Rakousích 241.

Englický král vtrhl do království Frackého (1513) 98.

sv. Erasmus, místo u Boru Švamberského 35.

Ezaus Prokop z Králové Dvoru, předsedící soudu Trutnovského 347, 380-386, 397, 401.

F.

Falc, vpády odtud do Čech (1518) 145, 146.

Falk Sigmund věřitel 182.

Feldkirchen u Štrubiny v Bavořích 296, 313.

Fema panna, sestra Jana Zilvara z Pilnikova 360.

Fencel husar, Vencel huser 62.

Ferdinand I. má býti králem Římským (1518) 145; dal Trutnov královně Anně (1539) 345; titul 499, 500, majestát 501, bere přísahu od manů Trutnovských 502-505.

Fetrle Vaněk zlatník Praž. 528, 549.

Feyt Petr podd. z Vlčic 378.

Fikar Lorenc poddaný 349.

Filip hrabě Katzenelpogenský 244.

Filip soukenník v městě Dvoře 347, 366, 367, 369, 371-376.

Filipův Viktorin s manž. Annou v Praze 552.

Fišar Jiřík u soudu manského 409, 410.

Flawa z Rottenfeldu Vít, písař při soudu komorním (1575) 343.

Forberk Hanuš poddaný 498.

Formánek poddaný 120.

Franc řezník a konšel vinnický 534, 536-538.

Francie, vpád Angličanů (1513) 98; král Francký poražen od Švýcarů (1513) 97.

Franěk z Bošina 207; z Vepic 318.

Franěk ostrožník, úředník vinnický 539, 546, 547.

Frankenstein město a zámek zastaven 179, 195.

Frankfurt, obchod do Čech 108, 145.

Frankovic Jíra konšel Praž. 520, 541, 542.

František probošt Ostřihomský, v kanc. král. (1422) 177.

Fraybolt poddaný 455.

Freinstatt v Rakousích, Cáhlov 233.

Frewald viz z Močidlnic.

Frickova hora na Petříně 522.

z Fridberku Fridrich Kotlínský 341.

Fridrich III. císař 12, 21, 31, titul 226, 243, 244; zve kr. Jiřího na sjezd proti Turkům (1460) 226; píše mu stran bratra svého Albrechta 233 až 236, 241, 247; dává mu list na hrabství Katzenellenbogen 239, 243-246, 277, 278.

Fridrich vév. Břežský 245, zasnouben se Zdenou z Poděbrad (1454) 214.

Fridrich vév. Saský jedná o srovnání s kr. Ladislavem (1455) 216, (1456) 219, 220.

de Fullensteyn Jan 280.

Fulnek hrad v odkazu 181, 184.

Furth viz Brod.

Fye Henricus registrator 177, 178.

G.

Gabler Walterus, konšel Pražský 513.

Galm Wolffinus, konšel Pražský 513.

de Gaudentino viz Šindel.

Gaycova role v Hertvíkovcích 349.

Gbinnar Němec 69.

Gebawr Jokel poddaný 389; Gebaur Pavel podd. 354, 368, 369; Gbaur Prokop podd. 444.

Geiseler Šimon svědek 195.

Gerhard opat Svatokorunský 300.

Geršdorf 355; Gersdorf z Gersdorfu, z Gerštorfu Jiřík 444, 445, 449, 450, 458, 482, 483, 494, Kerštorf 121.

Gilgessie vězeň 9.

de Gogkeritz Nicolaus advocatus prouincialis Misne 275, 276.

Goliáš Velik konšel 549; Velik z Nov. M. Praž. 518.

z Golu Hedvika 355, 356.

Gross Jindřich z Trockawy, biskup Bamberský 73.

Grotkov ve Slez., hejtman 276.

z Gutšteina Albrecht Gutštejn na Mělníce 284, 285;

— Burian 22, 63, 79, na Nečtinách kamermeistr (1479) 316, hejtman krajův Žat. a Rakovnického (1480) 36, † 63;

— Hendrych 81, 82, 84, na Švorcnburce, dává páliť v Čechách 76, 78;

— Jan 79;

— Jiřík Vserubský 75, 76;

— Markéta na Prostiboři 142;

— Mikuláš 262;

— Wolf 59, 60;

— Ziguna hraběnka z Ortmberku, manželka Buriana z G. 59, 60.

H.

Habilsward viz Bystřice.

Habka paní 182.

Habrovník ves pustá k Poděbradům 269.

z Habru Jan, úředník Protivý z Rožmitálu (1473) 348, 349; Jan man Trutnovský 350, 356,

- 357, 359, v Nové Vsi 366, 367, z Podstrání 369, Podstránský 370-377, 382, 388; Kuneš na Podstrání 377, 381, 382, u Dvora 403, 411, 414, 415; Markéta 497; Matěj v Star. Bucícha, Bucký 349, 352 až 354, 356, 357; Mikuláš na Podstrání 377.
 Had Pribík z Paběnic 21, 314.
 Had Duchek z Král. Dvora 423, 440, 453, 460.
 Hadburk ze Sobušic Václav 274.
 Hajnov, Haynaw ve Slez. 194, 195, 207.
 Halama Petr z Kozárovic 339, 340.
 Halér z Jičíněvsi Petr 456-459, na Kocléřově 461, prodal Kocléřov 462-464, koupil Bukovinu 467, 468, 474.
 z Halunku viz Sovacký.
 Hamza ze Zabídivic Bořek 496.
 Hanuš kníže Zahaňský, smlouva o zboží s kr. Matiašem (1488) 272.
 Hanuš sladovník, konšel vinnický 554, 555; z Nov. Jičína 182.
 Hanzl poddaný 88; viz Šmid.
 z Harasova viz Hrzaně, Fricek.
 z Hardeku hrabě Oldřich 168.
 z Hasenburka Zajíc 372; Jan 89, z Kosti 211, nejv. děd. truksas (1491) 52; Mikuláš 52; Vilém 179; Zajícová Anna v Lanově 351.
 Hasištejn viz z Lobkovic.
 Hašek pan (1489) 369.
 Hašek mečíř v Praze 560.
 Hattavuoze Pavel z Král. Dvora 472, 485, předsedící soudu manského v Trutnově 488, 489, 491-494, 496-499.
 z Haugvic Petr 51; Húgvic (Delín) hejtman hradu Pražského (1526) 168.
 Hawbolt viz ze Sleynitz.
 Havel z Draheniček man 341.
 Havel kolář v Praze 558.
 Havlec poddaný 322.
 Havlík kostelník 323; poddaný 118.
 Háza dcera Kristiny z Camru 359.
 Hazly, Haslach v H. Rakousích 157.
 Hecka Petr konšel Praž. 542.
 Hedvika kněžna Zahaňská, paní na Lipém 283.
 Hedvika Jan v Star. Městě Praž. 557; Václav konšel vinnický 538, 540, 541.
 Helfenštejn viz z Pernšteina.
 Hencova role u Bukův 349.
 Henrich služ. Švamborský 128.
 Henzrychtová v Lanově 499.
 Hereš viz z Železna.
 Heřman osoba 40.
 Heřmanovic Jakub měšťan Praž. s manželkou Markétou 521, 522, 525-527.
 Heřmanice viz z Doubravice, z Dubé.
 Hermannus Jan komorník Vratislavský 274.
 z Hermesperku Vilém, purkrabě Týna Horšova 78.
 z Hermsdorfu Alžběta 401, 402; Křištof 401, 402, 429, 430, 432, 433, 447; Wolfgang 401, 402, 429, 430, v Kocléřově 432, 433, 447, 454-457, 459, 461.
 Hertvikovice ves k manství Trutnov. 346, 347, 349, 374, 501, 502, prodána 465.
 Hewn Ondřej 280.
 Hilarius děkan Všech Svatých, písař král. (1461) 238, Lito-měřický, administrator arcibisk. (1467) 4.
 Hilbrant z Vratislavě 402; viz z Čankovic, Hylbrant.
 Hlaváč z Donína 230; Jan z Třebířích hofrychtěř (1487) 271.
 z Hlavatec viz Roubík.
 Hlavín Petr poddaný 323.
 z Hlince viz Tes.
 Hlinka Matěj měšťan Pražský a manželka Dorota 271.
 Hlinná v Plzensku 79.
 z Hlinníka viz Cisař.
 Hlohov Veliký viz Minsterberk.
 Hložek z Žampachu Jindřich 452.
 Hluboká zámek 29-31, 298, práva manů 324, 334, vsi zápisné 302, 313; viz z Drasovic.
 Hnát Jindřich purkrabí na Krašově 254.
 Hoberyk de Armen Rwe Konrád 276.
 Hoch Jan 552, 553.
 Hochhauzer z Hochhauzu Jan 218, 242, 243; Melchior 242, 243.
 z Hoděčína Jan Burjan 201.
 Hodějovský 9, 10; Mikuláš 56, z Hodějova 319, na Chotešíně 332; Smil 312, 316; viz Rous.
 Hodík poddaný 333.
 Hodonín viz z Kunstatu.
 Holatz Andreš 195.
 Holcmul, mlýn ve Vlčicích 379.
 Holec Sigmund z Květnice na Hostyni 124.
 z Holejče viz Šlikovna.
 Holešice u Milévska 9, 27, purkrabě 32.
 Holešov viz z Šternberka.
 Holian Kliment, konšel Praž. 520.
 z Holic viz z Šternberka.
 Holíč, před soudem v Trutnově 351.
 z Holohlav viz Otmar.
 z Holovous Otík 416, na Cerkvici 410, 428, 430, 431, 439.
 Holub služebník Švamborský 10, 26, 28, 33, Václav 7.
 Holubovská vinnice u Prahy 536.
 Holý Jakub z Trhových Svinů 75.
 Holyně viz Vaněk.
 Homole z Ryzmburka Václav 253.
 z Honbic Alexi vládyka 280.
 Honige Nikl podd. 356.
 Honzgruff man v Lanově 499.
 Hořany ves k Poděbradům 269.
 Horažďovice 36, obleženy (1477) 23, (1478) 24-26, 30, sjezd (1518) 138.
 z Hořic Mikuláš Hořický ml. na Pecce 359, 369, 373, purkrabí kraje Hradeckého 374, 377, 381, 382.
 Hořický farář 11.
 Horka z Horky Jan 256.
 z Hornesperku viz Šalndorf.
 Horšín ze Dvora 351, 352, Jan man Trutnovský 386.
 z Horšteina a z Vilhartic Vilém 256.
 Hortl Jiřík poddaný 479.

- Horušanský z Roztok Jan, maršálek kn. Jindřicha Minstrb. (1479) 262.
 Hosinský viz Chrt.
 Hostín ves 331.
 Hostinný, město 455, 462; spor o výsady se Zilvarem 408; z H. Mikeš 355; viz z Šanova, z Waldšteina, z Wartenberka.
 Hostinského zástava na Blátně 259.
 z Hostky viz Rostek.
 Hostonice ves kl. Milévského 310.
 Hostyně viz Holec.
 Hošťálek osoba 12.
 Houdek, Hudek služebník 183.
 Houdkovy rybníky u Král. Dvora 484.
 House, Húse z Krumpsína a z Podhradí Jindřich 200.
 Houžvička Mikuláš 517, 519, 521, 530.
 Hrabaně z Přerubenic Jan 259.
 Hraběnka dlužnice 261.
 Hrabíšové manové Trutnovští 386, z Nové Vsi 206, 353-355; Mikuláš Hrabíše 386, 407, z Nové Vsi ode Dvora 408, 409, 411; Vaněk 376, 386, 407, 408, 411; Hrabíšovský statek u Král. Dvora 425, 435, 442, 466, 504.
 z Hradce pání, dopisy 1, přínos (1515) 108; Adam nejv. kancléř (1523) 470; Jindřich nejv. komorník (1486) 267, (1492) 55, 56, zasnouben (1493) 274; (1495) 277.
 Hradec Jindřichův 21; viz z Myslína, z Řičan.
 Hradec Králové 208, 253, 414, 456.
 Hradec Štýrský, Grez 235, 239, 241.
 Hradecká louka u Jaroměře 204.
 Hradecký kraj, poddaní 117, 119; hejtman lantfridni 197; příslušnost Trutnova 345.
 Hrádek viz Břekovec, z Trnové.
 z Hrádku Jan Hrádek 385; Janek purkrabí hradu Praž. 538; — Markvart Linhart 135, 136, na Trpistech 156, Hrádecký 33; — Martin z Boharyně 232, na Boharyni 253; Martin Radikovsky, man Trutnov. 479 až 481, 485, 487, na Javornice 488, 490, 491, 493, 494, 496 až 498; — Pavel 280; — Samuel z Valečova podkomoří (1474) 258, (1475) 315; viz Sulkové.
 Hradiště zboží v Bydžovsku 185; tvrz postoupěna 190, 191; ves ke Kolínu 268; viz z Kovaně, z Waldšteina.
 Hradiště (Choustníkovo) nad Labem, Hradiško 95; viz Krupý, z Švamberka.
 Hradiště ves kláštera Ostrovského 202, 203.
 Hranostaj Jan z Dobu 175.
 Hrazánky ves u Zvíkova 322.
 Hrdlo man z Radobytec 341.
 Hrdlův zeť Vojtěch v Praze 542.
 Hrejkovice, Hrajkovice ves u Milévská 9, 10, 294, 296, 303, 308, 313, 314, 319.
 Hřimeždice, Hřimeždice v Berounsku 52.
 Hřímota man z Nepodřic 340.
 Hroch z Mezilesic a z Týnce Jan 232.
 Hronov městečko prodáno 171.
 Hruška Jan měšténin z Tábora 55, 56.
 Hruža pan u Mirovic 339.
 Hrzaně z Harasova Jan 342, 343; Václav 342.
 Hubatý Štěpán z Prahy 553.
 Huchlincův syn písař 93.
 Huda Jan soukenník v Praze 547.
 Húgvic viz z Hangvic.
 Huler Sigmund na Vorlíku (1400) 291.
 Humburk ves k manství Trutnov. 501, 502, Humburg prodán 465, Humbryky 500.
 z Humňan viz Čuba.
 Huncledr Václav vinař 535.
 Hundt Gabriel, hejtman Grotkovský 276.
 Hunger Vincenc v Budějovicích 73.
 Huské zboží, list na ně 11.
 Hustanský snad Hostounský 146. z Hustiřan Anna 473, 480, 490, 491, 493, 494; Bavor na Neznášově 414, 422, 423, 438; Diviš 414, 422, 423; Jan st. Rodovský 482, 487; Oldřich Rodovský 496; Václav Záruba na Treboveticích 413, 414, 422, 423.
 Huzenice ves u Zvíkova 88.
 Hůzvice Mařík 528; Hůzvicové vinnice 517.
 z Hvozďan viz z Obytec.
 Hylbrant Hanus poddaný 378; Jokel 356; Lorenc 379; Mer-ten 356; Tomáš 444.
 Hynek starosta komorníci (1512) 91.
 Hynkovská vinnice na Petříně 522, 545.
 Hysřle 140, Mikuláš 168, 169.

I.

Ilburg pan (1479) 261.
 Izák žid z Prahy 532.

J.

z Jablonné a ze Svatého Pole Hynek 254, 303, 314.
 Jáchimov, Jochmstal viz z Lobkovic.
 Jakeš služebník 145.
 z Jakšonova Kliment, kancléř Jindřicha kn. Minstrb. (1487) 270.
 Jakub kanovník Pražský, písař krále Václava (1409) 516.
 Jakub fšmejstr Švamberský 57; klíčník 79; kovář v Praze s manž. Uršulou 556; měřič horvinnických 529, 533, 538, 558; písař Choustnický 163; poddaný 386, 524, 525; služebník panský 110.
 sv. Jakub, ves ke Kolínu 268, rybník 259.
 Jakubec z Hrajkovic 319.
 Jakubův Jan poddaný 337.
 Jamný ves u Zvíkova, kněz 24.
 Jan král Český, majestáty 215, 289, 332, 342, 370, podvržený 300; král Slepý 370.
 Jan vévoda Opavský 180.

- Jan pan (1535) 339; srv. ze Švamberka.
- Jan z Radiče(?) hofrychtář (1477) 21.
- Jan maršálek Jana z Kravař (1433) 183.
- Jan biskup Vratislavský (1493) 274, (1497) 277.
- Jan kustos kapituly Vyšehradské (1367) 515.
- Jan rychtář z Jehnědna 38; farář v Kovářově 318, 320, na Zvíkově 323, 324, opatem na Strahově 323, 324; rychtář v Lanově 446; kněz v Manětíně 17; kněz v Mirovicích 71; man z Nířce 341; opat v Oseku 274; kolář z Poříčí 520; — z Prahy: Jan apotekář 537, chmelář 553, 554, šípař a vinař 555, vinař 537, od Dubé převor řádu Joh. 523, z domu Kočovnickova konšel 560, od Kokuotka konšel 538, od Mečův kramář 535, od Modrých sloupův 533, od Tří Studnic 551, od Tykvi konšel 534, od Žaludu konšel 546; — podd. Příbramských 339; kněz vrátil faru v Sepekových 17; farář Stropnický, písař Rožmberský 295; lovec Švamberský 102; purkr. Zvíkovský 26; převor kl. Želivského 64; srv. Johannes.
- Janák věřitel 182.
- Jandorf z Jandorfu Kristof na Vrchlabí 501.
- Janek lékař Praž. 549, 555; malíř, Maléřik, z Nov. M. Praž. 546, 547.
- Janoušek poddaný 43.
- Janov rybník Švamberský 74.
- Janovice 119, se vzdaly (1520) 156; z J. Dětrich z Chlumu 303, Jetřich 314; Jenec (1478) 27, Jan Jenec z Petršpurka na Petršpurce, nejv. purkrabí (1470) 311, (1479) 315, 316, (1491) 53, 54, (1492) 56, 59, 60. (1495) 72, hejtman zem. 53, 54, 56, 59, 72; Jan syn nejv. purkrabího 311, 315, 316; viz Špetle.
- Janovský odpovědník zem. 168. z Jarohněvic viz z Bystřice.
- Jaroměř město 253, za trest zapšáno Jiříkovi z Kunstatu (1445) 197, 198, poddává se mu (1448) 203-206, kupuje Vyhnanov u Prorub 482, 483; hrad z domu proboštského 204, 205; viz Peřina
- Jaroš poddaný 446; řezník 534, 535.
- Jarošová z Božovic 2, 3.
- Jaroušek Ondřej ze Dmajštic 322.
- z Jasaníc Příbík 297, 308, 312, 316.
- Jastráby (nyni samota řečená Kuččavý, na levém břehu Vltavy u Orlíka) 289, Jestráby 28.
- Javoré? osada při hranicích u Domažlic 77.
- Javornice v Trutnovsku dvůr 499.
- Javorník manství k Trutnovu 506.
- grunty 491, rybník 350; tvrz postoupena 390, odkázána 420, prodána 479, 480, 492, 493; z J. Anna 437, 438; Jan 350, 352, 355; Janek 351, 352; Jiřík 387, 388, 390. 398, 399, 401, 402, 420, 455, 481, 482; Kristof 387, 388, 390; Mikuláš 387, 388, 390, 398, 399, 460; Salomena 398, 399; Sigmund 387, 388, 390, 398, 399, 401, 402, 419, 420, 422-425, 428-432, 434, 437, 438, 440, 443, 445-447, 452-457, 459, 460, 462, 464, 466. 469-471, 473, 474, 480, 482, 487, zabit 499; Václav 420, 453, 460, 473, 474, 479, 480, 481, 482, 485 až 487, 492, 499.
- Ječmenek Matouš z Král. Dvora 427, 472, v Záboří 451, 452.
- Jedle, Gyedl, ves kláštera Milévského 289, 294, 296, 303, 308, 313, 314.
- Jedlice osoba na Zvíkově (1478) 27.
- Jednorožcové syn Řehoř 554.
- z Jehlice viz Pšenička.
- Jehnědno u Písku 38; viz Chmelfř.
- Jelecký z Jelče Jiřík, úředník desk dvorských (1540) 500.
- Jelen soused v Král. Dvoře 435.
- Jemice, Jemnice, viz z Račina.
- Jenec viz z Janovic.
- Jeník z Mečkova na Uhersku 362, 363, 368, 369, 372.
- Jeníkův Vilém 182.
- Jenin viz z Buzic.
- Jeniš z Přestavlk 207.
- Jenišovice ves 322.
- z Jenšteina Jan na Skále 185; Pavel ze Skal 256.
- Jeřice viz z Chlumu.
- Jeronymus poddaný 487.
- Jesenná ves kl. Vyzovického 252.
- Jestráby viz Jastráby.
- Jestřebí ves ke Kolínu 268.
- Ješa osoba 559.
- Jetětice ves kl. Milévského 310.
- Jetřich pan v Potvorově (1489) 43.
- Jetřichovic viz Dětrichovic, Kovářov.
- z Jevíčka, de Gewicz Langhaus 516.
- Jezerka, Bezerka, vinnice u Prahy 534, 535.
- Jezovec Markvart 10.
- z Ježkovic viz Čaněk.
- Ježovice u Rataj 88, 120.
- Jičín hrad v Čechách darován (1434) 185.
- Jičín hrad na Mor. odkázán (1433) 181, 184; viz z Cimburka, z Kravař.
- z Jičíněvsi viz Haléř.
- Jičínský Matěj v Praze 537, 538.
- Jihlava 88; opat 63, 64.
- z Jíkve viz Šváb.
- Jilemnice viz z Waldšteina.
- Jince viz Pešík.
- Jindřich převor Světecký, Swecensis 217.
- Jindřich posel 310.
- Jindřichova rota rejtarův 80.
- Jindříšek z Příbora 182.
- z Jinic viz Bystřice.
- Jinoch Jakeš, kanovník Pražský, 520; Prokop v Star. M. Praž 520, 525.
- Jíra kovář z Klouk 165; mydlář v Praze 540, 546, 547, konšel vinnický 549, 550; ze Skoročina 322.
- Jirák poddaný 120.

- Jiří král svědčí o své víře 274-276; poměr k Bohuslavu ze Švamberka (1467) 4; od papeže zván proti Turkům (1458) 221-223, (1460) 225, 226; směna o rychtářství Kutnohorské (1459) 224; od císaře zván k sjezdu proti Turkům (1460) 226, 227; Norimberským dovoluje obchod 227-229; přijal poddané Albrechta vévody Rak. (1461) 232, 233; klejt posílám do Říma (1461) 236, 237; převádí právo zastavní k Žebráku ac na své syny 237, 238; dostal od císaře Katzenellenbogen (1461) 239, (1463) 243-246, 277, 278; smluvčím mezi císařem Albrechtem (1462) 241, (1463) 247; dopisy od vévody Benátského 242, 247, 248; narovnání s kr. Matiašem (1464) 248; slíbil nevýplatnost Lhoty Sádlovi 309, 312; pečeť 238; zboží po něm 258; zápis vsi kl. Milévského 311, jiné zápisy 242, 243, 250-252, 255, 264, 269, 316, 331, 344; viz z Kunstatu Jiří.
- Jiří bisk. Pasovský, kancelář krále Sigmunda (1422) 177.
- Jiří opat v Norimberku 229.
- Jiří perkmistr vinnický (1511) 531.
- Jiříce viz Pešík.
- Jiřík rychtář z Chronic 341; syn Markusův v městě Dvoře 332; služebník 71; měšťan Hradecký 455, 459; sladovník z Hradce 456; poddaný 333, 339; man Trutnovský 506.
- Jiříův rybník Švamberký 39.
- Jistbice ves u Medhuje 171.
- z Jistebna Aleš 256.
- z Jistebnice Bartoš, písař na Zvíkově 8; viz z Lobkovic.
- Johanna vdova po králi Jiřím činí smlouvu s kr. Vladislavem o důchody (1474) 257, zápis 265, 381, 382.
- Johannes písař purkrabího 105, Švamberký 42, 45, 102, 103, 113, 140, 141, 167, Toušovský 442.
- Johannes a Fontibus, konšel vinnický 547; uzdár konšel vinnický 552, 553; kramář s manž. Anničkou 528; lanthměřič konšel Praž. 513; krejčí konšel vinnický 522; viz Jan.
- Jonáš Jan a Vaněk z Král. Dvora 414.
- Jordan osoba 289.
- Josef krejčí z Král. Dvora 440.
- Jošt markrabí Morav. 215.
- Jozefův Martin 453, 460, 468, 487.
- Junossi Johannes konšel Praž. 513.
- K.**
- Kába Valentin konšel Novoměstský 520.
- Kačinské lesy ke Kolínu 268.
- Kadaň, klášter 139; z K. Jakub registrátor král. (1461) 238.
- Kaffunk rytíř 168; srv. Kawffang. z Kalenic Beneš 309, 314.
- Kalná Voda ves k Žacléři 501.
- Kalnar Bartl poddaný 444; Jiřík 476; Lorenz 444.
- z Kamejka viz Mráz.
- Kamenec klášter 221, zastaven 179, 180.
- Kaneček osoba 35.
- Kanický Bohuslav 45; viz z Čachrova.
- Kanin ves k Poděbradům 269.
- Kantorova vinnice u Prahy 532.
- Kaplér viz ze Sulevic.
- Karas Šimon, komorník desk dvorských 504.
- Karel IV. císař, majestáty 215, 289, 290, 300, o clech na Vltavě (1366) 291, Orlik dává v léno (1357) 286-288, nařizuje zakládání vinnic (1358) 509, 511, 512, 513.
- Karlík pan 166, ze Chvalův 199, Jan z Nežetic na Drahkově 332, 354-356, 360, 362-364, na Veselí 372, 375, 385, 389.
- Karlovice dvůr v Kouřimsku 40.
- Karlsperk viz Kašperk 38.
- Karlštejn hrad obležen 294, 296, 310; poddaní k němu 339; purkrabí 172, 173, 274, 275, 326; viz z Olbramovic, z Rožmitála, Tluksa.
- Karlštýnka vinnice u Prahy 523, 527, 530, 532.
- Kartouského kláštera vinnice u Prahy 517, 521, 530.
- Kartýš Martin kovář 323.
- Karvulova husařova vinnice u Prahy 560.
- z Kasalíc Jan 251.
- Kašperk zámek, Karlsperk, 42, 57, prodán 148; pře o výplatu 337.
- Kateřina markrabinka Badenská (1463) 247.
- Kateřina kněžna Minstrberská 262.
- Kateřiny Svaté ves ke Kolínu 268.
- Katha poddaný 118.
- Katzenellpogenské hrabství v Nassau darováno (1461) 239, (1497) 277, 278; hrabě Filip 244.
- Kawffangk Jan 280; srv. Kaffunk.
- Kazimír markr. Branibor. 145.
- Kbel ke Kolínu 269.
- z Kbelska Petr 429.
- Kbelský Jindřich, konšel vinnický 530, 534-538.
- Kdulinec Petr z Ostroměře, psán Dolinitz, hofmistr kr. Jiřího 275.
- Kekule z Stradonic Albrecht 128, 442; Petr 149; Václav ze Stradonic 97, 164, 336.
- Kelcz osoba 97.
- Keller Gorge poddaný 379.
- z Kemerswaldu viz Rederer.
- Kepina služebník 183.
- Kerner Lorenc poddaný 356; Nykl 378.
- Kerstorff viz Geršdorf.
- Kestřany 52, 54, 55, 96, 108, 150, 341.
- Kfelér Jan a Vilém 136; srv. Pfelér.
- Kladenský Zdeněk 167, 168.
- z Kladorub Čeněk 182.
- z Kladrub viz Kozel.

- z Kladrubec Jan 47; viz Sádlo.
Kladruby město 71; klášter 80,
opat Prokop 22, Stanislav 115,
147, 149.
Kladruby Ovesné v Plzensku 6.
Kladsko hrabství 260, 264, 274,
hrad a město 187, 188, 367,
zastaveno 179, 180, prodáno
(1440) 194; právo mince 178;
hejtman 178, 194, 219, 221,
348; klášter P. Marie 221,
223; manové 344; viz z Lich-
tenburka, z Warnstorfa.
z Klamose viz ze Všejan.
Klamperna nožif, konšel vinnický
546.
Klamrina Jan od Žaludu, konšel
vinnický 547.
Klatovy 72, 78, 140, 156.
Kleneč u Domažlic 135.
Klenovský pan 21.
Kleyn Urban 476.
Klíma vinař v Praze 542.
Klimentů Vaněk z Kozárovic 339.
Klimkovský služebník 183.
z Klinšteina Čeněk prokurátor
(1480) 36.
Klisin Menší a Větší, vsi kláštera
Milévského 310; Klisinec 322.
Klouky ves u Písku 165.
Klučenice u Milévka 74.
Kly ves k Poděbradům 269.
Knajsniklová z Oblanova 379.
Knerych Petr poddaný 490.
Kneynrych Michal v Humbrycích
500.
z Kněžic viz Stranník.
z Kněžíček Diviš 361, 385;
Markéta Kozojedská 350, 351;
Sigmund 175.
z Kněžmostu Václav písař krá-
lové Barbory 198, Vaněk 206,
na Zuzicích 545, 546.
Knínský Jan, z Knína, konšel
vinnický 536.
z Kobolis viz Řehoř.
Kobylíky ves ke Kolínu 268.
Koch Ondřej z Veliké 320.
Kocelův ves a dvůr 375, 380,
429, 432, 433, 454, 455,
459, 461-464, 474-476, 489,
492, 496; z K. Jan 380, 383,
421, 422, 427, 438, 451, 452;
Markéta 421; Martin 347,
348; Václav 451, 467, 468;
Viktorin 348, 371, 374, 375,
380, 387, 417, 418, 421, 422,
424, 428-430, 432, 433, 438,
439, 451, 467; viz Halěř.
Kocour Petr man Trutnovský 383,
Kocourek v Zábři 427.
Kocourek služebník 79, 80.
Kocovský 90, Racek 19, 21.
Kočovníkův dům v Praze 560.
Kodov, ves Chodovská 135.
Kofanec viz Kříž.
z Kojetína Velislav jinak Václav,
nejv. písař komory (1388) 289.
z Kojšic Racek rozhodčí 537.
Kokašice v Plzensku 68.
Kokůtek Jan, konšel vinnický
540, 541.
Koloušek soused v Písku 28.
z Koldic Albrecht 179, 187;
Anna 186, 187, 193, 194;
viz Thým.
Kolín poddaný z Veliké 320.
Kolín město 266; panství 268-
270; směněn (1475) 258, 259;
smlouva o výplatu (1487) 268;
viz z Dlouhé Vsi.
Kolínský Pavel 541.
Koller Nikl poddaný 378.
Kolmburk viz Kumburk.
z Koloděj Jiřík 437, na Skalici
439, 449.
z Kolovrat Albrecht na Krakovci
254, na Krašově 265, na Lib-
štejně, nejv. kancléř (1508) 329,
330.
— Anežka manželka Křištofora
z Švamberka 104, 105, 126,
na Vorlíce 158;
— Beneš na Libštejně, Libsteinský
45, 254;
— Eliška manž. Buriana z Švam-
berka 95, 98, Bezdrůžický 158;
— Fridrich 237;
— Hanuš 237, 238, na Zbiroze
23, 254;
— Jan Bezdrůžický z Košátek
komorník kr. Vladislava 106,
107; Jan st. na Maštově 164;
— Jetřich Bezdrůžický 16, 43;
— Jindřich 237, 238, na Kra-
kovci 61;
— Jiřík Bezdrůžický 50, 51,
nejv. sudí 89, 90; 105, 265,
266;
— Václav Bezdrůžický 98, 169,
na Košátkách, nejv. sudí dvorský
335;
— Zbyněk z Kornhouza 254.
Kolský z Kolovsi Jan, místosudí
dvorský 500.
z Komáric Beneš 318, z Kováric
317.
Komárov grunt u Král. Dvora
484, rybníček 418; z K. viz
Pešík.
Komořany v Žatecku 218.
Königshan, Kynkshayn ves pustá
465, Kynikshan 501.
Konopiště viz z Šternberka.
Konrád arcib. Praž. (1415) 172.
Konrád kramář z Norumberku,
konšel Praž. 513.
na Konstanci, vinnice u Prahy
541.
z Kopidlna Petr na Trěvači 253;
Zdenata 185, 191; Zdeněk
253; viz Stranník.
Koporeč, Koprcz, ves v Žatecku
218.
Korbel z Mědražic (1515) 114,
115.
Kordule ze Sloupna Hynek 403,
na Vřeštově 413; Jan 357,
na Žirči 364, 392-396, ze
Strachova 384, Strachovský
396-401, na Vřeštově 395,
402, 403, 405, 406, 413, 419,
454, 455; Kateřina 405; Kor-
dula 454, 455; Václav na Bu-
kovině 464, 465, 470, 471,
486, 487; Žibřid na Dubenci
352, 353, 357, 384.
Kořenský věřitel 57.
Korneuburk v Rakousích 21, 24.
z Kornhouza viz z Kolovrat.
Kospierovy pozemky 35; srv.
Kostnypier.
Kosoř viz z Malovec.
Kostelec u Vorlíka 124.
Kosteleckého dvůr u Jaroměře
204.
z Kosti viz z Hasenburka, z Šeln-
berka.
Kostka z Postupic Albrecht na

- Litomyšli, odpovědník cís. Fridricha III. (1461) 235; Bohuše na Litomyšli 200, 201, nejv. mincmistr 280.
- Kostnípíř Jan z Mělnic v Lukavici 3, 4; srv. Kosmpier.
- Kostomlaty viz z Častolovic.
- Košátky viz z Kolovrat.
- Košíř u Prahy 530, 539, 560; viz z Názovský.
- Košmberk viz z Chlumu.
- Kotečník Jan úředník na Zvíkově 89.
- Kotlínský viz z Fridberku.
- Kouba ze Stražovic man 341.
- Kouba město v Bavořích 146.
- Kouřimští 41.
- z Kovaně Anna na Hradísku 265.
- Kovář služebník 33.
- z Kovářic viz z Komářic.
- Kovářík man z Mladotic 340.
- Kovářov u Milévská 294-296, 303, 308, 313, 314; desátky 318; farář 318, kněží pod jednou a podobojí 319-324; prodán 324; — z K. Alexandr 295; Barbora 53-56, 60, 320, 322, z Jetřichovic 324; Machna 303, 308, 313, 314, 318, 322, Margreta 295; Matěj Brus 294-296, 303, 308, 313, 314.
- Kozárovce ves 339, 340.
- Kozel z Kladrub komorník 26.
- Kozel Jan z Pokštiny úředník v ungeltu 169.
- Kozelské knížetství ve Slezsku 258.
- z Kozího Vilém, purkr. na Chusnice 310.
- z Kozojed Jan, man Trutnovský 264, 348, v Chotobici 349-351, 353-355, 358, Sulek 359; 360-364, 366, 367, 369-381, 383-385, 390-401, 403-408, 410-425, 427, 428, kšaft 360, 392, nebožtík 430, 431, 439, 450; Jitka 428, 429, 450; Katerina 423, 424, 427-431, 439, 450, 451, 459, 460; Mikuláš 361, 394, Kozojedský 416.
- Kozojedská viz z Kněžíček.
- Kozojedy u Rataj 120.
- Kozolupy v Plzensku 43.
- Koželský Václav 334.
- z Kozlého viz Libuné.
- z Kožlí viz Kyselice.
- Krabec Václav 522.
- Krajceperk, Kreuzberg u Sušice 125.
- Krajíř pan (1476) 12.
- Krakovec viz Chudobný, z Kolovrat.
- Král poddaný 292.
- z Kralic Silvestr 184.
- Králik Václav z Buřenic, patriarcha Antiochenský, probošt Vyšehradský, kancléř (1400) 514.
- z Kralovic viz Strachota.
- Kramářik osoba 10; Kramářikův Jaroš řezník a manž. Barbora 528, 529.
- Kramolná ves 171.
- Krásná Hora 120.
- z Krásného Dvoru viz Pětipeský.
- Krašov viz Hnát, z Kolovrat.
- z Kravař a z Jičína Jan, poslední vůle, 181, 182; Jiřík ze Strážnice 199; Petr ze Strážnice 199.
- Kravaře mlýn ke Kolínu (nyní Klavary) 269.
- z Krehleb Mikuláš 296.
- Krehov víska, psána Kykrow, 289.
- Křesice viz Sokol.
- Kříčeň ves u Pardubic 230.
- Křínovec viz Chřínov.
- Krinsdorf viz Krymštorf.
- Křišťan z Louže v Praze 557.
- Křivoústý Mikuláš 536.
- Kříž Kofanec man Trutnovský 383, z města Dvora 414, 460; z Nierče man 341.
- Kříž platněf v Praze 541, 542.
- Křížala Vaněk 558.
- Křížek zámečník v Praze 525.
- Krof Hanuš u soudu manského 409, 410.
- Kroměříž město 240.
- Kroměšín z Březovic Jindřich 191; Kroměšinský Jiřík 110.
- Kropáč Václav 91.
- Krsice ves zápisná 339.
- Krští (Krsy v Plzensku) 18.
- ze Křtenova viz Rožnovský.
- Krtkovic Řehoř perkmistr vinničný (před r. 1445) 524, 546.
- Kruh les u vsi Mastnice 269.
- Krumlov Český 21, 38, 39, 50, 54, 143, 150-152, 299, 300, 312, 315, 318; klášter sv. Kláry 97; biskup světicí zde (1515) 113; archiv 291; viz z Petrovic, z Rosenberka.
- Krumlov Moravský 182.
- z Krumpína viz House.
- Krupý z Probluze Jan 393, 397, 400-402, 404, 406, 407, starší 473, na Hradišti 474, 480.
- Krušina kolář v Praze 551.
- Krušinové viz z Lichtenburka, z Švamberka.
- Kryblice ves, nyní předměstí Trutnovské, prodána 465; pod Šolspergrem dvůr 498, 502.
- Krychnov ves ke Kolínu 269.
- Krymštorf, Krinsdorf, ves pustá 465, Krynstorf 501.
- Kryt z Vanvic Petr 396.
- Kryzhar Martin z Trutnova 395.
- Krzkův ze Václav konšel viničný 522.
- Ktyl z Velenov Jan panoše 295.
- Kub z Jenišovic 322, z Něžovic 322.
- Kuba z Jehnědna 38.
- Kubík z Skoronína 322; Janek Košíř u Prahy 560.
- Kubka muž 559.
- Kuchařovští sirotci z Kocléřova 496.
- Kuchta soused z Vodňan 28.
- Kuchynka z Ledské Jan 207.
- Kučer ves u Milévská 320.
- Kudrna Mareš z Kozárovic 339.
- z Kujav Beneš 182, 183.
- Kulasů Mikeš z Kozárovic 339.
- Kule z Chodče Hašek 392, z Chotče 394, 410, 416, 428, 430, 431, 439.
- Kulhánek Prokop, měšťan Praž. 547.
- Kumburk neb Kolmburk panství 121, 283; viz z Lichtenburka.
- Kuna viz z Kunštatu.
- Kunášek viz z Mosazného, z Pavlova.

- Kunc Mikuláš 138, 139.
Kundrát apatekár v Norimberce 158.
Kunětická Hora hrad 232; viz z Miletínka, Sudlice.
Kunrát úředník na Zvíkově 16. z Kunratic viz z Letův.
Kunstat hrad postoupen (1445) 196; z K. páni, dílčí list (1472) 257, směna o Kolín (1475) 258, pečet 283;
— Boček 116, 175, 224, 225, 237, 238, 242, 255, na Poděbradech 257, 258, na Buzově 264, 269, koupil Náchod 171, 172.
— Čeněk Kuna na Bolehradcích 264;
— Heralt na Trebové 191, 196, na Plumlově 263;
— Hynek 224, 225, 237, 238, 242, 255, 257;
— Jan Boček na Polné 263, 264, 267;
— Jan Heralt na Plumlově 262, 264;
— Jan Kuna na Hodoníně 264, na Polné 282;
— Jan Zajimač 89, 100, 116, 121.
— Jindřich 224, 225, 237, 238, 242, 255, 257;
— Jiří z Poděbrad (1437) 189, poručníkem 196, dostal Jaroměř 197, 198, 203-206, prodává platy 200-202, dostal zboží po Čouchovi 208-210, správce království, koupil Velíš (1452) 210, potvrzen (1453) 211-213, přátelství s Albrechtem Braniborským (1454) 213, dceru Zdena zasnoubil 214, kvitován z účtů zemských 214, koupil právo na kníž. Minstrberském (1456) 219, srovnání s Fridrichem Sas. (1455) 216, 219-221, správce a hofmistr 256, viz Jiří král;
— Kuna z Bolehrad 189, 196, 197;
— Procek z Opatovic 189;
— Viktorin 224, 225, 237, 238, 242, 255, 257;
— Vilém Kuna 282, 283;
— Zdena zasnoubena (1454) 214; viz Minstrberk.
Kunšův Jakub v Praze 558.
Kunwaldský Martinek, purkr. na Štralmberce 184.
Kutná Hora 91, 294, 313, 520, směna o listy na rychtářství 224, 263, mince král. 225, 255.
Kutnaur (Jindřich? 1515) 109.
Kužel z Žeravic a z Kvasic Jan 199, z Mořic 240; Jiřík z Quasic 240; Václav 240; Zich Svachův syn 199, 240.
Kvačala poddaný 403, 404, 406, 407.
Kvalič, Kvalč viz Chvaleč.
Kvasice 200; z K., z Quasic viz Kužel.
z Květnice viz Holec.
Květoň poddaný 522.
z Květova viz Váňa.
Kvítek Petr poddaný 522.
Kyjata Jan ze Zásady, hofmistr králové čes. 174.
Kykrow 289 (snad víska Krchov u Petrovic, nebo Skříšov mezi Chlumcem a Kamýkem).
Kyník Nykel v Humbrycích 500.
Kyntr Nykl v Humbrycích 500.
Kynykshan viz Königshan.
Kyselice z Kožlů Jan 341.
z Kyselova Otík v Jelnědně 38.
- L.**
- Labe řeka darována, prodána nebo zapsána 172, 173, 230, 268, 269, 348, 382, 383, 385, 395, 414, 415, 417, 423, 433, 435, 440, 449, 486, 494, 503, 504.
z Labouně Jan na Zachrašťanech 251; Markvart 210, z Brady 211.
Labuť viz ze Švamperka.
Ladislav král stvrzuje Jiřího z Poděbrad za správce zem. (1453) 211-213, kvituje ho z účtů (1454) 214, vysílá jej k jednání (1455) 216, 219-221, dovoluje Rosenberkům výplatu kl. Milévského 305, slibuje ne-
výplatu Zvíkova a Protivína 306, zapisuje vsi Hlubocké 313, jiné majestáty 215, 291, 300 až 302, 338, titul 215, 300, pečet 307, mrtvola jeho prohlížena 256.
Lajtolth Jan 93, 131, Leitolt 76.
Lampertice ves u Žacléře 465, Lampersdorf 501.
Lanchut viz z Šumburka.
Lancel Václav oltářník 281.
Landek městečko zastaveno 179.
z Landšteina Mikuláš, nejv. písař (1479) 316.
Langhans Jan de Gewicz, měšťan Praž. 516.
Langnov 209, Lanov ves a popluží 351, 361, 371, 391, 392, 396, 397, 400, 497, 504, 506, 507, viz Radecký.
Lanovský Václav 455.
Lantrogová měštka 49.
Lantškroun viz z Pernšteina.
Lapka purkr. na Rožnově 184.
Latinský jazyk v knihách úřadu vinnického 510, 511.
Laubský viz z Lub.
in Lauczano místo, odkud klášter Žďárský měl desátky, 273.
z Lazec viz Pecha.
z Lazic viz Sudlice.
z Lažan Bechyně 155; Burian na Bechyni 6, 17; Fridrich 333; Jindřich hejtmán Vratislavský 171, 174.
Ledr Bernart podd. 487.
z Ledské Apolona 280; viz Kuchynka.
Legat poddaný 522.
Lehnice, Lignitz, vévodství 245.
Leitolt Jan 76, Lajtolth 93, 131.
Lekš, Lexa osoba 551.
Leksa podd. v Živuticích 333.
Lemberg George svědek 195.
Leonara císařovna, choť Fridricha III. 244.
Leonard perk mistr vinnický (1450) 542; srv. Linhart.
z Leskovce Albrecht (1492) 56, 59.
Leskovce ves kl. Vyzovického 252.
Lestkov v Plzensku 46, 50, 87, 88; z L. Aleš 43, Bárta purkr. 50; viz Dráb.

- Lešany 89.
 Lešno 90-92; viz z Šternberka.
 Letnerova louka 217.
 z Letovic viz z Bozkovic.
 Lety v Prachensku 9, 10, 289, 290, 300, prodány 303, 304, 332; z L. a z Kunratic Jan 304.
 Leupolt Mat. man Trutnovský 386.
 Lev viz Šimon.
 Leva z Pecky 175; viz z Říčan.
 de Lewbicz Kašpar registrátor (1415) 172, 174.
 Levhartové viz Bonětice.
 Lhota ves kláštera Milévského 294-296, 303, 308, 313, 314; u Kovářova 323; Kunšova 200; Pustá 443.
 Lhota Králova u Zvíkova 289, prodána 297, zápis 300, 306 až 309, 312, 316, 337.
 Lhota viz z Slavikovic.
 Lhotka ves u Blatníka 230; Žabi u Kolína 268.
 Lhotský 99, 100; ze Lhoty Jiřík 281.
 z Libchavy České Mikeš 201.
 Libenský Václav z Blatna, úředník na Roudnici 154.
 z Libhošče sirotci 182.
 Libice ves k Poděbradům 269.
 Libiněves tvrz 209.
 Liboc ves u Prahy 524, 525.
 Libodržice ves ke Kolínu 268, 269.
 Libšteinský viz z Kolovrat.
 Libuně z Dubé a z Kožlého Beněš 309, 314.
 Licek dvůr pustý ke Kolínu 268.
 z Lichtenburka Krušinové kupují Trutnov 465; Bernart 488; Heřman na Miletíně 452; Hynek 488, na Kumburce 194, na Kladstě 195, 206, 207; Jan 345, 465, 466, hejtman manství Trutnovského 478, 481, 483, 484, 488, 489; Vilém 345, 465, 466, 500, z Kolm-burka, purkr. kraje Hradeckého 351; viz Trčkové.
 Lichtenštáin pan (1477) 21.
 Ličkov viz z Lobkovic.
 z Liderovic viz Aksamit.
 Lieva viz z Říčan.
 Liňáček z Lestkova 50.
 Linhart opat Žďarský 273.
 Linhart perkmistr 542; mydlář v Praze 547; purkmistr v Nov. M. Praž. 542; písař Švamberký na Zvíkově 6, 13, 14, 16, 21, 22, 25, 28, 32, 33; viz ze Hrádku.
 Lipčič? Lipezij, rybník u Král. Lhoty 337.
 z Lipé Čeněk (1359) 288; Pertuolt maršálek (1446) 199; viz z Dubé, z Wartenberka.
 Lipí ves u Náchoda 171.
 Lipnice 448; viz Trčkové.
 Lipolthova syna krunť 58.
 Lipsko, studia čes. šlechticů 37, 64, 65.
 Lipšci páni 199.
 z Lipy Ješek 232; viz Trčkové, Salava.
 Lisa pan 10, 12, 31, 33, Lysa 339; Bohuslav 42; Zdeněk 74, 99.
 Liscius Mikoláš, notář (1454) 216, 217.
 Lisečiny (čti Lyšečiny) ves k Žalčicím 501.
 Lišice, Lišice ves u Záboří ke Kolínu 268.
 Liška Jan z Jenišovic 322; z Vysoké Bohuněk a Prokop 250.
 Lithkúv, služebník 183.
 Litický Jan, purkmistr v Král. Dvoře 347.
 Litoborské paunství 121, 122; viz z Chlumu.
 Litochleb Václav z Strachotína 92, 148; Jiřík syn jeho 92.
 Litoměřice 284, 527, kustoš 139; kraj 107, sjezd (1517) 137; viz Hilarius.
 Litomyšl 201, Leuchtmüschl 235; dům biskupův v Praze 551; viz Kostka.
 z Litovic Bohuslav, král. prokurator (1487) 345, 364-366, 378; viz ze Svinař.
 Litvín z Remyše v Chotěnicích 310.
 Lnáře 150.
 z Lobkovic Bohuslav Felix Hasišteinský na Ličkově, hejtman král. na Jochmstale (1549) 342, 343;
 — Děpolt Popel 9, 27, na Chlumci 47, 49, 52, 53, 55, 59, 60, 317, na Bílině 107, 137, 160, 164;
 — Jan starší, nejvyšší sudí dv. 345, na Zbiroze 499-505, nejv. hofmistr 508;
 — Ladislav na Chlumci a Jistebnici, nejv. hofmistr 343;
 — Václav 164, na Hasištejně 283.
 Lochnar doktor 141.
 z Lochovic Bořivoj ml. na Okoři 544.
 Lodomeriae rex 215.
 Lohenstein z Burkendorffu Petr 276.
 z Lomnice Jan Mezeřícký starý (1514) 105, 106.
 z Lompnice viz Stéblo.
 Lomy ves v Tábořsku 18; v Plzensku 43.
 Lorenc vězeň 83.
 Losek Martin z Milévská 321.
 Losos z Újezdce Vaněk 191.
 z Loučene Zdeněk na Staré 253.
 Loučky ves kl. Vyzovického 252.
 z Lovčic Jan, man Trutnovský 348; Zdislav 353, 371.
 Lštění (Lesstien) 52.
 z Lub Jan na Zalužanech 144; Vilém Laubský na Zalužanech 339.
 Lubin, Lüben u Lehnice 194, 195.
 de Luca D. v kanceláři papežské (1460) 226.
 z Lučic Zdislav 351.
 Lučkovice ves u Zvíkova 289, 300.
 z Ludanic Hynek na Rokytěm 281.
 z Ludenic Václav, nejv. sudí cudy Brněnské (1483) 264.
 Ludvík král, křik že sešel smrtí (1517) 131, zpráva o jeho smrti 170; majestáty 126, 169, 325, 341, 345, 349, 363, 376, manům 334, 396, 397, 400, 405, 444, 458, 470.
 Ludvík kníže Bavorský (1478) 29.
 Ludvík falckrabí (1517) 133, 134.

Ludvík apotekář v Praze 544.
Luhovský viz Lvík.
Lukavice viz Kostnpiér.
Lukeš podd. z Zátavi 151.
Lutonin ves kl. Vyzovického 252.
Lutuburgensis (Lucemburský) dux
242, 247, 248.
Lužice Horní fojt viz Minstrberk.
Lvík Luhovský 38; Lvíkův Bláha
z Lomy 43; Lvík ze Slavic
203.
Lyeva viz z Říčan.
Lysa viz Lisa.
Lysec ze Zásady v Studénce 174.
z Lysovic Petr v Litoměřicích 527.
Lyšečiny u Žacléře, Lisečiny 501.
Lžovice ves ke Kolínu 268.

M.

Macek Matěj z Hrajkovic 319.
Machek z Řenkova 323.
Machňa purkr. na Fulnece 184.
z Machovic Kunáš, purkr. na
Maidštejně 317, 318.
Machutovská vinnice 530.
Machův Petr z Kr. Dvora 472.
Mactolar osoba 80, Maitolar 85,
Meytollar 127.
Makoluský rybník u Rataj 119.
Malenovice ves ke Kolínu 268.
Malešického dluh 167.
Malín městečko 268.
Malovec Diviš 19; Kosoř z Ma-
lovic Vilém, místopisár (1576)
332.
Malovidy u Rataj 120.
Malý Urban poddaný 444; Vaněk
podd. z Klouk 165.
Maňas z Poříče v Praze 556.
Mančice ves ke Kolínu 269.
Manda Zigmund 238.
Manětín v Plzensku 17, 19, 87,
93, 102, 167.
Mantua v Itálii 221, 222, 226.
Mareš man z Nepodřic 340; viz
ze Dvorův.
Marienam Kašpar, kanovník Vra-
tislavský 274.
Mařík od Hřebenův, konšel vin-
ničný 550-3, 557; Čert sla-
dovník od Modrého kola 533;
od Oháněk, konšel vinnický

538, Mauricius a Flabellis
540, 541; viz Piprnuoškův.
Martin vnuk Pavla Trubače 487;
krupník a vinař v Praze 530;
od Tří angelův 543; od Vlčího
hrdla konšel Praž. 549, 552-
554, 556-560, Piknuosek 555,
Pikrnuosek 550; voštník, úřed-
ník vinnický 539.
Markl Hanuš poddaný 389.
Markus v městě Dvoře 382, 414,
423, Jiřík 420, 423, 440,
505, synové jeho Jakub, Jan,
Jindřich a Martin 494.
Markvart Linhart pan 93; viz
Jezovec.
Marquart Malif v Praze 546.
Maršov ves v Tábořsku 18; ves
k Žacléři 501.
Maršovici, Havel z Draheniček
s M. 341.
z Martic Ctibor, hejtman na Švam-
berce 88, 93.
Martin farář v Boru, Boromensis
217; mistr špitálský (1437)
517, 519, 520.
z Martinic Hynek maršálek krále
Ludvíka (1510) 86.
Maruš mlynář z Hrajkovic 319;
svědek z Nůslí 553.
Mastnice ves pustá k Poděbradům
269.
Mašek od Král. Dvora 356, 357,
362; kostelník ze Lhoty 323.
Mášov ves u Zvíkova 323.
Maštov viz z Kolovrat.
Matěj kaplan 17; opat Vyzovický
215.
Matěj sestřenec Mat. Leupolda
386; z Košíře 560; kovář
v Praze 532; od Černé Za-
hrádky 532, 533; od Křišto-
fora, konšel vinnický 522, 524,
525, 527-529, 532, 533; od
Zlaté Štíky 536.
Matějka viz Drslavův.
Matějkův Bárta podd. 165.
Mathiae (Matěje z Chřenova) kva-
tern desk zemských (1415)
172.
Matiáš král Uherský 19-21, 24,
25, 34, narovnání s kr. Jiřím
(1464) 248, propouští Vikto-

rina 263, 267, zápis o Kolín
268, 269, jedná s Jindřichem
Minstrberským 272.
Matiáš písár desk zem. (1460)
557; úředník na Lešanech 89.
Matička služebník Švamborský
182, 183.
Matouš kněz 155.
Matouš střelec v Praze 542, syn
jeho Jan 543; rychtář ve Vrch-
labí 367.
Matoušek písár 184; kostelník
323.
Matoušova louka u Kr. Dvora
414, 423.
Matyáška poddaný 118.
Matys poddaný v Oblanově 353.
Mauricius viz Mařík.
Mauro Christofor vévoda Benátský
242, 247, 248.
Maušvic z Maušvic Martin 462,
463.
Maximilian I. král Římský 98,
127, 129, 277, 279; II. císař,
508.
Maysnar Vondráček z Javorníka
487.
z Močkova Johanna 362, 363,
372, 431; viz Jeník.
Medek z Waldeku Burian místo-
komorník (1531) 338.
z Mědračic viz Korbel.
Medulan v Itálii, Milan 97.
Meidštejn hrad, purkrabí 300,
317, 318.
z Mělnic Pertolt 429; viz Kostn-
piér.
Mělník 198; viz Gutštein.
Měřička služebník 183.
Merle Girg podd. 498.
de Mertinsdorff viz Dresko.
Mertlin kramář z Hory, konšel
Praž. 513.
z Měsetic Mikuláš 303.
Meytollar pan 127, Maitolar 85,
Mactolar 80.
Mezihoří ves kl. Milévského 311,
316.
z Mezilesic Markart 186, 187;
viz Hroch.
Meziříčský viz z Lomnice.
Meznarovské popluží 358.
Michael probošt Boleslavský, no-

- tář 178; probošt v Kladsku 221; kanovník Praž., písař král. (1420) 294; plebán a commendator Trutnovský 217.
- Michal** tesař na Vorlíce 116; zlatník a konšel vinnický 522, 524, 525, 528, 529.
- z Michalovic** Jindřich, nejv. komorník (1456) 219; Petr 186; Václav na Strakoncích, Michalec 2, 3, převor řádu Svatojanského (1445) 523.
- Michelin** Jakob podd. 356.
- Michle** u Prahy, vinnice 529.
- z Michnic** Erazim purkrabí na hradě Meidšteíně 300, 314.
- Mika** poddaný 333.
- Mikeš** farář z Bělovic 200; pekař z Prahy 519.
- Mikuláš** pan (1535) 339.
- Mikuláš** kanovník Praž. 160; skolastik Vyšehradský 514; opat Kamenický 221; opat Milévký 289, 318, 320, 323, 324; převor Zderazský 217, 555; farář v Kovářově 320, 323, 324.
- Mikuláš** lazebník Praž. 530; mistr pivovarský v Praze s manž. Nětou 553, 554; služebník Švamberký 77, 80, 81, 149; zlatník z Tachova 528.
- sv. Mikuláš**, ves ke Kolínu 268.
- Mikulášek** kuchař 184; poddaný 18; věřitel 136.
- sv. Mikulášská** vinnice u Prahy 551.
- Mikulec** Jan podd. 165.
- Mikulov** městečko k Blštině 259.
- Milčice** ves k Poděbradům 269; u Zvíkova 289, 300.
- Miletín** viz z Lichtenburka.
- z Miletínka** Diviš 229; Jan na Sezemicích 232; Jiřík 232, na Pardubicích 253; Soběslav z Pardubic na Kunětické Hoře 229-231; Vaněk 232, Vyzdvíhač 361.
- Milévsko** městečko 87, 88, farář 292, kostel 335; klášter 60, volba opata 63, 64, zákonník 295, statky 286, 289, 292, 293, 303, 308, 310, 311, 313-316, 318, 335, zastaveny (1421) 294, zápis zrušen (1430) 296, zapsány Oldřichovi z Rosenberka (1437) 298, 305, postoupeny Bohuslavovi z Švamberka (1473) 1, 312.
- z Milhostic** Dorota 463.
- Miličín** v Tábořsku 8-10; z M. Bohuslav, konšel Praž. 513; Jan a Přibík 264.
- Milota** viz z Běšin.
- Mindenský** biskup viz Dětrich.
- Minice** ves u Zvíkova 289, 300.
- Minsterberk** postoupen 186, 187, prodán 194, 219; vévodové Minsterberští 255, 257, narovnání mezi nimi (1479) 260, 261, 277, 278, o kl. Žďár (1507) 282;
- Albrecht 277-279, 292;
- Anna zasnoubena (1493) 274;
- Bartoloměj 282, na Kumburce 283;
- Hynek 262-264, 266-271, 274;
- Jindřich 260, 263-267, 272, 274, 277-279;
- Jiří 245, 277-279;
- Karel 121, nejv. hejtman král. Čes. a fojt Hor. Lužice 169, 170, 274, 277-279, 282, hejt. Hlohovský 284, 285, 422;
- Kateřina 262, 263;
- Viktorin hrabě Kladský, hejtman Moravský 238, 242, 260-262, 274, od kr. Matiaše propuštěn ze závazku věrnosti 263, zápis na Vyzovice 264, smlouva o Kolín 258-260, o Rataje 270, poručnictví 272, právo na Katzenellenbogen 277-279, srovnání s kr. Matiašem 267; 269, činí poručníky po sobě 272. Viz z Kunstatu.
- z Mirošovic** Václav 164.
- Mirotice** 23, průhony 143.
- Mirovice** městečko 99, 334, kněz 70, pečeť 339, 340, rychtář 33; viz Dráb, Radkovec, Straka, Široký.
- Mišen** 78, 85, 216; viz Albrecht.
- z Mitrovic** viz Vratislav.
- Mladička** šlechtična 168.
- Mladota** z Veselice 356.
- Mladotice** ves 340.
- z Mlékosrb** viz Rezek.
- Mlýnecký** Petr pan 81.
- Mnich** Martin 182.
- Mnichov** 65, 68; Německý za lesem 77, 80, 135, 136; Mnichovský kníže viz Albrecht.
- z Mnichova** Štefan 348, 353, purkrabí na Trutnově 360-362.
- ze Mnichu** viz Smrčka.
- Mníšek** 33, Jan z Blahůstí, úředník Bohuslava z Švamberka 13; viz z Blahůst.
- Mníšek** krajčír v Praze 528.
- z Mochova** Janek 191.
- z Močidlnic** Baltazar na Frewaldě 356.
- Mohučské** arcibiskupství 278.
- Monsterberg** Henicze 195.
- Morašice** ves ke Kolínu 268, 269.
- Moravův** dluh 261.
- z Mořic** viz Kužel.
- z Mosazného** Barbora a Kateřina Kunášková 395; viz Temřic.
- Most** město 217; hrad, hejtman 243; viz z Weitmile.
- Mošnov** Veliký i Malý 183 (snad Mošnov ves u Jičína v Moravě).
- Mošvic** z Robsau Hanuš 447.
- Moudrý** Šimon od Črného Nedvěda v Praze 539, 543, 547.
- Mrácký** Petr 140, Mradský 168.
- Mráz** z Kamejka 50.
- Mstich** služebník 183.
- Muckovský** pan 149.
- Muckovský** rybník 57, hořejší 74.
- Muštovinny** peníze 85.
- Mýdlo** Matyáš, konšel vinnický 549, konšel Star. M. Praž. 551.
- z Myslíkovic** Aleš 307.
- z Myslína** Anna v Praze 522; Václav hejtman na Hradci 62, 70.
- Myškovice** ves ke Kolínu 269.
- Mýto** Vysoké 192, 200, 201, 208.
- Mýtský** z Vysokého Mýta Matěj 207.

N.

Náchod hrad a město 266, prodán 171; z N. a z Atršpachu Jan 206; Petr Abršpach 122, Atršpach 117; viz z Smřic.
 Nachval pan 21.
 Načeracký Vaněk, rukojmí 555.
 Nadřinec Jan rukojmí 520.
 Najpergar pacholek 23.
 z Nakla Apolena 418.
 z Násilé viz Beřka.
 Naškovec Vaněk 530.
 Navarov hrad dobyt 208, 209; viz ze Zásady.
 Nayman Hanzl podd. 349.
 Návozský dvůr v Košicích 545.
 Nebielovský služebník 128.
 Nebovidy ves ke Kolínu 269.
 z Nebřehovic Mikuláš 312.
 z Nchvalic viz Diviš, Žáček.
 Nečtiny viz z Gutšteina.
 z Nedachlebic Zich 199.
 Něhošovice, Nynšovice ves, na Volynsku 5.
 Němci, volba krále (1519) 150; pohraniční spory s Čechy 16, 44, 67, 68, 93, 135, 136; německý jazyk u české šlechty 65, v knihách úřadu vinnického 510-512, překlad latinské bully 222, 223.
 Němci, Nymptsch ve Slezích 207.
 Němčice dvůr k Poděbradům 269.
 Němec kolář ve Zvíkově 155; viz Salaba.
 z Němčevsi (Nemyčevsi) Petr 210, 211.
 Nemluva Mikuláš měšťan Praž. 520.
 Nemojovice ves pustá k Trutnovu 486, 503.
 Nepodřice ves 340, 341.
 Nepomucký rychtář 21.
 z Neprochov viz Čmelinský.
 Nešperák poddaný 118, 120.
 Něta manželka Mikuláše mistra pivovarského v Praze 553.
 Netolice město 21.
 Newnburg na Innu, panství 246.
 Neythart Jeronym Johannis, notář (1493) 276.
 Neznášov viz z Hustiřan, Olbman.

z Nežetic viz Karlík.
 Něžovice ves u Zvíkova 322.
 Nicenský kardinál, legat 248.
 Niczl Hans 145.
 Nikl pan v Hradci 21; tesař 87;
 Nyklovská dědina u Jaroměře 205.
 Nikodem držitel vinnice 552, 553.
 Ninkovice u Milévska 319.
 Nireč, Niereč ves 341.
 Nisa v Slezích 274, 276, 282.
 Nišovice, Nynšovice, ves na Volynsku 5.
 Nivnice ves kl. Vyzovického 252.
 Norimberk, Norberk v Něm. 28, 69, 76, 78, 80, 84, 98, 177, 181; purkrabí 213, 214; kl. sv. Egidia 229; obchod 108, 138, 158, skrze země České 227-229, vytlačování 82; sjezd proti Turkům (1460) 225, 226; viz Phintzig.
 Nořin ves 200.
 Nos Jindříšek 182.
 Nosek rotmistr 30.
 Nová Říše, klášter 64.
 Nová Ves ke Kolínu 268.
 Nová Ves na Trutnovsku viz z Habru, Hrabíše, Podstrání.
 Novák podd. 88, 120; Jan z Sobědraže 323.
 Nové Město za Vidní 245-247, 448.
 Noverra u Medulánu, bitva (1513) 97.
 Novodvorský služebník 118, 119.
 Nový Hrad prodán (1440) 194; z Nových Hradů viz z Bozkovic.
 Nůsle u Prahy, vinnice 552, 553.
 Nůze? Nutz? Urban podd. 354.
 Nymptsch ve Slez. (Němci) 207.
 Nynšovice, Něhošovice, Nišovice ves na Volynsku 5.

O.

Obec les u Jaroměře 214; louka u Javorníka 491.
 Oblanov ves k manství Trutnovskému 350, 353, 379, 399, 400, 443, 455, 500, 502, Vovlanov 501, prodána 465.
 Obora u Prahy, vinnice 557.

z Obříství Jan 538-540.
 z Obytec a z Hvožďan Bohuslav 12, 13.
 Ocásek platně v Praze 543.
 z Ochab viz Drslav.
 z Oděrad (Voděrad) Vlašték 191.
 z Odic (z Vodíc) Vaněk v Cvrčovicích 210.
 Odřepsy ves k Poděbradům 269.
 Ohař ves u Zvíkova 289, 300.
 Okoř viz z Lochovic.
 Okout Matěj, rukojmí 519.
 Olbman z Neznašov, purkrabí Strakonický 308, Olkman 312.
 z Olbramovic Kuneš, purkr. na Karlštejně 172-174; viz Čejka.
 Olecovice (Olešovice blíže Úterého) 35.
 Olešnice ves k Žacléři 465, 501.
 Olešnice ve Slezsku, archiv 171, 225.
 Olkman viz Olbman.
 Olomouc 193, 240; kostel sv. Mauricia 281; biskup 215, suffragán jeho světí kostely v Čechách (1515) 111, 113.
 Olšany u Prahy 547, 556.
 Ondra, Ondřejek sedlák 207, Vondrák 118.
 Ondrášek z Brodu 78; podd. 18, 88, 120; přivozník 324.
 Ondřej pan, při soudu Trutnovském 487.
 Ondřej opat Milévský 335; pleban v Mostě 217; probošt Zderazský 555.
 Ondřej perkmistr (1448) 537, 538.
 z Opatovic viz z Kunštatu, Procek.
 Opatovice ves ke Kolínu 268.
 Opatovského kláštera zboží 229, 230, 250.
 Opavsko 274; viz Agneška, Arnošt, Jan.
 Opek Matys podd. 350.
 Opicz viz Czirnaw.
 Opl pan (1488) 40.
 z Opočna Jan 176, ze Záp 265, na Opočně 266.
 Opolany ves k Poděbradům 269.
 Opozdil služebník 49.
 z Orlé Vilém na Držele 207, ze Zdržela 201.

- Orlík, Vorlík hrad 15, 163, 327, v léno Dětrichovi bisk. Mindenskému (1357) 286-288, kupován 96, stavby nové 114, 116, 120, 123, 126-128, clo z vorů 291; Orlický pán 10, 96, purkrabí 128; archiv 1, 286; viz z Kolovrat, z Perkova, z Švamberka, Zmrzlík.
- z Ortmberku Ziguna hraběnka na Tachově 63.
- z Osečan Jan 303.
- Osek klášter 274.
- Osek zámek koupen 164; ves darována 172, 173.
- Osek Veliký ves k Poděbradům 269.
- Osice tvrz (1460) 229, 230; Osičky 230.
- Oslovský farář 153, rychtář 155.
- Osov viz z Doubravice.
- Ostřihomský (Strigoniensis) probošt František 177.
- Ostromeč 42; z O. viz Břekovec.
- z Ostromiře Beneš 360.
- Ostrov, Schlackenwerth 145.
- z Ostrova viz Talafús.
- Ostrovský klášter 202.
- Ostrovský rybník v Plzensku 3, 57, 74, 85, 87.
- z Osvětima Anna kněžna 186, 188, 193.
- Ošelín v Plzensku 145; z O. Bušek, hejtman na Boru 44, 46, Vošelín 49; Vošelenova Anna 86; viz z Šternberka.
- Oskobrh ves pustá k Poděbradům 269.
- Otava řeka 16.
- Oth Šimon podd. 477.
- Otík viz z Boršic.
- Otmar z Holohlav ml. Jan 449, 450, Prokop otec jeho 451.
- Otta Martin podd. 354.
- Otonis Seydlinus konšel Star. Města Praž. 513.
- Ou- viz Ů-
- Ovčáry ves ku Kolínu 268, 269.
- P.**
- z Paběnic viz Had.
- Pacolt Jiřík z Trutnova 395, 498; Václav v Trutnově 498, 499; Pacoltova role 349.
- Pačín v Plzensku 68.
- z Pa . . iek Jan ml. purkr. na Ratajích 88.
- Pala Petr, konšel vinnický 534, 536-538.
- Palečkův syn 27, Paličkův 28.
- Panec Jakub ze Dmajstic 322.
- Papiensis Ja. registrator papež. (1461) 237.
- Par z Veliké 320.
- de Parchwitz Zedlicz Otto 280.
- Pardubice viz z Miletínka.
- Paředly, Paredl, ves v Žatecku 217.
- Pasov v Bavořích 156; biskup Jiří (1422) 177.
- Pastorkov ves 171.
- Pašek Jan mistr (1513) 94.
- Pašek věritel (1433) 182.
- Pataviensis viz Pasov.
- Pátek ves u Poděbrad 269.
- Pátek vinnice u Prahy 553.
- Paterník Mikuláš svědek 540.
- Paul posel 18, Paul N. 26; Paulus a Rebecis v Praze 547; viz z Pruku.
- Pavel kněz, původce bouře v Jaroměři 203; opat Vyšebrodský 300; probošt Zderazský 217.
- Pavel uzdář z Košíře 560; z Malé Strany 522; plátenník 523; od Bab z Prahy 546, 550; kuchmistr Švamborský 146, 147; písař soudu Trutnovského 346, 428.
- Pavlik poddaný 118; z Újezdce, držitel vinnice u Žižkova 549; viz z Chotěčic.
- Pavlišov ves u Náchoda 171.
- z Pavlova Kunášek ve Vlčicích 347-364, 389, manž. Kateřina a kšaft 360.
- Pavlovice v Plzensku 80.
- Pech z Něžovic 322.
- Pecha z Lazec Jan 201.
- Pecka zámek 349, prodán 382; psáno na Petce 507; viz z Hořic, Leva.
- Pečky ves ke Kolínu 269.
- Pek Michal z města Dvuru 402.
- Pekárek z Malé Strany 537, 538.
- Peklo mlýn u Medhuje 171.
- Pelešický Jan 499.
- Pešina Jan z Jaromiře 381, 403, 411, 435.
- z Perkova Jan, písař Vorlický 137.
- Perníčkova Matějova Anna z Malé Strany 522, 523.
- z Pernšteina Vilém na Helfenštejně 263, nejv. maršálek kr. Č. a nejvyš. komorník cudy Brněn. (1486) 39, složil hofmistrství 103, 104; — Vojtěch nejv. hofmistr (1514) 103, na Lantškrouně (1515) 283; viz z Šumburku.
- Pertolt pan (1433) 182; Pertoltova Manda a Margreta 528.
- z Peryce Majdalena 475, 476.
- Pešice z Mášova 323.
- Pešík z Komárova Jan ml. na Komárově 333, na Jiřicích a na Waldeku 338; Jindřich na Příbrami 333, 334; Kunát 332; Petr 333, 338, 339; Václav na Jincích 333.
- Pětipeský 168, z Krásného Dvuru Vilém v Divicích 243.
- Petka, čti Pecka 507.
- Petr opat Želivský 64.
- Petr hajný 322; z Lysovic, měšťan Litoměřický 527; pastorek Mikulášův z Nustl 553; ze Skoronína 322; poddaný 74; zedník 123.
- Petřík z Chotětic 256.
- Petřikovice ves k manství Trutnovskému 501, 502, prodána 465.
- Petříkův Maěj man z Chronic 341.
- Petříkův sladovníkův dům v Praze 551.
- Petrus Janek 46.
- z Petrovic Bolesud a Petr Předbor 292; Kunrat purkrabí Krumlovský 6, 11, 24, 38, 314.
- Petršpurk viz z Janovic.
- Petrswald služebník 182, 183.
- Pětura poddaný 120.
- Pfelér osoba 6; srv. Kfelér.
- Pfreundar Paul, purkrabě Domažlický 76, z Pruku 77.
- Phalter poddaný 379.
- Pheil Hanus poddaný z Vlčic

378; Phayl Kunce 379; Pheyl Matěj 379.
Phigar Hanus podd. z Vlčic 379; Prokel 378.
Phintzig de Nurnberga Ludvík 276.
Pibran Jessko konšel Star. Města Praž. 513.
Pichláček Jan z Kr. Dvora 472.
Pihla Jíra poddaný 165.
Pikna Mikuláš z Předbořic, farář v Kovářově 321, 322.
Piknuosek, Pikrnuosek Martin 550, 555; srv. Martin, Piprnušek.
Pilař Jiřík z Kr. Dvora 472.
Pilnikov ves 356, 363, 388, 396, 408, prodána 443, zapsána 457, městečko propuštěno z manství 396; viz Zilvar.
Piprnuoškův Mařík v Praze 552; srv. Piknuosek.
de Piscia D. 237.
Pisek město 7, 26, 28, 66, 94, 149, 335; purkrabí 290, 301; spor se Zvíkovskými 143, 151, 165, 166.
z Písnice Jan, místopisár (1531) 338.
Pius II. papež zve kr. Jiřího k výpravě na Turkey (1458) 221-223, (1460) 225, 226, posídk jeho dává klejt do Říma (1461) 236, 237.
z Pivína Ambrož, hejtman na Ratajích 40.
Pivonožka člověk zabitý 69.
z Pizdratic Jan maršálek Jana z Kravař 184.
Planá u Tachova 69, 77, 93, 95, kostel sv. Anny svěcen (1515) 111; Planští páni 43, ze Žeberka 50, 51, 77, 93, 167; Bušek 35.
Plaské vinnice 521, 530; Plaských mnichů dědina 545.
Plesnar Thomas, poddaný 356.
Plešišť ves k Milévsku 289.
Plešnice u Sedlčan 292.
Plosmpergar osoba 53.
Plumlovský Petr 199; viz z Kunštat.
Plzeň 4, 24, 35, 68, 78, 79, 110, 294, 313; klášter Černý

48; chmel 166; zedníci 112; sjezd (1506) 79, (1517) 133; 166; nová mše 152; Plzeň Nový, Plzna 61, sjezd (1493) 67; Plzeňští 21, berou pole 25; kraj 2, 67, 75, 78; viz z Švamberka.
z Pobivazek Mikuláš 210.
Počepice, Podčepice, tvrz u Sedlčan 292; z P. Václav v Počepicích 332.
Podbecký Jan 41.
Podbřeží ves u Cidlina 269.
Poděbrady 263; hejtman 262; panství 268-271; narovnání o ně (1495) 277; viz z Brloha, z Dobřenic, z Kunštata, Jiří král.
Podhoří manství u Kr. Dvoru 447, 448, 501, 502, 506, 508; prodáno 497; z P. Ondřej 471-473, 496, 497.
Podhradí Zvíkovské, městečko 15, 324.
z Podhradí viz House.
Podmoklský pan (1513) 103.
Podmokly ves k Poděbradům 269.
Podol u Prahy, vinnice (1400) 514, 515.
Podolí u Zvíkova, přívaz 38.
Podstrání, Nová Ves u Králové Dvora, manství 388, 408, 409, 411, 441, 442, prodáno 376, 415, 417; viz z Habru.
Podvinská Svata, 547.
Pohoří v Prachensku, kostel 70.
Pojedy ves 209.
z Pokštyňa viz Kozel.
Polabí, louky v něm 448.
Polák viz Binovský.
Polanka ves kl. Vyzovického 252.
Poličanský Prokop, úředník 436.
Polisy ves zastavena 230.
Polná postoupena 261; viz z Kunštat.
z Polomé viz Donát.
Polsko, král (1516) 129, obchod 227.
z Pomberku viz Šlechta.
Popel viz z Lobkovic.
z Popovic Jan 240.
Poříčí ves k manství Trutnovskému 465, 502, viz Poršice.

Poříčí Malé 171.
Poršice (jinak Poříčí, Parschnitz) ves k manství Trutnovskému 501; z P. Jakub 474-476, 482, na Kocléřově 483-489, 491-498, v Dvoře Kr. 499.
Posonium, Prešpurk 179.
z Postupic viz Kostka.
Potštejn zámek, prodán (1440) 194, 208, vyplacen 265; z Potenštajna Vilém 295.
Potvorov v Plzensku 43.
Povlic Bartl poddaný 444, Povlič Bartoš 477.
Pozděchov ves kl. Vyzovického 252.
z Pozdětína viz Třebíčský.
Požarský věřitel 182.
Prachalice 6, 148; Prachatický pan (1476) 12; viz Litochleb, z Rožmitála.
z Prackenfeldu viz Waldstromer.
Praha, Staré Město, dům u Bab 546, 550, u Bílého Lva 532, u Černého Nedvěda 547, 550, 551, u Černé Zahrádky 532, 549, a Fontibus 547, u Hřebenu 550, 551, 557, u Jednorozce 549, Kočovníkův 560, u Kokuotka 538, u Modrého Kola 533, u Modrých Sloupův 533, u Nedvěda 539, u Ohánek (Flabella) 538, 540, u Oslů 518, 524, 538, a Rebecis 547, u Slonů 535, u Stříbrného Prstena 538, Špitál křižovníků 74, u Točenice 555, u Tří Angelův 543, u Tří Bratrů 543, u Tří Korun 520, u Tří Králů 538, 540, u Tykvi 534, u Tří studnic 551, Ungelt 169, u Vlčího hrdla 549, 555, 560, u Zlatého prstena 523, u Zlaté Štíky 536, u Žaludu 546;
— Nové Město 271, 514, dům u Husi 530, 531, u Kocourův 518, u Mečův 535, 547, Poříč 520, 556, Zderazská brána 551; měšťané 556, vinnice u věže okrouhlé 542, 544, 560;
— Malá Strana, Menší Město 271, vinnice 516, 522, 523, Petřín,

vinnice 516, 522, Strahov 557;
Újezd 530, 559;
— Hradčany, rychtář (1442) 520;
— kostely a kláštery: sv. Anny 553; Bethlehem 551; sv. Haštala 547; sv. Havla 550-552; Johannité 523; Karlov 553; Matky Boží z Louže 557; sv. Mikuláše 542; Strahov 323, 324; Týn 548; sv. Víta, kanovníci 160, 288, 294, 307, 520; Všech Svatých 238; Zderaz 217-219, 242, 243, 255;
— sněm (1478) 27, (1515) 111, 112;
— vinnice 509-560, v Ráji 551, Ohrada za Žižkovou horou 549. Prahovic Jan z Kozárovic 339. Prase dobrý člověk 21. Prátvoršt Mikuláš, dcera Ofka 544. z Praunšteinu rytíř 76. Pravda zámek koupěn 164. Pravová Kateřina v Praze 537. Pražák Jan s manž. Annou 547, 548, 551, konšel vinnický 554-559; Prokop apotekář 541. Přeborov u Zvíkova 155. Přech pan (1515) 119. Přech perkmistr vinnický (1450) 545, konšel 547. Přebor z Radýšina, 2; Jan z Radejšína 303, 313, 314, na Želči 295, 296, 303, 308-310; Václav 336; viz z Petrovic. Přeborice 321; z P. Jíra 293. Přehradí, zboží darováno 172, 173. Předlík Jan z Kr. Dvora 421. Přelouč viz z Rožďalovic. Přemysl II. král, privilegium 215, založil Trutnov 344. z Přerova Stanislav 18; viz z Šelnberka. z Přerubenic viz Hrabaně. z Přestavlk viz Jenš, Stojan, Táhlo. Přestice 32, 33. Prešpurk v Uhřích 111, 167, Posonium 179, 441. Praha z Kozárovic 339. Příbík viz z Dlouhé Vsi, Had, z Jasaníc. z Příbora viz Jindřišek.

Přibram město 339; viz Pešík, z Vrtba.
z Příčiny Jindřich 76, purkr. na Boru 77-79, 81, 85; Mikuláš 85; Zdebor purkr. na Boru 49, 66, 70, fišmeistr 74, 87.
Přídolí u Č. Krumlova 96. Přiešek z Čestíc Mikuláš 308. Přimda, panství 70, purkrabí 57, 69; viz z Švamberka. z Probluze viz Krupý. Probylov ves u Zvíkova 289, 300. Prokop opat Kladrub. 22. Prokop služebník 183; ze Slovan v Praze 553, 554; z Trnové 535. sv. Prokopa klášter 116, 121. Prorub ves na Trutnovsku 375, pustá 434, 458, 482, 483. Prostiborský pan 35; viz Čech, z Gutšteina. Prostředek Simeon z Králové Dvora, man Trutnovský 410-415, 417-425, 427-440, 443-462, 464-468, 470-477, 479, 480, 482, 487, 497, z Podhoří 458, 470, prodává Podhoří 471, žena Anna 386, 419, dcera Lidmila 447, 473; Tůma 347, 348, z Boharyně 356, 357, 361, 362. Prostřední rybník u Javorníka 491. Protiva na Zvíkově 9; kustos kláštera Milévského 289; viz z Rožmitálu. Protivecký Jan 25. Protivín hrad 306, 307. Provazník Blažek v Praze 271. Pruchův Mašek 323. z Pruku Jošt hejtman na Zvíkově 42, 99, 317; Paul 23, úředník na Špitáli 30, purkr. na Zvíkově 321, 322; viz Přeundar. z Prunšperka viz Trnávka. Průša z Stražovic man 341. Prv osoba 71. Pšenička z Jehlice Jiřík 265. Pšov místo 87; v Loketskú 102. Punkundorf ves 443. Purkart služebník 81; žid 79; Martin 65.

Pustějov ves u Opavy 183. Pustkovec ves u Opavy 183. Pytlík ze Zvoliněvsi Jan 331, 332.

R i Ř.

Rabí 152; viz z Risenberka. Rabien, dvůr 171. z Rabšteina, z Rabenšteina Jan 216, okraden v Itálii 242; Jan Pflug na Bečově 131, 133; Jan mladší 537; Prokop kancléř 217, 229, 301, 302, rada císa. 239. Racek viz Kocovský, z Kojšic, z Švamberka. z Račina Zdeněk úředník na Jemnici 101; viz Strus. Rada myslivec 6, 9, 24. Radechová, psáno Dochová 171. Radecký z Radče Aleš 498, v Lanově 499, 503, 504; Hynek 497, 498, 507; Jan 497, 498, starší pod Šaclířem 507; Václav 400, v Lanově 446, 497, 503. z Radejšína viz Přebor. Radikovský viz z Hrádku. Radkov, Wunschilburg v Kladsku 179. Radkovec rozsudí 47; Jan z Mirovic na Chřešticích 38. Radlice u Smíchova 530. Radobyte ves u Zvíkova 341. Radovesice ves ke Kolínu 268. z Radýšina viz Přebor. Raicztainar Jan 83; Reicztejnar Jan 84; srv. z Reissenšteinu, z Recišteinu. Ráj, vinnice u Prahy 551. Rajhrad v Moravě 311. Rajth služebník 102. Rakewitz Hannos 195. Rakousy, poddaní pod ochranou krále Jiřího (1461) 232, 233; škody do Čech (1474) 6, (1478) 31; válka (1477) 21; vína rakouská 90, 137. z Rakovic a z Čimelic Jan 303. Rakovník 128; kraj viz z Gutšteina. Rame rex v titulu krále Ladislava 215.

- Rastely ves zápisná 333.
 Rašín z Rismburka Jan na Staré 428.
 Rataje 41, zápis 263, purkrabí 88, 116, 118; z R. a ze Sulešovic Jiřík 200; viz z Bošina, z Pivína, z Švamberka.
 z Rathen viz Reybnitz.
 Rathouzský Mařík, konšel Nov. Města Praž. 520.
 Ratiboř viz z Tvorkova.
 Rayštajnarová viz z Reissensteinu.
 z Recisteinu Jan 127; srv. Raicztainar, z Reissenšteinu.
 Řecké víno 92.
 Rederer z Kemerswaldu Jiří 276.
 Regina paní 261.
 Řehoř písař zemský (1482) 346, 358.
 Řehoř písař z Hradce Králové 455, 456, 459, bratr Frankův z Kobolís 551; úředník na Ostromeči 12; od Jednorozce v Praze 549; opat v Sedlci 274.
 Reibenicz Georg, hejtman v Němci 207; srv. Reybnitz.
 z Reissenšteinu Jiřík 3; Reišteynrové věřitelé 85; Rayštajnarová Markéta na Zvíkově 140, 147; srv. Raicztainar.
 Rejn, koně z Rejna 78.
 Reindl, Rel viz Rendl.
 Řemkov ves u Milévská 323.
 z Remyše viz Litvín.
 Řeň dvůr kláštera Ostrovského 202, 203.
 Rendl 66; z Úšavy Vilém 303, Rel 314; Rejndl podkomoří (1515) 109.
 Ressi Mathias, konšel Praž. 513.
 Reybnitz Křištof, kanovník Vratislavský 280; Jiří z Rathen 276; srv. Reibenicz.
 Reynbote Mikuláš, rychtář Praž. (1359) 513.
 Rezek z Mlékosrb Václav 191.
 Říčanský Jan 138; z Říčán Lyeva hejtman na Boru 80-82; Mikuláš na Štěkni 47; Rinart hejtman na Hradci 138, 139; viz Talafús.
 Říha perkmistr (1437) 518.
 Řím 63, 221, 222, 237, pouť 36, pro vraždu 74.
 Risenberk 43; z R. Anna 384, na Chlumci 9; Břetislav 152; Děpolt, purkr. hradu Praž. 203; Jindřich na Švihově 104, Švihovský 149, 157, 161; Půta na Švihově, nejv. sudí (1486) 267; Vilém ze Švihova 152, mladší z Rabí 300, na Rabí nejv. komorník (1474) 258; viz Švihovský.
 z Risenburka Aleš na Vřeštově, správce země České 185; Anna 384; Johanka 483, 488; viz Homole, Rašín.
 z Říského Zdeněk 182.
 Rob starší, služebník 18.
 Robmhapp ze Sodoměře 47, Romhap 168.
 z Robsau viz Mošvic.
 Rochlovec vratný na Zvíkově 14.
 Rodič Martin 519.
 Rodovský viz z Hustiřan.
 Rohan Šimon 520, 525.
 Rohozec ves ke Kolínu 268.
 z Rokyc viz Střela.
 Rokycany město 70.
 Rokýcký pán 69.
 Rokytné viz z Ludanic.
 Rokytník dvůr, odkázán 355, 356, prodán 406, manství 506; z R. viz Taurek, Temryc.
 z Ronšperka viz Dobrohost.
 z Rorbachu Hanns 246.
 Rosenberk místo 23; z R. páni, sbírka dopisů 1, archiv 2, smlouva se Švamberky 2, vymřeli (1611) 2; 24, 34, 48, 96, 110, 112, 114, 130, 132, 148-150, 152, 154, 157, 160, 295, výplata zboží Milévského 305, 306;
 — Jan 5, 6, Strakonický 99, 305, 306, 308-310, 314;
 — Jindřich 6, 166, 305, hejtman v Slezí (1457) 306, dal zboží Bohuslavovi z Švamberka (1473) 1, 312-315;
 — Jošt biskup Vratislavský (1457) 306, mistr převorství Čes., probošt kostela Praž. (1460) 307, 308, 312, 316;
 — Lidmila, manž. Bohuslava z Švamberka 1;
 — Oldřich 1, 3, na Krumlově 75, 179, 295, postoupení Zvíkova 296-300, podvržené majestáty 299, 300, zápis na vsi od Hluboké 301, 302; 305, 306, 312, 313, uvázal se ve Zvíkov 325;
 — Petr 86, 151, starší 163, 164, na Krumlově 81, 82, 331, hejtman kr. Čes. 325, 326;
 — Vok 34, 50, hejtman kr. Čes. 56, 59, 60, 317, 318.
 Rost Johannes, konšel Praž. 513.
 Rostěk z Hostky 175.
 z Rotenburka Hynek 179.
 Rotonis Jesslinus, konšel Praž. 513.
 z Rottenfeldu viz Flawa.
 Roubík († 1477) 21; z Hlavatec Jindřich 12.
 Roudné, rybníky 335, 336.
 Roudnice, sněm (1516) 128, 129; viz Libenský.
 Roupov 148; Roupovský pan 37, 103, Jan z Roupova 148, hofmistr (1484) 266.
 Rous z Hodějova v Chotejřině 316, 323, 324; z Čemín Jan 300.
 z Rovného Buzek 295.
 Rozsypal Jiřík z Kr. Dvoru 472.
 z Roztok viz Horušanský.
 Rozvoda dlužník 261, z Stakor Jakub 210.
 v Rožďalovic Petr v Přelouči 270.
 z Rožmitála Markéta 36, 65, 126; Protiva 381, 382, na Pecce 348; Zdeněk Lev na Blatné 1, 7, 10, 13, 25, 62, 66, 91, 95, 109, 114, 166, 168, 381, 382, nejv. hofmistr (1474) 258, hejtman kraje Prachenského (1477) 20, purkrabí Karlšteinský (1501) 326, 327, nejv. purkrabí Praž. 86, 124, 147, 149, 152, 160, 161, 164.
 Rožnov hrad odkázán 181, 184.
 Rožnovský ze Křtěnova Mikuláš, písař Trutnovských desk 346, 489.

Rudolt lékař 40.
Rumpolt kněz 63.
Ruozkdv mlýn u Jaroměře 204.
Ruprecht doktor v Budíně (1514) 105, Rupleth 105, Ruplecht 106.
z Rušinova Hertvík 232.
Rybář Vít v Praze 522.
Rychlík Jan s manž. Janou a dcery 559.
Rychlík rybník 74.
Rychmberk prodán (1440) 194.
z Rychnova Jan mladší 301.
Rydrda soused z Újezdu u Prahy 530.
Rys služebník panský 7.
Rysek služebník 182, 183.
Ryšín držitel vinnice 541.
Rythnar Matouš podd. 479.
Rytner Matys, podd. 354.
ze Rzávého viz Vítha.

S.

Sádlo pan 138, z Kladrubec Jindřich panoše 308, 309, 312, 316; Mikuláš 311.
Salaba Němec služebník 183.
Salava z Lípy 360, 362, z Lipé v Světi 372.
Salcburk, Salcpurk město 148.
Salman Jeklinus, konšel Praž. 513.
Sanník, Saník u Zvíkova 38.
Sány ves ke Kolínu 268.
Saští vévodové viz Albrecht, Fridrich.
Saum viz Vavřinec.
z Savnszhejnu (Seinsheim) Erkingér 237.
Schellendorff z Domantz Mikuláš 276; srv. Šalndorf, Šellendorff.
Schmid Štefan, podd. 356; Šmid Hanzel forman 85.
Schwarzenburg v Bavořích, vězení Švamberskúv (1506) 82-84; viz z Gutšteina.
Sdeňata viz z Kopidlno.
Sebranice viz ze Zvířetic.
ze Sedčic viz Sekerka.
Sedčany, vlezení 293.
Sedlec, Sedlicz monasterium 274.

ze Sedlec Eliáška 182.
Sedlecký Bohuslav 25; Heřman, služebník 112, 147.
Sedlišť v Plzensku 79.
Sedmakovice u Náchoda 171.
Seeberg, Žeberk, viz Planá.
ze Seinsheimu Erkingér, Erkingér z Savnszhejnu 237.
Sekáčovi dědicové 71.
Sekerka ze Sedčic Beneš 303, 304, 306, Bušek 297, 298, 303, 304, 306, 308, 309, 312, 316.
Semil Jakub z Lipnice a synové Jan a Matěj 448, 449.
Sepekovi z Tábořsku, fara 17, Sepekovi 317.
Seremská vína 90.
Seydlini Frana z Písky, a Seydlinus Ottonis, konšel Star. Města Praž. 513.
Sezema hejtman knížete Ludvíka Bavor. (1478) 29.
Sezemice viz z Miletínka.
Sigmund král Římský v Kut. Hoře (1420) 293, v Plzni (1421) 294, v Trenčíně (1426) 178, v Prešpurce (1429) 179, v Bamberce (1431) 297, v Praze (1437) 297, 298, účet s Pátou z Častolovic 179, 180, zápisy 176, 177, 188, 190, 192, 202, 203, 211, 215, 224, 225, 229, 237, 238, 293, 294, kláštera Milévského 296, 298, Zvíkova 297, 298; 302, 303, 305-310, 312-314, 316, 325, Trutnova a Dvora císařovně Barboře (1437) 344, 517; počet jeho 296.
Sigmund kovář 530.
Silvestr služebník 183.
Sirotek ze Zhorce Heřman 210, ze Zhořce, hejtman na hradě Mostském 243.
Skála, Skály viz Bochovec, z Jenšteina, Špetle.
Skalice, Zakolcza v Uhřích 249.
Skalice viz z Koloděj.
Skalský viz z Dubu.
Sklenařovice ves k Žacléři 501, Stklenarčice 465.
Skolastik dlužník 261.

Skorněšický Jiřík (1515) 108.
Skoronín obec u Milévského 322, 323.
Skoupej ves kl. Milévského 311, 316.
ze Skrbeně viz z Doloplaz.
Skrýšov? Kykrow ves k Milévku 289.
ze Skuhrova Jeronym 100.
Skydlová zahradnice z Vlčic 379.
Slanec služebník 128.
Slatěnice v Žatecku 218.
Slavata pan (1526) 167, 168.
Slavětín ves manství Trutnovského 465, 502, Slavatín 501.
ze Slavic viz Lvík.
Slavíkov ves 171.
z Slavíkovice Závěše na Lhotě 281.
Slavoňov ves u Milévského 321.
Slepice Jan rychtář Star. Města Praž. (1461) 560.
z Slepotic Smil 201.
ze Sleynitz Hawbolt 275, 276.
Slezák služebník 80.
Slezsko 66, 198, smlouva o zboží s kr. Matiašem (1488) 272, Slizsko 406, Slezáci 82; vévodové 245, Jan a Jindřich 194, 195, 206; viz z Rosenberka.
Slopčů ves 171.
ze Sloupna viz Kordule.
ze Sloupnic Petr perkmistr 546.
Slováková na Zvíkově 140.
Sluštice viz z Dubu.
Smečenský pan (1521) 157.
Smetana z Vesce Jan panoše 306.
Smíchov u Prahy 529-531.
Smil pan 21; na Jičíně 183.
Smilheim viz Vyzovice.
Smilovice u Rataj 119.
z Smiřic Albr. Smiřický na Náchodě, hejtman kraje Hradeckého (1562) 507; Jindřich 342.
Smíšek Ondřej hospodář města Trutnova 499.
Smrčka 52, 55; Jan ze Mnichu, purkr. na Zvíkově 155; Mikuláš 155, 336; Oldřich 58, 320, 323.
Smrdoduchý Vaněk podd. 522.

- Sobědraž ves u Zvíkova 323.
 Soběslav osoba 43.
 Soběslav město 8, 310, 311, soukenníci 163; viz z Dobronic.
 Sobkův Jiřík věřitel 182.
 ze Sobušic viz Hadburk.
 Sochor Václav od města Dvora 385, 390, 392-401, 403-406, 408.
 Sokol věřitel 182; z Křesic, man Zvíkovský 340.
 Solopisky ves ke Kolínu 268.
 z Sontalu Jan, hejtman na Švam-berce 19.
 Sopoušek Petr úředník vinnický 539.
 Soudek, Súdek z Dlouhé Jan 314.
 z Soutic Aleš 210.
 Sovacký z Halunku Křištofor 264.
 Srbce dvůr k Poděbradům 269.
 z Srbec viz Brázda.
 Srbská Vysoká u Náchoda 171.
 Srby v Rakovníku 49.
 Srch Jan řezník v Praze s manž. Margretou 528, 529, 534, 535.
 Srpovic hora, vinnice u Prahy 517, 519, Srpovy hory 535.
 Stajskál pan z Úterého 24.
 z Stakor viz Rozvoda.
 Stanislav opat Kladrubský 147, 149.
 Stankovice u Janovic Uhlíř. 118.
 Staňkův mlýn u Jaroměře 204.
 Stará viz z Loučeně, Rašín.
 Staré Město, ves k Žacléři 378, 379, 501, zapsána 356-359, prodána 465.
 Starec poddaný 333.
 Stařínský hájek u Sán 268.
 z Starkovic viz Stoš.
 Stéblo Jan z Lomnice 185, 191.
 Steinhübl u Mostu prodán 217, 242, 243.
 z Steynu Jirka 368.
 Stklenarčice (Sklenářovice?) ves u Trutnova 465.
 Stojan z Přestavlk a z Bělovic Petr 200.
 Stolz ves ve Slezsku 195.
 Stoš, též Štos, z Targovic neb z Starkovic Beneš 464, 466, 467, 476, 477, 488, 489, 491, 492, manželka Barbora 478; 479, 480, 482; Jan 355, 358-363, hejtman Trutnovský 395, 397, z Starkovic 387.
 Strachota z Kralovic 86.
 ze Strachotína viz Litochleb.
 ze Strachova viz Kordule.
 ze Stradonic viz Kekule.
 Straka Václav rychtář Mirovský 338, 339.
 Strakonice 26, 31, 41, 92, 154, 307, 308, sněm (1449) 2, sjezd (1478) 28; Strakonický pán 16, 17, 33, 339, 340, konvent 307, 308; viz z Michalovic, Olbman, z Rosenberka, ze Švamberka.
 Strallmberg hrad odkázán 181.
 Stráň u Kr. Dvora 376, Stránka 435, 504.
 Stranník z Kopidlna a z Kněžic 253.
 Stráž v Plzensku 75.
 ze Stráže Jindřich 219, nejv. hofmistr (1461) 309, 314.
 Straževský Vít 334.
 Stražiště v Prachensku, kostel 70.
 ze Strážnice viz z Kravař.
 Stražovice ves 341.
 Střebel viz Třebel.
 Střela dlužník 261; z Rokyc Čeněk, Štěpán a Václav 70.
 Střeziměřice, z Třezeměřic Václav 348.
 Stříbro město 59, 77, 78, klášter 139, útisk katolíků 34.
 Strigonium viz Ostřihom.
 Střítež ves manství Trutnovského 465, 500-502; ze S. viz Dajm.
 Strkov ves 91.
 Stropnický farář Jan 295.
 Strpský osoba 99, 100.
 Strus služebník 182, 183, Mikuláš z Račina 184.
 Studénka tvrz 209; viz Lysec.
 Studnička Jan konšel vinnický 546, 556-559.
 z Stupic Hanuš v Praze 549.
 Sudlice Jan z Lazic 23, hejtman na Špitáli (1478) 30; Jan st. z Žernoví 474; Šimon z Žernoví, purkr. na Kunětické Hoře (1487) 270.
 ze Sudoměře viz Robmhapp.
 Sudová paní zajata 156.
 Sulcův Janek 528.
 Sulek man z Mladotic 340; Sulkové ze Hrádku Jan, Jiřík, Otík a Václav 332; viz z Kozojed.
 ze Sulešovic viz z Rataj.
 z Sulevic Kaplér Albrecht 164; Kunát ze Sulejovic, purkr. Zvíkovský 296, 297; Petr na Wintberce 11, 12, 19.
 Sulovice ves ke Kolínu 268.
 Sumer Jan, kustoš Litoměřický, guardian Kadaňský 139.
 Sušice 57, rychta 125.
 Svach viz Kužel.
 z Svárova Václav 254.
 Svata viz Podvinská.
 ze Svatého Pole viz z Jablonné.
 Svatojakubský rybník ke Kolínu 259, 268.
 Svatokorunský opat Gerhard 300.
 Svatomír opat Milévký 292.
 Swecensis (Svetecký) prior Henricus 217.
 ze Svejšina viz Zmrzlik.
 Swenckenfeld Štěpán 195.
 Svěť viz Salava.
 Světec u Bělíny, prior Swecensis 217.
 Světlík z Nůslí u Prahy 552.
 Sweytzer z Weinbdingenu Jan notář (1493) 276.
 Svídnická mince 178; pivo 42.
 ze Svinář a z Litovic Jan 203.
 Sviny Trhové 75.
 Svítkov dvůr ke kl. Opatovickému 250.
 ze Svojanova viz z Bozkovic.
 Svojkov viz z Chlumu.
 Svojsa man z Bošovic 340.
 Svojsice 92.
 ze Svojšína viz Zmrzlik.
 Svržno viz ze Švamberka.
 Synkov ves 207.
 Syroček Jakob, podd. 356.
 Syslová Anna v Praze 518.
 Š.
 Šacler viz Žacléf.
 Šafránek Mikuláš z Slavoňova 321.

- Šalndorf z Hornsperku Fridrich, hofrychtář na Bunclavi 418; srv. Schellendorf, Šellendorf.
- Šámal Prokop 555.
- Šaněk Václav 524, 525.
- z Šanova Aleš 351, 352, 355, na Hostinném 361, 364, 366, 367, 369-377;
- Jan na Hostinném 413, Hostinský 436;
- Jetrich na Hostinném 385, 387, 390;
- Majdalena 419;
- Václav na Hostinném 399-401, 403-408, 413, 415, 422-424, 429, 430, 432, 434, 437, 443, 445-447, 455, nebožtk 461.
- Šanovské panství 121, 122.
- Šaroun Petr v Kr. Dvoře a manželka Regina 494, 495, 504, 505.
- Šárovec Václav 473, 480; Zdeněk 473, 480.
- Šavel ze Stražovic, 341.
- Šegeč služebník 182, 183.
- Šellendorf, Šeldorf 94; srv. Schellendorf, Šalndorf.
- z Šelnberka Jan nejv. kancléř 44, 45, 56, 265, 266, 326-328, na Přerově 267, komorník 134; Jaroslav z Kostí nejv. komorník 283; Magdalena 126.
- Šerkovský dvůr u Vorlíka 123.
- Šerlink Mikuláš, konšel v Praze 543.
- Ševců Jan z Kozárovic 339.
- Šibeničný Jan, obyvatel před Olšany, žena Mareta 556.
- Šícha s manž. Vankou v Praze 555, 556.
- Šicové páni na Zalužanech 339.
- Šíma služebník 115.
- Šímek služebník 41; písař Švamberký 150, 151.
- Šimon Bílý Lev v Star. Městě Praž. 530; Šimon od Černého Nedvěda v Praze 550-552.
- Šindel Jan syn Ondřejův de Gaudentino (1409) 516.
- Široký z Mirovic Jan 198.
- Šitka z Vrchlabí Petr 191, 210.
- Šívl Václav poddaný 446.
- Škoda z Waldeka Hynek 203.
- Šlakanwerd, Schlackenwerth, Ostrov 145.
- Šlechta ze Slovan Jan v Praze 553, 554; Václav 117, z Pomberku 124.
- Šlik Albrecht 169; Kašpar 179, 296, 297, 299, 300; Konstancie Šlikovna z Holejče 48, 53, 54; Štefan 168.
- Šmelický osoba 6; srv. Čmelinský.
- Šoff Jiřík a Václav 357.
- Šolsperger viz Kryblíce.
- Šormanův Bartl větitel 487; Šorman Hanuš a dcera Anna 487; viz Tynys.
- Špetle z Janovic Hynek na Skalách 463, 464, 474-476, 489.
- Špic v D. Rakousích 12.
- Špitál křižovníků s červenou hvězdou v Praze 74.
- Špitál před Horažďovicí 30; viz Bašty.
- Šputil služebník 85, na Boru 112, 113, 140, 141.
- Štefan pan (1489) 41.
- Štejjus Jiřík z města Dvora 414, 415, 417, 423, viz Števús.
- Štěkeň viz z Řičan.
- Štěpán kanovník Pražský (1357) 288.
- Štěpanice viz z Waldšteina.
- z Štěpanova, Ščepanova, Vaněk 189.
- Štěpánův Martin 323; Štěpán v Podčepicích 292; Štěpán Václav v Praze 536; ujec mydláře Jíry v Praze 546; od Črné Zahradky, konšel viničný 549; ze Zbylitova 319.
- Šternberk Moravský, město, 281; ze Š. Holický 27, 119;
- Albrecht 78, 132, na Holešově 281;
- Aleš 179, z Holic 230;
- Jan 310, Holický na Leštné 119;
- Jiří na Konopišti 332;
- Kunhuta 80; Kunka na Vošelině 83;
- Ladslav 83, na Bechyni, nejv. kancléř 104, 283;
- Petr 52, Holický 124, nejv. komorník 90-92, († 1514) 103;
- Zdeněk 8, 67, 80, 338, nejv. hejtman a purkrabí Praž. 12, 210, vsi jeho 311, 316;
- Zdeslav 14, 22, 25, 27, 32, 39, 317, Zdislav († 1502) 75; viz z Dubé.
- Štětina Matěj v Praze 557.
- Števús Jiřík z města Dvora 411, 412, Števaus 440, viz Štejjus.
- Štos z Targovic viz Stoš.
- Štosnové dlužníci 261.
- Štralberk zámek 184; viz Kunwaldský.
- Štreufar (Staufer?) Bernhart 133.
- Šturem Mach z Kozárovic 339.
- Šturm podd. z Oblanova 379.
- Štyller Štefan podd. 356.
- z Šumburka a z Piršínštýna Albrecht na Trutnově 410;
- Beatrix 453, 454, 457, 458;
- Bernart 345, hejtman manství Trutnovského 377, 378, 380, 384, 385, 390, 406, 409, 410;
- Fridrich koupil právo k Trutnovu (1484) 344, 345, z Pernšteina 357, z Persisteyna 359, hejtman manství Trutnovského 361-363, spor s many 364, 366-370;
- Helena 416, 417, 425;
- Heřman 345, na Trutnově 410, z Piršínštýna, hejtman Trutnov. 432, 434, 437, 441-443, 445, 451, 452, 454-457, 460, 461, prodává Trutnov 465-467; 481, 502;
- Jan z Piršínšteina na Trutnově, hejtman 410-412, 415, 416, 419, 420, 422, 425, 427, 428, na Lanchutě 441; 459;
- Karel 345, 442-444, 452, na Trutnově 453, 454, 458, 465, 468, Šumburk 499, 502;
- Mikuláš 182;
- paní Šumburková 39, 40.
- Šuocha Petr ze Lhoty 323.
- Šváb z Jíkve Jan 191.
- z Švabenic Zdeněk 197.
- Švajcar v Strakoncích 92.
- Švamberk zámek 24, 25, 35, 66-68, 95, 108, stavby 93,

svěcení oltáře 113, hejtman 49, 57, 80, 110; ze Š. páni 32, 33, 166, archiv a dopisy 1, 2, listy na Zvíkov a Milévsko 286; pán starý (1507) 85, (1515) 116;
 — Adam na Přindě a Volši, nejv. sudí dvor. (1575) 508;
 — Anežka v kl. Krumlovském 97;
 — Bartoloměj 156;
 — Bohuslav († 1490) 6-8, 12, 21, 24, 29, 35-43, 300, 318, na Zvíkově 37-43, jat (1478) 25, obdržel Zvíkov a Milévsko 1, 312-316, poručník statků Rosenberských 2-4, 11, 34, nejv. hofmistr a hejtman kraje Plzeňského 9, 10, 13-15, 18, 19, 22, 23, 34, 312, nejv. hejtman 20, 23, 34, koupil Král. Lhotu 316, 317, vdova po něm 53;
 — Bohuslav († 1512) zajat na Schwarzenburg (1506) 76, 81-84, 329, zemřelý 91, 95, 109, peníze po něm 142;
 — Bohuslav († 1553) studuje v Lipsku (1481) 37, (1493) 64, 65;
 — Burian na Svržně 73, Labut 94, 117, na Hradišti nad Labem 417, 418, 433, vdova po něm paní Labutová 96, 108, 111, 112, 114, 126, 132, 135, 138, 141, 142, 156;
 — Henrich, Jindřich († 1523) na Zvíkově 36, 37, 44-71, 73, 74, 83, 86, 88, 90-93, 95, 96, 100, 101, 106, 108-112, 114, 126, 128-130, 132, 134, 135, 138-143, 147, 148, 150-155, 157, 160-163, 318, stavba mostu pod Zvíkovem (1499) 325-327, zboží zápisné 328-330, odkaz po něm 165, zádušní mše 335, 336;
 — Hendrych († 1574) na Bechyni (1535) 339, starší na Zvíkově, nejv. sudí dvor. (1544) 506, (1545) 341;
 — Hyncík 58, 65, Hynek 14, 24-29, 35, 37, 39, 76, 318, Hynek Krušina 2, 75, hejtman kraje Čebbského 3;

Archiv Český XV.

— Jan na Strakonících, mistr převorství Čes. 4-6, 12, 31, 41, 48-52, 54, 55, 57, 58, 60, 66, 72-75;
 — Jan Bavůrek zajat a stat (1507) 78;
 — Jan na Boru († 1525) zajat (1506) 76, 81-84; 91, 95, 96, 109-112, 114, 126, 132, 135, 138, 140, 142, 146, 150, 151, 158, 161, 164, 329, odkaz po Henrichovi z Šv. 165; mladší 156;
 — Jan Jiří († 1617) zdědil statky Rosenberské (1611) 2;
 — Johanna vdaná za Děpolta Popela 9, 47;
 — Křištofor 76, 78-85, 89, 100, 102, 161, 167, 327, 339, 340, manželka 157, kupuje rybník 337, pře o Karlsperk 337, 338, na Boru 94-98, 104, 105, 107-109, 111-115, 120-133, 135-146, 148-150, 152, 154, 442, k cisaři (1516) 127, koupil dvůr v Letech 332, do Němec k volbě krále (1519) 149, 150, na Ratajích 90-92, na Vorlíce 156, 162, v Pasově před morem (1520) 156, na Zvíkově 169, 170, 336, narození syna 163, odkaz po Henrichovi z Šv. 165, zboží zápisné 328, 329, 331, ku králi (1515) 111;
 — Lidmila 1, 108, 134, 135;
 — Mareš, purkr. hradu Praž. (1487) 271;
 — Markéta 26, 75, v kl. Krumlovském 97;
 — Mikuláš 126, na Třebli 134, 146, 154;
 — Petr 156;
 — Racek 6, 20, 29-31;
 — Václav 306, 312, 314;
 — Zdeněk 70, 126, na Třebli 75, 146; — viz z Martic, z Sontalu, z Widršperka. Švamborské hory 130.
 Švehla podd. v Živuticích 333.
 Švihovský pan 25; purkrabí 78; viz z Risenberka.

Švorenburk viz z Gutšteina, Schwarzenburk.
 Švýcaři porazili krále Franckého (1513) 97, 98.

T.

Tábor město 55, 91, 324, Táborští, pokuta za vraždu (1514) 105; (1523) 163, pře s nimi 99; kněží 319-324; Tábořský hejtman na Trutnově (1421) 344; viz Kropáč.
 z Tachlovic Bušek 254.
 Tachov 22, 62, 63, 69, 78, 79, 291; viz z Ortumberka.
 Táhlo Hynek služebník 183; Matěj z Přestavík 191.
 Talafús z Ostrova Jan 191; z Říčan a z Dřínového Jan 200.
 Talkenberg Bernhard, hejtman na Hajnově 207.
 Talman Michel poddaný 356.
 Talmberk, Thamberk, zboží popsané 39, 40; z Talmberga Diviš 198.
 Tamfeld viz Thamfald.
 Tantzenhewcz Jan, notář (1493) 276.
 z Targovic viz Stoš.
 Taslar Michal podd. 477.
 Tassenberg vrch u Mostu 217.
 Tata v Uhřích 431.
 Tatrman Jan v Praze 541, 542.
 Taurek z Rokytніка Václav 489.
 Tawchan Mikuláš kanovník Vratislavský 274, Thawchan 280.
 Tawchsdorff Daniel 195.
 Těhlovec z Dobřikova Jan 191; z Těchlovic Jan, Jindřich a Václav 331; viz Donát.
 Telčické lesy ke Kolinu 268.
 Telec Jan, opat Ostrovský 202.
 Těma viz Thým.
 Teml Matěj v Praze 532, 533.
 Temric z Temric Alexander z Mošazného 355, 356, 360, 362, 363, 385, 390, 396; Barbora 355, 356; Dorota 355, 356, 396; Hanuš 396; Hedvika 355, 356; Henc z Rokytніка 347, Henc 348, Heinc 349-355; Jiří 353; Kateřina 355, 356; Václav 353.

- Teplá 51, 79, 95, klášter 36, 299, v interdikt 4, opat 6, 32, 33, 35, 37, 63, 66.
 Terst, obléhán (1463) 247, 248.
 Tes z Hlince Jan mladší 309.
 Těšnice u Klatov, rybník 85.
 Tetaur Jan 446, z Tetova 454, 455; Jiřík 149; Vilém posel král. 20.
 Tetiva Petr Jan 339.
 z Tetova viz Tetaur.
 Thamfald Hynek a Jindřich, služebníci Jana z Kravař 182, 183.
 Thas věritel 182.
 Thawchan viz Tawchan.
 Therunda v kanc. pap. 222.
 Thóma služebník Václava Vrchlabského 367.
 Thomar osoba 11.
 Thým z Koldic 186, 187, Tíma, Thym 193, Téma na Bílině 263.
 Thym podd. z Oblanova 379, Tym 400.
 Tiburcius měšťan Praž. 516; Tiburcovská hora a vinnice 545.
 Tifnpoeh (Tiefenbach v Loketsku?) 35.
 Tima viz Thým.
 Tisemnice ves kl. Milévského 311, 316.
 Tisomička ves kl. Milévského 311, 316.
 Tisový rybník 39, Tisovský 66, 110; Tisovský rychtář 87.
 Tlačisvět Jan 182.
 Tluksa z Buřenic Zdeslav purkrabě na Karlštejně 296.
 Točník hrad (1409) 516, zastaven (1461) 237, 238.
 z Todně Matěj 307.
 Toman písař na Rosenberce 23; Thoman z Kučeře 320.
 Tomáš z města Dvoru 402.
 Tomášek kramář v Praze 535.
 Tomášek od Zlatého prstenu 523, 546, 547, 549, 550, 552-559, perkmistr vinnický 524, 528; od Stříbrného prstenu 538-542.
 Tomkův Jan z Kozárovic 339; Tomkův dvůr v Cikánově 499.
 Toss z Hlince Jan mladší 314.
 Toušek, Tussek Jan, písař v kanceláři král. (1437) 193, 298.
 Tovačov 264; Tovačovský pan 182, 261; Tovačovský písař 442; viz z Cimburka.
 z Tožice Jan 186, 187, hejtman na Kladstě 194.
 Trandorf v Dol. Rakousích 12.
 Trautenbach ves prodána 465, Babí 488, k Žacléři 501.
 Trautenberger Petr z Trídvorů 133.
 Trávník les u Osic 230.
 Trčka z Lípy 10, 64, 261, 262; Burian 229, nejv. písař 230-232; Jan na Lipnici 285; Mikuláš (1460) 229-232, mladší, hejtman kr. Čes. (1492) 56, 59; Zdeněk 229-232, na Lichtmburce 284, 285.
 Třebel v Plzensku, sídlo Švamberkův 126; viz z Švamberka.
 Třebíčský Jan z Pozdětina 183, 184.
 Třeboň město 12, 24, archiv 1, 2, 300.
 Třebová viz z Kunstatu.
 Třebovčice viz z Hustířan.
 z Trebska Matiaš, kancléř Viktorina knížete Minstrberského (1479) 262, nejv. mistr křížovníků s hvězdou (1499) 73, 74.
 Trefan Jan purkmistr Star. Města Praž. 547, konšel 551.
 z Třemešné Jiřík, man Trutnovský 350; Přech z Třemošné 206, synové jeho 351; viz z Železua.
 Trenčín m. v Uhřích 178.
 z Třešovic viz Vaněk.
 Trévač viz z Kopidlna.
 Treyzl Petr konšel vinnický (1437) 518.
 z Třezemířic (z Střezimířic) Václav 348.
 Tricek z Harasova Jiřík 359.
 Tridcátník zástavník 183, Vaněk z Vojetina 184; Tridcátníková dlužnice 261.
 z Trídvorů viz Trautenberger.
 Trkal ze Vráže Jan 334; Vondra man z Crhonic 341; Trkalovská louka u Jaroměře 204.
 Trker Nikel podd. 356.
 Trnavka Oldřich z Prunšperka 183, 184.
 z Trnové Jan, purkrabí na Zvíkově 10, 11, hejtman 14, 15, 17-20, 22-24, 26-28, 30, 33; Přech purkr. na Hrádku 254; viz Prokop.
 Troskovec poddaný 403, 404.
 Trpisty viz z Hrádku.
 Trubač Pavel 468, 487, 505.
 Trubějov ves 171.
 Trubín u Berouna 238.
 Truhlučik rybník 74.
 Trutnov hrad založen 344, zámek 503, zapsán královně Žofii (1399) 344, prodán 465, vysouzen královou (1544) 506; pleban Michal 217; spor města o pivo 407, 408, koupili dvůr Pacoltův 498, 499, dům p. Krušiny 488, město prodáno 465; soud manský 344-508; viz z Mnichova, Stoš, z Šumburka.
 z Tučina Jindřich 240.
 z Tuhance Mikuláš v Praze 521, 522, manželka Kateřina, syn Janek 521, spor o vinnici 525-527.
 Tulmač Martin, služebník 19.
 Tula v Rak. 217, sněm (1463) 247.
 Tůma rychtář 77; sedlák 207; sladovnik 556.
 Turci, bulla proti nim (1458) 221-223, sjezd (1460) 225, 226, válka (1463) 248, (1512) 91, (1526) 170.
 z Turkova Petr v Bratřkovicích 174.
 Tussek viz Toušek.
 Tvarkovský Mikuláš 182.
 Tvoch v Praze 367.
 z Tvorkova Jan v Ratiboři 182.
 Tvrzský podd. z Janovic 119.
 Týn (Horšův) 36, 68, 77, 78, alcipříst 147, kupci 158; viz Dobrohost, z Hermesperku.
 z Týnce viz Hroch.
 Týnčany ves kl. Milévského 27, 155, 311, 316.
 Týniště ves ke Kolínu 269.
 Tynys syn Šormanův 493.

U.

Ublo ves kl. Vyzovického 252.
z Údrnic Markvart 190; Otk
190, z Údrnic 185.
Uhersko viz Jeník.
Uhry 246, obchod 227, vína 90.
Újezd u Prahy 530, 559; ves kl.
Vyzovického 252; u Šternberka
Mor. 281.
Újezdec dvůr ke Kolínu 269.
z Újezdce Bohuslav 336. hejt-
man hradu Praž. 46; Dominik
78; viz Losos, Pavlík.
Újezdecký rybník u Osic 230.
Úlibická paní (Kristina z Camru)
359, 361, 362.
Ulický osoba 32.
z Uosečan Jan 303.
Úpa řeka, lov 350, odkázána 356;
Úpský most v Jaroměři 205.
Úpa ves trhová 344.
Urban v Jaroměři 205.
Ústí blíž Tábora 44, 45; z Ú.
Jan 179.
Ustrov (Ostrov?) rybník 39.
z Úsuší Jarohnév 7, 314.
z Úšavy viz Rendl.
Ušpurk viz Augšburk.
Útěchovosty u Rataj 120.
Úterský Jan mistr 320.
Úterý z Plzensku 35; z Úterého
Stajskal 24.
Útrata Jan z Kozárovic 339.

V i W.

Vacek pekař v Praze 556; podd.
496.
Vach z Kovářova 321.
Vachovská louka u Jaroměře 204.
Váchův Matěj ze Dmajstic 322.
sv. Václav, datum před milým
sv. Václavem 4.
Václav IV. král Český 558; lékař
jeho mistr Jan Šindel (1409)
516, zápis Trutnova Žofii Ba-
vorské (1399) 344, list Sigm.
Hulerovi na clo pod Vorlíkem
(1400) 291, jiné majestáty
171-173, 209, 215, 224, 338,
342, 545.
Václav (Králik z Buřenic) probošt

Vyšehradský, patriarcha Antio-
chenský, kancléř (1400) 514.
Václav služebník na Zvíkově
(1476) 16.
Václav z Brusky, vdova po něm
Manda 540; z Karlova v Praze
553; kněz z Jamného 24; ko-
želuh v Praze 538; ze Lhoty
323; měšťan Praž. s manž.
Alžbětou 514; pastorek 99,
100; purkmistr vinnický 550;
písař v Domažlicích 49, 57,
68, 69; a pueris, konšel vin-
ničný 552-555, Vaněk od Die-
tek 550; od Slonů v Praze,
konšel vinnický 524, 527-529,
532, 533, 535; zakřísťan Zde-
razský 217, 555.
Václava kněze sestra kněžna
s nároky k zámku Blštině
(1475) 259.
Vadkovice ves u Zvíkova 289,
300.
Valberice ves k Žacléři 501.
z Waldeku viz Medek, Pešík,
Škoda.
Waldstromer z Prackenfelsu Kon-
rád 276.
z Waldšteina Beneš 193, 211;
Hašek 186-188, 190, 192, 193,
210, 298; Hynek 211, na
Hradištku, hofmistr králové
(1466) 251, vdova a sirotci
po něm 265, na Jilemnici 387;
Jan 256, na Štěpanicích 185;
Vilém na Štěpanicích 428;
Wolfgang ze Štěpanic na Ho-
stinném 469; Záviše 243;
Zdeněk koupil Chotobici 469,
470; pan Štěpanický 404; viz
z Wartenberka.
z Valečova Jan na Valečově 210;
viz z Hrádku.
Valečovský Václav, konšel Star.
Města Praž. 543.
Valentin soukenník v Praze 541,
syn Janek 542.
Valešek poddaný 32.
Valtířov u Horšova Týna 74.
Vaňa z Květova konšel Praž.
543, konšel vinnický 556, z
Qwietkova 557-559.
Vaněk bratr Martina mistra špi-

tálského (1437), vinnice 517,
rozdíl její mezi sirotky 519,
520; z Holyně 560; kostelník
476; kovář z Vodňan 129;
mydlář 558; podd. 444; posel
130; 289; syn Ondřejův v Syn-
kově 207; z Třešovic 551;
z Veliké 320; vrátný 522.
Vaníčkovic Matouš z Kozárovic
339.
Vanka manželka Blažka Provaz-
níka v Praze 271.
z Vanvic viz Kryt.
z Warnsdorfu Barbora 478; Ber-
nart 469; Hanuš 344, hejtman
na Trutnově 347-360, na Ska-
lách 361; Hanuš mladší v Star.
Bucích 362-364, 366, 369,
370, 372-377, 380-385, 387,
390, 393-399, 401, 403-408,
410-417, 419, 420, 422-423,
428, 432-434, 436-439, 443
až 445, 449, 452, 454-456,
460, 461, 465, 467, 469, 477;
Jan hejtman na Kladsku 221;
Jiřík 469, Bucký 485, 488;
Tobiáš na Star. Bucích, Bucký
469, 475-480, 483, 489, 490,
506; Václav v St. Bucích 469,
475.
Varta místo u Zvíkova 15.
z Wartenberka Čeněk 190; Jan
prodává Chotobici 469, 470,
na Děvíně 332, Děčinský 230,
na Hostinném 459, Jan ml.
z Děčína 303, 314; Jindřich
190-192, 210, 211, na Wald-
štejně 185; Machna 185, od-
kaz 190-193, 210, 211; Zik-
mund na Lipém, nejv. šenk
283; srv. z Veselé.
Vary (Karlovy) 36, 126.
Vašek poddaný z Kovářova 321,
523.
Vávra Červenský 100; z Ninko-
vic 319; Václav kovář z Ko-
zárovic 339.
Vavřinec od Tří Králů v Praze
538, 540, 541.
Vavřinec syn Sauma Petříků, kněz
v Boru 153.
Vavřínkův Martin konšel v Praze
513.

- Waythmilar viz z Weitmile.
z Vážec viz Cidlina.
Vechovec poddaný 200.
de Weinbdingen viz Sweytzer.
z Weitmile Beneš purkr. na Karlštejně a mincmistr na Kut.
Horách 262, 266, 316, svědčí o víře kr. Jiřího 274-276; Ludvik 263; Šebestian na Mostském hradě 283, Waythmilar 168.
Vejssek Jiřík v Humbrycích 500.
Velenice ves k Poděbradům 269.
z Velenov viz Ktyl.
z Velešic Jan 480, 482; Kateřina 480 482.
Velešínský purkrabí viz ze Dvorce.
Welzl Hanuš, hejtman Kladský 219.
Velhartice 140; z V. Václav doktor, spor o Karlsperk 337.
Velhradský Martin a synové Jan, Matěj a Ondřej 448, 449.
Velik viz Goliáš.
Veliká, ves u Zvíkova 320.
Veliký Václav služebník 42.
Veliký rybník 57; u Pilnikova 457.
Velim ves k Poděbradům 269.
Velislav viz z Kojetína.
Veliš hrad 185, postoupen 190, darován 192, prodán Jiřímu z Poděbrad (1452) 210, 211.
z Velešic viz Chudý.
Veltěze ves 331.
Weltzli Oldřich kancléř císa. Friedricha III. 235.
Velvar Jan v Praze 522.
Wencelsdorff ves u Mostu 217, 242, 243.
Vencl viz Fencel.
Věncek vinnice u Prahy 531, nad Věnečkem 523, pod V. 530.
Vénoves, Wenussen, Bénoves ves u Touškova 22.
z Vepic Franěk 318.
Vermířovice ves k Žacléři 501.
Wertenegk panství v Rakousích 241.
z Vesce viz Smetana.
Veselá hora u Domažlic 78.
Veselé 21, statek darován 185, tvrz prodána 210; z Veselého
Ješek purkr. Praž. (1357) 288; viz Brádek, z Wartenberka.
Veseli viz z Dohalic, Karlik.
z Veselice Barbora 492, 493; Hynek 253; viz Mladota, Výšek.
z Vestce viz Barchanec.
Větrušice ves 331.
Vicenc Jiřík podd. 412.
Vida místo, snad Weiden v Bavořích 43.
Videm v Itálii 221, 222.
Videň 212, 213, 227, 267, 448, smlouva kr. Matiaše 272, jednání kr. Vladislava (1515) 111, 112.
Vidlák osoba 32.
Vidlář Jan na Trutnovsku 386.
z Widršperka Laurenc hejtman na Švamberce 38, 43, 51, 63.
Vidžín osoba 70.
Vikér z Myslína, purkr. Praž. 174.
Viktorin podd. 522; soukenník z Kr. Dvora 504, 505; syn Mandy z Brusky 540; ze Pavla Trubače 487.
Vilčice ves 368, 369, 388, viz Vlčice.
Vilém kněz 262; děkan kapituly Vyšehradské (1367) 515.
z Vilhartic viz z Horštejna, Velhartice.
Vindická marka 244.
Vintř úředník Švamborský 134.
Winterberg místo 21; viz ze Sulevic.
Višně pan (1511) 88.
Vít z Stražovic man 341.
Vít kovář z Kestřan 129; sukna kraječ v Praze 557, 558.
z Vítčic Jan 240.
Vítek Hanuš poddaný 444, 476, 490; Jiřík 477; Matouš 477; Václav 444, 476; Vítek z Veliké 320.
Vitha ze Rzávého Jan na Dobronicích 142, 143; Lipolt 306 až 308, 312, 316; Mikuláš purkr. Zvíkovský 307; Ondřej z Zerzávého zabit od Tábořských 106; Vitha služebník 101, ze Rzávého na Dobronicích 310.
z Vitiněvsi Adam 280.
z Vladěnána Mikuláš, maršálek kn. Minstrb. Viktorina (1479) 262.
Vladislav II. král Český 34, 35, 55, 86, příměří s Hynkem z Švamberka 24, porazil Turky 91, dosvědčuje o mrtvole kr. Ladislava 256, činí s kr. Johannou smlouvu o dluhy 257, s kníž. Minstrberskými 260, o výplatu Kolína 268, o Poděbrady 277, Švamberkům připsuje na Zvíkov 315, 328, povoluje most 325, potvrzuje nevýplatnost 327, 329, 330, potvrzuje práva manům Zvíkovským 324, 325, 334, Trutnovským 314, 345, 445, 447, 464, 465, vypovídá mezi nimi 366, 375, zřízení soudu Trutnovského 364-366, Jindř. Berkovi dává mlýn 425-427, jiné majestáty 106, 107, 264, 337, 342, 350, 362, 393, 394, 430, 431, 441, pečeť veliká červená 329, povolenost králova 105.
Vládyčín ves u Milévka 294, 296, 303, 308, 313, 314.
Vládyka Jan z Prahy 553.
Vlasák perkmistr vinnický 528.
Vlašték viz z Oděrad.
Vlašťova vinnice u Prahy 530.
Vlček 46; pachole Henrika z Švamberka 96; Jan na Boru 166.
Vlčice tvrz a ves 363, 378, 408, 457, rozdělena 378, 379, prodána 349, 442, 443; viz z Pavlova, Vilčice, Zilvar.
z Vlčkovíc Vintř 140, 141.
Vlčkovský dvůr v Lestkově 46.
Vlkovyje u Jaroměře 204.
z Vlkvic Jan 23.
Vltava u Zvíkova 16, cla 291, most pod Zvíkovem 326, clo v Podole 515.
Voblanov viz Oblanov.
z Voděrad, z Oděrad, Vlašték 191.
z Vodice, z Odic, Vaněk 210.
Vodička Jan v Kr. Dvoře 499, městský písař 346.
Vodňany 28, dluhy 129.

- z Vojetína viz Trid-átník.
 Vojtěch kněz podobojí v Kovářově 323; podd. 333; soukenník v Praze 542.
 Vok viz z Rosenberka.
 Vokovice ves u Prahy 524, 525.
 Voldan Jan z Kr. Dvoru 472.
 Voldřich kuchař Švamberký 126.
 Voletiny ves k Žalčeri 501.
 Wolf pan (1490) 43.
 Wolf kramář v Praze 543; stud-
 nař 93.
 Wolfgang vrah 74.
 Volše viz z Švamberka.
 Volyně městečko 4, 5, 21, Vo-
 lynský újezd 4, panství 5.
 Voříškové věřitelé 155.
 Worps Nykl podd. 379.
 Voselec v Prachensku 47.
 Vosinský rybník u Rataj 119.
 Vo- viz též O-
 Vošelin viz Oselin.
 Voštník Martin měšťan Praž. 524.
 Vovlanov viz Oblanov.
 Vozidlnova Anna 86.
 Vrabský pan 15, 16, 31, mladý
 149; Václav 140, 141.
 Vratislav z Mitrovic a syn jeho
 Jan 254; Jan, manželka Ofka
 331.
 Vratislav město ve Slezích 225,
 277, 278, archiv 171, kostely
 280, mince 178; biskup 221,
 274, 277, 306, 308, kancléř
 279, kanovníci 239, 274, 280;
 viz z Lažan, z Rosenberka.
 ze Vráže viz Trkal.
 Vrbice ves k Poděbradům 269.
 Vrbík služebník 107.
 Vrchlabí panství 391, 392, 403,
 413, manství 405, 406, za-
 psáno 419; z V. Čeněk 348,
 378, 380, 381, 383-385, 387,
 390, 391, 397, přejímá Lanov
 371, 372, syn jeho Hašek 366,
 367; Jan 361, 391, 393, Vrch-
 labský 401-403; Petr 348,
 351, 352, 354-357, 361, 362,
 364, Vrchlabský 367; Václav
 348, 391, 393, 397, 401 až
 404, 406, poslední vůle 366,
 367; viz Jandorf, Šitka.
 Vrchota Štěpán 59.
 z Vřesovic Jan na Žluticích 125.
 Vřeštov viz Kordule, z Riesen-
 burka.
 z Vrhavče Jan, purkrabě na Boru
 29; Kašpar 37.
 z Vrtba Jan na Příbrami 254.
 ze Vstic Havel 292.
 ze Všehovic Hašek 182.
 Všejanya ves, dvůr 250; ze V.
 Jetřich 250; Milota z Klamoše
 250.
 Všerubský pan (1515) 110; viz
 z Gutšteina.
 Vtelno ves zápisná 342.
 Wunschlburg, Radkov v Kladsku
 179.
 Vyhan poddaný 389.
 z Vyhnaní Anna 360.
 Vyhnanov ves u Trutnova 375,
 prodána 434, 458, 482, 483.
 Vysoká Srbská u Náchoda 171.
 Vysoké Pole ves kl. Vyzovického
 252.
 z Vysoké viz Liška.
 Vyšehněvice viz z Barchova.
 Vyšehrad, kapitula 514-516.
 Výšek Veselický z Veselice 495
 Výškov 272; z V. Racek 293,
 301, 302, 313.
 Vyšší Brod, opat Pavel 300.
 Wythow poddaný 32.
 Vyzdvihač viz z Miletínka.
 Vyzovice městečko na Mor., za-
 staveno 252, 264; klášter Smi-
 lenheim, statky zastaveny 177,
 privilegia potvrzena (1454)
 215, oprava 251, zapsán 252,
 255, 264, fundatorství převe-
 deno 282.
 Vzdice u Berouna zapsány 238.
 ze Vzhofe Vilém 366.

Z.

- ze Zábídic viz Hamza.
 Zaboř manství Trutnovské 383,
 504, prodáno 427, 443, 451,
 zapsáno 457.
 Záhorský ves ke Kolínu 268.
 Zachařová u Švamberka 87.
 Záchrašťany viz z Labouně.
 Zadvěřice ves kl. Vyzovického
 252.
 Zabaňská knížata viz Hanuš,
 Hedvika.
 Zahrádka služebník 49.
 ze Zaječic Aleš 172, 173; Eliška
 a Hereš 173.
 Zajíc viz z Hasenburka.
 Zajíček Mikolášek v Albrechticích
 v Moravě 182, 183.
 Zajímač viz z Kunstatu.
 Zakolcza, Skalice v Uhřích 249.
 Zákupí viz Berka.
 Zálezly, Zálezly u Kr. Dvora 435.
 z Zalužova Prokop 206.
 Zalužany u Vorlíka, dvůr 124;
 viz z Lub, Šicové.
 Zamachy ves zápisná 342.
 ze Záp viz Opočno.
 Záruba viz z Hustiřan.
 Zásadka tvrz 209.
 ze Zásady a z Navarova Johanka
 208-210; Petr Čouch 208,
 209; viz Kyjata.
 ze Zásnuk Kateřina 394, 395.
 Závaš viz ze Slavikovic.
 Závašický Jan 183.
 Zaydl podd. ve Žitárně 479.
 Zberský pan (1477) 21.
 Zbilitov, Zbylitov ves u Zvíkova
 319.
 Zbiroh panství 302; viz z Čejova,
 z Kolovrat Hanuš, z Lobkovic
 Jan.
 Zboží ves u Kr. Dvora 385.
 Zbraslavský opat 52.
 Zdebor podd. z Dřevohřez 18;
 viz z Přibíně.
 Zdebuorek majetník dvora 46.
 Zdeňata viz z Kopidlna.
 Zderazský klášter 242, 243.
 Zdeslav pan viz z Šternberka.
 ze Zdětina viz Zoubek.
 Zdiby ves 331.
 Zdice viz Vzdice.
 ze Zdržela viz z Orlé.
 Zedlicz de Parchwitz Otto 280.
 Zelená Hora 22, 67.
 Zelevče Valenta (z Želevce?) 120.
 Zeydl Tomeš podd. 378.
 ze Zhorce viz Sirotek.
 Ziberczerus konšel Praž. 513.
 Zibohlavy ves ke Kolínu 268.
 Zichová vdova v Praze 532.
 Zíka podd. 522.

- Zilvar Adam 363, 397, 400, 405, z Pilnikova 434, 437, 442-446, 449-460, 466, 468, 469, 489, 497-500, na Břečsteině 433, 490, 491, 507, na Trutnově 501, 502, na Vlčicích 430, 432, 506, koupil Javorník 493, 494;
 — Hanuš z Pilnikova v St. Bucích 346-350, 353-355, 357, 359, 360, 362, 369, 370, 374, 388, 389, 399, Bucký 378, závět 363, 364, oběsil se 499;
 — Hyněk 442, 443;
 — Jan 346, 443, 499, z Pilnikova 357, 468, 506, 508, na Břečsteině 349, 350, 356 až 359, 361, 364, 368, 369, 374, 377-381, 383, 384, 388-390, 396, 397, 399, 400, 404, 405, 407, 408, 410-415, 419, 420, 422-424, 427;
 — Jan, strýc Jana Zilvara 407;
 — Křištof na Vlčicích 507;
 — Mikuláš 487, 494, 499, z Pilnikova 442, 443, 496, 501, 502, na Břečsteině 346, 347, kupuje Podhoří 497, Nykl 407;
 — Petr 443.
 Zlatá Koruna, klášter Oldřichovi z Rosenberka 299, 300.
 Zlechovice ves kl. Vyzovického 252.
 Zlonín ves 331.
 Zmlenheym viz Vyzovice.
 Zmrzlik pan 27, 28; Jaroslav na Orlice 15, 16; Petr mincmistr (1415) 174; Petr ze Svejšina 338; Václav 150, ze Svojšina na Orlice 326, 327; pán Orlický 10, 96.
 Znojice ves 331.
 Znojmo 189, 190, 241, Znojemský draylink vína 58.
 Znoymer Mikuláš, konšel Praž. 513.
 Zobal z Nepodřic man 341.
 Zoubek, Zúbek ze Zdětiny Jan na Chudobině 281.
 Zub Václav z Kr. Dvora 472.
 Zuberský Petřík purkr. na Jičíně 184.
 Zubův Bartoň 499.
 Zumburkeřtina vinnice 517, Zumberkerčina 519.
 Zuzice viz z Kněžmostu.
 Zvíkov 12, 83, 90, 95, 160, 306; archiv 1, 286-343; farář 323, 324; hrad, nová světnice (1476) 15, 17, manové 94, 324, 334, 340, 341; městečko pod hradem 304; most 325 až 327; panství 127, popis 2; úředník 8; výplatnost hradu 96, 296, 306, 307, zapsán Oldřichovi z Rosenberka (1431) 297, 298, 302, postoupen Bohuslavovi z Švamberka (1473) 1, 312, 315, připsáno na opravu 315, 318; viz z Blahůst, z Jistehnice, Kotečnick, Linhart, z Pruku, Smrčka, z Švamberka, z Trnové.
 ze Zvířetice Heřman 342; Markvart 342; Vilém na Sebranicích 196, 197.
 ze Zvolíněvsi viz Pytlík.
 Zvolský Jan 206, 207, na Stolzu 195.
 Zvorník zločinec 419.
- Ž.**
- Žabí Lhotka u Kolína 268.
 Žabka Martin 183.
 Žacléf, Šacléf zámek 481, příslušenství 501, pana Šumberka 466; viz Radecký.
 Žáček z Nechvalic Bohuslav 293.
 Žakavec z Žakavy Jan 309, 314.
 Žakov les u Rataj 118.
 Žampach Václav rukojmí 555; viz Hložek.
 Žatecký kraj viz z Gutšteina.
 Žďár klášter, opat Linhart sesazen 273, narovnání o fundatorství 282.
 Žďár ves k Trutnovu 502, Žďáry 501; viz Břizka.
 Žďárek, Žďár u Náchoda 171.
 Žďárná ves 354, 359, 479.
 Žďárský, člověk dobrý 21.
 Žďárský rybník u Mirovic 339.
 ze Žeberka viz Planá.
 Žebrák hrad zastaven (1461) 237, 238.
 Želč dvůr ke Kolínu 269; viz Předbor.
 z Želevec? Valenta Zelevče 120.
 z Železna Budivoj v Třemešné 352-356, 359, 506;
 — Hereš v Třemešné 361, 362, 364, 377, 378, 380-385, 392 až 401, 403-405, 408, 410 až 425, 427-434, 436-440, 443-445, 448-451, 453, 454, 456, 458-462, 464, 466, 468, 470, 471, 473-477, 479, 480, 482, 483, 486, 487, 503, na Střemešné 380;
 — Kunec na Třemešné 362, 364, 366, 367, 369-377, 386;
 — Petr 428, na Třemešné 496, 503, na Borkách 486, Borecký 487, 496.
 Železná Hory ke Kolínu 268.
 Želivský klášter 64.
 z Žeravic Suška 199; viz Kužel.
 Žernovský 24; viz Sudlice.
 Žirčice, Žirčiněves, Žerčice 546.
 Žireč tvrz 405, zapsána 394, 395, 417, prodána 353, 400, 415, 433; z Ž. Hynce 206;
 Jiří a Václav 352; viz z Chlumu, z Dubé Jindřich, Kordule.
 Žitava, město 209.
 Žitovlice ves u Jičína 209.
 Živutice ves zápisná 333.
 Žižka, usadil hejtmana na Trutnově (1421) 344; Žižkova hora u Kr. Dvora 494, u Prahy 549.
 ze Žlunic Janek a Příbek 191.
 Žlutice viz z Vřesovic.
 Žlutický Jakub, konšel Star. Města Praž. 543, 547.
 Žofie královna, města věnná 344.

Rejstřík věcný.

- Achtování zloděje 512.
 Administrator arcibisk. Praž.
 Hilarius Litoměřický (1467) 4;
 238; kostela Praž. (1520) 153.
 Alcipřišt, archipresbyter, v Týně
 Horšové 147.
 Apotéka 141; apotekář 158,
 apotekář 541, 544.
 Appellace z nálezů úřadu hor
 vinnických 509.
 Aqua vitae proti moru 158-160.
 Arcibiskupství Pražské, vinnice
 jeho u Liboce 524.
 Asa = asi 23.
 Aufšlák posílají úředníci pánovi
 23.
 Bakalář učí studenta 37.
 Barchan na oděv 150.
 Bažanti 153.
 Bergrecht, plat z vinnice 516,
 perkrecht 519.
 Berné, berna 298, královská 289,
 vánoční 137, 231, 232, z man-
 ství 383, zemská, nové vinnice
 od ní svobodny 511.
 Biskup světicí 111, 113; bi-
 skupská moc 17.
 Boží dům, kostel 347.
 Branka ve tvrzi 349, 350.
 Bratr oddělen dědictví splátkou
 peněz 377; bratři dělení 367,
 388, dílní 465, 469, 499,
 nedílní 230, 398, 406, 413,
 469, oddělují sestru 399.
 Bulla olověná na červeném hed-
 báví 242; papeže Pia II. proti
 Turkům (1458) 221-223, téhož
 k Jiřímu králi (1461) 237.
 Čedule od desk 69, dílní 465,
 řezané 89, 164, 443, 463,
 496, trhové 121.
 Cep v úsloví: v cepu šilink 116.
 Chmel 41, 166; spor o meze
 chmelnic 528, 529, 534, 535,
 553.
 Čhrt myslivecký 325, chrtek
 mladý 146.
 Cimentu cena 90.
 Clo, mýto 43, 126, kupců 227,
 z lesu proklamováno 9, manové
 neplatí 325, 334, prodáno 465,
 488, na vodě 20, z vorů 27,
 31, 32, zdvojnásobněno 291,
 v Podole na Vltavě 515, cla
 vysazená 169, clo hájeno 27.
 Confectio in morsellis contra
 pestem, lék 158, 159, confectio
 citri 159.
 Cti dotýkání 355.
 Cudy, vyjímání poddaných z nich
 287.
 Cukr (1518) 138.
 Čura animarum 17, 153.
 Čber pili podle obyčeje (kommissé
 výjezdni) 525; čbery ryb 33,
 66, 81, 85, 99, 102, 232,
 vína, úrok 539.
 Čeled 42, strava 127, podělena
 odkazem pánovým 183, 184.
 Čepy u rybníka 87.
 Číšník, šenk nejv. království Čes.
 Zikmund z Wartenberka na
 Lipém (1515) 283.
 Člověk dobrý rytířský 21, 25,
 99, 115, 366, 410.
 Čtvrťce vína k službě boží, úrok
 543.
 Čubky u krajčírě 26.
 Dcera manova dědi po otci s do-
 volením král. 427, 428, 430,
 431, 441, 445, 447, 448,
 464, 473.
 Dědictví, spor o ně 559.
 Děla 77, 97.
 Dělnici, plat 126.
 Desátky, spor o ně 388, 399,
 z dolů 131, kněžské 67, 273,
 318, 319, z hor vinnických
 511, 512, 525, 545.
 Desky dvorské 98, 325, 335,
 345, 363, 405, 444, 499,
 památné 349, 396, 400, 458,
 statky zapsány 171, 172, úřed-
 níci u nich 500; manské Trut-
 novské 344-508, přeneseny
 k dvorským (1539) 499; zemské
 46, 75, 94, 98, 99, 171, 172,
 pohořelé 332, 363, 376, 397,
 400, 405, 444, 458, úředník
 517, Mathie (1415) 172;
 Moravské 190.
 Děvka zahubila dítě 155.
 Dílo okolo města 28.
 Dluh koupěn 167, vymáhán 161,
 162, 167-169, zjednáván 131;
 dluhy královské 179, 214,
 250, 252, 257, 291, 293,
 296, 298, 303, spláceny pomocí
 zemskou 257, zemské, smlouva
 o ně 260.
 Dna nemoc 146, roznemohl se
 na dna 110.
 Dobrá vůle, postoupení práva 230,
 271.
 Doktor decretorum 280, legum 216.
 Doniž = dokud 3, 407, 518.
 Dreylinky vína 62, 70, draylinky
 101, dlaylink 58.
 Drůbež rybí 66, 81, 85.
 Drva sekati, robota 490.
 Dryák proti moru 158.
 Dvořené, pan Jan z Kravař dlužen
 byl svým dvořenóm 183.

- Dvůr panský, potřeba jeho odůvodněna 7, poplužní anebo forbergk 250; dvory kmetiči 207.
- Electuarium librantis, lék 158, 159.
- Falckrabě (1488) 40, (1506) 79.
- Fara sirá 9, spor o příslušnost 60, dům neopravován 17; faráři 57, 67, 68.
- Fasuňky dva stínaných Turků 91.
- Fedruňk 135.
- Fendování 366, fentování 513.
- Fictum, vicedom, vrchní správce 136.
- Fíků 20 liber 92.
- Fišmajstr 57, 74, 99.
- Fojt Horních Lužic Karel kníže Minstrberský (1525) 284, (1526) 169.
- Frejírka 120.
- Fristuňk 130.
- Glejt 10, 69, 71, 78, 310, 311, od papeže posílům kr. Jiřího do Říma 236.
- Groše bílé 20, 392, 485, 487, groše českého zaražení 342; groše Pražské Václava IV. mají se spláceti českými, ne míšenskými 337, a zase naopak míšenskými 343; groš Pražský = 12 halířům = 6 bílým penízům 291; groše široké 281, 282, groše české široké dobré stříbrné rázu a počtu Pražského 283-285, 311, 316, 333, 338, 342, 348, 351, 375, 382, 395, 492.
- Gsellurty s rejтары 78.
- Hadrunk 42, 87.
- Hakovnice 23, 28, 97.
- Haldy (na rybníce) 17.
- Haléře dva na čelo zabitého zloděje ve vinnici za pokutu 512; 12 halířů jeden groš 291.
- Haltér 46, spor oň 388, 528, 529, 534.
- Hamfest 182.
- Hamr 66, hamrieři 79.
- Hanění 68.
- Hantvásek, nádoba? 109.
- Haras brunátný neb černý 26.
- Hejtman nejv. ve všech zemích království Českého Zdeněk z Šternberka (1476) 12; — Bohuslav z Švamberka (1477) 23, (1479) 34.
- Hejtmané zemští: Jan z Janovic (1491) 53-55; — Jan z Janovic, Vok z Rosenberka, Albrecht z Leskovce, Mik. ml. Trčka z Lípy (1492) 56, 59; — Petr z Rosenberka (1499) 326. — Karel kníže Minstrberský (1525) 284, (1526) 169.
- Hejtman markrabství Moravského Ctibor z Cimburka a z Tovačova (1483) 263.
- Hejtman v Slezí Jindřich z Rosenberka (1457) 306; knížetství Vel. Hlohova Karel Minstrberský (1525) 284.
- Hejtman hrabství Kladského Hanuš z Warnsdorfa (1472) 348.
- Hejtman na hrade Praž. Bohuslav z Újezdce (1490) 46.
- Hejtman hradecký Hůgvic (1526) 168.
- Hejtman krále na Jochmstale Bohuslav Felix Hasišteinský z Lobkovic (1549) 342.
- Hejtmané krajští 36, 132; kraje Hradeckého (1445) 197; Albrecht ze Smřic a Mik. st. Bořek z Dohalic (1562) 507.
- Hejtman manství Trutnovského 344, 345, není (1523) 470; — Hanuš z Warnsdorfa (1476 až 1484) 344, 349-361; — Fridrich z Šumberka (1484 až 1493) 361-375; — Bernhart z Šumberka (1493 až 1504) 377-410; — Jan z Šumberka (1505-1509) 410-428; — Heřman z Šumberka (1512 až 1521) 432, 434, 437, 441-443, 445, 451, 452, 454-457, 460, 461, 465-467; — Jan Krušina z Lichtenburka (1527-1530) 478, 481, 483, 484, 488, 489.
- Hejtman knížete Ludvíka Bavorského Sezema (1478) 29.
- Herynkův cena 33.
- Hever, zbroj 340, 341.
- Hnojem hraditi vodu 340.
- Hofmistr nejvyšší království Českého Jiřík z Poděbrad (1454) 214, (1456) 219, 220; — Jindřich ze Stráže (1461) 309, 314; — Bohuslav z Švamberka (1473) 314, (1476) 9, (1477) 22, (1479) 34; — Lev z Rožmitála a z Blatné (1474) 258, (1477) 20; — Vilém z Pernšteina vzdal se (1514) 103, 104; — Vojtěch z Peršteina (1514) 314, na Lantškrouně (1515) 283; — Zdislav Berka z Dubé (1549) 342; — Jan nejstarší z Lobkovic na Zbizoze (1562) 508; — Ladislav z Lobkovic (1575) 343; ochmistr 13.
- Hofmistr dvora krále Jiřího Petr Kdulínek z Ostromě, psán Dolinitz 275; — krále Vladislava Jan z Roupova (1484) 266.
- Hofmistr králové čes. Jan Kyjata ze Zásady (1416) 174; — Hynek z Waldšteina na Hradisku (1466) 251.
- Hofrychtér král. Č. Jan (1477) 21; — Jan Hlaváč z Třebířich (1487) 271;
- Hofrychtér na Bunclavi Fridrich Šalndorf z Hornsperku (1506) 418.
- Holdy 29.
- Hony pole 435.
- Horníci 130; hory 165, 166, list na dolování 130, podíly a probování 131.
- Hospodář města 499.
- Houfnice 28.
- Hra, lámání kamena trest za hru 118.
- Hrad hlídán 19, peníze sháněny na chování hradu 8.
- Hřebíčku cena 90.
- Hřebík, pohnanému dáti za hřebík 366.

- Hřibata, cena 127.
Hřivny groši čísla moravského 240.
Hrouda z dolův probována 131.
Hruška v chmelnici, spor o ni 534; hrušky darem 341.
Husar, huser 62, husař 560.
Inhed = ihned 519.
Jabka 118; tři sůdky jablek 123.
Jarmark odvolán v dobách nepokojujých 82.
Jelen honěn 115; jelenina 46.
Jestřáb myslivecký 65, 325.
Jez 38, 41, opatření jeho ze cla z vorů 291.
Jorgelt 29.
Kacíři v Mirovicích, žaloby na ně (1495) 70.
Kačice posílány pánovi 66.
Kámen lámán 109, 110, 112, zapověděn 87, spor oň 53; 118, 123.
Kámen loje 41, vlny 163.
Kamermeistr nejvyšší krále Čes. Burian z Gutšteina (1479) 316, (1480) 36.
Kancleř král. Burgkart probošt Vyšehradský (1367) 515;
— Václav probošt Vyšehradský (1400) 514;
— Kašpar Šlik (1437) 299;
— Jiří biskup Pasovský (1422) 177;
— Prokop z Rabenšteina (1454) 301, 302, (1460) 229;
— Jan z Šeluberka na Přerově (1484) 265, 266, (1486) 267, (1490) 44, (1492) 56, (1501) 326, (1502) 328;
— Ladislav z Šternberka (1511) 90, (1514) 104, (1515) 283, (1519) 149, (†1521) 160;
— Adam z Hradce (1523) 470.
Kancleř cis. Fridricha III. Ulricus Weltzli (1461) 235.
Kancleř knížete Jindřicha Minsterského Kliment z Jaksonova (1487) 270; Viktorina knížete Minstr. Matiaš z Třebeska (1479) 262.
Kaplanství založeno 147, 148.
Kaprů dvanácte čeberův za roboty 270, deset za dluh 271.
Kardinál, poselství od něho (1449) 3.
Káry k vození 15.
Kaštany jedlé 102.
Kat 6, 69, mistr 9, 10, mistr popravni 5, 6, půjčován 61.
Katolíci netrpění ve Střibře (1479) 34.
Kbel žita 69, kbelec 73, tlučí pro ohaře 93.
Kirchov, hřbitov 70.
Kláštery 63, 64, privilegia 215, oprava poroučena od krále 251, statky zapsány 176, 177, 252, 264, 327, od kr. Sigmunda 294, zápis zrušen 296; zboží kl. zcizeno opatem 273.
Klenoty zastaveny v židech 187.
Kloboučník 79.
Kmecí lidé 209.
Kmen, listy, kteréž má po kmenu svém 370.
Kmeté v soudu manském 366.
Kmotrovství, žádost o ně 152.
Knězi katolíci 319-324, pozůstalost kněze 18, kněz uvězněn 43, podobojí uváděn na faru katolickou 60.
Knihy 17; kostelní odcizeny 321 až 324; vinnické, výpisy z nich (1358-1576) 509-560, rozdělení jejich 510.
Knoflíci, šlechtická přezdívká měšťanů Pražských 104.
Kolečka 10; sklená, zlomky z nich hledány 108.
Kolo, zbití na kolo zločince 69.
Komora královská 426, pokuty soudní 296, ungelt 169.
Komorník nejv. království Českého Čeněk z Lipé (1357) 288;
— Jindřich z Michalovic (1456) 219;
— Vilém ml. z Risenberka na Rabi (1474) 258;
— Jindřich z Hradce (1486) 267, (1492) 56, (1495) 277;
— Jan z Šeluberka (1503-1507) 134;
— Petr Holický ze Šternberka (1511) 90, (1512) 92, umřel (1514) 103, 104;
— Jaroslav z Šeluberka a z Kosti (1515) 283.
Komorník krále Vladislava Bernart Berka z Násilé (1474) 258;
— Jan Bezduřický z Kolovrat (1514) 106.
Komorník nejv. cudy Brněnské Vilém z Pernšteina (1486) 39.
Komorník desk dvor., plat a útrata 504;
— Šimeon Karas (1543) 504.
Komorníci soudu zemského 99, 100, 121, 266; komorníci starosta Hynek (1512) 91.
Komorník soudu manského v Trutnově 365, 402, 404, 406, 438, 445, 446, 481, 484.
Komorník panský 26.
Koně hojení 119, konci 16, koníček 36, koník plesnivý, cena 118, vraný 14.
Konšelé společní dvou vsí 346, svárlivi 87.
Kopy grošů Praž. čísla Polského 195.
Koření kuchyňské 47, 90, 123, i čisté 138.
Kostelík při špitále 110-113, může býti svceen, udělán-li až po okna 112; opravován 142, 143; kostelníci 143, opravují kostel 347, najímají vinnici 542-544, 548, 549.
Kotlár 23.
Koudel s provaz 87.
Koumaru deset postavů 77.
Krajinové, krajané 78.
Král, poselství pro něj, náklady 167, 168, kurtířt říše Německé 234, 235, 244, 245, povinnost šlechty po jeho smrti 170.
Královská vojna, povinnost manů k ní 347.
Království, les 204, 205, 370.
Kratce veliké do vinnice 549.
Krčma vísadní 346, 407, 408, krémář 102.
Křížovníci, účastníci kurucké války v Uhřích (1514) 104.
Kroupy zbily 18, pobily 89, obily 114, 127.
Krumfest u rybníka 10.
Krunť, statek 27, 28, krunť 26

- Kryš, kříž? 145.
 Kšaft 72, 98, 136, 165, 181, 184, 355, 356, 359-361, 363, 364, 366, 367, 385, 386, 559, 560, znění 550-552, vidimus 117, zmařen soudem 407, moc k němu 189, 190, 211, 263, 264, manů 325, 447.
 Kuchař 126; kuchmistr 146.
 Kukusy dolů 131.
 Kulky do hakovnic 23, kule od tarasnic 77.
 Kůň manský, cena 340, kůň vozník 100, vzatý 12.
 Kunšt, není s námi kunštu 81.
 Kuny z Frankfurta 108.
 Kupci v Praze 261; ungelt z kupectví 169; kupectví dovoleno Norimberským skrze země české (1460) 227-229.
 Kury úroční 87, 292, 490, peníze za ně 102, zadržalé 370.
 Kus přední a zadní, zbroj 340, 341.
 Kustoš mnich 139.
 Kuše s střelbů, zbroj 340, 341.
 Kůže, cena 42.
 Květu (koření) cena 90.
 Lace, dvě laky neb lahve 92.
 Ladování, spor o ně 408.
 Lání poslům 115.
 Lazebník 530, 555, lázně 159.
 Legát papežský de latere 247, 248.
 Lékaři 37, 40, 93, 115, 141, 549, 555, krále Václava IV. Jan Šindel (1409) 516, páně z Rosenberka (1515) 110; lékařství 47, léky proti moru 158, 159.
 Les pohraniční proti Bavorům 78, 80, 135.
 Les, clo s lesu 9; les na království manům k užití 7, 325; les k stavění 7, 93, rybníka 10, vyhořelým 88.
 Ležení pro dluhy 124, 161, 175, 188, 192, 195, 201, 202, 208, 240, 253, 261, 284, 285, 292, 293, 304, 305, 333, 334, 339.
 Lichva 73.
 Lis ve vinnici 518, 527, pře oh 532, 535.
 Lišt společní (díleč) 257, 378; dlužní 51, 280; na dolování 130; hanlivý 59; mocný 100; ztracen v řece 310; odpovědný 33, veintbrief 235; otevřený 7; pňhonní 99; přimluví 103; rozdílný 387; věnní 437, 478, 480, 481; výhostní 41, 74; záškodní 30.
 Litkup pit 542.
 Losem o vinnici dělení 528, 529.
 Lůj, cena 41.
 Majestat s kontrasigillum 172, vložen ve dsky zemské 277; podvržený 299.
 Malíř 107, 138.
 Malfazi vino 92, malvazi 148.
 Mandle, mandlův (koření) 92.
 Manové 143, 166, 239, 244, 344-508, dědiční 341, jízdní 340, 341, pěší 341, služebníci 341, přijímají léna 500-508; seznam povinností 340, 341; práva od krále potvrzena 324, 325, 334; výpisy 341; pňhony na many 94, k soudu dvorskému 345; manství povoleno bez přijetí léna 470; kšaft o něm 189, 407; léno ušlechtilé koruny České 286-288, připadlé králi nepřijetím léna 505.
 Maršálek nejvyšší království Čes. Čeněk z Lipé (1357) 288; — Pertuolt z Lipé (1446) 199; — Vilém z Pernšteina (1486) 39.
 Maršálek krále Ludvíka Hynek z Martinic (1510) 86.
 Maršálek Minstrberský Zbyněk Bochovec z Bochova (1487) 270; knížete Jindřicha Jan Horušanský z Roztok (1479) 262; knížete Viktorina Mikuláš z Vladětina (1479) 262.
 Maršálek Jana z Kravař Jan z Pizdratic (1433) 183, 184.
 Maršálek nejvyšší Saský Haubolt ze Sleinic 275.
 Masné krámy 168.
 Mázdry do oken 140.
 Mečíř 560.
 Med 45, 123.
 Měděnička 109.
 Měrcie, měrci, měřič při ohledání výtopy rybníka 66.
 Měřič vinnic při úřadě vinnicném 509, 555; Jakub (1446) 529, (1447) 533, (1460) 558.
 Města v kraji Litoměřickém (1514) 107; proti šlechtě (1516, 1517) 129, 132; věnná králové Čes. 345.
 Metrdát, lék 159.
 Mezuřníci věční na mezích 518, vinnic 529, vsazeny úřadem 533, spor o ně 518, 524, 537, 538, sázeny bez přítomnosti sporných stran 553; meze višňová 552, 553, příční a protiční 558.
 Michalátka, jablůň 557.
 Mimochoďník slavný 57.
 Mince česká a německá 85, královská, plat z ní 224, Kutnohorská, dluh na ní 255, Svidnická 178, Vratislavská 178.
 Minemistr 225;
 — Petr Zmrzlík (1415) 174;
 — Beneš z Weitmile (1479) 262, 316, (1484) 266, (1493) 274, 275;
 — Bohuše Kostka z Postupic (1502) 280.
 Místokomorník království Českého Jan z Dúpova (1471) 256;
 — Burian Medek z Waldeku (1531) 338.
 Místopisatel království Čes. Jan z Písnice (1531) 338;
 — Vilím Malovec z Malovic (1576) 332.
 Místosudí království Čes. Mik. Skalský z Dubu (1576) 332.
 Místosudí dvorský Jan Kolský z Kolovsi (1540) 500.
 Mistr převorství českého rytířů sv. Jana Jošt z Rosenberka (1460) 307, 308;
 — Jan z Švamberka (1468) 4, 5, (1488) 41, (1491) 49, 50.
 Mistr nejv. křižovníků s červenou hvězdou Matiaš z Třebeska (1499) 73.
 Mlýn 41, dán v manství 426,

- konský 93, pomoc k němu 346, prodáván 118.
 Monstrance za 6 kop grošů 551.
 Mor (před r. 1495) 70, (1520) 155, 156, (1521) 158-160.
 Most povolen od krále 325, 326, pomoc k němu 346, spor oň 326, 327, oprava 426.
 Mrazy veliké (1513) 102.
 Mříže objednané v Mnichově 65.
 Msál (missal) 9, mšál odcizen 321, 322, 324.
 Mše nová, kněz zve k ní 152.
 Mučení zločince ukrutné 69.
 Muškatel, víno 92.
 Myslivost 52, 93, manům svobodná 325, v lesích Dobříšských 96, lovy a hony prodány 417, 418, 433, 434, 456, 496.
 Mýto viz Clo.
 Mýti se jest povinen, kdo pase v horách Píseckých 166.
 Mzda denní 16.
 Nájemník 89, dvoru 124; nájemné bytu 37.
 Násada ryb špatná 110.
 Nevýplatnost zboží od krále potvrzena 327.
 Nové léto, rychtář má dáti tele, sele 347.
 Nožnice: Blažek, co dělá nožnice 533.
 Občina: obec přeoraná 533.
 Obec: dvě vsi mají společnou správu obecní 346.
 Obilí panské 42, nemá se vyvážeti ze země 43.
 Obůjček, zbroj 340, 341.
 Odboj proti soudu 366.
 Oddíl synovi 352.
 Odloučení ženy 321-324.
 Odpovědník 114, 115.
 Odúmrť mana na krále 369, darována 173, 192, 193.
 Ohaři, útrata veliká s nimi 93.
 Olej makový 48, 90.
 Oltářníci, plat 281, 282; oltářů svěcení 112, 113.
 Opata ustanovení 63.
 Oprava: dvůr svobodný dává 8 slepic na Trutnov v uopravu 499 č. 259.
 Opravci smíru 260.
 Ort, dražlink vína za 32 fl. a ort 62.
 Osadníci nedbalí ku kostelu 17, 68.
 Osep ovesný 16, ospy 88, 137.
 Ostříže, okraje rybníka 376.
 Ostrožník 539, 546.
 Ovce mrou 49.
 Pacholci s bičem 33; hradští nechtějí čekati služby 8; pachole 89.
 Paliči najatí 77.
 Památné 343, 408, 50', za groš piva 368.
 Pánev železná na pivo 88, propálila se 23.
 Paní máma 361.
 Panoše chráněn svým pánem 2.
 Papírna v Trutnově (1521) 465.
 Pastvy, spor o ně 166, 388.
 Pečeť černá 309, 310, 318 až 324, 340, červená 307, 309, 318, 327, 333, 336, úřadu vinnického 523, 531, 540, kr. Ladislava 221, Vladislava 107, říše Německé 239, 245; pečeť měněna pro zradu 198; groš od pečeti 365.
 Peklmhaub, zbroj 340, 341.
 Peníz boží zakládán a litkup pít 542; peníze bílé, šest za groš 291, sedm za groš 331, černé 182, hromničné za ryby 85, kaplanské 39, lesní 26, mýtné 126, purkrechtní 346, rybné 102, sirotčí 119, uschované 164, zákonní 4, 5; peníze čistí 101; p. v pilíři 388.
 Pěnkavy k obědu 115.
 Pepr pobrán 30.
 Pergamen, pargamen 124, 209, 239, 242, 245, 254, 256, 299, 306, 307, 312, 313, 359, 407, 493, 512, 514, 538, 555, proužky s visutými pečeti 190-333.
 Perkmistr hor vinnických, magister montium vinearum, vývoj úřadu 509, 511-513, 516, dostane statek toho, kdo by poškodil vinnici 512;
 — Ctibor od desk (1437) 517;
 — Václ. Břizka (1444) 522, (1447) 536;
 — Ondřej (1448) 537;
 — Leonard (1450) 542;
 — Přech (1450) 545;
 — Petr ze Slápníc (před 1452) 546;
 — Řehoř Krtkovic (před 1452) 546;
 — Tomášek od Zlat. prstena (1450) 524, (1460) 559;
 — Václav (1455) 550;
 — Jiří (1511) 531.
 Perkrecht viz Bergrecht.
 Pes lehavý 6, 7.
 Pěši ve hradu, pacholci 8.
 Pilulky proti moru 159.
 Pinta vína 515, 525.
 Písař království Čes., notarius terre Boemie Štěpán kanovník Praž. (1357) 288.
 Písař nejv. desk království Čes. (1526) 168;
 — Burian z Lípy a z Lipnice (1460) 230;
 — Mik. z Landšteina (1479) 316.
 Písař nejvyšší komory království Čes. Velislav jinak Václav z Kojetína (1388) 289.
 Písař zemský Řehoř (1482) 346, 358.
 Písaři (notarii) v kanceláři královské:
 — Jakub kanovník Pražský (1409) 516;
 — Jan z Bamberka (1415) 172, 174;
 — Michael kanovník Pražský (1420) 294;
 — František probošt Ostřihomský (1422) 177;
 — Michael probošt Boleslavský (1426) 178;
 — Kašpar Šlik (1429) 179, (1430) 296, (1431) 297, (1437) 299, 300;
 — Jan Túšek (1437) 298, (1439) 193;
 — Nicolaus Liscius (1454) 216, (1455) 217;
 — Hilarius děkan u Věch Svätých (1461) 238.
 Písař královské české Barbory Václav z Kněžmostu (1445) 198.

- Písař při soudu komorním Vít Flawa z Rottenfeldu (1575) 343.
Písař od zem. desk Matiaš (1460) 557.
Písař v úřadě hor vinničných 509.
Písař biskupa Vratislav. Jeronym Neythart (1493) 276.
Písař soudní, dva groše od listu 365; přísežný manského soudu v Trutnově 346, 428.
Písaři dohazování 110.
Píseň kacířská 70.
Píva vaření 88, spor o ně mezi šlechtou a městy 407, 408; pivnice 37, 155, 426; pivo řidké 42, šestinedělkám 350; Svidnické 42; pivovarné královské 57; mistr pivovarský 553.
Plášť v zámku 116.
Platně 541.
Plece, úrok 372, 379, 490, 496.
Plechovice, zbroj 340.
Plná moc k právnímu jednání 216, 410, 411, k soudu, poručnictví 447.
Plod rybí 39, 57, 74.
Podací kostelní 43, 54, 60, 251, 281, 429, 443, prodáno 317, 318, 354, 496, spor o ně 324, zastaveno 230.
Podčepí rybníka 87.
Poddanství, človečenství slíbeno 4, 5, zápis na ně 203-206; poddaní dědiční a purkrechtní 200, nevyhostění 28, přebírání 59, prodání 455, 456, 469, 479, propuštění pod jiného pána 75, purkrechtní 371, spor o ně 11, 368, zastavení 476, 477, 489, zběhlí 26, 118, 119.
Podkomoří království Českého, povinnosti 517;
— Sigmund Huler z Vorlíka (1400) 291;
— Samuel z Hrádku a z Valečova (1474) 258, (1475) 315;
— Rejndl, Rendl z Úsavý (1515) 109.
Podkomoří králové Aleš Berka z Dubé (1474) 258.
Podkomoří měst věnných 344.
Podkomoří markrabství Moravského (1467) 251.
Podobojí 60, 113.
Podpora rukojmím za věno 421.
Pokuty 426, 490, 515, za nesedění v soudě manském 365, na pých 405, za škodu na vinici 512, pro neplacení úroku z vinnice 526, pro neplnění výpovědi 527; pokuty darovány od krále 105-107, do cís. komory 245.
Póltý, půltý dva po knězi 17.
Polúdreylinčí vína 62, 97, 138, 139.
Polúvozí piva 88, vína za pokutu 82.
Popluží kovární 379.
Popravci, poprawczkones 287.
Poručník dekami 94, poručníci odkazu 182, sirotků 2, 272, statku 272, 384-386, 392, 394, 395, 402, 410, 412, 419, 420, 424, 428, 429, 431, 439, 453, 461, 472, 473.
Postavy koumaru 77.
Potok, spor oň 339, 340.
Poustky 119, 479, spor o plat z nich 388, 389.
Povidel 5 hrnců 123.
Prach střelný 28, klíč od prachu dolejšího 41.
Pramen, svaz dříví 291.
Právo dědické manské 427, 428, 430-432, 441, 445, 447, 448, 454, 464, 473, fundatorské převáděno 282, 283; listovní 395; manské 199, promlčené 507; stané 401, 403, 413, 414, 419, 446, 447, 481; staroměstské Pražské 512; ustálé 167, 372; věnné 186, 187; vinničné 511-514; zákupné, německé, emphyteotické, purkrecht 289; zástavní převezeno 237, 238, 344; práva dopomáhání 106, 107, puštění 79, právem tázati 5.
Preceptor Cruciferorum ve Vratislavi 280.
Presentaci na faru zase vrácena 17.
Přijímání půd jednou a pod obojí, vyznání krále Jiřího o něm 275.
Přínos svatební 108.
Přiročí dluhu 168.
Přísaha manská, znění 500.
Příslaví 114, 134.
Přívoz prámem 38, zastaven 230, přivozník 324; mořský, přístav, port 98.
Přiženění 28.
Probošt kostela Praž. Jiřík z Janovic (1410) 546.
Prokurátor království Čes. (1482) 37;
— Čeněk z Klinšteina (1480) 36;
— Bohuslav z Litovic (1487) 345, 364-366.
Proležané 280, 414.
Prostice soli 88.
Provazec, míra 533, 534; provazník 87.
Průhony 143.
Prut pole 347, 355, 376, prut vinnice má mítí osm loket 511.
Psi kacíři, nadávka 70.
Ptáci k jidlu 17, 66.
Páhon 56, k soudu manskému 365, 366.
Purkrabí Pražský nejvyšší Ješek z Veselé (1357) 288;
— Zdeněk z Šternberka (1452) 210, (1476) 12;
— Jan Jenec z Janovic na Petřovicích (1470) 311, 315, 316, (1479) 315, (1491) 53-55, (1492) 60;
— Zdeněk Lev z Rožmitála (1510) 86, (1511) 89, (1513) 96, (1514) 105, (1515) 110, 112, (1516) 124, 127, (1518) 143, 147, (1519) 149, 152, (1521) 157, 160, (1522) 162, 164.
Purkrabí Karlšteinský Kuneš z Olbramovic (1415) 172, 173;
— Zdeslav Tluksa z Buřenic (1419-32) 296;
— Beneš z Weitmile (1479) 262, 316, (1484) 266, (1493) 274, 275;
— Zdeněk z Rožmitála (1501) 326.
Purkrabí hradu Praž. Vikéf z Myslína (1416) 174;

- Zdislav Berka z Dubé (1531) 338;
 — Jan st. z Lobkovic (1542) 501, (1543) 502-505.
 Sudi nejvyšší cudy brněnské Václav z Ludenic (1483) 264.
 Sudi dvorský biskupa Vratislav. Blasius (1493) 276.
 Sůl na sýry 88, dávkou 13, 217, spor o sypání soli 408.
 Svědomí listovní 99.
 Svině zajaty 165, 166.
 Svolka = svolení 368.
 Syn nejstarší oddělen od statku otcova 352.
 Šacování 81, 84, šacunky 29, 82.
 Šafrán 41, 158, cena 90.
 Šaty chodící 17.
 Šenk vína 107.
 Šepmistři v Kut. Hoře 224.
 Šestipání, páni obecní 524.
 Šípař 555; šípy 25, 28.
 Škody outratní 126.
 Škudličky pochlebné 134.
 Šlak lidský 102, šli po šlaku 404.
 Šlechta, sjezd v Plzni (1525) 166, spor s městy 104, 111, 129, 132, 145.
 Šorc, zbroj 340.
 Špitál stavěn 109-113, 139, 140.
 Štěpy na mezích vinnic, spor o ně 557.
 Štěviková voda pálená proti moru 159.
 Štuků spuštění 87.
 Šultas z Norimberce 98.
 Tádinky odbývati někoho 20.
 Tarasnice 77, 109.
 Te Deum zvoněno po vítězství nad Turky (1512) 91.
 Tenata, teneta na zvěr 42, 325, 456; tenetníci 115.
 Tetřev hluchý 347.
 Tluč pro ohaře 93.
 Topeničky z chleba 160.
 Trh svobodný 125, má býti zastaven pro slavnost náboženskou 70.
 Troubení mezi židy 82; trubač 14.
 Truksas nejv. králov. Čes. Jan Zajíc z Hasenburka a z Kostí (1491) 52.
 Tuně dvě herynkův 33.
 Týnský vína červeného 548.
 Ubítí v šrancích 175.
 Ungelt, nové vinnice svobodny od něho 511, zadržován 169.
 Urborschreiber v Kut. Hoře 225.
 Úředníci u desk dvorských 171, při přísaze manů 504-508; u desk zemských 75, 106, 171, 193.
 Úředníci zemští 287, jmenování od krále 103, 104, 160, 161, svědčí o listině král. 288, podání biskupa vyňati z moci jejich 287, 288, Trutnovsko též 344.
 Úředníci vinniční 539.
 Úředník v ungeltu Jan Kozel (1526) 169.
 Úředník na Trutnově Prokop Políčanský (1512) 436.
 Úředník panský, plat jeho 134; běže z poddaných více, než by měl 89; vypovídá službu 13.
 Úrok roční 26, 49, 217, 379, 490, ze dvora 46, jeptiščí 269, kněžský 39, 57, 335, krčmáře 102, manský 341, odpouštěn poddaným pro krupobití 89, postoupen 207, 240, 333, 339, prodán 200, 281, 292, 354, zastaven 353, 354, 521, zadrželý 4, 5, 52, 117, 118, 120, 124, 137, 259, rybný 85, 102, 457, spor oň 388, 389, šosovní 435, vajec 490, z vinnic 525, 529, 543.
 Úroky z dluhu zadržalé 161; 10⁰/₁₀₀ 253.
 Úvod komorníka, poplatek od něho 446, úvoz 404, 406.
 Vábení ptactva 116.
 Valchovna 465.
 Vápennice 116, 120, cena vápna 129.
 Vazbu půjčiti (uvězniti dovoliti) 404.
 Vdovy manův 325.
 Veliká noc, rychtář má dáti dva tetřevy 347.
 Věno manželce manově zajištěno povolením královským 374, 375, 393-395, převedeno 406, zapsáno 350, 351, 362, 363, 416, 417, 431, 432, 433, 440, 473, 474, 478, 497.
 Vepřů cena 42.
 Věrdunk úroka 207.
 Věřící, věřitel 304, 305.
 Věrování a přísahy 202.
 Věrtel piva 42, 551.
 Veselé, svadba panská 108.
 Vězení pro dluhy 120, 168, pro platy zadržalé 118; přísné 84; nemá se zlým vzpomínati 175; smlouvání o vězně 7, 9, 10, 11, 15, 16, 297; věž, vězení 40, 43, 69, 79, 83, 84, 93.
 Vidimus listů král. 117, 225, 229, 239, 299, bully 223.
 Vína uložena židům 82, viny postoupeny 240.
 Vinnice nařizeny od cis. Karla IV. (1358) 511, osvobozeny od platů 514, 516, tresty za škody 511, 512, vinnice kostelní pronajata 544, zapsána 549; vína cena 58, 62, 70, 101, 139, sleva za sudy 107, druhy vín 90, Bilinská 136, 137, Blan-kuov 107, malfazí 92, muškatel 92, rakouská 90, 137, řecké 92, sladká 148, Srémská 90; úrok vína 515, 548, králi $\frac{1}{2}$ čbera ročně 511.
 Vladařství 167.
 Vlček, zemský šafrán, 90.
 Vorné, robota 490.
 Vosk koupen 137, pečetní černý a červený 295.
 Voštník 539.
 Votrusky odkázané 98.
 Vozník kůň 88, 100, do hor 18, vozníky 41, 113, 116, 118, 155.
 Vrah se usazuje jinde 75.
 Vrátný hradu 14; spor o vrata vinnic 533-535.
 Vražda, pokuta za ni 106.
 Vrbiny u Labe 440.
 Vsi klášterní zastaveny 252, 294 až 296, zákupné 289, 290, zápisné 298, 302, 303, 306, 308, 309, 311, 313-316, 333, 339.
 Vůz vojenský, hlídání jeho 347;

vůz zlatý pánův z Švamberka 107, 108, 138.	až 303, 306, 308, 309, 311 až 316, 327-330, 342, 517, podmínky výplaty 330, 331, zrušeny 296.	léřů za zabití zloděje vinnice 512.
Výchoz, výjezd na meze 387, 524, 533, 534, 538, 540, 553, 557, 558.	Zatčení pro dluhy 167.	Zřízení manství Trutnovského 345, 375, 378, 384, 385.
Výmětky do rybníka přisazeny 57.	Zboží dědičné i zápisné 99; právo se může také vésti na zboží zápisné 99.	Zvěř a zvěřina 11, 47, 92, 93, 102, 103.
Výprosa 105-107.	Zboží kupecké z Norimberka 85, 138.	Zvod povolán ve čtyřech soudech 544.
Vyručení vězně 191.	Zbroje 340, 341, kopiníci 77, cena 109.	Zvonec u nohy rarocha 116.
Vytlačování v Norimberce (1506) 82.	Zdobnice, hruška 558.	Železo hebké 13, 16, 65.
Vyžlata 93.	Zedník, spor o mzdu 42.	Ženy v šesti nedělech 350.
Záduší 327, 335, 336, odkazy 413.	Zemenín, dobrý člověk 8, 78.	Židé, věřitelé 39, 168, 187, 195, 201, 304, 305, 318, 466, kupují kradené koně 79, svadili se o troubení 82.
Základu propadení 118, spor o základ 50, 51.	Zlaté 8, 26, rýnské 214, uherské červené 200, 253, 281, se lvy 240.	Žito draho 8, 69.
Zákonník kláštera 295.	Zlato k malbě 108.	Životy zapsány na zámku 268, dvůr prodán na dva životy 348.
Zákup 46, 99.	Zločinec 5, nedosmrčený 69; zloděj koní 79; pokuta 2 ha-	Žoldnéři dosloužení 30, plat 33, zadržalý 176.
Zámky král. zastaveny 237, 238.		
Zápisy král. 176, 188, 202, 237, 238, 243, 250-252, 255, 264, 265, 269, 297-299, 301		

Opravy a poznámky.

Na straně	1	v 2. řádku	zdola	místo	1573	čti	1473
"	"	21	"	7.	"	"	pachalkův
"	"	80	v	registě	k č. 160	"	Henrichovi
"	"	136	"	"	"	231	"
"	"	250	"	"	"	135	"
"	"	317	v	5. řádku	zdola	"	z Kovářic
"	"	384	"	14.	"	"	z Rismberka
"	"	403	"	16.	"	"	peřiny
"	"	501	"	14.	"	"	Bryblice
"	"	521	v	registě	k č. 11	"	Heřmanovic
"	"	581	přidej:	od Dubé	Jan, převor řádu	Johanitského	523
"	"	583	pod	heslem	z Harasova	místo	Fricek čti Tricek.

Na straně 289 v poznámce k č. 3. vyslovil jsem domněni, že místo, které se píše r. 1336 *Kykrob* a r. 1359 *Kykrow*, jest snad ves *Skrýšov*; dle mínění Vorlického archiváře p. faráře Tyla má se tu však rozuměti *Krehov*, vska ležící půl hodiny cesty západně od Petrovic.

Na též straně 289 v č. 4. místo „*Lhota Jastrzab*“ má státi rozděleně: *Lhota, Jastrzab*. *Lhotou* rozumí se tu *Králova Lhota*, *Jastrzab* pak jsou *Jastráby* neboli *Jestřáby* (tak řečené též r. 1478 zde str. 28), samota na levém břehu Vltavy u Vorlika, jmenovaná nyní *Kuččavý*; srv. Tylovy *Paměti Zvíkovské* str. 49, 69 až 70.

K poznámkám, jež jsem učinil k listině *Rosenberské* tištěné na str. 299—300 č. 15, budiž doloženo, že p. archivář Mareš od té doby oznámil v *Časopise Historickém* 1895 str. 382 důvody, pro které uznává tu listinu za podvrženou.

Na straně 306 č. 23 list krále *Ladislava*, daný v *Budíně* den sv. Štěpána 1457, položil jsem s *Palackým* AČ. III. 566 č. 711 ke dni sv. Štěpána krále 20. srpna 1457; den 26. prosince 1457 nehodil se, poněvadž král *Ladislav* zemřel již 23. listopadu 1457. Avšak z příčiny 17. roku králování *Uherského*, a že *Jindřich* z *Rosenberka* zemřel 25. března 1457 (*Březan* v *Čas. Č. Mus.* 1828 IV. 67), náleží ten list najisto k 26. *prosinci 1456*, a máme v něm opět příklad na to, že ještě v těch letech nový rok počítal se někdy od *hodu Narození Páně*.

J. Kalousek.

